Gh. K. Kriucikov

MAREA TREZIRE a secolului XX

1961 – 2006

Cât de înduplecătoare sunt
cuvintele adevărului!

Iov 6: 25

Se dedică
Bisericii preaiubite
a lui Hristos

Gh. K. Kriucikov

Marea trezire a secolului XX

...Mâna Ta...
Tu, Doamne, ai făcut lucrul acesta!

Psalmul 109: 27

Editura „Hristianin“ a CIB CEB
2011

Această carte nu e un manual de istorie a bisericii și nici o povestire autobiografică. Ea conține bilanțul meditațiilor de mulți ani, care s-au început cu aproape jumătate de veac în urmă, meditații, prin care, sub acțiunea Duhului Sfânt, s-a descoperit legitatea vieții de biruință în Hristos, s-a cristalizat modul sistematizat, bazat pe Cuvântul lui Dumnezeu, de a trata problema fundamentală: ce cale ne duce la viața duhovnicească și ce cale ne duce la moarte.

În anul 1961 aceste reflecții s-au realizat în mișcarea pentru trezirea bisericii CEB, trezire în care poporul lui Dumnezeu trăiește aproape 50 de ani, urmându-L pe Domnul pe calea îngustă.

Descoperirile primite de la Domnul au fost expuse în repetate rânduri în epistole, în petiții, în „Foile frățești“, în revista „Vestitorul adevărului“, în broșuri, în diverse apeluri către poporul lui Dumnezeu. Fiece document este un semn al binecuvântărilor Divine.

În carte sunt adunate multe dintre materialele publicate, necesare pentru înțelegerea marii treziri, pe care Domnul a făcut-o în mijlocul nostru. Nu toți își dau seama că biruința dăruită de Dumnezeu este, în întregime, o consecință a ceea ce a făcut, în ascultare de Domnul, Biserica lui Hristos, urmând poruncile Lui.

Numai Hristos și numai Biserica credincioasă Lui au putut să pună capăt puterii de influență a ateismului și să spună: „Nu! Mai departe nu vei merge“. Anume în acest spirit au și fost scrise toate epistolele și apelurile Grupului de inițiativă, ale Comitetului organizatoric, ale Consiliului Bisericilor CEB și ele sunt demne de cea mai minuțioasă studiere, fiindcă aceasta e școala biruinței lui Hristos, biruință ce s-a realizat inevitabil înaintea întregii lumi.

Gh. K. Kriucikov
MAREA TREZIRE A SECOLULUI XX
Traducere din limba rusă

2011 Editura „Hristianin“ a CIB CEB
Editată din donaţiile credincioşilor
Distribuirea gratuită
A nu se vinde

Scumpi prieteni!

Aveți în față o publicație ilustrată, ce reflectă esența și istoria biruitoare a trezirii începute de Dumnezeu în anul 1961 în biserica CEB.

E de remarcat că această carte s-a pregătit în anul aniversării a 45-a a înființării frățietății, deși poporului lui Dumnezeu i se prevestise sfârșitul apropiat încă din primele zile ale trezirii. Însă Biserica lui Hristos e vie și noi am intrat în biruința istorică a lui Dumnezeu, pe care El a realizat-o prin credința oamenilor devotați Lui până la moarte. Ateismul, ce se pregătise să domnească peste toată lumea, a bătut în retragere, iar sfinții au rămas și, prin puterea Domnului, care i-a iubit, se avântă înainte spre Patria cerească! Slavă Lui!

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Gh. K. KRIUCIKOV

Cuprinsul

Prefață ... 8

Partea I LA IZVOARELE TREZIRII ... 12
Adâncurile tainice ... 14
„...Ei calcă Legea Ta“ ... 16
Înrobirea duhovnicească ... 20
Un moment binecuvântat ... 24
Primul document al Grupului de inițiativă (13 august 1961) ... 26
Măreția unui început mic. Începutul cifrat ... 28
Peste trei zile după înmânarea Epistolei (16 august 1961) ... 31
Dintr-o convorbire telefonică (23 august 1961) ... 31
Primul demers către Guvern (23 august 1961) ... 32
Prima Epistolă către biserică (23 august 1961) ... 33
Continuarea demersurilor pentru congres ... 36
A doua Epistolă către biserică (octombrie 1961) ... 38
Răspunsul poporului lui Dumnezeu ... 42
Comunicare privind munca Grupului de inițiativă (26 noiembrie 1961) ... 47
Convorbirea la VSEHB (26 noiembrie 1961) ... 49
Demers către Consiliul Afacerilor Religioase (30 noiembrie 1961) ... 51
Și marea s-a tulburat... ... 52
Încă o propunere de convocare a congresului (23 ianuarie 1962) ... 58
Comunicare privind înființarea Comitetului organizatoric al CEB (25 februarie 1962) ... 59
Pro memoria (13 martie 1962) ... 60
Hotărârea privind activitatea antibisericească a VSEHB (22 aprilie 1962) ... 62
Scrisoarea adresată Procurorului general (18 mai 1962) ... 64
Vizita la Consiliul Afacerilor Religioase (19 iunie 1962) ... 66
Procesul-verbal nr. 7 privind excomunicarea lucrătorilor VSEHB (23 iunie 1962) ... 68
Cereri ale bisericilor privind excomunicarea VSEHB ... 71
Memoriu către Consiliului Afacerilor Religioase (30 iunie 1962) ... 72
Mesaj cu ocazia primei aniversări a mișcării (13 august 1962) ... 73
Dare de seamă privind munca Comitetului organizatoric (22 septembrie 1962) ... 74
Anexă la darea de seamă (Sunt oare bazate pe legislație documentele antievanghelice?) ... 81
Apel către slujitorii Domnului (22 septembrie 1962) ... 85
Neprimind răspuns... (2 ianuarie 1963) ... 92
Apel către credincioșii din Letonia (10 august 1963) ... 94
Apel cu ocazia celei de a doua aniversări a trezirii (13 august 1963) ... 98
Al șaptelea demers al Comitetului organizatoric către Guvern (13 august 1963) ... 102
Scrisoare către Alianța Baptistă Mondială (19 septembrie 1963) ... 107
Despre tainica consfătuire-congres a VSEHB din 15-18 octombrie 1963 ... 109
Cu privire la atitudinea față de consfătuirea-congres a VSEHB la 15-18 octombrie 1963 ... 112
Comitetul organizatoric către Guvern (12 noiembrie 1963) ... 116
O nouă semnalare (10 decembrie 1963) ... 118
Demers pentru audiență (17 martie 1964) ... 120
Necesitatea întâlnirii (Memoriu către N. S. Hrușciov, 17 septembrie 1964) ... 121
Chemare la sfințire (21 octombrie 1964) ... 123
Înființarea Consiliului Bisericilor al CEB (19 septembrie 1965) ... 131
Dare de seamă cu privire la întâlnirea cu VSEHB (23 martie 1966) ... 133
„Toți să fie una“ (6 decembrie 1970) ... 149

Partea a II-a ACESTA SĂ VĂ FIE UN AN JUBILIAR ... 164
- Mesaj aniversar (10 ani ai trezirii) ... 166
- „Până aici Domnul ne-a ajutat“ (17 ani ai trezirii) ... 171
- 20 de ani pe calea renaşterii ... 174
- Salutul Consiliului Bisericilor CEB (25 de ani ai trezirii) ... 189
- Principala moştenire a trezirii (25 de ani ai trezirii) ... 191
- „Eu sunt cu voi, zice Domnul“ (30 de ani ai trezirii) ... 197
- Un eveniment de neuitat (30 de ani ai trezirii) ... 210
- „Cine dispreţuieşte ziua începuturilor slabe?...“ (35 de ani ai trezirii) ... 212
- Jubileul îndurării lui Dumnezeu! (40 de ani ai trezirii) ... 222
- „Domnul mergea înaintea lor...“ (45 de ani ai trezirii) ... 243

Partea a III-a DIN CUVÂNTĂRILE DE DARE DE SEAMĂ ... 254
- Dare de seamă pentru Consfătuirea unională a slujitorilor frăţietăţii (22 mai 1976) ... 256
- Credinţa planifică biruinţe (Rostov pe Don, 1989) ... 271
- Taina vestirii Evangheliei (Tula, 1993) ... 312
- Ne-am apropiat şi ne-am unit (Tula, 1997) ... 321
- Dumnezeu ne călăuzeşte pe calea cea dreaptă (Tula, 2001) ... 328
- Să vestim toată voia lui Dumnezeu (Tula, 2005) ... 342

Partea a IV-a CONSFĂTUIRI FRĂŢEŞTI, CONGRESE ... 358
- Comunicare privind consfătuirea unională a slujitorilor bisericilor creştine evanghelice baptiste (18-19 septembrie 1965) ... 360
- Consfătuirea unională (6 decembrie 1969) ... 366
- S-au întărit în această hotărâre bună (mai, decembrie 1976) ... 371
- „Întăreşte, Dumnezeule, ce ai făcut pentru noi în Templul Tău“ (1-2 iulie 1989) ... 375
- Despre congresul Uniunii Bisericilor CEB (16-17 octombrie 1993) ... 385
- „Binecuvântarea Ta să fie peste poporul Tău“ (8-10 octombrie 1997) ... 393
- „Domnul... a cercetat şi a răscumpărat pe poporul Său“ (10-11 octombrie 2001) ... 401
- Dreapta Domnului câştigă biruinţa! (5-6 octombrie 2005) ... 410

Partea a V-a APĂRAREA JURIDICĂ ... 418
- Primul memoriu al Comitetului organizatoric către Comisia constituţională ... 420
- Proslăviţi pe Dumnezeu pentru o asemenea soartă ... 426
- Legea este bună dacă... ... 432
- Este drept?... (al doilea memoriu al CB CEB către Comisia constituţională) ... 435
- Apărând Adevărul (al treilea memoriu al CB CEB către Comisia constituţională) ... 439

SUPLIMENT ... 446
- „...Înţelegeţi care este voia Domnului“ ... 448
- Statutul Uniunii Bisericilor CEB ... 450
- Consiliul Rudelor Întemniţaţilor ... 454
- Secţia de mijlocire a CIB CEB ... 464
- Editura „Hristianin“ a CIB CEB ... 466
- Păziţi-vă... ... 484
- Problema înregistrării şi mântuirea noastră ... 487
- Mare este biruinţa Domnului! ... 510

Lista abrevierilor ... 512

Prefață

Secolul XX a lăsat în istoria omenirii o urmă de neșters: trecutul multisecular nu cunoaște nici un caz când la cârma vreunui stat ar fi fost ateismul timp de șapte decenii de-a rândul. El se răspândise în o mulțime de țări, înrobise mai mult de jumătate din populația globului pământesc.

Noi am avut parte să ne aflăm în epicentrul acelor evenimente îngrozitoare. Din anii catastrofali '60, din „sânul“ imperiului (acum prăbușit) ce lupta împotriva credinței în Dumnezeu s-a ridicat, prin puterea lui Dumnezeu, frățietatea noastră. Ea s-a trezit la viață în ciuda urii cercurilor de sus — a puterii politice și a celei duhovnicești unite strâns. Minunea nașterii frățietății i-a scos la iveală într-o clipă pe dușmanii ei: nu numai pe «irozii» care căutau să-l omoare pe „prunc“, ci și pe slujitorii credinței ritualice, cum a fost în zilele lui Hristos: „Când a auzit împăratul Irod acest lucru, s-a tulburat mult; și tot Ierusalimul s-a tulburat împreună cu el“ (Mat. 2: 3).

Însă în noua formație de stat zidită pe negarea de Dumnezeu, în sistemul bisericesc păcătos până la extrem, supus ateismului, în care am avut parte să trăim, Duhul lui Dumnezeu ne-a dat, într-un anumit sens, o posibilitate unică de a ne recunoaște greșelile istorice, de a ne pocăi sincer pentru ele și, în ciuda strâmtorii, în condiții excepționale de criză, să ne întoarcem totuși la calea evanghelică dreaptă, consolidând în faptă principiul Dumnezeiesc (încălcat veacuri de-a rândul): biserica e menită să fie liberă! Ea trebuie să aparțină numai unicului ei Cap — Domnului nostru Isus Hristos!

Sub influența Duhului Sfânt noi am început mișcarea pentru trezirea bisericii anume cu definirea mai întâi a teologiei atotbiruitoare a prezenței lui Dumnezeu! Am formulat adevărurile clare, neschimbate ale lui Dumnezeu, le-am aranjat într-un șir. Și dacă vreun om, oricine ar fi el, chiar cel mai mic și mai neexperimentat, ar dori să restabilească părtășia cu Dumnezeu, el ar ajunge neapărat la succesiunea indicată de Domnul și ar străbate aceeași cale — calea pe care El a condus frățietatea noastră.

În primul rând, trebuie să-L recunoaștem pe Dumnezeu și să-L credem ca pe Dumnezeu. Apoi să ne învrednicim ca El să ne asculte rugăciunile. Iar pentru aceasta avem nevoie de o inimă curată, care se capătă numai prin sfințirea și curățarea vieții personale. Noi am putut să-L găsim pe Dumnezeu numai prin recunoașterea a ceea ce am făcut rău înaintea Lui: că ne-am supus mai mult neprietenilor lucrării lui Dumnezeu decât Domnului.

O astfel de rânduială privind apropierea de Dumnezeu ne învață Cuvântul Domnului: noi ne rugăm Lui, El ne descoperă, prin Duhul Sfânt, adevărul Său, noi ne supunem lui și intrăm, prin pocăință, într-o legătură strânsă cu Dumnezeu. Iar El, prin prezența Sa personală, ne umple cu puterea Sa și ne face părtași la biruințele Sale, pe care ni le-a făgăduit. Iar unde e Domnul, unde locuiește puterea Sa, acolo nu există înfrângeri.

Supunându-ne viața acestei ordini perfecte, vom obține neapărat biruințe, cu toate că suntem oameni neputincioși. Căci „slăbiciunea lui Dumnezeu, este mai tare decât oamenii“

(1 Cor. 1: 25). De ce? Deoarece, oricât am fi de mici și neînsemnați, în noi e marele Dumnezeu! Singuri nu vom face nimic, dar, punându-ne încrederea în El, vom spune adevărul, vom mărturisi adevărul!

Cel neprihănit nu trebuie să se teamă. Dumnezeu i-a dat putere și el trebuie să se folosească de ea, după cum este scris: „Căci armele cu care ne luptăm noi... sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos“ (2 Cor. 10: 4, 5). Fiecare creștin trebuie să se folosească cu deplină credință de această armură, „căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere...“ (2 Tim. 1: 7).

Amintiți-vă cum Și-a început slujirea Hristos. A început-o nu cu predici elocvente. Iată primele cuvinte rostite de El: „Duhul Domnului este peste Mine...“ (Luc. 4: 18).

Când Domnul este cu noi și când Duhul Lui locuiește în inima noastră, atunci și noi vom fi în stare să-i eliberăm pe cei robiți de păcat, aducându-i la Domnul. Iar dacă nu împlinim poruncile Lui, dacă nu mergem pe calea curățării și nu ne supunem Cuvântului Său, atunci rugăciunile noastre nu vor fi ascultate și vom pierde nu numai puterea asupra păcătoșilor, ci și mântuirea sufletelor noastre.

Minunat este Domnul nostru! El bate demult la inima fiecăruia dintre noi, dorește demult să intre în ea, dar noi suntem adesea surzi. Îngerului fiecărei biserici Hristos i-a spus: „Cine are urechi, să asculte...“

Ce trebuie să ascultăm, să auzim? Că în veacul din urmă Hristos stă după ușile bisericilor contemporane și bate. Chiar și după obiceiul oamenilor celui ce bate i se deschide, el este poftit să intre și i se dă ceea ce cere, cu atât mai mult dacă bate insistent. Însă Domnului nostru nu I se deschide. Lumea creștină numără mai bine de un miliard de credincioși, iar Hristos stă după ușă. Nu aud bătaia Lui slujitorii de stat. Hristos e alungat și din uniunea baptiștilor pe scară mondială — iată realitatea în care trăim! Iată ce trebuie să auzim!

Iar pentru cei care nu ascultă, există avertismentul lui Dumnezeu: va sosi timpul și rolurile se vor schimba. Cei care nu I-au deschis lui Hristos vor bate la ușa Lui și-L vor ruga: „Doamne, deschide-ne!“ Iar El le va răspunde: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege“ (Luc. 13: 25; Mat. 7: 23).

Există o făgăduință minunată a lui Dumnezeu — făgăduința triumfului, a vieții, a binecuvântării. Ea se referă la cei care au teamă de Dumnezeu: „Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile Lui...“ (Mal. 4: 2).

Există și o altă decizie. Prorocul Osea a transmis avertismentul aspru al lui Iehova: „Poporul Meu piere din lipsă de cunoștință“ (Osea 4: 6). Aceste cuvinte divine nu emană lumină și bucurie. Sentința de condamnare adie a răceală de mormânt, în care nu e viață, ci moarte! Și se învecinează în ea două expresii: „lipsă de cunoștință“ și „pieire“. Cineva poate să întrebe: din ce cauză a fost emis un verdict atât de neîndurător? În Noul Testament se dă explicația: „...N-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată“ (Luc. 19: 44). Dar de ce e atât de aspră judecata? Numai pentru că „n-au cunoscut“ îi așteaptă pieirea?! Pare greu de înțeles. Oare cel care e puțin priceput, puțin dezvoltat, greoi la minte sau care n-a căpătat instruirea necesară poartă răspundere pentru necunoaștere? Anume că poartă. Când ne este dată descoperirea Domnului, când ne este dat Duhul Sfânt, care ne învață toate lucrurile (Ioan 14: 26), poate să nu cunoască adevărul numai cel care nu dorește.

„Fiindcă ai lepădat cunoștința, și Eu te voi lepăda...“ (Osea 4: 6). Nu este necunoștință. Este neglijență. Este desconsiderarea jertfei atât de mari a Mântuitorului nostru, desconsiderarea puterii Lui, a harului Său! „Ierusalime, Ierusalime... De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!“ (Mat. 23: 37). Iată în ce constă vina! Iată rădăcina ei! Ierusalimul a rămas surd la chemarea Mântuitorului. Hristos plângea pentru el și a plecat ca și cum fără a-l cuceri, fără a-l grația. „N-ați vrut“. Căci dacă ar fi vrut, dacă și-ar fi depus toată silința, dacă ar fi căutat cu toată inima, atunci ar fi găsit numaidecât, li s-ar fi descoperit neapărat adevărul și ar fi căpătat mântuire. În zilele lui Moise tot Israelul a ieșit din Egipt, toți au început bine, însă în țara făgăduinței au intrat numai doi bărbați — Iosua și Caleb! Ceilalți au căzut morți în pustiu din cauza necredinței și a încăpățânării.

Poporul Israel era într-o stare regretabilă către momentul întrupării lui Hristos: ascultarea preoților se epuizase, fărădelegea în popor depășea orice limită. Mântuitorul nu putea nici să Se apropie de casa de rugăciune, peste care era chemat Numele Lui. Templul fusese transformat într-o peșteră de tâlhari. Slujitorii lui căutau să-L răstignească cât mai repede pe adevăratul Miel — pe Isus Hristos —, aceasta era necesitatea lor lăuntrică.

Ce reprezentau totuși cei care se grăbeau să-L omoare pe Dumnezeul lor? După părerea tuturor și după propria lor convingere, ei erau oameni adânc religioși — preoți de seamă, cărturari, farisei. De fapt însă, ei constituiau cel mai vicios cerc al apostaților, care Îl înconjuraseră pe Hristos. Un păcătos neinstruit va propăși puțin în lupta contra dreptății: el e incult, nu e competent, nu e atât de descurcăreț, nu are atâta putere de convingere. Iar dacă e cărturar, dacă e teologic instruit și e un om citit, atunci devine o putere groaznică pentru răsturnarea adevărului.

Venind în lume, Mântuitorul a fost întâmpinat cu bucurie de o mână mică de oameni. Aceștia erau păstorii, Simeon, Ana — fiica lui Fanuel. Ei au cunoscut vremea cercetării lor, pentru ei a răsărit Soarele neprihănirii, al dreptății Dumnezeiești. De ce? Fiindcă ei erau plini de o teamă sfântă față de Numele Domnului.

Știm că au mai fost bărbați temători de Dumnezeu: I-au oferit lui Hristos odaia de sus, au îngăduit să fie dezlegat măgărușul; au fost femei, care L-au urmat și care Îl slujeau cu ceea ce aveau; au fost ucenicii. Însă acesta e un număr foarte mic în comparație cu numărul celor care n-au cunoscut vremea când au fost cercetați. Totuși chiar și un număr atât de mic de suflete devotate Domnului sunt atotputernice, deoarece Hristos a spus: „...Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea...“ (Ioan 14: 12).

Făgăduința aceasta se referă nu la cei care rămân nepăsători și declară: „De ce să ne îngrijorăm? Domnul a făgăduit să fie cu ai Săi până la sfârșitul veacurilor...“ Nu, ci făgăduința Domnului îi privește pe cei care, în Numele Domnului, merg în cuptor, în foc, ca cei trei tineri. În mijlocul lor, în cuptorul de foc, era Domnul și făcea minuni! Nebucadnețar a exclamat: „...Eu văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului, și nevătămați; și chipul celui de al patrulea seamănă cu al unui fiu de dumnezei!“ (Dan. 3: 25). Dar pentru a deveni neinflamabil, pentru a avea puterea învierii, trebuie să trecem mai întâi prin ascultare, prin jertfire, prin moarte, prin credință, fără de care e cu neputință să-I fim plăcuți lui Dumnezeu (Evr. 11: 6).

Domnul Isus Hristos Și-a asumat partea cea mai mare, Dumnezeiască, a obligațiilor și noi nu avem dreptul nici să admitem gândul profanator că El nu-Și va împlini făgăduințele. Domnul le va da cele necesare, îi va ajuta și îi va apăra întotdeauna, dar numai pe cei care se tem de Numele Lui.

De ce atunci în decursul întregii noastre istorii de mulți ani, din momentul cotiturii istorice de la începutul secolului trecut, biserica a suferit de multe ori fiasco? Noi am căutat motivul ce duce la sfârșitul trist și l-am văzut în faptul că slujitorii uniunii precedente a CEB s-au abătut de la căile Domnului și au dus tot poporul lui Dumnezeu la împotrivirea față de Duhul Sfânt. Am văzut că centrul duhovnicesc oficial a rămas fără Hristos, fără har, fără Dumnezeu. El a călcat pe urmele lui Iuda Iscarioteanul, deoarece pentru el devenise o normă de viață a colabora cu lumea, care prigonea biserica și Îl batjocorea pe Hristos. Noi am înțeles că o astfel de frățietate nu e de la Hristos, nu e de la Dumnezeu. Slujitorii ei nu sunt numiți de El. Nu degetele Lui au creat o asemenea biserică. A format-o lumea alegându-și oameni după placul ei.

Iată de ce Domnul a și îngăduit, în anii aceia, ca frățietatea CEB să ajungă la sărăcia duhului, a îngăduit despărțirea în cei înregistrați și cei neînregistrați, a îngăduit o mare pustiire a rândurilor noastre. De ce ni s-au rărit atât de mult? De ce satana ataca și avea succes? Fiindcă noi i-am îngăduit s-o facă. Nu aveam puterea Duhului Sfânt, ca să ne împotrivim lui. Nu-L urmam pe Domnul cum se cuvine și cât i-am permis diavolului, atâta a nimicit. Nu va sta satana la amvonul bisericii dacă în ea este un slujitor neprihănit, care se teme de Numele Domnului.

Noi însă le iertam slujitorilor oficiali orice abatere. În toate am făcut concesii, deși la botez Îi făgăduiserăm lui Dumnezeu să-I slujim cu un cuget curat. Iar când a sosit timpul să fim botezați cu botezul cu care Hristos dorea atât de mult să fie botezat, noi n-am acceptat acest botez, ci ne-am dezis. Și consideram că nu suntem complici ai celor care și-au primit nu o dată arginții, vânzându-i pe frați și pe surori pentru a fi închiși și omorâți. Noi trăiam cu ei sub o protecție sigură, dobândită cu prețul apostaziei, și ne justificam că noi înșine nu trădăm, deci nu purtăm răspundere pentru nimic. Iată nenorocirile și păcatele noastre.

Prin Cuvântul Său, Domnul a trimis robilor Săi descoperire că trebuie să începem nu de la căutări mici, ci să căutăm principalul: CUM SĂ ÎNTOARCEM PREZENȚA LUI DUMNEZEU ÎN FRĂȚIETATE. Știm că Dumnezeu locuiește pretutindeni, însă nicidecum într-o inimă trădătoare. El umple cu Sine Universul și „nu este departe de fiecare din noi“ (Fapt. 17: 27), și totuși nu ne va trimite niciodată binecuvântări, nici ajutorul Său, dacă inima nu ne este curată. Când suntem în păcat, Domnul nu ne aude. „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul“ — recunoștea David (Ps. 66: 18). Mai mult decât atât: „Domnul Își întoarce Fața împotriva celor răi, ca să le șteargă pomenirea de pe pământ“ (Ps. 34: 16).

Examinând cu atenție învățătura Domnului, fiind călăuziți de Duhul Sfânt, noi am văzut că pentru a îndrepta situația creată nu este o altă cale, decât sfințirea, întâi personală, și apoi sfințirea întregii biserici. Numai așa se poate restabili părtășia cu Dumnezeu.

Toate acestea ne conduceau la înțelegerea că Dumnezeu va începe să schimbe condițiile exterioare spre folosul libertății predicării Evangheliei lui Hristos numai atunci când noi, ca biserică, vom reveni la starea cuvenită înaintea Lui, când vom porni pe calea consacrării noastre lui Hristos, când vom lăsa îndârjirea și ne vom supune Lui, când vom începe să ne condamnăm, când vom dori curățarea și sfințirea prin sângele Lui. Numai atunci Domnul va începe să-i judece pe cei din afară. Lucrul acesta e în puterea Lui și El știe cum s-o facă.

În conformitate deplină cu poruncile exacte și clare ale Scripturii (pe care îndeplinindu-le, ne putem aștepta întotdeauna la biruințe binecuvântate), precum și fiind inspirați de Duhul Sfânt, noi am pornit pe această cale! Iată de unde vin cele trei decenii de suferințe! De mii de ori ca răspuns la devotamentul nostru față de Dumnezeu ni s-a ordonat: „Ridicați-vă! Intră curtea!“ Și noi ne ridicam, însă pe mâinile noastre nu s-au găsit amprentele faptelor rele. Ne urmau soțiile, îndurau suferințe copiii. După ce ne-a încercat în toate, Domnul le-a declarat astăzi celor din afară: „Ridicați-vă! Intră curtea!“ Ceea prin ce trece astăzi lumea este rezultatul ascultării noastre de Dumnezeu, când ne-am osândit întâi de toate pe noi înșine pentru necredincioșia față de Cuvântul Lui. Și noi urmărim, cu evlavie și cu frică, judecățile lui Dumnezeu pe care El le săvârșește prin nenorociri și prin tulburarea noroadelor.

Dar nu se poate să trăim numai cu biruințele din trecut. Astăzi, veghind, privind cu atenție încotro merge creștinismul, trebuie să păstrăm cu grijă libertatea dată de Hristos, pentru care și-au dat viața mulți neprihăniți din zilele noastre. Anume prin generația noastră, când ea a intrat în maturitatea vieții, a trecut dărâmarea tragică a „restructurării“. Anume rândurile noastre au fost despicate de sabia „reformelor“, care, tocită fiind, taie și mai nebunește tot ce e viu — și ce multe suflete am pierdut din rândurile noastre, care s-au pasionat de tendințe neevanghelice de ultimă modă!

Totodată încercările care ne-au survenit sunt o hrană pentru meditație, pentru a face aprecieri drepte. Să dea Domnul să căpătăm cu ajutorul Lui o înțelegere dreaptă a realității înconjurătoare, ca să posedăm și mai departe plinătatea puterii pentru lupta creștină a întregii biserici. **Căci, pășind în epoca grea a secolului al XXI-lea, nu avem dreptul să comitem următoarea greșeală istorică însușind ca lege supremă și incontestabilă a vieții noastre părerea greșită cu privire la locul bisericii în această lume, părere ce se propagă în mod stăruitor și se altoiește insistent. E important ca slujitorii frățietății, care poartă răspundere pentru starea duhovnicească a rândurilor noastre, să vadă că aceasta e sarcina lor primordială.**

Da, prin mila lui Dumnezeu, frățietatea noastră, născută în 1961, e un fenomen remarcabil, istoric (deși, absolut firesc, legic). Existența ei multora li se părea plină de greutăți, ba chiar imposibilă. Ca biserică a creștinilor născuți din nou, noi deținem o situație excepțională, deoarece e excepțional Dumnezeul nostru! El e fără seamăn, de necuprins cu mintea, de neschimbat! El, care mântuiește în mod minunat și cu mână puternică, Și-a întors fața spre noi ca răspuns la pocăința noastră și Îl preamărim pentru această îndurare pe Cel care „este același ieri și azi și în veci“ (Evr. 13: 8).

LA IZVOARELE TREZIRII

Biserica de la Uzlovaia la finele

Partea I

- Adâncurile tainice
- „...Ei calcă Legea Ta“
- Înrobirea duhovnicească
- Un moment binecuvântat
- Primul document al Grupului de inițiativă (13 august 1961)
- Măreția unui început mic. Începutul cifrat
- Peste trei zile după înmânarea Epistolei
- Dintr-o convorbire telefonică
- Primul demers către Guvern
- Prima Epistolă către biserică
- A doua Epistolă către biserică
- Răspunsul poporului lui Dumnezeu
- Comunicare privind munca Grupului de inițiativă
- Convorbirea la VSEHB, 26 noiembrie 1961
- Demers către Consiliul Afacerilor Religioase
- Și marea s-a tulburat...
- Încă o propunere de convocare a congresului
- Comunicare privind înființarea Comitetului organizatoric al Bisericii CEB
- Pro memoria
- Vizita la Consiliul Afacerilor Religioase
- Procesul-verbal nr. 7 privind excomunicarea lucrătorilor VSEHB
- Dare de seamă privind munca Comitetului organizatoric
- Apel către credincioșii din Letonia
- Al șaptelea demers al Comitetului organizatoric către Guvern
- Scrisoare către Alianța Baptistă Mondială
- Despre tainica consfătuire-congres a VSEHB din 15-18 octombrie 1963
- Chemare la sfințire
- Dare de seamă cu privire la întâlnirea cu VSEHB din 23 martie 1966
- „Toți să fie una“

anilor ’50 ai secolului trecut

Casa de rugăciune din cătunul Rodkino, confiscată și neînapoiată.
Aici în anul 1961 biserica de la Uzlovaia a ales Grupul de inițiativă.

Adâncurile tainice

Cum a apărut totuși centrul unional oficial VSEHB? Unde s-au pus temeliile lui și, lucrul cel mai important: de cine? Zadarnic e să credem că el a luat ființă prin hotărârea fraților. El n-a apărut ca rezultat al descoperirii Dumnezeiești, ci a fost creat de organele ce duceau lupta împotriva bisericii.

Biserica lui Hristos este chivotul lui Dumnezeu, e o corabie în oceanul zbuciumat al lumii acesteia. Pânzele nădejdii ei se întind tot mai tare și, mânată de vânturile furtunoase, ea se îndreaptă spre limanul ceresc. Și atâta timp cât luntrea Bisericii lui Hristos n-a dispărut în depărtările cerești, ea este un adăpost pentru cei trudiți și împovărați, în ea își găsesc mângâiere sufletele chinuite.

Rânduiala ei este duhul libertății și al păcii lăuntrice. Aici locuiește Hristos. Și, întrucât nu apa de dincolo de bord duce corabia la pieire, ci acea care pătrunde înăuntrul ei, chivotul lui Dumnezeu trebuie să fie închis bine și de nepătruns pentru tot ce vine din afară, având, ca și chivotul lui Noe, numai o fereastră în partea de sus.

Dar în chivotul frățietății noastre a CEB s-a dovedit a fi deschis un sabord dedesubt, prin care au țâșnit înăuntru hotărâri străine, lumești și rânduieli noi dezastruoase. Cârma s-a dovedit a fi în mâinile străinilor. Vrăjmașul s-a strecurat ca un șarpe viclean în bisericile noastre, luând înfățișarea de slujitori ai lui Hristos, și noi nu ne-am împotrivit. Ateii au început s-o facă pe stăpânii în casa lui Dumnezeu ca în casa lor, iar cei chemați să stea de veghe în casa Domnului i-au dat cezarului și ceea ce e a lui Dumnezeu, din care cauză Domnul Și-a întors fața de la noi.

Biserica lui Hristos nu poate fi învinsă cu prigoanele. E un adevăr de nestrămutat. Când nenorocirile vin din afară — Dumnezeu luptă pentru copiii Săi și ei, cu ajutorul Lui, biruie. Psalmistul exclama: „Cu Dumnezeu vom face isprăvi mari, și El va zdrobi pe vrăjmașii noștri“ (Ps. 60: 12).

Care este scopul vrăjmașului sufletelor omenești? În cartea prorocului Daniel se spune: „Niște oști trimise de el, vor veni...“ (Dan. 11: 31). Pentru ce? „Vor spurca sfântul Locaș“, adică locul unde omul intră în părtășie cu Dumnezeu, unde are o legătură strânsă cu El și primește de la El înțelepciune, putere, descoperire de sus. Iată în acest „locaș sfânt“, anume în această sferă a părtășiei cu Dumnezeu pătrunde ispititorul și, spurcându-l, întrerupe legătura noastră cu Hristos, din care cauză pierdem descoperirile și ajutorul Lui, încetează pentru noi lucrarea harului Său. Atunci are loc despărțirea noastră de Dumnezeu și diavolul își triumfă biruința. Dacă lucrul acesta l-ar face un om, n-ar ajunge niciodată la o asemenea răutate vicleană. Dar anume aici e toată esența: noi nu avem de luptat împotriva stăpânitorilor ori a autorităților îmbrăcate în uniforme, ci împotriva duhurilor răutății din locurile cerești, care influențează asupra oamenilor și, prin ei, luptă împotriva sfinților.

Așadar, cei care se ridicaseră împotriva lui Hristos au înțeles: atâta timp cât biserica e curată, ea este de nebiruit. Trebuia să intre înăuntru și de acolo să pună începutul zidirii unei biserici de tip nou, care nu I s-ar supune lui Hristos. Și atunci, ținând sub control viața internă a bisericii, ei ar putea nimici tot ce e viu în ea. Dar lucrul acesta trebuia făcut prin slujitori, care, sub presiunea măsurilor extreme, ar putea trece la o ascultare deplină de lume.

Anume o astfel de uniune de tip nou a fost creată atunci pe ruinele uniunii evanghelice și a celei baptiste, nimicite în anii ’30. Temelia ei a fost pusă în adâncuri întunecoase și tainice. Această apariție păcătoasă a ei era strict tăinuită. Despre începutul anilor ’40, când fusese înființată această uniune, poporul lui Dumnezeu nu știe nimic, decât de consfătuirile înscenate și de hotărârile pregătite de organele puterii.

1944

NOTE-RAPOARTE
ALE CONSILIULUI AFACERILOR RELIGIOASE CĂTRE SNK AL URSS, vol. I
CĂTRE CONSILIUL COMISARILOR POPORULUI AL URSS

[...]

1. „Creştinii evanghelici“ şi „baptiştii“ — două organizaţii sectare [...] de sine stătătoare — au existat aparte având centrele lor până în anii 1936-1937. Către timpul indicat „Uniunea Baptistă din Rusia“ a fost lichidată ca urmare a dispoziţiei antimilitariste a majorităţii membrilor adunărilor baptiste şi până în anul 1942 exista un singur centru unional — „Consiliul Creştinilor Evanghelici“.

În anul 1942, **ca rezultat al situaţiei politice**, fără autorizare prealabilă şi fără o constituire organizatorică cuvenită, a fost înfiinţat centrul unificat al acestor două organizaţii, care exercită până în timpul de faţă conducerea deplină a organizaţiei creştinilor evanghelici şi a celei a baptiştilor.

2. Consiliul unificat şi-a început activitatea cu editarea şi răspândirea apelurilor patriotice către sectanţii ambelor curente, apeluri semnate de membrii „Consiliului Unional al Creştinilor Evanghelici“ şi de activiştii cei mai de seamă şi mai influenţi ai baptiştilor, care nu fuseseră până la momentul dat reprezentanţi oficiali ai bisericilor baptiste.

„Consiliul“ unificat a stabilit concomitent legătura cu conducătorii creştinilor evanghelici şi ai organizaţiilor baptiste din SUA, din Anglia, care joacă acolo (mai cu seamă baptiştii din SUA) un rol important în viaţa social-politică. [...]

Preşedintele Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă Consiliul Comisarilor Poporului al URSS

I. V. Poleanski

24 iunie 1944

ASFR, fond 6991, opis 3, unitatea de păstrare 1, f. 12-13

1945

CĂTRE CONSILIUL COMISARILOR POPORULUI AL URSS
tovarăşului V. M. MOLOTOV

[...]

Creştinii evanghelici şi baptiştii. La Moscova s-au ţinut două Consfătuiri unionale: a creştinilor evanghelici şi a baptiştilor. La prima consfătuire, din 1944, s-a realizat, **conform programului întocmit**, unirea uniunii baptiste cu uniunea creştinilor evanghelici (mai înainte ele existau aparte şi de sine stătător) într-o singură uniune condusă de un singur consiliu unificat.

La a doua consfătuire, care a avut loc anul trecut, **la fel în conformitate directă cu programul alcătuit din timp de Consiliu**, s-a ajuns la contopirea [...] creştinilor de credinţă evanghelică (penticostalii) cu uniunea CEB. [...]

Toate aceste măsuri, îndreptate spre mărirea Uniunii Creştinilor Evanghelici şi a Baptiştilor, uniune ce stă ferm pe poziţii patriotice, sunt pozitive; ele dau posibilitatea de a regla şi mai efectiv toate procesele ce au loc în mediul sectanţilor.

M-12117s/21.XI.'45

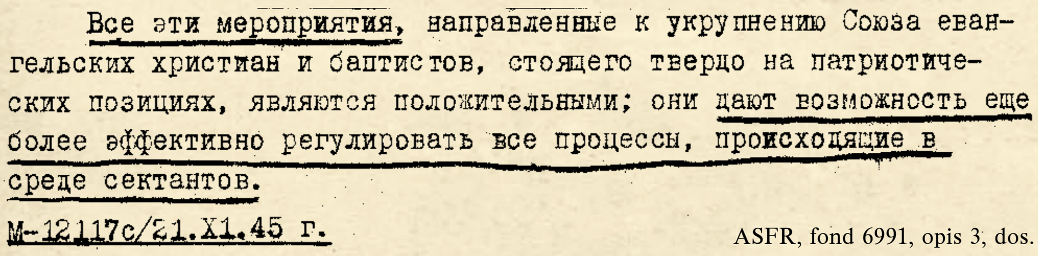

Все эти мероприятия, направленные к укрупнению Союза евангельских христиан и баптистов, стоящего твердо на патриотических позициях, являются положительными; они дают возможность еще более эффективно регулировать все процессы, происходящие в среде сектантов.

М-12117с/21.XI.45 г.

ASFR, fond 6991, opis 3, dos. 10, f. 153

„...Ei calcă Legea Ta“ *Ps. 119: 126*

Această vreme de schimbări bruște a aruncat poporul lui Dumnezeu în vâltoarea suferințelor și a servit nu spre propășirea vieții duhovnicești, ci spre înrobirea poporului lui Dumnezeu.

Decăderea conducerii bisericii CEB a început nu odată cu adoptarea documentelor trist-cunoscute: „Directivele“ și „Noul Regulament“ din 1960. „Noul Regulament“ era nou numai pentru credincioșii de rând. Pentru lucrătorii Uniunii oficiale a CEB el nu era nou. Din primii ani ai formării acestei Uniuni ei dirijau lucrarea, prin toată țara, conform instrucțiunilor organelor secrete și ale împuterniciților Consiliului Afacerilor Religioase, cu care aveau legături strânse, și, îndeplinind toate cerințele ateilor, contribuiau la nimicirea totală a bisericii:

1947

Secret

CĂTRE CC al PCUS, DIRECȚIA DE PROPAGANDĂ ȘI AGITAȚIE

CU PRIVIRE LA STAREA BISERICII CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI DIN URSS

(Raport de activitate al Consiliului AR de pe lângă SM al URSS, anul 1947)

În legătură cu faptul că într-un șir de cazuri formele și metodele de activitate religioasă ale ceb ieșeau din limitele permise de legislația sovietică a cultelor, Consiliul Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS [...], prin VSEHB (împuterniciții lui și prezbiterii superiori), precum și prin articolele celor mai cu vază conducători ai VSEHB, inserate în revista „Братский вестник“ („Vestitorul frățesc“) — a luat și ia următoarele măsuri pentru reglarea activității creștinilor evanghelici baptiști:

1. S-au luat măsuri de lichidare a oricărei activități speciale a adunărilor ceb în mijlocul femeilor, tineretului și copiilor. [...]

2. Botezul celor primiți de curând în sectă se face ori în casa de rugăciune (în așa-numitele „baptisterii“), ori în locuri strict fixate, departe de localități, dis-de-dimineață și în zilele alese de biserică prin punerea de acord cu Împuternicitul Consiliului pentru Afacerile Religioase.

Președintele VSEHB, Jidkov, scrie în articolul său „Botezul nostru cu apă“, inserat în „Братский вестник“, nr. 5 din anul 1946:

> *„Trebuie să spunem că botezul sub cerul liber e însoțit de multe incomodități, deoarece în acest caz el este o priveliște pentru cei curioși. Lumea curioasă, adunată la botez, și care nu-i înțelege sensul poate încălca atmosfera de cucernicie a credincioșilor. De aceea VSEHB a dat instrucțiuni directe conducătorilor bisericilor noastre ca în timpul botezului să nu organizeze procesiuni mari spre locul de botez.*
>
> *Este indicat că botezul trebuie să se facă dimineața devreme în locurile cele mai dosnice ale râului ori ale lacului, totodată credincioșii trebuie să meargă incolo în grupuri mici: cel ce botează, cei ce vor fi botezați și câțiva credincioși care să-i ajute să-și schimbe hainele. Iar adunarea prilejuită de botez, adică predicile corespunzătoare, cântarea și rugăciunile — se pot face după botez împreună cu biserica în incinta casei de rugăciune.“*

3. Membri ai sectei (care au primit botezul cu apă) pot fi numai persoanele ce au atins vârsta de 18 ani. În privința chestiunii date Jidkov scrie în același articol:

> *„...Porunca Domnului cu privire la botez se referă exclusiv la oameni maturi, căci numai un om matur poate avea o credință fermă, conștientă... În practica bisericilor noastre am consimțit următoarea regulă: să nu botezăm pe cei veniți la credință dacă n-au împlinit încă 18 ani... Să nu uităm că Domnul nostru Isus Hristos a fost botezat abia când a împlinit 30 de ani, adică la o vârstă destul de matură.“*

4. Se admite a organiza coruri, orchestre de instrumente cu coarde numai în incinta casei de rugăciune și fiind formate din membrii biserici date. Nu se admit călătoriile corurilor și orchestrelor prin alte adunări, nu se admite nici să cânte în coruri și în orchestre copiii și tinerii ce n-au atins majoratul.

5. Prezbiterii bisericilor servesc numai adunarea în care sunt înregistrați de Împuternicitul Consiliului Afacerilor Religioase. Călătoriile cu scopul de a predica în alte biserici nu se admit. Prezbiterilor superiori din regiuni și Împuterniciților republicani ai VSEHB li se permite să viziteze adunările deja înregistrate pe rutele puse de acord cu Împuternicitul Consiliului Afacerilor Religioase.

6. La recomandarea Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS, în luna septembrie a anului 1946 VSEHB a expediat prin biserici circulara „Cu privire la dreptul de a predica în bisericile creștinilor evanghelici baptiști“. Conform acestei circulare la adunările de rugăciune predică numai prezbiterul înregistrat și, în cazuri excepționale, vreun credincios dintre cei mai pregătiți, la indicația și pe răspunderea prezbiterului. Această circulară are o mare însemnătate în ceea ce privește limitarea numărului celor ce iau cuvântul la adunările de rugăciune și îl ridică pe prezbiterul „ales“ de biserică la rangul de slujitor profesional al cultului.

7. „Sărbătorile secerișului“ se permit a se organiza numai în incinta localului de rugăciune și numai pentru membrii bisericii date, fără a fi invitate alte persoane. Dispoziția dată și-a găsit reflectare într-o formă delicată în articolul lui I. Jidkov „Sărbătorile noastre“, inserat în revista „Братский вестник“, nr. 2 din anul 1946:

> *„Sărbătoarea secerișului este o manifestare de către credincioșii noștri a mulțumirii față de Domnul pentru ajutorul Lui în lucrările de câmp. De obicei, ea se serbează în bisericile noastre în legătură cu indicațiile Vechiului Testament“ ș. a. m. d.*

Tot în acest articol Jidkov dă o recomandare absolut clară de îmbinare a sărbătorii cu munca la întreprindere:

> *„...Dacă frații și surorile noastre sunt încadrați în munca în producție ori în colhoz, atunci, desigur, ei trebuie să țină cont de ordinea stabilită la întreprindere ori în colhoz, ca să nu lipsească de la lucru de dragul sărbătorii și să nu zădărnicească lucrările din colhoz, mai ales în zilele de muncă urgentă, ca, de exemplu, în timpul campaniei de însămânțări ori de strângere a recoltei, ori în timpul cositului fânului etc. Mergând la lucru în asemenea zile deosebite și ajutând în toiul secerișului colhozul lor, credincioșii vor face o faptă bună, vor proceda după exemplul lui Hristos, care făcea bine în ziua sabatului (Mat. 12: 12).“*

8. S-a interzis a se da vreun ajutor material membrilor nevoiași din banii bisericii adunați la colectă.

9. Împuterniciților Consiliului li s-au dat instrucțiuni de a curma orice activitate misionară a membrilor de rând ai bisericii (vizitarea locuințelor celor de altă credință, răspândirea bibliei, a imnurilor ș. a.).

10. În scopul stabilizării și micșorării treptate a numărului adunărilor creștinilor evanghelici baptiști:

[...] b) în regiunile cu un număr mare de biserici, adunările mici se unesc în una mare dacă se află la o distanță apropiată (3-8 kilometri). Un șir de Împuterniciți ai Consiliului au desființat în felul acesta, prin prezbiterii din regiuni, un mare număr de biserici ale ceb [...]

Șeful de birou al Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS
SOKOLOV

11 februarie 1947

ASR ISP, fond 17, opis 125, dos. 506, f. 26-65

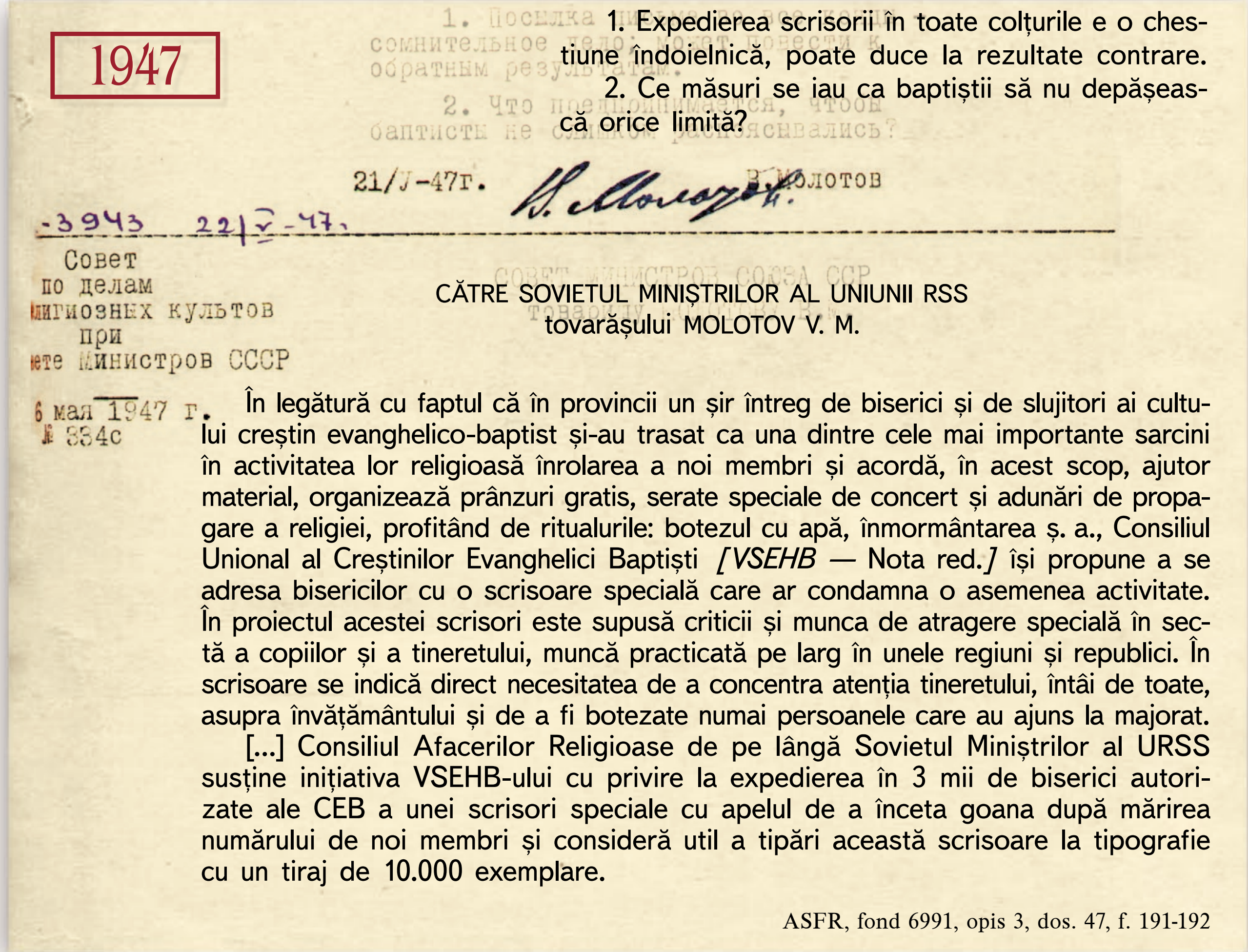

1947

1. Expedierea scrisorii în toate colțurile e o chestiune îndoielnică, poate duce la rezultate contrare.
2. Ce măsuri se iau ca baptiștii să nu depășească orice limită?

21/V-47г. В. Молотов

-3943 22/V-47.

Совет
по делам
лигиозных культов
при
ете Министров СССР

6 мая 1947 г.
№ 334с

CĂTRE SOVIETUL MINIȘTRILOR AL UNIUNII RSS
tovarășului MOLOTOV V. M.

În legătură cu faptul că în provincii un șir întreg de biserici și de slujitori ai cultului creștin evanghelico-baptist și-au trasat ca una dintre cele mai importante sarcini în activitatea lor religioasă înrolarea a noi membri și acordă, în acest scop, ajutor material, organizează prânzuri gratis, serate speciale de concert și adunări de propagare a religiei, profitând de ritualurile: botezul cu apă, înmormântarea ș. a., Consiliul Unional al Creștinilor Evanghelici Baptiști *[VSEHB — Nota red.]* își propune a se adresa bisericilor cu o scrisoare specială care ar condamna o asemenea activitate. În proiectul acestei scrisori este supusă criticii și munca de atragere specială în sectă a copiilor și a tineretului, muncă practicată pe larg în unele regiuni și republici. În scrisoare se indică direct necesitatea de a concentra atenția tineretului, întâi de toate, asupra învățământului și de a fi botezate numai persoanele care au ajuns la majorat.

[...] Consiliul Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS susține inițiativa VSEHB-ului cu privire la expedierea în 3 mii de biserici autorizate ale CEB a unei scrisori speciale cu apelul de a înceta goana după mărirea numărului de noi membri și consideră util a tipări această scrisoare la tipografie cu un tiraj de 10.000 exemplare.

ASFR, fond 6991, opis 3, dos. 47, f. 191-192

Scrisoarea specială a VSEHB, pe care intenționau s-o expedieze prin biserici, n-a fost aprobată de autoritățile superioare. În scopul evitării nemulțumirii din partea credincioșilor CEB a fost înaintată propunerea de a o adresa prezbiterilor superiori ca „Directive“. Prima „Directivă“ de felul acesta (aprobată de Consiliul AR, de KGB, de CC – procesul-verbal nr. 1 al ședinței Consiliului Afacerilor Religioase din 24.01.1950) a fost expediată de Prezidiul VSEHB în anul 1950:

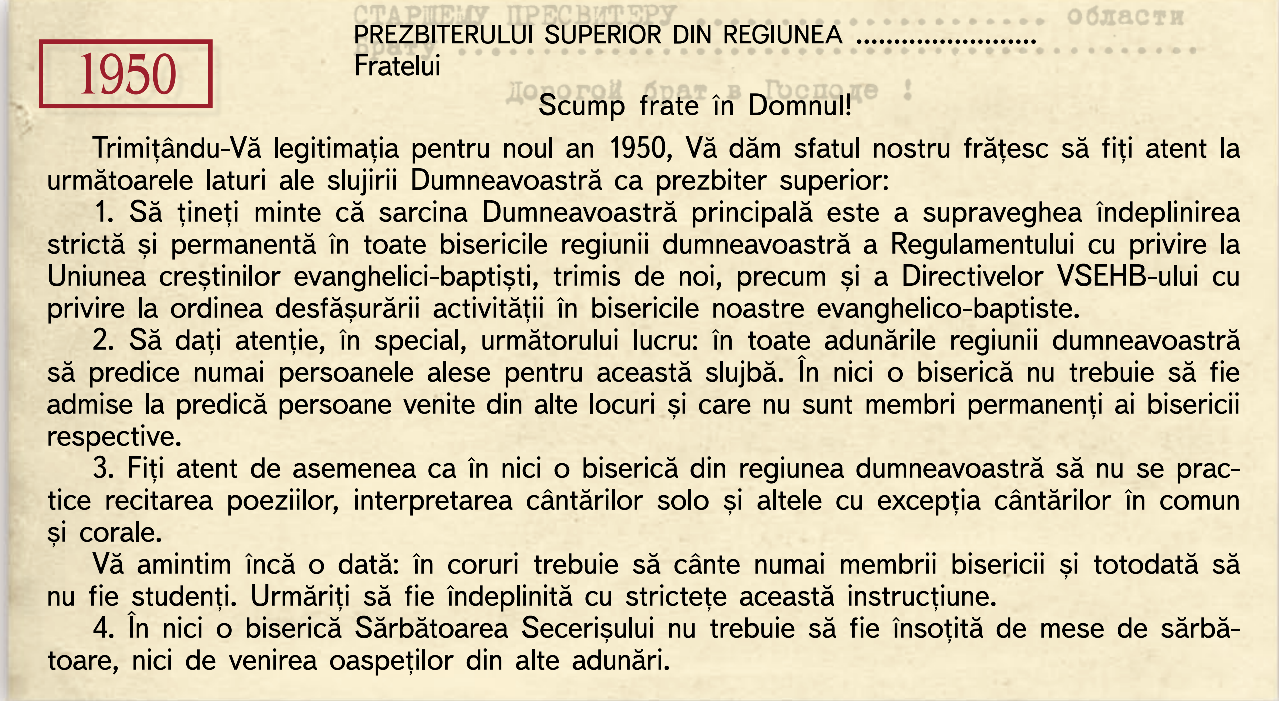

1950

PREZBITERULUI SUPERIOR DIN REGIUNEA ....
Fratelui

Scump frate în Domnul!

Trimițându-Vă legitimația pentru noul an 1950, Vă dăm sfatul nostru frățesc să fiți atent la următoarele laturi ale slujirii Dumneavoastră ca prezbiter superior:

1. Să țineți minte că sarcina Dumneavoastră principală este a supraveghea îndeplinirea strictă și permanentă în toate bisericile regiunii dumneavoastră a Regulamentului cu privire la Uniunea creștinilor evanghelici-baptiști, trimis de noi, precum și a Directivelor VSEHB-ului cu privire la ordinea desfășurării activității în bisericile noastre evanghelico-baptiste.

2. Să dați atenție, în special, următorului lucru: în toate adunările regiunii dumneavoastră să predice numai persoanele alese pentru această slujbă. În nici o biserică nu trebuie să fie admise la predică persoane venite din alte locuri și care nu sunt membri permanenți ai bisericii respective.

3. Fiți atent de asemenea ca în nici o biserică din regiunea dumneavoastră să nu se practice recitarea poeziilor, interpretarea cântărilor solo și altele cu excepția cântărilor în comun și corale.

Vă amintim încă o dată: în coruri trebuie să cânte numai membrii bisericii și totodată să nu fie studenți. Urmăriți să fie îndeplinită cu strictețe această instrucțiune.

4. În nici o biserică Sărbătoarea Secerișului nu trebuie să fie însoțită de mese de sărbătoare, nici de venirea oaspeților din alte adunări.

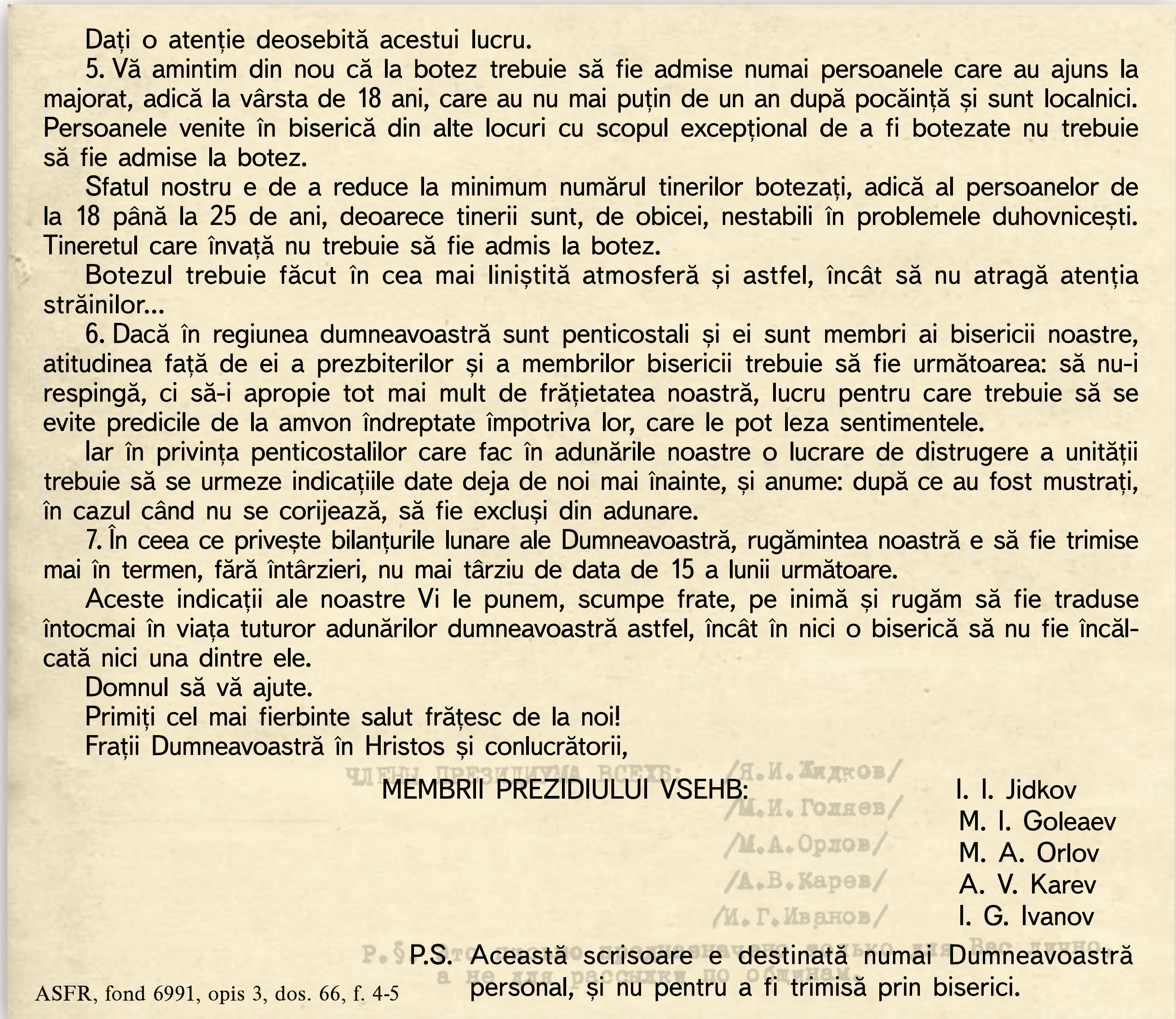

Dați o atenție deosebită acestui lucru.

5. Vă amintim din nou că la botez trebuie să fie admise numai persoanele care au ajuns la majorat, adică la vârsta de 18 ani, care au nu mai puțin de un an după pocăință și sunt localnici. Persoanele venite în biserică din alte locuri cu scopul excepțional de a fi botezate nu trebuie să fie admise la botez.

Sfatul nostru e de a reduce la minimum numărul tinerilor botezați, adică al persoanelor de la 18 până la 25 de ani, deoarece tinerii sunt, de obicei, nestabili în problemele duhovnicești. Tineretul care învață nu trebuie să fie admis la botez.

Botezul trebuie făcut în cea mai liniștită atmosferă și astfel, încât să nu atragă atenția străinilor...

6. Dacă în regiunea dumneavoastră sunt penticostali și ei sunt membri ai bisericii noastre, atitudinea față de ei a prezbiterilor și a membrilor bisericii trebuie să fie următoarea: să nu-i respingă, ci să-i apropie tot mai mult de frățietatea noastră, lucru pentru care trebuie să se evite predicile de la amvon îndreptate împotriva lor, care le pot leza sentimentele.

Iar în privința penticostalilor care fac în adunările noastre o lucrare de distrugere a unității trebuie să se urmeze indicațiile date deja de noi mai înainte, și anume: după ce au fost mustrați, în cazul când nu se corijează, să fie excluși din adunare.

7. În ceea ce privește bilanțurile lunare ale Dumneavoastră, rugămintea noastră e să fie trimise mai în termen, fără întârzieri, nu mai târziu de data de 15 a lunii următoare.

Aceste indicații ale noastre Vi le punem, scumpe frate, pe inimă și rugăm să fie traduse întocmai în viața tuturor adunărilor dumneavoastră astfel, încât în nici o biserică să nu fie încălcată nici una dintre ele.

Domnul să vă ajute.

Primiți cel mai fierbinte salut frățesc de la noi!

Frații Dumneavoastră în Hristos și conlucrătorii,

MEMBRII PREZIDIULUI VSEHB:
I. I. Jidkov
M. I. Goleaev
M. A. Orlov
A. V. Karev
I. G. Ivanov

P.S. Această scrisoare e destinată numai Dumneavoastră personal, și nu pentru a fi trimisă prin biserici.

ASFR, fond 6991, opis 3, dos. 66, f. 4-5

În decurs de aproape jumătate de veac de existență a frățietății noastre independente de lume n-au încetat încercările de a prezenta lucrurile astfel, ca și cum motivele ce au dat naștere schismei în uniunea CEB sunt demult înlăturate, întrucât documentele antievanghelice ale VSEHB — „Regulamentul“ și „Directivele“ din 1960 — au fost anulate. Dar vorba e că aceste documente, care sunt date drept motiv al schismei, au fost, de fapt, doar o urmare a păcatului adânc, din a cărui cauză s-a produs schisma. Consiliul Bisericilor a elucidat cauza adevărată în repetate rânduri în documentele sale. În special, în Rezoluția consfătuirii Comitetului organizatoric din 23 martie 1965 se spune: **„În pofida poruncilor Cuvântului lui Dumnezeu, VSEHB a intrat într-o legătură strânsă, ilegală cu stăpânitorii lumii acesteia** *(Ioan 18: 36; Fapt. 4: 19; 5: 29; Iac. 4: 4)*“ *(„Foaia frățească“, 1965, nr. 2-3).*

Necesitatea ruperii legăturii vicioase de zeci de ani dintre slujitori și lume se indica în scrisoarea Comitetului organizatoric din 13 august 1963, adresată lui N. S. Hrușciov și Guvernului:

„Și de n-ar fi în această chestiune amestecul organelor puterii de stat în biserică, de n-ar fi pornit ei împotriva bisericii cu un atac de noi represiuni, de nu i-ar fi susținut pe protejații lor, atunci biserica, într-un timp scurt, ar fi restabilit ușor și fără complicații orânduirea cuvenită în rândurile sale și, înlăturându-i pe slujitorii apostați, care nu s-au pocăit, **ar fi rupt, astfel, veriga legăturii nelegiuite a statului cu biserica lichidând, în felul acesta, relațiile ilegale** *fără a atinge la congres cu nici un cuvânt statul. Prin congres lucrul acesta s-ar fi putut face fără complicații.“*

Legătura inadmisibilă a bisericii cu statul, relațiile ilegale ale slujitorilor cu prigonitorii, supunerea față de ei în viața bisericească (supunere pe care Dumnezeu o urăște) — iată unde își au rădăcina aceste documente. Ele sunt doar frunzele pomului păcatului, un pom mare și cu rădăcini adânci.

Înrobirea duhovnicească

Conducătorii bisericii au respins, prin faptele lor, piatra unghiulară a clădirii noastre duhovnicești — pe Isus Hristos. În locul Lui — în locul Capului Bisericii, al Mântuitorului nostru — ei i-au preferat, în lucrarea de conducere a bisericii, pe potrivnici și se conduceau numai de instrucțiunile lor în lucrarea lui Dumnezeu.

În anii dominației samavolniciei și a fărădelegilor, sub amenințarea represiunilor excesive, a fost pusă baza legăturii ilegale dintre biserică și stat pentru a descompune biserica din interior. În chestiunile slujirii păstorii necredincioși se supuneau mai mult oamenilor decât lui Dumnezeu; realizau planurile prigonitorilor de nimicire a bisericii; nu chemau în timpul prigoanelor poporul lui Dumnezeu să se roage ca Domnul să-i trimită putere pentru a-I sluji cu credincioșie; limitau predicarea mântuirii și își desfășurau întreaga activitate nu spre zidirea, ci spre nimicirea lucrării lui Dumnezeu.

1947

(Din nota-raport a Președintelui Afacerilor Religioase, Poleanski)

În legătură cu faptul că în provincii un șir întreg de biserici și de slujitori ai cultului creștin evanghelico-baptist și-au trasat ca una dintre cele mai importante sarcini în activitatea lor religioasă înrolarea a noi membri acordând, în acest scop, ajutor material, organizând prânzuri gratis, serate speciale de concert și propagandă religioasă profitând de ritualurile: botezul cu apă, înmormântarea ș. a., Consiliul Unional al Creștinilor Evanghelici Baptiști își propune a se adresa către biserici cu o scrisoare specială care ar condamna o asemenea activitate. [...]

CĂTRE TOATE BISERICILE CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI

Scumpi frați și surori, PACE VOUĂ!

Consiliul Unional al Creștinilor Evanghelici Baptiști primește multe comunicări din diferite regiuni ale țării noastre cu privire la starea lucrării Domnului din biserici. [...]

Cu regret, în multe adunări și la conducătorii lor se observă în timpul de față o tendință nesănătoasă. Și anume: goana, dacă ne-am putea exprima astfel, după munca de extensie, goana după numărul de membri, ceea ce s-a manifestat, de exemplu, prin campaniile de botezuri de masă care au avut loc astă vară. Au fost cazuri când erau atrași în biserici noi membri prin promisiuni de a li se acorda ajutor material, prin defăimarea altor credințe, prin organizarea prânzurilor gratis pentru cei străini la sărbătorile secerișului și la cinele de dragoste creștină, precum și prin organizarea seratelor muzical-vocale. Erau atrași de asemenea să fie membri ai bisericii minorii, se stabileau anumite procente de creștere a numărului de membri ș. a. m. d. Toate acestea sunt în contradicție cu învățătura evanghelică, căci „nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis“ (Ioan 6: 44). Dar ce vedem în adunările unde simpla goană după noi membri prin metodele enumerate mai sus a înăbușit toată munca din interiorul bisericii? După botezurile și primirea în mare număr a noilor membri au urmat excomunicările tot de masă ale celor primiți...

În toată munca noastră duhovnicească pe primul plan trebuie să fie educația spirituală a credincioșilor, a-L cunoaște mai profund pe Hristos, a cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu, și nu goana după un număr mai mare de membri.

De aceea îi rugăm pe toți prezbiterii noștri să-și revadă lucrarea reieșind din cele indicate mai sus și să se preocupe de munca în adâncime, de educația spirituală a membrilor...

E necesar să se abordeze în mod deosebit de strict chestiunea botezului tineretului. Trebuie să depunem toate eforturile pentru a concentra atenția tineretului studios asupra învățăturii și să nu-l distragem de la această sarcină importantă a vieții lor, cum făceau uneori frații noștri conducători, care nu prețuiau instruirea și cultura. Căci Cuvântul lui Dumnezeu ne învață altceva: „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru credincioși... Până voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare, și la învățătura pe care o dai altora“ (1 Tim. 4: 12, 13). „Moise a învățat toată înțelepciunea Egiptenilor, și era puternic în cuvinte și în fapte“ (Fapt. 7: 22).

Rugăm să se primească aceste dispoziții ale noastre spre împlinire strictă și spre traducerea permanentă în viață.

Membrii prezidiului VSEHB

ASFR, fond 6991, opis 3, dos. 47, f. 148, 150-152

1949

PROCES-VERBAL nr. 22
al ședinței Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS

din 31.X.1949

[...]

Mai departe, o mare importanță în practica înrolării noilor adepți ai ceb au corurile. Totodată e de menționat că corul e o inovație, pe care am îngăduit-o călcându-ne pe inimă. Baptiștii nu aveau coruri, ci se practica la ei doar cântarea în comun. Noi am îngăduit organizarea corurilor profesionale, care cântă pe note și cântă așa, încât atrag lumea. Trebuie să ne gândim bine la aceste lucruri. Poate, cineva din VSEHB, ca să nu fie inițiativa noastră, ar pune problema ortodoxiei baptiste...

ASFR, fond 6991, opis 3, dos. 60, f. 61-62

1950

PROCES-VERBAL nr. 10 s.
al consfătuirii de instructaj a Consiliului Afacerilor
Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS

2-3 iunie 1950

[...]

Acum sarcina constă în următoarele: concomitent cu studierea laturii calitative a predicatorilor, împuterniciții ar trebui să ia o poziție fermă în ceea ce privește limitarea numărului predicatorilor. În regulamentul VSEHB se spune că în fiece biserică trebuie să fie un anumit minimum de persoane. În contactul cu prezbiterul fiece împuternicit trebuie să țină linia limitării numărului de predicatori în adunări. [...]

ASFR, fond 6991, opis 3, dos. 66, f. 246

ВСЕСОЮЗНЫЙ СОВЕТ
ЕВАНГЕЛЬСКИХ ХРИСТИАН-
БАПТИСТОВ

16 февраля 1957 г.
№ 405

Москва
Мал. Вузовский, 3

1957

CĂTRE CONSILIUL AFACERILOR RELIGIOASE
DE PE LÂNGĂ SOVIETUL MINIȘTRILOR AL URSS

Prezidiul VSEHB a primit informații din Chișinău cum că Împuternicitul Afacerilor Religioase din RSS Moldovenească refuză a le admite în Organul Executiv și în Dvadțatka comunității din Chișinău a CEB pe persoanele care au participat la excomunicarea lui F. R. Astahov. Iar formarea organului executiv și a dvadțatkăi din persoane noi, care nu au autoritate în biserică, va dăuna lucrării și, în ochii adunării, va cădea bănuiala asupra Împuternicitului cum că se amestecă în chestiunile bisericii.

Prezidiul VSEHB roagă să se contribuie ca în Organul executiv și în Dvadțatka comunității de la Chișinău să rămână foștii membri.

PREȘEDINTE Jidkov
SECRETAR Karev

ПРЕДСЕДАТЕЛЬ: /Жидков/

СЕКРЕТАРЬ: /Карев/

ASFR, fond 6991, opis 4, dos. 80, f. 22

1960

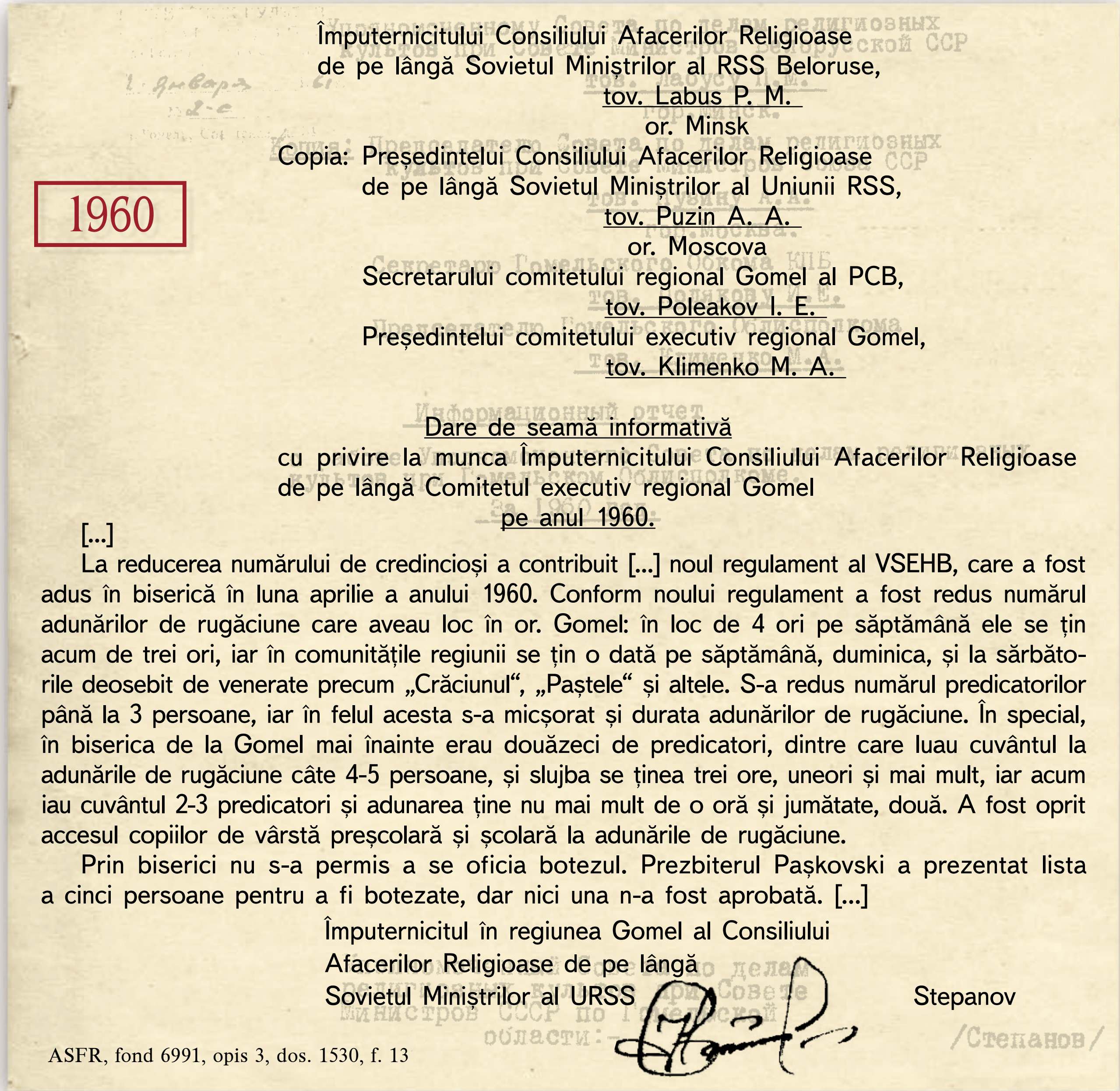

Împuternicitului Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al RSS Beloruse,
tov. Labus P. M.
or. Minsk
Copia: Președintelui Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al Uniunii RSS,
tov. Puzin A. A.
or. Moscova
Secretarului comitetului regional Gomel al PCB,
tov. Poleakov I. E.
Președintelui comitetului executiv regional Gomel,
tov. Klimenko M. A.

Dare de seamă informativă
cu privire la munca Împuternicitului Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă Comitetul executiv regional Gomel
pe anul 1960.

[...]

La reducerea numărului de credincioși a contribuit [...] noul regulament al VSEHB, care a fost adus în biserică în luna aprilie a anului 1960. Conform noului regulament a fost redus numărul adunărilor de rugăciune care aveau loc în or. Gomel: în loc de 4 ori pe săptămână ele se țin acum de trei ori, iar în comunitățile regiunii se țin o dată pe săptămână, duminica, și la sărbătorile deosebit de venerate precum „Crăciunul“, „Paștele“ și altele. S-a redus numărul predicatorilor până la 3 persoane, iar în felul acesta s-a micșorat și durata adunărilor de rugăciune. În special, în biserica de la Gomel mai înainte erau douăzeci de predicatori, dintre care luau cuvântul la adunările de rugăciune câte 4-5 persoane, și slujba se ținea trei ore, uneori și mai mult, iar acum iau cuvântul 2-3 predicatori și adunarea ține nu mai mult de o oră și jumătate, două. A fost oprit accesul copiilor de vârstă preșcolară și școlară la adunările de rugăciune.

Prin biserici nu s-a permis a se oficia botezul. Prezbiterul Pașkovski a prezentat lista a cinci persoane pentru a fi botezate, dar nici una n-a fost aprobată. [...]

Împuternicitul în regiunea Gomel al Consiliului
Afacerilor Religioase de pe lângă
Sovietul Miniștrilor al URSS Stepanov

ASFR, fond 6991, opis 3, dos. 1530, f. 13

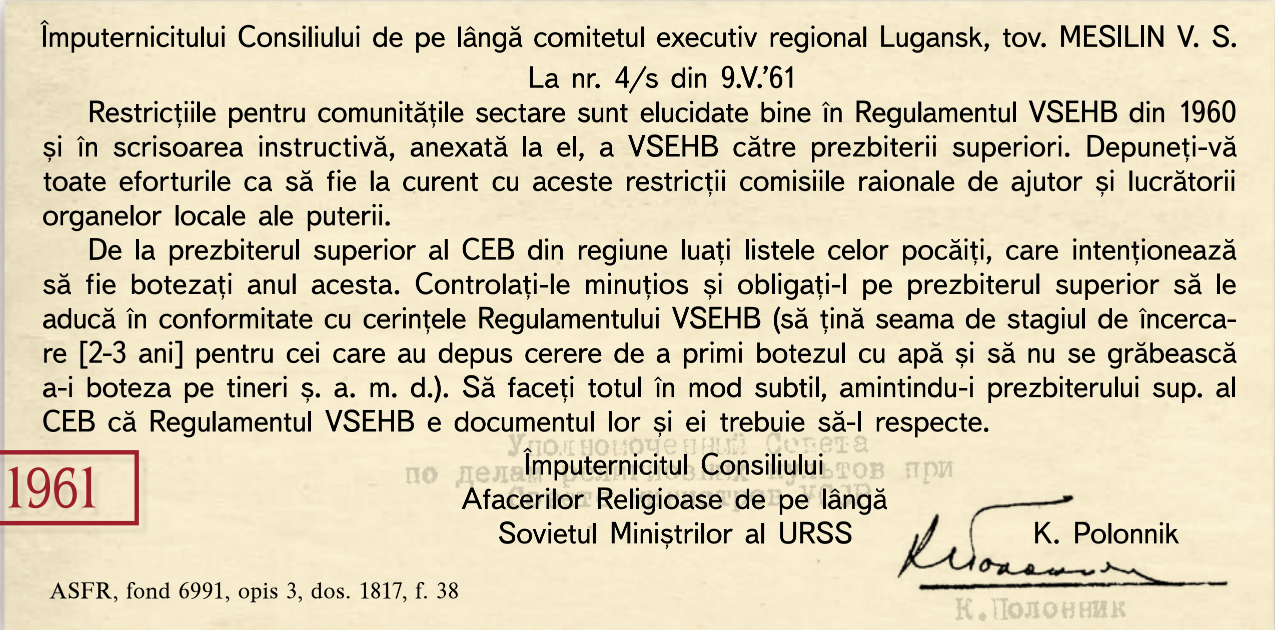

Împuternicitului Consiliului de pe lângă comitetul executiv regional Lugansk, tov. MESILIN V. S.

La nr. 4/s din 9.V.'61

Restricțiile pentru comunitățile sectare sunt elucidate bine în Regulamentul VSEHB din 1960 și în scrisoarea instructivă, anexată la el, a VSEHB către prezbiterii superiori. Depuneți-vă toate eforturile ca să fie la curent cu aceste restricții comisiile raionale de ajutor și lucrătorii organelor locale ale puterii.

De la prezbiterul superior al CEB din regiune luați listele celor pocăiți, care intenționează să fie botezați anul acesta. Controlați-le minuțios și obligați-l pe prezbiterul superior să le aducă în conformitate cu cerințele Regulamentului VSEHB (să țină seama de stagiul de încercare [2-3 ani] pentru cei care au depus cerere de a primi botezul cu apă și să nu se grăbească a-i boteza pe tineri ș. a. m. d.). Să faceți totul în mod subtil, amintindu-i prezbiterului sup. al CEB că Regulamentul VSEHB e documentul lor și ei trebuie să-l respecte.

Împuternicitul Consiliului
Afacerilor Religioase de pe lângă
Sovietul Miniștrilor al URSS K. Polonnik

ASFR, fond 6991, opis 3, dos. 1817, f. 38

1961

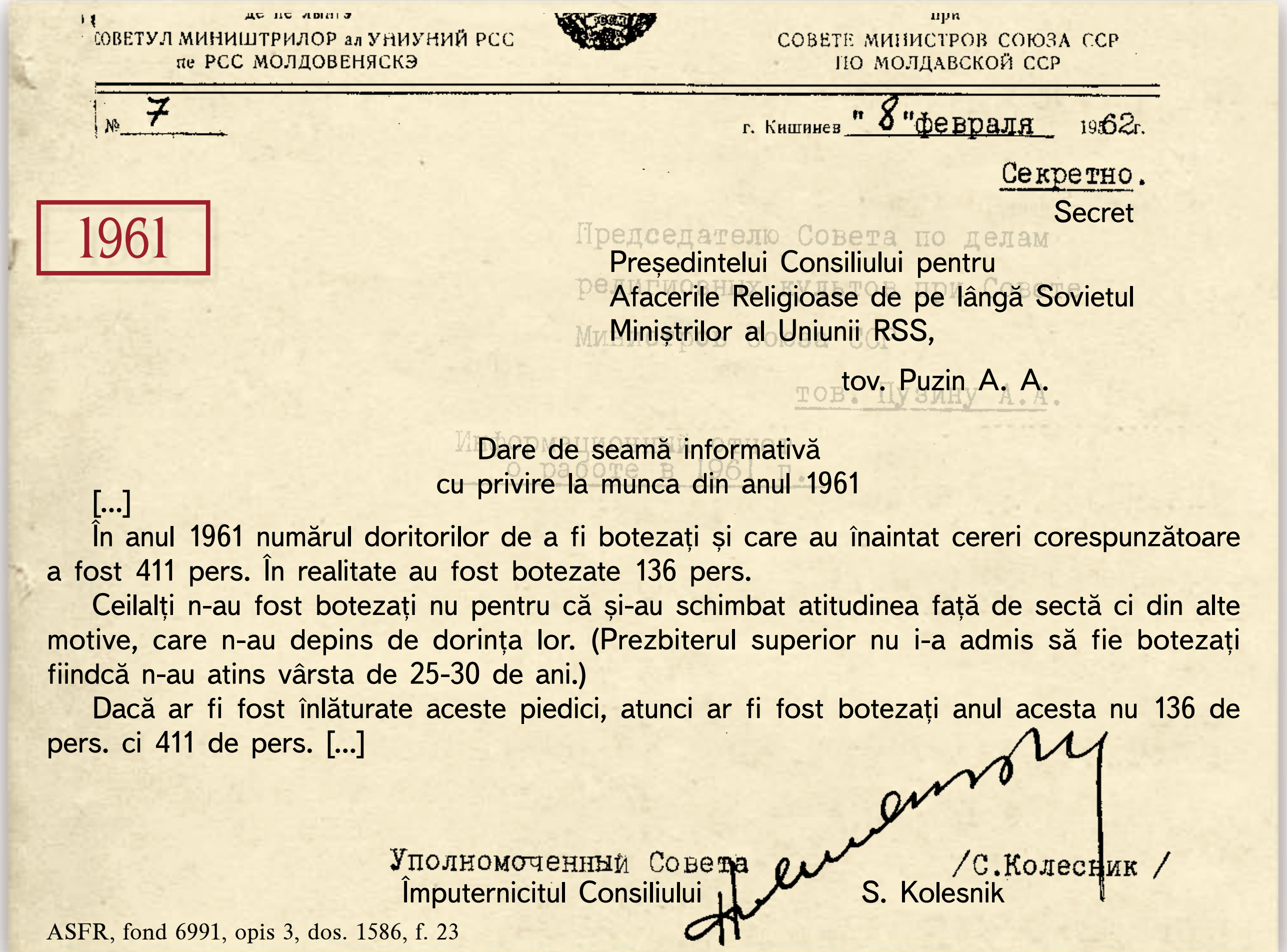

1961

де пе лынгэ
СОВЕТУЛ МИНИШТРИЛОР ал УНИУНИЙ РСС
пе РСС МОЛДОВЕНЯСКЭ

при
СОВЕТЕ МИНИСТРОВ СОЮЗА ССР
ПО МОЛДАВСКОЙ ССР

№ 7

г. Кишинев " 8 " февраля 1962 г.

Секретно.
Secret

Председателю Совета по делам
Preşedintelui Consiliului pentru
Afacerile Religioase de pe lângă Sovietul
Miniştrilor al Uniunii RSS,
tov. Puzin A. A.

Dare de seamă informativă
cu privire la munca din anul 1961

[...]

În anul 1961 numărul doritorilor de a fi botezați și care au înaintat cereri corespunzătoare a fost 411 pers. În realitate au fost botezate 136 pers.

Ceilalți n-au fost botezați nu pentru că și-au schimbat atitudinea față de sectă ci din alte motive, care n-au depins de dorința lor. (Prezbiterul superior nu i-a admis să fie botezați fiindcă n-au atins vârsta de 25-30 de ani.)

Dacă ar fi fost înlăturate aceste piedici, atunci ar fi fost botezați anul acesta nu 136 de pers. ci 411 de pers. [...]

Уполномоченный Совета /С.Колесник /
Împuternicitul Consiliului S. Kolesnik

ASFR, fond 6991, opis 3, dos. 1586, f. 23

După cumplitele represiuni de masă, după ce în biserică s-au infiltrat o mulțime de feluriți agenți și ea se afla, de fapt, sub conducerea ilegală a statului, organele de stat modelau deja după voia lor, ca din lut, consilii convenabile lor. Tot personalul de prezbiteri superiori (52 pers.) era numit de Prezidiul VSEHB numai prin punerea de acord cu împuternicitul pentru Afacerile Religioase și cu permisiunea împuternicitului KGB (în documentele de serviciu această instituție era numită „vecinii"). Ei aveau dosare pentru fiecare slujitor. În fiece an împuternicitul KGB și cel al Consiliului Afacerilor Religioase îi scriau două caracteristici prezbiterului superior și, în baza lor, la Moscova se lua hotărârea: a i se prelungi ori nu termenul de valabilitate al legitimației de prezbiter superior pentru anul viitor. Astfel se efectua selecția calitativă a slujitorilor. Chestiunea alegerii slujitorilor se rezolva în cabinetele serviciilor secrete.

„Rețeaua largă de împuterniciți pentru problemele cultelor realizează pe cale centralizată numirea forțată și ilicită a slujitorilor plăcuți lor și, acționând prin ei, dezmembrează biserica. Pe baza cărei legi se face? În virtutea cărei legi împuterniciții primesc listele membrilor bisericilor, listele celor botezați, informații despre cei ce abia încep a frecventa adunările și chiar informații despre cei ce s-au pocăit? Toate acestea se fac contrar legii.

Aceste informații detaliate, primite regulat, sunt necesare pentru a ști unde locuiesc credincioșii, unde lucrează ori învață, pentru a se duce cu ei o luptă ilegală și a-i persecuta din toate părțile și în tot felul".

Astfel Comitetul organizatoric îi atrăgea atenția Guvernului, în petiția adresată lui, asupra acțiunilor nelegiuite împotriva credincioșilor și împotriva bisericii. Exagera oare el realitatea? Aceste câteva documente inserate sunt o mărturie vie a veridicității afirmațiilor slujitorilor Comitetului organizatoric. Ascuțișul de bază al documentelor antievanghelice era îndreptat împotriva poruncilor lui Dumnezeu privitor la predicarea Evangheliei și la educarea tineretului în învățătura Domnului. În fine — împotriva mântuirii păcătoșilor și împotriva viitorului bisericii.

Un moment binecuvântat

Trezirea inițiată de Duhul Sfânt în frățietatea noastră... a început cu chemarea adresată păcătoșilor din biserică: în primul rând, slujitorilor ce se lepădaseră de adevăr, iar apoi și întregului popor al lui Dumnezeu.

Istoria creștinismului cunoaște multe exemple de reformații mari și mici, avânturi și căderi ale bisericii și această experiență multiseculară demonstrează că sunt treziri care nu schimbă esența bisericii și o lasă pe căile greșite. Examinați cu atenție trecutul și veți vedea că aceste treziri, începând de la păturile de jos — când se pocăiau bețivii, desfrânații, „vameșii și păcătoșii“ —, de obicei, nu schimbau biserica cu o curățare de sus. Structura vicioasă și ierarhia bisericească înțepenită în păcate rămâneau ca mai înainte. De aceea, în pofida înviorării religioase, iar adesea și în pofida pocăinței sincere și a avântului duhului, sufletele renăscute, cu voia ori fără voia lor, erau înrâurite cu timpul de păturile de sus și deveneau în curând o biserică la fel de împietrită ca și îndrumătorii lor: „Ucenicul nu este mai presus de învățătorul său...“ (Mat. 10: 24).

În ceea ce privește trezirea inițiată de Duhul Sfânt în frățietatea noastră, totul a fost altfel. Chemarea la pocăință a răsunat nu pur și simplu către păcătoșii din lume, care, venind în biserică, ar fi nimerit sub îngrijirea păstorilor ce nu-I fuseseră credincioși Domnului și ar fi devenit, după cuvântul Domnului, fii ai gheenei de două ori mai răi decât îndrumătorii lor (Mat. 23: 15). Chemarea era adresată păcătoșilor din biserică: în primul rând, slujitorilor ce se lepădaseră de adevăr, iar apoi și întregului popor al lui Dumnezeu.

Când Domnul conduce poporul Său, atunci biserica nu numai că nu este influențată de stihiile lumii, ci se dezvoltă necontenit, crește spiritual. De aceea cauza lipsei puterii de viață a frățietății trebuia văzută în pierderea harului ziditor și a ajutorului lui Dumnezeu din pricina păcatului nostru. În asemenea condiții poate fi drept, din punct de vedere biblic, numai un singur mod de tratare: să nu justificăm abaterea pretextând împrejurările de strâmtorare, ci să osândim aspru necredincioșia față de Dumnezeu, să căpătăm din nou, prin pocăință, bunăvoința Lui și, bizuindu-ne prin credință pe atotputernicia lui Dumnezeu, să ne avântăm înainte sporind în lucrul Domnului. Pe această cale a și pornit Grupul de inițiativă.

Pornirea frățietății noastre pe calea independenței de lume n-a fost un pas spontan sau întâmplător. Trezirea poporului lui Dumnezeu, începută în august 1961, nu poate fi comparată cu o ploaie care a căzut dintr-un nor apărut pe neașteptate. Trăsăturile de bază ale acestei mișcări binecuvântate a bisericii se conturaseră deja către anul 1958. Când am avut ocazia să luăm cunoștință mai îndeaproape de condițiile pe care le înainta lumea pentru alegerea fraților la vreo lucrare cât de cât deosebită în biserică — a deveni prezbiter ori alt slujitor, a-ți face studiile în Occident —, Domnul ne-a descoperit că fără controlul din partea celor din afară nu se poate face nimic în biserică.

Anume prin faptul că slujitorii oficiali îi îndemnau pe credincioși să colaboreze cu securitatea și prin recunoașterea lor că lucrează cu organele secrete mână în mână Dumnezeu a dezvăluit taina vieții adevărate a lucrătorilor uniunii CEB. „Fără ei e cu neputință...“ — căutau să ne convingă slujitorii conducători atunci. Din timpul acela a și început conștientizarea tragediei noastre duhovnicești. La noi a avut loc cel mai mare jaf din istoria frățietății: au luat pe Domnul și nu știm unde L-au pus (Ioan 20: 2). Cei care se numeau slujitori L-au izgonit din inima lor prin trădare, iar poporul lui Dumnezeu nu vedea, nu înțelegea această tragedie. Vorba nu e că un anumit număr de tineri și tinere n-au fost primiți în adunări ori cineva n-a fost botezat, ori copiii nu aveau acces în biserică, ci că Dumnezeu fusese izgonit! Iată cea mai înfiorătoare pagubă! Ea ne-a tulburat sufletul și nu ne mai lăsa să trăim fără lacrimi. Inima ni se chinuia, plângea: ce-i de făcut? Scriptura mărturisește nu o dată: „...Păcatele voastre vă ascund Fața Lui...“ (Is. 59: 2). Dumnezeu dorește să Se întoarcă la poporul Său, totul depinde de noi: să osândim păcatul, să ne pocăim, să oferim locul în biserică numai Capului ei. El vrea să fie cu noi! Pentru aceasta Și-a vărsat El sângele, Și-a dat viața! Iar noi L-am respins...

La sfârșitul anilor ’50 s-au abătut prigoane excesive. Ele ne-au și dat imbold la acțiuni imediate: căci 2/3 din biserici erau neînregistrate și ele au început să fie închise pretutindeni. Au început să fie oprimate, închise și cele înregistrate câte 500-600 de biserici timp de jumătate de an. Iată situația de atunci!

În acele zile de grea cumpănă, ca nicicând mai înainte, ne dădeam seama în mod deosebit că Domnul nu poate să apere poporul Său, în care sunt răspândite principii extrem de păcătoase ale slujirii. Gândul „cum să-L întoarcem pe Dumnezeu?“ ne ducea la ideea congresului. După ce ne vom pocăi, după ce ne vom curăța, după ce ne vom smeri, Domnul va veni. Iar dacă El va fi cu noi, atunci va lucra puterea Lui atotbiruitoare și „orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere...“ (Is. 54: 17). Dar în ce formă să introducem acest mod de gândire în poporul lui Dumnezeu? Nu se poate să zicem: noi suntem mai buni decât VSEHB. A proceda astfel e o impostură. Numai la soborul general al moștenirii Domnului, la adunarea tuturor slujitorilor — și a celor care s-au abătut, dar mai sunt la putere, și a celor care veghează — se pot rezolva toate problemele fundamentale. Deci, E NEVOIE DE CONGRES!

Dar cum să ajungem la el? Prin Grupul de inițiativă împuternicit de biserică pentru convocarea congresului. Crearea unui asemenea grup era prevăzut de Legislația Cultelor din 1929, care era în vigoare pe atunci. În aprilie 1961 biserica neînregistrată de la Uzlovaia, la adunarea membrilor, i-a însărcinat pe frați să cheme pe toți credincioșii la rugăciune și la acțiuni comune pentru apărarea adevărului. (În timpul acela de restriște biserica din Uzlovaia se împotrivea cu bărbăție presiunii prigonirilor, era excepțional de prietenoasă, unită și, în pofida interzicerilor, ea unica din toată regiunea continua să țină adunările creștine.) Ascultând cu însuflețire și cu bucurie propunerea fraților cu privire la grija generală și la apărarea lucrării lui Dumnezeu în întreaga frățietate, biserica i-a însărcinat în mod unanim să înfăptuiască această lucrare și, ulterior, mărturisea în repetate rânduri în fața persecutorilor că slujitorii Grupului de inițiativă sunt trimișii bisericii, împlinitorii lucrării cu care i-a însărcinat Dumnezeu și biserica!

Frații bisericii din Uzlovaia a CEB
(de la stânga spre dreapta):
I. A. Afonin,
Gh. K. Kriucikov
P. D. Goloșceapov
și I. K. Kriucikov
(al doilea din dreapta)
participanți la înființarea,
în aprilie 1961,
a Grupului de inițiativă
în această biserică

După un şir de îndemnuri şi mustrări orale, la 13 august 1961, zi de duminică, Grupul de inițiativă a vizitat cancelaria VSEHB şi a dat citire textului Epistolei sale către Prezidiul VSEHB în prezența preşedintelui Uniunii, Jidkov I. I., şi a secretarului Uniunii, Karev A. V. Această zi se şi consideră începutul trezirii frățietății.

PRIMUL DOCUMENT
al Grupului de inițiativă – Epistola către Prezidiul VSEHB

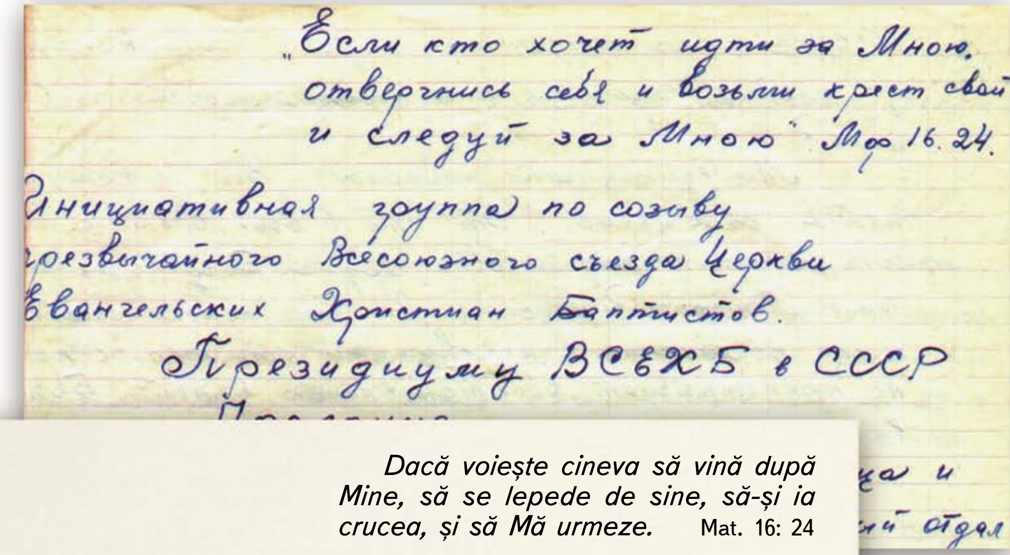
„Если кто хочет идти за Мною, отвергнись себя и возьми крест свой и следуй за Мною" Мф 16.24.
Инициативная группа по созыву
резвычайного Всесоюзного съезда Церкви
Евангельских Христиан Баптистов.
Президиуму ВСЕХБ в СССР

13 august 1961

Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea, şi să Mă urmeze. Mat. 16: 24

GRUPUL DE INIȚIATIVĂ PENTRU CONVOCAREA
CONGRESULUI UNIONAL EXTRAORDINAR
AL BISERICII CREŞTINILOR EVANGHELICI BAPTIŞTI

PREZIDIULUI VSEHB DIN URSS

Har şi pace vouă de la Dumnezeu Tatăl şi de la Domnul nostru Isus Hristos! El S-a dat pe Sine Însuşi pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru şi Tatăl. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.

Fraților, slujitori ai VSEHB!

Acum, când biserica CEB trece prin o vreme grea — vremea dominației în ea a instrucțiunilor omeneşti, vremea despărțirilor, a rătăcirilor şi a suferințelor nu numai duhovniceşti, ci şi fizice —, pentru slujitorii Domnului e o fărădelege față de Dumnezeu şi față de poporul Lui să rămână la o parte, inactivi (Ezec. 9: 10).

De aceea, ascultând de îndemnul Duhului Sfânt, nu ne-am sfătuit cu carnea şi cu sângele, cu firea pământească, ci, întărindu-ne prin post şi rugăciune, am hotărât să îndreptăm situația creată pornind pe calea scoaterii la iveală şi a înlăturării păcatului ce dăduse naştere urmărilor dezastruoase pentru biserica noastră (Ioel 2: 12-18).

De fiecare dată când ne întrebăm: care e cauza tuturor neorânduielilor din biserică, cine a jucat şi joacă în toate acestea rolul principal? —

Noi spunem în unanimitate: „Dumneavoastră, cărora ne adresăm acum, Dumneavoastră, care V-ați dăruit cândva cu o mare bucurie inimile lui Dumnezeu prin răscumpărarea lui Isus Hristos;

Dumneavoastră, care ați ocupat o funcție înaltă în biserică;

Dumneavoastră, care împiedicați în mod nelegiuit restaurarea în ea a ordinii Dumnezeieşti (Ezec. 34: 1-10).

De aceea anume pe Dumneavoastră Vă mustrăm în mod unanim şi Vă declarăm:

1. Dumneavoastră ați nimicit principiul Dumnezeiesc potrivit căruia biserica, în baza Cuvân-

tului lui Dumnezeu, își rezolvă singură toate problemele de importanță vitală. Iată răul principal, deoarece biserica și numai biserica este stâlpul și temelia adevărului (1 Tim. 3: 15).

2. În bisericile locale ați numit slujitori neplăcuți lui Dumnezeu și bisericii, care adeseori își aveau scopul de a nimici lucrarea lui Dumnezeu.

Reprezentanții VSEHB, trimiși în biserici cu scopul de a numi slujitori, erau adesea alungați de la amvon și scoși din casa de rugăciune. Toate aceste cazuri sunt o mărturie că cei numiți de ei ca slujitori nu erau aleși de biserică, ci numiți de organele puterii.

3. Dumneavoastră ați trimis prin bisericile locale regulamentele și directivele ce contrazic în mod vădit Cuvântul lui Dumnezeu și care se introduceau cu forța provocând pretutindeni proteste și reacții dureroase (Is. 28: 13, 14).

4. Lucrând în felul acesta, ați exercitat o influență negativă și asupra vieții bisericilor neînregistrate, deoarece instrucțiunile Dumneavoastră omenești erau considerate de către neprietenii bisericii drept normă, iar credința și comportarea celor ce nu erau de acord cu aceste instrucțiuni erau declarate de Dumneavoastră suspecte și cei din urmă erau supuși represiunilor.

5. În aparență V-ați recomandat pozitiv chiar și în fața creștinătății mondiale și dețineți o anumită situație acolo, dar, neavând curajul și dorința de a prezenta realitatea ce Vă compromite, ați indus în eroare opinia publică creștină din întreaga lume și V-ați făcut vinovați în fața ei.

Aceste acțiuni antievanghelice au fost cauza principală a separării de biserici a unor credincioși, iar în unele locuri chiar și a grupurilor de credincioși, precum și cauza înființării de către cei despărțiți a adunări de sine stătătoare. Tot ele (acțiunile antievanghelice) au cauzat creșterea influenței diferitelor învățături înșelătoare asupra bisericii.

Toate cele expuse anterior nu sunt manifestări spontane, ci un program de ruinare a bisericii cu ajutorul bisericii înseși, elaborat în mod minuțios și tradus în viață cu zel, program care duce la dezbinarea bisericii.

În felul acesta, în momentul actual biserica CEB din țara noastră reprezintă următorul tablou:

fiind unitară în învățătură și în duh privitor la chestiunile principale, ea este despărțită în mod artificial în două lagăre: bisericile neînregistrate și înregistrate. Și dacă primul duce lipsă de o conducere centrală unică, atunci cel din urmă, având-o, este descompus chiar de ea în mod stăruitor.

Ținând cont de cele expuse mai sus, noi considerăm:

1. Toate bisericile CEB din țara noastră — indiferent de faptul: sunt ele înregistrate sau nu — alcătuiesc o singură biserică a CEB din URSS și trebuie să aibă o situație egală în toate privințele.

2. E nevoie să avem o conducere centrală, unică, aleasă pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, atât a bisericilor înregistrate ale CEB, cât și a celor neînregistrate.

3. Conducerea centrală actuală (VSEHB) a bisericilor înregistrate ale CEB nu este aleasă de biserică, nu conduce întreaga frățietate, ci doar o parte a ei, nu corespunde intereselor bisericii și ale lucrării lui Dumnezeu și s-a dovedit a fi necredincioasă Domnului în slujirea sa de mulți ani.

Și de aceea propunem:

1. În interesul lucrării lui Dumnezeu, să îndreptăm situația creată pe calea nedureroasă a înțelepciunii lui Dumnezeu, și nu a conflictului.

2. Să vă dați consimțământul pentru convocarea și desfășurarea congresului unional extraordinar al bisericii CEB din URSS.

Vă amintim că acest început bun va avea consecințe mari și, în caz de ne refuzați, precum și în cazul unor manevre nelegiuite și a tărăgănării, ne rezervăm dreptul de a acționa de sine stătător potrivit prescripțiilor Cuvântului lui Dumnezeu și în interesul bisericii, în conformitate cu cerințele timpului actual.

Cu respect, frații Dumneavoastră în Hristos și slujitorii bisericilor, care alcătuiesc Grupul de inițiativă pentru convocarea Congresului unional al bisericii CEB din URSS.

Împuterniciți de Grupul de inițiativă pentru convocarea congresului:

KRIUCIKOV GH. K.
PROKOFIEV A. F.

Duminică, 13 august 1961

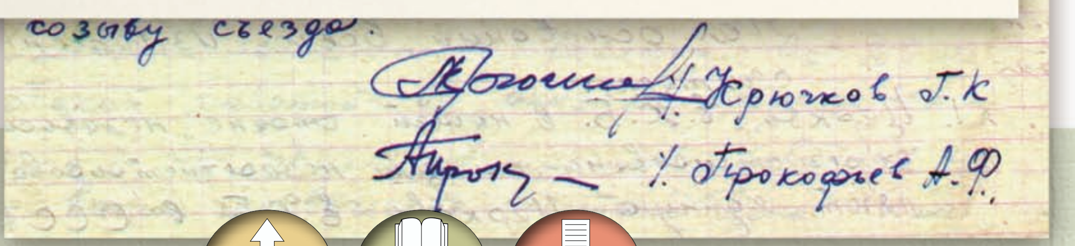

созыву съезда.
Крючков Г.К
Прокофиев А.Ф.

MĂREȚIA UNUI ÎNCEPUT MIC

Începutul cifrat

„Ascultând de îndemnul Duhului Sfânt, nu ne-am sfătuit cu carnea și cu sângele, cu firea pământească, ci, întărindu-ne prin post și rugăciune, am hotărât să îndreptăm situația creată pornind pe calea scoaterii la iveală și a înlăturării păcatului ce dăduse naștere urmărilor dezastruoase pentru biserica noastră...“

După cum se știe, primul document care a constituit începutul trezirii frățietății noastre este Epistola Grupului de inițiativă către lucrătorii VSEHB, căreia, la 13 august 1961, i s-a dat citire în cancelaria VSEHB în fața conducătorilor Uniunii: A. V. KAREV și I. I. JIDKOV. După ce lucrătorii VSEHB n-au dorit să dea răspuns la ea, Epistola a fost răspândită prin toată țara (împreună cu Prima Epistolă către biserica CEB).

În această Epistolă mică, succintă până la o formă conspectivă și cifrată pentru toate puterile răului, era reflectată toată esența mișcării începute de Dumnezeu! Programul pentru veacuri și veacuri înainte și principiile de bază ale slujirii plăcute lui Dumnezeu — totul era prevăzut și reflectat în acest document în modul cel mai detaliat. Și anume:

— trezirea frățietății este o lucrare inițiată de Duhul Sfânt, și nu un rod al eforturilor umane, de aceea s-a și scris: **„ascultând de îndemnul Duhului Sfânt“**;

— Domnul lucrează numai prin inimile consacrate Lui, de aceea s-a mărturisit clar: **„noi nu ne-am sfătuit cu carnea și cu sângele, cu firea pământească“**;

— s-a dat o apreciere exactă stării în care se afla lucrarea lui Dumnezeu: abaterea slujitorilor a avut **„urmări dezastruoase pentru biserică“**;

— a fost propusă ieșirea din criză: **„pe calea scoaterii la iveală și a înlăturării păcatului“**;

— a fost prevăzută lucrarea de curățare: căci **„înlăturarea“** păcatului e posibilă numai prin pocăință sinceră și mărturisire;

— au fost marcați pașii ulteriori: **„a acționa de sine stătător** (lucru condiționat în timpul acela de comportarea slujitorilor VSEHB) **și în interesul lucrării lui Dumnezeu“.**

„Noi nu ne-am sfătuit cu carnea și cu sângele, cu firea pământească.“ În anul 1961 în fața fiecărui creștin stătea alegerea: să intre în lupta cu păcatul ori nu? Va rezista oare firea pământească presiunii prigonirilor ori își va pleca grumazul înaintea neprietenilor? Va dori oare să sufere mai bine cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului ori se va abate de la această cale fericită? Va dori să stea la amvon într-o casă de rugăciune înregistrată ori va accepta să stea la închisoare neavând nici o speranță de eliberare?

Lăudat fie Cel preaînalt! În acele vremuri sumbre slujitorii Grupului de inițiativă au pornit în mod conștient la o luptă grea și au ieșit biruitori, căci erau gata să moară fără a se aștepta la acea mare biruință pe care ne-a dat-o acum Domnul. Ea era ascunsă în tainițele lui Dumnezeu, noi nu puteam ști de ea. În ceruri se luase o hotărâre mare și nimeni dintre potentații acestei lumi nu putea sta împotriva împlinirii ei! Așa este Domnul nostru!

Așadar, în acest cel dintâi document al Grupului de inițiativă Domnul i-a îndemnat pe slujitori prin descoperirile Sale (pe care le-a dat în decursul a cinci ani până la începutul trezirii) să oglindească orientarea principală a căii ce ne stătea în față și le-a arătat farurile poruncilor evanghelice neschimbate, pe care, dacă le vom urma — vom moșteni viața veșnică, iar dacă le vom nesocoti — ne vom expune pedepsei lui Dumnezeu și morții. Martor este Dumnezeu că de-a lungul întregii căi frățietatea și-a depus toată străduința să nu se abată de la nimic din ceea ce ne-a poruncit Domnul!

Iată, de exemplu, una dintre aceste descoperiri vitale.

Supunându-ne lumii în chestiunile duhovnicești, L-am pierdut pe Capul Bisericii — pe Isus Hristos! Aceasta a fost pierderea noastră principală și pericolul de moarte pentru viața duhovnicească, pentru mântuirea noastră. Și nu lumea era vinovată, nu prigoanele, ci noi, slujitorii lui Dumnezeu, cărora ni s-a dat porunca să stăm de veghe cu fermitate păzind casa Domnului în orice împrejurări. Iată de ce cuvântul mustrării a răsunat anume către frați. Anume alor noștri li s-a atras atenția asupra păcatului apostaziei, căci ei purtau principala vină pentru neorânduielile și frământările din biserică.

În lume există o formulă clasică (luată din tendințele revoluționare): „Cine e vinovat și ce-i de făcut?“ Răspunzând la întrebările puse, lumea ne prezintă teorii false. Dar când Îl întrebăm pe Dumnezeu, El ne dă un răspuns clar, concret și exact.

Cuvinte severe i s-au spus îngerului bisericii din Efes (Apoc. 2: 1, 4, 5). Acolo e indicat totul: și cine e vinovat, și ce-i de făcut. Domnul zice: „**TU** ai încălcat poruncile, **TU** ai părăsit dragostea dintâi, **TU** L-ai înlăturat astfel pe Duhul Sfânt, de aceea **TU** adu-ți aminte de unde ai căzut și pocăiește-te“. Pocăiește-te! Iată primul pas al trezirii și primul pas al adevăratei reformații: adu-ți aminte, pocăiește-te și întoarce-te la faptele dintâi. Fiindcă a fost o înălțime, la care Domnul l-a ridicat pe îngerul de la Efes, iar apoi — căderea. Și ce-i de făcut? Să-ți amintești cu durere ori cu încântare? Nu, ci să te pocăiești. Iată ce poruncește Domnul să facem pentru a umbla înaintea Lui drept. Faptele dintâi — este dragostea dintâi a prezbiterilor de la Efes, când ei erau uniți cu Dumnezeu, umblau călăuziți de El, se umpleau de Duhul Sfânt, și El lucra cu putere în ei. Și iată că ei au părăsit dragostea. Deci au încetat să respecte poruncile lui Hristos („Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele“ Ioan 14: 15). Nu vedeți oare că Domnul Însuși le spune cine e vinovat: **TU** ai părăsit dragostea dintâi, **TU** ai denaturat Cuvântul lui Dumnezeu, **TU** ai căzut — deci **TU** ești vinovat. Din mijlocul vostru au ieșit cei care au început să vorbească lucruri stricăcioase, ca să atragă pe ucenici de partea lor, iar „lupii“ au isprăvit lucrarea lor — iată în ce stare ajunsese biserica. Și tot aici Mesia Isus Hristos le-a arătat ieșirea: să se întoarcă cu dragoste la El! Iarăși la Hristos, la poruncile Lui, la păzirea riguroasă a Cuvântului sfânt, ca El să fie iarăși în centru, să devină iarăși Capul suprem! Iată răspunsul la întrebarea: cine e vinovat și ce-i de făcut.

Să ne aducem aminte ziua când Duhul Sfânt coborâse peste ucenicii Domnului și, în cuvântarea sa de mustrare, apostolul Petru, fără vreo scuză în ceea ce privește circumstanțele, pe toți israeliții i-a găsit vinovați direcți de răstignirea lui Dumnezeu: „Pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, **VOI** L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege“ (Fapt. 2: 23).

Oare cei din afară sunt vinovați? Filistenii sunt vinovați? Romanii sunt vinovați? — Să știe bine toată casa lui Israel: vouă v-a fost dată porunca, vouă v-a fost dată puterea lui Dumnezeu, pe voi v-a ales Domnul! Și cu toate acestea ce s-a întâmplat? — „Voi v-ați făcut ucigași.“ S-a spus deschis în auzul întregului popor cine e vinovat. Duhul Sfânt a subliniat fără ocolișuri: „Ați omorât pe Domnul vieții“! Atunci ei s-au simțit străpunși în inimă: „Fraților, ce să facem?“ (Fapt. 2: 37). Și, întrucât s-au adresat lui Dumnezeu și sfinților, li s-a răspuns ce să facă: „Pocăiți-vă... și fiecare din voi să fie botezat... apoi veți primi darul Sfântului Duh“ (vers. 38). Iată ce trebuie să facă! „Pocăiți-vă!“ Așa e întotdeauna și pretutindeni. Dumnezeu nu-Și lasă niciodată moștenirea fără a-i arăta exact calea spre mântuire.

De aceea, anume în conformitate cu exemplele Sfintei Scripturi, Grupul de inițiativă a scris cu mână sigură în Epistola adresată conducătorilor VSEHB: *„De fiecare dată când ne întrebăm: «Care e cauza tuturor neorânduielilor din biserică? Cine a jucat și joacă în toate acestea rolul principal?», noi zicem în unanimitate: «DUMNEAVOASTRĂ, cărora ne adresăm acum; DUMNEAVOASTRĂ, care ați ocupat o funcție înaltă în biserică; DUMNEAVOASTRĂ, care împiedicați acum în mod nelegiuit restaurarea în ea a rânduielii Dumnezeiești (Ezec. 34: 1–10)»“.*

Iată un alt principiu de importanță vitală:

Nu e nevoie să dovedim adevărul cunoscut că Dumnezeu șterge păcatele numai după pocăința sinceră a celui ce a păcătuit și după lepădarea păcatului. Slujitorii n-au nevoie să li se explice că păcatele nu sunt șterse de trecerea anilor, de uitare ori de o amplă activitate religioasă. Înțelegând profund acest adevăr, Grupul de inițiativă scria: *„Am hotărât să îndreptăm situația creată pornind pe calea scoaterii la iveală și a înlăturării păcatului ce dăduse naștere urmărilor dezastruoase pentru biserica* *noastră (Ioel 2: 12–18).“* Aceasta e o formulă concentrată, al cărei sens principal n-a fost înțeles de toți credincioșii. Cum să înlăturăm păcatul, cum să ne eliberăm de el? Numai prin pocăință, după care, învingând toate piedicile, începe să lucreze în noi sângele lui Hristos și ne face mai albi decât zăpada. Dumnezeu vrea să vadă participarea personală a fiecăruia dintre noi la sfințire. Un om curățat e plăcut în ochii Domnului și El începe să lucreze în el și prin el cu puterea Sa măreață.

De aceea, când Îl întrebam în mâhnirea inimii pe Domnul ce să facem ca El să Se întoarcă în tabăra poporului Său și cum să ieșim din robie, ca vrăjmașul să nu-și bată joc de moștenirea sfinților, atunci am înțeles: toate acestea sunt posibile numai prin pocăință și sfințire! O altă cale nu e! Dacă ne vom pocăi, dacă vom înceta să facem răul și ne vom învăța să facem binele (adică vom face roade vrednice de pocăință), atunci Domnul Se va întoarce și Își va începe misiunea de mântuire! Cu acest scop s-a și propus convocarea congresului, la care trimișii bisericilor, discutând, s-ar putea pocăi pentru tot ce nu s-a făcut drept în lucrarea lui Dumnezeu și astfel ar face ca Domnul să-Și întoarcă fața spre poporul Său. Propunerea de a se convoca congresul a fost făcută numai în conformitate cu aceste porunci ale Cuvântului lui Dumnezeu. Nici astăzi nu este un alt mijloc pentru a ne întoarce pe calea dreaptă!

Noi am trecut prin sfințire și Dumnezeu a săvârșit minunea eliberării noastre de păcat. El a spus ateismului: „Destul! Până aici vei ajunge, iar mai departe nu vei trece!“ Iată de ce de 16 ani deja și-a încetat existența puterea ateistă mondială. Dată fiind o asemenea înarmare a supraputerilor cu arme atomice, noi am fi plâns până acum cu lacrimi de sânge și ne-am fi căutat fără succes rudele pe undeva prin necropole ori morminte comune — iată în ce s-ar fi putut transforma toate. Dar Domnul ne-a izbăvit în chip minunat de sub puterea ateismului fără nici o împușcătură, fără răscoale!

Însă calea pocăinței și a sfințirii a fost defăimată de mulți atunci, e defăimată și acum. Ea rămâne a fi pentru mulți o carte pecetluită. „Să uităm cele trecute!“, „Atunci erau vremuri grele!“, „A crescut o generație nouă, care n-a luat parte la păcatele părinților!“ — afirmă unii cu zel străduindu-se să ne convingă și uită că principiile lui Dumnezeu sunt neschimbate! Nu se poate să le încălcăm! Nu se poate să le neglijăm. Încălcarea lor înseamnă moarte, înseamnă înfrângere!

Așadar, am vrut să ne adunăm la congres nu de dragul unei simple formalități, ci pentru a face schimbări spre bine și pentru a ajunge la pocăința și la sfințenia slujitorilor. Nu puteam impune lucrul acesta. Slujitorii VSEHB n-au pornit pe calea pocăinței. Mai mult decât atât, în bisericile lor s-au grăbit să excomunice grupuri întregi de copii ai lui Dumnezeu care susțineau ideea congresului. Acțiunile lor au căpătat pretutindeni un caracter de masă, ceea ce a fost o bază pentru formarea grupurilor și bisericilor de sine stătătoare, iar ulterior și a unei Uniuni aparte. N-am făcut-o cu mâinile noastre!

De aceea sunt absolut neîntemeiate învinuirile aduse Consiliului Bisericilor și pretențiile că trebuie să se pocăiască pentru crearea unei frățietăți de sine stătătoare. Vom aminti încă o dată pentru cei care, probabil, nu știu, iar unii nu țin minte că noi am fost nevoiți să pornim pe o cale de sine stătătoare numai după ce Uniunea oficială a CEB a respins propunerea Grupului de inițiativă de a convoca congresul, după ce nu ni s-a permis să rezolvăm problemele bisericii în mod bilateral, după ce membrii plini de râvnă ai bisericii au început a fi excomunicați cu zecile din cauza acordului de a scrie petiții în vederea congresului bisericii CEB.

Totodată e de menționat că slujirea noastră de sine stătătoare lui Dumnezeu, desigur, n-a fost spontană, n-a fost o hotărâre neîntemeiată. Grupul de inițiativă prevăzuse un asemenea pas, dar numai ca o consecință inevitabilă, ca o împrejurare constrânsă, care n-ar depinde de intențiile lui curate de a fi o biserică unitară a CEB pe căile sfinte ale independenței de lume.

Epistola către lucrătorii VSEHB din 13 august 1961 se încheia cu următoarele cuvinte: *„Vă amintim că acest început bun* [convocarea congresului. — **Nota red.**] *va avea consecințe mari în viitor și în caz de ne refuzați, precum și în cazul unor manevre păcătoase și a tărăgănării, ne rezervăm dreptul de a acționa de sine stătător, potrivit prescripțiilor Cuvântului lui Dumnezeu și în interesul bisericii, în conformitate cu cerințele timpului actual“.*

După cum vedeți, fraților, atunci s-a spus foarte clar: numai „...**în caz de ne refuzați**“! Și — vom „**acționa de sine stătător** potrivit Cuvântului lui Dumnezeu...“!

Astăzi, privind atent la calea binecuvântată de Dumnezeu, ne bucurăm că principiile isprăvniciei lucrării lui Dumnezeu, prezentate în primele zile ale trezirii, au rămas neschimbate până acum și au adus biruințe vădite spre slava lui Dumnezeu! Și de n-am fi dat ascultare chemării Duhului Sfânt, și de ne-am fi abătut de la poruncile Domnului, atunci am fi fost învinși de vrăjmașul sufletelor omenești și n-am fi rezistat (cum s-a întâmplat și cu alte centre religioase) în lupta inegală cu potrivnicul crud și viclean al lui Hristos. Însă Dumnezeu a binecuvântat poporul Său! Slavă Lui!

Peste trei zile...

Lucrătorii VSEHB, după ce li s-a înmânat Epistola Grupului de inițiativă, au trimis prigonitorilor un denunț „spre cunoștință“.

De la denunțurile preoților celor mai de seamă a început viața plină de persecuții a Celuia în care locuia trupește toată plinătatea dumnezeirii. Ei l-au informat pe Irod spunându-i unde trebuia să Se nască Isus și împăratul a trimis o oaste la Betleem ca să-L omoare pe Hristos — au murit mii de prunci. Pe baza denunțurilor lui Iuda a fost răstignit Hristos.

„Spre cunoștință“ — e limbajul profesional al denunțătorilor. Obișnuința de a transmite celor din afară informații privind chestiunile tainice ale bisericii se practica demult, de aceea nu e de mirare că propunerea referitor la congres se discuta nu cu frații, ci cu prigonitorii bisericii, unde se și rezolvau toate chestiunile de isprăvnicie a bisericii.

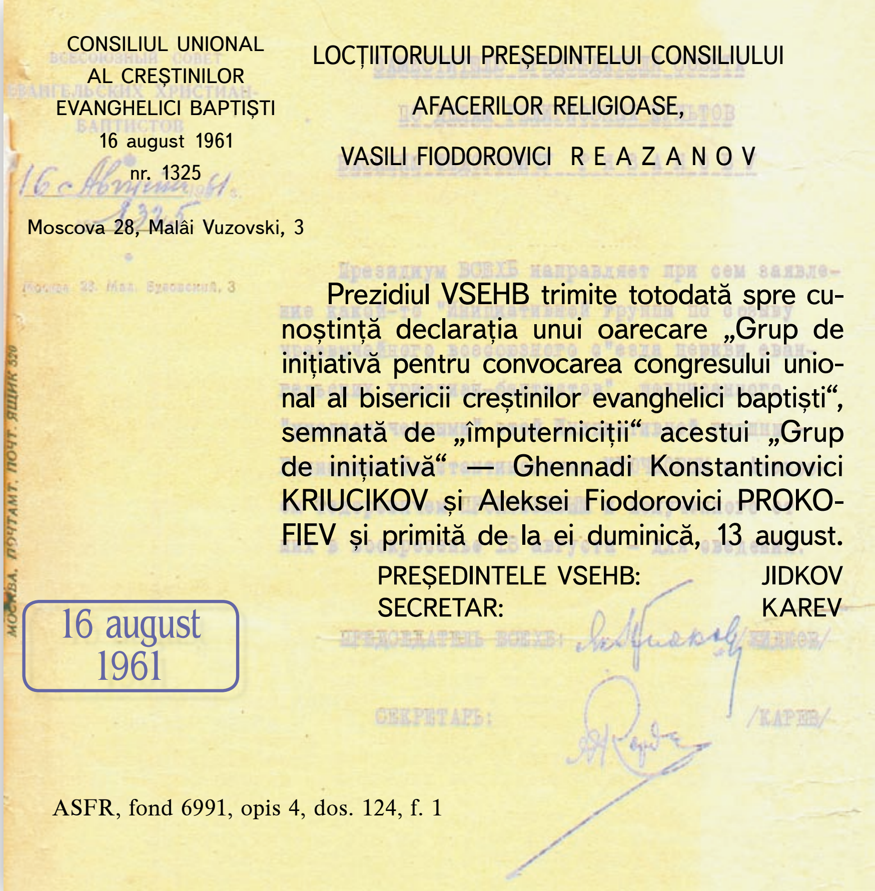

CONSILIUL UNIONAL
AL CREȘTINILOR
EVANGHELICI BAPTIȘTI
16 august 1961
nr. 1325
Moscova 28, Malâi Vuzovski, 3

LOCȚIITORULUI PREȘEDINTELUI CONSILIULUI
AFACERILOR RELIGIOASE,
VASILI FIODOROVICI REAZANOV

Prezidiul VSEHB trimite totodată spre cunoștință declarația unui oarecare „Grup de inițiativă pentru convocarea congresului unional al bisericii creștinilor evanghelici baptiști“, semnată de „împuterniciții“ acestui „Grup de inițiativă“ — Ghennadi Konstantinovici KRIUCIKOV și Aleksei Fiodorovici PROKOFIEV și primită de la ei duminică, 13 august.

PREȘEDINTELE VSEHB: JIDKOV
SECRETAR: KAREV

16 august 1961

ASFR, fond 6991, opis 4, dos. 124, f. 1

23 august
1961

Dintr-o convorbire telefonică

La 23 august 1961 între reprezentantul Grupului de inițiativă GH. K. KRIUCIKOV și secretarul general al VSEHB, A. V. KAREV, a avut loc următoarea convorbire:

Kriucikov: Aleksandr Vasilievici, noi vrem să aflăm care e rezultatul discuțiilor în Prezidiul VSEHB referitor la epistola noastră? Ce ne puteți răspunde la propunerea noastră cu privire la congres?

Karev: Scumpe frate, noi nu vă putem răspunde nimic, deoarece nu s-a discutat încă această problemă la Consiliul pentru Afacerile Religioase.

Kriucikov: Dar dumneavoastră, în Prezidiu, aveți vreo hotărâre independentă de Consiliul AR? Ce atitudine față de congres aveți dumneavoastră, ca centru duhovnicesc, ca slujitori care purtați răspunderea principală înaintea lui Dumnezeu?

Karev: Știți, scumpe frate, noi nu putem rezolva de sine stătător problema în cauză. Iar cei din Consiliul Afacerilor Religioase, de care depinde soluționarea acestor chestiuni, lipsesc acum: unii au plecat în deplasare, alții în concediu.

Din această convorbire, care a avut loc la 10 zile după înmânarea epistolei, Grupul de inițiativă și-a făcut concluzia că nu va primi răspuns de la VSEHB ca centru duhovnicesc. Una e a avea o anumită hotărâre proprie și a mijloci apoi pentru congres fără a te abate de la principiile evanghelice și de la interesele lucrării lui Dumnezeu, și alta e a merge după decizie la cei care luptă împotriva bisericii neavând o hotărâre personală și nedorind să aperi lucrarea lui Dumnezeu.

Ajungând la o astfel de concluzie, Grupul de inițiativă s-a adresat în aceeași zi cu o petiție pentru congres către organele guvernamentale. În pagina următoare e inserat textul deplin al acestui document.

Primul demers către Guvern

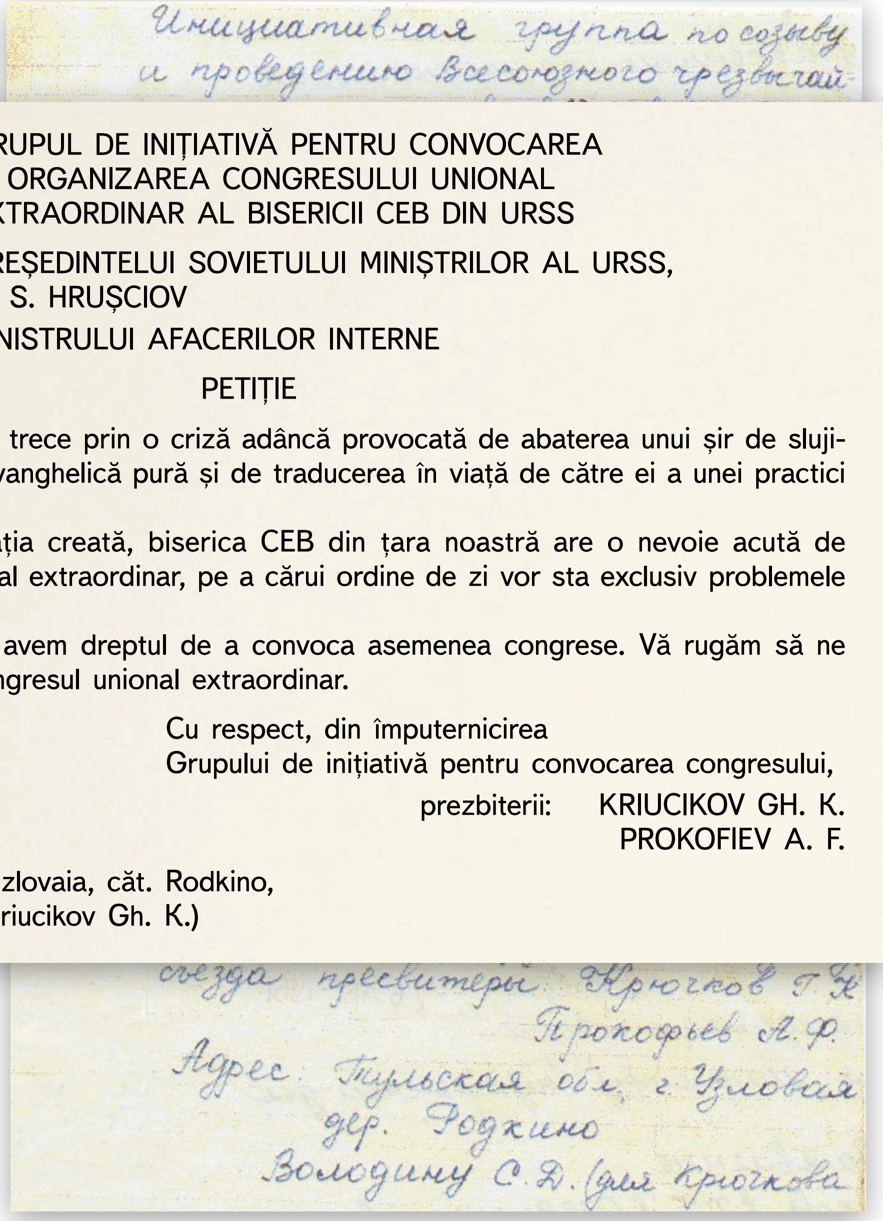

Инициативная группа по созыву
и проведению Всесоюзного чрезвычай-

съезда пресвитеры: Крючков Г.К.
Прокофьев А.Ф.
Адрес: Тульская обл., г. Узловая
дер. Родкино
Володину С.Д. (для Крючкова

23 august 1961

GRUPUL DE INIȚIATIVĂ PENTRU CONVOCAREA
ȘI ORGANIZAREA CONGRESULUI UNIONAL
EXTRAORDINAR AL BISERICII CEB DIN URSS

PREȘEDINTELUI SOVIETULUI MINIȘTRILOR AL URSS,
N. S. HRUȘCIOV

Copia: MINISTRULUI AFACERILOR INTERNE

PETIȚIE

Biserica CEB din URSS trece prin o criză adâncă provocată de abaterea unui șir de slujitori ai ei de la învățătura evanghelică pură și de traducerea în viață de către ei a unei practici greșite de slujire.

Pentru a ameliora situația creată, biserica CEB din țara noastră are o nevoie acută de a organiza Congresul unional extraordinar, pe a cărui ordine de zi vor sta exclusiv problemele bisericești.

Conform legislației, noi avem dreptul de a convoca asemenea congrese. Vă rugăm să ne permiteți să organizăm Congresul unional extraordinar.

Cu respect, din împuternicirea
Grupului de inițiativă pentru convocarea congresului,
prezbiterii: KRIUCIKOV GH. K.
PROKOFIEV A. F.

23 august 1961

Adresa: reg. Tula, or. Uzlovaia, căt. Rodkino,
Volodin S. D. (pentru Kriucikov Gh. K.)

Cauza nenorocirilor, neorânduielilor și înfrângerilor, pe care le-am suferit din partea lumii acesteia, trebuie căutată întotdeauna înăuntrul bisericii, și nu în afara ei. Anume de aceea în prima petiție a Grupului de inițiativă către Guvern au răsunat fără echivoc, clar și răspicat cuvintele: criza bisericii *„e provocată de abaterea unui șir de slujitori ai ei de la învățătura evanghelică pură“.* Vina era a noastră! Numai necredincioșia noastră ne-a despărțit de Dumnezeu!

De câte ori în decursul istoriei noastre de mulți ani au încercat unii să impună frățietății noastre o altă cale, abătându-ne privirea asupra celor din afară! Chipurile autoritățile „rele“, prin presiunea și persecuțiile aplicate față de credincioși, sunt cauza tuturor relelor și deci trebuie să luptăm anume cu ele, și nu cu slujitorii apostați.

Dumnezeu nu ne-a dat dreptul de a-i judeca pe cei din exterior! Căci pentru noi nu autoritățile sunt antihristul, nu Kremlinul ne este dușman! Da, trebuie să ne împotrivim diavolului, numai că **în biserică**, și nu dincolo de hotarele ei! Dacă el a pătruns înăuntru și întinează locul sfânt, dacă lucrează prin slujitorii apostați, atunci ne este lăsată porunca să ducem cu el o luptă fără compromis. Dar să ne luptăm în afara bisericii, pe teritoriul lui, precum și să colaborăm cu lumea e un lucru păcătos, antievanghelic, sortit insuccesului și duce la pieire. Slavă Domnului, frățietatea noastră n-a mers niciodată pe o asemenea cale. Noi am luptat împotriva păcatului **din biserică**, n-am îngăduit lumii să stăpânească **în biserică**, vegheam la altarele Domnului, dar niciodată(!) nu ne-am atins de cârmuirea cezarului dincolo de hotarele bisericii! Dumnezeu a fost cu noi pe această cale sfântă!

După 10 zile, neprimind nici un răspuns de la VSEHB la propunerea de a organiza congresul, la 23 august 1961 Grupul de inițiativă a comunicat bisericilor despre necesitatea răspândirii „Primei Epistole către întreaga biserică a CEB“, pregătită din timp și dusă prin orașe. În această Epistolă se explica starea lucrării lui Dumnezeu din frățietatea noastră, cauzele abaterii de la adevăr a slujitorilor VSEHB și măsurile de corectare a situației create. Se propunea concret: postul, rugăciunile și mijlocirile comune pe lângă Guvern pentru permisiunea de a convoca congresul bisericii CEB.

23 august
1961

Prima Epistolă

CĂTRE BISERICA LUI DUMNEZEU A CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI, CĂTRE TOATE COMUNITĂȚILE ÎNREGISTRATE ȘI NEÎNREGISTRATE, CĂTRE PREZBITERI, DIACONI, PREDICATORI, CONDUCĂTORII DE COR ȘI CĂTRE TOȚI FRAȚII ȘI SURORILE ÎN HRISTOS

DE LA GRUPUL DE INIȚIATIVĂ PENTRU CONVOCAREA CONGRESULUI UNIONAL EXTRAORDINAR AL BISERICILOR CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI, DE LA SLUJITORII DOMNULUI ȘI DE LA TOȚI COPIII LUI DUMNEZEU CARE SUNT ÎN PĂRTĂȘIE CU NOI

> *Este vremea ca Domnul să lucreze: căci ei calcă Legea Ta.*
> Ps. 119: 126
> *...Alegeți astăzi cui vreți să slujiți...* Ios. 24: 15

Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, care vă va întări până la sfârșit în așa fel, ca să fiți fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos.

Preaiubiții Domnului!

Știți când și în ce condiții a apărut Biserica Domnului în Rusia. În timpul acela ea s-a ivit ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor (Cânt. 6: 10). Slujitorii bisericii din timpul acela, inspirați de Duhul Sfânt, Îi slujeau Lui și bisericii cu lepădare de sine, cu o inimă sinceră și devotată Domnului, slujeau fiind în lanțuri, în surghiunuri, în prigoane, în închisori, în lipsuri, în felurite împrejurări ale vieții, dând dovadă de credincioșie până la moarte.

Deși creștinii erau prigoniți din exterior, Domnul, văzând curăția lăuntrică, n-a putut să lipsească biserica de binecuvântările Sale.

Așa procedează Domnul cu poporul Său ieri și azi, și în veci (Evr. 13: 8).

În anii ’20 ai veacului nostru biserica a nimerit în alte condiții — Domnul a deschis înaintea ei o ușă largă pentru propovăduirea Evangheliei. Și, în loc să-l mulțumească Domnului, care i-a pus înainte această ușă, și să-I fie credincioasă, ea a căzut în ispită, netinând cont de rătăcirea creștinilor din perioada Pergamului (Apoc. 2: 14).

Să aruncăm o privire asupra istoriei bisericii. Când satana n-a putut dăuna Bisericii Domnului cu persecuțiile din partea lumii, în perioada Smirnei (Apoc. 2: 10), deoarece înăuntru ea era curată înaintea Domnului, atunci el și-a schimbat tactica transformându-se dintr-un leu care răcnește într-un șarpe viclean — în locul prigoanelor, lumea a început **să-i protejeze** pe creștini în zilele împăratului Constantin și biserica s-a supus stăpânirii lumești.

Pe o asemenea cale înșelătoare satana și lumea **s-au infiltrat** în biserica din perioada Pergamului. Și ce n-a putut obține satana cu prigoanele, a obținut strecurându-se înăuntrul bisericii, de unde a demoralizat-o treptat până la starea îngrozitoare din perioada Tiatirei. Suntem de acord cu Spurgeon că o mie de demoni în afara bisericii sunt mai puțin periculoși decât unul care se preface în slujitor al neprihănirii și pătrunde înăuntrul ei (2 Cor. 11: 13-15).

Ceva asemănător s-a întâmplat și la noi în anii ’20, când satana a început să-i supună câte puțin pe frații conducători și, prin ei, să influențeze biserica. Dar e drept spus: „Pune-i numai un deget în gură, și el te va înghite apoi cu totul". Încet și cu iscusință satana îi atrăgea și îi înfășura în mrejele sale.

Supunându-se instrucțiunilor lumești, biserica a pierdut binecuvântarea Domnului. Drept consecință, în anii '30 s-a abătut peste ea o asemenea pustiire, încât în Uniunea Sovietică nu rămăsese întreagă aproape că nici o adunare și biserica a ajuns să fie risipită...

Din anul 1942 Domnul a deschis iarăși ușa pentru vestirea Evangheliei și chiar le-a dat posibilitate fraților din frunte, care căzuseră în ispită, să se pocăiască (au fost puși iarăși în conducerea VSEHB), însă ei nu numai că n-au tras învățăminte din rătăcirea de mai înainte, ci au căzut într-o nesocotință și mai mare (Ps. 85: 6-8).

Satana îi încălcea tot mai mult după placul său, cerându-le noi și noi abateri de la poruncile lui Hristos. În felul acesta satana a făcut mai mult rău lucrării lui Hristos în zilele noastre decât în vremea împăratului Constantin, deoarece Constantin nu avea gânduri rele, ci nutrea bunăvoință față de creștini. În zilele noastre, prin slujitorii VSEHB, satana dictează, iar biserica aprobă orice instrucțiuni, care contrazic evident poruncile Domnului (Is. 28: 13, 14). Anume astfel satana obține decăderea duhovnicească a bisericii. Totodată trebuie să înțelegem că VSEHB nu sunt numai frații de la Moscova, ci este întregul personal al prezbiterilor republicani, regionali și chiar locali, care introduc cu râvnă în biserică felurite instrucțiuni satanice. Noi trăim în preajma răpirii Bisericii și de aceea să nu uităm că Domnul îi va păzi de necazul cel mare numai pe cei care vor păzi învățătura Lui (Apoc. 3: 8-10). Conducerea VSEHB s-a supus instrucțiunilor lumești, din această cauză biserica s-a abătut de la învățătura Domnului, s-a pângărit cu oameni netrebnici și, în felul acesta, s-au făcut despărțiri în adunările noastre. Astfel satana, prin VSEHB, a dus biserica la o stare de vlăguire și la lipsa de unitate.

Mulți frați sinceri, slujitori ai Domnului, au încercat, pe diferite căi, să scoată biserica din starea deplorabilă în care se afla, dar aceste măsuri se refereau nu la întreaga biserică, ci la unele adunări, grupuri și nu îndreptau lucrurile în general, ba au fost și cazuri cu caracter negativ (1 Cor. 3: 4).

În legătură cu cele expuse mai sus, Duhul Sfânt ne îndeamnă să luăm următoarele hotărâri:

Întâi de toate trebuie să ne unim toți slujitorii sinceri ai Domnului, frații și surorile din adunările înregistrate și cele neînregistrate, care alcătuim biserica creștinilor evanghelici baptiști din țara noastră, și să facem o lucrare de însănătoșire în biserică aducând-o la starea cuvenită înaintea Domnului după învățătura Lui, ca ea să fie sub conducerea Duhului Sfânt.

Trăim într-o vreme când, asemenea apostolului Pavel, ne putem folosi de drepturile civile (Fapt. 16: 37; 22: 25). Conform Constituției Uniunii Sovietice și Regulamentului cu privire la cultele religioase, putem organiza congrese, informând organele guvernamentale. Și noi am înștiințat deja nu numai VSEHB-ul, ci și Guvernul Uniunii Sovietice cu privire la necesitatea organizării Congresului unional al bisericii CEB.

Dar ca cererea noastră cu privire la congres să nu fie unilaterală, îi rugăm pe frații și surorile din adunările și grupurile înregistrate și din cele neînregistrate ale CEB să expedieze și ei petiții pe adresa Prezidiului Sovietului Suprem și a Sovietului Miniștrilor al URSS cu privire la necesitatea desfășurării unui asemenea congres. În anii '20 se practicau astfel de congrese, la care își făceau darea de seamă frații conducători și se examinau problemele zidirii duhovnicești a bisericii.

După organizarea unui atare congres au trecut câteva decenii. În acest răstimp noi am văzut **abaterea** conducerii VSEHB de la învățătura Domnului și ne-am convins că ea (conducerea) nu apără interesele bisericii, dar o duce la surparea totală sub picioarele satanei. Și atâta timp cât biserica nu se va curăța și nu va ajunge la starea cuvenită în Domnul, El **nu ne poate** binecuvânta și noi nu vom putea ține piept tuturor uneltirilor diavolului (Ios. 7: 11-13).

Satana știe lucrul acesta și, în toate veacurile, se străduiește să ducă poporul lui Dumnezeu în păcat, căci acesta este unicul lui mijloc de luptă împotriva noastră. Iar din cauza păcatului Domnul nu poate apăra, nici binecuvânta poporul Său (Is. 59: 1, 2).

Astfel, pentru noi s-a maturizat necesitatea organizării congresului, la care va avea loc unirea tuturor fraților și surorilor din adunările și grupurile înregistrate și din cele neînregistrate ale bisericii CEB sub călăuzirea Cuvântului lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt;

la care biserica CEB va alege, pentru nevoile sale, organul de conducere din slujitori ai Domnului încercați, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune;

la care se vor elabora măsurile în vederea curățării și sfințirii bisericii CEB, în vederea muncii ei de mai departe și a vieții spre slava Domnului, ca ea să fie gata de întâlnirea slăvită cu El în ceruri (1 Cor. 15: 51, 52; Filip. 3: 20, 21; 1 Tes. 4: 15-18).

Dacă pe calea spre acest congres ne vom ciocni de piedici și probleme, să nu ne pierdem curajul, căci noi lucrăm după voia Domnului și de aceea El este cu noi (2 Cron. 15: 2; Mat. 28: 19, 20), Se va lupta pentru noi și va obține biruințe asupra tuturor uneltirilor diavolului (2 Sam. 10: 12; 2 Cron. 14: 11).

Pe dumneavoastră însă vă rugăm ca, pe lângă demersurile cu privire la necesitatea convocării unui asemenea congres, să ne mai susțineți în posturi și rugăciuni (Est. 4: 1-3), având credință că Domnul va face nespus mai mult decât cerem sau gândim noi (Efes. 3: 20, 21).

Iar noi personal nu ne lăsăm îngroziți de nici un fel de amenințări și pericole și facem lucrarea Domnului cu o mare bucurie (Fapt. 20: 24), știind că Domnul ne va răspunde în curând (Luc. 18: 1-8), că El va nimici lucrările diavolului (1 Ioan 3: 8) și că porțile locuinței morților nu vor birui Biserica (Mat. 16: 18). Iar dacă cineva dintre dumneavoastră nu ne susține, asemenea oameni să știe (Est. 4: 14): „dacă vei tăcea acum, ajutorul și izbăvirea vor veni din altă parte... și tu și casa tatălui tău veți pieri“; și încă: Ezechiel 9: 1-6.

Începeți lucrarea de pregătire la dumneavoastră. Ar fi bine dacă v-ați înfățișa înaintea Domnului împreună cu întreaga biserică în post și rugăciune (Mat. 17: 21; Ioel 2: 12-18) și ați face curățarea (1 Ioan 1: 9; Iac. 5: 16; 1 Cor. 11: 31). Aduceți-vă viața la starea cuvenită. Dacă nu veți reuși să faceți această curățare împreună cu întreaga adunare, atunci faceți-o în familiile dumneavoastră și chiar individual. O asemenea lucrare este necesară pentru fiecare, ca să avem succes în viața duhovnicească și să fim gata pentru răpirea bisericii, căci Domnul binecuvântează numai inimile curate (2 Tim. 2: 19-21; Evr. 1: 9) și Biserica Lui trebuie să fie fără pată și fără zbârcitură (Efes. 5: 27).

Vă lăsăm tuturor îndemnul nostru comun: 1 Cor. 16: 13, 14.

Dacă noi vom împărtăși soarta lui Ioan Botezătorul sau a lui Ștefan, nu vă mâhniți, căci Domnul va trimite în locul lui Ioan Botezătorul oameni asemenea apostolilor, iar în locul lui Ștefan va ridica din rândurile noastre sauli. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, și nu a oamenilor și Cel care a început-o o va isprăvi spre slava Sa. Amin.

Cu toate celelalte veți fi puși la curent, iar dacă Domnul ne va păstra viața, atunci, după cum spunea Jan Hus, „vom mai putea să cercetăm împreună legile Lui și să fim o bună pildă pentru frații ce vin după noi“ (p. 113).

Pe toți cei care vor citi această Epistolă îi rugăm, pentru dragostea Domnului și pentru zidirea lucrării lui Dumnezeu, să considere de datoria lor a o transmite mai departe celor care ar fi în stare să învețe și pe alții (2 Tim. 2: 2; 4: 14, 15).

La această Epistolă anexăm Epistola care a fost înmânată Prezidiului VSEHB, pentru a vă aduce la cunoștință cerințele noastre față de el *(vezi p. 26 — Nota red.)*.

Salutați pe orice sfânt în Hristos Isus. Vă salutăm și noi, și toți cei care au iubit arătarea Domnului și sunt cu noi.

Harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu, și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu dumneavoastră cu toți și cu noi! Amin.

Frații dumneavoastră în Hristos și slujitorii care alcătuiesc Grupul de inițiativă pentru convocarea congresului bisericii CEB din URSS.

Împuterniciți de Grupul de inițiativă pentru convocarea congresului,

prezbiterii: GH. K. KRIUCIKOV
A. F. PROKOFIEV

23 august 1961

Continuarea demersurilor pentru congres

Neprimind răspuns la petiția sa cu privire la permisiunea pentru convocarea congresului CEB, peste o lună și jumătate, la 11 octombrie 1961, Grupul de inițiativă a fost nevoit să se adreseze pentru a doua oară către organele puterii cu următoarea petiție:

11 octombrie 1961

CONSILIULUI AFACERILOR
RELIGIOASE DE PE LÂNGĂ
SOVIETUL MINIȘTRILOR AL URSS

de la GRUPUL DE INIȚIATIVĂ PENTRU
CONVOCAREA CONGRESULUI
UNIONAL EXTRAORDINAR
al BISERICII CEB din URSS

PETIȚIE

Până în timpul de față n-am primit răspuns la petiția noastră în care am cerut permisiunea pentru convocarea congresului.

După cum știți, majoritatea covârșitoare a bisericilor și grupurilor CEB s-au pronunțat pentru necesitatea organizării congresului.

Din partea noastră vă comunicăm încă o dată: congresul CEB este necesar și este unicul mijloc pentru restabilirea stării duhovnicești cuvenite a bisericii CEB din URSS.

În caz de refuz, Vă aducem la cunoștință că Grupul de inițiativă își declină răspunderea pentru urmările ce vor rezulta.

Cu respect — din împuternicirea Grupului de inițiativă pentru convocarea congresului bisericii CEB din URSS —

prezbiterii: Gh. K. Kriucikov
A. F. Prokofiev

11 octombrie 1961

Adresa: reg. Tula, or. Uzlovaia, căt. Rodkino,
Volodin S. D (pentru Kriucikov Gh. K.)

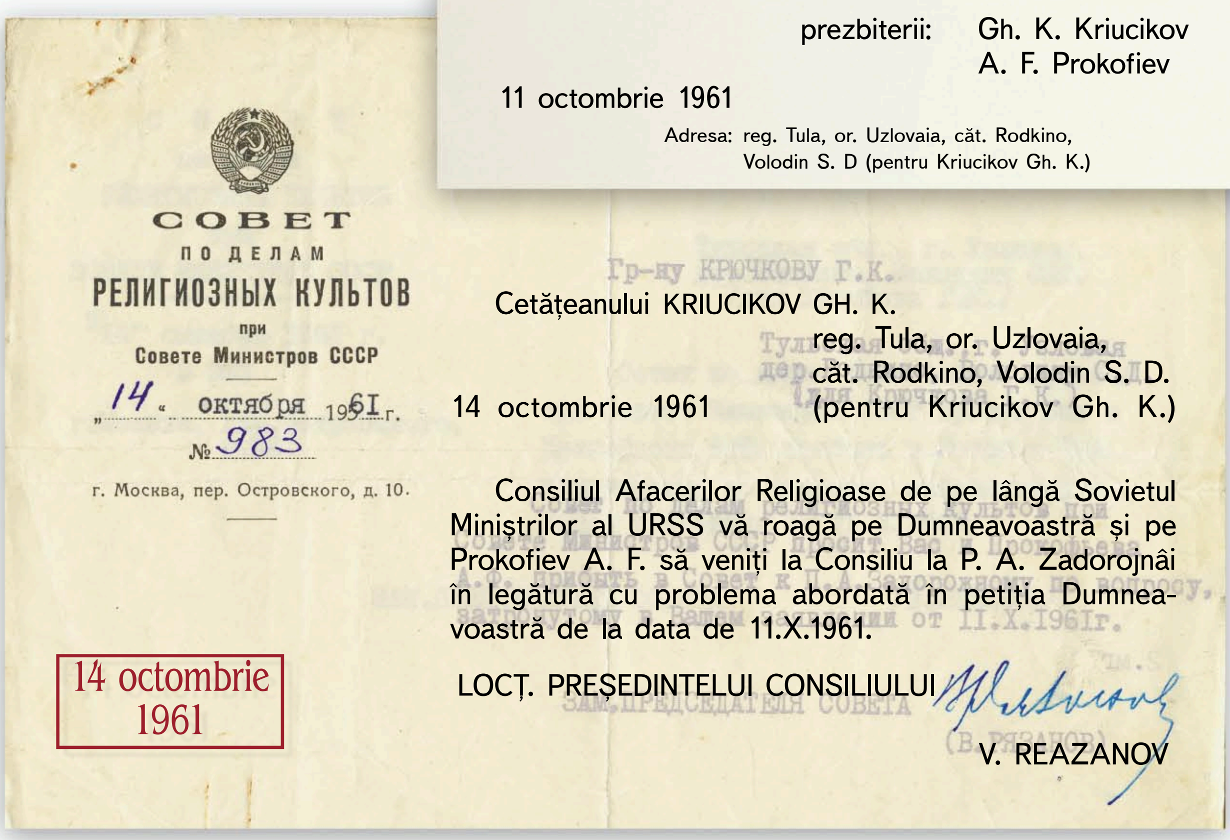

СОВЕТ
ПО ДЕЛАМ
РЕЛИГИОЗНЫХ КУЛЬТОВ
при
Совете Министров СССР
„14" октября 1961 г.
№ 983
г. Москва, пер. Островского, д. 10.

Cetățeanului KRIUCIKOV GH. K.
reg. Tula, or. Uzlovaia,
căt. Rodkino, Volodin S. D.
(pentru Kriucikov Gh. K.)

14 octombrie 1961

Consiliul Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS vă roagă pe Dumneavoastră și pe Prokofiev A. F. să veniți la Consiliu la P. A. Zadorojnâi în legătură cu problema abordată în petiția Dumneavoastră de la data de 11.X.1961.

LOCȚ. PREȘEDINTELUI CONSILIULUI
V. REAZANOV

14 octombrie 1961

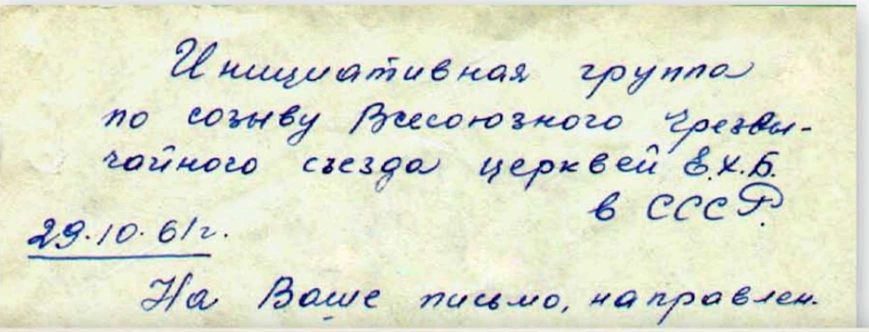

Инициативная группа
по созыву Всесоюзного чрезвычайного съезда церквей Е.Х.Б.
в СССР.

29.10.61г.

На Ваше письмо, направлен.

29 octombrie 1961

CĂTRE CONSILIUL
AFACERILOR RELIGIOASE

GRUPUL DE INIȚIATIVĂ
PENTRU CONVOCAREA CONGRESULUI
UNIONAL EXTRAORDINAR
AL BISERICII CEB DIN URSS

Ca răspuns la scrisoarea Dumneavoastră, pe care ne-ați expediat-o la 14 octombrie 1961, Vă comunicăm:

La 27 octombrie 1961 noi am vizitat Consiliul pentru CR dorind să nimerim la P. A. Zadorojnâi, care, după cum ni s-a comunicat, lipsește până la 1-2 noiembrie 1961.

În același timp Vă aducem la cunoștință că, împotriva voinței întregii noastre biserici, slujitorii VSEHB își îndreaptă eforturile spre zădărnicirea măsurilor pentru convocarea congresului.

În centru și în provincii, izolat de biserici (numai slujitorii), ei, prin împuterniciții Dumneavoastră, dau un răspuns formal încercând să creeze superioritatea aritmetică a celor ce votează împotriva convocării congresului.

Vă rugăm să țineți seama de faptul că refuzul VSEHB-ului nu numai de a reacționa pozitiv, dar și de a da în genere vreun răspuns la Epistola noastră, adresată exclusiv lui (VSEHB-ului), ne-a pus în fața necesității de a ne adresa tuturor bisericilor CEB din URSS, lucru care a provocat o rezonanță serioasă.

Sabotând mai departe convocarea congresului, ei vor complica, probabil, situația.

Vă rugăm încă o dată să luați în considerație rugămintea noastră.

Cu respect — din împuternicirea Grupului de inițiativă
pentru convocarea congresului —

prezbiterii: KRIUCIKOV GH. K.
PROKOFIEV A. F.

29 octombrie 1961

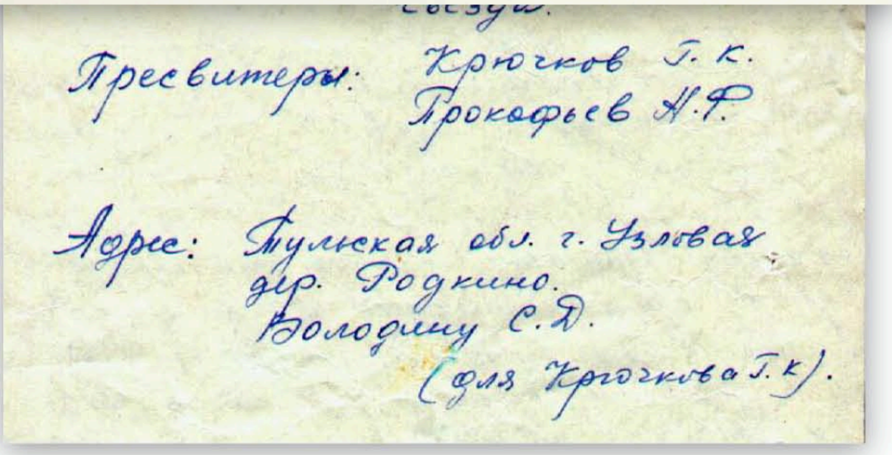

съезда.

Пресвитеры: Крючков Г. К.
Прокофьев А.Ф.

Адрес: Тульская обл. г. Узловая
дер. Родкино.
Бологину С.Д.
(для Крючкова Г.К.)

Începându-și slujirea deschisă la 13 august 1961 cu vizitarea VSEHB-ului și apoi expediind „Prima Epistolă“ către biserică, Grupul de Inițiativă pășise având credință în ajutorul lui Dumnezeu, căci nu văzuse încă „Directivele“ și „Regulamentul VSEHB“ din 1960, despre care avea doar informații disparate. (A luat cunoștință de ele abia către momentul scrierii celei de a doua Epistole către biserică.)

A doua Epistolă

CĂTRE BISERICA DOMNULUI,
CĂTRE TOATE BISERICILE
ÎNREGISTRATE ȘI CELE NEÎNREGISTRATE
ALE CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI

DE LA SLUJITORII DOMNULUI,
CARE AU FORMAT GRUPUL DE INIȚIATIVĂ
PENTRU CONVOCAREA CONGRESULUI
UNIONAL EXTRAORDINAR
AL CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI
DIN URSS

Învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit...
Mat. 28: 20

Scumpi frați și surori în Hristos! În prima Epistolă către dumneavoastră am avut scopul să descoperim rădăcina principală a rătăcirii slujitorilor VSEHB, iar acum dorim să explicăm această rătăcire și să-i întoarcem la Domnul, ca să nu rămână pe acest pământ pentru zilele necazului celui mare, ci să fie părtași la răpirea Bisericii, lucru pentru care cerem de la Dumnezeu binecuvântări îmbelșugate în Numele lui Isus Hristos. Amin.

La început vom cita unele extrase din „Directivele către prezbiterii superiori“, care au fost trimise de lucrătorii VSEHB în anul 1960 (scriem textual — *Nota aut.*).

pag. 1 §3. „Prezbiterul superior trebuie să știe și să țină minte bine că sarcina **principală** a adunărilor creștine în timpul de față **nu este atragerea** a noi membri.“

pag. 1 §4. „În datoria prezbiterului superior intră: a opri manifestările misionare nesănătoase.“

pag. 2 §6. „Prezbiterul superior trebuie să supravegheze cu o mare atenție primirea noilor membri și respectarea strictă a termenului de cercetare de nu mai puțin de 2-3 ani, stabilit în Regulamentul VSEHB, ca să **lichidăm** din adunările noastre practica **nesănătoasă** a goanei după sporirea numărului membrilor.“

pag. 3 §2. „Prezbiterul superior trebuie să respecte cu fermitate în slujirea sa Regulamentul VSEHB și să nu îngăduie nimănui a ieși din limitele lui... precum și să nu se pasioneze de predicare.“

pag. 3 §5. „Mai puțin să predice și să oficieze ritualuri duhovnicești, dar să dea mai multă atenție și să urmărească activitatea prezbiterilor și a predicatorilor, respectarea ordinii și îndeplinirea exactă a cerințelor prevăzute de regulament cu privire la primirea noilor membri și la cercetarea lor de către biserică. Toate acestea vor face munca dumneavoastră cu adevărat folositoare pentru frățietatea noastră... Prezbiterul bisericii CEB trebuie să fie un slujitor cu tact și amabil, să-și facă lucrarea conform Regulamentului VSEHB, să respecte cu strictețe Legislația sovietică a cultelor."

pag. 4 §1. „Fiecare prezbiter este slujitor numai al bisericii sale și **nu trebuie** să înfăptuiască nici o lucrare duhovnicească dincolo de limitele ei, nici să le permită o astfel de activitate membrilor bisericii."

pag. 4 §4. „Prezbiterul nu trebuie să admită în cursul adunărilor creștine vreo abatere spre chemarea la atragerea pripită a noi membri."

pag. 5 §6. „Organul executiv urmărește respectarea ordinii la adunări în biserica locală și **nu îngăduie** nici un fel de încălcări ale Regulamentului VSEHB și ale Legislației sovietice cu privire la culte."

pag. 6 §3. „Trebuie să fie dezrădăcinate din mijlocul credincioșilor opiniile înguste, care se mai întâlnesc, cu privire la artă, literatură, cinematografie, radio, televiziune etc."

pag. 7 §2. „Cercetarea celor care vor să devină membri ai bisericii se efectuează de organul executiv."

pag. 7 §3. „Trebuie să punem capăt cu hotărâre goanei după mărirea numărului membrilor în adunările noastre... străduindu-ne să reducem la minimum numărul celor botezați din rândurile tineretului de la 18 până la 30 de ani."

pag. 8 §5. „Persoanele care au fost botezate de slujitori necunoscuți nu trebuie primite în bisericile noastre... Această dispoziție nu se referă la penticostalii care încă nu s-au unit cu noi și pe care trebuie să-i atragem prin orice mijloace în bisericile noastre."

pag. 9 §6. „Copiii de vârstă preșcolară și de vârstă școlară nu trebuie admiși, de regulă, la adunările creștine. În trecut, din cauza nerespectării riguroase a Legislației sovietice cu privire la culte, în unele biserici avea loc încălcarea ei: se întâmplau cazuri de botezare a persoanelor sub 18 ani; se acorda ajutor material din mijloacele bănești ale bisericii; se organizau adunări biblice și alte adunări cu orientare specială; se admitea declamarea poeziilor; s-au organizat excursii ale tineretului creștin; se creau case ilegale de ajutor reciproc; se țineau adunări pentru predicatori și pentru instruirea conducătorilor de cor; prezbiterii deserveau alte biserici; la fel și corurile făceau călătorii în alte biserici; erau admiși să predice predicatori din alte biserici și au mai fost și alte încălcări ale Legislației sovietice cu privire la culte. Acum toate acestea trebuie dezrădăcinate din bisericile noastre, ca să ne aducem activitatea în armonie cu legislația în vigoare a cultelor din țara noastră, lucru la care trebuie să ne ajute aceste două documente: „Noul Regulament al VSEHB" și „Directivele către prezbiterii superiori ai VSEHB."

Moscova, 1960 — Cu salut frățesc — VSEHB

Iar acum, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt, să examinăm câteva calități ale Bisericii Domnului.

Biserica e formată din suflete răscumpărate de Hristos pe Golgota (1 Pet. 1: 18, 19; 1 Cor. 1: 30; Apoc. 5: 9), pe care El le-a născut prin Evanghelie și prin lucrarea Duhului Sfânt (Ioan 3: 3-6; Efes. 1: 13).

Membrii bisericii au fost adăugați la Biserică prin îndeplinirea poruncii privind botezul cu apă (Mat. 28: 19; Marc. 16: 16; Fapt. 2: 41-47; 5: 14; 11: 21-24; Gal. 3: 27);

ei sunt plini de Duhul Sfânt (Mat. 25: 1-13; Efes. 5: 18);

muncesc pentru Domnul (Mat. 25: 14-30; Ioan 15: 1, 2, 5, 8);
rămân în învățătura Lui fără a se abate (1 Ioan 2: 3-5; Apoc. 3: 8-10);
rămân în dragostea frățească (Ioan 13: 34, 35; 1 Ioan 2: 14-16);
se păstrează în sfințenie (1 Pet. 1: 10-16; 1 Ioan 3: 3; Efes. 5: 27; 1 Tes. 4: 7; 2 Tim. 2: 19-21; Apoc. 21: 8, 27);
Îl urmează pe Domnul cu lepădare de Sine oriunde i-ar conduce (Mat. 16: 24; Ioan 21: 18);
își duc crucea cu o mare bucurie (Mat. 5: 10-12; Fapt. 5: 41; 16: 25; Evr. 11: 24-26; Mat. 10: 38);
Îi sunt credincioși Domnului până la moarte (Mat. 24: 13; Apoc. 2: 10);
Biserica Îi aparține lui Hristos (Fapt. 20: 28);
tot El este **Capul** Bisericii (Efes. 5: 23; Col. 1: 18)
și ea I se supune numai Lui (Mat. 17: 5; Fapt. 3: 22, 23; Gal. 1: 8, 9).

Nimeni nu poate fi în Biserica Domnului, **dacă nu respectă** aceste condiții. Noi am scris deja că din veacul întâi satana s-a năpustit ca un leu care răcnește asupra Bisericii Domnului — Apoc 2: 10. Dar el nu i-a putut pricinui nici o daună Bisericii călăuzite de Duhul Sfânt, căci ea era curată înaintea Domnului. Când bate vântul, flacăra devine și mai puternică. Iată rezultatul acțiunii satanei împotriva creștinilor credincioși din primele secole. Însă mai apoi, în perioada Pergamului, satana a pătruns în biserică supunând-o puterii lumești a împăratului Constantin (învățătura lui Balaam) Apoc. 2: 12-14. Ulterior, în perioada Tiatirei, el i-a izgonit din biserică pe slujitorii adevărați ai Domnului (la fel cum făcea Izabela Apoc. 2: 20-24). Satana recurge la această tactică și în zilele noastre (2 Tes. 2: 7).

Dar Hristos a venit pe pământ să nimicească lucrările diavolului (1 Ioan 3: 8; Ioan 16: 11), El ne descoperă planurile lui (2 Cor. 2: 11). Aveți ungerea Duhului Sfânt și ea vă învață (1 Ioan 2: 27), căci Domnul a trimis Duhul Sfânt, ca El să vă învețe (Ioan 16: 13).

În felul acesta deschideți singuri Sfânta Scriptură și vă veți convinge de rătăcirea și abaterea VSEHB-ului de la învățătura Domnului nostru. Ei nu sunt slujitori ai bisericii (Mat. 20: 25-28), nu-și dau viața pentru oi (Ioan 10: 11; Ezec. 34: 2-4), ci le pasc cu asprime, asuprindu-le, stăpânind peste moștenirea lui Dumnezeu (1 Pet. 5: 2, 3); nu-și fac darea de seamă asupra activității lor înaintea Bisericii. Știm deja că Biserica Domnului e formată din cei care păzesc învățătura Lui (Apoc. 3: 10). Iar pe toți cei ce se abat de la adevăr Domnul îi numește păcătoși (Iac. 5: 19, 20) și stricați (Exod. 32: 7, 8). „Ei buimăcesc familii întregi, învățând pe oameni, pentru un câștig urât...“ (Tit 1: 11). Bineînțeles, astfel de oameni nu trebuie să fie în Biserica Domnului. Adevărații copii ai lui Dumnezeu nu vor accepta niciodată nici un fel de abateri de la învățătura Lui — după cum n-a acceptat Moise, Mardoheu, Șadrac, Meșac, Abed-Nego, Daniel și alții —, deși vor avea de suferit pentru un timp (Dan. 11: 32-35; 12: 10).

Inserăm un citat din cartea lui Jan Hus, editată la Moscova în 1959, p. 49: „Un creștin bun nu trebuie să se supună orbește, ci trebuie să chibzuiască asupra caracterului ordinului primit“. Jan Hus cere ca oamenii să se supună autorităților atât celor duhovnicești, cât și celor laice, dar numai în limitele admise, adică în cazul când ordinul nu contrazice poruncile lui Dumnezeu, învățătura lui Hristos. Iar dacă ordinul **nu se potrivește** cu toate acestea, atunci el nu trebuie îndeplinit, căci **e un păcat** a i te supune și creștinul **e dator să se opună** unui astfel de ordin. Și la pagina 53: „Dreptății odată cunoscute nu-i putem fi necredincioși, de ea nu ne putem lepăda, căci asta ar fi o trădare și o negare a vieții“. Și Hus le cultiva ascultătorilor săi anume această morală înaltă, această bărbăție a sa: „De aceea, creștine **credincios**, caută adevărul, fie și cu prețul vieții, căci adevărul te va face liber“. Iată cum învățau poporul lui Dumnezeu adevărații păstori ai lui Hristos, care își dădeau viața pentru oi.

Dacă v-ați învrednicit să suferiți în lupta pentru adevăr, pentru neprihănire, nu vă temeți și nu vă mâhniți, ci bucurați-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri (Mat. 5: 10-12).

Însă lucrătorii VSEHB nu numai că nu se pocăiesc de rătăcirea lor, ci au luat o atitudine dușmănoasă față de restabilirea bisericii.

Vă preîntâmpinăm în Numele lui Isus Hristos să nu vă împotriviți Domnului, căci mare Îi este mânia împotriva tuturor vrăjmașilor Lui.

Iar pe dumneavoastră, frați și surori, vă rugăm să nu-i ponegriți, ci să-i mustrați cu duhul blândeții (Gal. 6: 1, 2) și să vă rugați ca Domnul să le dea pocăința care duce la viață (Lev. 19: 17). Să nu aveți lupte între voi, ci să fiți răbdători cu toți (1 Tes. 5: 14, 15), milostivi, „căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă“ (Iac. 2: 13), fiindcă și noi suntem cuprinși de slăbiciuni și avem nevoie de îndurarea Domnului. În cazul dat s-a spus pe bună dreptate: ce semănăm, aceea vom și secera (Gal. 6: 7); Domnul va avea față de noi aceeași atitudine pe care o avem noi față de alții.

Nu întoarceți rău pentru rău, ci dimpotrivă — binecuvântați, ca să moșteniți binecuvântarea. Dar totodată întăriți-vă și îmbărbătați-vă în lupta pentru adevăr (Evr. 10: 38, 39). „Nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă osândiți-le“ (Efes. 5: 11) și nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși, ca să nu cădeți sub osândă împreună cu ei. Mergeți pe calea dreptății, a sfințeniei, a dragostei și Domnul va lupta pentru voi.

Fiindcă poporul Israel nu se ruga la timp Domnului pentru starea sa duhovnicească de plâns, Domnul aducea peste el nenorocirea (Dan. 9: 13-15; Amos 6: 4-7) și chiar îl nimicea (Ezec. 9: 1-6; 22: 30, 31). Dar când în vremea nenorocirii se rugau Domnului cu post, El trimitea o mare izbăvire și binecuvântare peste poporul Său (Ps. 106: 43-46; 107: 6, 13, 19, 28, 43). Așa a fost în zilele lui Mardoheu și în zilele prorocului Iona cu oamenii din Ninive.

De aceea vă rugăm fierbinte pe cei care Îl iubiți sincer pe Domnul și lucrarea Lui să vă uniți în post și rugăciune vinerea (Mat. 17: 21), curățându-vă și sfințindu-vă viața față de Domnul și față de aproapele (Is. 1: 15-20; 58: 1-11) și Domnul ne va trimite răspuns în curând (Luc. 18: 1-8; Efes. 3: 20, 21). Să stăm înaintea Domnului cu post și rugăciune, cu inimi curate și devotate Lui, până ce vom primi cele cerute. El pune la încercare credința noastră (Mat. 7: 7-11).

Îi mulțumim Domnului pentru dumneavoastră, că luptați cu lepădare de sine pentru slava lui Hristos, pentru binele poporului Său și pentru mântuirea aproapelui.

Au sosit foarte multe petiții de ale noastre la organele guvernamentale. Ministerul Afacerilor Interne al URSS ne-a comunicat că petiția noastră a fost expediată Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS. După o tăcere îndelungată, ne-am adresat după răspuns la Consiliul Afacerilor Religioase și am fost invitați acolo pentru a avea o discuție la 27 octombrie 1961.

În ziua fixată am vizitat cancelaria Consiliului, dar, după cum ni s-a comunicat, reprezentantul Consiliului, care ne invitase, se afla în deplasare. Astfel întâlnirea a fost amânată pentru data următoare.

Rugați-vă pentru noi, ca să nu cădem în ispită, ca să tăiem orice prilej celor ce caută un prilej și să ne putem împotrivi cu inimi sincere și tari în credință tuturor uneltirilor diavolului și ca Numele Domnului Isus să fie binecuvântat și preamărit în slăbiciunile noastre spre zidirea Bisericii Lui și spre mântuirea lumii ce merge la pieire. (Est. 4: 15, 16).

Despre tot ce va urma veți fi la fel informați.

Vă salutăm pe toți cei care Îl iubiți pe Domnul în curăție.

Frații dumneavoastră în Hristos și slujitorii Bisericii, împuterniciți
din partea Grupului de inițiativă pentru organizarea congresului
bisericii CEB din URSS,

prezbiterii — A. F. PROKOFIEV
GH. K. KRIUCIKOV

Octombrie 1961

Poporul lui Dumnezeu a răspuns cu bucurie și cu mulțumire Domnului la chemarea Grupului de inițiativă și a început să mijlocească pentru congres. Și nu e de mirare. În anii aceia bisericile erau închise cu sutele, iar de la ultimul congres al CEB trecuseră 35 de ani. La organele centrale ale puterii au început să vină un torent de petiții. Însă nici Grupul de inițiativă (actualul Consiliu al Bisericilor), nici bisericile n-au primit nici un răspuns pozitiv.

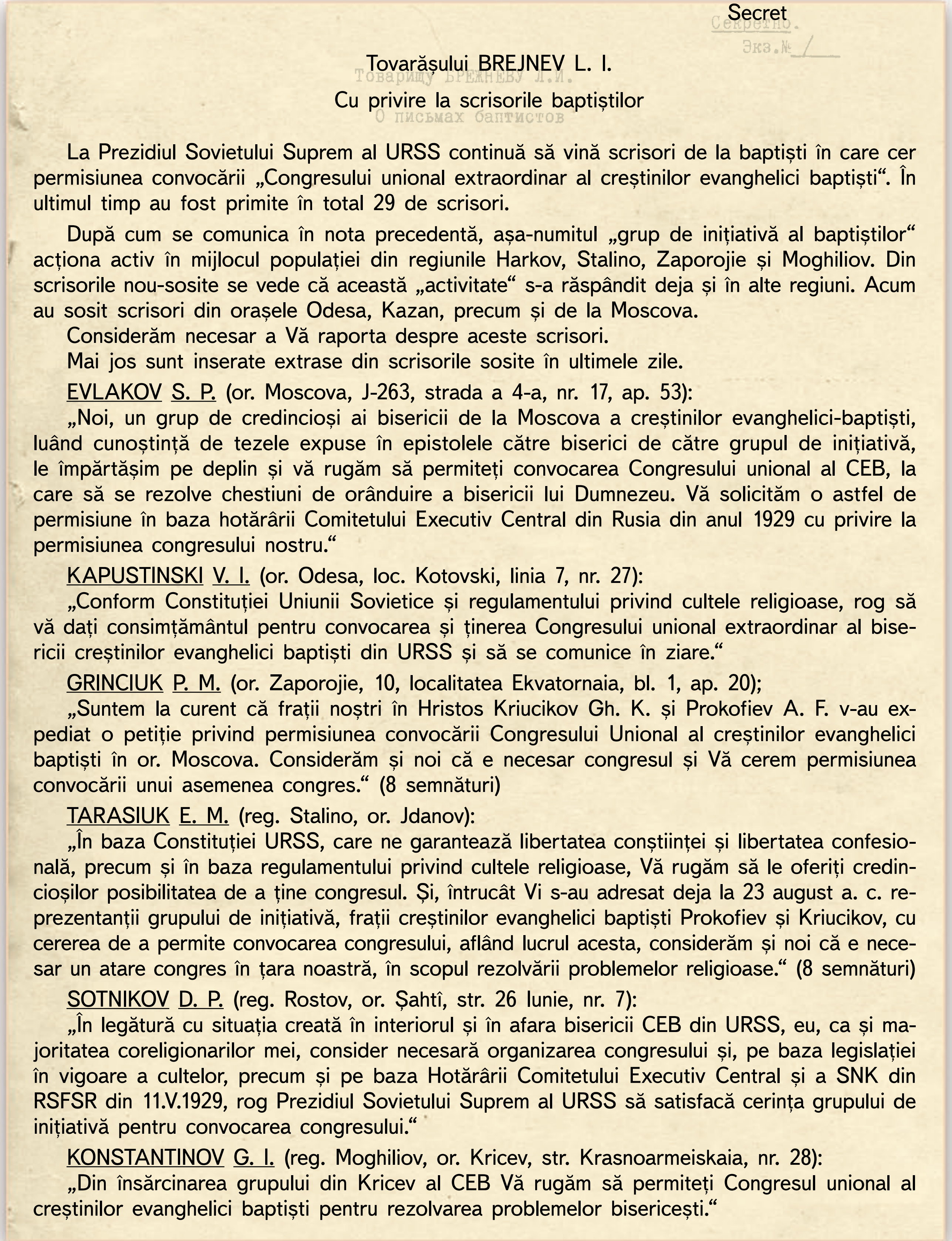

Secret

Tovarășului BREJNEV L. I.

Cu privire la scrisorile baptiștilor

La Prezidiul Sovietului Suprem al URSS continuă să vină scrisori de la baptiști în care cer permisiunea convocării „Congresului unional extraordinar al creștinilor evanghelici baptiști“. În ultimul timp au fost primite în total 29 de scrisori.

După cum se comunica în nota precedentă, așa-numitul „grup de inițiativă al baptiștilor“ acționa activ în mijlocul populației din regiunile Harkov, Stalino, Zaporojie și Moghiliov. Din scrisorile nou-sosite se vede că această „activitate“ s-a răspândit deja și în alte regiuni. Acum au sosit scrisori din orașele Odesa, Kazan, precum și de la Moscova.

Considerăm necesar a Vă raporta despre aceste scrisori.

Mai jos sunt inserate extrase din scrisorile sosite în ultimele zile.

EVLAKOV S. P. (or. Moscova, J-263, strada a 4-a, nr. 17, ap. 53):

„Noi, un grup de credincioși ai bisericii de la Moscova a creștinilor evanghelici-baptiști, luând cunoștință de tezele expuse în epistolele către biserici de către grupul de inițiativă, le împărtășim pe deplin și vă rugăm să permiteți convocarea Congresului unional al CEB, la care să se rezolve chestiuni de orânduire a bisericii lui Dumnezeu. Vă solicităm o astfel de permisiune în baza hotărârii Comitetului Executiv Central din Rusia din anul 1929 cu privire la permisiunea congresului nostru.“

KAPUSTINSKI V. I. (or. Odesa, loc. Kotovski, linia 7, nr. 27):

„Conform Constituției Uniunii Sovietice și regulamentului privind cultele religioase, rog să vă dați consimțământul pentru convocarea și ținerea Congresului unional extraordinar al bisericii creștinilor evanghelici baptiști din URSS și să se comunice în ziare.“

GRINCIUK P. M. (or. Zaporojie, 10, localitatea Ekvatornaia, bl. 1, ap. 20);

„Suntem la curent că frații noștri în Hristos Kriucikov Gh. K. și Prokofiev A. F. v-au expediat o petiție privind permisiunea convocării Congresului Unional al creștinilor evanghelici baptiști în or. Moscova. Considerăm și noi că e necesar congresul și Vă cerem permisiunea convocării unui asemenea congres.“ (8 semnături)

TARASIUK E. M. (reg. Stalino, or. Jdanov):

„În baza Constituției URSS, care ne garantează libertatea conștiinței și libertatea confesională, precum și în baza regulamentului privind cultele religioase, Vă rugăm să le oferiți credincioșilor posibilitatea de a ține congresul. Și, întrucât Vi s-au adresat deja la 23 august a. c. reprezentanții grupului de inițiativă, frații creștinilor evanghelici baptiști Prokofiev și Kriucikov, cu cererea de a permite convocarea congresului, aflând lucrul acesta, considerăm și noi că e necesar un atare congres în țara noastră, în scopul rezolvării problemelor religioase.“ (8 semnături)

SOTNIKOV D. P. (reg. Rostov, or. Șahtî, str. 26 Iunie, nr. 7):

„În legătură cu situația creată în interiorul și în afara bisericii CEB din URSS, eu, ca și majoritatea coreligionarilor mei, consider necesară organizarea congresului și, pe baza legislației în vigoare a cultelor, precum și pe baza Hotărârii Comitetului Executiv Central și a SNK din RSFSR din 11.V.1929, rog Prezidiul Sovietului Suprem al URSS să satisfacă cerința grupului de inițiativă pentru convocarea congresului.“

KONSTANTINOV G. I. (reg. Moghiliov, or. Kricev, str. Krasnoarmeiskaia, nr. 28):

„Din însărcinarea grupului din Kricev al CEB Vă rugăm să permiteți Congresul unional al creștinilor evanghelici baptiști pentru rezolvarea problemelor bisericești.“

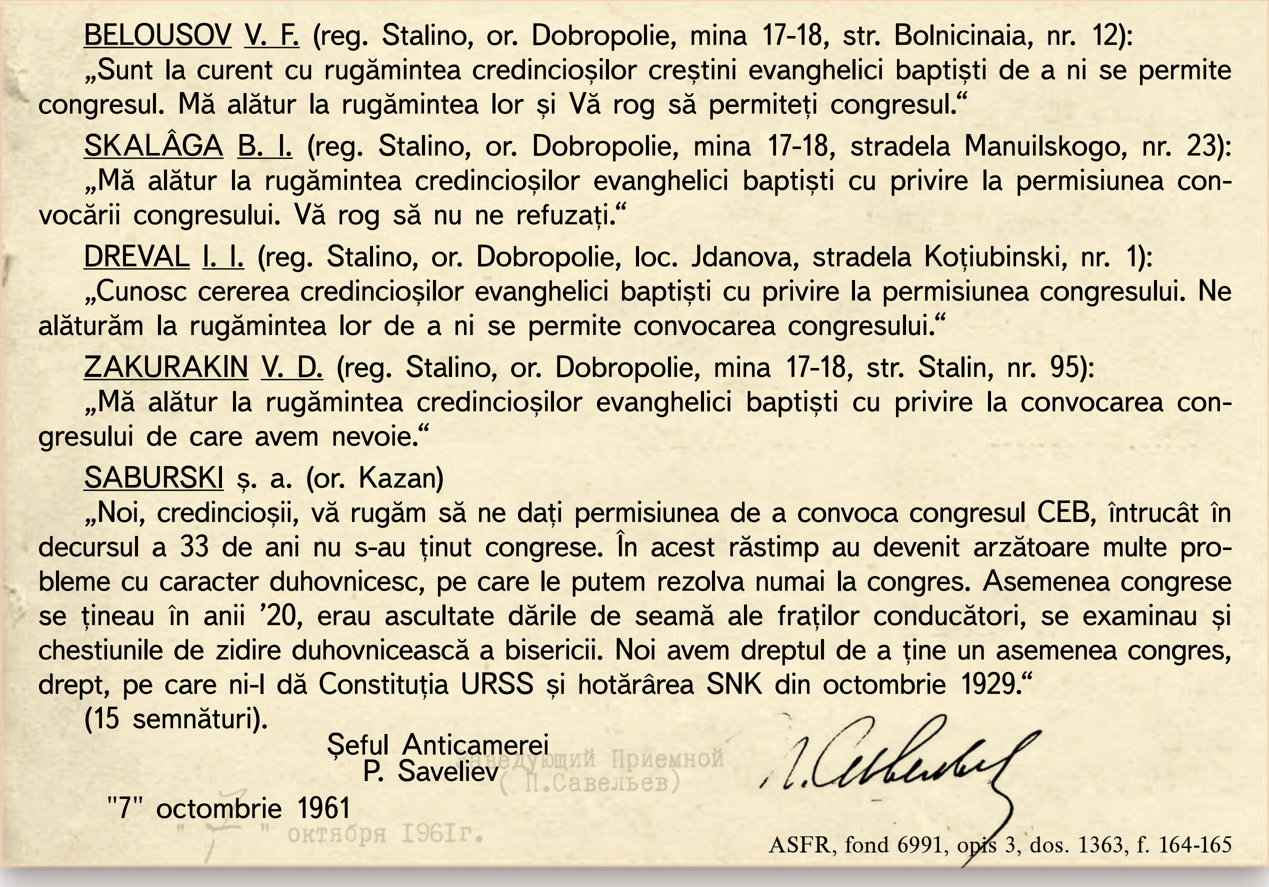

BELOUSOV V. F. (reg. Stalino, or. Dobropolie, mina 17-18, str. Bolnicinaia, nr. 12):

„Sunt la curent cu rugămintea credincioșilor creștini evanghelici baptiști de a ni se permite congresul. Mă alătur la rugămintea lor și Vă rog să permiteți congresul.“

SKALÂGA B. I. (reg. Stalino, or. Dobropolie, mina 17-18, stradela Manuilskogo, nr. 23):

„Mă alătur la rugămintea credincioșilor evanghelici baptiști cu privire la permisiunea convocării congresului. Vă rog să nu ne refuzați.“

DREVAL I. I. (reg. Stalino, or. Dobropolie, loc. Jdanova, stradela Koțiubinski, nr. 1):

„Cunosc cererea credincioșilor evanghelici baptiști cu privire la permisiunea congresului. Ne alăturăm la rugămintea lor de a ni se permite convocarea congresului.“

ZAKURAKIN V. D. (reg. Stalino, or. Dobropolie, mina 17-18, str. Stalin, nr. 95):

„Mă alătur la rugămintea credincioșilor evanghelici baptiști cu privire la convocarea congresului de care avem nevoie.“

SABURSKI ș. a. (or. Kazan)

„Noi, credincioșii, vă rugăm să ne dați permisiunea de a convoca congresul CEB, întrucât în decursul a 33 de ani nu s-au ținut congrese. În acest răstimp au devenit arzătoare multe probleme cu caracter duhovnicesc, pe care le putem rezolva numai la congres. Asemenea congrese se țineau în anii ’20, erau ascultate dările de seamă ale fraților conducători, se examinau și chestiunile de zidire duhovnicească a bisericii. Noi avem dreptul de a ține un asemenea congres, drept, pe care ni-l dă Constituția URSS și hotărârea SNK din octombrie 1929.“

(15 semnături).

Șeful Anticamerei
P. Saveliev

"7" octombrie 1961

ASFR, fond 6991, opis 3, dos. 1363, f. 164-165

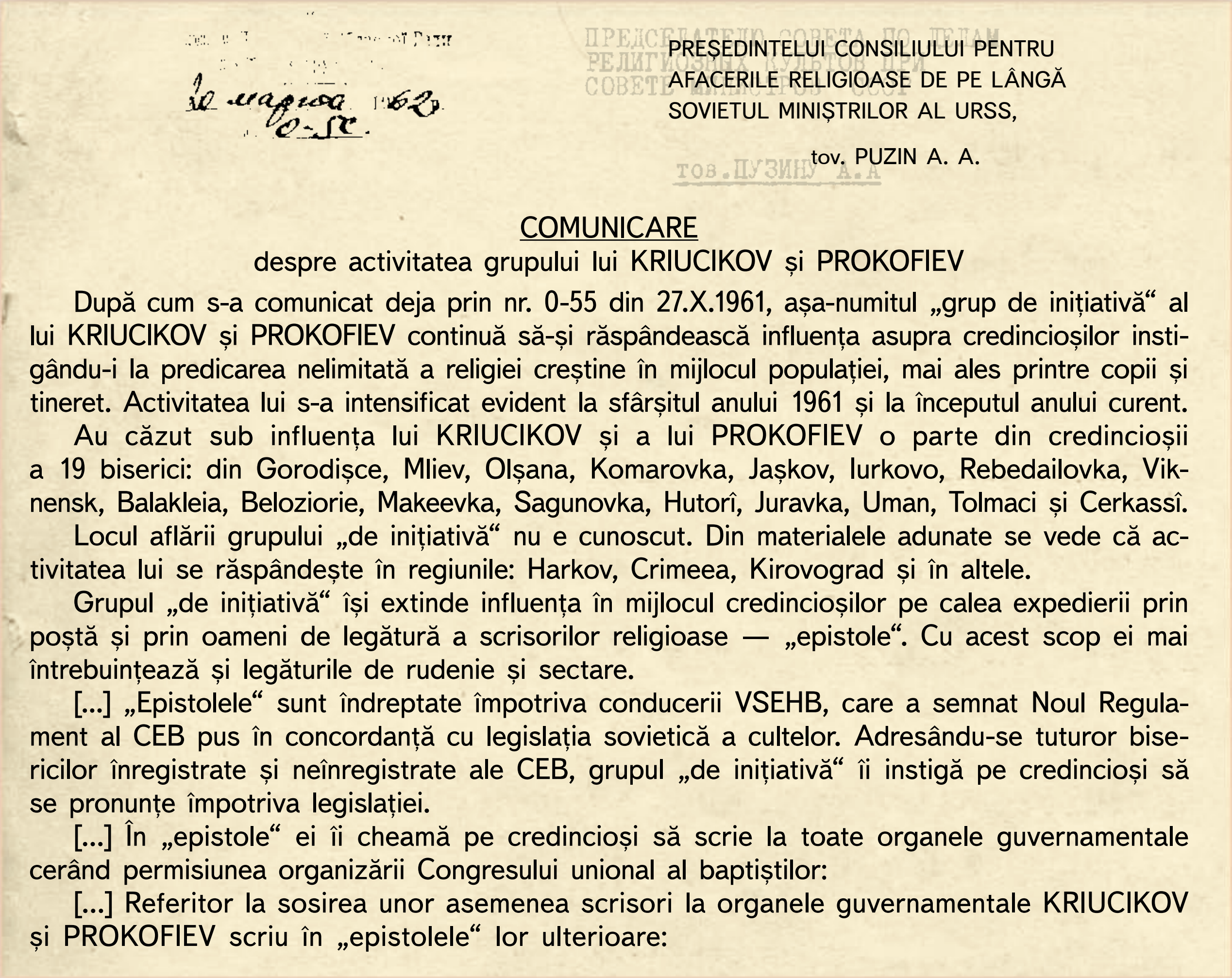

30 марта 1962 г.
0-58

PREȘEDINTELUI CONSILIULUI PENTRU
AFACERILE RELIGIOASE DE PE LÂNGĂ
SOVIETUL MINIȘTRILOR AL URSS,

tov. PUZIN A. A.

COMUNICARE

despre activitatea grupului lui KRIUCIKOV și PROKOFIEV

După cum s-a comunicat deja prin nr. 0-55 din 27.X.1961, așa-numitul „grup de inițiativă“ al lui KRIUCIKOV și PROKOFIEV continuă să-și răspândească influența asupra credincioșilor instigându-i la predicarea nelimitată a religiei creștine în mijlocul populației, mai ales printre copii și tineret. Activitatea lui s-a intensificat evident la sfârșitul anului 1961 și la începutul anului curent.

Au căzut sub influența lui KRIUCIKOV și a lui PROKOFIEV o parte din credincioșii a 19 biserici: din Gorodișce, Mliev, Olșana, Komarovka, Jașkov, Iurkovo, Rebedailovka, Viknensk, Balakleia, Beloziorie, Makeevka, Sagunovka, Hutorî, Juravka, Uman, Tolmaci și Cerkassî.

Locul aflării grupului „de inițiativă“ nu e cunoscut. Din materialele adunate se vede că activitatea lui se răspândește în regiunile: Harkov, Crimeea, Kirovograd și în altele.

Grupul „de inițiativă“ își extinde influența în mijlocul credincioșilor pe calea expedierii prin poștă și prin oameni de legătură a scrisorilor religioase — „epistole“. Cu acest scop ei mai întrebuințează și legăturile de rudenie și sectare.

[...] „Epistolele“ sunt îndreptate împotriva conducerii VSEHB, care a semnat Noul Regulament al CEB pus în concordanță cu legislația sovietică a cultelor. Adresându-se tuturor bisericilor înregistrate și neînregistrate ale CEB, grupul „de inițiativă“ îi instigă pe credincioși să se pronunțe împotriva legislației.

[...] În „epistole“ ei îi cheamă pe credincioși să scrie la toate organele guvernamentale cerând permisiunea organizării Congresului unional al baptiștilor:

[...] Referitor la sosirea unor asemenea scrisori la organele guvernamentale KRIUCIKOV și PROKOFIEV scriu în „epistolele“ lor ulterioare:

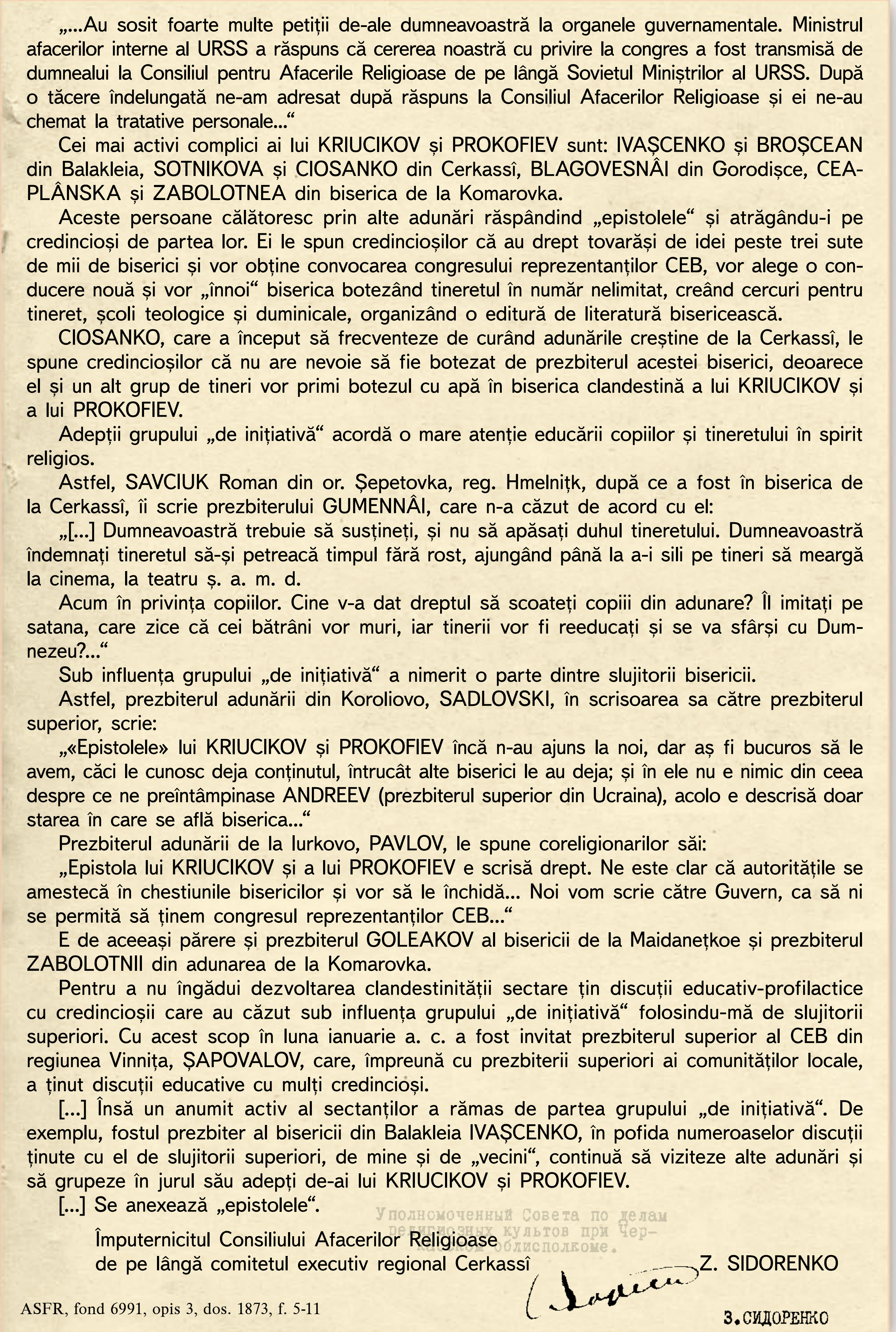

„...Au sosit foarte multe petiții de-ale dumneavoastră la organele guvernamentale. Ministrul afacerilor interne al URSS a răspuns că cererea noastră cu privire la congres a fost transmisă de dumnealui la Consiliul pentru Afacerile Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS. După o tăcere îndelungată ne-am adresat după răspuns la Consiliul Afacerilor Religioase și ei ne-au chemat la tratative personale...“

Cei mai activi complici ai lui KRIUCIKOV și PROKOFIEV sunt: IVAȘCENKO și BROȘCEAN din Balakleia, SOTNIKOVA și CIOSANKO din Cerkassî, BLAGOVESNÂI din Gorodișce, CEAPLÂNSKA și ZABOLOTNEA din biserica de la Komarovka.

Aceste persoane călătoresc prin alte adunări răspândind „epistolele“ și atrăgându-i pe credincioși de partea lor. Ei le spun credincioșilor că au drept tovarăși de idei peste trei sute de mii de biserici și vor obține convocarea congresului reprezentanților CEB, vor alege o conducere nouă și vor „înnoi“ biserica botezând tineretul în număr nelimitat, creând cercuri pentru tineret, școli teologice și duminicale, organizând o editură de literatură bisericească.

CIOSANKO, care a început să frecventeze de curând adunările creștine de la Cerkassî, le spune credincioșilor că nu are nevoie să fie botezat de prezbiterul acestei biserici, deoarece el și un alt grup de tineri vor primi botezul cu apă în biserica clandestină a lui KRIUCIKOV și a lui PROKOFIEV.

Adepții grupului „de inițiativă“ acordă o mare atenție educării copiilor și tineretului în spirit religios.

Astfel, SAVCIUK Roman din or. Șepetovka, reg. Hmelnițk, după ce a fost în biserica de la Cerkassî, îi scrie prezbiterului GUMENNÂI, care n-a căzut de acord cu el:

„[...] Dumneavoastră trebuie să susțineți, și nu să apăsați duhul tineretului. Dumneavoastră îndemnați tineretul să-și petreacă timpul fără rost, ajungând până la a-i sili pe tineri să meargă la cinema, la teatru ș. a. m. d.

Acum în privința copiilor. Cine v-a dat dreptul să scoateți copiii din adunare? Îl imitați pe satana, care zice că cei bătrâni vor muri, iar tinerii vor fi reeducați și se va sfârși cu Dumnezeu?...“

Sub influența grupului „de inițiativă“ a nimerit o parte dintre slujitorii bisericii.

Astfel, prezbiterul adunării din Koroliovo, SADLOVSKI, în scrisoarea sa către prezbiterul superior, scrie:

„«Epistolele» lui KRIUCIKOV și PROKOFIEV încă n-au ajuns la noi, dar aș fi bucuros să le avem, căci le cunosc deja conținutul, întrucât alte biserici le au deja; și în ele nu e nimic din ceea despre ce ne preîntâmpinase ANDREEV (prezbiterul superior din Ucraina), acolo e descrisă doar starea în care se află biserica...“

Prezbiterul adunării de la Iurkovo, PAVLOV, le spune coreligionarilor săi:

„Epistola lui KRIUCIKOV și a lui PROKOFIEV e scrisă drept. Ne este clar că autoritățile se amestecă în chestiunile bisericilor și vor să le închidă... Noi vom scrie către Guvern, ca să ni se permită să ținem congresul reprezentanților CEB...“

E de aceeași părere și prezbiterul GOLEAKOV al bisericii de la Maidanețkoe și prezbiterul ZABOLOTNII din adunarea de la Komarovka.

Pentru a nu îngădui dezvoltarea clandestinității sectare țin discuții educativ-profilactice cu credincioșii care au căzut sub influența grupului „de inițiativă“ folosindu-mă de slujitorii superiori. Cu acest scop în luna ianuarie a. c. a fost invitat prezbiterul superior al CEB din regiunea Vinnița, ȘAPOVALOV, care, împreună cu prezbiterii superiori ai comunităților locale, a ținut discuții educative cu mulți credincioși.

[...] Însă un anumit activ al sectanților a rămas de partea grupului „de inițiativă“. De exemplu, fostul prezbiter al bisericii din Balakleia IVAȘCENKO, în pofida numeroaselor discuții ținute cu el de slujitorii superiori, de mine și de „vecini“, continuă să viziteze alte adunări și să grupeze în jurul său adepți de-ai lui KRIUCIKOV și PROKOFIEV.

[...] Se anexează „epistolele“.

Уполномоченный Совета по делам
религиозных культов при Черкасском облисполкоме.

Împuternicitul Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă comitetul executiv regional Cerkassî Z. SIDORENKO

З.СИДОРЕНКО

ASFR, fond 6991, opis 3, dos. 1873, f. 5-11

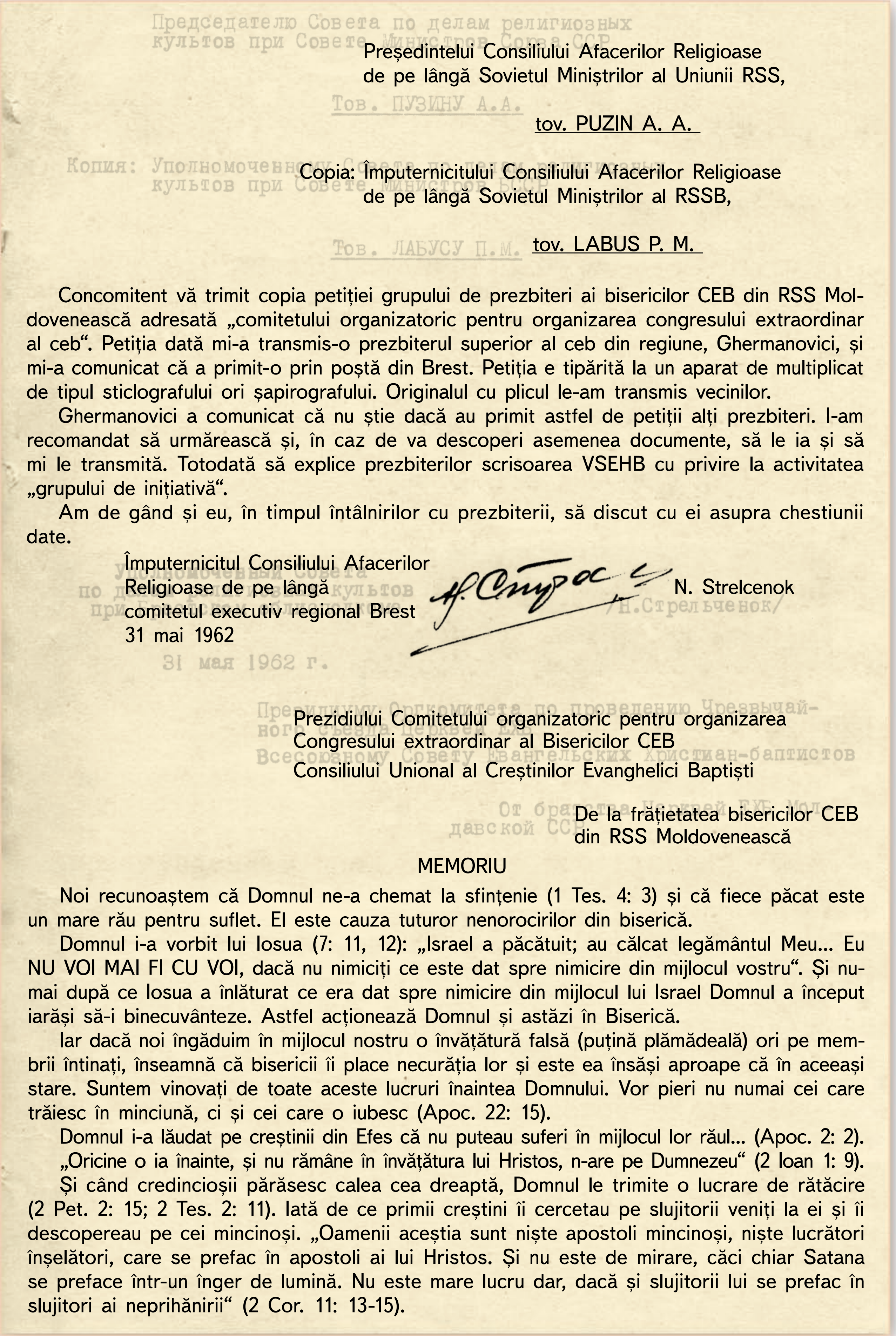

Președintelui Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al Uniunii RSS,

tov. PUZIN A. A.

Copia: Împuternicitului Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al RSSB,

tov. LABUS P. M.

Concomitent vă trimit copia petiției grupului de prezbiteri ai bisericilor CEB din RSS Moldovenească adresată „comitetului organizatoric pentru organizarea congresului extraordinar al ceb". Petiția dată mi-a transmis-o prezbiterul superior al ceb din regiune, Ghermanovici, și mi-a comunicat că a primit-o prin poștă din Brest. Petiția e tipărită la un aparat de multiplicat de tipul sticlografului ori șapirografului. Originalul cu plicul le-am transmis vecinilor.

Ghermanovici a comunicat că nu știe dacă au primit astfel de petiții alți prezbiteri. I-am recomandat să urmărească și, în caz de va descoperi asemenea documente, să le ia și să mi le transmită. Totodată să explice prezbiterilor scrisoarea VSEHB cu privire la activitatea „grupului de inițiativă".

Am de gând și eu, în timpul întâlnirilor cu prezbiterii, să discut cu ei asupra chestiunii date.

Împuternicitul Consiliului Afacerilor
Religioase de pe lângă
comitetul executiv regional Brest
31 mai 1962

N. Strelcenok

Prezidiului Comitetului organizatoric pentru organizarea
Congresului extraordinar al Bisericilor CEB
Consiliului Unional al Creștinilor Evanghelici Baptiști

De la frățietatea bisericilor CEB
din RSS Moldovenească

MEMORIU

Noi recunoaștem că Domnul ne-a chemat la sfințenie (1 Tes. 4: 3) și că fiece păcat este un mare rău pentru suflet. El este cauza tuturor nenorocirilor din biserică.

Domnul i-a vorbit lui Iosua (7: 11, 12): „Israel a păcătuit; au călcat legământul Meu... Eu NU VOI MAI FI CU VOI, dacă nu nimiciți ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru". Și numai după ce Iosua a înlăturat ce era dat spre nimicire din mijlocul lui Israel Domnul a început iarăși să-i binecuvânteze. Astfel acționează Domnul și astăzi în Biserică.

Iar dacă noi îngăduim în mijlocul nostru o învățătură falsă (puțină plămădeală) ori pe membrii întinați, înseamnă că bisericii îi place necurăția lor și este ea însăși aproape că în aceeași stare. Suntem vinovați de toate aceste lucruri înaintea Domnului. Vor pieri nu numai cei care trăiesc în minciună, ci și cei care o iubesc (Apoc. 22: 15).

Domnul i-a lăudat pe creștinii din Efes că nu puteau suferi în mijlocul lor răul... (Apoc. 2: 2).

„Oricine o ia înainte, și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu" (2 Ioan 1: 9).

Și când credincioșii părăsesc calea cea dreaptă, Domnul le trimite o lucrare de rătăcire (2 Pet. 2: 15; 2 Tes. 2: 11). Iată de ce primii creștini îi cercetau pe slujitorii veniți la ei și îi descopereau pe cei mincinoși. „Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii" (2 Cor. 11: 13-15).

Cum vedem noi în realitate așa-numitul centru duhovnicesc VSEHB?

De multe ori i-a mustrat Domnul pe lucrătorii VSEHB, dar ei nu se pocăiesc și se abat tot mai mult de la adevăr ducând poporul lui Dumnezeu în rătăcire. Ei au ajuns la conducere fără participarea bisericii și, devenind dictatori, au acaparat toate drepturile ei. Conform paragrafului 3 din regulament, membrii VSEHB n-au fost aleși la congresul Bisericii, ci sunt „creați". Apare involuntar întrebarea: cine i-a „creat"? Pe ce cale? După o asemenea „creare" a VSEHB-ului au trecut câteva zeci de ani fără ca ei să-și facă darea de seamă și să fie realeși de Biserică. VSEHB a lipsit biserica de drepturile elementare, de care se bucură toți cetățenii: dreptul la alegeri și la dări de seamă. La ședințele lor plenare se alege o comisie de revizie, care controlează munca VSEHB-ului, iar plenara VSEHB controlează munca comisiei de revizie. O asemenea nelegiuire nu e nici în lume.

În paragraful 2 ei scriu că au dreptul să numească prezbiteri superiori, ceea ce și fac contrar voii lui Dumnezeu și fără acordul bisericii (Fapt. 6: 3).

VSEHB nu recunoaște ca fiind legale bisericile născute de Domnul, care n-au primit regulamentul lor. Ei nu le înregistrează și nu le dau „mâna dreaptă de însoțire". Îți amintești involuntar Psalmul 119: 53: „M-apucă o mânie aprinsă la vederea celor răi, care părăsesc Legea Ta". În felul acesta VSEHB îi alungă din biserică pe adevărații slujitori, iar în locul lor numește oameni răi, lucru prin care duc biserica la destrămare. Ei recunosc deschis că Biserica e condusă pe două făgașe — regulamentul și directivele lor —, care duc la pieire. Au permis despărțirea artificială a bisericii în cei înregistrați și cei neînregistrați, iar cu cei din urmă nu au părtășie conform paragrafelor 10 și 13 din regulamentul lor, ba chiar îi supun represiunilor permanente.

Iar acum activitatea lor conștientă spre dauna Bisericii și contrară voii Domnului a devenit evidentă pentru toți. Fărădelegile VSEHB-ului sunt nespus de mari, deoarece în decursul a zeci de ani de abatere conștientă de la Evanghelie ei au dus în rătăcire multe mii de copii ai lui Dumnezeu. Dar pentru câți au fost ei o piatră de poticnire (Marc. 9. 42)! E imposibil să ne imaginăm toată gravitatea fărădelegii lor. Ei nu sunt prunci, ci se consideră stâlpi ai Bisericii și acționează conștient împotriva Domnului și a poporului Său ducându-l în rătăcire. De aceea, dacă Biserica nu va face o operație duhovnicească, ci îi va răbda în mijlocul său, atunci se va dovedi a fi vinovată înaintea Domnului (Mat. 18. 8, 9; Gal. 1. 8, 9; 5: 9, 10, 12; 2 Tim. 3. 5; Tit 3: 10, 11). Biserica trebuie să se curețe de această rătăcire, să înlăture din mijlocul ei „ce a fost dat la nimicire", să se arate curată în această privință înaintea Domnului și apoi El ne va binecuvânta. Apostolul Pavel îl învăța pe Timotei: „Pe cei ce păcătuiesc, mustră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă frică" (1 Tim. 5: 20).

Pe baza celor expuse mai sus noi îi MUSTRĂM pe lucrătorii VSEHB pentru lepădarea evidentă de poruncile lui Dumnezeu, nu recunoaștem pe viitor VSEHB-ul ca organ de conducere și declarăm că până la convocarea Congresului extraordinar al Bisericilor CEB recunoaștem ca organ de conducere Comitetul organizatoric cu Prezidiul ales și, cu ajutorul Domnului, îl vom susține multilateral.

Îl rugăm pe Domnul să le deschidă ochii inimii multor copii ai Săi, ca să vadă RĂTĂCIREA ÎNGROZITOARE a VSEHB, dauna adusă de el lucrării lui Dumnezeu și să se curețe de acești slujitori necredincioși.

Să ne dea Domnul înțelepciune de la Duhul Sfânt, ca să arătăm care este voia Lui, pentru a înfăptui o slujbă duhovnicească și pentru a-L preamări așa, încât să fim fără vină înaintea Lui în dragoste, ca în veșnicie să-l putem mulțumi și să-L putem preamări pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt.

Rugăm pe toți copiii lui Dumnezeu să urmeze acest exemplu.

Vă salutăm pe toți cei ce Îl iubiți pe Domnul cu o inimă curată.

În numele frățietății bisericilor din RSS Moldovenească
au semnat acest document prezbiteri, slujitori și membri ai Bisericii din RSS Moldovenească.

În total 62 de persoane.
Copia acestui document cu semnături e la VSEHB.

ASFR, fond 6991, opis 4, dos. 133, f. 81-82

26 noiembrie
1961

COMUNICARE
privind munca Grupului de inițiativă pentru convocarea Congresului unional extraordinar al bisericii CEB

„Fiece biserică, fiece grup, fiece suflet, având pe de o parte statutul nepieritor al Cuvântului lui Dumnezeu și statutul omenesc pe de alta, a fost supus unor mari ispite: ori să încalce Cuvântul lui Dumnezeu, fapt care provoacă mânia lui Dumnezeu; ori să încalce statutele omenești, lucru pentru care aveau să fie trași la răspundere în fața legilor omenești și care a dus la urmările cunoscute."

Scumpi prieteni în Hristos!

Din lipsa posibilității de a descrie amănunțit munca efectuată, suntem nevoiți să ne limităm doar la o trecere în revistă a etapelor ei.

În ultimii ani biserica noastră e împinsă tot mai mult în abisul unor contradicții serioase și al schismei provocate de abaterea majorității slujitorilor răspunzători de la mărturisirea de credință evanghelico-baptistă pură și de traducerea în viață de către ei a unei slujiri ce contrazice Cuvântul lui Dumnezeu.

Chiar prezența acestor tulburări serioase în biserica noastră este o mărturie vie că **ea duce o luptă hotărâtoare, plăcută lui Dumnezeu împotriva abaterii de la adevăr, împotriva dezbinării lăuntrice și a necurăției din ea.** Biserica dă un preț mare în această luptă de mulți ani și numai Dumnezeu poate să-i măsoare durerea și să-i numere lacrimile.

Vrem să explicăm cu ajutorul lui Dumnezeu că o parte considerabilă a vinii pentru aceste frământări și dureri o poartă biserica însăși. Căci Dumnezeu nu este nedrept predestinându-ne o asemenea soartă dureroasă.

Aceste fenomene, care Îl necinstesc pe Domnul și dăunează bisericii, pot apărea numai dată fiind prezența **unui duh de nepăsare în toți.** În adunările noastre au apărut mulți creștini-laodiceeni, care au pierdut râvna (Apoc. 3: 19) și care sunt indiferenți față de toate. Ei vin o dată pe săptămână la adunare pentru a asculta predici (Ezec. 33: 31, 32), mai mult nu vor să știe de nimic (Apoc. 3: 17). Nu le pasă că adevărații copii ai lui Dumnezeu sunt înlăturați de la slujire și excomunicați din biserică, iar în locul lor sunt numiți cei care vor nimici lucrarea Domnului (Ier. 5: 30, 31). Și dacă biserica **n-a osândit** păcatul apărut în ea, dacă **a fost nepăsătoare** față de abaterea de la poruncile lui Dumnezeu, care i se păreau neînsemnate, Dumnezeu a găsit cu cale să-i îngăduie a **vedea** păcatul într-o manifestare mai evidentă. Dacă nu-L credem pe Dumnezeu, că, potrivit Cuvântului Său, aceste lucruri vor duce la suferința **întregului** Său popor, atunci El ne îngăduie să ne convingem în faptă. Biserica le-a permis slujitorilor străini de ea și de Dumnezeu să ajungă la conducere fără piedici, iar cei din urmă, lipsind-o de dreptul de a participa la rezolvarea problemelor ei vitale, precum și rezervându-și drepturi nelimitate, i-au dat bisericii regulamente și directive ce contrazic Cuvântul lui Dumnezeu (Is. 28: 13).

În felul acesta fiece biserică, fiece grup, fiece suflet, având pe de o parte statutul nepieritor al Cuvântului lui Dumnezeu și statutul omenesc pe de alta, a fost supus unor mari ispite: ori să încalce Cuvântul lui Dumnezeu, fapt ce provoacă mânia lui Dumnezeu, ori să încalce statutele omenești, lucru pentru care aveau să fie trași la răspundere în fața legilor omenești și care a dus la urmările despre care nu e nevoie să scriem, căci le cunoașteți cu certitudine.

Iată ce-i spune apostolul Pavel bisericii din Corint, care și-a permis un calm netulburat în timp ce păcatul își găsea loc în ea. Citiți atent capitolul 5 al Epistolei întâi către Corinteni începând de la versetul 2. Iar acum urmăriți ce îi scrie apostolul acestei biserici în următoarea Epistolă după ce ea a osândit păcatul: „...În toate voi ați arătat că sunteți curați în privința aceasta“ (2 Cor. 7: 11).

Abaterea conștientă a unora de la Cuvântul lui Dumnezeu, indiferența altora și neștiința, din cauza nepăsării, a celorlalți au dus la rezultatul regretabil. Să stai și să te gândești numai: în asemenea stare, noi luam parte la Cina Domnului și, într-adevăr, mâncam și beam osânda noastră, pentru că nu deosebeam Trupul Domnului! (1 Cor. 11: 27-32).

Știind că numai Congresul unional al slujitorilor aleși de membrii bisericilor poate rezolva toate problemele complicate, care demult au devenit arzătoare și din a căror cauză suferă biserica, precum și știind că VSEHB e vinovatul principal pentru tot ce se produce în bisericile noastre, noi am dat citire și le-am înmânat un document de mustrare în care i-am rugat să-și dea acordul de a convoca congresul.

Totodată i-am prevenit că, în caz de vor refuza, vom fi nevoiți să acționăm de sine stătător. Refuzul VSEHB-ului de a ne da vreun răspuns ne-a determinat să ne adresăm către întreaga biserică cu epistole. Toți copiii sinceri ai lui Dumnezeu s-au umplut de bucurie primind aceste epistole. Mulți au început să ne susțină prin rugăciuni și prin participarea nemijlocită, lucru pentru care Îi mulțumim Domnului și Îl rugăm să ajute întreaga noastră biserică să se pocăiască și să se aducă în ordinea cuvenită înaintea Lui. Și noi credem cu tărie că Domnul o va face.

Dar ce atitudine au avut slujitorii VSEHB și mulți prezbiteri superiori? Dispunem de probe orale și documentare care mărturisesc că ei nu numai au luat o atitudine dușmănoasă, ci și aplică intensiv mijlocul josnic, încercat de ei: a-i prezenta pe luptătorii pentru libertatea și curăția bisericii ca oameni care merg împotriva autorităților. Dumnezeu să-i ierte, căci nu știu ce fac. Scopul lor e a nu-i îngădui bisericii în nici un fel de împrejurări să-și conducă singură viața și a nu permite organizarea congresului, deoarece știu ce îi așteaptă pentru faptele lor în asemenea caz. Acum ei sunt gata — pentru a liniști biserica — să numească o nouă componență a VSEHB, schimbând-o cu slujitori din regiuni și republici și să lase rânduiala de până la congres.

În baza celor spuse mai sus, Grupul de inițiativă a adoptat următoarea rezoluție: până la congres a se considera nule

1. toate consfătuirile de importanță unională, hotărârile și documentele lor;
2. numirea noii componențe a VSEHB și a unor slujitori aparte ai lui;
3. convocarea congresului fără participarea Grupului de inițiativă actual.

Pe toți credincioșii CEB, și îndeosebi pe slujitori, îi chemăm să creeze o atmosferă în care biserica să rezolve singură toate chestiunile sale.

Sarcinile principale sunt: curăția, unitatea, nici o abatere cât de mică de la Cuvântul lui Dumnezeu.

Anexăm la acest document Regulamentul schimbat al VSEHB și ordinea de zi a Congresului unional al CEB din URSS.

Din însărcinarea Grupului de inițiativă —
prezbiterii: A. F. PROKOFIEV
GH. K. KRIUCIKOV

26 noiembrie 1961

ORDINEA DE ZI A CONGRESULUI PROPUSĂ DE GRUPUL DE INIȚIATIVĂ PENTRU CONVOCAREA CONGRESULUI UNIONAL EXTRAORDINAR AL BISERICII CEB

1. Darea de seamă a VSEHB.
2. Unitatea bisericilor CEB și o conducere unică.
3. Adoptarea noului Regulament cu privire la Uniunea CEB.
4. Alegerea noii componențe a VSEHB.

26 noiembrie
1961

Convorbirea la VSEHB

Discuția de la 16 noiembrie 1961, ținută în cancelaria VSEHB, a dovedit o dată în plus necredința izbitoare a celor ce se considerau slugi ale lui Dumnezeu: „Și cum puteți propaga prin biserici asemenea iluzii în vremea noastră?! Ce le veți spune acum credincioșilor, când cererea de autorizație pentru convocarea congresului a fost respinsă?! Cine vă va permite să aplicați principiul egalității în drepturi între bisericile înregistrate și cele neînregistrate?! Și cine vă va înregistra?! Cine vă va permite să instituiți asemenea libertate?!“ — exclama atunci A. V. Karev.

Din cauza necredinței în puterea lui Dumnezeu, conducătorii uniunii oficiale a CEB s-au supus sub presiunea celor din afară; din cauza necredinței, permiteau celor plătiți s-o facă pe stăpânii în biserică, permiteau satrapilor secreți ai ateismului s-o conducă. Iată tragedia groaznică la care au dus ei poporul lui Dumnezeu!

VSEHB a invitat slujitorii Grupului de inițiativă, ca să le răspundă, dar, mai exact, să le transmită răspunsul Consiliului Afacerilor Religioase la petițiile cu cererea de a se permite convocarea congresului CEB.

La 26 noiembrie 1961 GH. K. KRIUCIKOV a vizitat cancelaria VSEHB împreună cu S. P. EVLAKOV, N. F. SAMSAKOV și alți frați ai bisericii de la Moscova. Dintre lucrătorii VSEHB au asistat I. I. JIDKOV, A. V. KAREV, I. G. IVANOV, A. I. MIȚKEVICI, I. M. ORLOV, A. N. KARPOV și alții.

Convorbirea a fost înregistrată pe bandă de magnetofon. Se inserează cu unele prescurtări.

KAREV: Am fost însărcinați să vă spunem că președintele Consiliului pentru Afacerile Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS ne-a împuternicit să vă informăm că nu se va permite în nici un caz organizarea congresului, cu alte cuvinte, cererea dvs. în privința convocării unui asemenea congres a fost respinsă categoric.

Și cum puteți propaga prin biserici asemenea iluzii în vremea noastră?! Eu nu cred în realitatea acestui congres, deoarece biserica din țara noastră se confruntă astăzi cu o politică dintre cele mai drastice, îndreptată împotriva ei. Autoritățile au hotărât să se pună capăt religiei organizate în cel mai scurt timp! Ele nu au de gând să intre cu noi în comunism!

KRIUCIKOV: Pentru noi, slujitorii lui Dumnezeu, e important că mergem spre veșnicie. Și datoria noastră este să ne asumăm toată responsabilitatea înaintea lui Dumnezeu și a bisericii.

KAREV: Ei, bine, să presupunem că s-a convocat congresul, s-au adunat două-trei mii de delegați... Dar programul dumneavoastră prevede desființarea tuturor restricțiilor, anularea „Regulamentului“ și a „Directivelor“. Cu alte cuvinte, ziceți: „Noi convocăm congresul, ca să ne debarasăm de orice interdicții“. Cine vă va permite s-o faceți? Înainte de a desființa restricțiile, trebuie răsturnată puterea de stat și împuterniciții Consiliului Afacerilor Religioase. Înregistrarea

---

„Foaia frățească“, 1986, nr. 1

bisericilor nu se mai face din anul 1948 și problema dată nu depinde de noi.

Să admitem că ați ales o nouă conducere a CEB, dar când veți încerca s-o înregistrați, veți fi șterși de pe listă. Veți purta răspundere înaintea lui Dumnezeu și a bisericii, pentru că ați semănat în suflete iluzia congresului. Cine v-a dat dreptul să le insuflați asemenea speranțe credincioșilor?! Ce le veți spune acum, când cererea de autorizație pentru convocarea congresului a fost respinsă?! Cine vă va permite să aplicați principiul egalității în drepturi între bisericile înregistrate și cele neînregistrate?! Și cine vă va înregistra?! Duceți-vă și spuneți tuturor că ați emis o cambie*, dar nu sunteți în stare s-o achitați. Cine vă va permite să instituiți asemenea libertate?! Sperați la ajutorul bisericii, dar îndată vor fi închise și bisericile.

KRIUCIKOV: Cum înțelegeți dumneavoastră: ce stă la baza epistolelor noastre? Îi sunt oare plăcute Domnului năzuințele noastre?

KAREV: Îi sunt, frate, Îi sunt, dar dacă Domnul va binevoi să ne dea libertate, El o va da fără lupta bisericii.

KRIUCIKOV: Noi nu vom deveni liberi fără a ne pocăi și fără a reveni pe calea adevărului. Cum am început lucrarea de convocare a congresului? Din ce considerente am mustrat VSEHB-ul? Din necesitatea de a se pocăi pentru documentele și pentru activitatea lui, care contrazic Cuvântul lui Dumnezeu. Noi am propus să mijlocim împreună pentru permisiunea convocării congresului, dar dumneavoastră ați respins congresul și ne-ați declarat război. Oare lipsa unității noastre nu este o tragedie pentru frățietate?

De ce frățietatea nu are o conducere unică a bisericilor înregistrate și a celor neînregistrate? De ce ne lipsește grija comună a întregii biserici, rugăciunile comune pentru apărarea lucrării lui Dumnezeu în perioada aceasta de răspundere?

KAREV: Noi îi considerăm frați pe cei neînregistrați, dar nu ne putem unifica. Nici dumneavoastră nu veți putea face nimic pentru realizarea unirii adunărilor înregistrate cu cele neînregistrate, întrucât aceasta nu depinde de dumneavoastră.

KRIUCIKOV: În ceea ce privește atitudinea noastră față de autorități, noi nu avem dreptul să le judecăm — „Pe cei de afară îi judecă Dumnezeu“. Dar de ce ei trebuie să rezolve problemele de orânduire a bisericii? De ce structura și viața duhovnicească a frățietății trebuie să depindă de înregistrare?

KAREV: Să admitem că astăzi ați preluat conducerea uniunii. Dumneavoastră personal ați devenit președinte, Prokofiev — secretar general, iar frații aceștia — membrii ei. Dar cum vă veți înregistra? Veți fi vinovați de desființarea adunărilor și de măsurile represive ce vor urma!

KRIUCIKOV: Într-o discuție ați spus: „«Regulamentul» și «Directivele» sunt în esență două făgașe pe care înaintează frățietatea noastră. A nu recunoaște aceste documente înseamnă a te împotrivi autorităților“.

KAREV: „Regulamentul“ din 1960 a fost adoptat la consfătuirea prezbiterilor superiori. El nu contrazice Cuvântul lui Dumnezeu. Ați vorbit de accesul copiilor în biserică. Dacă îi veți aduce la Domnul, veți fi condamnați la cinci ani și copiii vi se vor lua.

JIDKOV: Nu face să polemizăm. Propun să punem aici punct. Să vină mâine.

IVANOV: Un lucru ne este clar: congresul nu va avea loc.
KARPOV: Astăzi nu putem discuta.
EVLAKOV: De ce nu puteți? Pentru noi e mai convenabil astăzi.
KAREV: Acum e clar că nu va avea loc congresul.
KRIUCIKOV: Bine. Grupul de inițiativă va analiza rezultatul acestei discuții și va continua lucrarea cu care a fost însărcinat.

---

* Cambie — act prin care semnatarul se obligă să achite necondiționat, la un anumit termen, o sumă de bani.

30 noiembrie
1961

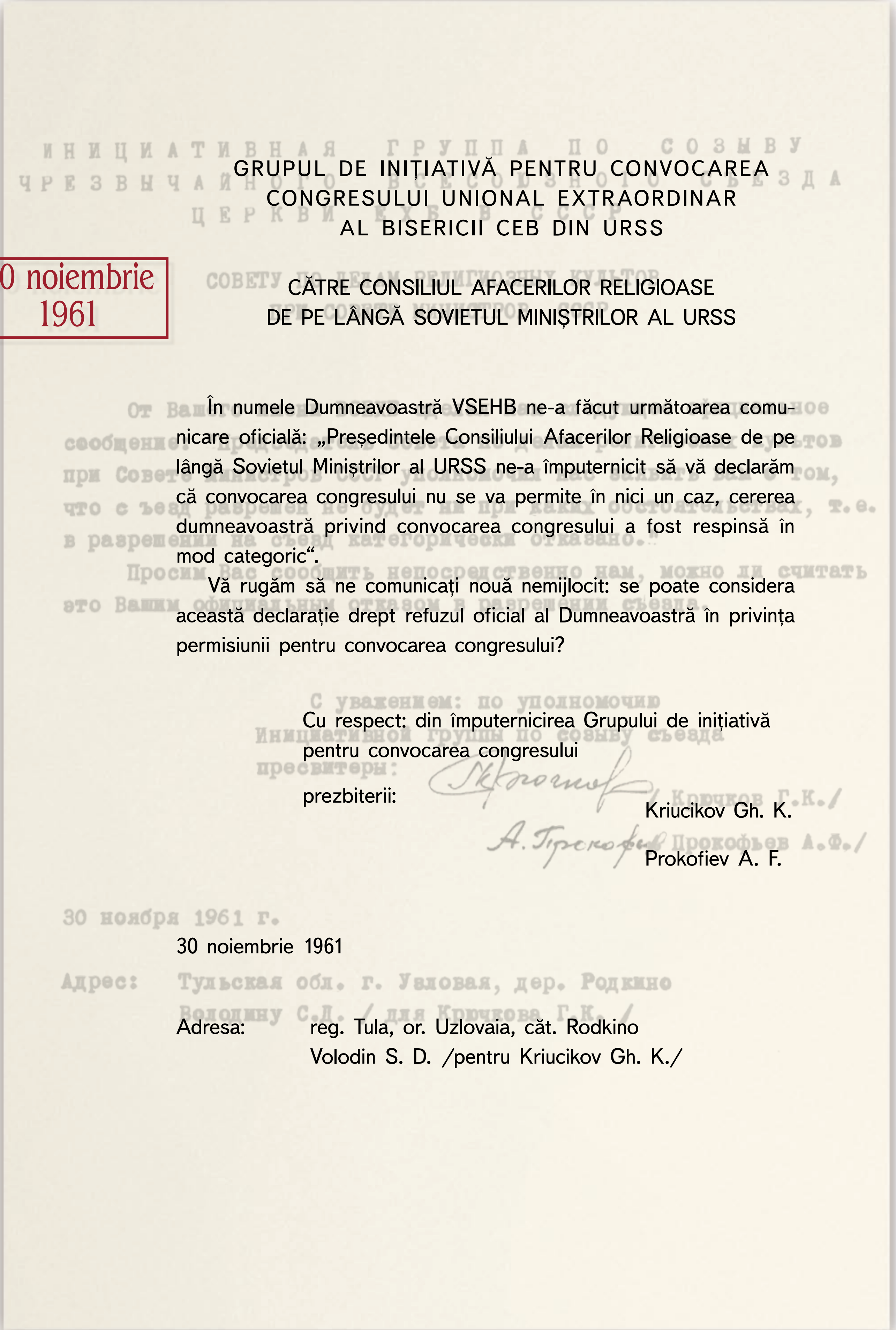

GRUPUL DE INIȚIATIVĂ PENTRU CONVOCAREA
CONGRESULUI UNIONAL EXTRAORDINAR
AL BISERICII CEB DIN URSS

CĂTRE CONSILIUL AFACERILOR RELIGIOASE
DE PE LÂNGĂ SOVIETUL MINIȘTRILOR AL URSS

În numele Dumneavoastră VSEHB ne-a făcut următoarea comunicare oficială: „Președintele Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS ne-a împuternicit să vă declarăm că convocarea congresului nu se va permite în nici un caz, cererea dumneavoastră privind convocarea congresului a fost respinsă în mod categoric".

Vă rugăm să ne comunicați nouă nemijlocit: se poate considera această declarație drept refuzul oficial al Dumneavoastră în privința permisiunii pentru convocarea congresului?

Cu respect: din împuternicirea Grupului de inițiativă
pentru convocarea congresului

prezbiterii:
Kriucikov Gh. K.
Prokofiev A. F.

30 noiembrie 1961

Adresa: reg. Tula, or. Uzlovaia, cât. Rodkino
Volodin S. D. /pentru Kriucikov Gh. K./

20 decembrie
1961

Și marea s-a tulburat...

Demersurile repetate ale Grupului de inițiativă pentru convocarea congresului rămâneau fără răspuns. Ateii au apreciat mustrarea făcută VSEHB-ului drept amenințare a poziției lor în biserică și și-au concentrat toate eforturile ca să păstreze cu orice preț centrul format de ei, VSEHB. Consiliul Afacerilor Religioase, raportând Comitetului Central al PCUS despre mișcarea începută, îi atrăgea atenția celui din urmă asupra faptului că „prin organizarea congresului baptiștii încearcă să intensifice activitatea sectei lor...“ și a propus să fie trimiși în judecată slujitorii Grupului de inițiativă.

DIN RAPORTUL DE ACTIVITATE A CONSILIULUI AFACERILOR RELIGIOASE CĂTRE CC al PCUS

În ultimul timp la Consiliul Afacerilor Religioase au sosit circa 300 de petiții (colective și individuale) de la credincioșii sectei creștinilor evanghelici baptiști în care cer permisiunea pentru convocarea congresului unional al baptiștilor. Această activitate a unei anumite părți a credincioșilor sectei baptiste este rezultatul muncii de provocare pe care o efectuează ilegal printre ei așa-numitul „grup de inițiativă“. În epistolele sale provocatoare, expediate prin numeroase biserici, acest grup motivează necesitatea convocării Congresului unional al baptiștilor prin faptul că în timpul de față secta trece, chipurile, prin o adâncă „criză“ lăuntrică a bisericii, criză produsă de practica greșită de conducere a asociațiilor religioase aplicată în decursul unei perioade îndelungate de către membrii actuali ai centrului religios baptist (I. I. Jidkov, A. V. Karev ș. a.). Această „criză“ lăuntrică din secta baptistă — declară reprezentanții „grupului de inițiativă“ — poate fi înlăturată numai pe calea organizării Congresului unional baptist, care n-a fost de mult timp [...]

Cel mai mare număr de petiții au fost primite dintr-un șir de regiuni ale republicii Ucrainene (Kiev, Donețk, Harkov, Zaporojie ș. a.), din unele regiuni ale Federației Ruse (Belgorod, Tula, Rostov, Sverdlovsk, Gorki, Celeabinsk ș. a.), precum și din Moldova, Belorusia și din alte republici.

Ca organizatori concreți ai convocării acestui congres se prezintă, în numele grupului de inițiativă, care acționează în mod clandestin, Gh. K. Kriucikov și A. F. Prokofiev...

Ceilalți membri ai acestui grup rămân necunoscuți deocamdată.

Materialele pe care le are la dispoziție Consiliul mărturisesc destul de convingător că inițiatorii (Kriucikov, Prokofiev ș. a.), acționând pe ascuns, vor să obțină o lipsă totală de control din partea organelor puterii în ceea ce privește respectarea de către asociațiile religioase a legislației sovietice a cultelor. Nu le place că în ultimul timp s-a intensificat pretutindeni un asemenea control și se iau la timp măsurile cuvenite față de slujitorii cultului care, în pofida avertismentelor în repetate rânduri, comit încălcări grosolane ale acestei legislații...

În modificările lor din regulamentul în vigoare cu privire la secta baptistă inițiatorii convocării Congresului unional al baptiștilor, încălcând legislația cultelor, indică, de exemplu, că noua componență a centrului religios baptist va trebui să-i unească nu numai pe credincioșii care intră benevol în bisericile înregistrate ale acestei secte, ci și pe cei ce fac parte din grupurile mici, care funcționează fără autorizație, adică fără permisiunea organelor puterii. [...] Inițiatorii congresului baptist vin cu propuneri de a se organiza seminare și cursuri biblice cu scopul de a lărgi munca de pregătire a cadrelor de predicatori. [...]

Inițiatorii congresului se pronunță categoric împotriva regulilor stabilite de conducerea actuală a sectei baptiste, reguli ce limitează primirea persoanelor noi în rândurile membrilor comunităților religioase baptiste și cu care sunt de acord majoritatea absolută a astfel de organizații înregistrate, ce funcționează pe teritoriul URSS. Cu scopul de a intensifica munca sectei baptiste și contrar legislației cultelor, ei cheamă credincioșii să facă serviciile divine nu numai în casele de cult, care li s-au dat spre folosință de către organele puterii de stat, ori în încăperi arendate de la persoane particulare și amenajate în modul cuvenit pentru acest scop, ci și în încăperi puse fără permisiune la dispoziția grupurilor de credincioși de către unele persoane particulare indiferent de faptul dacă sunt amenajate asemenea încăperi pentru acest scop ori nu...

În afară de aceasta, reprezentanții grupului dat le declară unor credincioși că epistola răspândită de ei printre credincioși cu semnătura lui Kriucikov și Prokofiev e transmisă, chipurile, de ei prin consulatul respectiv pentru a fi expediată pe adresa conducerii Alianței Baptiste Mondiale, care se află în SUA. Inițiatorii convocării Congresului unional al baptiștilor au la dispoziție, probabil, aparate de reprodus, deoarece epistolele lor, în formă tipărită, se multiplică repede într-un număr mare și sunt trimise în multe raioane unde funcționează asociațiile religioase ale baptiștilor. Ei se opun în mod categoric și instrucțiunilor de limitare care au fost date anul trecut prezbiterilor răspunzători de către centrul religios al sectei baptiste. Aceste directive prevedeau să nu fie atrași noi credincioși în asociațiile religioase; să se dezrădăcineze cu hotărâre din mijlocul sectanților concepțiile înguste asupra literaturii, asupra artei, a cinematografiei, a radioului, a televiziunii; să fie împiedicate manifestările misionare ale unor credincioși; să se reducă la minimum numărul tinerilor admiși la botez în vârstă de la 18 până la 30 de ani, iar copiii de vârstă preșcolară și școlară să nu fie primiți, de regulă, la serviciile divine ș. a. m. d., deoarece în trecut, ignorându-se legislația sovietică a cultelor, toate acestea se practicau pe larg în multe asociații religioase baptiste și astfel se comiteau încălcări grosolane ale acestei legislații. [...]

Consiliul consideră că în privința lui Gh. K. Kriucikov și A. F. Prokofiev sunt deja destule materiale ce confirmă activitatea lor antisovietică, pentru care ei merită să fie deferiți justiției [...] Ne atrage atenția și faptul că activitatea antisovietică îndelungată a așa-numitului „grup de inițiativă“ sus-menționat (Kriucikov, Prokofiev ș. a.) e înlesnită într-o mare măsură, pesemne, din cauza că membrii lui găsesc acces liber, refugiu și adăpost la o parte din credincioșii sectei baptiste și îndeosebi la credincioșii grupurilor neînregistrate ale CEB. De aceea, probabil, de atâta timp organele respective nu-i pot găsi pe Kriucikov și Prokofiev.

În legătură cu aceasta Consiliul consideră necesar să se ia următoarele măsuri:

1. A recomanda conducătorilor centrului religios baptist să dea un răspuns negativ reprezentanților „grupului de inițiativă“, dacă aceștia li se vor adresa cu problema convocării Congresului unional al baptiștilor, deoarece la momentul de față nu este nici o necesitate de a convoca un asemenea congres.

2. La prima apariție a acestor persoane la Consiliu — să li se declare că nu li se va da nici o permisiune pentru convocarea unui astfel de congres și să fie preîntâmpinați de răspunderea pentru încălcările grosolane ale legislației sovietice, pe care le comit în activitatea lor ilegală îndelungată în mediul credincioșilor sectei CEB.

3. A se face lămuriri în mijlocul credincioșilor în vederea demascării activității ilegale a lui Kriucikov, Prokofiev și a altor membri ai așa-numitului „grup de inițiati-

vă“, care, sub pretextul religiei, urmăresc scopurile lor mercantile încercând să iasă cu orice preţ [...] de sub controlul organelor puterii şi de sub controlul legislaţiei sovietice a cultelor.

4. Petiţiile, primite la Consiliu de la unii credincioşi în ceea ce priveşte permisiunea pentru convocarea Congresului unional al baptiştilor, să fie trimise împuterniciţilor regionali respectivi cu propunerea de a lua măsurile necesare, împreună cu organele locale, pentru demascarea activităţii ilegale a lui Prokofiev, Kriucikov ş. a.

5. Să se trimită tuturor împuterniciţilor Consiliului un comunicat informativ cu privire la activitatea ilegală a lui Kriucikov, Prokofiev ş. a. cu propunerea de a lua măsurile preventive necesare în provincii.

6. Să se dea conducerii centrului religios baptist recomandări corespunzătoare de a lua măsuri suplimentare necesare cu scopul de a curma activitatea dăunătoare de provocare efectuată în organizaţiile religioase ale CEB de Kriucikov, Prokofiev ş. a.

7. Organele respective să ia măsuri mai eficiente cu scopul de a grăbi tragerea la răspundere a lui Kriucikov şi a lui Prokofiev pentru activitatea lor ilegală neîntreruptă.

20 decembrie 1961 P. A. Zadorojnâi

ASFR, fond 6991, opis 3, unit. de păstr. 1350, f. 5-11

Congresul unional, pentru care Grupul de iniţiativă chema să se scrie petiţii, urma să rezolve problemele bisericii şi totodată să lichideze legătura ilegală a bisericii cu statul. Dar din cauza acestei iniţiative, şi VSEHB, şi lumea au pornit o luptă crâncenă împotriva adepţilor convocării congresului.

ÎNSCRIEREA AUDIENŢEI
conducătorilor Consiliului Unional al Creştinilor Evanghelici
Baptişti Jidkov I. I., Karev A. V. şi Ivanov I. G.

La 12 septembrie 1961, ora 16 şi 30 min. Preşedintele Consiliului, tov. Puzin A. A., şi loctiitorul Preşedintelui Consiliului, tov. Reazanov V. F., la rugămintea conducerii centrului baptist, l-au primit pe preşedintele Consiliului Unional al Creştinilor Evanghelici Baptişti, Jidkov I. I., pe secretarul general al VSEHB, Karev A. V., şi pe casierul VSEHB, Ivanov I. G. [...]

La sfârşitul întâlnirii Karev a comunicat că în ultimul timp Consiliul Unional al Creştinilor Evanghelici Baptişti întâmpină mari dificultăţi [...] **A apărut un oarecare grup de iniţiativă, în frunte cu Prokofiev şi Kriucikov, care face o lucrare de subminare a VSEHB. Grupul acesta depune eforturi mari pentru convocarea congresului baptiştilor şi pentru realegerea membrilor VSEHB. După câte ştim, acest grup de iniţiativă scrie scrisori şi le expediază prin bisericile CEB.** În scrisorile lui se spune că membrii VSEHB s-au vândut autorităţilor şi au dat uitării lucrarea lui Dumnezeu, de aceea ei trebuie realeşi; în al treilea rând, acum are loc confiscarea intensivă a caselor de rugăciune şi închiderea asociaţiilor religioase. Toate cauzele sus-numite ne alarmează foarte mult şi ne duc la concluzia tristă că, **dacă treburile vor continua astfel, atunci VSEHB nu va avea nici o influenţă asupra bisericilor şi, respectiv, nici mijloace băneşti, pe care suntem nevoiţi să le cheltuim pentru călătoriile peste hotare.**

În legătură cu situaţia creată reprezentanţii VSEHB au expus rugămintea de a se edita biblii şi culegeri de cântări, de care se simte o mare lipsă. [...]

A înregistrat discuţia inspectorul Consiliului DOBROHOTOV

Беседу записал
инспектор Совета (ДОБРОХОТОВ)

14.09.61

ASFR, fond 6991, opis 4, dos. 121, f. 19-21

Prin toată țara VSEHB se pronunța împotriva convocării congresului și apăra „Noul Regulament“ și „Directivele“. De exemplu, prezbiterii superiori ai VSEHB K. S. Veliseicik și N. N. Ghermanovici spuneau în scrisorile expediate de ei că slujitorii Grupului de inițiativă, „pronunțându-se împotriva «Noului Regulament al VSEHB», se pronunță astfel împotriva legislației sovietice a cultelor, iar a te pronunța împotriva legislației sovietice a cultelor echivalează cu a te pronunța împotriva autorităților... Bisericile care respectă legea de stat ca pe o «rânduială a lui Dumnezeu» [...] se bucură de libertate“.

Asemenea declarații răsunau aproape că de la toate amvoanele oficiale. Sunt fraze destul de periculoase. La 3 decembrie 1961, la adunarea de dimineață în biserica centrală de la Moscova A. V. Karev, secretarul general al VSEHB, și-a explicat în predică, înainte de cina Domnului, atitudinea sa față de Grupul de inițiativă:

„Întrucât acest incendiu satanic a pricinuit arsuri și în biserica noastră de la Moscova, din a căror cauză suferă scumpul nostru tineret, precum și fiindcă mulți credincioși vin la mine și întreabă cum să înțeleagă ceea ce se întâmplă, consider necesar să dau explicații asupra acestui incendiu“.

Dumnealui a numit trezirea începută de Domnul „incendiu satanic“. Lucrarea Duhului sfânt a atribuit-o satanei. A. V. Karev și-a continuat predica:

„Permiteți-mi să-mi încep explicația cu o alegorie. Eu locuiesc într-o casă veche, de lemn, fără comodități. Într-o dimineață văd deodată în fața casei noastre un grup de oameni, care au în mâini răngi, topoare, furci, căngi. Ca răspuns la întrebarea locatarilor: «Pentru ce ați venit?» oamenii aceștia răspund: «Am venit să dărâmăm casa dumneavoastră, întrucât e veche, incomodă, fără perfecțiunile moderne». Eu și alți locatari îi întrebăm: «Dar unde ne veți muta? Doar nu avem încă ordin de repartizare a spațiului locativ!» Iar ei răspund: «Avem de gând să vă mutăm într-o casă pe care o vom construi». — «Dar unde va fi construită această casă?» — îi întrebăm. «Încă nu știm, — zic ei — căci nu avem încă lot de pământ».

Acum trec la realitatea care se creează astăzi în biserică. În jurul fraților noștri s-a adunat un grup care se numește «Grupul de inițiativă». Ei au în mâini răngi, topoare, căngi.

— Ce aveți de gând să faceți? — îi întrebăm noi.

— Am venit să năruim casa veche și să mutăm frățietatea în altă casă, mai bună — răspund ei.

— Dar cum aveți de gând s-o faceți? — întrebăm noi.

— Sperăm să adunăm congresul, un Congres extraordinar, la care vom zidi frățietatea noastră cu noi rânduieli bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu.

— Dar cum aveți de gând să adunați congresul? — zicem noi.

— Ne gândim să scriem noi înșine și să-i rugăm și pe alții să scrie către organele sus-puse, ca să permită convocarea unui asemenea congres.

Dintre toți frații din VSEHB eu am discutat cel dintâi cu frații ale căror semnături sunt pe epistolele expediate prin bisericile frățietății noastre. Pe Prokofiev îl cunosc puțin, dar pe Kriucikov Ghennadi îl știu bine. Fratele acesta mi-e drag și scump. Dar vă spun direct: el a pornit pe o cale greșită! Dacă alții au în mâini: unii topoare, alții căngi, alții răngi, atunci fratele Kriucikov e înarmat cu toate instrumentele: și topor, și cange, și rangă, pentru a nărui casa cea veche.

Le-am explicat acestor frați că acum nu e timpul potrivit pentru convocarea unui asemenea congres. [...]

Și acum vreau să aduc la cunoștința celor care încă nu știu: congresul nu e permis! Și nu pentru că noi, conducerea VSEHB, nu-l vrem, ci pentru că acum nu e timpul să realizăm asemenea planuri colosale.

Scumpi frați și surori, Grupul de inițiativă a declarat că va dărâma casa cea veche și va zidi una nouă. Dar această casă va fi zidită la congres, iar congresul nu e permis. Se pune întrebarea: Unde va fi casa voastră? În aer? Castele de nisip...“

ASFR, fond 6991, opis 4, dos. 133, f. 88-90

La 11 iunie 1962 la consfătuirea închisă a Consiliului pentru Afacerile Religioase a fost „aprobat proiectul scrisorii VSEHB pentru lupta împotriva activității antistatale a Comitetului organizatoric al baptiștilor“. Scrisoarea VSEHB are rezoluția: „Tov. Puzin a luat cunoștință. Îmi dau consimțământul pentru expediere. 22.06.'62 *(semnătura)*". Textul incomplet al scrisorii instructive a lucrătorilor conducători ai VSEHB către toți prezbiterii superiori cu propunerea „de a-i exclude din adunările noastre pe cei ce stăruie activ" e inserat mai jos:

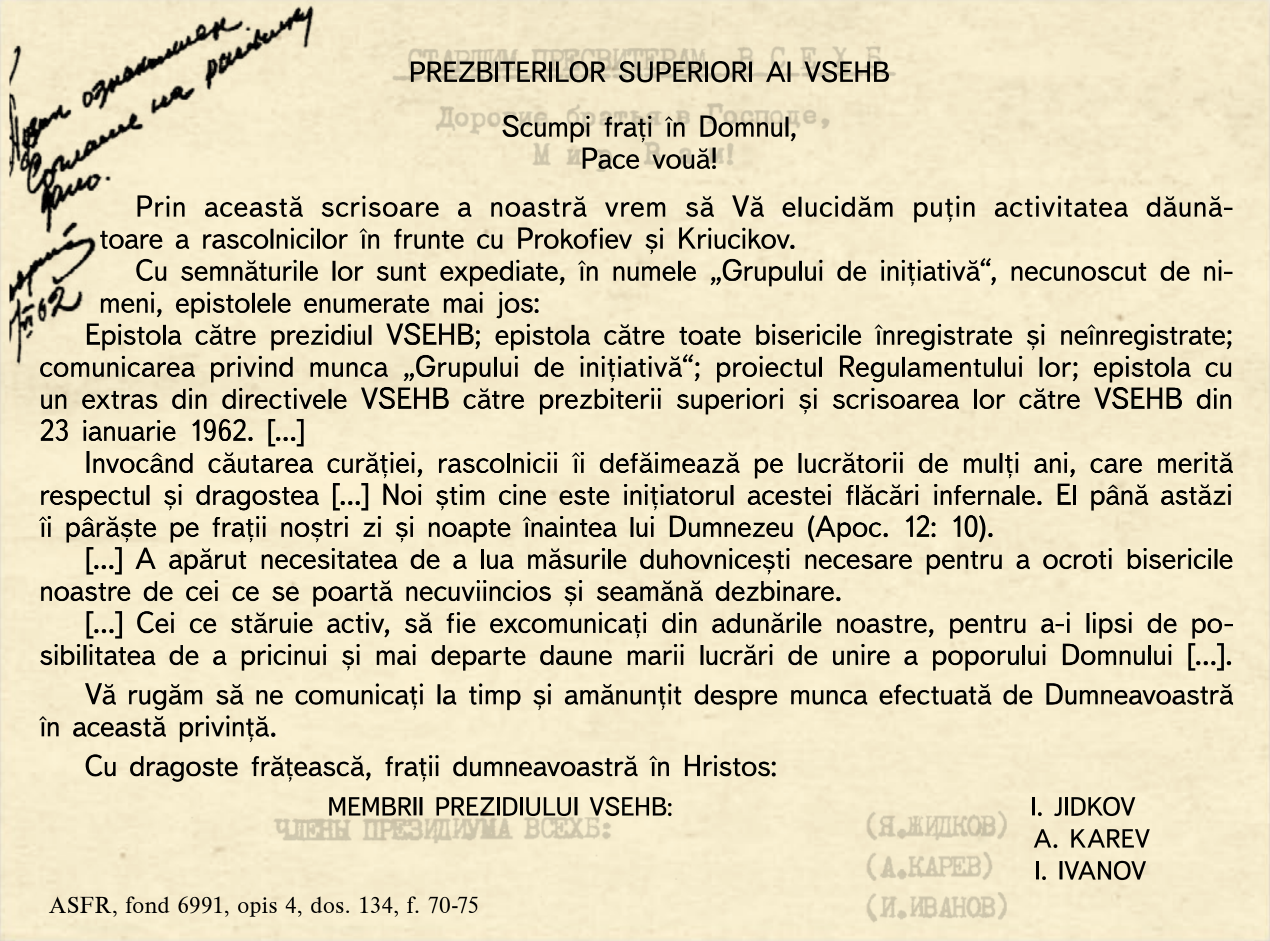

Прошу ознакомиться
Согласие на рассылку
даю.

PREZBITERILOR SUPERIORI AI VSEHB

Scumpi frați în Domnul,
Pace vouă!

Prin această scrisoare a noastră vrem să Vă elucidăm puțin activitatea dăunătoare a rascolnicilor în frunte cu Prokofiev și Kriucikov.

Cu semnăturile lor sunt expediate, în numele „Grupului de inițiativă", necunoscut de nimeni, epistolele enumerate mai jos:

Epistola către prezidiul VSEHB; epistola către toate bisericile înregistrate și neînregistrate; comunicarea privind munca „Grupului de inițiativă"; proiectul Regulamentului lor; epistola cu un extras din directivele VSEHB către prezbiterii superiori și scrisoarea lor către VSEHB din 23 ianuarie 1962. [...]

Invocând căutarea curăției, rascolnicii îi defăimează pe lucrătorii de mulți ani, care merită respectul și dragostea [...] Noi știm cine este inițiatorul acestei flăcări infernale. El până astăzi îi pârăște pe frații noștri zi și noapte înaintea lui Dumnezeu (Apoc. 12: 10).

[...] A apărut necesitatea de a lua măsurile duhovnicești necesare pentru a ocroti bisericile noastre de cei ce se poartă necuviincios și seamănă dezbinare.

[...] Cei ce stăruie activ, să fie excomunicați din adunările noastre, pentru a-i lipsi de posibilitatea de a pricinui și mai departe daune marii lucrări de unire a poporului Domnului [...].

Vă rugăm să ne comunicați la timp și amănunțit despre munca efectuată de Dumneavoastră în această privință.

Cu dragoste frățească, frații dumneavoastră în Hristos:

MEMBRII PREZIDIULUI VSEHB:
I. JIDKOV
A. KAREV
I. IVANOV

ASFR, fond 6991, opis 4, dos. 134, f. 70-75

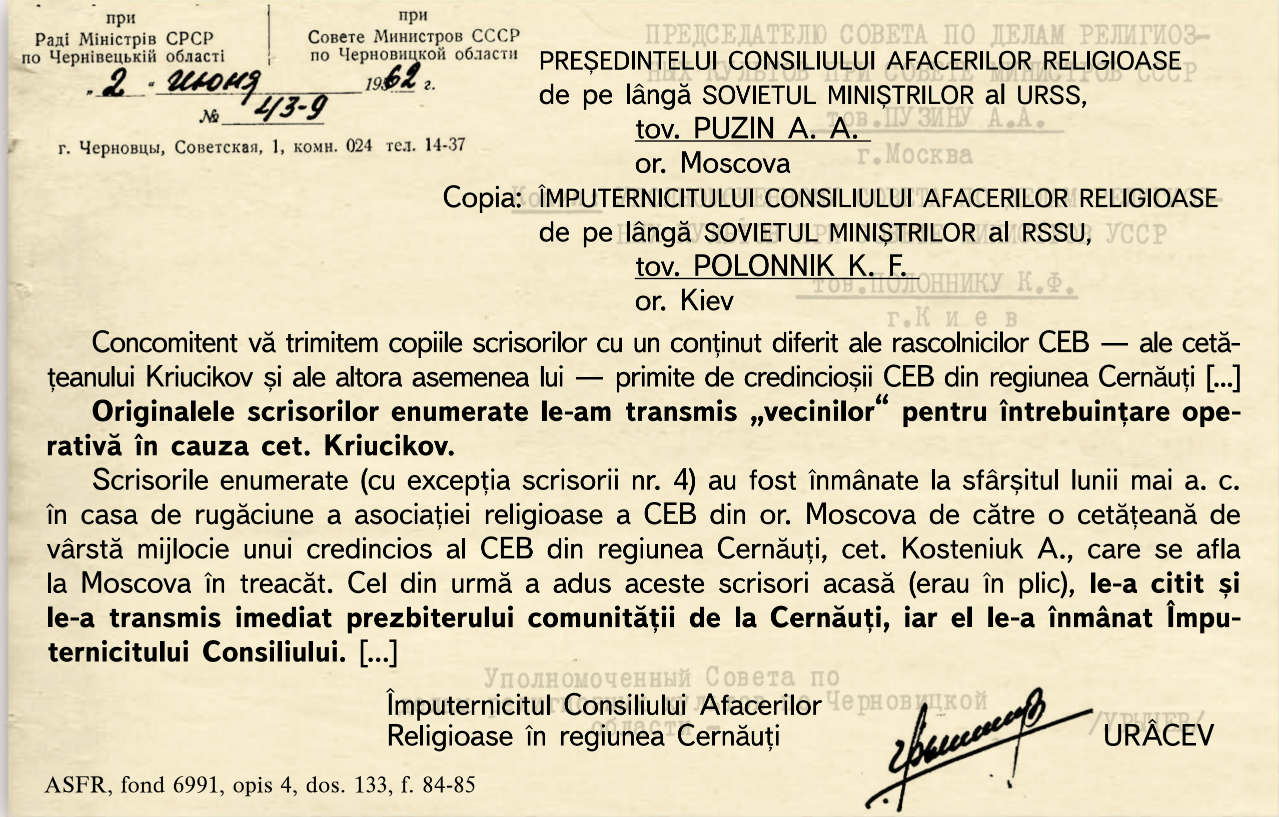

при
Раді Міністрів СРСР
по Чернівецькій області

при
Совете Министров СССР
по Черновицкой области

„2" июня 1962 г.
№ 43-9

г. Черновцы, Советская, 1, комн. 024 тел. 14-37

PREȘEDINTELUI CONSILIULUI AFACERILOR RELIGIOASE
de pe lângă SOVIETUL MINIȘTRILOR al URSS,
tov. PUZIN A. A.
or. Moscova

Copia: ÎMPUTERNICITULUI CONSILIULUI AFACERILOR RELIGIOASE
de pe lângă SOVIETUL MINIȘTRILOR al RSSU,
tov. POLONNIK K. F.
or. Kiev

Concomitent vă trimitem copiile scrisorilor cu un conținut diferit ale rascolnicilor CEB — ale cetățeanului Kriucikov și ale altora asemenea lui — primite de credincioșii CEB din regiunea Cernăuți [...]

Originalele scrisorilor enumerate le-am transmis „vecinilor" pentru întrebuințare operativă în cauza cet. Kriucikov.

Scrisorile enumerate (cu excepția scrisorii nr. 4) au fost înmânate la sfârșitul lunii mai a. c. în casa de rugăciune a asociației religioase a CEB din or. Moscova de către o cetățeană de vârstă mijlocie unui credincios al CEB din regiunea Cernăuți, cet. Kosteniuk A., care se afla la Moscova în treacăt. Cel din urmă a adus aceste scrisori acasă (erau în plic), **le-a citit și le-a transmis imediat prezbiterului comunității de la Cernăuți, iar el le-a înmânat Împuternicitului Consiliului.** [...]

Împuternicitul Consiliului Afacerilor
Religioase în regiunea Cernăuți
URÂCEV

ASFR, fond 6991, opis 4, dos. 133, f. 84-85

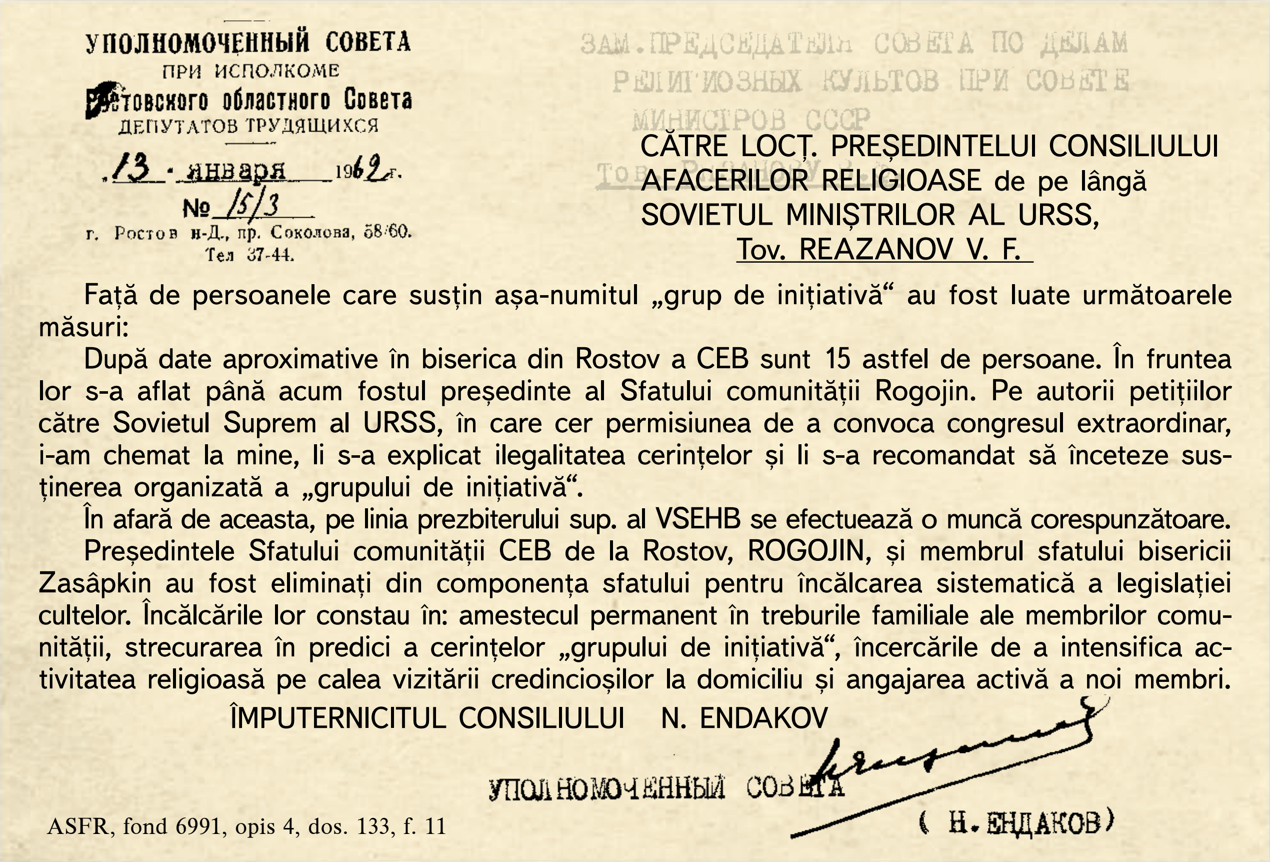

УПОЛНОМОЧЕННЫЙ СОВЕТА
ПРИ ИСПОЛКОМЕ
Ростовского областного Совета
ДЕПУТАТОВ ТРУДЯЩИХСЯ
13 января 1962 г.
№ 15/3
г. Ростов н-Д., пр. Соколова, 58/60.
Тел 37-44.

CĂTRE LOCȚ. PREȘEDINTELUI CONSILIULUI
AFACERILOR RELIGIOASE de pe lângă
SOVIETUL MINIȘTRILOR AL URSS,
Tov. REAZANOV V. F.

Față de persoanele care susțin așa-numitul „grup de inițiativă“ au fost luate următoarele măsuri:

După date aproximative în biserica din Rostov a CEB sunt 15 astfel de persoane. În fruntea lor s-a aflat până acum fostul președinte al Sfatului comunității Rogojin. Pe autorii petițiilor către Sovietul Suprem al URSS, în care cer permisiunea de a convoca congresul extraordinar, i-am chemat la mine, li s-a explicat ilegalitatea cerințelor și li s-a recomandat să înceteze susținerea organizată a „grupului de inițiativă“.

În afară de aceasta, pe linia prezbiterului sup. al VSEHB se efectuează o muncă corespunzătoare.

Președintele Sfatului comunității CEB de la Rostov, ROGOJIN, și membrul sfatului bisericii Zasâpkin au fost eliminați din componența sfatului pentru încălcarea sistematică a legislației cultelor. Încălcările lor constau în: amestecul permanent în treburile familiale ale membrilor comunității, strecurarea în predici a cerințelor „grupului de inițiativă“, încercările de a intensifica activitatea religioasă pe calea vizitării credincioșilor la domiciliu și angajarea activă a noi membri.

ÎMPUTERNICITUL CONSILIULUI N. ENDAKOV

УПОЛНОМОЧЕННЫЙ СОВЕТА
(Н. ЕНДАКОВ)

ASFR, fond 6991, opis 4, dos. 133, f. 11

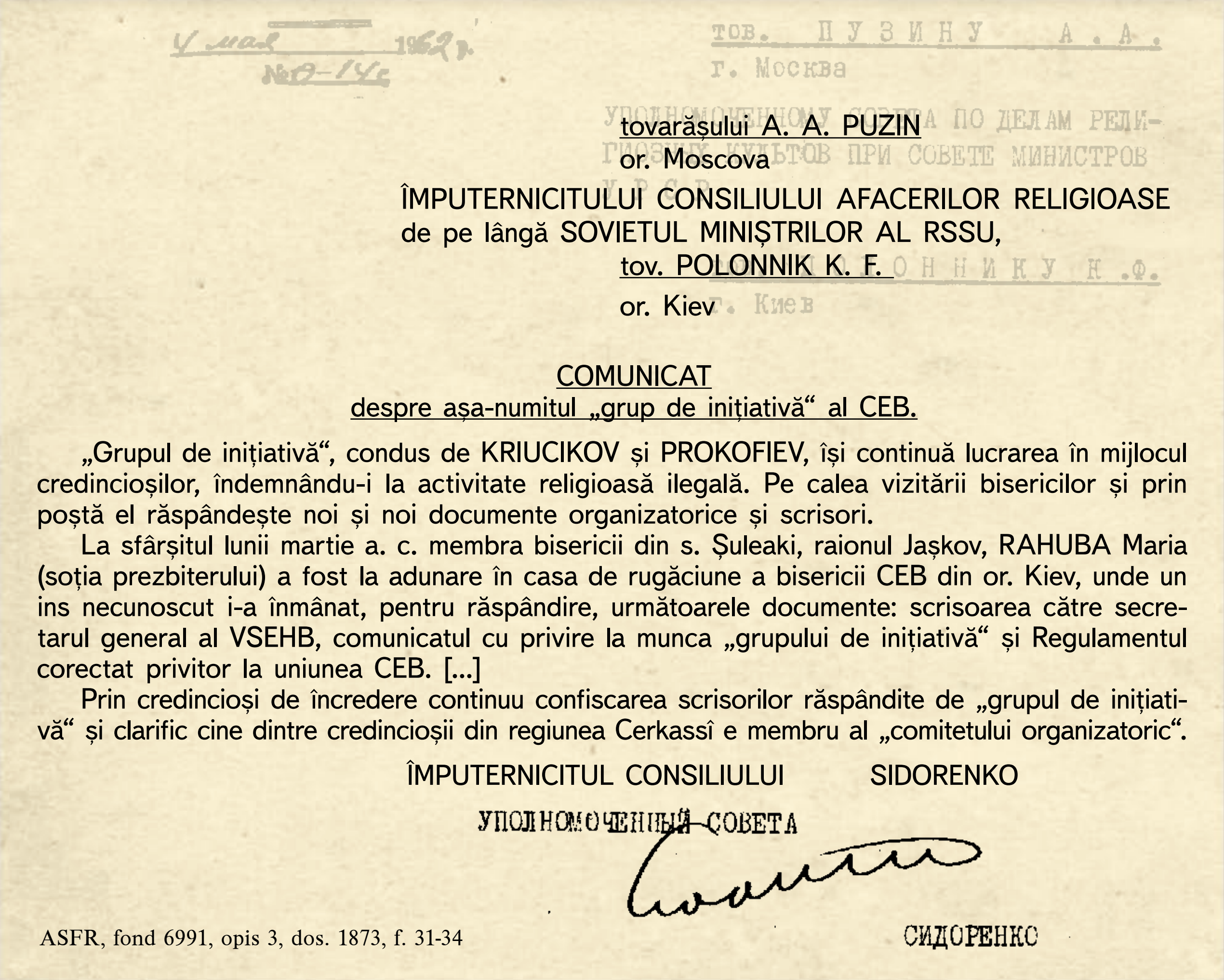

4 мая 1962 г.
№ 19-14с

tovarășului A. A. PUZIN
or. Moscova

ÎMPUTERNICITULUI CONSILIULUI AFACERILOR RELIGIOASE
de pe lângă SOVIETUL MINIȘTRILOR AL RSSU,
tov. POLONNIK K. F.
or. Kiev

COMUNICAT
despre așa-numitul „grup de inițiativă“ al CEB.

„Grupul de inițiativă“, condus de KRIUCIKOV și PROKOFIEV, își continuă lucrarea în mijlocul credincioșilor, îndemnându-i la activitate religioasă ilegală. Pe calea vizitării bisericilor și prin poștă el răspândește noi și noi documente organizatorice și scrisori.

La sfârșitul lunii martie a. c. membra bisericii din s. Șuleaki, raionul Jașkov, RAHUBA Maria (soția prezbiterului) a fost la adunare în casa de rugăciune a bisericii CEB din or. Kiev, unde un ins necunoscut i-a înmânat, pentru răspândire, următoarele documente: scrisoarea către secretarul general al VSEHB, comunicatul cu privire la munca „grupului de inițiativă“ și Regulamentul corectat privitor la uniunea CEB. [...]

Prin credincioși de încredere continuu confiscarea scrisorilor răspândite de „grupul de inițiativă“ și clarific cine dintre credincioșii din regiunea Cerkassî e membru al „comitetului organizatoric“.

ÎMPUTERNICITUL CONSILIULUI SIDORENKO

УПОЛНОМОЧЕННЫЙ СОВЕТА
СИДОРЕНКО

ASFR, fond 6991, opis 3, dos. 1873, f. 31-34

În această zi reprezentanții Grupului de inițiativă s-au adresat din nou către VSEHB cu propunerea de a convoca congresul bisericii CEB. După ce VSEHB a primit această foaie, a trimis-o, a doua zi, la Consiliul Afacerilor Religioase. Iar frații n-au primit nici de data aceasta nici un răspuns.

23 ianuarie
1962

Încă o propunere de convocare a congresului

GRUPUL DE INIȚIATIVĂ PENTRU CONVOCAREA CONGRESULUI UNIONAL EXTRAORDINAR AL BISERICII CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI DIN URSS

CĂTRE CONSILIUL UNIONAL AL CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI DIN URSS

Pace vouă!

Fraților, adresându-ne Dumneavoastră, facem încă o încercare de a Vă chema la o colaborare conștiincioasă pentru rezolvarea problemei extrem de importante a bisericii — convocarea congresului CEB din URSS.

Din momentul când V-am înmânat prima Epistolă, la 13 august 1961, a trecut destul timp pentru a constata tot ce se întâmplă în adunările CEB în ultimul timp, ca să Vă convingeți dacă Îi sunt plăcute lui Dumnezeu și bisericii măsurile noastre și să Vă determinați pe deplin poziția în această privință.

Date fiind împrejurările, Grupul de inițiativă e pus acum în fața necesității înființării unui Comitet organizatoric pentru pregătirea de Congresul unional extraordinar al CEB din URSS, ceea ce și intenționează să facă cu ajutorul lui Dumnezeu în ordinea următoare:

1. Să se adreseze Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS cerând permisiunea de a înființa Comitetul organizatoric pentru pregătirea de Congresul unional extraordinar al CEB din URSS.

2. Să înființeze, sub conducerea sa, Comitetul organizatoric cu participarea la munca lui a reprezentantului Dumneavoastră (al VSEHB).

Spre a-i asigura Comitetului organizatoric condiții normale de lucru pentru pregătirea de congres, propunem Consiliului Unional al CEB *(VSEHB — Nota red.)* să-i pună la dispoziție, pentru perioada de pregătire: cancelaria VSEHB, revista „Братский вестник“, mijloacele tehnice, materialele statistice și să contribuie cu toate mijloacele la activitatea Comitetului organizatoric.

Sperăm că Veți da dovadă de înțelegere, Veți consimți la colaborarea de care am scris mai sus și Vă Veți alătura pe viitor la demersurile noastre privind permisiunea pentru înființarea Comitetului organizatoric.

În toată activitatea noastră ne conducem de principiile unității nu în vorbă, ci în faptă, avem în vedere toate bisericile CEB și declarăm că nu vom accepta nici un fel de măsuri separatiste.

Toate bisericile creștinilor evanghelici baptiști din URSS sunt o frățietate unică în Hristos!

Cruțând timpul și luând în considerație că, până ce nu vom primi consimțământul Dumneavoastră, nu ne putem adresa, în varianta expusă mai sus, Consiliului Afacerilor Religioase ca să ne permită a înființa Comitetul organizatoric, — rugăm să Vă grăbiți cu răspunsul și să ni-l trimiteți până la 1 februarie 1962 pe adresa:

reg. Tula, or. Uzlovaia, căt. Rodkino,
Volodin S. D. (pentru Kriucikov Gh. K.).

Cu respect — din împuternicirea
Grupului de inițiativă — prezbiterii:

GH. K. KRIUCIKOV *(semnătura)*
A. F. PROKOFIEV *(fără semnătură)*

23 ianuarie 1962

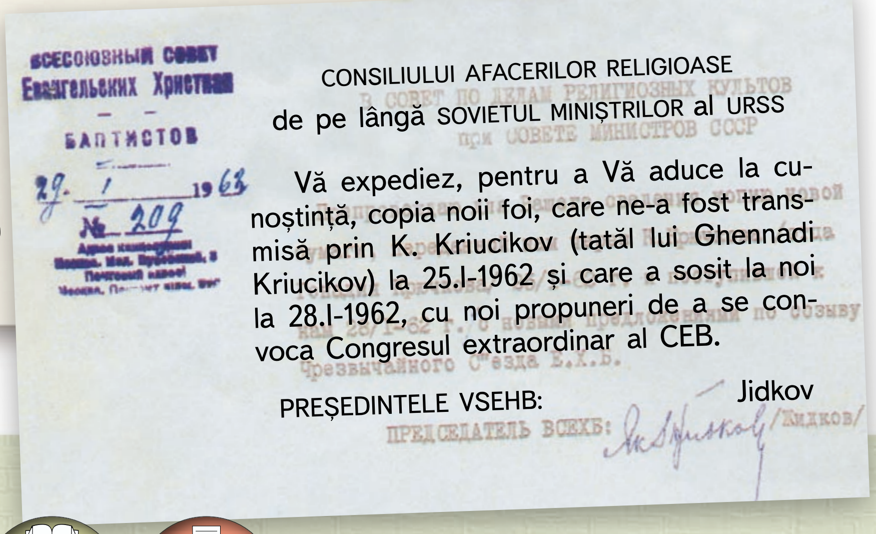

ВСЕСОЮЗНЫЙ СОВЕТ
Евангельских Христиан
БАПТИСТОВ
29. I 1962
№ 209

CONSILIULUI AFACERILOR RELIGIOASE
de pe lângă SOVIETUL MINIȘTRILOR al URSS

Vă expediez, pentru a Vă aduce la cunoștință, copia noii foi, care ne-a fost transmisă prin K. Kriucikov (tatăl lui Ghennadi Kriucikov) la 25.I-1962 și care a sosit la noi la 28.I-1962, cu noi propuneri de a se convoca Congresul extraordinar al CEB.

PREȘEDINTELE VSEHB: Jidkov

COMUNICARE
privind înființarea Comitetului organizatoric al Bisericii CEB din URSS

În scopul realizării măsurilor plănuite, să se înființeze Comitetul organizatoric al bisericii CEB, a cărui sarcină principală să fie pregătirea organizatorică și duhovnicească a bisericii CEB pentru convocarea congresului după voia Domnului.

25 februarie 1962

La 25 februarie 1962 și-a încheiat lucrările consfătuirea lărgită a Grupului de inițiativă cu participarea prezbiterilor și lucrătorilor bisericii CEB, care au înălțat rugăciuni fierbinți de mulțumire Domnului nostru pentru toate binecuvântările pe care El le-a dăruit în munca Grupului de inițiativă și în viața bisericii în toată perioada trecută începând de la 13 august 1961.

Consfătuirea a menționat următoarele:

1. Munca Grupului de inițiativă nu trebuie considerată spontană, ci drept răspuns al Domnului la multe rugăciuni ale poporului lui Dumnezeu, căci poporul simțea pretutindeni nevoia de această lucrare.

2. Tendința credincioșilor de a convoca congresul s-a transformat într-o mișcare organizată și largă pentru restabilirea principiilor Dumnezeiești de viață și de slujire a bisericii înaintea Domnului conform învățăturii Lui.

3. În pofida propunerilor noastre în repetate rânduri de a colabora în lucrarea de convocare a congresului, conducerea VSEHB a luat conștient o atitudine dușmănoasă față de toate măsurile plănuite, plăcute Domnului și bisericii CEB.

Notă: Hotărârea Comitetului organizatoric
cu privire la VSEHB se va comunica adăugător.

În baza celor expuse mai sus, precum și conducându-se de Cuvântul lui Dumnezeu și de voia bisericii, consfătuirea Grupului de inițiativă a luat următoarele hotărâri:

1. În legătură cu încheierea perioadei de pregătire și cu trecerea la perioada organizatorică a Congresului extraordinar al bisericii CEB din URSS și în scopul realizării măsurilor plănuite, să se formeze Comitetul organizatoric al bisericii CEB, a cărui sarcină principală să fie pregătirea organizatorică și duhovnicească a bisericii CEB pentru convocarea congresului după voia Domnului.

2. Membri ai Comitetului organizatoric sunt în toate regiunile URSS, în dependență de numărul credincioșilor CEB.

3. Pentru conducerea activității Comitetului organizatoric să se aleagă un Prezidiu din cinci membri.

4. Prezidiul Comitetului organizatoric să elaboreze pentru bisericile CEB ordinea alegerii delegaților la congres.

5. Membrii Comitetului organizatoric poartă răspunderea pentru alegerea dreaptă a delegaților la congres.

6. Despre toate acțiunile anormale în ceea ce privește pregătirea pentru convocarea congresului ei comunică Prezidiului Comitetului organizatoric.

Din însărcinarea consfătuirii lărgite a Grupului de inițiativă

prezbiterii: GH. K. KRIUCIKOV
A. F. PROKOFIEV

25 februarie 1962

Pro memoria

13 martie
1962

„Acum e absolut limpede că toate chestiunile arzătoare ale bisericii vor fi soluționate pozitiv: pentru rezolvarea lor s-a pronunțat întreaga biserică, ea a căpătat binecuvântare de la Dumnezeu. De atitudinea de mai departe a Consiliului Afacerilor Religioase față de biserică, depinde cum va decurge acest proces: mai mult ori mai puțin dureros, mai mult ori mai puțin pozitiv. Nu ne pierdem încrederea în triumful rațiunii.“

COMITETUL ORGANIZATORIC PENTRU PREGĂTIREA
CONGRESULUI UNIONAL EXTRAORDINAR al BISERICII CEB din URSS

CĂTRE CONSILIUL AFACERILOR RELIGIOASE
de pe lângă SOVIETUL MINIȘTRILOR al URSS
Copia PREȘEDINTELUI SOVIETULUI MINIȘTRILOR, tov. N. S. HRUȘCIOV
Copia PREȘEDINTELUI PREZIDIULUI SOVIETULUI SUPREM,
tov. BREJNEV L. I.

PRO MEMORIA

Cu mai mult de șase luni în urmă, la 13 august 1961 Grupul de inițiativă a început realizarea măsurilor de convocare a Congresului unional al bisericii CEB.

Deja în timpul acela, după cum se comunica în prima noastră petiție către Dumneavoastră, biserica CEB trecea prin o criză adâncă provocată de abaterea unui șir de slujitori ai săi de la învățătura evanghelică pură și de traducerea în viață de către ei a unei practici greșite a slujirii.

Bineînțeles că anume caracterul extraordinar al situației create a făcut actuală problema convocării congresului.

Pe lângă scoaterea în evidență a cauzelor crizei, pe care le-am expus mai sus, Grupul de inițiativă a formulat în mod veridic, pe baza materialelor probate statistic, și atitudinea organelor puterii de stat față de biserică, atitudine contrară legii.

Totodată considerăm important să amintim și următoarele fapte ilicite de importanță unională:

1. Au fost ilegalizate 2/3 din numărul bisericilor și grupurilor CEB ca urmare a faptului că nu sunt înregistrate, deoarece, conform dispoziției organelor centrale ale puterii, înregistrarea este oprită din anul 1948.
2. Sunt trași la răspundere conducătorii și predicatorii adunărilor neînregistrate.
3. Sunt confiscate casele în care se adună credincioșii pentru a ține slujbe creștine ș. a. m. d.

Totuși, în pofida complicității organelor puterii de stat la criza Bisericii, Grupul de inițiativă consideră necesar să-și desfășoare activitatea respectând principiul neintervenției, să releve numai cauzele din biserică ale crizei. Totodată considerăm că, odată cu restabilirea ordinii în biserică, se lichidează, spre satisfacerea bilaterală, incidentele și excesele frecvente provocate de acțiunile ilegale ale organelor puterii și, firește, se normalizează relațiile cu statul.

Cu regret, perioada care a trecut a arătat că poziția Consiliului Afacerilor Religioase e alta. Astfel, de exemplu, rămâne să regretăm că, încălcând legalitatea și ignorând fățiș voința cetățenilor credincioși, Consiliul Afacerilor Religioase n-a dat, până în momentul de față, nici un răspuns la cererile și demersurile noastre și, astfel, a tărăgănat și a complicat procesul prin care trecem. Situația se mai complică și prin faptul că în ultimii ani se cultivă pretutindeni ura fățișă față de credincioși, precum și tendința de a da (creștinismului) o nuanță suspectă din punct de vedere politic. Aceste lucruri se fac paralel cu amestecul administrativ în toate chestiunile bisericii.

Ne dăm seama destul de bine că aceste circumstanțe sunt provocate artificial și special și știm că nu vor avea rezultate bune. De aceea am dori foarte mult ca șefii de care depinde schimbarea acestor relații să soluționeze chestiunea dată la etapa discuțiilor obiective și să dea de înțeles lucrătorilor responsabili din bisericile locale că acțiunile contrare legii n-au dus niciodată la rezultate pozitive.

În ceea ce privește atitudinea Dumneavoastră față de congres, suntem nedumeriți: pe ce bază se exercită presiune asupra acestei măsuri? De ce sunt reținute scrisorile, petițiile privind permisiunea pentru convocarea congresului? De ce ele sunt întoarse din centru la împuterniciți, la comitetele executive, la organele securității de stat ș. a. m. d.? De ce sunt chemați și speriați credincioșii care au semnat aceste petiții?

Dumneavoastră știți că toată biserica s-a pronunțat, fără să admită îndoieli, pentru desfășurarea congresului, iar dacă cineva nu s-a pronunțat, e numai pentru că a fost speriat. Însă voia bisericii în această chestiune este unanimă.

S-ar părea că totul e cât se poate de clar. Rămâne să fie satisfăcută rugămintea și să dați permisiunea pentru convocarea congresului. Și, cu toate că până în prezent nu ne-ați dat-o, continuăm să sperăm că ea va urma.

Noi declarăm că toată munca și viața noastră se zidește pe o bază ideologică pur evanghelică și că credincioșii de credință evanghelico-baptistă sunt mai presus de neloialitatea politică ori de orice altă neloialitate. Mai declarăm că limitarea libertății noastre și lipsa de încredere față de noi, chiar dacă au putut fi îndreptățite, atunci numai în primii ani ai Puterii sovietice (deși anume acea perioadă, din timpul vieții lui Lenin, e cunoscută ca o perioadă a libertății).

Tot ce se întâmplă acum trebuie apreciat, probabil, ca o moștenire rușinoasă a perioadei cultului personalității, care apasă conștiința multor funcționari responsabili și a multor instituții și de care sperăm să se elibereze. Ba mai mult, considerăm că, pe măsura creșterii democrației și a libertății, trebuie să fie anulate și limitările care sunt acum în dispoziții și în legi. A sosit timpul să renunțăm la compromisurile înjositoare pentru ambele părți, e timpul să-i oferim bisericii dreptul de a-și hotărî soarta de sine stătător, întrucât credincioșii sunt cetățeni pe deplin conștienți ai țării, care nu constituie, bineînțeles, nici un pericol din orice punct de vedere.

Acum e absolut limpede că toate chestiunile arzătoare ale bisericii vor fi soluționate pozitiv: pentru rezolvarea lor s-a pronunțat întreaga biserică, ea a primit binecuvântare de la Dumnezeu. De atitudinea de mai departe a Consiliului Afacerilor Religioase față de biserică, depinde cum va decurge acest proces: mai mult ori mai puțin dureros, mai mult ori mai puțin pozitiv. Nu ne pierdem încrederea în triumful rațiunii.

Călăuzindu-ne de Cuvântul lui Dumnezeu și de voia bisericii, precum și luând în considerație, în primul rând, că voia bisericii privind convocarea congresului a fost expusă suficient și clar; în al doilea rând, că năzuința tuturor creștinilor de a organiza congresul s-a transformat într-o mișcare amplă și, în al treilea rând, că VSEHB a respins colaborarea în comun ce i s-a propus în repetate rânduri — Grupul de inițiativă, spre îndeplinirea hotărârii luate la consfătuirea sa lărgită, care a avut loc la 24-25 februarie 1962, a înființat, sub conducerea sa, Comitetul organizatoric al bisericii CEB, a cărui sarcină principală este lichidarea dezorganizării și pregătirea bisericii pentru desfășurarea lucrărilor congresului la un nivel înalt organizatoric și duhovnicesc.

Comitetul organizatoric speră că Consiliul pentru Afacerile Religioase va înțelege corect punctul nostru de vedere și ne va satisface rugămintea de a ni se permite organizarea congresului.

13 martie 1962

Membrii Prezidiului Comitetului organizatoric al bisericii CEB
Kriucikov Gh. K.
Prokofiev A. F.

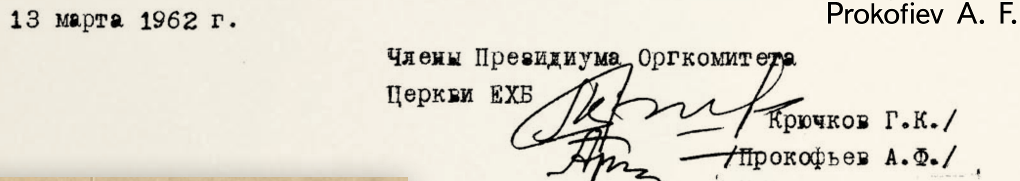

13 марта 1962 г.

Члены Президиума Оргкомитета
Церкви ЕХБ
Крючков Г.К./
/Прокофьев А.Ф./

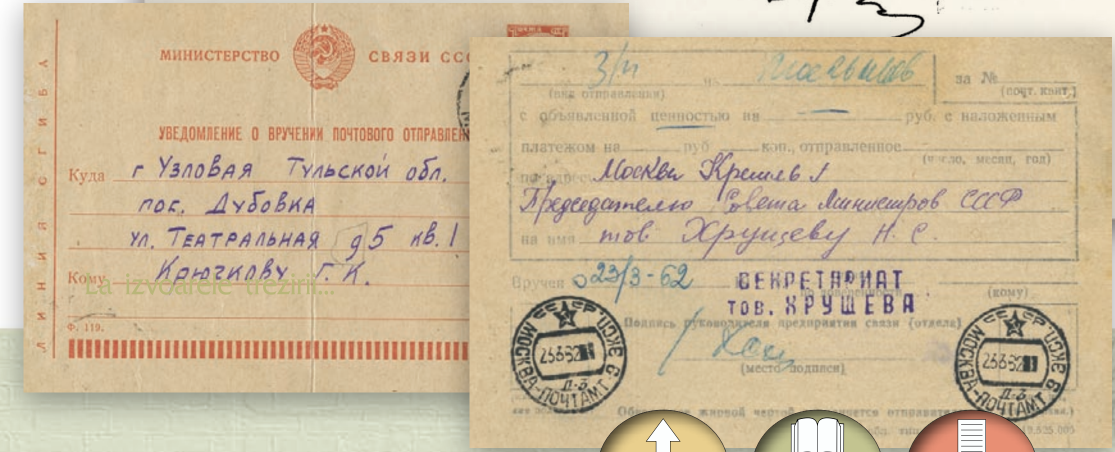

ЛИНИЯ СГИБА

МИНИСТЕРСТВО СВЯЗИ СС

УВЕДОМЛЕНИЕ О ВРУЧЕНИИ ПОЧТОВОГО ОТПРАВЛЕН

Куда г Узловая Тульской обл.
пос. Дубовка
ул. Театральная д5 кв.1
Кому Крючкову Г. К.

Ф. 119.

3/п из Москвы за № (почт. квит.)
(вид отправления)
с объявленной ценностью на — руб. с наложенным платежом на руб коп., отправленное
(число, месяц, год)
по адресу Москва Кремль /
Председателю Совета Министров СССР
на имя тов. Хрущеву Н. С.

Вручен 23/3-62 по доверенности (кому)

СЕКРЕТАРИАТ
ТОВ. ХРУЩЕВА

Подпись руководителя предприятия связи (отдела)

(место подписи)

МОСКВА-ПОЧТАМТ 9 ЭКСП. СССР 25.3.62 Д-3

Hotărârea Comitetului organizatoric privind activitatea antibisericească a VSEHB

„Biserica lui Hristos nu are nevoie nici de schimbarea împrejurărilor exterioare, nici de o nouă învățătură, ci are necesitatea de a se curăța și a porni pe calea împlinirii poruncilor lui Hristos, căci puterea bisericii este nu numai în cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu, ci și în aplicarea lui practică în viață.“

22 aprilie
1962

> *Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele... Cine nu Mă iubește, nu păzește cuvintele Mele.* Ioan 14: 15, 24

Scumpi frați și surori în Hristos!

Mulțumiri fie aduse Domnului că mișcarea puternică a bisericii noastre, începută sub influența Duhului Sfânt, mișcare pentru curățarea și trezirea ei din stagnarea mortală laodiceeană, se lărgește prin îndurarea Domnului, atrăgând noi și noi suflete ale copiilor răscumpărați ai lui Dumnezeu.

Totuși Biserica lui Dumnezeu urmează să efectueze o muncă enormă, ca să obțină rezultatul dorit. Toate acestea necesită o luptă duhovnicească neîntreruptă, eforturi comune ale întregului popor al lui Dumnezeu și rugăciuni neîncetate.

Consfătuirea lărgită a Grupului de inițiativă cu participarea prezbiterilor și slujitorilor adunărilor înregistrate și neînregistrate ale CEB, care s-a încheiat la 25 februarie 1962, a adoptat hotărârea: a înființa Comitetul organizatoric pentru convocarea congresului bisericii CEB și a-l însărcina, în baza materialului examinat la consfătuire privind activitatea VSEHB-ului, să-i dea celui din urmă un avertisment serios cu privire la lepădarea lui conștientă de adevăr și la activitatea antibisericească pe care o continuă cu îndărătnicie.

Toți sunteți la curent că iată deja de 8 luni Grupul de inițiativă cheamă biserica la sfințire și unire și efectuează lucrările de pregătire pentru congres. Noi menționăm cu mulțumire că această chemare și-a găsit un larg ecou în toate adunările noastre.

În tot acest răstimp ne-am adresat în repetate rânduri conducerii VSEHB, i-am chemat la pocăință și la colaborare în marea cauză de restabilire a principiilor evanghelice de slujire a bisericii. Însă ei nu numai că n-au acceptat, ci au mai început o opunere dușmănoasă fățișă acțiunilor realizate de Grupul de inițiativă. Cu acest scop, la sfârșitul lunii noiembrie 1961 VSEHB a convocat o consfătuire specială a prezbiterilor săi superiori, care a încuviințat activitatea VSEHB și a luat hotărârea rușinoasă, îndreptată spre înăbușirea mișcării începute sub acțiunea Duhului Sfânt de curățare și restabilire a bisericii.

Se pune întrebarea: cine a fost la consfătuirea dată și care e starea lor duhovnicească dacă negrul l-au numit alb și au încuviințat toate fărădelegile grave ale VSEHB? Ne pronunțăm în favoarea libertății și curăției bisericii și a unirii întregului popor al lui Dumnezeu.

Deviza noastră este: „Toate bisericile CEB din țara noastră sunt o frățietate unică în Hristos!“ De aceea nu putem să nu condamnăm cele două documente principale ale VSEHB: „Noul regulament“ și „Directivele“, de care ei silesc bisericile să se conducă, contrar voii lui Dumnezeu.

Documentele amintite sunt în contradicție cu duhul Evangheliei, scindează biserica, o lipsesc de toate drepturile și îi elimină pe adevărații slujitori, aducând în ea fărădelegea și rătăcirea. De aceea noi mărturisim în Numele Domnului că oricine acceptă aceste documente ca linie de conduită în biserică a respins Evanghelia lui Hristos (Gal. 1: 8, 9).

Iată de ce I. V. Karghel, în cunoscuta scrisoare către I. I. Jidkov, scria: „Orice biserică ce înlătură temeliile lui Dumnezeu punând în locul lor dispozițiile sale, pierde dreptul de a se numi evanghelică“ și „numai un om stăpânit de firea pământească, orbit își are locul în aceste rânduri, și nu creștinul“.

De atunci au trecut mai bine de 30 de ani. De multe ori Domnul i-a mustrat pe conducătorii VSEHB, însă ei nu numai că nu se pocăiesc, ci se abat tot mai mult de la adevăr, ordonând și impunând bisericii regulamentele și directivele antievanghelice.

În cererea fraților de la Kiev, expediată la Consiliul pentru Afacerile Religioase de pe lângă SM al URSS, se indică: „Centrul duhovnicesc actual, care se numește VSEHB (din or. Moscova), nu este ales de bisericile locale ale CEB, nu e împuternicit de ele, nici nu le reprezintă. Membrii VSEHB s-au rupt demult de masele de credincioși, au pășit pe calea dictaturii, anulând dreptul bisericilor locale de a se autodetermina“.

Noi declarăm cu toată hotărârea: Biserica lui Hristos nu are nevoie nici de schimbarea împrejurărilor exterioare, nici de o nouă învățătură, ci are necesitatea de a se curăța și de a porni pe calea împlinirii poruncilor lui Hristos, căci puterea bisericii este nu numai în cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu, ci și în aplicarea lui practică în viață (1 Ioan 2: 3-5; 2 Ioan 1: 9).

De aceea Comitetul organizatoric împreună cu toată biserica mustră VSEHB-ul:

1. Pentru traducerea în viață a „documentelor“ antievanghelice neaprobate de biserică: „Noul regulament“ și „Directivele“.
2. Pentru asocierea în Uniune numai a 1/3 din biserici (cele înregistrate) în timp ce 2/3 (neînregistrate) nu sunt recunoscute de ei.
3. Pentru lucrarea dușmănoasă împotriva convocării Congresului unional, în pofida cererilor întregii biserici.

Luând în considerație toate cele expuse mai sus, precum și călăuzindu-ne de Cuvântul lui Dumnezeu, în special de textele: Evr. 12: 15; 1 Cor. 5: 12, 13; Gal. 5: 9, 10, 12 și de cuvintele lui Hristos: „...Și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș“ (Mat. 18: 17, 18) — Comitetul organizatoric îi preîntâmpină, în Numele Domnului și împreună cu duhul poporului lui Dumnezeu, pe membrii VSEHB, precum și pe prezbiterii răspunzători în republici, regiuni și în unele biserici locale, care introduc în viața bisericii „documentele“ sus-numite ale VSEHB și traduc în viață programul lui: dacă nu se vor pocăi deschis în fața poporului lui Dumnezeu pentru activitatea lor antibisericească conștientă și dacă nu-și vor exprima intenția de a sluji pe viitor cu credincioșie Domnului și poporului Său, atunci, spre împlinirea voinței lui Dumnezeu, ei vor fi excomunicați din biserică.

Listele cu numele celor excomunicați vor fi publicate într-un proces-verbal special. Îi amintim VSEHB-ului — Apoc. 2: 21: „I-am dat vreme să se pocăiască...“. Recomandăm bisericilor și grupurilor să transmită nemijlocit Comitetului organizatoric listele slujitorilor care, conform hotărârii dumneavoastră, se cere a fi excluși, indicând localitatea unde se află adunarea ori grupul dumneavoastră și numărul membrilor care sunt de acord cu hotărârea dată.

Propunem tuturor copiilor lui Dumnezeu, în perioada de timp până la publicarea procesului-verbal cu privire la excomunicare, să fie în cugetări duhovnicești serioase și în rugăciune, ca Domnul să influențeze asupra întregii noastre biserici și, mai cu seamă, asupra inimilor slujitorilor VSEHB, ca să nu fie excomunicat nici unul din cei în care este Duhul lui Dumnezeu, nici să nu rămână în rândurile bisericii vreun slujitor care s-a abătut conștient de la adevăr.

Această măsură nu trebuie să fie un act arbitrar al oamenilor, ci rezultatul muncii Duhului Sfânt.

În acest scop fixăm post și rugăciune în toate bisericile pentru data de 6 mai 1962.

Vă rugăm, scumpi frați și surori, să vă rugați și pentru noi, ca Domnul să ne ajute să îndeplinim această muncă în Numele Lui și pentru folosul poporului lui Dumnezeu.

Vă salutăm pe toți cei care Îl iubiți pe Domnul în curăție.

PREZIDIUL COMITETULUI ORGANIZATORIC
Frații Dumneavoastră în Hristos

22 aprilie 1962

18 mai
1962

Scrisoarea* Comitetului organizatoric adresată Procurorului general și Președintelui Consiliului AR

> „Comitetul organizatoric consideră necesar să-l puneți în libertate pe Prokofiev A. F. cu dreptul de a participa la pregătirea și desfășurarea lucrărilor Congresului bisericii CEB din țara noastră, deoarece biserica l-a însărcinat cu această misiune. Iar dacă i se vor fabrica învinuiri calomnioase, biserica va fi nevoită să protesteze și să combată aceste învinuiri, lucru care o va face să se pronunțe pe larg în această privință...“

COMITETUL ORGANIZATORIC PENTRU ORGANIZAREA
CONGRESULUI UNIONAL EXTRAORDINAR
al BISERICII CEB din URSS

CĂTRE PROCURORUL GENERAL al URSS

CĂTRE PREȘEDINTELE CONSILIULUI AFACERILOR
RELIGIOASE de pe lângă SOVIETUL MINIȘTRILOR al URSS

Și a zis judecătorilor: „...frica Domnului să fie peste voi; vegheați asupra faptelor voastre...“ 2 Cron. 19: 6, 7
Faceți cu adevărat dreptate... Zah. 7: 9

Dorințele și acțiunile noastre sunt pătrunse de năzuința spre pace, dar realitatea creată pentru noi ne bucură puțin.

La 8 mai 1962 Comitetul organizatoric a primit de la credincioșii CEB din or. Jdanov o comunicare, din care a aflat detaliat despre împrejurările arestării, în or. Jdanov, a membrului Prezidiului Comitetului organizatoric pentru convocarea congresului bisericii CEB Prokofiev Aleksei Fiodorovici și despre ascunderea minuțioasă (probabil, cu scopul localizării) chiar a actului arestării. [...]

Comitetul organizatoric consideră necesar să-l puneți în libertate pe Prokofiev A. F. cu dreptul de a participa la pregătirea și desfășurarea lucrărilor Congresului bisericii CEB din țara noastră, deoarece biserica l-a însărcinat cu această misiune. Iar dacă i se vor fabrica învinuiri calomnioase, biserica va fi nevoită să protesteze și să combată aceste învinuiri, lucru care o va face să se pronunțe pe larg în această privință, ceea ce, la rândul său, va duce la încordarea relațiilor de mai departe.

Profitând de ocazie, comunicăm în același timp că și Comitetul organizatoric, și întreaga biserică a CEB ne-am adresat în repetate rânduri în decurs de nouă luni Consiliului pentru Afacerile Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS cu rugămintea de a ni se permite organizarea congresului bisericii CEB, dar nici permisiune, nici refuz, nici, în genere, vreun răspuns argumentat n-am primit până în timpul de față. De aceea Vă rugăm să examinați concomitent cererea Comitetului organizatoric și a întregii biserici a CEB din țara noastră în privința permisiunii pentru convocarea congresului. [...]

Comitetul organizatoric își exprimă consimțământul de a vizita Consiliul Afacerilor Religioase îndată ce va vedea tendința Consiliului de a merge pe calea reglării relațiilor și a lichidării neîncrederii credincioșilor față de unele organe ale puterii, neîncredere provocată de atitudinea nedreaptă a celor din urmă. Acum însă Comitetul organizatoric este îngrijorat de cele întâmplate cu Prokofiev, lucru pe care nu-l putem trece cu vederea.

---

* Textul se inserează prescurtat.

Ne rugăm Domnului nostru și sperăm că El Vă va ajuta să Vă folosiți cu înțelepciune de autoritatea dăruită de El, „ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea“ (1 Tim. 2: 2), ținând minte că „toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos“ (Rom. 14: 10).

Cu sincer respect,
din însărcinarea Comitetului organizatoric
membrul Prezidiului Comitetului organizatoric
pentru organizarea congresului Bisericii CEB:
Kriucikov Gh. K. *(semnătura)*

18 mai 1962

Adresa: or. Uzlovaia, reg. Tula, loc. Dubovka,
str. Teatralnaia, nr. 5, ap. 1., Kriucikov Gh. K.

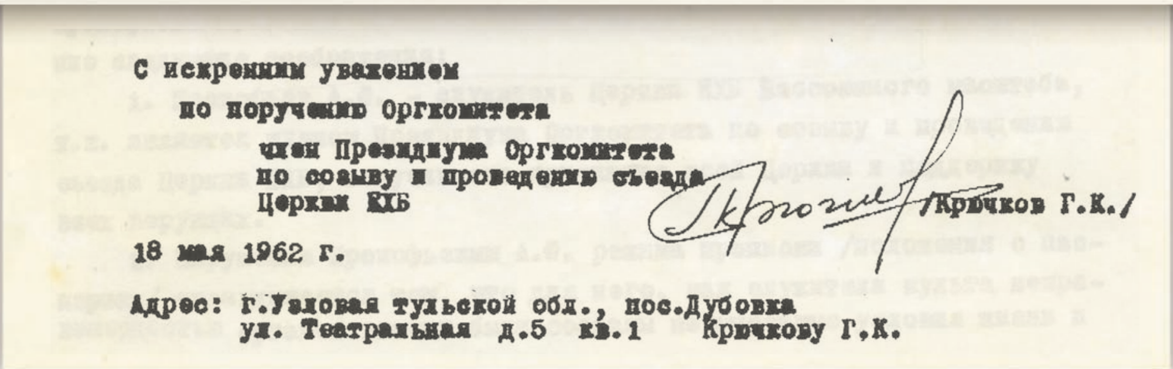

С искренним уважением
по поручению Оргкомитета
член Президиума Оргкомитета
по созыву и проведению съезда
Церкви ЕХБ
/Крючков Г.К./

18 мая 1962 г.

Адрес: г.Узловая тульской обл., пос.Дубовка
ул. Театральная д.5 кв.1 Крючкову Г.К.

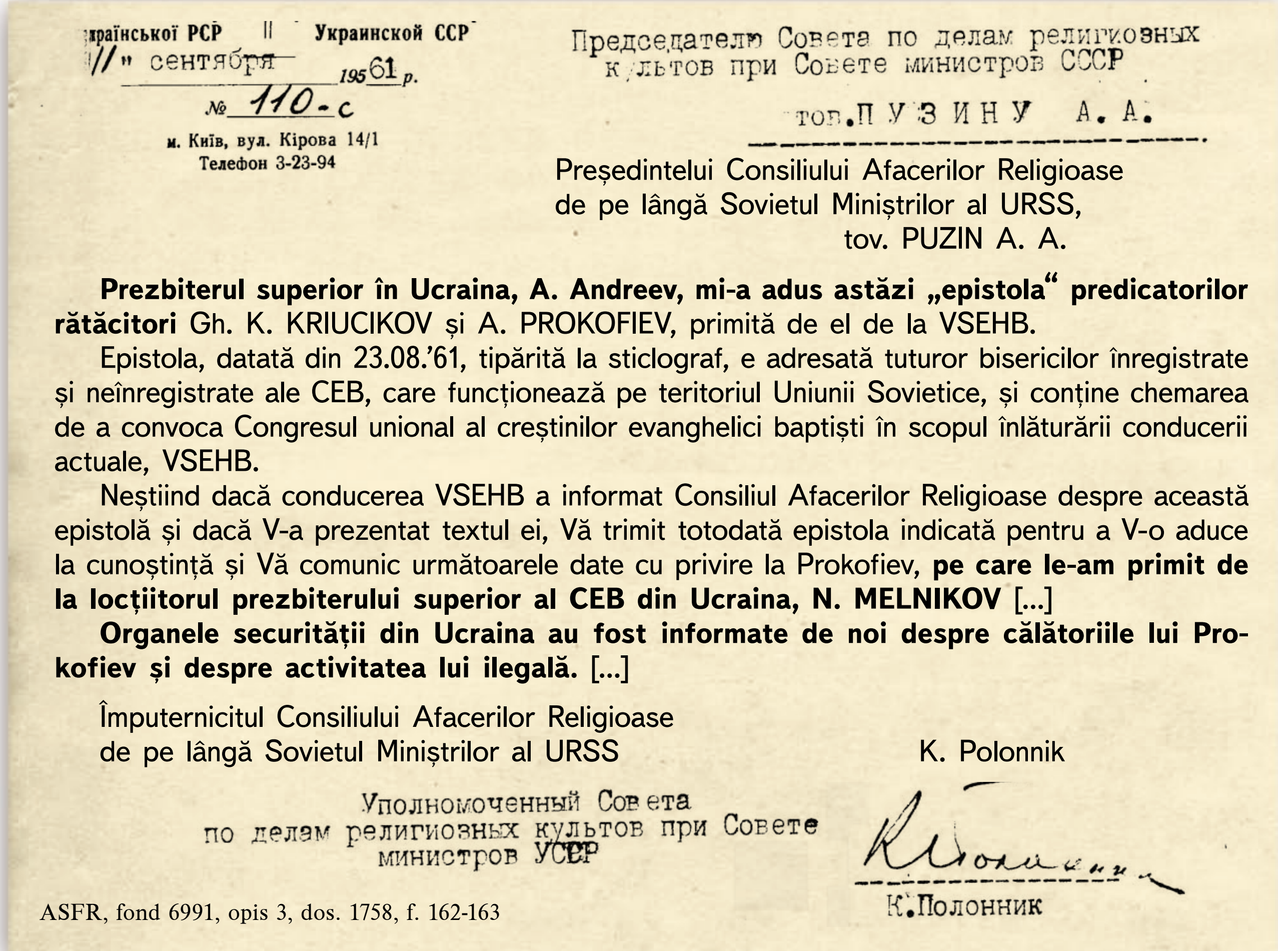

країнської РСР || Украинской ССР
"11" сентября 1961 р.
№ 110-с
м. Київ, вул. Кірова 14/1
Телефон 3-23-94

Председателю Совета по делам религиозных
культов при Совете министров СССР
тов.П У З И Н У А. А.

Președintelui Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS,
tov. PUZIN A. A.

Prezbiterul superior în Ucraina, A. Andreev, mi-a adus astăzi „epistola“ predicatorilor rătăcitori Gh. K. KRIUCIKOV și A. PROKOFIEV, primită de el de la VSEHB.

Epistola, datată din 23.08.'61, tipărită la sticlograf, e adresată tuturor bisericilor înregistrate și neînregistrate ale CEB, care funcționează pe teritoriul Uniunii Sovietice, și conține chemarea de a convoca Congresul unional al creștinilor evanghelici baptiști în scopul înlăturării conducerii actuale, VSEHB.

Neștiind dacă conducerea VSEHB a informat Consiliul Afacerilor Religioase despre această epistolă și dacă V-a prezentat textul ei, Vă trimit totodată epistola indicată pentru a V-o aduce la cunoștință și Vă comunic următoarele date cu privire la Prokofiev, **pe care le-am primit de la locțiitorul prezbiterului superior al CEB din Ucraina, N. MELNIKOV** [...]

Organele securității din Ucraina au fost informate de noi despre călătoriile lui Prokofiev și despre activitatea lui ilegală. [...]

Împuternicitul Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS K. Polonnik

Уполномоченный Совета
по делам религиозных культов при Совете
министров УССР
К.Полонник

ASFR, fond 6991, opis 3, dos. 1758, f. 162-163

19 iunie
1962

Vizita la Consiliul Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS

> „Dacă refuzul dumneavoastră e justificat de lege, atunci de ce nu ne dați în scris o argumentare motivată? Comitetul organizatoric nu poate considera legitim refuzul oral.“

Ghennadi Konstantinovici Kriucikov cu un grup de frați au vizitat Consiliul Afacerilor Religioase, unde a avut loc convorbirea cu membrul Consiliului AR — P. A. Zadorojnâi.

ZADOROJNÂI: De ce n-ați venit și nu v-ați sfătuit cu noi înainte de a începe toată această campanie cu congresul?

KRIUCIKOV: Experiența ne-a convins că, dacă ar ști cineva intenția noastră de a convoca congresul unional — de lucrul acesta vor afla organele respective și nu ni se va da posibilitatea de a face ceva. Grupul de inițiativă ar putea fi lichidat și chestiunea congresului ar muri fără a se fi născut. Problema congresului este o problemă internă a bisericii. Noi nu ne amestecăm în sfera intereselor de stat.

ZADOROJNÂI: Cine mai face parte din Grupul de inițiativă? De ce n-ați indicat în petițiile dumneavoastră numele lor? Numiți-i pe ceilalți membri ai Comitetului organizatoric.

KRIUCIKOV: Considerăm că două persoane sunt de ajuns pentru reprezentarea externă. Noi știam întotdeauna că, deși ne înfăptuim lucrarea în mod legitim, totuși, în orice clipă, venind la dumneavoastră, putem să nu mai vedem libertatea și să expunem astfel pericolului lucrarea. De aceea am și hotărât că un reprezentant va fi insuficient din punct de vedere juridic, iar să-i expunem riscului pe trei sau mai mulți — ar fi o greșeală.

Dacă în convorbirile cu dumneavoastră se va descoperi o atitudine pozitivă față de demersurile noastre cu privire la convocarea congresului, atunci poate fi prezentat și un cerc mai larg de slujitori.

Realitatea ne dovedește că temerile noastre nu sunt zadarnice. Dumneavoastră refuzați să satisfaceți demersurile legitime ale credincioșilor și pe membrii Comitetului organizatoric îi arestați. În aprilie a fost arestat

A. F. Prokofiev — dumneavoastră știți lucrul acesta — și acum cereți numele celorlalți. Pentru ce? Oare aceasta rezolvă problema?

ZADOROJNÂI: Consiliul pentru Afacerile Religioase nu recunoaște acest Comitet organizatoric și nu va permite nici un fel de congres. Noi recunoaștem VSEHB-ul.

KRIUCIKOV: Ne puteți da acest refuz în scris?

ZADOROJNÂI: Pentru ce vă trebuie refuz în scris? Eu vorbesc — și aceasta e de ajuns. Nici un document noi nu vă vom da.

KRIUCIKOV: Dacă refuzul dumneavoastră e justificat de lege, atunci de ce nu ne dați în scris o argumentare motivată?

ZADOROJNÂI: Nimeni nu vă va da un astfel de document.

KRIUCIKOV: Comitetul organizatoric nu poate considera legitim refuzul oral de a organiza congresul.

SECRET

ÎMPUTERNICIȚILOR CONSILIULUI ÎN REPUBLICI,
ȚINUTURI ȘI REGIUNI

[...]

Trebuie să prevedem că, probabil, nici după consfătuirea dată activitatea ilegală a grupurilor și asociațiilor baptiste nu va înceta complet. Luând în considerație lucrul acesta, **CC al PCUS a însărcinat Consiliul Afacerilor Religioase și Comitetul Securității de Stat de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS să ia măsuri suplimentare pentru a curma activitatea ilegală a organizațiilor baptiste.** [...]

Consiliul Vă însărcinează să aduceți aceste instrucțiuni la cunoștința organizațiilor locale de partid, comsomoliste și sindicale, să elaborați împreună cu ele și **să traduceți în viață măsuri active de curmare a activității ilegale a organizațiilor baptiste.** [...]

Trebuie să se dea de asemenea explicații conducătorilor sectelor și altor activiști care desfășoară o activitate ilegală de instigare și să li se ceară a înceta această activitate, să fie preveniți că, în caz contrar, organele administrative sovietice vor lua cele mai drastice măsuri cu privire la ei, inclusiv tragerea la răspundere penală, totodată organele **se vor îngriji ca acești infractori de drept comun să nu se poată da drept „martiri ai credinței“** [...]

Notă: 1. Scrisoarea dată trebuie adusă la cunoștința lucrătorilor respectivi ai KGB-ului și ai altor organizații cointeresate [...]

PREȘEDINTELE CONSILIULUI
Afacerilor Religioase
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS *semnătura* A. Puzin

30 august 1963, au fost expediate 155 exemplare.

ASFR, fond 6991, opis 3s, unit. de păstrare 1418, f. 3-7

Procesul-verbal nr. 7

Se știe că VSEHB este excomunicat pentru introducerea în biserică a documentelor antievanghelice, care denaturează învățătura lui Hristos, pentru că s-au pronunțat împotriva celor care nu sunt de acord cu aceste documente, pentru că i-au calomniat pe slujitorii lui Dumnezeu, pentru excomunicările de masă, pe care le făceau în biserici introducând dispozițiile proprii, pentru că s-au pronunțat împotriva congresului comun.

Cum am tratat chestiunea excomunicării lor? Comitetul organizatoric i-a preîntâmpinat pe lucrătorii VSEHB prin o hotărâre specială, din 22 aprilie, cu privire la posibilitatea de a fi excomunicați și am așteptat două luni, poate că se vor întoarce la Dumnezeu lăsându-se de fărădelegi. A fost fixat un post al întregii biserici pentru ziua de 6 mai anume cu privire la excluderea lor. Dar slujitorii Uniunii oficiale a CEB nici de data aceasta n-au căutat să se întâlnească nici cu slujitorii Comitetului organizatoric, nici cu biserica la congres.

Iar între timp la Comitetul organizatoric veneau din biserici un torent de procese-verbale și de cereri cu privire la excomunicare, în care se mărturisea că lucrătorii VSEHB s-au lepădat de Dumnezeu în mod ireversibil. De aceea noi am totalizat aceste documente confirmate de mii de semnături și, fiind încredințați de Dumnezeu, la consfătuirea slujitorilor i-am declarat excluși.

Totodată trebuie să spunem că, în primul rând, pentru fărădelegile de ani de zile ei sunt demult excomunicați de Dumnezeu (1 Cor. 16: 22; Gal. 1: 9).

În al doilea rând, i-a excomunicat biserica CEB conform Cuvântului lui Dumnezeu (Mat. 18: 17, 18; 1 Cor. 5: 13).

În al treilea rând, mulți dintre ei sunt excomunicați deja pentru a doua și a treia oară.

> **„De ce atunci, nefiind încă rezolvată problema convocării congresului bisericii CEB, un șir de slujitori ai Uniunii s-au dovedit a fi excomunicați de biserică? Vorba e că lucrătorii VSEHB și-au spus ultimul cuvânt cu privire la congres pornind o luptă crâncenă împotriva lucrării de trezire și curățare a Bisericii lui Hristos, lucrare făcută de Duhul Sfânt. Această împietrire și refuzul de a convoca congresul au descoperit deplina lor incapacitate de a se pocăi (Mat. 18: 17). Într-adevăr, «dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra?» (Mat. 5: 13).“**

23 iunie
1962

PROCES-VERBAL nr. 7

al CONSFĂTUIRII LĂRGITE
a COMITETULUI ORGANIZATORIC al BISERICII CEB,
care a avut loc la 23 iunie 1962

„...Orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer...“ Mat. 18: 18

Amintindu-ne cuvintele Domnului: „...Orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer...“ (Mat. 18: 18) și înțelegând din ele că bisericii îi aparține dreptul principal de a permite și de a interzice, consfătuirea a avut scopul: împlinind voia lui Dumnezeu, să examineze procesele-verbale trimise Comitetului organizatoric și cererile unor biserici și ale unor frățietăți republicane ale CEB și, constatând astfel voia bisericii, să ia o hotărâre cu privire la chestiunile de mai jos nu în numele său, ci în numele bisericii CEB. Din aceste considerente au fost examinate următoarele chestiuni:

1. Atitudinea bisericii față de VSEHB în legătură cu preîntâmpinarea ce i s-a făcut (vezi hotărârea Comitetului organizatoric din 22.04.1962).
2. Locul Comitetului organizatoric în biserica CEB.

Discutând chestiunile expuse mai sus, consfătuirea a remarcat:

1. Activitatea antibisericească a VSEHB este evidentă și e expusă în documentele anterioare (vezi Epistola I și a II-a, Comunicarea privind munca Grupului de inițiativă și Hotărârea Comitetului organizatoric din 22 aprilie 1962), e confirmată și de mulțimea de documente trimise de bisericile locale.

Extrasele din cereri, citate mai jos, ne mărturisesc cum apreciază biserica activitatea VSEHB-ului.

Așa, de exemplu, în cererea frățietății Siberiei de Vest și a ținutului Altai se menționează: „VSEHB, părăsind linia Dumnezeiască de slujire, lepădându-se de adevăr, a întemeiat un sistem vicios de slujitori străini bisericii și lui Dumnezeu în persoana prezbiterilor superiori, care au înfășurat biserica în mreje și, prin vorbiri dulci și amăgitoare, înșală inimile celor lesne-crezători... Aceștia sunt apostați bine organizați într-un tot întreg (Fapt. 7: 51-53)“.

Asemenea afirmații sunt caracteristice și pentru alte petiții. Dar, în pofida preîntâmpinărilor făcute de Comitetul organizatoric în numele bisericii, lucrătorii VSEHB nu numai că nu s-au pocăit și au rămas pe pozițiile anterioare, străine Duhului lui Dumnezeu, ci, potrivit mărturiei credincioșilor din regiunea Gorki, „...dimpotrivă, s-au ridicat și mai mult împotriva lucrării lui Dumnezeu, împotriva voii lui Dumnezeu“. Credincioșii din or. Jdanov spun deschis în petiția dumnealor că slujitorii-protejați „îi persecută cu înflăcărare pe adevărații copii ai lui Dumnezeu, fără a se rușina de faptele proprii, și o fac în detrimentul lucrării lui Dumnezeu“. Iar în petiția fraților de la Kiev se menționează: „Ei manifestă o deosebită cointeresare și inițiativă proprie înăbușind adevărul. Ajung până acolo că prezintă drept o pronunțare împotriva puterii de stat intențiile pur duhovnicești ale membrilor bisericii care au luat atitudine împotriva regulamentelor și directivelor VSEHB“.

Și în toate celelalte documente trimise Comitetului organizatoric de bisericile înregistrate și cele neînregistrate ale CEB din Moldova, Ucraina, Belorusia, republica Tătară, Caucaz și Transcaucazia, Ural, reg. Transuralică și Kazahstanul de Nord, din regiunile Siberiei de Vest și ale ținutului Altai și din alte regiuni ale URSS se conține o mărturie unanimă că slujitorii VSEHB și-au pierdut demult dreptul de a fi membri ai Bisericii lui Hristos, lucru pe care ni-l mărturisesc textele din Sfânta Scriptură: „Oricine o ia înainte, și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu“ (2 Ioan 9), iar „dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui“ (Rom. 8: 9).

Ținând seama de cererile expuse mai sus ale bisericii CEB din URSS referitor la excluderea slujitorilor ce îi sunt străini și care demult s-au lepădat de Dumnezeu, Comitetul organizatoric se alătură în totul la aceste cerințe și, spre împlinirea voii lui Dumnezeu, declară că nu recunoaște dreptul VSEHB-ului și al lucrătorilor lui:

1. de a fi slujitori ai bisericii CEB;
2. de a o reprezenta și a menține legătura dintre biserici pe teritoriul URSS;
3. de a o reprezenta și a menține legătura cu bisericile de peste hotare și

îi declară excomunicați de biserica CEB pe următorii slujitori:

1. JIDKOV I. I. — președintele VSEHB,
2. KAREV A. V. — secretarul general al VSEHB,
3. IVANOV I. G. — casierul VSEHB;

pe colaboratorii VSEHB, pe prezbiterii superiori:

4. MOTORIN I. I.
5. MIȚKEVICI A. I.
6. BUZÂNIN G. M.
7. ȘCEPETOV S. G.
8. ANDREEV A. L.
9. PARCEVSKI P. A.
10. MELNIKOV N. N.
11. ASTAHOV F. R.
12. VELISEICIK K. S.
13. GHERMANOVICI N. N.
14. ERMILOV V. I.
15. KARAKAI L. M.
16. TATARCENKO I. I.
17. GAIVORONSKI A. V.
18. EGOROV I. E.
19. PODGAISKI R. R.
20. EVSTRATENKO I. A.
21. ȘAPOVALOV D. D.

22. RUSANOV B. A.
23. KALIBABCIUK K. L.
24. PONOMARCIUK D. I.
25. KALIUJNÂI I. I.
26. RAEVSKI E. N.
27. ANDRIKEVICI D. M. (ajut. prez. sup.)

Listele celorlalți slujitori excomunicați vor fi publicate pe măsura în care vom primi adăugător procese-verbale și cereri.

La Comitetul organizatoric a venit un mare număr de procese-verbale cu privire la excluderea prezbiterilor răspunzători de adunările locale, ele au fost examinate de consfătuire. Consfătuirea consideră rațional ca înseși bisericile locale să-i excludă pe prezbiterii și pe slujitorii lor.

Amintim tuturor bisericilor că lucrătorii VSEHB, fiind excomunicați, vor acționa ca și Saul, care fusese respins de Dumnezeu. Însă Domnul va întări casa lui David (2 Sam. 3: 1). De aceea, fiți curajoși, neclintiți, sporiți în lucrul Domnului (1 Cor. 15: 58).

Rugăm biserica să se curețe de slujitorii nedemni, deoarece știm că orice biserică, lăsând în postul lor pe slujitorii nevrednici și excomunicați, își asumă, în felul acesta, răspunderea înaintea lui Dumnezeu și, pierzând binecuvântarea, va purta osânda (1 Cor. 5: 13).

2. Formularea și examinarea celei de-a doua probleme de pe ordinea de zi sunt determinate de faptul că documentele citate anterior, sosite la Comitetul organizatoric de la bisericile și grupurile înregistrate și cele neînregistrate ale CEB, conțin declarația că ele recunosc drept conducere unică centrală numai Comitetul organizatoric al bisericii CEB, deoarece el face o lucrare plăcută lui Dumnezeu și reflectă interesele bisericii, și îl roagă, în unanimitate, să-și asume această slujire.

În legătură cu aceasta Comitetul organizatoric Îi mulțumește lui Dumnezeu și tuturor copiilor Lui care i-au acordat o asemenea încredere și, considerând lucrul acesta drept o necesitate reală, declară că:

1. Învestit cu putere și încredere din partea bisericii, Comitetul organizatoric își asumă până la congres conducerea bisericii CEB din URSS.

2. Călăuza de bază a bisericii CEB este Cuvântul lui Dumnezeu (Biblia).

3. Rezoluția celei de-a treia Epistole rămâne în vigoare:

A considera nule:
  a) toate consfătuirile de importanță unională, hotărârile și documentele lor;
  b) convocarea congresului fără participarea Comitetul organizatoric.

4. Biserica nu recunoaște valabilă excluderea credincioșilor care susțin mișcarea de sfințire a bisericii.

Comitetul organizatoric Îl roagă pe Domnul să trimită membrilor lui binecuvântări, puteri, capacități și înțelepciune cerească pentru înfăptuirea acestei munci mari, dorind să se păstreze curați și consacrați pe deplin lui Dumnezeu și îi roagă pe toți copiii lui Dumnezeu să susțină lucrarea Comitetului organizatoric în rugăciuni și prin participarea personală, având credință că toată biserica va ajunge, cu ajutorul Lui Dumnezeu, la curăție și la o rânduială Dumnezeiască spre binele poporului lui Dumnezeu și spre slava Lui.

Harul să fie cu toți cei ce Îl iubesc pe Domnul în curăție.

Amin.

Din însărcinarea consfătuirii, procesul-verbal a fost semnat de:
Președintele Comitetului organizatoric, prezbiterul — KRIUCIKOV GH. K.
Membrii Comitetului organizatoric: prezbiterul — ȘALAȘOV A. A.
prezbiterul — BATURIN N. GH.

Iunie 1962

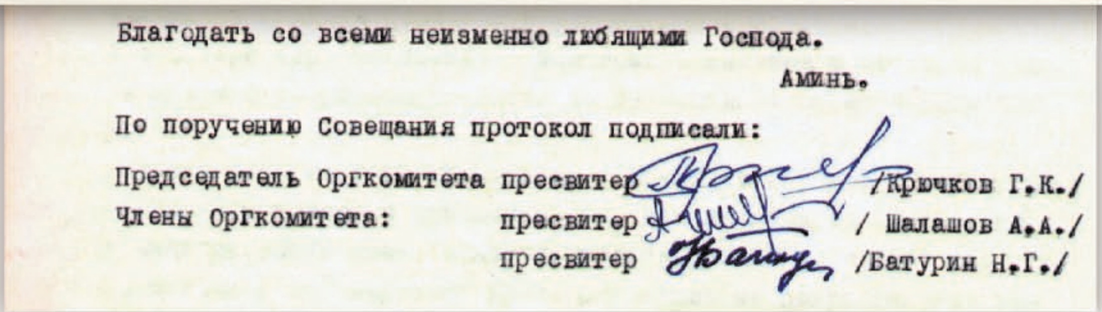

Благодать со всеми неизменно любящими Господа.

Аминь.

По поручению Совещания протокол подписали:
Председатель Оргкомитета пресвитер /Крючков Г.К./
Члены Оргкомитета: пресвитер / Шалашов А.А./
пресвитер /Батурин Н.Г./

Cereri ale bisericilor privind excomunicarea VSEHB

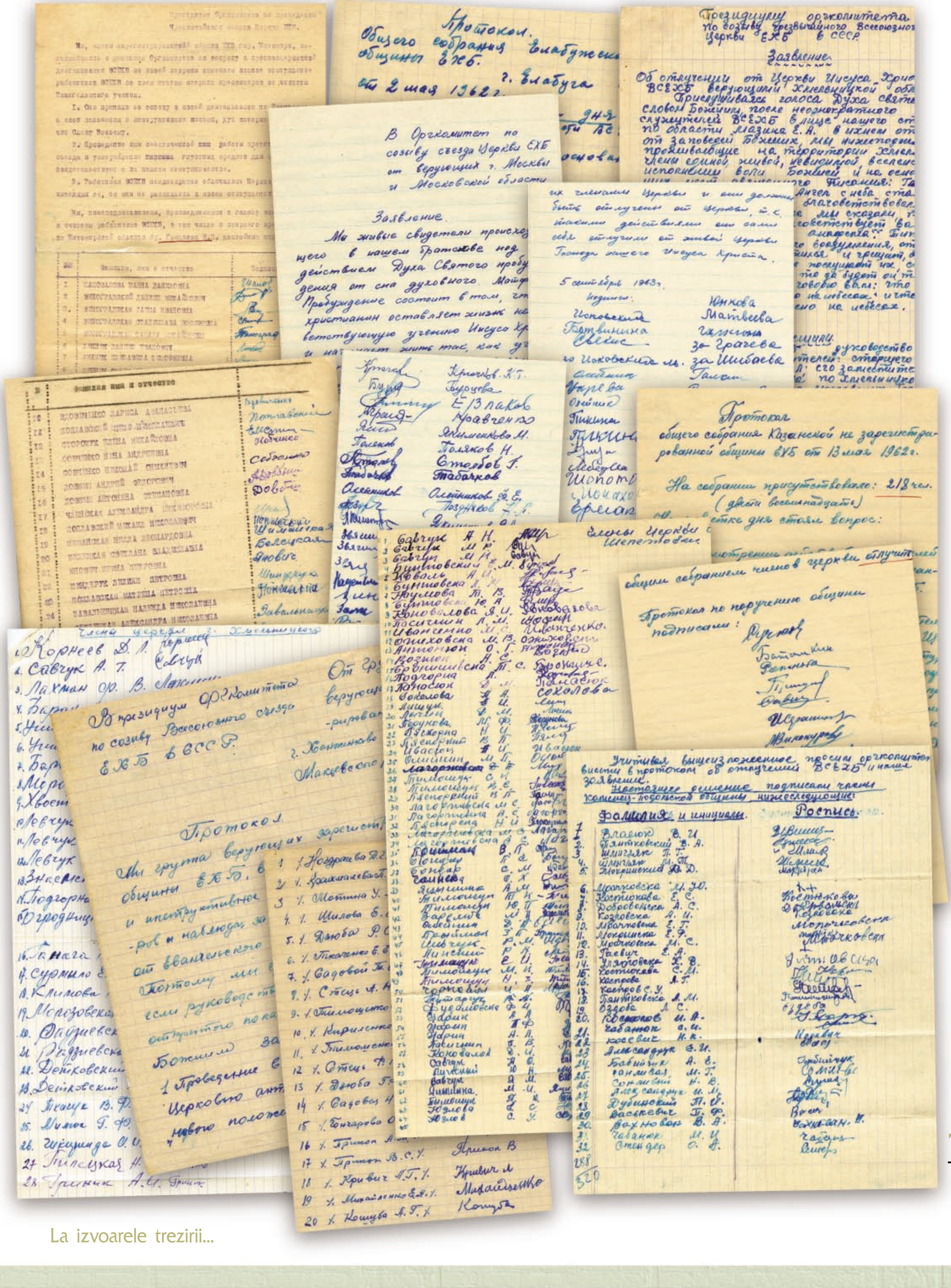

Протокол.
Общего собрания Елабужской общины ЕХБ.
от 2 мая 1962 г. г. Елабуга

В Оргкомитет по созыву съезда Церкви ЕХБ от верующих г. Москвы и Московской области

Заявление.
Мы живые свидетели происходящего в нашем братстве под действием Духа Святого пробуждения от сна духовного. Пробуждение состоит в том, что христианин оставляет жизнь не соответствующую учению Иисуса Христа и начинает жить так, как

Президиуму оргкомитета по созыву Чрезвычайного Всесоюзного съезда Церкви ЕХБ в СССР

Заявление.
Об отлучении от Церкви Иисуса Христа ВСЕХБ верующими Хмельницкой области.
Прислушиваясь голоса Духа Святого словом Божиим, после неоднократного служителей ВСЕХБ в лице нашего ст по области Мазина Е. А. в их нем от заповедей Божиих, мы нижеподписавшиеся проживающие на территории Хмельницкой члены единой, живой, невидимой вселенской исполнении воли Божией и на основании Писания: Ангел с неба ста благовествовать что мы сказали, т соответствует Ва анафема". Тит вразумления, от и грешит, поступают их, что за будет он то говорю вам: что на небесах: и что на небесах.

их членами Церкви и они должны быть отлучены от церкви, т. к. такими действиями они сами себя отлучили от живой Церкви Господа нашего Иисуса Христа.

5 сентября 1963 г.
подписи:

Исковская	Юнкова
Ботвинина	Матвеева
Свекис	Чижова
за Исковскую М.	за Грачеву
	за Шибаева

Протокол
общего собрания Казанской не зарегистрированной общины ЕХБ от 13 мая 1962 г.

На собрании присутствовало: 218 чел. (двести восемнадцать)

Протокол по поручению общины подписали:

Учитывая вышеизложенное просим оргкомитет внести в протокол об отлучении ВСЕХБ и наше заявление. Настоящее решение подписали члены Каменец-Подольской общины нижеследующие:

Фамилия и инициалы	Роспись
1. Власюк В. И.	
2. Плитковский В. А.	
3. Шмигяк П. Т.	
4. Шмигяк М. Т.	
5. Мокрицкий Ф. Д.	

В президиум Оргкомитета по созыву Всесоюзного съезда ЕХБ в СССР.

Протокол
Мы группа верующих

Члены церкви Хмельницкой

1. Корнеев Д. П.
2. Савчук А. Т.
3. Лахман Ф. В.

„Comitetul organizatoric nu poate considera legitim și întemeiat refuzul oral de a recunoaște Comitetul organizatoric și de a permite congresul, deoarece SE RECUNOAȘTE DREPT BISERICĂ A LUI HRISTOS. BISERICA A EXCOMUNICAT VSEHB ȘI TOT EA A RECUNOSCUT COMITETUL ORGANIZATORIC AL BISERICII CEB.“

30 iunie 1962

Memoriu al Comitetului organizatoric adresat Consiliului Afacerilor Religioase

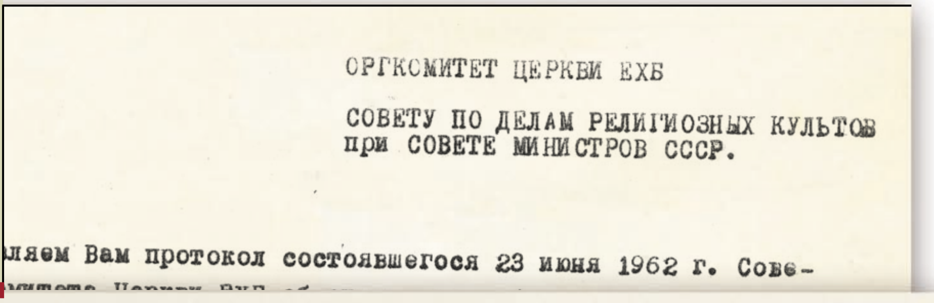

ОРГКОМИТЕТ ЦЕРКВИ ЕХБ

СОВЕТУ ПО ДЕЛАМ РЕЛИГИОЗНЫХ КУЛЬТОВ
при СОВЕТЕ МИНИСТРОВ СССР.

ляем Вам протокол состоявшегося 23 июня 1962 г. Сове-

COMITETUL ORGANIZATORIC al BISERICII CEB

CĂTRE CONSILIUL AFACERILOR RELIGIOASE
de pe lângă SOVIETUL MINIȘTRILOR al URSS

Vă trimitem procesul-verbal al Consfătuirii Comitetului organizatoric al CEB din 23 iunie 1962, cu privire la excomunicarea lucrătorilor VSEHB, precum și copiile de pe câteva cereri, expediate Comitetului organizatoric CEB de către frățietățile CEB din regiuni, ținuturi și republici, pe baza cărora a fost întocmit acest proces-verbal.

Ținând seama de rugămințile a mii de slujitori și credincioși de rând, Vă trimitem aceste cereri fără semnături, deoarece ele se folosesc ca liste pentru persecutarea subsemnaților.

Timp de 11 luni biserica CEB și Grupul de inițiativă, actualul Comitet organizatoric al bisericii CEB, au întreprins tot ce depindea de ei pentru a soluționa chestiunile arzătoare ale bisericii, mergând pe o cale deschisă, legitimă, însă toate eforturile n-au dat rezultate pozitive din motive ce depind de Dumneavoastră.

O mărturie grăitoare este tăcerea Dumneavoastră în tot acest răstimp și nedorința de a ține o discuție cât de cât satisfăcătoare în timpul vizitei la Dumneavoastră, pe data de 19 iunie 1962, a reprezentantului Comitetului organizatoric Kriucikov Gh. K.

Comitetul organizatoric nu poate considera legitimă și întemeiată declarația orală a tov. Zadorojnâi P. A. privind nerecunoașterea Comitetului organizatoric și refuzul oral al dumnealui de a permite congresul, deoarece SE RECUNOAȘTE DREPT BISERICĂ A LUI HRISTOS. BISERICA A EXCOMUNICAT VSEHB ȘI TOT EA A RECUNOSCUT COMITETUL ORGANIZATORIC AL BISERICII CEB.

DIN ÎMPUTERNICIREA CONSFĂTUIRII
COMITETULUI ORGANIZATORIC AL BISERICII CEB

KRIUCIKOV GH. K.

30 iunie 1962

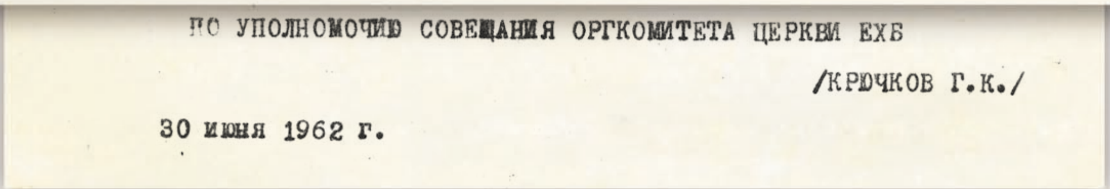

ПО УПОЛНОМОЧИЮ СОВЕЩАНИЯ ОРГКОМИТЕТА ЦЕРКВИ ЕХБ

/КРЮЧКОВ Г.К./

30 июня 1962 г.

13 august
1962

MESAJ

cu ocazia primei aniversări a mișcării pentru congresul unional al CEB

Până aici Domnul ne-a ajutat. 1 Sam. 7: 12

Scumpi frați și surori în Hristos!
PACE VOUĂ!

Întrunindu-ne la consfătuirea prilejuită de împlinirea unui an de la începutul lucrării deschise a Duhului Sfânt, de la începutul lucrării de curățare, de trezire și unire a bisericii CEB, Comitetul organizatoric al Bisericii CEB dorește să-și împărtășească cu dvs. bucuria comună și adânca mulțumire, pe care I-o aducem Domnului pentru toate binecuvântările îmbelșugate trimise de El în anul trecut.

Ascultând de îndemnul Duhului Sfânt, la 13 august 1961, un grup de slujitori ai bisericii CEB s-au pronunțat în apărarea drepturilor încălcate ale Bisericii lui Hristos și pentru curăția și sfințenia rândurilor ei. S-au pronunțat neținând seama de vremuri și împrejurări și s-au bizuit nu pe puterea și capacitățile proprii, ci pe Evanghelia Sfântă și nedenaturată, nădăjduind în ATOTPUTERNICIA Păstorului lor.

De atunci a trecut un an binecuvântat de Domnul, care va intra în istoria frățietății noastre ca una dintre cele mai luminoase pagini ale ei... un an de credincioșie față de Domnul (Mat. 25: 23); de bărbăție (Ios. 1: 7); de jertfire de sine (Apoc. 12: 11) — și toate acestea fiind unite cu dragostea față de tot poporul nostru (Filip. 1: 8).

Câte mii de suflete sincere au răspuns la chemarea Duhului Sfânt!

Câte rugăciuni s-au înălțat la tronul lui Dumnezeu!

Câte lucrări s-au făcut sub călăuzirea Duhului Sfânt!

Câți copii ai lui Dumnezeu și-au jertfit libertatea, familia și își jertfesc viața în numele marii iubiri a lui Dumnezeu față de oameni! Noi îi salutăm cu versurile unuia dintre slujitorii noștri:

Fraților ce-au apărat adevărul
Azi le trimitem salutul creștin!
Fraților ce suferințe-ndurară,
Dar nici cât unghia ei nu cedară,
Vestea cea Bună cu sânge scriind!

Scumpi prieteni! Succesul acestei mișcări binecuvântate nu este rodul eforturilor omenești, ci e rezultatul acțiunii Duhului Sfânt.

Dumnezeu lucrează în noi și ne dă, după plăcerea Sa, și voința, și înfăptuirea — Filip. 2: 13.

Căci „voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră“ — 1 Tes. 4: 3.

Și „cine poate sta împotriva voii Lui?“ — Rom. 9: 19.

Noi credem cu tărie că Cel care a început această lucrarea bună o va isprăvi. Și nu există putere în Univers care să poată nimici Biserica lui Isus Hristos, căci Însuși Hristos a spus: „...Voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui“ (Mat. 16: 18).

Suntem de asemenea convinși că mișcarea pentru curăție din biserica noastră, care a apărut din năzuința de a ajunge la sfințenie pe calea convocării congresului bisericii CEB, va fi încununată, prin îndurarea Domnului, de un succes deplin.

Nu! Cauza dreaptă-a Bisericii nu va muri
Cum nu moare dragostea veșnică-a lui Dumnezeu,
Cum nu moare harul nespus al Cuvântului Său,
Ce viața și tihna îi poate oricui dărui!

Da, cauza sfântă-a congresului va triumfa!
Pășind necurmat cu Hristos pe cărarea îngustă,
Tot ce e mai drept de la frățietatea cea rusă,
Tot ce-i mai măreț și mai bun de la ea vom lua!

Îi îndemnăm pe toți coreligionarii noștri să nu-și părăsească încrederea, pe care o așteaptă o mare răsplătire, și să nu se lase înspăimântați de potrivnici (Evr. 10: 35; Filip. 1: 28). Vă rugăm să înălțați rugăciuni fierbinți de mulțumire Domnului pentru binecuvântările îmbelșugate pe care ni le-a trimis în mișcarea sfântă de curățare și unitate a bisericii CEB din țara noastră, pentru lupta cu un suflet a poporului Său, apărând credința Evangheliei.

13 august 1962 — Frații dumneavoastră în Hristos — Comitetul organizatoric al bisericii CEB

22 septembrie
1962

DARE DE SEAMĂ privind munca Comitetului organizatoric al bisericii CEB din URSS

„Căutând să împlinim cinstit tot ce ne-a poruncit Dumnezeu și vestind tot planul Lui (Fapt. 20: 27), vă prezentăm acum munca pe care o înfăptuiește Dumnezeu prin noi pentru a fi analizată de cugetul dumneavoastră (2 Cor. 4: 2).“

...Nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu. 2 Cor. 4: 2

Dreptarul învățăturilor sănătoase... ține-l cu credința și dragostea care este în Hristos Isus.
2 Tim. 1: 13

Preaiubiți de Domnul frați și surori!

„Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos!“ (2 Pet. 1: 2). Hristos ne-a răscumpărat cu sângele Său scump, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui în dragoste. El a creat Biserica Sa și i-a înmânat adevărul, pe care ea trebuie să-l păstreze și să-l consolideze mergând pe urmele Lui (1 Tim. 3: 15; Apoc. 3: 8).

De la fiece slujitor al bisericii Domnul cere socoteală pentru lucrarea cu care l-a însărcinat (Luc. 16: 2). De aceea, îndeplinindu-ne slujba și dorind să-I fim credincioși Domnului, ne străduim, ca și apostolul Pavel, să avem un cuget curat nu numai înaintea lui Dumnezeu, ci și înaintea oamenilor (Fapt. 23: 1). Și deci, căutând să împlinim cinstit tot ce ne-a poruncit Dumnezeu și vestind **tot planul Lui** (Fapt. 20: 27), vă prezentăm acum munca pe care o înfăptuiește Dumnezeu prin noi pentru a fi analizată de cugetul dumneavoastră (2 Cor. 4: 2), ca să contribuiți și dumneavoastră conștient și sfânt la orice lucrare bună și să vă rugați pentru noi.

Suntem încredințați că ne vor înțelege drept toți cei care umblă înaintea lui Dumnezeu și păstrează adevărul Lui ca pe lumina ochilor, toți cei pentru care autoritatea lui Dumnezeu n-a fost înlocuită de vreo autoritate omenească.

Biserica lui Hristos va fi pe pământ până la venirea Lui slăvită. Viața credincioșilor și binecuvântările lor în toată perioada existenței bisericii a depins și va depinde și pe viitor numai de atitudinea lor față de Hristos (Ps. 5: 12).

Cât privește bisericile locale, o biserică binecuvântată și fericită cu Hristos devine cea mai nefericită când Îl părăsește, când încetează a păzi poruncile Lui (Ioan 15: 10, 11; Apoc. 5: 17-20).

Cu ajutorul Domnului, ne vom strădui să vedem și particularitățile vieții bisericii noastre evanghelico-baptiste. Ceea ce îndură biserica noastră în timpul de față este o dovadă grăitoare a consecințelor abaterii de la poruncile lui Dumnezeu. Anii de necazuri și încercări, care s-au abătut peste Biserica lui Hristos din țara noastră, au dat naștere unui suspin binecuvântat și însoțit de lacrimi către Tatăl ei ceresc, însoțit de rugăciuni comune vinerea, în care ea Îl roagă să-i apere pricina.

Atotiubitorul și atotmilostivul Dumnezeu ne-a răspuns, fapt de care nimeni nu se mai îndoiește, și ne arată prin Cuvântul Său că toată biserica e vinovată că se uita cu nepăsare cum decenii de-a rândul erau alese în mod minuțios cadrele de slujitori-apostați, cum ei, la rândul lor, având experiență, îi înlăturau, cu migală și fără greș din biserică, pe slujitorii lui Hristos cei mai devotați Domnului, cei mai iubiți de biserică și izolau biserica de influența lor, iar în felul acesta — despărțeau biserica de Hristos și o dezorganizau. Astfel, devenind treptat stăpâni cu puteri depline, ei au început să stăpânească moștenirea lui Dumnezeu fără frică.

Tot ceea ce fac slujitorii VSEHB și prezbiterii lor regionali se ține în secret de biserică. Mai curând poți afla de la cei din afară pe cine au de gând să-l excomunice din biserică, pe cine să-l boteze, pe cine să-l însărcineze cu vreo slujbă, pe cine să-l înlăture. În aceste chestiuni ei nu se sfătuiesc cu biserica, ci doar îi aduc la cunoștință hotărârile lor, împotriva cărora e inutil să te pronunți, ba chiar e periculos. Oare așa se face după adevăr? Oare astfel procedau apostolii (1 Cor. 2: 1-3)?

Chiar și documentele „Noul regulament“ și „Directivele“, care, după spusele unui slujitor al VSEHB, trebuia să devină două făgașe pe care aveau de gând să conducă întreaga frățietate, au fost alcătuite de ei în taină de biserică. Trimițând „Directivele către prezbiterii superiori“, ei sperau că, prin mâinile prezbiterilor superiori, vor putea introduce acest document anticreștin, rușinos în biserici fără complicații și fără a pune de acord cu membrii de rând ai adunărilor. Slujitorii VSEHB se bizuiau pe prezbiterii superiori și considerau că acești oameni sunt aleși special, sunt de nădejde și nu vor divulga că pentru Biserica lui Hristos s-a pregătit, în întuneric, un pahar plin cu otravă. Ei erau convinși că printre prezbiterii superiori nu se va găsi nici unul care să aibă frică de Dumnezeu. Și cum se văietau, cuprinși de mânie, când s-a găsit un „ticălos“ care a descoperit taina perfidă. Zadarnic se vaietă, căci Dumnezeu a descoperit-o!

Acest document a devenit cunoscut bisericii și este, în mâinile credincioșilor, un material foarte puternic de mustrare a celor ce s-au abătut de la adevăr. Majoritatea adunărilor în care s-au adus la cunoștința membrilor „Directivele“ și „Noul Regulament“, analizând aceste documente în lumina Sfintei Scripturi, au declarat că autorul lor e oricine, numai nu Duhul Sfânt!

Cu toate acestea, un mare număr de slujitori ai Uniunii continuau să le introducă cu râvnă în viața bisericii, fapt prin care au provocat pretutindeni despărțiri.

În cazurile când majoritatea slujitorilor bisericii locale se străduiau să procedeze după adevăr, și nu conform „Regulamentului“ și „Directivelor“, casa lor de rugăciune era, pentru un timp, închisă, apoi se alegea un slujitor care era de acord cu toate condițiile antievanghelice și i se propunea să aleagă o nouă „dvadțatkă“ (sfatul bisericii din 20 de persoane) dintre cei care, la fel ca el, sunt de acord să se abată de la poruncile lui Dumnezeu și să consimtă, ca bază de orientare, dispozițiile omenești. Apoi casa de rugăciune era deschisă, dar biserica pierdea, în asemenea caz, binecuvântările lui Dumnezeu (Mal. 1: 9, 10).

Introducerea în biserică a „Directivelor“ și a „Noului Regulament“ era un nou atac al lui „Balaam“ împotriva poporului lui Dumnezeu, deoarece, înglodând frățietatea în lepădarea de cuvântul adevărului, în schismă și ispite, ei o lipsesc de părtășia cu Hristos (Prov. 3: 32).

Asemenea lui Balaam, slujitorii Uniunii, mergând împotriva poporului Dumnezeului celui Preaînalt, nu văd că Dumnezeu Însuși le-a stat în cale. Și dacă ei bat măgărița necuvântătoare, să nu vă tulburați, căci o fac pentru că nu văd pericolul, nu-L văd pe Cel pe care îl vede ea. Și era vai de Balaam dacă ea ar fi procedat după porunca stăpânului său (Num. 22: 33).

Noi am analizat în repetate rânduri activitatea slujitorilor Uniunii, am fost noi înșine martori la nelegiuirile lor și trebuie să spunem că, deși „Regulamentul“ și „Directivele“ sunt extrem de nelegiuite, în ele nu sunt nici jumătate din acele dispoziții potrivnice lui Dumnezeu, pe care ei le aplicau în practica slujirii în bisericile locale cu mult înainte de elaborarea acestor documente, deoarece ei se abătuseră demult de la adevăr și pierduseră nu numai părtășia cu Dumnezeu, ci și frica de Domnul. Altfel nici nu putea fi, căci asemenea documente nu pot fi scrise dintr-o dată.

Toate aceste acțiuni, ce destrămau biserica, ale slujitorilor-apostați ar fi trebuit să întâmpine cea mai hotărâtă condamnare din partea bisericii, cea mai hotărâtă neîmpăcare. Însă mulți se îndreptățesc spunând că nu numai slujitorii Uniunii sunt vinovați. Așa le cer cei din afară, altfel vor închide casa de rugăciune. Dar v-ați gândit oare cum Se uită Hristos la aceste lucruri? Îi este plăcut Lui un asemenea mod de gândire? Aceasta e, fraților, o greșeală foarte gravă, e o viclenie, prin care ei ne-au abătut de la îndeplinirea obligatorie a poruncilor lui Hristos, de la condamnarea celui mai periculos păcat din biserică, de la condamnarea vinovaților principali de toate neorânduielile și tulburările din biserică și ne-au concentrat privirea asupra celor din afară, în timp ce, în chestiunile orânduirii bisericii, noi nu avem nici o legătură cu cei din afară. Apostolul Pavel zice: „Într-adevăr, ce am eu să judec pe cei din afară? Nu este datoria voastră să judecați pe cei dinăuntru? Cât despre cei din afară, îi judecă Dumnezeu“ (1 Cor. 5: 12, 13). Așadar, datoria noastră sfântă e să ne curățăm noi înșine și să dăm afară răul din mijlocul nostru, iar judecarea celor din afară trebuie să I-o lăsăm Dumnezeului celui Atotputernic. El știe când și cum s-o facă.

Domnul vede necazul nostru, e gata să binecuvânteze Biserica Sa preaiubită, dar atâta timp cât păcatul e în biserică, El ne dă o singură poruncă: „Spălați-vă deci și curățiți-vă!... Veniți totuși să ne judecăm...“ (Is. 1: 16-18).

Iată de ce scopul principal al tuturor celor care au fost însărcinați, prin îndurarea lui Dumnezeu, cu o asemenea slujbă a devenit: **a ajunge, cu puterea lui Dumnezeu**, cu participarea tuturor sfinților, **la curăția Bisericii lui Hristos și la unitatea cu toți sfinții conform învățăturii lui Isus Hristos** (1 Tes. 4: 7; Ioan 17: 21, 22), făcând nu pe placul oamenilor, ci pe placul lui Dumnezeu prin Isus Hristos.

Acesta, preaiubiților, este scopul principal al bisericii CEB în momentul de față! Iată ce vrea Dumnezeu!

Începând această muncă, ne-am pus în fața întrebarea: pe ce cale trebuie să mergem spre a ne atinge scopul? Potrivit învățăturii lui Hristos, înțelepciunea de sus constă în a atinge scopul sfânt pe căi curate. De aceea s-a și hotărât să mergem pe calea care,

în primul rând, ar fi curată și plăcută lui Dumnezeu (Osea 14: 9);

în al doilea rând, ar fi deschisă și legitimă față de stat (Dan. 6: 22);

în al treilea rând, ar fi o cale pe care să poată merge întreaga biserică, deoarece noi tindem spre curăția și unitatea tuturor copiilor lui Dumnezeu (Efes. 4: 3-6);

și, în al patrulea rând, să fie, pe cât se poate din partea noastră, calea cea mai nedureroasă și pașnică (Rom. 12: 18).

Pe o astfel de cale, care ar corespunde tuturor cerințelor expuse mai sus, trebuia să mergem spre congres, pentru a cărui pregătire a și fost ales, din slujitorii Bisericii, Grupul de inițiativă (Fapt. 15: 6).

Noi știam că lucrătorii VSEHB sunt „o casă de oameni cu inimi împietrite“, care s-au abătut de la adevăr; știam că ei sunt vinovații principali și conștienți de toate neorânduielile și suferințele bisericii; știam că pe slujitorii care au păcătuit trebuie să-i mustrăm în fața tuturor, ca și ceilalți să aibă frică (1 Tim. 5: 19, 20). Eram aproape convinși că nu-și vor da acordul pentru convocarea congresului și totuși, pentru a nu da prilej celor care caută prilej și pentru a le da acestor slujitori posibilitatea de a se pocăi, am hotărât să-i mustrăm aparte, să le înmânăm textul scrisorii de mustrare, care conținea propunerile noastre de a participa împreună la convocarea congresului, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăință, ca să tămăduim împreună rănile Bisericii lui Hristos. Cu ajutorul lui Dumnezeu, așa am și făcut.

În scrisoarea către VSEHB noi am scris: „În interesul lucrării lui Dumnezeu, propunem să îndreptăm situația creată pe calea nedureroasă a înțelepciunii lui Dumnezeu, și nu a conflictului, precum și să vă dați consimțământul pentru convocarea și desfășurarea congresului. Vă amintim că acest început bun va avea consecințe mari și, în caz de ne refuzați, precum și în cazul unor manevre nelegiuite și al tărăgănării, ne rezervăm dreptul de a acționa de sine stătător potrivit Cuvântului lui Dumnezeu și în interesul bisericii, în conformitate cu cerințele timpului actual.“

Mustrându-i în timpul vizitei de la 13 august 1961 și spunându-le că vom aștepta răspunsul lor, noi am vrut, fără a mustra VSEHB-ul în fața întregii biserici, să ajungem, în mod pașnic și liniștit, la curăția și unitatea bisericii, punându-ne speranțe bune în congres.*

Deși ei nu ne-au dat nici un răspuns și, din primele zile, ne-au defăimat, peste 10 zile, adică la 23 august, ne-am adresat din nou după răspuns, dar ei iarăși n-au răspuns, nici n-au promis nimic...

---

* E de menționat că acesta nu e unicul caz de mustrare a slujitorilor VSEHB. Ei fuseseră deja mustrați, mai înainte și în repetate rânduri, de mulți frați, care, între patru ochi, cu lacrimi, atrăseseră atenția fiecăruia dintre ei asupra fărădelegilor săvârșite. Dar ei n-au ascultat de aceste mustrări.

După aceste evenimente Dumnezeu ne-a întărit convingerea că e nevoie să anunțăm biserica. Căci ea nu trebuie să depindă de îndărătnicia slujitorilor ce s-au lepădat de adevăr, ci să depindă numai de Hristos. De aici vine binecuvântarea ei (Mat. 17: 5; Gal. 1: 8, 9).

Am scris îndată către Guvern o petiție, în care am cerut permisiunea convocării congresului, indicând motivul, iar ce a fost scris în Epistola adresată bisericii, știți și dumneavoastră, în ea v-am rugat să scrieți și dumneavoastră petiții privitor la congres.

Ce s-a întâmplat totuși după toate acestea? Scumpi frați și surori, a trecut un an binecuvântat de Domnul și acum putem aprecia mai bine și Îi putem da slavă Celui care vrea să Se îndure, vrea să mântuiască, Celui care este Păstorul nostru și nu ne va lăsa în voia nimănui nici atunci când ne pedepsește pentru îngăduința noastră față de păcat în biserică. „Recunoaște-ți numai nelegiuirea..." — zice Domnul (Ier. 3: 13).

Îi aducem laudă și mulțumire Domnului că toți cei care veghează și așteaptă venirea Domnului nostru Isus Hristos, toți cei pentru care biserica este apropiată, cei cărora le este scumpă lucrarea Împărăției lui Dumnezeu au purces, cu o râvnă sfântă, la această muncă. Știu că țineți minte, scumpi prieteni, că mii de credincioși, flămânzi și însetați după restabilirea dreptății, au răspândit epistolele frățești în toate colțurile țării. Acești prevestitori ai binecuvântării Bisericii lui Hristos au făcut o lucrare nemaiauzită, slăvită, asemenea minunii când Hristos a hrănit o mulțime de cinci mii de oameni și toți s-au săturat.

Această lucrare a fost începută de Domnul, de aceea la ea au luat parte toți copiii adevărați ai lui Dumnezeu.

Toți cei credincioși Domnului se bucurau în timpul acela și Îi mulțumeau Domnului și numai VSEHB se revolta: „Ce-i de făcut? Cum să oprim?"

De ce să oprească lucrarea pe care o face Dumnezeu? Putem doar să regretăm că nu s-a găsit printre ei un gamaliel, care le-ar fi amintit: „...Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu" (Fapt. 5: 39).

Poate că VSEHB n-a înțeles drept ce le-am propus în epistole? Avem în față textul cuvântării Secretarului general al VSEHB, A. V. Karev, ținută pe data de 3 decembrie 1961 în biserica de la Moscova. Cu privire la propunerea Grupului de inițiativă el spune că la întrebarea: „Ce și cum aveți de gând să faceți?" Grupul de inițiativă a răspuns: „...Sperăm să adunăm congresul... la care vom zidi frățietatea noastră cu noi rânduieli în baza Cuvântului lui Dumnezeu". Oare nu se vede, din aceste cuvinte, că ne-au înțeles corect? Într-adevăr, rânduiala actuală din biserică nu corespunde Cuvântului lui Dumnezeu și a dus la despărțire și la necurăție generală și noi dorim să facem, cu ajutorul lui Dumnezeu, schimbări, rezolvând, la congres și în baza Sfintei Scripturi, problemele cele mai importante pentru întreaga frățietate: atât pentru bisericile înregistrate, cât și pentru cele neînregistrate.

Dar, după ce ne-am adresat bisericii prin epistole și când totul s-a pus în mișcare, simțind apropierea ploii de binecuvântări, ei au numit, fără frică, această mișcare „incendiu satanic" și au început să ducă o luptă crâncenă împotriva tuturor celor care susțin munca sfântă.

În documentele lor de anul trecut ei apreciază propunerile noastre ca planuri irealizabile, numai pentru că ele nu corespund condițiilor timpului, dar n-au spus niciodată că nu corespund Cuvântului lui Dumnezeu, căci ele sunt bazate pe Scriptură. Iar dacă corespund adevărului și sunt plăcute lui Dumnezeu, atunci suntem uimiți: cum de s-au încumetat să I se împotrivească lui Dumnezeu?

Fără a se gândi la veșnicie, slujitorii VSEHB ne prezintă bisericii, în mod intenționat și pe nedrept, ca vinovați de schismă, iar statului — ca oameni care ne împotrivim legii.

Ei ne învinuiesc că lucrarea începută se face fără știrea lor. Noi însă ne-am dus la ei la 13 august 1961, iar către biserică ne-am adresat la 23 august. Apoi am venit la ei la 26 noiembrie. După aceea, în timpul lucrărilor consfătuirii lor, le-am înmânat ordinea de zi a congresului, propusă de noi, și proiectul „Regulamentului" schimbat conform Sfintei Scripturi și care nu contrazicea legislația, pentru a fi deliberat la congres. Dar consfătuirea slujitorilor VSEHB, fără a ne invita pe noi, și-a aprobat activitatea și a luat hotărârea de a ni se împotrivi, de a nu ne primi nici pe noi, nici epistolele noastre. Cu toate acestea, le-am trimis, la 23 ianuarie 1962, o scrisoare cu propunerea de a alege un membru al VSEHB pentru munca în comun în Comitetul organizatoric. Dar iarăși n-am primit nici un răspuns.

Și după toate acestea ne învinuiesc de activitate ilegală. Noi am făcut tot ce era necesar nu numai față de ei, ci și față de Guvern: am scris 4 petiții către el. Întreaga biserică a expediat Guvernului un torent de scrisori și petiții semnate de mii de creștini devotați Domnului. Ce e ilegal aici?

Noi le-am propus calea păcii și n-am vrut să le dictăm, n-am vrut să rezolvăm problemele lucrării lui Dumnezeu numai împreună cu ei, ci la congres, sub ochii întregii noastre biserici, cu participarea ei și înaintea Domnului. Și cum va hotărî biserica în baza Cuvântului lui Dumnezeu, așa să fie.

Și dacă ei, chiar de nu-și dăduseră consimțământul pentru congres, n-ar fi împiedicat această lucrare, ca întreaga biserică să se poată ruga unanim Domnului pentru ea, atunci în biserică n-ar fi ceea ce se face acum. Dar în cuvântările și scrisorile lor, trimise tuturor slujitorilor din adunările înregistrate, ei chemau să nu se facă demersuri, să nu se expedieze petiții pentru convocarea congresului și s-au expus ei înșiși împotriva congresului, lucru prin care au mărit despărțirile de pretutindeni. Și acum ei se străduiesc să demonstreze că noi suntem rascolnici și ne pronunțăm împotriva unității. Noi însă n-am înființat o altă uniune, deși ei ne propuneau s-o facem, numai să nu-i atingem. Ce unitate ar fi aceasta?! **Noi suntem pentru unitatea tuturor sfinților!** Și dacă acum biserica încă nu este unită, această boală nu e spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu! Deci Dumnezeu binevoiește ca biserica să trăiască acest proces mult mai adânc și mai conștient, ca el să fie însușit de fiecare credincios și fiecare să-și vadă vina, ca să fie mai statornică biruința și să nu se admită, pe viitor, nelegiuirile în biserică (1 Pet. 1: 6, 7).

Pentru că îi mustram pe lucrătorii Uniunii că merg împotriva lui Dumnezeu și a bisericii, ei ne învinuiesc și ne defăimează cum că ne împotrivim autorităților. Pierzând frica de Dumnezeu, de dragul intereselor proprii, ei se străduiesc să dea acțiunilor și scopurilor noastre pur duhovnicești o nuanță politică. Pentru ca afirmațiile noastre să nu fie neîntemeiate, vom cita un extras din scrisoarea trimisă prin adunările din Belorusia cu semnătura prezbiterilor superiori: K. S. VELISEICIK, N. N. GHERMANOVICI ș. a.

Iată ce scriu dumnealor: „Prokofiev și Kriucikov, pronunțându-se împotriva «Noului Regulament al VSEHB», se pronunță astfel împotriva Legislației sovietice a cultelor, iar a te pronunța împotriva Legislației sovietice a cultelor echivalează cu a te împotrivi autorităților. Dar cei ce se împotrivesc stăpânirilor, zice Cuvântul lui Dumnezeu, se împotrivesc «rânduielii puse de Dumnezeu». Bisericile care respectă legea de stat ca pe o «rânduială pusă de Dumnezeu»... se bucură de libertate."

Asemenea scrisori trimit nu numai prezbiterii superiori, ci și VSEHB. Dar activitatea lor nu se sfârșește aici. Mulți lucrători ai Uniunii nu încetează să-i învinuiască fals și să-i denunțe organelor puterii pe toți cei care sunt contra acțiunilor și documentelor nelegiuite, îndreptate împotriva lui Dumnezeu. Știți și singuri, fraților, cu se scop se fac toate acestea și la ce duc (Fapt. 17: 6-8; 2 Tim. 4: 14).

Cine poate cântări durerea și lacrimile pe care le-au provocat ei credincioșilor? Câtă daună au adus lucrării lui Dumnezeu în lunga perioadă a unei astfel de „slujiri" a lor (Ps. 119: 53)!

Făcând nelegiuiri împotriva lui Dumnezeu și a bisericii, unii dintre ei se străduiesc să și le justifice prin Cuvântul lui Dumnezeu. Ei spun că Iosif a fost al doilea după faraon și i-a băgat și el pe frații săi în temniță (Gen. 42: 17), dar, cu toate acestea, zic ei, Dumnezeu era cu el. Și Daniel era al doilea după împărat ș. a. m. d. Iată până la ce erezii nefaste se poate ajunge (2 Pet. 2: 1-3).

Când i-am vizitat, le-am amintit că, pentru „aluatul lui Irod" pe care l-au introdus în biserică (Marc. 8: 15), ea plătește cu cei mai buni fii, care s-au împotrivit fărădelegii lor, i-am avertizat de asemenea că vor purta răspundere pentru toate înaintea lui Dumnezeu și înaintea bisericii. E nimic altceva, decât scopul lui Sanbalat, care, recurgând la mijloace nelegiuite, intenționa să oprească lucrarea lui Dumnezeu, zicându-și: „«...Li se va muia inima, și lucrarea nu se va face». Acum, Dumnezeule, întărește-mă!" (Neem. 6: 5-9).

Înțelegeți și singuri acum, scumpi frați și surori, de ce ei s-au împotrivit convocării congresului. Pentru că, știindu-și faptele, au înțeles drept ce va urma și de aceea nu permit să se țină congresul. Hristos ne învață: „Căci oricine face răul, urăște lumina, și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele. Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumină, pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu" (Ioan 3: 20, 21).

De ce atunci, nefiind încă rezolvată problema convocării congresului bisericii CEB, un șir de slujitori ai Uniunii s-au dovedit a fi excomunicați de biserică? Vorba e că lucrătorii VSEHB și-au spus ultimul cuvânt cu privire la congres pornind o luptă crâncenă împotriva lucrării de trezire și curățare a Bisericii lui Hristos, lucrare făcută de Duhul Sfânt. Această împietrire și refuzul de a convoca congresul au descoperit deplina lor incapacitate de a se pocăi (Mat. 18: 17). Într-adevăr, „dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra?" (Mat. 5: 13).

Cunoașteți, fraților, cum am abordat noi chestiunea excomunicării. I-am preîntâmpinat pe lucrătorii VSEHB, prin o hotărâre specială, din 22 aprilie, de posibilitatea excomunicării lor și am așteptat două luni: poate că se vor întoarce la Dumnezeu și se vor lăsa de fărădelegile lor. Pentru data de 6 mai a fost fixat special un post cu privire la chestiunea excluderii lor. Dar ei nici de data aceasta nu aveau de gând să lucreze după adevăr și nu căutau nici întâlniri cu slujitorii Comitetului organizatoric, nici întâlniri cu biserica la congres.

Iar între timp la Comitetul organizatoric veneau din biserici un torent de procese-verbale și de cereri cu privire la excomunicare, în care se mărturisea că VSEHB și lucrătorii lui s-au lepădat de Dumnezeu în mod ireversibil. De aceea noi am făcut bilanțul tuturor acestor documente confirmate de mii de semnături și, fiind încredințați de Dumnezeu, i-am declarat excluși.

În primul rând, trebuie să spunem că pentru fărădelegile de ani de zile ei sunt demult excomunicați de Dumnezeu (1 Cor. 16: 22; Gal. 1: 9).

În al doilea rând, i-a excomunicat biserica CEB conform Cuvântului lui Dumnezeu (Mat. 19: 17, 18; 1 Cor. 5: 13).

În al treilea rând, mulți dintre ei sunt excomunicați pentru a doua și a treia oară... De exemplu, F. R. ASTAHOV, fiind prezbiter superior în Moldova, a fost excomunicat de biserica de la Chișinău încă în 1957. L-a tulburat faptul? Probabil, nu, căci el a fost transferat, prin hotărârea VSEHB-ului, ca ajutor al prezbiterului superior din Ucraina. Dar au început să vină și de acolo cereri de a fi excomunicat, semnate de mii de credincioși din Ucraina, iar dumnealui rămâne ca și mai înainte la locul său.

Ori, de exemplu, V. I. ERMILOV. A fost excomunicat de biserica de la Volgograd, unde era prezbiter superior. Apoi ne-a expediat procesul-verbal al excomunicării dumnealui adunarea din or. Kazan, dar a fost numit din nou prezbiter superior în Siberia de Vest, de unde iarăși a venit o cerere de a fi excomunicat...

Am putea continua această listă, dar nu avem nici necesitatea, nici posibilitatea de a o face. Am vrea doar să spunem că zadarnic se plâng ei împotriva Comitetului organizatoric, împotriva bisericii, care i-a excomunicat. Așa cere Dumnezeu, căci ei s-au lepădat demult de adevăr și de aceea Comitetul organizatoric nu trebuia să rămână indiferent față de împlinirea voii lui Dumnezeu, deoarece el constituie sfatul slujitorilor bisericii CEB consacrați Domnului, care, călăuziți de Cuvântul lui Dumnezeu și de Duhul Sfânt, fac lucrarea de curățare și unire a Bisericii lui Hristos. Se numește temporar Comitet organizatoric numai pentru că această denumire e necesară pentru convocarea congresului.

Dat fiind faptul că VSEHB a pornit pe calea împotrivirii față de adevăr și de biserică, acum tuturor le apare întrebarea: „Ce-i de făcut mai departe?"

Scumpi prieteni, dacă mai înainte, în pofida durerii pe care au pricinuit-o ei bisericii, noi îi rugam să nu admită conflictul, adică încordarea situației, schisma, ci să se pocăiască și să lase rezolvarea problemelor principale ale vieții și slujirii pe seama congresului, acum însă, când speranța întregii biserici a CEB e, de fapt, înăbușită cu putere, folosindu-se cele mai odioase metode și mijloace de luptă împotriva adevăraților copii ai lui Dumnezeu, noi nu avem dreptul să ne oprim la jumătate de cale și trebuie nu numai să nu luăm parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ci și să le osândim (Efes. 5: 11), ca nimeni dintre cei neprihăniți să nu învețe această „înțelepciune" nefastă, „pentru ca cei neprihăniți să nu întindă mâinile spre nelegiuire" (Ps. 125: 3) și ca să nu pornească întreaga biserică pe calea destrămării.

Martor este Dumnezeu — noi plângem că un șir de slujitori ai bisericii, începând prin Duhul, sfârșesc prin firea pământească, încununându-și calea cu o lepădare deplină de adevăr. Dar a-i lăsa în biserică înseamnă a admite, în mod conștient, noi jertfe, a contribui conștient la destrămarea bisericii, a încălca și a necinsti conștient învățătura lui Isus Hristos și a neglija îndelunga Lui răbdare. De aceea datoria noastră creștină, datoria de păstori e a traduce în viață aceste măsuri.

Totodată, chiar dacă îi rămânea bisericii vreo posibilitate de a-i trezi pe unii dintre ei spre mântuirea sufletelor, cel mai bun lucru care se poate face pentru sufletele lor este anume această osândire comună a activității lor nelegiuite de ani de zile.

Noi știm că multe biserici înregistrate ale CEB trăiesc conform „Regulamentului“ și „Directivelor“ ori pur și simplu „le țin ascunse“. Vă mărturisim, fraților, că nu numai a introduce aceste documente și a trăi în conformitate cu ele, ci chiar și „a le ține ascunse“ e o nelegiuire. A critica documentele îndreptate contra credinței în Dumnezeu și a te opri aici — tot nu e mare treabă. Ci a elibera biserica de jugul păcatului, a-i da iarăși Evanghelia curată, a trăi cum ne învață Hristos, a ne închina în Duh și în adevăr unicului Dumnezeu, a ajunge la curăție și unitate, fie și cu prețul durerilor și al suferințelor, — iată în ce constă lupta biruitoare a credinței!

De aceea scopul nostru rămâne cel de mai înainte: curăția și unitatea. Congresul este pentru noi un mijloc de a atinge acest scop după învățătura Domnului nostru (Fapt. 15: 1, 2, 6; Prov. 8: 14; 20: 18). Dar principalul nostru Sfătuitor și Conducător în lucrarea lui Dumnezeu este Cuvântul Lui și Duhul Sfânt atât la congres, cât și în viața de toate zilele. De aceea, dacă în perioada dată de timp Domnul binevoiește să conducă biserica pe calea încercărilor, înseamnă că El a hotărât ceva mai bun pentru noi.

„Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriți; cei răi vor face răul, și nici unul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege“ (Dan. 12: 10).

„Să luăm seama la umbletele noastre, să le cercetăm, și să ne întoarcem la Domnul. Să ne înălțăm și inimile cu mâinile spre Dumnezeu din cer...“ (Plân. 3: 40, 41).

Și această școală a rugăciunilor cu lacrimi va fi cea mai bună pregătire pentru congres. La timpul cuvenit ne vom aduna la el prin îndurarea Domnului, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune, pentru a spune toți cu un suflet, cu buze și inimi unite, și a traduce în viață ceea ce este plăcut Duhului Sfânt și nouă, Bisericii Mielului, pentru a ne pregăti pe deplin de întâlnirea cu El în ceruri.

Preaiubiți ai Domnului! Vă comunicăm că până acum încă n-am primit un răspuns oficial la toate petițiile și demersurile întregii biserici pentru permisiunea congresului.

Guvernul știe că toată biserica mijlocește pentru congres.

Ne vom ruga și vom nădăjdui că Domnul va face tot ce este plăcut Lui.

Această dare de seamă este un document, o dovadă a luptei Bisericii lui Hristos, a dificultăților întâmpinate de ea, o dovadă că, datorită Cuvântului lui Dumnezeu — acest dar ceresc, prețios, această lumină ce strălucește într-un loc întunecos (2 Pet. 1: 19) —, datorită dragostei lui Dumnezeu și călăuzirii Duhului Sfânt, biserica tinde să rămână credincioasă Domnului său.

Vă rugăm fierbinte, frați și surori, luați aminte la lucrările Domnului, pe care le face în timpul de față în biserica Sa, căci Cuvântul lui Dumnezeu zice despre cei nepăsători și neatenți:

„Ei nu iau aminte la lucrările Domnului, la lucrarea mâinilor Lui. Să-i doboare și să nu-i mai scoale!“ (Ps. 28: 5).

De aceea să participăm cu râvnă la lucrarea lui Dumnezeu, să nu încetăm a ne ruga (Ps. 89: 15).

Îmbărbătați-vă, fraților, și vegheați!

Domnul să fie cu dumneavoastră cu toți!

Harul Domnului nostru Isus Hristos, dragostea lui Dumnezeu și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu noi cu toți!

Frații dumneavoastră în Hristos — COMITETUL ORGANIZATORIC AL BISERICII CEB

22 septembrie 1962

Nesupunându-se documentelor antievanghelice ale VSEHB, credincioșii sufereau pentru credincioșia față de Dumnezeu, și nu pentru încălcarea legilor ori pentru acțiuni antisovietice inventate.

Anexă la darea de seamă a Comitetului organizatoric
din 22 septembrie 1962

Sunt oare bazate pe legislația sovietică „Directivele“ și „Noul regulament“ privind Uniunea CEB?

Scumpi prieteni, n-am avut de gând să vorbim din nou despre aceste documente antievanghelice, însă dat fiind că multe biserici ale CEB sunt obligate să activeze în conformitate cu ele și deoarece se afirmă că „Noul Regulament“ a fost elaborat, chipurile, în baza legislației sovietice a cultelor și de aceea cine se pronunță împotriva „Regulamentului“ se pronunță împotriva autorităților, noi suntem nevoiți să dovedim că aceste documente au fost scrise nu în baza legislației sovietice.

În această anexă vom vorbi numai de chestiuni de drept civil și de legislație și de aceea nu cităm Cuvântul lui Dumnezeu în mod intenționat, pentru a nu amesteca una cu cealaltă.

„Noul Regulament“ conține 39 de paragrafe. Principale (pe care se bazează orânduirea Uniunii CEB) sunt doar câteva. Și anume aceste paragrafe principale au fost scrise contrar legii.

De ce să ne tulbure § 7, în care se spune că VSEHB are pecete și ștampilă, ori § 8, conform căruia VSEHB are cancelaria sa, ori § 39, care menționează că biserica trebuie să aibă o carte de inventar, și multe alte paragrafe similare?

Dar referitor la paragrafele de bază vom vorbi și vom protesta împotriva introducerii „Regulamentului“ și a „Directivelor“, întrucât ele contrazic Cuvântul lui Dumnezeu și legislația.

Despre bisericile înregistrate și cele neînregistrate (§10 și §13)

Aceste paragrafe constată că VSEHB unește numai adunările înregistrate și întreține legături numai cu ele. Oare e în baza legii lucrul acesta? Atunci ce fel de Uniune a CEB este ea? Este o uniune a bisericilor înregistrate cu un Statut antievanghelic și contrar legii, ce unește o treime din adunările frățietății noastre, pe care ei le dau drept frățietatea CEB din URSS. Conform cărei legi VSEHB nu recunoaște bisericile neînregistrate care constituie două treimi din frățietatea noastră?

Toți cetățenii, atât ai bisericilor înregistrate, cât și ai celor neînregistrate, beneficiază de dreptul profesării libere a cultelor. (Decretul Consiliului Comisarilor Poporului cu privire la libertatea conștiinței din 20 ianuarie 1918 și art. 124 al Constituției URSS)

Dacă bisericilor neînregistrate li s-ar fi luat acest drept, aceasta ar însemna că celor două treimi din adunările frățietății noastre li s-a ridicat dreptul constituțional.

A înregistra asociațiile religioase este funcția statului, și nu a bisericii, e un lucru cerut de ordinea legală de stat. Fiece asociație, fiece grup trebuie să aibă posibilitatea de a se înregistra fără piedici sub formă de asociație absolut liberă a cetățenilor cu aceleași idei, independentă de autorități și posedând o deplină independență în ceea ce privește organizarea internă, până și în a se declara o comunitate autonomă, independentă nu numai de autorități, ci și de centrul religios, de biserică. (F. M. RUDNINSKI. „Свобода совести в СССР“ [„Libertatea de conștiință în URSS“]. Editura de stat de literatură juridică, Moscova, 1961, p. 43, 44)

Punctul doi al Decretului Consiliului Comisarilor Poporului (SNK) cu privire la libertatea conștiinței din 20/1/1918 glăsuiește: „Se interzice a emite, la nivel republican, vreo lege ori vreo hotărâre locală, care ar strâmtora ori ar limita libertatea conștiinței...“ Altfel nici nu poate fi, căci ce ar rămâne din Decret, din Constituție dacă ele pot fi anulate prin hotărârile locale?

Iată, de exemplu, ce răspunde redacția revistei „Наука и религия“ („Știință și religie“) la întrebarea: „Activitatea căror biserici și secte e permisă pe teritoriul URSS?“ — „În prezent de dreptul profesării libere a cultului profită în URSS... (în numărul altora) secta creștinilor evanghelici baptiști... Examinând situația și activitatea asociațiilor religioase sectare, trebuie să deosebim două categorii ori grupuri de secte: primul grup — sectele care profită conform Constituției URSS de dreptul profesării libere a cultului; al doilea — secte cu caracter antistatal și fanatic, a căror activitate este interzisă pe teritoriul URSS. În locul unei asemenea divizări (și numai ea este dreaptă din punctul de vedere al atitudinii Statului Sovietic față de curentele religioase sectare) unii comit o greșeală introducând în uz divizarea sectelor după criteriul: înregistrate la organele puterii și neînregistrate... Substituția unui concept cu altul poate crea o confuzie...“ („Наука и религия“ [„Știință și religie“], mai 1960, nr. 5, p. 84, 85).

Cu privire la numirea în funcție a slujitorilor (§ 3, 18, 19 și 11, 21, 23)

Toate aceste paragrafe consolidează în biserică o ordine, conform căreia, chiar dacă ea, biserica, ar vrea, totuși să nu poată trăi sfânt și să nu poată împlini voia lui Dumnezeu. În fond, din aceste paragrafe rezultă că toate posturile de răspundere în biserică trebuie să fie ocupate de oameni care n-au venit din biserică, adică organul VSEHB nu este ales de biserică, nici nu-și face darea de seamă înaintea bisericii cu privire la munca sa. Încă o consecință a paragrafelor indicate este că VSEHB mai are la dispoziție un personal de prezbiteri superiori (mai înainte se numeau împuterniciți din partea VSEHB), care nu sunt aleși nici ei de biserică, nici nu-și fac darea de seamă înaintea ei, ci sunt numiți. Credincioșii zic de obicei: „Ni s-a trimis un prezbiter regional“. Prezbiterii regionali, la rândul lor, au sarcina de a supraveghea numirea slujitorilor locali și doar foarte rar credincioșii adunărilor înregistrate reușesc să-și apere candidatul ales de ei la postul de prezbiter. Care este, conform programului VSEHB, sarcina principală a tuturor acestor prezbiteri nealeși de biserică? Ce trebuie să facă ei? Iată ce: să traducă în viață „Noul Regulament“ și „Directivele“ secrete, pe care le examinăm acum, și să nu îngăduie a se trece peste limitele lor, adică să nimicească biserica, să nimicească rânduiala lui Dumnezeu. Iată, fraților, ce înseamnă a da dovadă de indiferență și lipsă de control. Înseamnă a da drepturi nelimitate oamenilor care s-au abătut de la adevăr și se află totuși în conducerea bisericii. Înseamnă că de sus până jos ei vor numi lucrători după placul lor și vor face ce le va plăcea, iar apoi vor emite un „Regulament“ prin care își vor asigura inviolabilitatea și care nu-ți va permite să te referi la ei cu nici un cuvânt, ceea ce și vedem în prezent. VSEHB susține că toată această ordine a fost stabilită în baza legislației cultelor. Pentru a ne convinge de contrariul, vom cita un extras din broșura Editurii de stat de literatură juridică, tipărită recent (1961), „Свобода совести в СССР“ („Libertatea conștiinței în URSS“), p. 44. Iată ce e scris acolo: *„În unele asociații religioase... episcopul este un stăpân deplin și e numit fără a se ține seama de dorința credincioșilor. În legătură cu aceasta, încă în anul 1962 Comisariatul Norodnic de Justiție din RSFSR a explicat că asociațiile religioase sunt absolut independente în chestiunile organizării interne, până și în a se declara o comunitate autonomă, independentă de centrul religios. Supunerea grupului de cetățeni, precum și a slujitorilor cultului față de episcopul lor e absolut benevolă. Nici un centru religios nu are dreptul să numească slujitori care nu sunt pe placul asociației religioase.“*

După cum vedeți, și în aceste paragrafe acțiunile VSEHB-ului și „Regulamentul“ lor sunt contrare legii. Apare întrebarea: „Cum traduceau atunci ei toate acestea în viață?“ Poate că credincioșii s-au învoit benevol să li se numească slujitori și să li se introducă „Regulamentul“? Nu, ci se făcea cam în felul următor: s-a adus la adunare „Regulamentul“ VSEHB. Credincioșii conștiincioși și plini de abnegație se împotrivesc insistent primirii lui, restul credincioșilor se uită cu nedumerire la prezbiterul regional care stă la amvon și ține într-o mână „Regulamentul“, iar cu cealaltă arată spre ușa casei de rugăciune și zice: „Ori «Regulamentul», ori lacătul la casa de rugăciune“. Și toți tac.

Astfel stau lucrurile și cu numirea prezbiterilor: trebuie să fie numit un prezbiter pe care biserica nu-l vrea și atunci prezbiterul regional declară: „Ori el (arătând spre prezbiter), ori lacătul la ușa casei de rugăciune“. Dacă trebuie să fie înlăturat prezbiterul plăcut bisericii, dar neplăcut lor, este înlăturat în același mod. Prin urmare, toate acestea se traduc în viață sub presiune, căci în ceea ce privește chestiunea deschiderii ori închiderii casei de rugăciune, bisericile sunt puse de asemenea într-o dependență totală.

Despre organul executiv (§ 32, 34, 36)

Conform „Regulamentului“ VSEHB, dreptul de a predica, precum și de a rezolva toate chestiunile de afaceri ale bisericii aparține, în mod exclusiv, organului executiv al bisericii constituit din trei persoane. Se pune întrebarea: unde e aici bunul-simț? Unde s-au mai văzut organe executive ori comitete executive fără consilii superioare? Căci anume consiliul ori sfatul are dreptul de a conduce asociația de care a fost ales. Numai sfatul bisericii rezolvă toate chestiunile și își face darea de seamă înaintea adunării. Iar organul executiv de aceea se și numește executiv pentru că e menit să execute hotărârile bisericii, hotărârile sfatului bisericii, și nu să conducă.

Atunci conform cărei legi a dat VSEHB toată puterea în mâinile organului executiv? Căci, potrivit punctului 13 al Hotărârii Comitetului Executiv Central din URSS (VȚIK) și a Consiliului Comisarilor Poporului (SNK) din 8-IV-1929, organele executive se aleg în biserici pentru funcții legate de administrarea și utilizarea averii bisericii și pentru reprezentarea externă, iar toate chestiunile duhovnicești importante, precum problema personalului de slujitori, alegerea și înlăturarea lor și în genere toată munca de conducere a bisericii e înfăptuită de adunarea însăși în persoana sfatului bisericii ales de ea. La VSEHB însă, după cum vedeți, și în această chestiune totul e orientat, în primul rând, spre a-i lipsi pe credincioși de dreptul de a participa la conducerea vieții bisericii; în al doilea rând, spre a pune biserica în dependență de stat. Iar dumneavoastră știți că atât biserica, cât și sfatul frățesc ales de ea, adică conducerea duhovnicească aleasă, trebuie să fie, conform legii, independente atât de centrul religios, cât și de stat, căci în legislația sovietică e consolidat principiul formulat de V. I. Lenin, conform căruia asociațiile religioase sunt „...uniuni absolut libere ale cetățenilor cu aceleași concepții, independente de puterea de stat“ (V. I. Lenin, Opere, vol. X, p. 74). Atitudinea statului față de biserică, în afară de alte articole ale legii, e determinată cel mai reușit de primul punct al Decretului cu privire la libertatea conștiinței, la asociațiile bisericești și religioase, care glăsuiește: „Biserica e separată de stat“ (Decretul Puterii Sovietice, vol. I, p. 373). Iar dacă i se dă organului executiv dreptul de a conduce biserica, după cum prevede „Regulamentul“, atunci este încălcat acest principiu al independenței, căci, potrivit punctului 14 al Hotărârii VȚIK și a SNK din 8-IV-1929, organele de înregistrare au dreptul să recuze* unele persoane din componența organului executiv, lucru care nu e prevăzut referitor la conducerea duhovnicească.

Cu privire la botezul tineretului

În biserica evanghelico-baptistă sunt botezați credincioșii de vârstă conștientă. Minorii de regulă, nu sunt botezați. Totuși sunt cazuri când credincioșii se adresează la 16, 17 ani cu rugămintea stăruitoare de a fi botezați. Conform „Regulamentului“ și „Directivelor“, botezul și frecventarea adunărilor sub 18 ani sunt interzise. Dar sunt interzise oare de lege? Oare legislația cultelor e deosebită pentru fiece biserică? De ce ortodocșii și catolicii botează începând din pruncie? Fiindcă nu există interzicere pentru oficierea botezului. Legea oferă un asemenea drept și nu este stabilită nici vârsta, nici vreun termen de încercare. E o greșeală a ne baza pe punctul 3 al Hotărârii VȚIK și a SNK din 8-IV-1929, deoarece acolo e vorba de altceva. Și anume: că membri cu drepturi egale ai asociațiilor religioase pot fi cetățenii care au atins vârsta de 18 ani, căci numai atunci ei vor avea dreptul să fie aleși în conducere, să încheie contracte, tranzacții ș. a. Dar cel botezat nici nu are nevoie de toate acestea. Botezați-l după credința lui în Numele Tatălui și al Fiului, și al Duhului Sfânt și el se va face părtaș la Biserica nevăzută a lui Hristos. Să frecventeze adunările nu i se interzice, ci sunt interzise conform legii numai „adunările speciale pentru copii“ (Hotărârea VȚIK și a SNK din 8-IV-1929, punctul 17 „c“).

În ceea ce privește articolul 227 din Codul penal al RSFSR, articolul 209 din CP al URSS și articolele analogice din CP ale altor republici unionale, acolo este vorba de grupuri care, „sub pretextul“ oficierii datinilor religioase, exercită o activitate dăunătoare. De aceea bineînțeles că atât activitatea acestor grupuri, cât și atragerea în ele a minorilor sunt interzise de lege.

---

* A recuza — a respinge, a nu recunoaște competența cuiva.

Noi, credincioșii de credință evanghelico-baptistă, considerăm dreaptă reprimarea și interzicerea răului, care dăunează sănătății cetățenilor ori le limitează libertatea sub orice pretext ar fi făptuit el, căci Evanghelia ne învață să facem numai bine, să nu facem oamenilor ceea ce nu ne dorim nouă și noi împlinim aceste porunci în viața și în slujirea noastră. De aceea articolele date nu se pot extinde asupra grupurilor și asupra uniunilor evanghelico-baptiste.

Examinarea acestor câteva paragrafe e pe deplin suficientă pentru a ne convinge că „Regulamentul“ și „Directivele“ sunt scrise nu în baza legii, după cum susține VSEHB, deoarece aceste documente sunt destinate pentru înăbușirea libertății de conștiință, ceea ce nu întâlnim în legislația sovietică. Încă până la emiterea tuturor legilor sovietice existente, V. I. Lenin, condamnând legile existente în vechea Rusie, care limitau libertatea conștiinței, scria: „Din statele europene numai în Rusia și în Turcia au mai rămas legi rușinoase... Aceste legi fie că opresc de-a dreptul o anumită credință, fie că opresc răspândirea ei, fie că-i lipsesc de unele drepturi pe oamenii care profesează o anumită credință. Toate legile astea sunt cele mai nedrepte, ele se bazează cel mai mult pe silnicie, sunt cele mai rușinoase. Fiecare trebuie să aibă o deplină libertate nu numai de a profesa orice credință îi place, dar și de a răspândi orice credință și a-și schimba credința. Nici un cinovnic nu trebuie nici măcar să aibă dreptul să-l întrebe pe cineva, oricine ar fi el, de credință: aceasta e o chestiune de conștiință și nimeni n-are dreptul să se amestece aici“ (V. I. Lenin, Opere, vol. VI, p. 408).

Și, vorbind de cerințele social-democraților ruși, V. I. Lenin scria: „În primul rând, noi cerem recunoașterea neîntârziată și necondiționată de către lege a libertății întrunirilor, a libertății presei și amnistierea tuturor deținuților politici și a tuturor sectanților. Atâta vreme, cât nu se face lucrul acesta, orice cuvinte despre toleranță, despre libertatea credinței vor rămâne doar un joc mizerabil și o minciună mârșavă“ (V. I. Lenin, Opere, vol. VI, p. 350).

Iată de ce îndată după instaurarea puterii sovietice, peste trei luni, când se punea temelia principiilor de bază ale statului democratic, la 20 ianuarie 1918 a fost emis Decretul cu privire la libertatea de conștiință, care a separat biserica de stat și a oferit tuturor cetățenilor o deplină libertate a credinței.

Principiile libertății de conștiință au fost consolidate și în articolele respective ale Constituțiilor din anii 1918, 1925 și 1936.

Decretul cu privire la libertatea conștiinței continuă să rămână și acum baza legislației cultelor.

Așadar, fiecare trebuie să știe că într-un stat democratic nu există* nici nu pot exista legi care să limiteze libertatea profesării cultelor, deoarece acolo unde nu este o garanție legitimă a profesării cultelor, nu e nici garanția libertății conștiinței, acolo se instaurează exploatarea cugetului, exploatarea duhului, care e mult mai îngrozitoare decât exploatarea fizică.

De aceea legi care nu prevăd libertatea conștiinței pot apărea numai când spiritul de echitate al poporului va decădea în mod considerabil, când statul va înceta să fie democratic și orânduirea lui — republicană.

Iar dacă nu sunt legi care limitează libertatea conștiinței, atunci se pune întrebarea: pentru ce a trebuit să se inventeze aceste documente ilegale, îndreptate împotriva credinței în Dumnezeu și să se demonstreze că ele sunt bazate pe legislație? Numai pentru a se da o bază teoretică acțiunilor ilicite, pentru a le da o formă legală și a legifera astfel samavolnicia și nelegiuirea.

Nici chiar congresul, care e atât de necesar pentru frățietate, nu e prevăzut de „Regulament“, în timp ce este prevăzut de legislație (Hotărârea VȚIK și a SNK din 8-IV-1929, punctele 20-24).

Repetăm, scumpi prieteni, că n-am vrut să atingem aceste probleme, însă dat fiind că suntem prezentați ca oameni ce se împotrivesc autorităților numai pentru că ne pronunțăm împotriva „Regulamentului“ și a „Directivelor“, suntem nevoiți, muncind în condiții complicate, să descâlcim această confuzie inventată, pentru a clarifica o dată pentru totdeauna această chestiune.

---

* E necesar să explicăm că în Hotărârea VȚIK și a SNK din 1929 există articole care pot fi interpretate în scopul limitării libertății de conștiință, lucru pe care nu-l prevede Decretul din 1918.

Iată de ce nu trebuie admisă nici o interpretare a legilor, care nu e în conformitate cu Decretul, și orice opinie controversată trebuie soluționată numai în spiritul Decretului, adică în favoarea libertății de conștiință, întrucât Decretul este legea de bază privind libertatea de conștiință și separarea bisericii de stat.

Numai cu un asemenea mod de tratare legală, când Decretul are întâietate față de orice alte hotărâri, putem spune că în țara noastră lipsesc legi ce ar limita libertatea de conștiință.

APEL

către toți slujitorii Domnului, către prezbiterii, diaconii, predicatorii, frații și surorile care intră în componența sfaturilor bisericești și către toți cei credincioși Domnului

22 septembrie
1962

> *...Lupta venea de la Dumnezeu.* 1 Cron. 5: 22
>
> *Au primit ajutor... Căci, în timpul luptei, strigaseră către Dumnezeu, care i-a ascultat, pentru că se încrezuseră în El.* 1 Cron. 5: 20

Scumpi conlucrători în marea lucrare a Împărăției lui Dumnezeu!

Toți știți că Biserica CEB trece acum prin încercări grele, extraordinare în viața duhovnicească (2 Cor. 8: 2). Mai știți și că am făcut tot ce depindea de noi, după puterile și peste puterile noastre, în ceea ce privește chestiunea congresului — martor este Dumnezeu.

Iar de congres avem nevoie nu de dragul congresului, nici pentru cuvântări pompoase, ci ca să se adune la el trimișii bisericilor, care sunt slava lui Hristos, să ia Cuvântul lui Dumnezeu, să îngenuncheze înaintea Domnului și să zică: „Iartă-ne, Dumnezeule atotmilostive! Vezi cât de rău e totul în slujirea noastră, căci mulți slujitori s-au abătut de la poruncile Tale sfinte, iar noi am privit îndelung cu nepăsare și acum suspină, din această cauză, poporul Tău. Dar noi am venit acuma la Tine, ajută-ne să luăm hotărâri întemeiate pe Cuvântul Tău și insuflate de Duhul Tău Sfânt; trimite Duhul Sfânt pentru trezirea poporului Tău, ca să ajungem la curăție și unitate după Cuvântul Tău, ca noi și poporul Tău să fim gata pentru venirea Ta în curând — căci nimic întinat nu va intra la Tine!“.

Iată, fraților, cererea noastră către Dumnezeu și dorința arzătoare cu care ne pregăteam să mergem la congres.

Ascultând de Duhul Sfânt, am făcut și vom face și pe viitor ceea ce ne-a poruncit Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos.

Programul acțiunilor noastre este Cuvântul lui Dumnezeu.

Lupta pentru curăția și unitatea Bisericii CEB rămâne, ca și mai înainte, sarcina noastră primordială. Căci curăția și unitatea sunt condițiile necesare pentru părtășia noastră necurmată cu Domnul, pentru a ajunge la țelul principal: la viața veșnică cu Hristos în ceruri. Și de aceea vom lucra cu binecuvântarea Domnului în această direcție, cu toate că suntem nevoiți s-o facem în condiții nefavorabile: oamenii ce s-au abătut de la Dumnezeu, în special mulți slujitori ai VSEHB, se împotrivesc cu înverșunare lucrării Duhului Sfânt.

Noi am chibzuit totul ținând cont de condițiile vremii și, când am socotit dacă avem vreo șansă de reușită, atunci, privind la ceea ce se vede, s-a dovedit că nu avem nici una — înfrângere sută la sută. Dar când ne-am uitat cu credință, L-am văzut pe Hristos cu puterea tăriei Sale zicând: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ“ (Mat. 28: 18). Am văzut oștirea Lui în ceruri și pe toți cei credincioși pe pământ, care umblă sub călăuzirea Duhului Sfânt, prin care El le-a dat putere să calce peste toată puterea vrăjmașului (Luc. 10: 19). Și am văzut prin credință că vom obține o biruință deplină cu Hristos, iar cel ce se încrede în El nu va fi dat de rușine (Rom. 10: 11).

Preaiubiți de Domnul frați și surori! Atitudinea nepăsătoare a multor copii ai lui Dumnezeu față de aflarea în biserică a slujitorilor neplăcuți Domnului a avut urmări grave pentru multe adunări ale CEB. Apelăm la cugetul dumneavoastră: nu rămâneți indiferenți față de durerea poporului lui Dumnezeu. Nu îngăduiți ca altcineva, în afară de biserica însăși, să rezolve problemele de importanță vitală ale bisericii. Păstrați și apărați adevărul, ca să nu să se întâmple cum spune prorocul Isaia: „Nici unuia nu-i place dreptatea, nici unul nu se judecă cu dreptate...“ (Is. 59: 4). Lucrul acesta e chiar pentru folosul duhovnicesc al dumneavoastră, pentru a ajunge la curăția și unitatea întregului popor al lui Dumnezeu. Fiecare dintre dumneavoastră trebuie să cează cu insistență ca în biserică să se dea o deplină posibilitate pentru a se da citire și a fi ascultate epistolele Comitetului organizatoric, pentru a-i asculta pe slujitorii care susțin cauza curăției și a unității, și abia după toate acestea, să luați împreună cu toată biserica o hotărâre conform Cuvântului lui Dumnezeu. Iată unica metodă dreaptă de rezolvare a problemei noastre complicate (Fapt. 15: 22; Ps. 119: 24, 59, 60).

Să nu vă temeți, fraților, în această luptă! Domnul ne-a trimis deja atâtea binecuvântări! Și numai cei orbi spiritual nu pot să le vadă. Iar noi să înălțăm rugi către Dumnezeu în timpul luptei și ni se va da și nouă ajutor, ca și celor din vechime, căci, făcând lucrarea lui Dumnezeu, ne încredem în El (1 Cron. 5: 20-22).

Scumpi prieteni, venind în ajutorul multor copii ai lui Dumnezeu, satisfăcându-le necesitățile, vă propunem câteva sfaturi practice, bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu, cu privire la problemele cele mai des întâlnite în slujirea noastră.

Despre unitate

Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Efes. 4: 5

A ajunge la curăție și unitate este sarcina noastră primordială. Dar spre ce fel de unitate tindem noi pe baza Cuvântului lui Dumnezeu?

În primul rând, pledăm pentru unitatea cu Hristos, căci pentru cel care nu are această unitate e inutilă și oricare altă unitate (Ioan. 15: 4, 5);

în al doilea rând, pledăm pentru o unitate cu toți sfinții, căci suntem prieteni cu toți cei ce se tem de Domnul și păzesc poruncile Lui (Ps. 119: 63);

în al treilea rând, suntem pentru unitatea tuturor adunărilor CEB, pentru unitatea întregii Biserici a lui Hristos (Ioan 17: 21).

Dar suntem împotriva unității cu apostații, suntem împotriva unității cu păcătoșii, căci pentru o asemenea unitate Dumnezeu ne pedepsește și, dacă nu vrem să tragem învățăminte, ne părăsește cu totul (2 Cor. 6: 14-16).

Vă rugăm fierbinte, scumpi prieteni, să nu înțelegeți aceasta ca o chemare spre schismă și dezbinări. Căci Cuvântul lui Dumnezeu ne învață: „Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii“ (Rom. 12: 18) și „urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul“ (Evr. 12: 14).

Aflându-ne în o adunare ori alta, Domnul ne cheamă să fim lumina Lui prin purtarea noastră, prin mărturisirea adevărului, prin mustrarea celor care se abat de la poruncile lui Hristos, chiar dacă aceștia ar fi și slujitori, pentru ca să fie dați afară din biserică cei nelegiuiți și desfrânați, și nu invers: cei sfinți să plece din biserică, iar adunarea să rămână la dispoziția apostaților, al căror scop e a nimici biserica. A ieși și a ne despărți uneori e foarte ușor, dacă ne permit împrejurările exterioare ori dacă ne ajunge curajul s-o facem. Dar trebuie să înțelegem mai întâi voia lui Dumnezeu în această privință. Iar potrivit voii lui Dumnezeu, noi trebuie să „cruțăm turma“ Domnului, să n-o rupem în bucăți, căci pentru toți a murit Hristos, suntem răscumpărați prin sângele Lui scump.

Mai bine e să suferim cu poporul lui Dumnezeu, să rămânem nedreptățiți ș. a. m. d., după cum a fost, de exemplu, cu prorocul Ieremia, și nu să ne despărțim, ci să continuăm slujirea în biserică cu posturi, rugăciuni, convorbiri explicând toată voia lui Dumnezeu fiecărui credincios (Fapt. 20: 20, 21, 26, 27).

Dar dacă veți fi izgoniți din biserică (3 Ioan 1: 9-11), dacă nu aveți posibilitate de a lua parte la cina Domnului (lucru despre care se va vorbi mai jos), dacă ați făcut tot posibilul pentru a ajunge la pace, curăție și unitate, dar ați întâmpinat o deplină împotrivire față de Cuvântul lui Dumnezeu, de poruncile lui Hristos, numai atunci poate fi îndreptățită despărțirea și ieșirea din o asemenea adunare pentru o slujire de sine stătătoare Domnului potrivit Cuvântului Său.

Dacă în unele adunări, spre marele regret al tuturor copiilor sinceri ai lui Dumnezeu, a avut loc o asemenea despărțire, nu trebuie în nici un caz să fim nepăsători față de acest fenomen nefast pentru multe suflete neîntărite. Apostații și cei vicioși sunt în minoritate întotdeauna. De aceea trebuie nu să ne despărțim de ei, căci biserica e chemată să-i dea afară din mijlocul său. Iar grosul maselor de credincioși trebuie să înțeleagă mai devreme ori mai târziu acțiunile Duhului Sfânt de curățare a bisericii, ceea ce îi va și duce pe toți copiii lui Dumnezeu, va duce toată

Biserica lui Hristos din țara noastră la o unitate deplină. Iată pentru ce ne rugăm lui Dumnezeu și ne vom continua rugăciunile după cum S-a rugat și Domnul nostru Isus Hristos (Ioan 17: 21-23).

Așadar, scopul nostru principal este curăția și unitatea, dar întâi de toate — curăția, căci „înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică“ (Iac. 3: 17).

Iar unitatea fără curăție nu vine din înțelepciunea de sus, nu e de la Dumnezeu. Și, fiind în o astfel de unitate, biserica ne amintește de cetatea care a devenit „un locaș al... oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte“ (Apoc. 18: 2). Această unitate produce un rod otrăvitor și întinează ceea ce a fost curat (Evr. 12: 15, 16). Păziți-vă, fraților, de o asemenea unitate! Vegheați, ca nu cumva să vină cineva în numele Comitetului organizatoric și să aducă ceva străin învățăturii sănătoase. Cercetați-i pe cei ce vin la voi. De am veni chiar noi și de v-am aduce nu ceea ce corespunde adevărului — orice apostat să fie anatema (Gal. 1: 8, 9).

Nu răspândiți nici scrisorile unor frați care, după cum zice Scriptura, „sunt lacomi de nelegiuirile“ poporului (Osea 4: 8), răspândesc zvonuri rele despre slujitorii VSEHB-ului excomunicați de biserică, cum ar fi scrisoarea anonimă cu titlul „Portretul păstorilor superiori ai bisericii“ și alte scrisori de felul acesta.

Nu e greu să înțelegem în ce duh sunt scrise aceste scrisori și să vedem că autorii nu zidesc lucrarea lui Dumnezeu, ci sunt amatori de a descoperi necurăția și a o expune în văzul tuturor. E un duh potrivnic Evangheliei. Deși suntem defăimați de prezbiterii regionali și de slujitorii VSEHB, totuși nu putem răspunde la fel, după cum nici Domnul nostru, „când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri“ (1 Pet. 2: 23), iar dacă îl mustra pe cineva, o făcea în scopul corectării lor și al păstrării poporului Domnului de influența lor nefastă.

Preaiubiți frați și surori! Acum, ca nicicând altă dată, e nevoie să nu admitem dispoziții îngust-sectare și polemici dăunătoare pentru cauza unității. Se observă aceste tendințe mai ales la „baptiștii“ ori „evangheliștii“ extremi, care doresc să-și apere tradițiile și datinile (Evr. 6: 1, 2). Asemenea despărțiri nu vin de la Duhul Sfânt, ci au mai curând o orientare spre firea pământească și spre închinarea la autoritatea omenească (1 Cor. 3: 3-7).

Scumpi copii ai lui Dumnezeu! Nu fiți prunci la minte, ci sfințiți-vă, umpleți-vă de Duhul Sfânt și veți vedea acțiunea Duhului Sfânt în mișcarea pentru curățarea și unitatea bisericii, veți vedea că numele slujitorilor, ca al unor „robi netrebnici“, care fac ceea ce trebuie să facă după voia Domnului, se pierd în torentul harului lui Dumnezeu și că în toate acestea Se vede numai Hristos (Ps. 115: 1).

Vă rugăm în numele gloriei Domnului și al unității tuturor copiilor lui Dumnezeu să nu înlocuiți măreția lui Dumnezeu cu autoritățile omenești.

Despre cina Domnului (frângerea pâinii)

> *...În suferințele mele pentru voi; și în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica.* Col. 1: 24

Noi atingem, scumpi prieteni, numai o singură latură a frângerii pâinii, dar foarte importantă. Importantă pentru că atitudinea greșită a multor credincioși față de această poruncă sfântă a creat în multe biserici de-ale noastre un teren favorabil pentru rădăcina amară apărută, care a crescut apoi devenind un copac rămuros al păcatului.

În timpul frângerii pâinii toți membrii bisericii ca și cum se apropie de crucea Golgotei deschizându-și inimile și are loc, în felul acesta, un autocontrol periodic. Noi știm că „deosebirea“ Trupului Domnului, adică meditațiile noastre duhovnicești la suferințele și la moartea Domnului, ne dau viață și pace când stăm în fața Lui „cu sufletul zdrobit“, când ne străpunge sufletul sabia durerilor Lui de moarte, ne facem și noi părtași la Trupul lui Hristos, suferind împreună cu El și recunoscând că El a pătimit din vina noastră. Dar, pe de altă parte, această poruncă servește drept părtășie la Trupul unic al lui Hristos în persoana copiilor lui Dumnezeu răscumpărați de El: „Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine“ (1 Cor. 10: 17). Cugetăm oare în acest sens la Trupul Domnului, „îl deosebim“ când participăm la Cină?

Toți știu că biserica CEB trece prin o perioadă excepțională a vieții sale: în multe adunări slujitorii care s-au abătut de la adevăr stârnesc vrajbă împotriva fraților și a surorilor care apără curăția învățăturii Domnului; în biserici lipsește pacea, dar ei, ignorând aceste neorânduieli, continuă să oficieze cina Domnului. Cum se poate una ca asta? Doar este scris: „Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși...“ (1 Cor. 11: 29). Oare toți sunt vrednici să mănânce și să bea? Nu! Și atunci încep să spună că este scris: „Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși...“ și deci nu avem treabă cu alții. Se pune întrebarea: cum de se întâmplă că toată adunarea nu are pace, iar fiecare în parte este curat?

Apostolul Pavel zice: „Și dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el...“ (1 Cor. 12: 26).

Iar dacă nu suferi, nu simți durere, în asemenea caz ești în afara Trupului lui Hristos.

Zici că te-ai cercetat, te-ai găsit curat și de aceea iei parte la cină, iar dacă cineva dintre slujitori ori dintre membri nu sunt vrednici — nu te privește.

Să vedem dacă corespunde acest mod de gândire Cuvântului lui Dumnezeu. Dumneata apelezi la cele scrise: „De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău?“ E drept! Dacă ai o bârnă în al tău, nu te uita la altul, ci scoate-o mai întâi din ochiul tău!

Recurgi la cuvintele: „Omule, oricine ai fi tu, care, judeci pe altul...“ Ai dreptate! Dacă faci tu însuți aceleași lucruri, mai întâi încetează tu să păcătuiești (Rom. 2: 1).

Iar dacă tu însuți ești vrednic, atunci cercetează de n-ai fost martor la păcatul fratelui tău, ori, cu atât mai mult, al slujitorului. Căci un membru de rând, care ia parte în chip nevrednic la cina Domnului, își dăunează numai sie și unui număr mic al celor apropiați, iar slujitorul dăunează, în o asemenea stare, întregii biserici, adică își aduce osândă sie însuși și lipsă de binecuvântare pentru întreaga biserică. Ai oprit oare păcatul? Datoria ta sfântă e să-l mustri pe cel ce a păcătuit și, dacă se pocăiește, să-L aduci la picioarele Domnului, iar dacă nu se pocăiește, păcatul trebuie să fie înlăturat pe calea excomunicării celui rău din biserică (1 Cor. 5: 13). Iar dacă n-o vei face, păcatul va fi asupra ta, căci este scris: „...Să mustri pe aproapele tău, dar să nu te încarci cu un păcat din pricina lui“ (Lev. 19: 17; Mat. 18: 15).

Dacă e vinovat unul, și dacă n-a fost osândit, atunci sunt vinovați toți. Totodată trebuie să ținem minte că „puțin aluat dospește toată plămădeala“ și că nu numai a lua parte la cină împreună cu slujitorii nevrednici, ci și a-i saluta înseamnă a fi părtaș la faptele lor rele (2 Ioan vers. 11).

Căci dacă credincioșii n-ar fi avut o atitudine tolerantă față de păcat, nu s-ar fi întâmplat niciodată ceea prin ce trece acum biserica. Pe deasupra, iată deja de 13 luni se duce lupta pentru curățare, care dă la iveală păcatul celor ce se împotrivesc adevărului și nu doresc să se pocăiască înaintea lui Dumnezeu, dar cu toate acestea, a 13-a oară în multe biserici ei se apropie și întind mâna ca „să-și mănânce și să-și bea osânda“. De aceea cercetează-te nu numai în ceea ce privește propriile-ți păcate, ci și în ceea ce privește responsabilitatea de a face tot ce trebuia să faci ca membru al Trupului lui Hristos. Și dacă n-ai făcut totul, atunci păcatul rămâne asupra ta, căci „cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat!“ (Iac. 4: 17)*.

Vei spune: „Deci iese că, dacă slujitorul nu este vrednic, atunci nimeni nu trebuie să ia parte la frângerea pâinii?“ Da, fraților, nimeni!

Asemenea slujitori, dacă nu se vor pocăi și nu se vor corecta, trebuie să fie înlăturați ori excomunicați, iar dacă e imposibil să se facă și lucrul acesta, atunci să nu luăm noi înșine parte împreună cu ei, ci să găsim posibilitatea de a săvârși frângerea pâinii aparte.

Să țineți minte că o mai aspră pedeapsă „va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului, cu care a fost sfințit, și va batjocori pe Duhul harului“ (Evr. 10: 29).

Atitudinea noastră față de adunările înregistrate

Dacă împliniți Legea... potrivit Scripturii... bine faceți. Iac. 2: 8

Înregistrarea e necesară pentru ordinea legală de stat. Cu regret, pretutindeni continuă să fie încălcată această ordine și două treimi din adunările frățietății noastre continuă să rămână mulți ani neînregistrate din motive care nu depind de biserică.

Iar în ce ne privește, nu trebuie să ne ferim de înregistrare în baza legii, adică dacă biserica rămâne totodată independentă de autorități precum și de centrul religios impus în mod forțat.

---

* Așadar, dacă n-ai împlinit ceea ce ești dator să împlinești, ești vinovat și anume dumneata nu trebuie să participi la cina Domnului (Mat. 26: 19).

Iar dacă condițiile înregistrării sunt de așa natură, încât ni se vor numi și ni se vor înlătura slujitori fără acordul nostru, dacă se vor face excomunicări și primiri în biserică conform indicațiilor din exterior, dacă ni se va spune: „Vă înregistrăm, numai cu condiția acceptării «Regulamentului»“, atunci trebuie să răspundem: „Nu!“ Căci dacă biserica e înregistrată numai după ce ea încetează, de fapt, a mai fi biserică; dacă ea trebuie să se lepede mai întâi de Hristos și de poruncile Lui, atunci — nu! nu! și iarăși nu! Fără de Hristos nu avem nevoie nici chiar de întreaga lume. De dragul înregistrării să rupem legământul cu Dumnezeu? Să pierdem binecuvântările? Să pierdem viața veșnică?! Ce ne-ar folosi să câștigăm toată lumea, dacă ne-am pierde sufletul?! De aceea să căutăm mai întâi „Împărăția lui Dumnezeu, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra“. Iar dacă ne vom lepăda de El înaintea oamenilor, Se va lepăda și El de noi. Și la ce ne trebuie atunci casa de rugăciune și toate bunurile? La ce ne trebuie înregistrarea dacă Mirele Și-a părăsit Mireasa, care a pornit pe calea viciilor? La ce le trebuie mlădițelor comodități dacă au fost tăiate de pe viță?“

În scrisoarea sa către adunările înregistrate din 20.VI.1962 VSEHB cheamă: „În scopul păstrării înregistrării... să se respecte condițiile și... «Regulamentul» și «Directivele către prezbiterii superiori»“.

În legătură cu aceasta noi vă sfătuim: rămâneți a fi înregistrați, dar „în scopul păstrării vieții veșnice“, faceți o ordine evanghelică... și excomunicați-i pe cei răi, osândiți în mod public „Regulamentul“ și „Directivele“. Curățați-vă, deschideți-I ușa lui Hristos și El va intra. Iar dacă pentru aceasta veți fi lipsiți de înregistrare — va fi o nelegiuire care n-ar depinde de dumneavoastră. Prețuiți legământul cu Hristos! (Filip. 3: 7, 8).

Despre atitudinea față de stat

...Cine iubește pe alții, a împlinit Legea. Rom. 13: 8

Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele, și vei avea laudă de la ea. Rom. 13: 3

În frățietatea noastră, sub influența oamenilor ce s-au abătut de la adevăr, s-au strecurat concepții greșite și o tâlcuire greșită privind relațiile bisericii cu autoritățile actuale. Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că autoritățile sunt numite de Dumnezeu (Rom. 13: 1). Pentru ce scop? Ce funcții și îndatoriri au acești „slujitori ai lui Dumnezeu“, care „nu degeaba poartă sabia“? Să mențină ordinea publică, încât noi să ducem o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu ne învață să ne rugăm „pentru împărați și pentru toți cei ce sunt în dregătorii“ (1 Tim. 2. 1-4).

Faptele rele ori infracțiunile ce încalcă ordinea și viața pașnică a oamenilor sunt: tâlhăria, furtul, desfrâul, cuvintele murdare, uciderile, bețiile ș. a. m. d. (Gal. 5: 14, 18-23). Autoritățile sunt menite să-i pedepsească pe infractori pentru ele, ca să le dezrădăcineze din mijlocul societății.

Însă noi, creștinii evanghelico-baptiști, știm bine că, trăind conform învățăturii lui Isus Hristos, făcând ce este bine și iubindu-l pe aproapele nostru ca pe noi înșine, împlinim astfel legea supremă, cerească, și în felul acesta împlinim toate legile pământești îndreptate spre bine.

Iar autoritățile, conform Cuvântului lui Dumnezeu, sunt menite „să laude pe cei ce fac bine“ (Rom. 13: 3, 4; 1 Pet. 2: 14). De aceea și există, pentru toți cei ce fac binele, garanții legitime: a inviolabilității persoanei, a locuinței, a libertății de conștiință ș. a..

Și dacă noi, creștinii, vom suferi pentru fapte bune, să nu ne tulburăm. Nimeni dintre noi să nu sufere ca făcător de rele, iar „dacă suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta“ (1 Pet. 4: 14-16).

Evanghelia ne învață să facem binele, de aceea cel care trăiește după Evanghelie face binele. Un bun cetățean al cerului va fi întotdeauna un bun cetățean al pământului, căci și Învățătorul nostru Isus Hristos a fost cel mai curat și mai sfânt pe pământ anume pentru că împlinea voia Tatălui ceresc. Pe pământ Hristos a împlinit legea Dumnezeiască a dragostei și, deși era învinuit cum că El și urmașii Lui încalcă legea, totuși ei continuau să facă binele.

Și cine Îl va învinui pe Hristos de neadevăr, de răutate? La această întrebare timp de 2000 de ani lumea nu are nici un răspuns. Nimeni n-a făcut mai mult bine decât Omul Isus Hristos, care Și-a dat și viața pentru oameni. Nimeni nu i-a putut încă dovedi vreo vină. Iar dacă El e fără vină, atunci ce vină are cel care trăiește după învățătura Lui?

Călcătorii de lege și făcătorii de rele nu vor evita pedeapsa și vor da socoteală.

„Noi știm că Legea este bună dacă cineva o întrebuințează bine, căci știm că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuiți și păcătoși... pentru orice este împotriva învățăturii sănătoase“ (1 Tim. 1: 8-10).

Un îndemn pentru cei ce zic că „n-a venit încă vremea“ și stau fără treabă, considerându-se „înțelepți“

Preaiubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința, care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. Iuda 1: 3

Scumpi frați, Domnul ne-a îndemnat inimile să dăm explicații privitor la inactivitatea nelegiuită a unor slujitori, să le demascăm concepția greșită asupra slujirii în biserică și să-i povățuim pe unii dintre dumneavoastră, ca să nu procedeze greșit și să nu-i învețe nici pe alții astfel. În biserică sunt mulți slujitori-laodiceeni plini de sine, care se dau drept oameni ce caută o cale de mijloc acolo unde ea nu poate fi, mai ales într-o vreme atât de grea pentru frățietatea noastră.

Hristos a spus: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine, risipește“ (Mat. 12: 30).

Iar aceștia, alegându-și un loc neprimejdios și urmărind de la o parte tot ce se petrece în biserică, nu numai că nu-și văd nedreptatea înaintea lui Dumnezeu, ci, numindu-se oameni cu experiență și înțelepți, îi abat de la lupta pentru adevăr pe mulți copii ai lui Dumnezeu.

„Moise a răspuns fiilor lui Gad și fiilor lui Ruben: «Frații voștri să meargă oare la război, și voi să rămâneți aici? Pentru ce voiți să muiați inima copiilor lui Israel și să-i faceți să nu treacă în țara pe care le-o dă Domnul?»“ (Num. 32: 6, 7).

De fapt, ei aleg locuri mai îndepărtate de câmpul de luptă cu scopul de a se păstra, dar se numesc „înțelepți“ pentru că așa e mai bine decât a spune: „slabi de inimă“. Ei n-ar spune chiar nimic, dar trebuie să explice cumva de ce nu sunt în rândurile luptătorilor pentru adevăr și de aceea au ales drept cele mai bune cuvinte pentru explicare: „Trebuie să fim mai înțelepți“ și „n-a venit încă vremea“. Pe când Domnul spune: Deut. 20: 2-4, 8.

După părerea lor „a fi mai înțelept“ înseamnă a nu te pronunța deschis pentru adevăr, a te ține la distanță de cei devotați Domnului, dar disprețuiți de lume. Înseamnă a nu condamna „Regulamentul“ și „Directivele“, a nu-i mustra pe apostați și, de fapt, a nu proceda drept după adevăr, ci a te acomoda cu atâta abilitate, încât să te ții mai departe de toate neplăcerile, căci calea dreaptă e și îngustă, și spinoasă și las’ să-i rănească altuia picioarele. Ei însă o vor ocoli atrăgând după ei sufletele neîntărite.

Ei uită câte binecuvântări sunt pe calea îngustă și uită că numai calea cea dreaptă duce la viața veșnică.

Noi trebuie să ținem minte: „Calea dreptului este neprihănirea“ (Is. 26: 7). Așa ne învață Domnul și nimeni să nu învețe altfel. Apostolul Pavel i s-a împotrivit chiar apostolului Petru, pentru că cel din urmă nu umbla drept după adevărul Evangheliei (Gal. 2: 11-14), și le-a spus galatenilor: „Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie **anatema!**“ (Gal. 1: 8, 9). Să știți că toți cei ce au părăsit calea cea dreaptă s-au rătăcit.

Dacă e să vorbim de cei ce zic „n-a venit încă vremea“, atunci se pune întrebarea: pentru ce n-a venit vremea? Pentru destrăbălare? Pentru furt? Pentru neorânduială? Pentru a o face pe stăpânul peste moștenirea Domnului? Da! Nu este vremea!

Dar pentru a lepăda nelegiuirea oare n-a venit vremea? Pentru a lepăda orice întinăciune, a-i mustra pe păcătoși, pentru a ne sfinți n-a venit încă vremea? Pentru a trăi în unitate și dragoste n-a venit vremea? Pentru a restabili rânduiala evanghelică în casa lui Dumnezeu și a trăi după învățătura lui Hristos n-a venit încă vremea? (Rom. 13: 11, 12).

Domnul îi întreabă pe cei ce zic că „n-a venit încă vremea“: „Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiți în case căptușite cu tavan, când Casa aceasta este dărâmată?“ (Hag. 1: 4).

Apostolii au luptat până la sânge în lupta cu păcatul. Și au trăit oare ei într-o vreme mai bună? (Fapt. 15: 1, 2, 5; 12: 1; 2 Cor. 11: 26, 27). Așadar, de ce, atunci când Dumnezeu zice: „Dreptarul învățăturilor sănătoase... ține-l...“ (2 Tim. 1: 13), tu te abați de la adevăr? Dumnezeu poruncește: „Mustră-l pe cel ce a păcătuit, ceartă, îndeamnă“, iar tu consideri că nu e treaba ta. Domnul cere: „...Stăruiește asupra lui la timp și ne la timp...“ (2 Tim. 4: 2), iar tu zici: „n-a venit încă vremea“?!

Atunci spune: când va veni vremea în care nu va trebui să împlinim poruncile Domnului, Cuvântul lui Dumnezeu? Unde se indică în Evanghelie această perioadă? Nu există o asemenea perioadă. Și nici nu va fi ea pentru slujitorii credincioși Domnului până la venirea lui Hristos! (2 Tim. 4: 3-5; 1 Cor. 15: 58; Mat. 24: 46).

Ci ne este destinată munca, munca și iarăși munca câtă vreme se zice „astăzi“ (Evr. 3: 7).

Păcatul celor care se cred înțelepți e că își păstrează autoritatea cu prețul denaturării Scripturii, îi duc și pe alții în rătăcire și sting în ei duhul râvnei pentru lucrarea lui Dumnezeu. Să le spuneți cuvintele lui Iov: „O, de ați fi tăcut, ce înțelepciune ați fi arătat!“ (Iov 13: 5; Ier. 8: 8, 9).

Acest păcat e periculos mai cu seamă pentru că e cel mai neobservat, e ascuns sub masca înțelepciunii. Chiar și un singur slujitor dintre aceștia nimicește uneori o întreagă biserică. Acesta e un păcat conștient și Domnul le va arăta cândva câtă daună au pricinuit lucrării Lui și îi va mustra: „Iată ce ai făcut, și Eu am tăcut. Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine. Dar te voi mustra, și îți voi pune totul sub ochi!“ (Ps. 50: 21). Dacă vreți să știți la ce va duce înțelepciunea dumneavoastră, atunci priviți la VSEHB. Nici dumnealor n-au ajuns îndată la ceea ce reprezintă ei acum (Is. 28: 13).

Vă rugăm fierbinte, fraților, să lăsați această înțelepciune pământească, ci mai bine să vă rugați Domnului, ca El să vă întărească și, atâta timp cât ne aflăm în trup, să sporim totdeauna în lucrul Domnului, după cum zice apostolul Pavel, „cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie“. Iar dacă va veni ziua „cea rea“, atunci cu atât mai mult ne cheamă Domnul să luăm toată armura lui Dumnezeu și să rămânem în picioare, după ce vom fi biruit totul (Efes. 6: 13).

În munca sfântă, fraților, uniți-vă acuma
Prin harul lui Hristos o dată pentru totdeauna
Cel slab să nu rămână în urmă sfiicios
Vom căpăta odihnă muncind pentru Hristos!

Așadar, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui!

* * *

Preaiubiții Domnului! Ne împlinim împreună slujba în condiții grele. Să nu ne tulburăm. Știți și dumneavoastră că toată istoria bisericii e scrisă cu lacrimile și sângele celor care au fost devotați numai lui Dumnezeu, care au păstrat curăția și sfințenia învățăturii Lui și ne-au transmis-o nouă, celor ajunși în aceste timpuri.

Domnul a ridicat pentru munca în frățietatea noastră rusească mulți slujitori binecuvântați, care, în pofida tuturor necazurilor și încercărilor, au lăsat o amintire luminoasă despre ei ca oameni credincioși și dăruiți Domnului.

Uitându-ne cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viețuire, să le urmăm credința (Evr. 13: 7).

„Rugați-vă pentru noi; căci suntem încredințați că avem un cuget bun, dorind să ne purtăm bine în toate lucrurile“ (Evr. 13: 18).

Ne rugăm și noi ca aceste documente și toată munca noastră înaintea Domnului să fie binecuvântate spre binele Bisericii Lui și spre slava Lui.

Așadar, dragă frate și dragă soră, „caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea. Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat, și pentru care ai făcut aceea frumoasă mărturisire înaintea multor martori. Te îndemn, înaintea lui Dumnezeu, care dă viață tuturor lucrurilor, și înaintea lui Hristos Isus, care a făcut acea frumoasă mărturisire înaintea lui Pilat din Pont, să păzești porunca, fără prihană și fără vină până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos, care va fi făcută la vremea ei de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, și care are cinstea și puterea veșnică! Amin“ (1 Tim. 6: 11-16).

Frații dumneavoastră în Hristos — COMITETUL ORGANIZATORIC AL BISERICII CEB

22 septembrie 1962

Neprimind răspuns...

„Presiunea și represiunile continuă, cu regret, și se exercită prin rețeaua largă de împuterniciți ai Consiliului Afacerilor Religioase și de împuterniciți ai Comitetului Securității de Stat.“

2 ianuarie
1963

PREȘEDINTELUI SOVIETULUI MINIȘTRILOR al URSS,
tov. N. S. HRUȘCIOV

STIMATE TOV. PREȘEDINTE!

Comitetul organizatoric pentru convocarea Congresului unional al bisericii creștinilor evanghelici baptiști, în care intră reprezentanți din toate ținuturile și republicile URSS, văzând că n-a urmat nici un răspuns după toate demersurile făcute și după toate cererile expediate în repetate rânduri organelor guvernamentale, Vi se adresează Dumneavoastră, conducătorului Guvernului Sovietic, cu rugămintea de a permite convocarea și desfășurarea, sub conducerea Comitetului organizatoric, a Congresului unional liber al reprezentanților împuterniciți ai tuturor adunărilor de credință evanghelico-baptistă pentru rezolvarea problemelor arzătoare ale bisericii.

Conform decretului „Despre separarea bisericii de stat...“ (punctul nr. 1), precum și conform Hotărârii în vigoare a VȚIK și a SNK din 8.04.’29 (punctele nr. 20-24), noi avem dreptul să rezolvăm liber și de sine stătător chestiunile interne privind orânduirea bisericească la congresele și la consfătuirile regionale, republicane și unionale.

Timp de 33 de ani ai existenței Hotărârii amintite biserica CEB n-a ținut nici un congres, ceea ce a condiționat uzurparea deplină a drepturilor generale ale bisericii de către un grup de slujitori care s-au abătut de la învățătura evanghelico-baptistă.

În legătură cu situația excepțională, care s-a creat în ultimii ani în biserică, și pe baza Legislației numite mai sus a fost organizat Grupul de inițiativă al prezbiterilor și al slujitorilor bisericii CEB, care, la 23 august 1961, s-a adresat către organele guvernamentale cu o cerere privind permisiunea oficială a convocării și desfășurării Congresului unional extraordinar al bisericii CEB, lucru despre care i-am înștiințat și pe coreligionarii noștri prin epistole frățești, expunând în ele motivarea necesității unui asemenea congres.

Dat fiind că VSEHB nu și-a dat acordul pentru convocarea congresului și s-a pronunțat în mod deschis împotriva tendinței spre congres a maselor largi de credincioși, după șase luni Grupul de inițiativă a fost reorganizat în Comitetul organizatoric, conducându-ne totodată de normele generale stabilite în bisericile evanghelice și în toate organizațiile democratice.

Iată deja de 16 luni Comitetul organizatoric și întreaga biserică petiționează și așteaptă permisiunea convocării congresului. Primim necontenit cereri cu privire la convocarea congresului, pe care ni le trimit bisericile și grupurile de credincioși.

Miile de scrisori și petiții, expediate în special Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS, cu semnăturile a zeci de mii dintre cei mai conștiincioși creștini de credință evanghelico-baptistă, sunt o dovadă de netăgăduit a necesității acute de a convoca congresul bisericii CEB.

În pofida tuturor acestor demersuri, noi nu numai că n-am obținut până acum permisiunea pentru congres, ci n-am primit, în genere, nici un răspuns oficial. Mai mult decât atât, încă la 13 martie Comitetul organizatoric a declarat în memoriul trimis Consiliului Afacerilor Religioase că „...toată munca și viața noastră se zidește pe o bază ideologică pur evanghelică, iar credincioșii de credință evanghelico-baptistă sunt mai presus de neloialitatea politică ori de altă neloialitate și deci limitarea libertății noastre și lipsa de încredere...“ nu pot fi îndreptățite în timpul de față prin nimic. De aceea Comitetul organizatoric și-a exprimat indignarea cu privire la presiunea care se exercita deja atunci de către organele puterii de stat față de credincioșii ce susțineau măsurile pentru convocarea congresului.

Poate că nu sunteți la curent, dar presiunea și represiunile continuă, cu regret, și se exercită prin rețeaua largă de împuterniciți ai Consiliului pentru Afacerile Religioase și de împuterniciți ai Comitetului Securității de Stat. Cu privire la cei din urmă, nu e clar deloc: cum poate fi recunoscut faptul că problemele religioase țin de competența KGB-ului? Ce fel de pericol pot reprezenta pentru stat purtătorii ideilor evanghelice, educați în țara noastră, care nu au nimic comun cu politica? Lucrul acesta ne sugerează gândul că organele sus-numite și alte organe de stat duc lupta cu credincioșii anume, și exclusiv, în scopul dezrădăcinării religiei în mod fizic!

Noi declarăm că mișcarea pentru convocarea Congresului unional al bisericii CEB nu atentează în nici un caz la interesele și la demnitatea statului nostru. Ca cetățeni ai țării noastre, suntem ferm convinși că restabilirea principiului leninist al libertății de conștiință și al autonomiei bisericii în viața ei internă — principii încălcate în anii trecuți — va instaura ordinea în biserică, va lichida neîncrederea credincioșilor față de organele puterii, provocată de acțiunile ilegale ale celor din urmă, și va ridica incomparabil prestigiul țării noastre în fața acelei părți numeroase a omenirii care mărturisește în diferite forme religioase credința în Dumnezeu.

Biserica CEB are nevoie de congres atât pentru alegerea unei conduceri, cu autoritate și respectată de credincioși, a bisericii CEB, cât și pentru elaborarea și adoptarea unui „Regulament“ acceptabil pentru credința noastră, care ar corespunde strict învățăturii noastre de bază — Evangheliei.

Acesta trebuie să fie nu un congres al persoanelor alese special, ci un congres al delegaților bisericii CEB din URSS, aleși în mod liber la adunările membrilor în bisericile și grupurile înregistrate și în cele neînregistrate ale credincioșilor creștini-evanghelici baptiști.

Dreptul legitim și moral de a convoca și a organiza un asemenea congres îi aparține Comitetului organizatoric.

În conformitate cu toate cele expuse mai sus, Comitetul organizatoric e împuternicit din partea bisericii CEB să Vă roage:

1. Să permiteți convocarea Congresului unional al bisericii CEB sub conducerea Comitetului organizatoric.
2. Să permiteți formarea unei cancelarii pentru munca Comitetului organizatoric pe lângă una dintre bisericile CEB (e de dorit pe lângă cea din Moscova) cu un personal de prezbiteri și predicatori eliberați din producție pentru pregătirile în vederea congresului.
3. Să dați dispoziții Consiliului Afacerilor Religioase să nu împiedice mersul slujbelor creștine ale bisericilor și grupurilor înregistrate și ale celor neînregistrate ale CEB de pe întreg teritoriul URSS.
4. Să dați ordin cu privire la eliberarea credincioșilor CEB condamnați sub diferite pretexte, dar, de fapt, condamnați pentru că susțin cauza congresului și pentru că au participat la munca de organizare a lui, precum și să dați dispoziții în vederea suspendării anchetelor penale și în vederea încetării arestărilor credincioșilor, legate de participarea la munca de convocare a congresului.

Vă rugăm să ne satisfaceți rugămintea ori să consimțiți a le acorda audiență reprezentanților Comitetului organizatoric pentru a avea o convorbire cu Dumneavoastră personal. E de dorit să indicați din timp data și ora audienței.

Cu sincer respect

Președintele Comitetului organizatoric, prezbiterul Kriucikov Gh. K.
Membrul Comitetului organizatoric, prezbiterul Șalașov A. A.

2 ianuarie 1963

reg. Tula, or. Uzlovaia, loc. Dubovka
str. Teatralnaia, nr. 5, ap. 1 Kriucikov Gh. K.

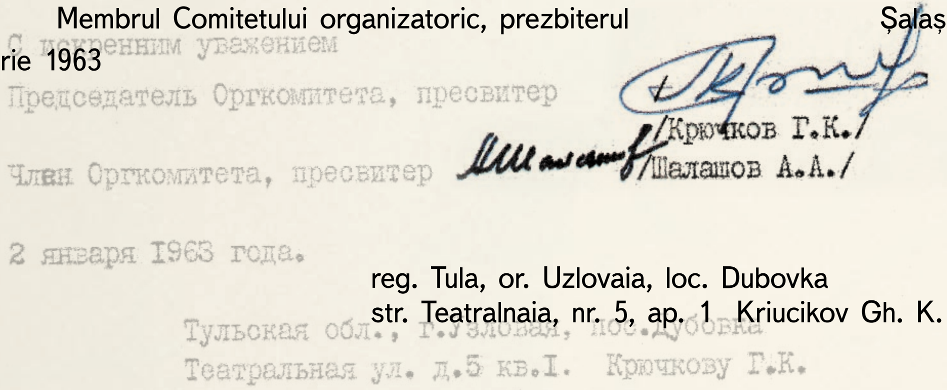

С искренним уважением

Председатель Оргкомитета, пресвитер /Крючков Г.К./

Член Оргкомитета, пресвитер /Шалашов А.А./

2 января 1963 года.

Тульская обл., г.Узловая, пос.Дубовка
Театральная ул. д.5 кв.I. Крючкову Г.К.

Apelul Comitetului organizatoric către baptiștii din Letonia, scris în 1963, este o mărturie a năzuinței slujitorilor Comitetului organizatoric de a atrage în trezirea duhovnicească tot poporul lui Dumnezeu de pe teritoriul țării vaste: de la Marea Baltică până la Marea Ohotsk.

APEL

către toți frații și surorile răscumpărați prin sângele scump al lui Isus Hristos, către toți slujitorii și ispravnicii tainelor lui Dumnezeu, care se află în Letonia.

„Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos!“ (Filip. 1: 2)

10 august
1963

Caut printre ei un om care să înalțe
un zid, și să stea în mijlocul spărturii
înaintea Mea pentru țară... Ezec. 22: 30

Scumpi frați și surori în Domnul!

Comitetul organizatoric pentru convocarea Congresului unional al bisericilor creștinilor evanghelici-baptiști vi se adresează dumneavoastră, celor care locuiți în Letonia și formați împreună cu toată frățietatea rusească a CEB un Trup unitar al lui Hristos, cu chemarea de a apăra principiile credinței evanghelico-baptiste. Ele au fost încălcate în toată practica antievanghelică a slujitorilor VSEHB și înlocuite cu „Regulamentul“ și cu „Directivele VSEHB“, documente străine de învățătura Evangheliei. Ca rezultat, bisericile din întreaga frățietate sunt dezorganizate din centru în mod planificat prin rețeaua slujitorilor apostați — prezbiterii superiori ai VSEHB și cei numiți de ei —, care stăpânesc cu asprime moștenirea lui Dumnezeu (1 Pet. 5: 1-3).

Din îndemnul Duhului Sfânt iată de-acum de doi ani frații și surorile dumneavoastră din Rusia și Ucraina, din Belorusia și Moldova, din Siberia și Kazahstan, din Asia Mijlocie și Caucaz au pornit pe calea luptei deschise și de neîmpăcat cu păcatul și cu necurăția, care au pătruns în biserica CEB.

Mii de biserici din Rusia nu sunt înregistrate, iar conducerea VSEHB a refuzat să le apere interesele și a refuzat să aibă vreun contact cu cei neînregistrați. În felul acesta, biserica CEB din țara noastră e despărțită în două lagăre: în adunări neînregistrate și înregistrate. Dacă cel dintâi duce lipsă de o conducere centrală, atunci cel de al doilea, având-o, anume de ea este dezorganizat în mod asiduu.

„Regulamentul“ și „Directivele către prezbiterii superiori“, introduse de conducerea VSEHB în anul 1960, le dau direct dispoziții de a se abate de la adevăr. De exemplu, în ele se ordonă „să se reducă la minimum numărul celor botezați din rândurile tineretului de la 18 până la 30 de ani“, se stabilește un termen de încercare, neprevăzut de Cuvântul lui Dumnezeu, pentru cei ce se pregătesc de botez — „nu mai puțin de doi-trei ani“, iar copiii de vârstă preșcolară și școlară nu trebuie să fie admiși la adunări.

Toate acestea sunt nimic altceva, decât bariere artificiale în calea sufletelor ce vin la Hristos împovărate de păcate, bariere puse în pofida chemării Domnului. După cum mărturisesc „Directivele“, toate aceste ordine se dau pentru „a pune capăt cu hotărâre goanei după mărirea numărului membrilor în bisericile noastre“ — partea a VII-a, § 3.

Străduindu-se să lipsească biserica de dreptul autocontrolului și să-și consolideze puterea nelimitată asupra moștenirii lui Dumnezeu, precum și nedorind să-și facă darea de seamă înaintea întregii frățietăți, slujitorii VSEHB n-au prevăzut intenționat posibilitatea convocării congreselor, n-au introdus în „Regulamentul despre Uniunea CEB“ punctul principal, cu privire la congrese.

Adunările înregistrate ale CEB sunt lipsite de dreptul de a-și alege prezbiteri și slujitori, ei sunt numiți în mod forțat de prezbiterii superiori ai VSEHB. Adunările sunt lipsite complet de autoadministrare, ceea ce contrazice în mod radical învățătura Evangheliei (Fapt. 6: 3-5; 20: 28).

În timpul de față mii de credincioși din bisericile înregistrate și din cele neînregistrate, după ce s-au convins de abaterea conducerii VSEHB de la Evanghelie, au rupt pe deplin orice legătură cu VSEHB și au pornit pe calea slujirii lui Dumnezeu numai conform Evangheliei.

Scumpi frați și surori ai frățietății din Letonia.

Credem că dumneavoastră cunoașteți mai bine cât de mult a reușit să pătrundă această nelegiuire în adunările din care faceți parte. V-ați ciocnit și singuri deja de unele lucruri și aveți de îndurat. Bisericile dumneavoastră sunt conduse de prezbiterul sup. al VSEHB în Republicile Baltice, N. A. Levindanto, care n-a fost ales pentru această slujbă nici de dumneavoastră, nici de frații și surorile din Estonia și Lituania, ci este un protejat al VSEHB, centru la fel neales de biserică. Toată activitatea lui Levindanto e îndreptată nu spre zidirea adunărilor dumneavoastră, ci spre distrugerea și spre limitarea activității lor.

Cu fiece an numărul adunărilor dumneavoastră se micșorează.

În anul 1945 în Letonia erau 95-100 de biserici ale CEB, iar în 1963 numărul lor s-a micșorat până la 70. Numai în perioada dintre anii 1960 și 1963 au fost închise 12 biserici: la Rauna, Dunika, Gatarta, Kaltene, Tilza, Daugavgriva, Lielirbe, Nogale, Vejava, Jurpils, Snepele, Vidale.

Bisericile acestea au fost închise în pofida dorinței membrilor de rând. În timpul de față 6 adunări ale frățietății din Letonia nu au prezbiteri: din Grobina, Dubeni, Daugavpils, Incukalns, Ezere, Ugunciems.

Unii prezbiteri păstoresc câte două-trei biserici, deși în frățietatea dumneavoastră letonă sunt totodată vreo zece prezbiteri fără adunări și ei ar putea să muncească cu succes.

Îi cunoaște întreaga frățietate letonă. Aceștia sunt: Inkenas, Dedumietis, Kalns, Ermanis, Karspars, Brahmanis, Galvins, Laceklis, A. Bukstins, Vasks.

Cu câtiva ani în urmă la adunările dumneavoastră răsunau imnuri de laudă Domnului interpretate la instrumente cu coarde și de suflat. Acum nici ele nu se mai aud. Toate acestea sunt rezultatul stăpânirii asupra frățietății letone a prezbiterului sup. din Republicile Baltice, care traduce în viață o practică a slujirii străină de poruncile Domnului.

Noi însă știm, scumpi prieteni, că Biserica Domnului Isus Hristos e mai presus de orice: anume ea alege din mijlocul ei slujitori, îi trimite la slujire, apreciază credincioșia lor față de Domnul, îi supune judecății în rând cu toți membrii în caz de necredincioșie și de cădere (Mat. 18: 17, 18; Evr. 12: 15; 1 Tim. 5: 19; Fapt. 15: 22).

De aceea frații și surorile din Rusia vă cheamă să vă încadrați și dumneavoastră în munca pentru curățarea bisericii CEB de slujitorii care nu l-au fost credincioși Domnului, în munca pentru restabilirea principiilor evanghelice în toată frățietatea noastră, de la Republicile Baltice până la Extremul Orient. Mișcarea bisericii, pe care am început-o, a pledat pentru pregătirea și desfășurarea lucrărilor Congresului Unional al bisericii CEB, la care trebuie să se controleze toată activitatea slujitorilor VSEHB, să fie înlăturați cei vinovați de suferințele bisericii și cei necredincioși în slujire (Filip. 3: 18) și să se restabilească în toate adunările frățietății noastre vaste rânduiala pentru care au luptat și cei mai buni reprezentanți ai frățietății letone, frații Korps și Riss, dându-și viața pentru lucrarea lui Hristos. Domnul ne amintește și nouă: „Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viețuire, și urmați-le credința!“ (Evr. 13: 7).

Scumpi frați și surori!

Domnul a binecuvântat din belșug munca de pregătire pentru Congresul Unional sub conducerea Comitetului organizatoric, mii și mii de frați și surori participă activ cu rugăciuni, posturi, demersuri pe lângă guvern pentru permisiunea congresului. Actualmente e pe deplin posibilă încercarea VSEHB-ului de a se folosi de mișcarea bisericii și de a ține Congresul unional nu sub conducerea Comitetului organizatoric, care este inițiatorul ideii congresului, ci sub conducerea slujitorilor VSEHB, excomunicați de credincioșii CEB, de biserici, de regiuni și republici (despre excomunicarea slujitorilor VSEHB Comitetul organizatoric a informat frățietatea noastră prin procesul-verbal nr. 7 din 23 iunie 1962).

VSEHB are nevoie de congres sub conducerea sa numai pentru a-și consolida puterea asupra bisericii CEB și pentru a-și ridica autoritatea în fața frățietății baptiste internaționale.

Acest congres sub conducerea VSEHB nu poate, nu e în stare, ba nici nu-și are drept scop a conduce frățietatea CEB pe calea supunerii depline poruncilor Domnului, pe calea curăției, a credincioșiei și devotamentului față de Domnul. Noi vă chemăm să nu luați parte la congresul condus de VSEHB și să nu trimiteți delegați la acest congres. Iar dacă din partea frățietății letone vor fi numiți totuși delegați nealeși de adunări, atunci să nu le recunoașteți împuternicirea.

Domnul va săvârși în curând biruința deplină asupra nelegiuirii din biserică, dar noi putem grăbi această biruință prin unitatea noastră de acțiuni în atingerea scopului binecuvântat: curățarea și unirea întregii noastre frățietăți cu un statut unic — Evanghelia, sub conducerea unicului Cap — Isus Hristos.

„Harul să fie cu toți cei ce iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în curăție“ (Efes. 6: 24)

Frații dumneavoastră în Hristos — Comitetul organizatoric al bisericii CEB
Președintele Comitetului organizatoric al bisericii CEB — GH. K. KRIUCIKOV
Membrul Comitetului organizatoric al bisericii CEB — A. A. ȘALAȘOV

10 august 1963

PROCES-VERBAL

al consfătuirii prezbiterilor bisericilor creștine evanghelice-baptiste din RSS Letonă
desfășurată în or. Riga în biserica din sectorul Matveevski la 16-17 decembrie 1963

[...]

REFERATUL PREZBITERULUI SUPERIOR din REPUBLICILE BALTICE, N. LEVINDANTO

Fratele N. A. Levindanto își exprimă mulțumirea pentru posibilitatea acordată, de a ține consfătuirea prezbiterilor după o întrerupere de 3 ani.

Acești ani au fost cei mai grei pentru frățietatea noastră.

După suprimarea postului de prezbiter sup. în Letonia, Estonia și Lituania am fost însărcinat cu toate obligațiile lor în cele trei republici. Aceste schimbări au fost pentru noi cauza a tot felul de complicații. Povara lor o simt, probabil, cel mai mult eu. Dar, în pofida greutăților, munca continuă și în condițiile noi. [...]

După cum se știe, din anul 1960 bisericile noastre au trecut la noul Regulament, care a introdus unele limitări în lucrarea noastră. Unii au găsit și aici un pretext de a băga vină centrului frățietății, în special și mie. Deosebit de evident s-a manifestat lucrul acesta din partea așa-numitei grupări „de inițiativă“, care a apărut în mijlocul unor credincioși ruși din alte regiuni. Acest grup a început să răspândească pretutindeni scrisorile lui de instigare, inclusiv prin bisericile letone.

Multe complicații suplimentare ne-a adus propaganda antireligioasă, care a luat o mare amploare în această perioadă. Deocamdată nu e clar ce influență a avut ea asupra frățietății noastre letone. În Estonia, de exemplu, n-a fost nici un caz ca cineva să fi trecut în rândurile ateiștilor ca rezultat al propagandei ateiste, în timp ce în Letonia, cu regret, s-au constatat unele cazuri de lepădare de credință și trecere în rândurile ateiștilor, între care, după cum se știe, au fost și doi prezbiteri. Independent de aceste condiții, unele dintre bisericile noastre au slăbit în ce privește starea duhovnicească, iar pe alocuri se simte chiar o răceală spirituală. [...]

Cinci adunări rămân fără prezbiteri din cauza lipsei de lucrători. E dureros, desigur, să recunoaștem, că în această perioadă am pierdut 12 biserici. Să prevenim un asemenea deznodământ era peste puterile noastre. Totuși unele persoane, folosindu-se de problemele notorii, se străduiesc să profite de această situație tristă pentru a-i reproșa conducerii, mai cu seamă mie. Vorba e că cineva a transmis aceste informații „grupării de inițiativă“ cu privire la încetarea activității a celor 12 adunări într-o lumină evident tendențioasă și gruparea n-a scăpat din vedere să se folosească de materialul primit pentru a răspândi în adunările letone — în limbile rusă și letonă — epistole calomnioase, care învinuiesc prezbiterul sup. al Republicilor Baltice de lichidarea conștientă a bisericilor din Letonia. Nu cunoaștem amănunțit cum au ajuns aceste informații la „gruparea de inițiativă“. Se știe doar un lucru: cu datele privind încetarea activității a celor 12 biserici erau la curent numai 3 persoane și anume: eu, împuternicitul pentru cultele religioase și fostul meu secretar, T. Robaldu. [...]

Egle: Nu se poate, desigur, să-l învinuim pe fr. Levindanto de lichidarea bisericilor. Dar se pune întrebarea: s-a făcut oare totul din partea conducerii pentru păstrarea lor? Biserica, ca și un organism viu, are nevoie de hrană și de grijă la timp, iar uneori pentru menținerea vieții e nevoie și de injecții. [...]

Levindanto: Cred că fr. Egle e destul de chibzuit ca să se lămurească în esența chestiunii și să nu facă demagogie. Cui nu-i sunt clare motivele încetării activității celor 12 biserici? Cine e vinovat aici: conducerea ori noi toți împreună? [...]

Acum, de exemplu, 8 prezbiteri slujesc câte 2 biserici și 2 prezbiteri — câte 3 biserici. Dar ce va fi mai departe? Mai înainte ne puneam nădejdea în seminariile noastre, acum însă nu le avem. Nu avem acum posibilități de a organiza cursuri pentru evangheliști. Noul Statut ne oferă mai multe posibilități pentru munca duhovnicească și noi nu ne folosim de ele, ci ținem discuții inutile, vorbim despre lucruri neesențiale și ne învinuim pe nedrept unul pe altul.

Problema restabilirii fraților Laceklis, Bukstina și Kolna s-a pus în repetate rânduri în fața împuternicitului, dar de fiece dată fără nici un rezultat. Ușa pentru ei e închisă deocamdată și eu nu-i pot ajuta cu nimic. [...]

Munca noastră duhovnicească decurge în condiții diferite. Același lucru ne spune și Mântuitorul nostru în pilda despre bunul Semănător. Mult depinde de pământul în care cade sămânța. E ușor să plutești în voia valurilor, dar cu totul altceva e să plutești împotriva vântului și a curentului. De aceea a compara ceea ce a fost cândva cu ceea ce avem acum nu e întotdeauna just. Dacă țineți minte, la consfătuirea prezbiterilor fr. Karev a spus că e mai ușor a aduce la Dumnezeu 100 de ortodocși ruși decât un leton-luteran. Eu personal cred că lucrătorii lui Dumnezeu din Letonia au făcut tot ce-au putut pentru a lărgi corturile Împărăției lui Dumnezeu. [...]

Huns: Consfătuirea noastră se apropie de sfârșit și aș vrea să luăm o poziție clară cu privire la scrisorile calomnioase ale „inițiativnicilor“, răspândite în limbile rusă și letonă. Unele dintre ele sunt evident antistatale prin conținutul lor. Trebuie să condamnăm și atacul calomnios din partea așa-numitului „Comitet organizatoric“ atât asupra VSEHB-ului, cât și asupra fratelui N. A. Levindanto ca prezbiter superior al Republicilor Baltice și să ne exprimăm încrederea frățească față de el și mulțumirea pentru slujirea dumnealui cu credincioșie.

Pe toți cei ce susțin propunerea mea îi rog să se ridice.

Toți se ridică cu excepția a 5 persoane [...]

Levindanto le mulțumește sincer participanților la consfătuire pentru mulțumirea și încrederea ce i s-a acordat cu unanimitate. [...]

ASL, fond 1448, opis 1, dos. 205, f. 46-66

APEL
către toți frații și surorile de credință evanghelico-baptistă, răscumpărați și curățați cu sângele scump al lui Isus Hristos...
Către toți slujitorii și ispravnicii tainelor lui Dumnezeu

13 august
1963

Har și pace vouă din partea Celui ce este,
Celui ce era și Celui ce vine... Apoc. 1: 4

Preaiubiților! Înțelegând că Domnul vine după Mireasa Lui — Biserica —, care trebuie să fie sfântă, fără prihană și fără vină înaintea Lui, simțim îndemnul Duhului de a ne adresa încă o dată, din dragoste pentru frățietatea noastră, cu apelul de a porni în modul cel mai hotărât pe calea curățării de orice întinare a trupului și a duhului și de legătura păcătoasă cu lumea, după cum a spus Domnul poporului Său: „...Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă... nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi“ (2 Cor. 6: 17).

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că poporul Israel a devenit un locaș sfânt al Domnului numai când, după porunca Lui, a ieșit cu totul, până la „o unghie“, din țara Egiptului (Ps. 114: 1, 2). Și nici după acest exod nu trebuia să aibă nimic comun cu popoarele străine, căci orice legătură cu străinii era un mare păcat, care provoca mânia lui Dumnezeu. Astfel, pierdeau binecuvântările lui Dumnezeu, sufereau înfrângeri din partea vrăjmașilor. Aflându-se în robie, își recunoșteau păcatul și strigau în rugi către Domnul: „Pentru ce, Dumnezeule, ne lepezi pentru totdeauna? Pentru ce Te mânii pe turma pășunii Tale? ...Îndreaptă-Ți pașii spre aceste locuri pustiite fără curmare! Vrăjmașul a pustiit totul în locașul Tău cel sfânt. Potrivnicii Tăi au mugit în mijlocul Templului Tău; și-au pus semnele lor drept semne“ (Ps. 74: 1, 3, 4). Așa se întâmpla cu Israel când încălca poruncile lui Dumnezeu.

„Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei“ (1 Cor. 10: 6).

Hristos a spus: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta“ (Ioan 18: 36).

Apostolii știau că rătăcirile, învățăturile mincinoase, ereziile, dezbinările vin, de obicei, nu de la creștinii de rând, ci de la slujitorii care se abat de la poruncile lui Dumnezeu și de aceea preîntâmpinau în mod deosebit poporul lui Dumnezeu: „În norod s-au ridicat și proroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năprasnică. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău“ (2 Pet. 2: 1, 2).

„Voi deci, preaiubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târâți de rătăcirea acestor nelegiuiți, și să vă pierdeți tăria“ (2 Pet. 3: 17).

Îi prevenea cu neliniște în inimă pe slujitori și apostolul Pavel, când îi adunase ca să-și ia rămas bun de la ei: „Știu bine că, după plecarea mea, se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea vegheați, și aduceți-vă aminte că, timp de trei ani, zi și noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi“ (Fapt. 20: 29-31).

Istoria creștinismului mărturisește că cele mai nefaste urmări în viața poporului lui Dumnezeu și cea mai rea defăimare a Bisericii lui Isus Hristos vin din păcatul legăturii nelegiuite a slujitorilor ei cu autoritățile lumești.

Lucrul acesta a putut să se întâmple pentru că slujitorii bisericii, nefiindu-I credincioși Domnului, au căzut în dependență supunându-se autorităților lumești în chestiunile vieții bisericești și a orânduirii ei și nu și-au prezentat slujba pentru a fi judecată de poporul lui Dumnezeu după pildele bune pe care ni le-au lăsat prorocul Samuel și apostolul Pavel și care au fost înscrise în Cuvântul lui Dumnezeu (1 Sam. 12: 1-5; Gal. 2: 2; Fapt. 14: 27).

Biserica, la rândul ei, n-a întrebuințat puterea pe care i-a dat-o Domnul asupra slujitorilor, căci biserica și Capul ei — Hristos — sunt mai presus de toate: anume ea alege din mijlocul ei slujitori, îi pune în slujbă, le controlează activitatea, apreciază credincioșia lor față de Domnul, îi supune judecății deopotrivă cu toți membrii în caz de necredincioșie ori de cădere (Mat. 18: 17, 18; Evr. 12: 15; 1 Tim. 5: 19; Fapt. 15: 22).

Și cu toate că biserica n-a căutat această contopire (a căutat-o lumea), totuși ea, biserica, e vinovată că nu s-a împotrivit în modul cel mai hotărât. Și când slujitorii cultului au acceptat apropierea cu lumea, credincioșii nu i-au mustrat la timp, duhul veacului acestuia pătrundea în adunările creștine, iar Duhul Sfânt le părăsea (2 Cron. 15: 2; Iac. 4: 4, 5). Apoi slujirea fără Duhul Sfânt n-a întârziat să-și dea roadele amare: au apărut erezii, schisme, războaie creștine, inchiziția cu torturile și rugurile ei... Din prigonită, biserica s-a transformat în prigonitoare. Împărații conduceau soboarele creștine, iar clerul se folosea de puterea de stat pentru împlinirea voii sale. Și acum bisericii i se aruncă reproșul atrăgându-i-se atenția asupra acestor fapte rele: „Iată ce aduce lumii religia creștină“. În felul acesta, Numele lui Dumnezeu este hulit între neamuri. Dar oare nu lumea, care a intrat în biserică, a fost cauza acestor fapte rele?

Creștinii însă sunt vinovați că i-au permis lumii să pătrundă în biserică, că nu i-au excomunicat pe slujitorii ce au intrat în cârdășie cu lumea, n-au dat afară din mijlocul lor răul acesta, cum ne învață Cuvântul lui Dumnezeu (1 Cor. 5: 13). Ei n-au făcut-o când păcatul era încă în germene, iar când slujitorii apostați s-au înmulțit, când tronul patriarhului și tronul monarhului stăteau deja împreună, când armele de nimicire și de execuție aparțineau atât patriarhului, cât și monarhului, când pedeapsa capitală era aprobată de două semnături — atunci era deja târziu să lupte împotriva necurăției, ci rămânea doar ca cei ce se străduiau să împlinească poruncile Domnului să-și găsească adăpost.

Așa a fost de-a lungul multor veacuri. Domnul însă nu-i părăsea pe cei care Îi erau credincioși. Duhul Sfânt îi îndemna să fie plini de râvnă pentru curăție și sfințenie. Și iată că în a doua jumătate a secolului trecut, pentru prima dată în Rusia, frații: Voronin, Pavlov, Reaboșapka, Ratușnâi, Țimbal și alții au devenit membri ai adevăratei Biserici a lui Hristos și au început formarea bisericii CEB.

Ei au răspuns la chemarea Domnului: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!“ (Apoc. 18: 4).

Și ei au ieșit. Îndurând încercări și torturi, vărsând multe lacrimi, scumpii noștri frați în Domnul se străduiau să fie o astfel de Biserică cum trebuie să fie ea după Evanghelie și cum a fost în zilele apostolilor. Și Domnul era cu ei. Astfel s-a înființat biserica CEB din Rusia, cu o învățătură evanghelică curată.

În ce stare se află ea în timpul de față?

Scumpi și preaiubiți de Domnul frați și surori! Biserica noastră n-a reușit încă să-și sărbătorească centenarul (care va fi în 1967) și iarăși a fost întoarsă la păcatul secular — legătura cu lumea —, păcat ce a și dat naștere „Directivelor“ și „Regulamentului“. Iar aceste documente interzic a chema la pocăință și sunt orientate spre reducerea numărului credincioșilor, îi trimit pe credincioși în lume, produc despărțiri și sunt cauza suferințelor multor copii ai lui Dumnezeu, care se află în lagăre, închisori și exiluri. Toate acestea sunt doar urmări, doar roade ale legăturii păcătoase, ale colaborării păcătoase.

Căci numai slujitorii apostați pot să introducă în viața bisericii aceste documente și să destrame biserica. Şi aflarea lor până acum încă în slujbă mărturiseşte cât de repede biserica CEB a pierdut dreptul controlului asupra slujitorilor săi şi deja nu slujitorii ascultă de păstoriţi, ci păstoriţii, ascultând de ei, merg după aceşti apostaţi pe calea abaterii de la adevăr. Trebuie să înţelegem ce mare pericol se ascunde în această nouă legătură a bisericii cu lumea.

Roadele acestei legături au despărţit deja acum biserica în două: dacă prima parte a ei se străduieşte să se călăuzească de Cuvântul lui Dumnezeu şi de Duhul Sfânt, atunci cea de a doua nu-şi ridică ochii mai sus de tronul omenesc şi de hotărârile lui; dacă cea dintâi îndură dureri şi suferinţe pentru Numele lui Isus chiar până la moarte, atunci cealaltă beneficiază de anumite privilegii dăruite datorită abaterii de la adevăr; dacă unii sunt duşi la judecată din pricina Numelui lui Isus Hristos şi îşi dau viaţa pentru lucrarea lui Dumnezeu şi pentru fraţii lor, atunci alţii se prezintă la judecată ca martori mincinoşi împotriva adevăraţilor copii ai lui Dumnezeu.

Văzând că biserica iese cu hotărâre de sub influenţa slujitorilor care se află în legătură cu lumea şi ciocnindu-se de împotrivirea maselor de credincioşi faţă de introducerea „Regulamentului“ VSEHB din 1960, conducerea VSEHB împreună cu Consiliul pentru Afacerile Religioase au recurs mai întâi la excomunicarea credincioşilor şi la închiderea bisericilor în scopul înăbuşirii mişcării pentru curăţare şi sfinţire. Dar, după ce s-au convins că măsurile luate nu duc la rezultatele dorite, îşi schimbă, în timpul de faţă, tactica: recurg la unele cedări şi abateri de la „Regulament“ şi chiar le propun adunărilor care au fost închise cu 5-10 ani în urmă să se înregistreze.

Prin separarea maselor credincioşilor de VSEHB şi prin viaţa lor duhovnicească de sine stătătoare, VSEHB şi Consiliul Afacerilor Religioase au văzut că sunt lipsiţi de posibilitatea de a se amesteca în treburile bisericilor, căci, practic, adunările neînregistrate traduc în viaţă principiul separării bisericii de stat şi nu acceptă legătura ilegală cu autorităţile lumeşti. Ei s-au convins că nici un fel de represiuni împotriva credincioşilor care îşi înfăptuiesc slujirea după poruncile lui Isus Hristos nu sunt în stare să-i silească a-l fi necredincioşi Domnului lor.

Prezbiterii superiori ai VSEHB se duc prin oraşe şi sate propunând înregistrarea bisericilor neînregistrate. Ei sunt gata să-i numească prezbiteri pe oricare slujitori, dar cu o condiţie: biserica să recunoască VSEHB-ul şi să se supună regulamentelor şi directivelor lui.

Ce i-a determinat totuşi pe slujitorii VSEHB şi pe reprezentanţii lui din regiuni la o asemenea abatere de la planurile iniţiale? Bineînţeles că nu dragostea faţă de lucrarea lui Dumnezeu, ci viclenia perfidă, prin care ei vor să-şi păstreze situaţia dominantă în biserică şi să ducă definitiv biserica în robia lumii.

Noi nu suntem împotriva înregistrării, dar înregistrarea sub conducerea VSEHB este o colaborare cu nişte „suflete preacurvare“ din punct de vedere spiritual, cu trădătorii lucrării lui Dumnezeu (Iac. 4: 4; Is. 57: 9).

Biserica nu are nevoie de case de rugăciune unde nu va fi Hristos, Capul ei, unde, la adunarea de duminică, slujitorul va osândi cu elocvenţă fapta lui Iuda, iar luni va sta cu un cuget liniştit în cabinetul împuternicitului Consiliului Afacerilor Religioase şi va împleti împreună cu el mreje pentru slăbirea şi înăbuşirea lucrării lui Dumnezeu.

Conducătorii VSEHB, rămânând în activitatea lor oameni ce s-au abătut de la poruncile Domnului, excomunicaţi de biserică în temeiul Cuvântului lui Dumnezeu, elaborează în timpul de faţă un regulament „modern“, în care bisericii i se propun unele privilegii aparente, în scopul de a duce în rătăcire poporul lui Dumnezeu şi de a-l linişti pentru un timp. Biserica nu are nevoie de nici un fel de regulamente „moderne“, dacă ele au apărut în urma legăturii păcătoase a slujitorilor apostaţi cu lumea.

Pe toţi copiii lui Dumnezeu, care se îndoiesc de corectitudinea lucrării înfăptuite de Comitetul organizatoric în biserica CEB, îi rugăm să înalţe rugăciuni către Dumnezeu şi să depună toate eforturile pentru a contribui la convocarea congresului unional al bisericii CEB. La el suntem gata să dăm socoteală înaintea Domnului şi înaintea întregului popor al lui Dumnezeu de lucrarea pe care o facem (Fapt. 20: 24; 2 Cor. 13: 7, 8; 1 Tes. 2: 3-5). Şi, întrucât lucrarea a fost începută din îndemnul Duhului Sfânt, întrucât, punându-ne încrederea în Dumnezeu, ne străduim să împlinim voia Lui, suntem încredințați deci că nu vom rămâne de rușine nici înaintea Domnului, nici înaintea poporului Său răscumpărat.

Scumpi frați și surori! Deoarece chestiunea congresului se tărăgănează pentru un timp nedeterminat și deoarece neprietenii lucrării lui Dumnezeu își depun toate eforturile pentru a folosi împrejurările create spre înrobirea definitivă a Bisericii lui Hristos, noi vă rugăm fierbinte în Numele Domnului: să dați dovadă de o năzuință unanimă, de organizare și de unitate pentru a nu permite să triumfe abaterea de la Dumnezeu; în nici o chestiune bisericească să nu acceptați nici un fel de propuneri ale VSEHB ocolind Comitetul organizatoric, precum și să recunoașteți necesitatea de a începe rezolvarea tuturor problemelor numai la congresul CEB sub conducerea Comitetului organizatoric, totodată — în componența pe care o avea către momentul înființării lui, adică cu participarea fraților care se află acum în închisori din cauza pregătirilor în vederea convocării și desfășurării congresului bisericii CEB. Să-i amintim în rugăciunile noastre înaintea Domnului și să ne rugăm pentru toți scumpii noștri frați și surori întemnițați pentru Hristos.

De noi depinde: ce atitudine vom lua față de chemarea Duhului Sfânt și pe ce cale vom porni: pe calea abaterii și a pieirii ori a curățării și sfințirii, pe care ne vom sfinți noi înșine și, împotrivindu-ne oricărui păcat, îi vom ajuta, spre slava lui Dumnezeu, și pe frații noștri.

Zidul, care este un hotar strict de despărțire a bisericii de lume, are în multe locuri spărturi. În aceste spărturi au venit să stea mii de ostași ai lui Hristos. Jertfindu-și libertatea și schimbându-se unul pe altul, ei stau ca un zid viu și vor sta până ce el va fi restabilit în întregime. Această abnegație dovedește marea putere a Duhului Sfânt, care lucrează în inimile celor răscumpărați și îi umple de bucurie pe toți cei ce Îl iubesc sincer pe Domnul.

Scumpi prieteni! Mișcarea noastră din biserică, începută de un Grup mic de inițiativă, s-a transformat, prin puterea lui Dumnezeu, timp de doi ani, într-un torent puternic de curățare, care îi include pe toți cei ce așteaptă venirea Lui. Acum aceasta e o mișcare unională. De la Moldova însorită până la aspra Siberie, de la munții Caucaz până în regiunea transpolară, din pustiurile Asiei Mijlocii până în câmpiile Ucrainei s-au ridicat zeci de mii de copii ai lui Dumnezeu. Și, ca rezultat al acțiunii Duhului Sfânt, principala problemă a celor care au ieșit în întâmpinarea Domnului este problema curăției și sfințirii atât a vieții personale, cât și a vieții tuturor adunărilor frățietății.

La 13 august s-au împlinit doi ani de la începutul muncii deschise a Grupului de inițiativă. Comitetul organizatoric s-a adresat pentru a șaptea oară către organele guvernamentale ale țării noastre cu rugămintea de a ni se oferi permisiunea legitimă pentru convocarea congresului bisericii și, cu toate că până în ziua de azi n-am primit răspuns, Dumnezeu Își face lucrarea. Avem pentru ce Îi mulțumi Domnului nostru iubitor.

Nu credem că tăria zidurilor Ierihonului va opri puterea lui Dumnezeu, ci credem că Domnul va dărâma toate piedicile și, când poporul lui Dumnezeu, condamnând unanim legătura păcătoasă cu lumea, se va întoarce la Domnul său, El va revărsa o ploaie bogată de binecuvântări peste biserica Sa preaiubită.

În Apocalipsa 22: 17 citim: „Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» Și cine aude, să zică: «Vino!»“ Iată spre ce ne atrage Duhul Sfânt, iată pentru ce muncim; ca voia fiecăruia dintre noi să coincidă cu voia lui Dumnezeu, ca să ieșim toți cu o inimă, cu untdelemnul Duhului Sfânt, ca o mireasă gătită, cu candelele aprinse în întâmpinarea Mirelui și să zicem: „Vino, Doamne Isuse!“ (Apoc. 22: 20).

Îi rugăm pe toți frații și surorile noastre în Domnul să înalțe în vinerea de 23 august a. c. rugăciuni fierbinți de mulțumire Domnului nostru pentru munca binecuvântată înfăptuită deja de El în biserică și pentru făgăduințele Lui de a fi cu toți cei care Îl iubesc cu o inimă curată și de a înfăptui biruința spre slava Sa în lupta ce va urma.

„Harul să fie cu toți cei ce iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în curăție. Amin“ (Efes. 6: 24).

Frații dumneavoastră în Hristos — COMITETUL ORGANIZATORIC AL BISERICII CEB

13 august 1963

AL ȘAPTELEA DEMERS
al Comitetului organizatoric către Guvern*

„Sarcina noastră era să nu încălcăm legea, deși am plătit scump pentru că ne străduiam să facem totul în conformitate cu legea în vigoare.“

13 august 1963

COMITETUL ORGANIZATORIC
PENTRU CONVOCAREA CONGRESULUI UNIONAL
AL BISERICII CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI

CĂTRE PREȘEDINTELE SOVIETULUI MINIȘTRILOR al URSS,
tov. HRUȘCIOV N. S., și
CĂTRE GUVERNUL CONDUS DE DUMNEALUI

STIMATE TOVARĂȘE PREȘEDINTE!

STIMAȚI MEMBRI AI GUVERNULUI!

Comitetul organizatoric al bisericii CEB se adresează a șaptea oară către organele guvernamentale ale țării noastre. În decurs de doi ani am expediat șase scrisori: Consiliului Afacerilor Religioase; Procurorului general al URSS, tov. Rudenko; Președintelui Prezidiului Sovietului Suprem al URSS, tov. Brejnev; iar ultima, din 2 ianuarie 1963, a fost adresată Dumneavoastră personal, Nikita Sergheevici. În toate aceste scrisori am cerut permisiunea pentru convocarea Congresului unional al bisericii CEB, dar n-am primit nici un răspuns. Din această cauză chestiunea congresului se transformă într-o problemă serioasă, iar mișcarea legitimă și întemeiată dinăuntrul bisericii în vederea congresului este înăbușită între timp de stat pe calea represiunilor, lucru pe care ni-l mărturisesc procesele credincioșilor CEB din ultimii doi ani prin toată țara.

Începându-și activitatea, Comitetul organizatoric știa că biserica CEB este pusă într-o stare fără drepturi, știa că împotriva ei se duce o luptă administrativă și fizică contrar legii, totuși a considerat și consideră drept scop al său să meargă, pe cât e posibil, pe calea minimalizării încordărilor. Cu acest scop, în anexa la darea de seamă a sa din 22 septembrie 1962 Comitetul organizatoric a remarcat în mod special existența legilor umane în țară pentru ca astfel să amintească și să arate celor care fac și apără fărădelegile cât de mult contrazic acțiunile lor litera și spiritul legislației în vigoare, cât de departe au înaintat pe calea abuzului luptând cu credincioșii. Totuși... nelegiuirile continuă.

Interesele bisericii nu ne permit să ne limităm și în continuare numai la cereri, care sunt lăsate fără răspuns și ne duc la necesitatea de a expune mai deschis starea adevărată a bisericii din țara noastră.

În timpul de față nu există nici o îndoială că biserica, separată formal de stat, se află pe deplin sub conducerea ilicită a diferitelor organe de stat, cărora slujitorii apostați, intrând într-o legătură și colaborare ilegală cu organele puterii și cu KGB, le-au deschis un acces ascuns, precum și unul fățiș în biserică, pentru a lupta împreună împotriva bisericii prin diferite măsuri de constrângere.

Pentru a înțelege cum s-a putut întâmpla lucrul acesta, e important să ne amintim modul în care a fost pusă temelia acestor relații ilicite ale statului cu biserica.

Dumneavoastră personal, Nikita Sergheevici, știți bine că măsurile represive aplicate față de masele de credincioși, începute curând după moartea lui Lenin, au atins, către anul 1937, forme și proporții colosale, încât în toată țara n-a rămas în libertate aproape că nici unul dintre slujitorii fideli lui Dumnezeu, nici un credincios plin de râvnă, ci doar un număr neînsemnat de biserici ce s-au păstrat numai sub conducerea slujitorilor care, din frică, au acceptat compromisul și colaborarea cu organele secrete. Mulți dintre cei condamnați pentru credință nu s-au mai întors din locurile de detențiune, fiind omorâți ori decedând din cauza condițiilor nemaipomenit de grele ale vieții din lagăre și închisori. Cei care după eliberare rămâneau neclintiți erau condamnați în curând la noi termene de privațiune de libertate.

---

* Se inserează prescurtat.

Pentru aplicarea măsurilor represive de proporții atât de mari și pentru a nu-i lua pe credincioși la întâmplare, la nimereală, ci anume pe cei mai activi, agenții GPU, ai NKVD, iar apoi și cei ai KGB-ului se infiltrau în toți porii organismului bisericii și, amenințând cu represiuni, îi racolau* pe cei slabi și nestatornici din rândurile slujitorilor și ale credincioșilor de rând. Se făcea lucrul acesta sub pretextul întăririi vigilenței, ca, după cum explică ei de la prima întâlnire, să nu pătrundă în mijlocul credincioșilor vreun spion ori vreo persoană suspectă din punct de vedere politic, pe care credincioșii, din naivitate și fiind primitori de oaspeți, i-ar putea adăposti. Dar în realitate toate acestea se făceau cu scopul de a iscodi și de a-i reprima cu ajutorul lor pe cei mai onești credincioși. Puterea era dată celor ce se lepădaseră de Dumnezeu, ca să descompună astfel biserica dinăuntru și s-o nimicească fizic. Toate întrebările de care se interesau organele se reduceau la următoarele: unde e fixat locul pentru următoarea adunare? Cine predică? Cine face parte din sfatul bisericii? Ce predicator a venit, cine și unde a plecat? Cine a chemat la pocăință în timpul predicii? Cine s-a rugat pentru frații întemnițați? etc.

În decurs de peste 30 de ani de o „asemenea lucrare“ au suferit mii de creștini absolut nevinovați.

În timpul războiului, în anii 1943-1944, pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS a fost înființat Consiliul pentru Afacerile Religioase care este până în ziua de astăzi un fel de organ superior bisericii.

Centrul duhovnicesc VSEHB, înființat în timpul acela, n-a fost ales de biserică, ci a fost format de către organele de stat, în fond, din slujitorii ce acceptaseră să se abată de la învățătura evanghelică și să colaboreze ilegal cu diferite organe de stat. În acest scop, mulți dintre ei erau puși în libertate înainte de termen.

E de la sine înțeles că după represiunile de masă, după ce în biserică au pătruns o mulțime enormă de diferiți agenți de stat și ea se afla, de fapt, sub conducerea nelegală a statului, organele de stat formau, deja după placul lor, ca din lut, sfaturile bisericilor locale, numeau prezbiteri răspunzători în regiuni, în ținuturi și republici dintre oamenii de care aveau ei nevoie, subordonându-i VSEHB-ului.

În timpul războiului, când se deschideau bisericile, credincioșii, în majoritatea lor, nu numai că n-au prevăzut înșelarea și pericolul, ci au întâmpinat cu bucurie deschiderea lor, i-au primit cu bucurie și pe slujitorii numiți, considerând că, dacă ei s-au învoit să conducă lucrarea lui Dumnezeu într-o vreme atât de cumplită, aceștia sunt, probabil, slujitorii bisericii cei mai credincioși și mai dăruiți lui Dumnezeu. În realitate însă cei devotați lui Dumnezeu n-au fost puși în libertate, nici nu li s-a mai îngăduit să înfăptuiască slujirea.

Înregistrarea bisericilor CEB s-a făcut numai timp de doi ani, în 1947-1948. În această perioadă a fost înregistrată numai o parte a adunărilor, care au fost făcute un fel de vitrină a libertății conștiinței, ascunzând după ea cea mai mare parte a bisericilor puse într-o stare fără drepturi și care, deși făceau numeroase demersuri, au fost lăsate neînregistrate, probabil, numai pentru că lucrul acesta permite oricând a le numi ilegale și a le reprima cu scopul lichidării.

În felul acesta în anii trecuți, ani de dominare a samavolniciei și nelegiuirii, în condiții de represiuni excesive, a fost pusă baza și a fost consolidată legătura nelegală dintre stat și biserică în scopul descompunerii acesteia din interior și în scopul nimicirii ei fizice treptate. Biserica era condusă și controlată pe două căi ilicite: una — mai deschisă — prin împuterniciții Consiliului Afacerilor Religioase; alta — ascunsă — prin miile de fire ale rețelei dense de agenți scriptici și nescriptici ai KGB.

---

* A racola — a atrage, a câștiga pe cineva prin promisiuni, prin presiuni într-o activitate condamnabilă.

Cu privire la chestiunile de felul acesta, Dumneavoastră aţi spus în cuvântarea de la congresul al XXII-lea al PCUS: „Datoria noastră e să ne lămurim în mod minuţios şi sub toate aspectele în unele chestiuni de acest fel, legate de abuzul de putere... noi putem şi trebuie să clarificăm multe lucruri şi să spunem partidului şi poporului adevărul... Şi trebuie s-o facem ca asemenea fenomene să nu se mai repete".

Şi noi n-am atinge aceste probleme dacă nelegiuirile date nu s-ar repeta, dacă legătura ilegală dintre stat şi biserică, legătură ce a adus atâtea jertfe, ar fi o chestiune a trecutului, care ne-ar fi lăsat doar amintiri îngrozitoare. Însă această legătură a fost trecută cu grijă în normele relaţiilor actuale şi nu numai e păzită ca o moştenire scumpă, ci şi e întărită şi aplicată avantajos şi în timpul de faţă pentru lupta împotriva credincioşilor pe calea represiunilor.

Deosebirea constă doar în faptul că mai înainte se aplica pentru represiuni articolul fatal 58 la judecăţile închise, iar acum se aplică art. 227 al CP al RSSFR şi articolele corespunzătoare lui din CP ale altor republici unionale, precum şi Decretul din mai cu privire la lupta cu trândăvia. Însă credincioşii de credinţă evanghelico-baptistă n-au fost vinovaţi niciodată de încălcarea acestor articole. Nici articolul 58, nici articolul 227, nici Decretul din mai n-au avut, nu au, nici nu pot avea extindere asupra credincioşilor CEB.

Şi totuşi, judecând după modul cum au început să fie aplicate art. 227 şi Decretul din mai, se poate spune limpede că, în ce-i priveşte pe credincioşi, ele au destinaţia pe care a avut-o la timpul său art. 58, ce nu se referea la credincioşii CEB şi care ne-a costat multe mii de vieţi.

E necesar să se ţină cont de încă o trăsătură caracteristică a represiunilor actuale ale credincioşilor: judecăţile se desfăşoară cu „uşile deschise", dar auditoriul e selecţionat în general din drujinari *(ajutoare de miliţie* — Nota red.*)*, din comsomolişti, din comunişti întărâtaţi împotriva credincioşilor şi din alţi oameni adunaţi prin invitaţii. Să se mai ţină cont şi de faptul că şi represiunile actuale au fost precedate de pregătirea opiniei publice.

Ţinem minte şi ştim că înainte de a începe represiunile tot arsenalul mijloacelor de influenţă ideologică, şi anume: ziarele, radioul, cinematografia, televiziunea, lecţiile ş. a. ofereau oamenilor în doze mărite hrană pentru minţi, „dreasă" cu clevetiri, iar uneori şi cu o curată minciună despre credincioşi. Aceste „opere" despre credincioşi purtau titluri îngrozitoare: „Monştrii", „Obscurantiştii", „În mrejele sectanţilor", „Veninul religiei" ş. a. m. d. Adunările de rugăciune ale credincioşilor erau numite adunături, slujitorii — huligani, trântori etc. Credincioşii erau înfăţişaţi ca oameni setoşi de sânge, care îşi jertfesc copiii, le interzic să înveţe, „care îşi bat copiii cu lanţuri când aceştia se fac vinovaţi" ş. a. m. d.

După un asemenea „tratament" psihologic şi trezire a urii, după o asemenea lucrare „ideologică", când oamenii erau aduşi până la un extaz antireligios şi până la fanatism, se putea face deja orice cu credincioşii fără nici o teamă de revolta publicului. [...]

Consiliul Afacerilor Religioase, care a fost înfiinţat anume pentru reglementarea raporturilor dintre stat şi biserică în cadrul legii, cunoaşte mai bine ca toţi ceilalţi toate încălcările de lege ale organelor de stat, toată samavolnicia, deoarece se ocupă nemijlocit de aceste probleme. Şi e puţin a spune doar că el nu îndreaptă situaţia, căci anume Consiliul pentru Afacerile Religioase şi împuterniciţii lui din provincii comit încălcările principale cu privire la credincioşi şi la biserică, anume reţeaua largă de împuterniciţi pentru afacerile cultelor religioase realizează pe cale centralizată numirea forţată şi ilegală a slujitorilor plăcuţi lor şi, acţionând prin ei, dezmembrează biserica. Pe baza cărei legi se face? În virtutea cărei legi împuterniciţii primesc listele membrilor bisericilor, listele celor botezaţi, informaţii despre cei ce abia încep a frecventa adunările şi chiar informaţii despre cei ce s-au pocăit? Doar lucrul acesta e contrar legii.

Aceste informaţii detaliate, primite regulat, sunt necesare pentru a şti unde locuiesc credincioşii, unde lucrează ori învaţă, pentru a se duce împotriva lor o luptă ilicită şi pentru a-i persecuta din toate părţile şi în toate felurile. Iar credincioşii care apără curăţia învăţăturii evanghelice sunt înscrişi de stat într-o listă deosebită.

Considerăm necesar a Vă atrage atenţia asupra încă unei împrejurări serioase: activitatea presei şi a altor organe e îndreptată adesea spre a ne reprezenta ca duşmani politici ai Statului Sovietic, pentru a stârni ura în popor şi pentru a justifica acţiunile lor nelegiuite împotriva credincioşilor.

Cu toate acestea, e într-adevăr uimitor că, drept răspuns la o asemenea ură, la represiunile sistematice şi la o totală lipsă de drepturi în care e pusă biserica, noi rămânem neclintiţi în atitudinea noastră față de stat, precum și e uimitor că aceste acțiuni nu provoacă în mediul nostru o oarecare opoziție politică ori nemulțumire de regimul politic existent. Comitetul organizatoric consideră că tendința de a-i înfățișa pe credincioși drept vinovați de aceste lucruri e nu numai nerezonabilă, dar și dăunătoare întâi de toate chiar pentru stat.

Noi am scris deja că biserica nu are nevoie de schimbarea împrejurărilor exterioare. Credincioșii CEB, în orice împrejurări, au fost și rămân să fie cetățeni exemplari ai țării lor și participanți activi la toate faptele bune, cu adevărat folositoare. Însă lucrul acesta nu înseamnă că noi ne mulțumim cu orice împrejurări și înăuntrul bisericii, că trebuie să-i admitem la conducerea bisericii pe „potentații acestei lumi“. Căci Hristos a spus: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta“ (Ioan 18: 36).

Oricare ar fi regimul de stat, biserica trebuie să fie liberă de amestecul lumii și de amestecul autorităților lumești în viața ei lăuntrică.

De aceea Comitetul organizatoric efectuează și e plin de hotărârea să efectueze și mai departe munca de curățare a bisericii și de restabilire a orânduirii evanghelice în ea în ceea ce privește separarea ei de stat și unirea tuturor credincioșilor de credință evanghelico-baptistă atât din bisericile înregistrate, cât și din cele neînregistrate într-o frățietate unică în Hristos, cu un statut unic — Evanghelia.

Anume această sarcină a curățării bisericii CEB, care întâmpină acum din partea statului o mare împotrivire, contrară legii, ne și obligă să ne adresăm Dumneavoastră făcând o analiză mai profundă a stării de lipsă de drepturi în care se află biserica CEB din țara noastră.

Noi facem lucrul acesta numai dată fiind necesitatea, deoarece atingând problemele interne ale bisericii și mustrându-i pe slujitorii ce s-au lepădat de adevăr, atingem involuntar și organele puterii care s-au infiltrat în biserică și au intrat în cea mai strânsă legătură ilegală cu ea. Căci e absolut imposibil a te referi la unii fără a-i atinge pe ceilalți, fiindcă slujitorii ce s-au abătut de la adevăr au devenit una cu reprezentanții puterii lumești.

Congresul pentru care mijlocim trebuie să soluționeze problemele pur bisericești și să lichideze totodată legătura ilicită a statului cu biserica.

Și de n-ar fi fost amestecul organelor puterii de stat în biserică, de n-ar fi pornit ei împotriva bisericii cu un atac de noi represiuni, de nu i-ar fi susținut pe protejații lor — ea, biserica, într-un timp scurt, ar fi restabilit ușor și fără complicații orânduirea cuvenită în rândurile sale și, înlăturându-i pe slujitorii apostați, care nu s-au pocăit, ar fi rupt astfel veriga legăturii nelegiuite a statului cu biserica lichidând, în felul acesta, relațiile ilegale fără a atinge la congres cu nici un cuvânt statul. Prin congres lucrul acesta s-ar fi putut face fără complicații.

Noi am dat dovadă de o mare și îndelungă răbdare și am făcut tot ce am putut pentru atingerea acestui scop rezonabil. Sarcina noastră era să nu încălcăm legea, deși am plătit scump pentru că ne străduiam să facem totul în conformitate cu legea în vigoare. Și în decursul acestei perioade ne-au dispărut pe deplin îndoielile cu privire la existența legăturii dintre biserică și stat. Legătura nelegală a bisericii cu statul, care exista într-o formă ascunsă, a devenit evidentă, fiindcă nu este nimic acoperit care să nu fie descoperit (Luc. 8: 17).

Acum ne-a devenit clar pe deplin ce scop e menit să atingă VSEHB în biserică. Pentru nimeni nu e secret că nici guvernul, nici partidul nu sunt cointeresați de bunăstarea și consolidarea bisericii, ci luptă împotriva ei, însă respingând cererile a mii de creștini de rând, adică ale întregii biserici, și înăbușind mișcarea lor cu represiuni, organele de stat au atins o asemenea unitate, încât și guvernul, și partidul examinează pronunțarea împotriva VSEHB-ului ca fiind împotriva statului. Aceasta ne convinge în mod definitiv că VSEHB este necesar statului pentru descompunerea și nimicirea bisericii dinăuntru și că interesele VSEHB-ului și interesele bisericii sunt diametral opuse.

Făcând bilanțul celor expuse anterior, Comitetul organizatoric constată următoarele:

1. În timpul de față partea oficială a bisericii CEB se află pe deplin sub conducerea și controlul secret și contrar legii al organelor de stat.

2. În biserică, drept verigă principală a acestei legături ilegale servește VSEHB-ul, care s-a abătut de la principiile învățăturii evanghelice, precum și colaboratorii lui, care sunt excluși de biserică, dar se mențin numai datorită statului, ceea ce provoacă reacțiune, duce la dezbinarea bisericii și la crearea unor încordări artificiale periculoase.

3. Organele de presă, ale procuraturii, ale justiției, Consiliul Afacerilor Religioase și organele KGB acționează extrem de ilicit față de credincioși și de biserică ignorând și încălcând nu numai dreptul sovietic civil și cel penal: Decretul cu privire la separarea bisericii de stat și Constituția URSS, ci și convențiile internaționale: Declarația Universală a Drepturilor Omului, Convenția pentru prevenirea crimei de genocid, Convenția privind lupta împotriva discriminării în domeniul învățământului și altele.

4. Legătura statului cu biserica se folosește exclusiv în scopul luptei împotriva bisericii și împotriva credincioșilor atât pe calea descompunerii dinăuntru, cât și pe calea represiunilor. [...]

Comitetul organizatoric consideră ca și mai înainte că congresul bisericii CEB, după cum am menționat și în scrisoarea adresată Dumneavoastră de pe data de 2.01.1963, este mijlocul cel mai bun pentru restabilirea relațiilor legale și normale dintre biserică și stat și de aceea nu vă facem o altă rugăminte decât cea formulată în scrisoarea amintită, la care Dumneavoastră n-ați dat nici un răspuns. [...]

Referitor la aceste nelegiuiri organele de stat au primit numeroase petiții, plângeri întemeiate etc., la care n-au dat absolut nici un răspuns și au reacționat numai intensificând represiunile.

Dar nu dorința de a ne elibera de persecuții ne silește să ne adresăm Dumneavoastră. Noi nu ne pronunțăm împotriva puterii de stat — ea nu ține de competența noastră nici după Cuvântul lui Dumnezeu, nici după lege, totodată prigoanele nu dăunează viitorului bisericii adevărate.

Adresându-ne Dumneavoastră, noi, ca martori ai lui Dumnezeu, vrem să Vă amintim încă o dată că judecata lui Dumnezeu îi așteaptă pe toți cei ce fac nelegiuiri, iar răspunderea principală pentru ele o purtați Dumneavoastră, ca șef al Guvernului sovietic.

Folosiți-Vă de îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, al cărui Nume Îl nesocotiți și căruia Îi aparține, totuși, orice putere în cer și pe pământ, și folosiți-Vă de puterea Dumneavoastră astfel, încât oamenii să poată duce o viață pașnică și liniștită, lucru care a servit în toate timpurile drept temelie a bunăstării și păcii.

Iar Dumnezeu este martor între noi și Dumneavoastră.

Cu respect

Președintele Comitetului organizatoric al Bisericii CEB
prezbiterul KRIUCIKOV GH. K.
Membrul Comitetului organizatoric al Bisericii CEB
prezbiterul ȘALAȘOV A. A.

13 august 1963

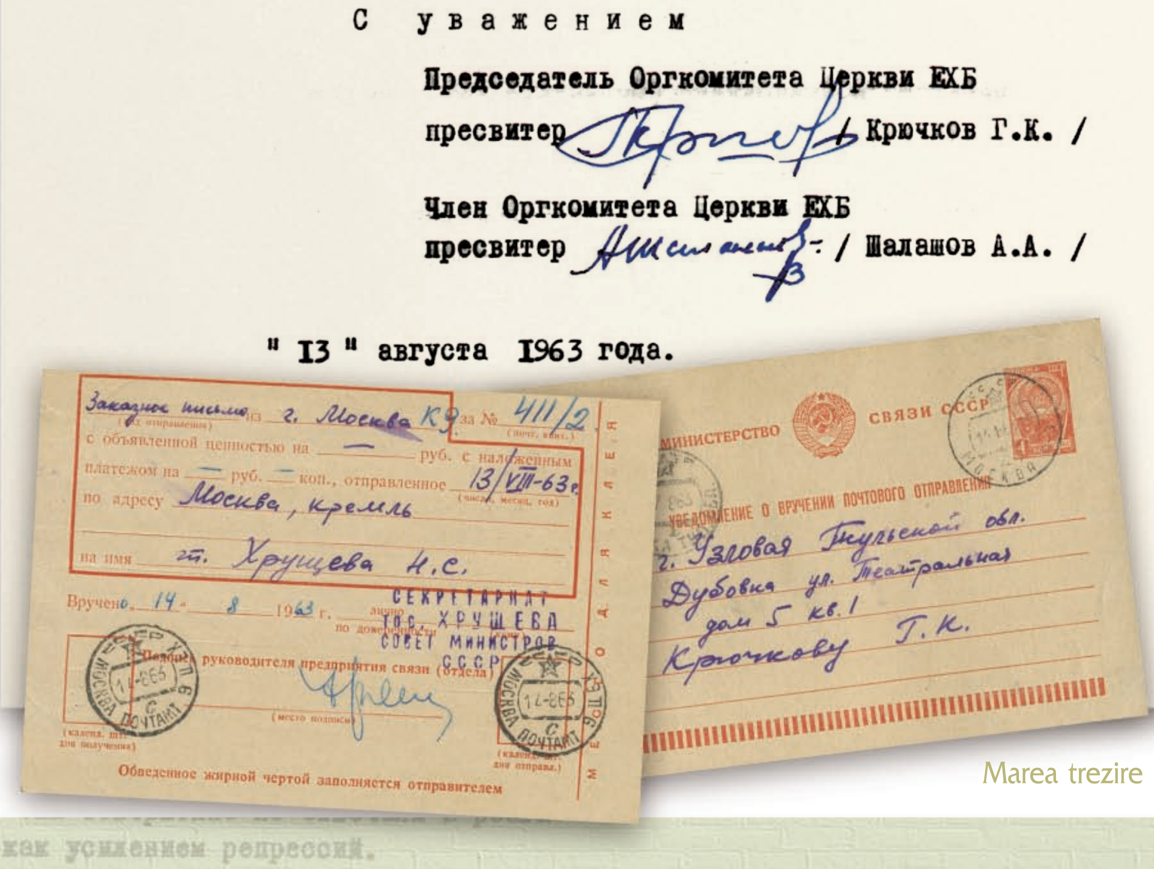

С уважением

Председатель Оргкомитета Церкви ЕХБ
пресвитер / Крючков Г.К. /

Член Оргкомитета Церкви ЕХБ
пресвитер / Шалашов А.А. /

" 13 " августа 1963 года.

Заказное письмо из г. Москва К9 за № 411/2
(вид отправления) (почт. квит.)
с объявленной ценностью на — руб. с наложенным
платежом на — руб. — коп., отправленное 13/VIII-63 г.
(число, месяц, год)
по адресу Москва, кремль
на имя тт. Хрущева Н.С.
Вручено 14 8 1963 г. лично по доверенности
СЕКРЕТАРИАТ ТОВ. ХРУЩЕВА СОВЕТ МИНИСТРОВ СССР
Подпись руководителя предприятия связи (отдела)
(место подписи)
(календ. штемп. для получения)
(календ. штемп. для отправл.)
Обведенное жирной чертой заполняется отправителем

МИНИСТЕРСТВО СВЯЗИ СССР
УВЕДОМЛЕНИЕ О ВРУЧЕНИИ ПОЧТОВОГО ОТПРАВЛЕНИЯ
г. Узловая Тульской обл.
Дубовка ул. Театральная
дом 5 кв. 1
Крючкову Г.К.

Comitetul organizatoric crede de datoria sa a Vă pune la curent cu starea bisericii CEB din țara noastră.

19 septembrie 1963

SCRISOAREA COMITETULUI ORGANIZATORIC către Alianța Baptistă Mondială

COMITETUL ORGANIZATORIC PENTRU CONVOCAREA
CONGRESULUI UNIONAL al BISERICII CREȘTINILOR
EVANGHELICI BAPTIȘTI (CEB) din URSS

CĂTRE PREȘEDINTELE ALIANȚEI BAPTISTE MONDIALE,
JOÃO SORENO

CĂTRE SECRETARUL GENERAL al ALIANȚEI BAPTISTE MONDIALE
doc. JOSEPH NARDENHAUG

Stimați frați în Domnul!
„Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos!“ (1 Cor. 1: 3)

Îi mulțumim Domnului nostru că iubirea lui Dumnezeu a ajuns și până la noi și vestea mântuirii se vestește și în țara noastră la fel ca în toată lumea.

În numele acestei iubiri, în numele acestei mântuiri ne și înfăptuim slujba învingând felurite obstacole și încercări, dar crezând cu tărie în puterea și în dragostea neschimbată a Domnului nostru Isus Hristos, care „este același ieri și azi și în veci!“ (Evr. 13: 8).

Știind că lucrătorii VSEHB din URSS intră concomitent și în componența organelor de conducere ale Alianței Baptiste Mondiale, Comitetul organizatoric pentru convocarea Congresului unional al bisericilor creștinilor evanghelici baptiști din URSS crede de datoria sa a Vă pune la curent, iar în persoana Dumneavoastră a pune la curent și Alianța Baptistă Mondială, cu starea bisericii CEB și cu atitudinea slujitorilor VSEHB față de lucrarea lui Dumnezeu din țara noastră.

Actualmente bisericile frățietății noastre suportă pretutindeni o schismă lăuntrică, provocată de abaterea slujitorilor VSEHB de la principiile mărturisirii de credință evanghelico-baptiste.

Aceste despărțiri au căpătat un caracter deosebit de acut după introducerea în biserică de către slujitorii VSEHB, începând cu anul 1960, a noului „Regulament al Uniunii CEB“ și a „Directivelor“ către prezbiterii superiori ai VSEHB.

În pofida poruncilor Cuvântului lui Dumnezeu și spre marea durere a tuturor copiilor sinceri ai Domnului, aceste documente au fost emise pentru a înrudi biserica CEB cu lumea, a o nimici dinăuntru și a o înăbuși cu mâinile slujitorilor. De acea e absolut clar că introducerea acestor documente antievanghelice a provocat în adunările frățietății noastre o reacție dureroasă și a dat naștere la despărțiri și mai mari care înclină spre schismă.

Toți copiii sinceri ai lui Dumnezeu Îi aduc o nemărginită mulțumire Domnului că, prin Duhul Sfânt, El i-a îndemnat pe slujitorii plini de râvnă pentru curăția și unitatea poporului lui Dumnezeu să mustre conducerea VSEHB pentru abaterea de la poruncile lui Dumnezeu și să-i propună să-și dea consimțământul pentru convocarea Congresului unional al bisericilor CEB în scopul reglării situației din biserică.

În luna mai a anului 1961 a fost înființat din slujitorii bisericii CEB Grupul de inițiativă pentru convocarea Congresului unional al bisericilor CEB. Grupul de inițiativă s-a și adresat în 1961 către Prezidiul VSEHB cu mustrare și cu propunerea de a colabora la pregătirile în vederea congresului.

Fără a da vreun răspuns Grupului de inițiativă, VSEHB a început să se pronunțe atât împotriva lui, cât și împotriva ideii convocării congresului.

Ca biserica să nu rămână în dependență de slujitorii VSEHB, care s-au lepădat de Domnul, la 23 august 1961 Grupul de inițiativă s-a adresat către întreaga biserică cu o epistolă care conținea apelul de a susține cauza congresului. Și majoritatea covârșitoare a adunărilor au început a face demersuri pentru congres. Atunci VSEHB a început să înăbușe mișcarea din interiorul bisericii alungându-i și excomunicându-i pe credincioși, ba chiar și închizând adunările ai căror membri se pronunțau unanim în favoarea convocării congresului.

Acțiunile sus-numite ale VSEHB au convins și mai mult biserica CEB de necesitatea convocării congresului, deoarece în aceste acțiuni ale slujitorilor VSEHB biserica a văzut abaterea lor definitivă de la Domnul.

La 25 februarie Grupul de inițiativă a fost reorganizat în Comitetul organizatoric pentru convocarea Congresului unional al bisericii CEB, care, prin hotărârea sa, a preîntâmpinat slujitorii VSEHB că, în caz de nu se vor pocăi de abaterea lor și de nu-și vor schimba atitudinea față de biserică, atunci vor fi excomunicați. În legătură cu aceasta credincioșilor CEB din toată țara li s-a propus să țină la 6 mai 1962 un post comun, al întregii biserici pentru slujitorii VSEHB.

Cu regret, VSEHB își continua neabătut linia de înăbușire a voii poporului lui Dumnezeu, iar biserici întregi și grupuri aparte de credincioși au început să expedieze Comitetului organizatoric cereri și procese-verbale cu privire la excomunicarea din biserici a slujitorilor VSEHB. Călăuzindu-ne după Cuvântul lui Dumnezeu, noi vedem că Biserica Lui nu trebuie să se împace cu abaterea intenționată a slujitorilor ei de la învățătura Domnului, nici nu trebuie să depindă de îndărătnicia slujitorilor care s-au abătut de la adevăr, ci să procedeze, în asemenea caz, așa cum o învață Biblia (Gal. 1: 8, 9; 1 Cor. 5: 13).

De aceea la 23 iunie 1962 Comitetul organizatoric a examinat, la consfătuirea sa lărgită, procesele-verbale și cererile venite din biserici atât cu privire la nerecunoașterea VSEHB-ului ca centru de conducere al bisericii CEB, cât și cu privire la excomunicarea lucrătorilor CEB și a luat hotărârea să nu se recunoască dreptul VSEHB-ului:

1. de a fi slujitori ai bisericii CEB;
2. de reprezentare și întreținere a legăturilor atât în țară, cât și peste hotare.

La această consfătuire Comitetul organizatoric i-a declarat excomunicați din biserica CEB pe:

1. Jidkov I. I. — Președintele VSEHB,
2. Karev A. V. — Secretarul general al VESHB,
3. Ivanov I. G. — casierul VSEHB,
4. Motorin I. I. — colaborator al VSEHB,
5. Mițkevici A. I. — colaborator al VSEHB,
6. Andreev A. L. — prezbiterul superior al VSEHB în Ucraina,
7. Veliseicik K. S. — prezbiterul superior al VSEHB în Belorusia,
8. Ponomarciuk D. I. — prezbiterul superior al VSEHB în Moldova și alți lucrători ai VSEHB.

În afară de cele expuse mai sus, VSEHB nu poate reprezenta biserica CEB din țara noastră și din alte motive:

1. VSEHB n-a fost ales de biserică,
2. VSEHB nu conduce întreaga frățietate evanghelico-baptistă din URSS, ci doar 1/3 din biserici, adică numai adunările înregistrate, în timp ce toate adunările neînregistrate, adică 2/3 din numărul total al bisericilor, nu intră în uniunea VSEHB. Totodată, în legătură cu schisma bisericii, actualmente o parte considerabilă de adunări înregistrate au declarat că nu recunosc VSEHB ca centru al bisericii CEB.

Biserica consideră: congresul este cel mai bun mijloc pentru soluționarea chestiunilor ei arzătoare și de aceea Comitetul organizatoric continuă să facă demersuri pentru permisiunea convocării Congresului unional al bisericii CEB, care să fie condus de Comitetul organizatoric. El cheamă de asemenea poporul lui Dumnezeu la curățare și sfințire, la restabilirea principiilor evanghelice de viață și de slujire în biserică, la pace și la unitatea tuturor celor ce Îl iubesc pe Domnul și la unirea tuturor bisericilor într-o singură frățietate în Hristos Isus.

Biserica lui Isus Hristos va vesti lumii pacea și dragostea lui Dumnezeu până în ziua răpirii sale în slavă.

Domnul să ne ajute să-I fim credincioși în toate.

„Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi cu toți. Amin“ (1 Tes. 5: 28).

Președintele Comitetului organizatoric al Bisericii CEB Kriucikov Gh. K.
Secretarul Comitetului organizatoric al Bisericii CEB Vins Gh. P.
Membrul Comitetului organizatoric al bisericilor CEB ȘALAȘOV A. A.

10 august 1963

/Крючков Г.К./
/ Винс Г.П. /
/Шалашов А.А./

Adresa pentru răspuns: or. Uzlovaia, reg. Tula, loc. Dubovka,
str. Teatralnaia, nr. 5, ap. 1,
Kriucikov Ghennadi Konstantinovici

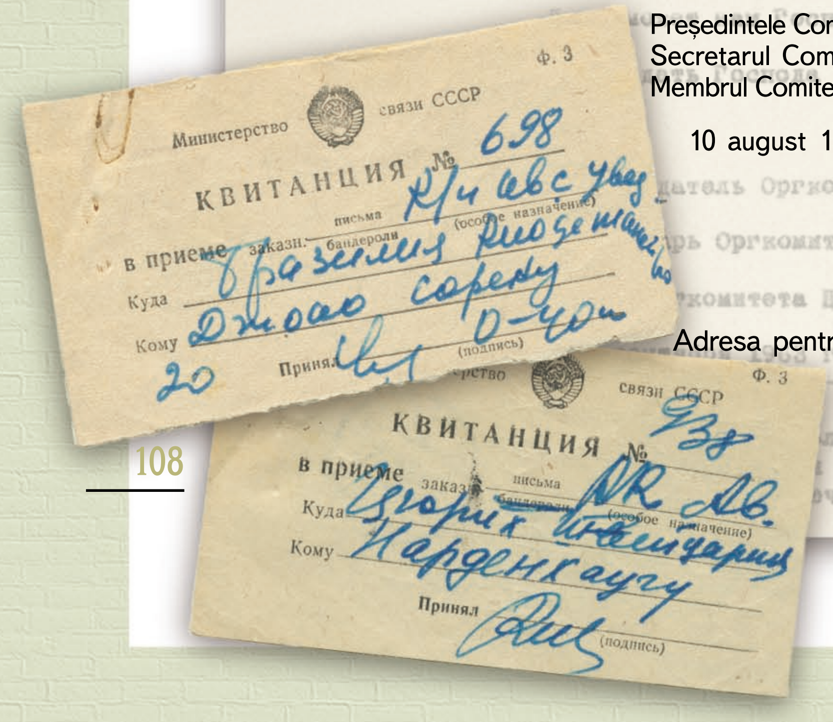

Министерство связи СССР
ф. 3
КВИТАНЦИЯ № 698
в приеме заказн. письма бандероли (особое назначение)
Куда
Кому
Принял (подпись)
20

Министерство связи СССР
ф. 3
КВИТАНЦИЯ № 938
в приеме заказн. письма бандероли (особое назначение)
Куда
Кому
Принял (подпись)

16 octombrie
1963

DESPRE TAINICA CONSFĂTUIRE-CONGRES A VSEHB

Adevăratul păcat care a dus frăţietatea la schismă a fost numit în mod concret şi clar. Şi anume: „...contrar indicaţiilor Cuvântului lui Dumnezeu, VSEHB a intrat într-o legătură strânsă, ilegală cu autorităţile lumii acesteia“.

Comitetul organizatoric pentru convocarea congresului bisericii CEB, aflând despre intenţia VSEHB de a convoca în taină de Comitetul organizatoric un congres sub formă de consfătuire, a trimis acolo reprezentanţii săi, pentru a-şi expune atitudinea faţă de această măsură păcătoasă a VESHB.

CĂTRE CONSFĂTUIREA SLUJITORILOR VSEHB,
din 15-18 octombrie 1963 de la Moscova
COMITETUL ORGANIZATORIC
PENTRU CONVOCAREA CONGRESULUI BISERICII CEB

DECLARAŢIE

Comitetul organizatoric consideră consfătuirea slujitorilor VSEHB şi a lucrătorilor lui drept un nou complot împotriva Bisericii lui Isus Hristos.

Pentru nimeni nu e secret că majoritatea problemelor care există acum în biserica CEB au fost cauzate de necredincioşia faţă de Dumnezeu a slujitorilor ei, necredincioşie ce s-a manifestat prin legătura ilegală şi nelegiuită cu lumea. Nu e secret nici că această legătură are drept scop contopirea bisericii cu lumea, destrămarea şi nimicirea bisericii dinăuntru. Se ştie bine că, în biserică, veriga de bază a acestei legături este VSEHB şi reţeaua vastă de lucrători ai lui în biserici, iar ca urmare, anume ei sunt principala cauză a neorânduielilor bisericii şi a suferinţelor poporului lui Dumnezeu.

Spre ce e orientată totuşi consfătuirea actuală a lucrătorilor VSEHB?

Spre lichidarea acestei alianţe ilegale a bisericii cu lumea ori spre consolidarea ei? Anume că spre consolidare!

Spre consolidare, contrar Cuvântului lui Dumnezeu, contrar voii poporului lui Dumnezeu, contrar legii de stat — Decretul despre separarea bisericii de stat din 1918.

Comitetul organizatoric consideră că nici participanţii la consfătuire nu se îndoiesc câtuşi de puţin că, îndreptându-şi eforturile spre consolidarea şi eternizarea alianţei păcătoase a bisericii cu lumea, fac astfel o lucrare potrivnică voii lui Dumnezeu.

Rămâne să regretăm că VSEHB, respingând cu o asemenea înfumurare toate prevenirile Domnului şi ale Bisericii Lui, perseverează în a-şi atinge scopurile pe care Dumnezeu le urăşte.

„Vai, — zice Domnul — de copiii răzvrătiţi, care iau hotărâri fără Mine, fac legăminte care nu vin din Duhul Meu, şi îngrămădesc astfel păcat peste păcat!“ (Is. 30: 1).

Ţinând seama de cele expuse mai sus, considerăm necesar să declarăm:

1. Comitetul organizatoric nu va lua parte la nici un fel de consfătuiri, conferinţe, congrese ş. a. ţinute de VSEHB şi nu împuterniceşte pe nimeni a-l reprezenta la ele.
2. Această consfătuire a slujitorilor VSEHB e incompetentă să rezolve problemele bisericii, deoarece a fost convocată şi se ţine de slujitorii VSEHB, care au fost excomunicaţi de biserica CEB pentru activitatea antibisericească şi pentru abaterea de la poruncile lui Dumnezeu, abatere ce s-a manifestat, mai ales, prin adoptarea şi introducerea în biserică a documentelor antievanghelice: „Regulamentul cu privire la uniunea CEB“ din 1960 şi „Directivele“ către prezbiterii superiori ai VSEHB.
3. Conform rezoluţiei adoptate mai înainte, Comitetul organizatoric consideră şi va considera nule toate măsurile, hotărârile, documentele consfătuirilor, ale conferinţelor şi congreselor sus-numite, ţinute de VSEHB.
4. Pentru VSEHB şi pentru toţi lucrătorii lui există un singur mijloc adevărat, foarte binecuvântat şi pregătit de Dumnezeu în Hristos: pocăinţa înaintea lui Dumnezeu şi înaintea întregii biserici pentru păcatul abaterii de la poruncile Domnului. Rodul acestei pocăinţe trebuie să fie acordul slujitorilor VSEHB de a se lăsa în voia lui Dumnezeu şi, neţinând seama de împrejurări, să înceteze a împiedica convocarea Congresului unional sub conducerea Comitetului organizatoric. Aceasta e unica cale dreaptă ce corespunde Cuvântului lui Dumnezeu.

Și de aceea unica hotărâre plăcută Domnului și bisericii, pe care o pot lua VSEHB și lucrătorii lui la această consfătuire, este: după ce se vor fi pocăit, să adreseze bisericii o scrisoare de mărturisire deschisă și să ofere Congresului unional al bisericii CEB sub conducerea Comitetului organizatoric posibilitatea de a rezolva mai departe toate problemele bisericești.

Nu trebuie să uităm că nimeni dintre noi n-a fost răstignit pentru Biserica lui Isus Hristos. Pentru ea Hristos Și-a dat viața și Și-a vărsat sângele. El Și-a câștigat-o prin jertfa Sa pe Golgota. Și Biserica nu ne aparține nouă, ci Domnului nostru Isus Hristos (1 Pet. 1: 17-19).

Și atunci ce drept aveți să procedați cu ea după bunul plac, încălcând poruncile Lui sfinte?

Nu trebuie să mai uităm nici că, mai devreme ori mai târziu, va avea loc întâlnirea tuturor trăitorilor pământului cu Dumnezeu. Vă veți înfățișa înaintea Domnului și dumneavoastră și poate că — în curând. Cum vă veți îndreptăți atunci necredincioșia dacă astăzi Îi respingeți chemarea, dacă provocați în mod conștient suferințe poporului lui Dumnezeu și luați parte la nimicirea lucrării Lui?

Așadar, supuneți-vă sub mâna tare a lui Dumnezeu, încetați să faceți răul și să vă trimită Domnul pocăință prin îndurarea Sa cea mare. Știe Dumnezeul nostru, căruia Îi slujim, că nu găsim un sfat mai bun pentru sufletele dumneavoastră și spre folosul lucrării Lui.

Martor este Dumnezeu între noi și dumneavoastră. Amin.

Președintele Comitetului organizatoric al bisericii CEB — GH. K. KRIUCIKOV
Secretarul Comitetului organizatoric al bisericii CEB — GH. P. VINS
Membrul Comitetului organizatoric al bisericii CEB — A. A. ȘALAȘOV

11 octombrie 1963

Întrucât reprezentanții Comitetului organizatoric n-au fost admiși de lucrătorii VSEHB la această consfătuire, participanților la ea li s-a distribuit un apel special în pauzele dintre ședințe, afară.

APEL CĂTRE PARTICIPANȚII LA CONSFĂTUIRE

Biserica lui Isus Hristos a fost iarăși înșelată. Prin viclenia și perfidia slujitorilor VSEHB, consfătuirea, după începutul lucrărilor sale, a fost numită congres. Iar pentru cauza congresului suferă frații și surorile noastre în Hristos.

Oare nu vă este clar că VSEHB, pronunțându-se împotriva congresului, a primit permisiunea pentru consfătuirea pe care o dă drept congres numai pentru că sub conducerea VSEHB-ului el va aduce nu folos, ci o și mai mare daună lucrării lui Dumnezeu? Și anume:

1. Va servi la mărirea schismei dintre bisericile înregistrate și cele neînregistrate.
2. Va mări despărțirea dintre adepții Comitetului organizatoric și adepții VSEHB.
3. Va consolida alianța ilegală și nelegiuită a bisericii cu lumea.

Doar toate acestea au drept scop a duce și mai mult biserica pe calea păcatului și a o lipsi astfel de binecuvântările Domnului. Oare sunteți de acord să fiți părtași la acest păcat? Oare nu vă este clar că, în pofida tuturor demersurilor în decurs de doi ani, Comitetului organizatoric nu i s-a dat permisiunea pentru congres numai pentru că el tinde spre convocarea unui congres care trebuie:

1. să unească într-o singură uniune atât bisericile înregistrate, cât și pe cele neînregistrate ale CEB;
2. să lichideze despărțirea dintre adepții Comitetului organizatoric și cei ai VSEHB;
3. să lichideze alianța ilegală a bisericii cu lumea și, călăuziți de Duhul Sfânt, să ducă biserica la starea care ar corespunde învățăturii evanghelice.

Vă rugăm să vă dați contribuția la atingerea acestui țel și să nu fiți complici la păcatul grav față de Dumnezeu și de poporul Lui.

Vă rugăm fierbinte în Numele Domnului să luați toate măsurile pentru a recunoaște unanim incompetența acestei false consfătuiri-congres, căci ea e într-adevăr incompetentă să rezolve vreuna dintre problemele bisericii.

Fiți credincioși. Efes. 6: 24.

Frații dumneavoastră în Domnul —
COMITETUL ORGANIZATORIC PENTRU CONVOCAREA CONGRESULUI UNIONAL AL BISERICII CEB

16 octombrie 1963

Principalele probleme, pe care le-a avut biserica CEB din țara noastră, au fost provocate, întâi de toate, de necredincioșia slujitorilor ei față de Dumnezeu, necredincioșie manifestată prin legătura ilegală și nelegiuită cu lumea. Din această cauză problema principală, de care era preocupată frățietatea noastră evanghelico-baptistă în toți acești ani de prigoane, este cea a convocării congresului unional al bisericii CEB, congres care trebuia să ducă biserica la o eliberare deplină de amestecul lumii în viața ei lăuntrică, să conducă la curățarea și la sfințirea atât a bisericii în întregime, cât și a fiecărui credincios, precum și la unirea adunărilor înregistrate și a celor neînregistrate ale CEB într-o frățietate unică în Hristos.

De aceea în „Apelul“ către participanții la falsa consfătuire-congres slujitorii Comitetului organizatoric au menționat clar: „[...] În pofida numeroaselor demersuri, Comitetului organizatoric nu i s-a dat permisiunea pentru congres numai pentru că el tinde spre convocarea unui congres care trebuie:

— să unească într-o singură uniune atât bisericile înregistrate, cât și pe cele neînregistrate ale CEB;

— să lichideze despărțirea dintre adepții Comitetului organizatoric și cei ai VSEHB;

— să lichideze alianța ilegală a bisericii cu lumea și, călăuziți de Duhul Sfânt, să ducă biserica la starea care corespunde învățăturii evanghelice.“

Documentele propuse mai jos sunt o mărturie elocventă a celor spuse.

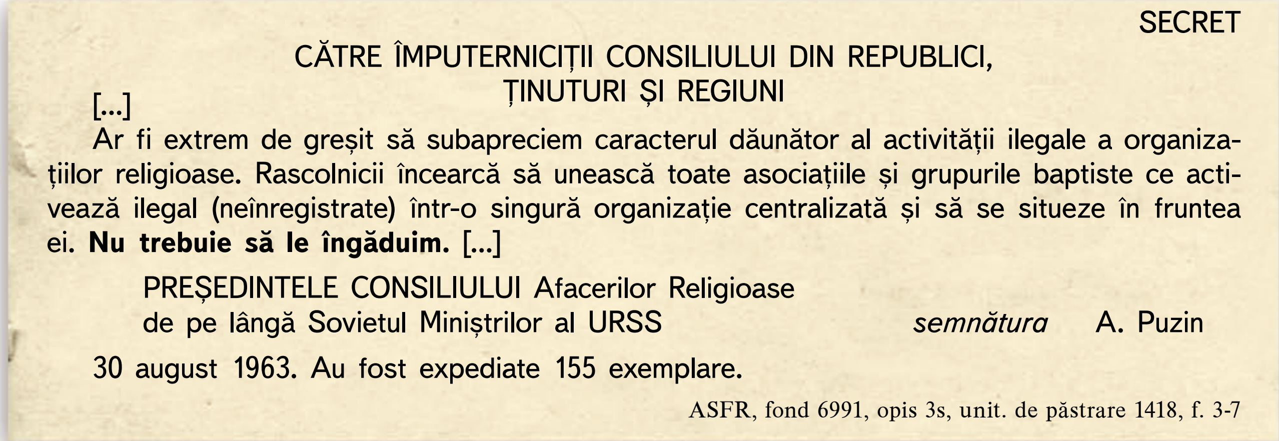

SECRET

CĂTRE ÎMPUTERNICIȚII CONSILIULUI DIN REPUBLICI,
ȚINUTURI ȘI REGIUNI

[...]

Ar fi extrem de greșit să subapreciem caracterul dăunător al activității ilegale a organizațiilor religioase. Rascolnicii încearcă să unească toate asociațiile și grupurile baptiste ce activează ilegal (neînregistrate) într-o singură organizație centralizată și să se situeze în fruntea ei. **Nu trebuie să le îngăduim.** [...]

PREȘEDINTELE CONSILIULUI Afacerilor Religioase
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS *semnătura* A. Puzin

30 august 1963. Au fost expediate 155 exemplare.

ASFR, fond 6991, opis 3s, unit. de păstrare 1418, f. 3-7

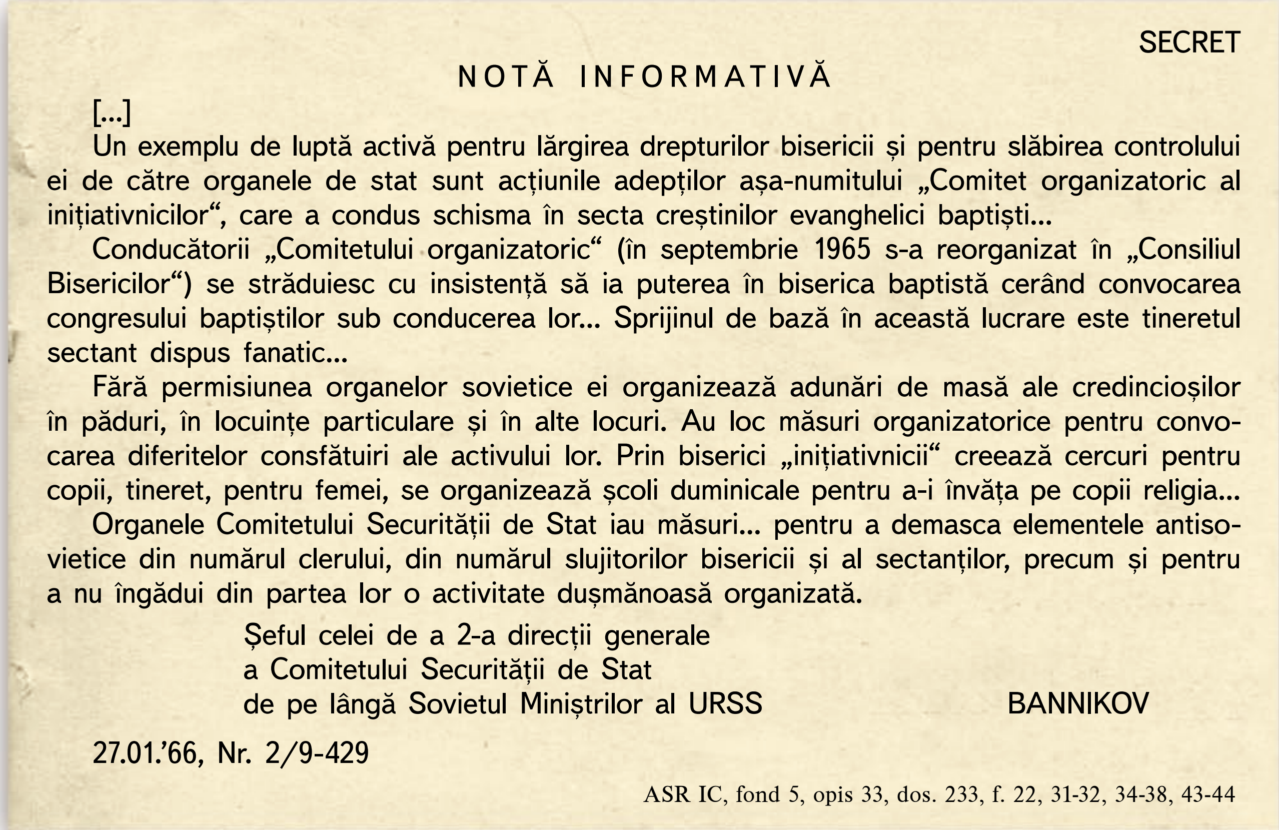

SECRET

NOTĂ INFORMATIVĂ

[...]

Un exemplu de luptă activă pentru lărgirea drepturilor bisericii și pentru slăbirea controlului ei de către organele de stat sunt acțiunile adepților așa-numitului „Comitet organizatoric al inițiativnicilor“, care a condus schisma în secta creștinilor evanghelici baptiști...

Conducătorii „Comitetului organizatoric“ (în septembrie 1965 s-a reorganizat în „Consiliul Bisericilor“) se străduiesc cu insistență să ia puterea în biserica baptistă cerând convocarea congresului baptiștilor sub conducerea lor... Sprijinul de bază în această lucrare este tineretul sectant dispus fanatic...

Fără permisiunea organelor sovietice ei organizează adunări de masă ale credincioșilor în păduri, în locuințe particulare și în alte locuri. Au loc măsuri organizatorice pentru convocarea diferitelor consfătuiri ale activului lor. Prin biserici „inițiativnicii“ creează cercuri pentru copii, tineret, pentru femei, se organizează școli duminicale pentru a-i învăța pe copii religia...

Organele Comitetului Securității de Stat iau măsuri... pentru a demasca elementele antisovietice din numărul clerului, din numărul slujitorilor bisericii și al sectanților, precum și pentru a nu îngădui din partea lor o activitate dușmănoasă organizată.

Șeful celei de a 2-a direcții generale
a Comitetului Securității de Stat
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS BANNIKOV

27.01.’66, Nr. 2/9-429

ASR IC, fond 5, opis 33, dos. 233, f. 22, 31-32, 34-38, 43-44

26 octombrie
1963

COMUNICARE A COMITETULUI ORGANIZATORIC
cu privire la atitudinea față de consfătuirea VSEHB
15-18 octombrie 1963

„Toate măsurile represive, aplicate față de adepții congresului, nu numai că nu vor aduce succes neprietenilor lucrării lui Dumnezeu, ci vor mări și mai mult numărul adepților trezirii bisericii.“

> *Dar aceia din popor, care vor cunoaște pe Dumnezeul lor, vor rămâne tari, și vor face mari isprăvi.*
> Dan. 11: 32

Preaiubiți de Domnul frați și surori! Pace vouă!

Frații dumneavoastră în Hristos — Comitetul organizatoric pentru convocarea Congresului Unional al bisericii CEB — vă salută călduros pe cei ce Îl iubiți pe Domnul în curăție.

Îi mulțumim adânc Domnului nostru pentru dragostea și îndurarea Lui nemărginită față de Biserica Sa, pe care a răscumpărat-o cu sângele Său scump și pe care El o conduce astăzi, prin încercări, pe calea curățării și a sfințirii.

În timp ce neprietenii lucrării lui Dumnezeu se pregăteau să surpe definitiv Biserica lui Isus Hristos, Domnul Și-a condus Mireasa pe calea slăvită a pregătirii de întâlnirea cu El (Mat. 25: 10).

Mii de copii ai lui Dumnezeu au mărturisit înaintea lumii că nu există putere care „să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru“ (Rom. 8: 35-39).

Cine ar fi putut prevedea că și în zilele noastre se va aprinde un asemenea foc al dragostei și al credincioșiei fără preget față de Domnul și față de lucrarea Lui sfântă?! „Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui!“ (Rom. 11: 33).

Iată deja al treilea an problema principală care preocupă frățietatea noastră evanghelico-baptistă este problema convocării Congresului unional al bisericii CEB. El trebuie să elibereze pe deplin biserica de amestecul lumii în viața ei lăuntrică, să ducă la curățarea și sfințirea atât a întregii biserici, cât și a vieții fiecărui credincios, să ducă la unirea bisericilor înregistrate și neînregistrate ale CEB într-o frățietate unitară în Hristos.

E absolut limpede că în calea spre un asemenea congres avem de înfruntat mari piedici. De aceea iată deja mai bine de doi ani credincioșii CEB țin posturi și se roagă Domnului pentru congres.

Totodată credincioșii CEB din diferite orașe și sate au expediat organelor guvernamentale mii de scrisori și petiții solicitând permisiunea pentru convocarea congresului bisericii CEB sub conducerea Comitetului organizatoric.

Către timpul de față mișcarea bisericii pentru congres a căpătat un astfel de caracter, încât biruința Domnului în cauza congresului devine tot mai evidentă și mai inevitabilă, iar toate măsurile represive față de adepții congresului, întreprinse de neprietenii lucrării lui Dumnezeu, nu numai că nu vor avea succes, ci vor mări și mai mult numărul adepților trezirii bisericii.

Dar în timp ce biserica se ruga, postea, trecea prin încercări și făcea demersuri pentru congres, Consiliul Afacerilor Religioase, văzând inevitabilitatea oferirii permisiunii pentru desfășurarea congresului, fără să dea vreun răspuns inițiatorilor lui, precum și încălcând art. 24 al Hotărârii VȚIK și a SNK din 8 aprilie 1929, a permis o falsă consfătuire-congres slujitorilor VSEHB, care s-au pronunțat în decursul ultimilor doi ani împotriva congresului. Această falsă consfătuire-congres avea scopul de a înșela poporul lui Dumnezeu și de a-i răpi bisericii dreptul ei la adevăratul congres.

Consfătuirea se pregătise fără participarea credincioșilor din adunările neînregistrate, care numără peste 300 de mii din numărul total al credincioșilor CEB — 500 de mii*.

Numai în unele adunări înregistrate s-a făcut alegerea delegaților pentru congres, totodată, ea nu poate fi numită alegere, deoarece majoritatea delegaților au fost numiți din timp de prezbiterii superiori ai VSEHB și de împuterniciții Consiliului Afacerilor Religioase.

Majorității covârșitoare chiar a bisericilor înregistrate nu li s-a adus la cunoștință nu numai ordinea de zi a consfătuirii, ci nici intenția de a ține o asemenea consfătuire.

Cine a plecat totuși la consfătuire? Desigur că toți prezbiterii superiori ai VSEHB și unii prezbiteri ai comunităților locale. Acești slujitori, în majoritatea lor, timp de doi ani s-au pronunțat împotriva congresului și împotriva adepților lui. Majoritatea dintre ei i-au alungat din biserici pe credincioșii care se pronunțau împotriva documentelor antievanghelice: „Regulamentul cu privire la Uniunea CEB“ din 1960 și „Directivele“ către prezbiterii superiori. Opunându-se trezirii începute, toți acești prezbiteri scriau note-rapoarte către organele de stat; denaturau scopul și intențiile adepților congresului străduindu-se să-i prezinte autorităților ca oameni suspecți în ceea ce privește politica; luau cuvântul la judecăți în calitate de martori mincinoși în cauzele credincioșilor CEB.

Ce-i drept, mulți dintre ei acționau cu precauție, rămânând în umbră, dar aprobând răfuiala fizică cu credincioșii.

Ca rezultat al unei asemenea „activități“ aproximativ 200 de frați și surori, care s-au pronunțat în favoarea congresului, au nimerit în închisori; acest număr corespunde numărului delegaților numiți la congres cu drept de vot deliberativ (210 persoane).

În felul acesta cei care s-au pronunțat și au făcut demersuri pentru congres au fost aruncați în închisori și lagăre, iar cei care, în marea lor majoritate, s-au pronunțat împotriva congresului au devenit delegați ai falsei consfătuiri-congres.

Și iată că la 15 octombrie 1963 la Moscova și-a început lucrările consfătuirea slujitorilor VSEHB.

La sfârșitul primei zile de lucru a consfătuirii, deja după raportul de activitate al lui A. V. Karev, consfătuirea a fost numită congres. Aceasta e o nouă înșelăciune a slujitorilor VSEHB.

De Comitetul organizatoric și de întreaga biserică se ascunsese cu minuțiozitate pregătirile în vederea consfătuirii. Comitetul organizatoric n-a luat parte la lucrările ei.

La 15 octombrie, dorind să prevină VSEHB-ul să nu comită un nou păcat, Comitetul organizatoric a trimis la consfătuire reprezentanții săi în persoana fraților: A. A. ȘALAȘOV, G. I. MAIBORODA și GH. P. VINS cu însărcinarea de a da citire la consfătuire declarației speciale a Comitetului organizatoric.

Prezidiul consfătuirii a respins rugămintea Comitetului organizatoric.

Atunci reprezentanții Comitetului organizatoric au înmânat prezidiului consfătuirii Declarația în care se conține chemarea adresată VSEHB-ului de a se pocăi pentru că au introdus în biserica CEB „Regulamentul cu privire la Uniunea CEB“ din 1960 și „Directivele“ către prezbiterii superiori.

La consfătuire nu s-a dat citire Declarației Comitetului organizatoric.

A doua zi, la 16 octombrie, reprezentanții amintiți mai sus ai Comitetului organizatoric s-au adresat pentru a doua oară către prezidiul consfătuirii, dar cererea lor a fost iarăși respinsă, ei n-au fost lăsați nici să intre în local. VSEHB se temea că cuvântul adevărului va nimici toate uneltirile lui meșteșugit alcătuite.

Pentru reprezentanții Comitetului organizatoric a fost închis cu totul accesul la delegații consfătuirii.

În decursul întregii consfătuiri participanții la ea n-au amintit nici o dată de întemnițați, care ar fi trebuit să fie adevărații delegați ai bisericii la congres. În cuvântările delegaților domnea doar calomnia împotriva mișcării pentru congresul bisericii...

---

* Aici ne folosim de datele statistice conform rapoartelor VSEHB. Însă aceste cifre sunt exagerate.

Consfătuirea VSEHB a aprobat fosta componență a VSEHB din slujitori excomunicați și a adoptat noul statut fără să condamne documentele antievanghelice din anul 1960. Acest nou statut este o mreajă mai subtilă pentru frățietatea noastră.

Putem doar să regretăm că organizatorul principal al congresului fals este Consiliul Afacerilor Religioase. Deși în ultimele luni ale anului curent multe mii de credincioși ai CEB au expediat guvernului petiții solicitând permisiunea congresului sub conducerea Comitetului organizatoric, Consiliul pentru Afacerile Religioase, în loc să permită congresul sub conducerea Comitetului organizatoric, a permis falsa consfătuire-congres sub conducerea VSEHB, iar cererile credincioșilor au fost expediate de el împuterniciților din regiuni cu dispoziția de a reprima activitatea adepților convocării congresului sub conducerea Comitetului organizatoric.

Comitetul organizatoric dispune de documente oficiale care sunt o dovadă a acțiunilor ilicite ale Consiliului Afacerilor Religioase și ne vom adresa către conducătorul guvernului rugându-l să dea dispoziție de a se forma o Comisie de stat care să clarifice cazurile de abuz de putere comis de Consiliul Afacerilor Religioase cu scopul de a curma activitatea contrară legii a acestuia față de credincioși și de biserică.

Atât Comitetul organizatoric, cât și întreaga biserică CEB consideră că organul superior de conducere al Uniunii CEB este congresul bisericii CEB, care trebuie să fie pe deplin reprezentativ:

1. **După criteriul teritorial** trebuie să fie unional (să fie reprezentate toate republicile unionale și autonome, toate ținuturile și regiunile).
2. **După criteriul înregistrării bisericilor** trebuie să fie reprezentate toate adunările de credință evanghelico-baptistă atât cele înregistrate, cât și cele neînregistrate.
3. **După criteriul eligibilității generale* și al exprimării libere a voinței întregii biserici a CEB.**

Congresul trebuie să fie precedat de o muncă de pregătire în biserici. Trebuie să se țină adunări de membri **în toate bisericile CEB** cu participarea reprezentanților Comitetului organizatoric și să se facă alegerea delegaților la congresele regionale (ținutale). La congresele regionale trebuie să se aleagă delegați pentru Congresul unional al bisericii CEB.

Numai un asemenea congres e în stare:

1. să unească într-o singură uniune atât adunările înregistrate, cât și pe cele neînregistrate ale CEB;
2. să lichideze despărțirea dintre adepții Comitetului organizatoric și adepții VSEHB;
3. să lichideze alianța ilegală a bisericii cu lumea și, călăuzit de Duhul Sfânt, să aducă biserica într-o stare ce ar corespunde învățăturii evanghelice.

Comitetul organizatoric împreună cu toată biserica CEB, sub conducerea Duhului Sfânt, va continua munca în vederea convocării unui asemenea congres și își va declina împuternicirea înaintea prezidiului adevăratului Congres unional al bisericilor înregistrate și neînregistrate.

Membrii Comitetului organizatoric declară din partea lor în fața întregii biserici că sunt gata să accepte orice hotărâre a adevăratului congres privitor la slujirea lor de mai departe în biserica CEB și sunt gata să se întoarcă în adunările lor dacă congresul va lua o asemenea hotărâre.

Îi rugăm pe toți copiii lui Dumnezeu să considere nule toate măsurile, hotărârile, documentele falsei consfătuiri-congres a VSEHB și să se călăuzească numai de Cuvântul lui Dumnezeu.

Vă rugăm fierbinte în Numele Domnului să luați parte la posturi și rugăciuni și la slujirea cu râvnă Domnului, să vă depuneți toate eforturile pentru a ajunge la unirea poporului lui Dumnezeu pe calea curățării și sfințirii în munca de pregătire pentru convocarea adevăratului congres al CEB sub conducerea Comitetului organizatoric.

„Harul să fie cu toți cei ce iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în curăție“ (Efes. 6: 24).

Frații dumneavoastră în Hristos —
COMITETUL ORGANIZATORIC AL BISERICII CEB

26 octombrie 1963

---

* Eligibil – care poate fi ales într-un organ de conducere sau reprezentativ.

SECRET

CĂTRE ÎMPUTERNICIȚII CONSILIULUI ÎN REPUBLICI, ÎN ȚINUTURI ȘI ÎN REGIUNI

[...]

Trebuie să-i lipsim pe rascolnici de încrederea și susținerea asociațiilor religioase ale creștinilor evanghelici baptiști, să-i izolăm de masele credincioșilor. **În acest scop CC al PCUS i-a permis Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS să-și dea consimțământul ca Consiliul Unional al Creștinilor Evanghelici Baptiști să organizeze anul curent la Moscova o Consfătuire a reprezentanților credincioșilor, care va îndeplini funcția de congres al bisericii [...]**

Până la un moment dat toată munca de pregătire pentru consfătuire trebuie să se efectueze în taină, pentru a nu provoca activitatea elementelor instigatoare. Până la consfătuire nimeni nu trebuie să știe despre caracterul ei mai mult decât ceea ce va fi scris în scrisoarea VSEHB către prezbiterii superiori [...]

Notă: 1. Scrisoarea dată trebuie adusă la cunoștința organelor respective ale KGB și ale altor organizații cointeresate.

PREȘEDINTELE CONSILIULUI Afacerilor Religioase
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS *semnătura* A. Puzin

30 august 1963, au fost expediate 155 exemplare.

ASFR, fond 6991, opis 3, unit. de păstrare 1418, f. 3-7

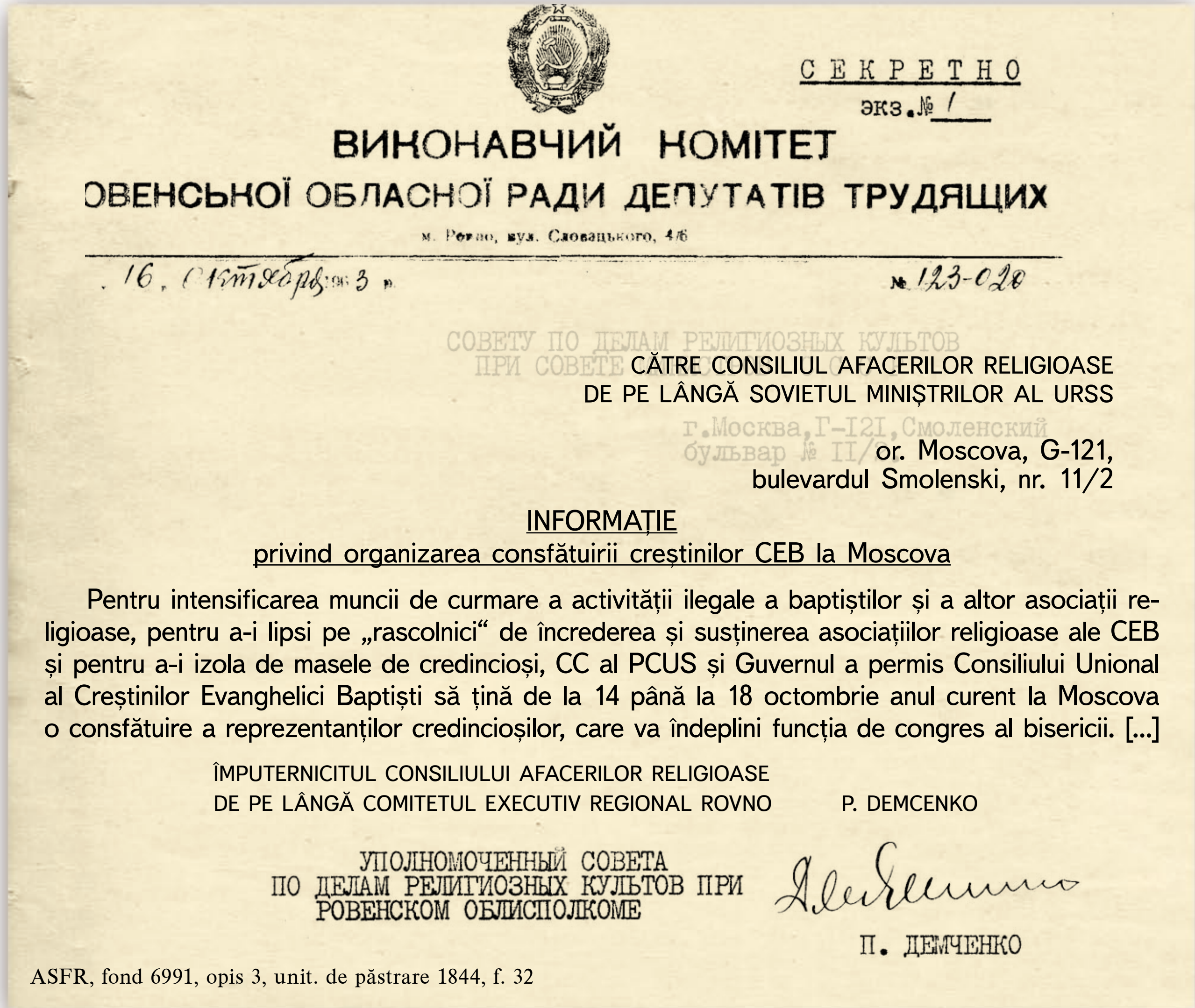

СЕКРЕТНО
экз. № 1

ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ
ОВЕНСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ ДЕПУТАТІВ ТРУДЯЩИХ

м. Ровно, вул. Словацького, 4/6

16. Октября 1963 р. № 123-020

СОВЕТУ ПО ДЕЛАМ РЕЛИГИОЗНЫХ КУЛЬТОВ
ПРИ СОВЕТЕ

CĂTRE CONSILIUL AFACERILOR RELIGIOASE
DE PE LÂNGĂ SOVIETUL MINIȘTRILOR AL URSS

г. Москва, Г-121, Смоленский
бульвар № 11/

or. Moscova, G-121,
bulevardul Smolenski, nr. 11/2

INFORMAȚIE
privind organizarea consfătuirii creștinilor CEB la Moscova

Pentru intensificarea muncii de curmare a activității ilegale a baptiștilor și a altor asociații religioase, pentru a-i lipsi pe „rascolnici“ de încrederea și susținerea asociațiilor religioase ale CEB și pentru a-i izola de masele de credincioși, CC al PCUS și Guvernul a permis Consiliului Unional al Creștinilor Evanghelici Baptiști să țină de la 14 până la 18 octombrie anul curent la Moscova o consfătuire a reprezentanților credincioșilor, care va îndeplini funcția de congres al bisericii. [...]

ÎMPUTERNICITUL CONSILIULUI AFACERILOR RELIGIOASE
DE PE LÂNGĂ COMITETUL EXECUTIV REGIONAL ROVNO P. DEMCENKO

УПОЛНОМОЧЕННЫЙ СОВЕТА
ПО ДЕЛАМ РЕЛИГИОЗНЫХ КУЛЬТОВ ПРИ
РОВЕНСКОМ ОБЛИСПОЛКОМЕ

П. ДЕМЧЕНКО

ASFR, fond 6991, opis 3, unit. de păstrare 1844, f. 32

„Timp de doi ani Consiliul pentru Afacerile Religioase tace cu îndârjire ca răspuns la toate petițiile credincioșilor CEB fără a avea vreun temei legal al tacticii lui de tăcere...“

12 noiembrie 1963

Comitetul organizatoric către Guvern

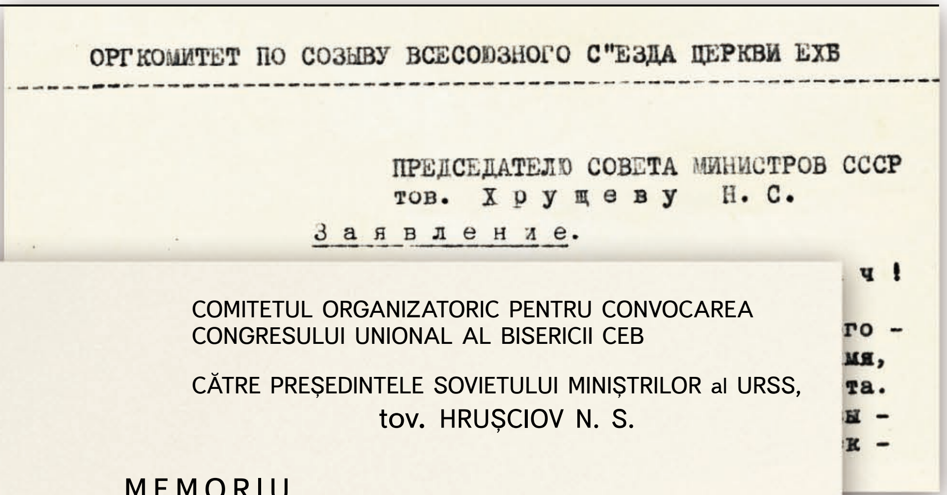

ОРГКОМИТЕТ ПО СОЗЫВУ ВСЕСОЮЗНОГО С"ЕЗДА ЦЕРКВИ ЕХБ

ПРЕДСЕДАТЕЛЮ СОВЕТА МИНИСТРОВ СССР
тов. Хрущеву Н. С.

Заявление.

COMITETUL ORGANIZATORIC PENTRU CONVOCAREA CONGRESULUI UNIONAL AL BISERICII CEB

CĂTRE PREŞEDINTELE SOVIETULUI MINIŞTRILOR al URSS,
tov. HRUŞCIOV N. S.

MEMORIU

Stimate Nichita Sergheevici!

În decursul ultimelor luni la Comitetul organizatoric au sosit copiile de pe numeroase petiții ale credincioșilor CEB, adresate Dumneavoastră, în care solicită permisiunea congresului bisericii CEB sub conducerea Comitetului organizatoric. Aproape în toate petițiile credincioșii își argumentează revendicările invocând articolele legislației în vigoare: Decretul despre separarea bisericii de stat, art. 124 al Constituției URSS, Hotărârea Comitetului Executiv Central din URSS și a Consiliului Comisarilor Poporului din 8.04.1929, precum și convențiile internaționale ratificate de Sovietul Suprem al URSS: Declarația Universală a Drepturilor Omului, Convenția privind lupta împotriva discriminării în domeniul învățământului și Convenția pentru prevenirea și reprimarea crimei de genocid. Credincioșii citează multe expresii de-ale lui V. I. Lenin și de-ale Dumneavoastră personal, adică argumentează temeinic și legitim cerințele lor.

Iar Consiliul Afacerilor Religioase, timp de doi ani, tace cu îndârjire ca răspuns la toate petițiile credincioșilor CEB fără a avea vreun temei legal al tacticii lui de tăcere și, în pofida rugăminții expuse clar în petițiile a mii de credincioși CEB, care nu-și încetează demersurile timp de 2 ani, nu numai că n-a răspuns la nici una dintre petițiile credincioșilor CEB și ale Comitetului organizatoric, ci a mai permis falsul congres-consfătuire al slujitorilor VSEHB încălcând astfel grosolan normele legislației în vigoare a cultelor.

Bineînțeles că din acest motiv, biserica CEB nici nu are de gând să considere congresul fals, ținut de VSEHB, drept un răspuns la numeroasele sale demersuri, deoarece, în primul rând, conform art. 20 și 24 ale Hotărârii VȚIK și a SNK din 8.04.1929, dreptul legal de convocare a Congresului Unional al Bisericii CEB, începând din 23 august 1961, aparține inițiatorilor lui, adică Comitetului organizatoric al CEB. Și în al doilea rând, slujitorii VSEHB au fost excomunicați de biserica CEB în iunie 1962, lucru despre care Consiliul Afacerile Religioase a fost informat îndată de Comitetul organizatoric.

ЗАКАЗНОЕ
МОСКВА
Куда
Кому

Petițiile credincioșilor CEB cu privire la congres au fost adresate nemijlocit Dumneavoastră numai din motivul că Consiliul pentru Afacerile Religioase a pierdut încrederea cetățenilor credincioși. Însă toate petițiile au fost transmise Consiliului pentru Afacerile Religioase, care le-a trimis împuterniciților lui din regiuni cu dispoziția de a se lua măsuri represive împotriva activității legale a adepților mișcării bisericii pentru convocarea congresului.

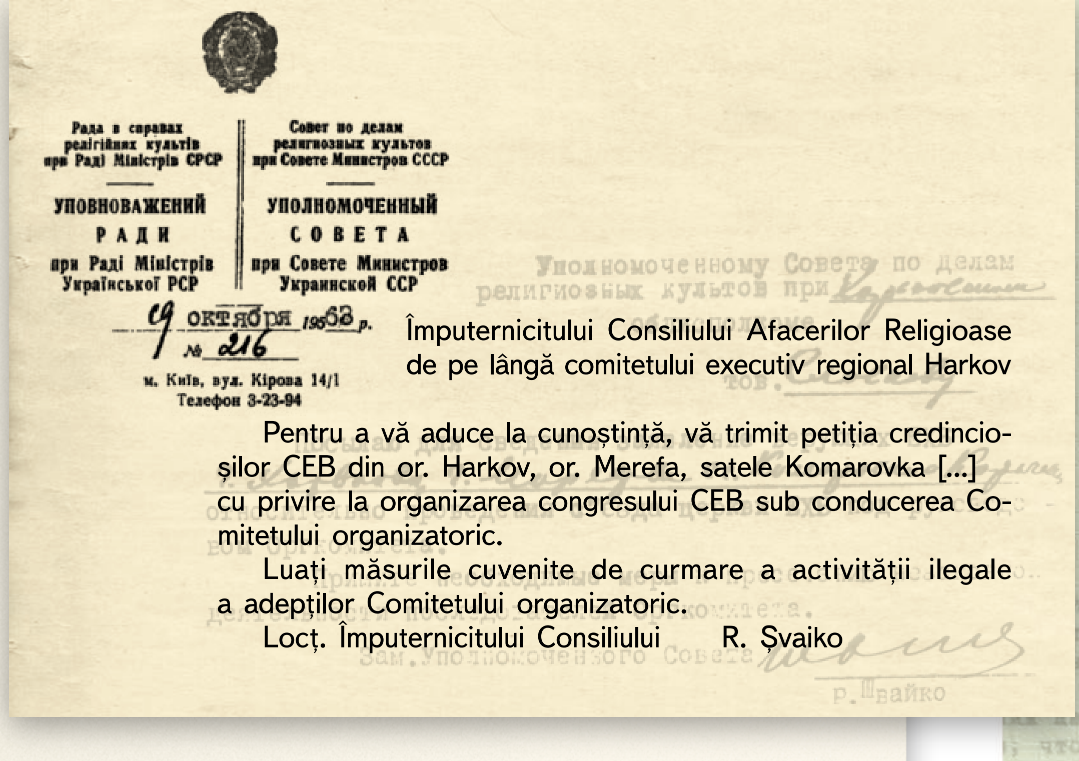

Рада в справах релігійних культів при Раді Міністрів СРСР

УПОВНОВАЖЕНИЙ РАДИ при Раді Міністрів Української РСР

Совет по делам религиозных культов при Совете Министров СССР

УПОЛНОМОЧЕННЫЙ СОВЕТА при Совете Министров Украинской ССР

19 октября 1963 р.
№ 216

м. Київ, вул. Кірова 14/1
Телефон 3-23-94

Împuternicitului Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă comitetului executiv regional Harkov

Pentru a vă aduce la cunoștință, vă trimit petiția credincioșilor CEB din or. Harkov, or. Merefa, satele Komarovka [...] cu privire la organizarea congresului CEB sub conducerea Comitetului organizatoric.

Luați măsurile cuvenite de curmare a activității ilegale a adepților Comitetului organizatoric.

Locț. Împuternicitului Consiliului R. Șvaiko

Vă trimitem fotocopia de pe documentul Consiliului pentru Afacerile Religioase, din care se vede că el consideră drept infracțiune demersurile credincioșilor CEB pe lângă Președintele Guvernului cu privire la convocarea congresului bisericii CEB sub conducerea Comitetului organizatoric.

Acest document e o dovadă elocventă a nelegiuirilor Consiliului pentru Afacerile Religioase.

Apare întrebarea: ce organe represive se află la dispoziția Consiliului pentru Afacerile Religioase, de el le cere să ia măsuri de luptă fizică împotriva credincioșilor CEB din întreaga țară?

Rezultatul unei asemenea activități a Consiliului Afacerilor Religioase este condamnarea ilegală a sute de credincioși CEB, care s-au pronunțat în favoarea convocării congresului.

Ținând seama de cele spuse mai sus, Comitetul organizatoric pentru convocarea Congresului Unional al bisericii CEB Vi se adresează cu rugămintea de a crea o comisie de stat care să cerceteze abuzul de putere al Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS atât în chestiunea amestecului de pretutindeni în treburile bisericilor și a încălcării legislației în vigoare a cultelor, cât și în ceea ce privește participarea lui nemijlocită la represiunile credincioșilor CEB care s-au pronunțat pentru congres, ceea ce constituie o uzurpare ilicită a puterii.

Comitetul organizatoric își lasă în vigoare toate demersurile și își va continua activitatea legală privind convocarea Congresului unional al bisericii CEB sub conducerea sa. Își va declina împuternicirile numai înaintea acestui autentic Congres unional al Bisericii CEB.

Președintele Comitetului organizatoric al Bisericii CEB — KRIUCIKOV GH. K.
Secretarul Comitetului organizatoric al Bisericii CEB — VINS GH. P.
Membrul Comitetului organizatoric al Bisericii CEB — ȘALAȘOV A. A.

12 noiembrie 1963

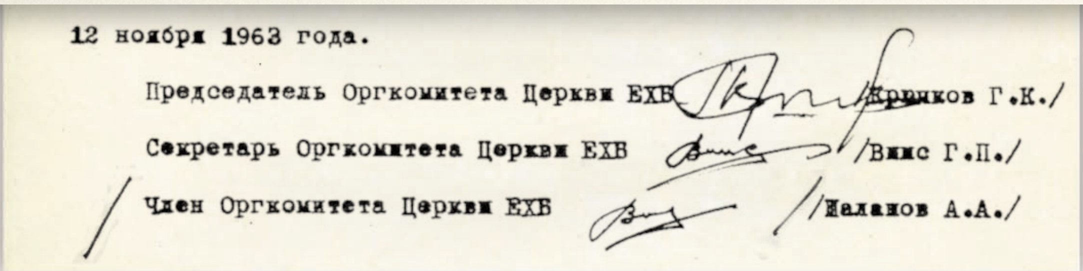

12 ноября 1963 года.

Председатель Оргкомитета Церкви ЕХБ /Крючков Г.К./
Секретарь Оргкомитета Церкви ЕХБ /Винс Г.П./
Член Оргкомитета Церкви ЕХБ /Шалашов А.А./

Comitetul organizatoric s-a adresat în repetate rânduri celor care apără și fac nelegiuirile, amintindu-le cât de mult contrazic acțiunile lor litera și duhul legislației în vigoare, cât de mult au înaintat pe calea samavolniciei luptând împotriva credincioșilor. Însă... nelegiuirile continuă.

O nouă semnalare

10 decembrie 1963

PREȘEDINTELUI CONSILIULUI AFACERILOR RELIGIOASE
DE PE LÂNGĂ SOVIETUL MINIȘTRILOR AL URSS, tov. PUZIN

Copia: PREȘEDINTELUI SOVIETULUI MINIȘTRILOR AL URSS,
tov. HRUȘCIOV
Copia: PREȘEDINTELUI PREZIDIULUI SOVIETULUI SUPREM AL URSS,
tov. BREJNEV
Copia: PROCURORULUI GENERAL AL URSS, tov. RUDENKO
Copia: PREȘEDINTELUI COMITETULUI SECURITĂȚII DE STAT AL URSS,
tov. SEMICEASNÂI

Comitetul organizatoric pentru convocarea Congresului unional al bisericii creștinilor evanghelici baptiști a luat cunoștință de scrisoarea Dumneavoastră din 27 noiembrie 1963, în care rugați ca Gh. K. Kriucikov să vină la Consiliul Afacerilor Religioase în legătură cu petiția Comitetului organizatoric adresată tovarășului N. S. Hrușciov.

Referitor la rugămintea Dumneavoastră vă comunicăm că avem foarte multe temeiuri de a considera inutilă această vizită neoficială, la care ne invitați.

În primul rând, Comitetul organizatoric nu are încredere în Consiliul Afacerilor Religioase, deoarece îl consideră vinovatul principal de toate neorânduielile din biserică, de toate represiunile etc. Consiliul trebuia să nu tărăgăneze această chestiune complicată a congresului timp de câțiva ani, ci să o scoată de pe ordinea de zi încă în anul 1961 prin permisiunea oficială și legitimă ori prin un răspuns argumentat.

În al doilea rând, acum e imposibil a ne limita la discuția doar cu Consiliul Afacerilor Religioase, întrucât problema congresului a trecut demult de limitele Consiliului și în lupta de înăbușire a mișcării pentru Congresul unional legitim și democratic al bisericii CEB acum sunt implicate și organele KGB, și ale MAI, și procuratura... sunt condamnați contrar legii o mulțime de credincioși.

În al treilea rând, organele administrative continuă pretutindeni să se amestece în chestiunile bisericii. Se fac pogromuri ale adunărilor, continuă perchezițiile nelegale în locuințele credincioșilor, ei sunt arestați, judecați, li se iau copiii. Toate acestea sunt o dovadă că Consiliul Afacerilor Religioase își continuă programul ilegal cu privire la credincioși și la biserică, îndreptat spre nimicirea fizică a creștinilor evanghelici baptiști, și nu are de gând să se ocupe de chestiunea reglării relațiilor dintre biserica CEB și stat.

Iată de ce Comitetul organizatoric se adresează către Președintele Sovietului Miniștrilor cu rugămintea de a fi numită o comisie de stat care să soluționeze toate aceste probleme.

E important să mai menționăm că în timpul vizitei reprezentanților Comitetului organizatoric la Consiliul Afacerilor Religioase în vara anului 1962, Consiliul nu le-a oferit posibilitatea de a avea o discuție oficială, ci l-au primit numai pe Gh. K. Kriucikov.

Acum iarăși scrieți să vină numai Kriucikov, ignorând totodată Comitetul organizatoric, deși petiția adresată tov. N. S. Hrușciov a fost expediată nu de Kriucikov, ci de Co-

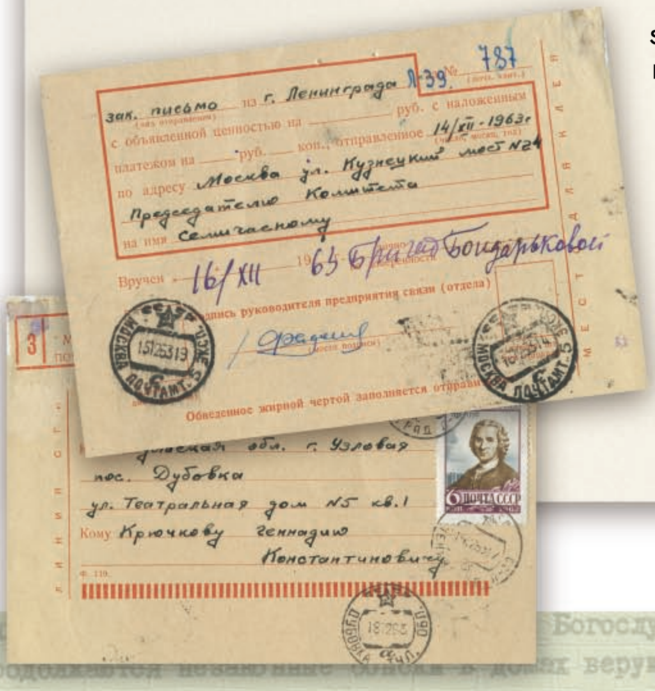
зак. письмо из г. Ленинграда № 39 № 787
с объявленной ценностью на ______ руб. с наложенным платежом на ______ руб. ______ коп., отправленное 14/XII-1963 г.
по адресу Москва ул. Кузнецкий мост № 24
Председателю Комитета
на имя Семичасному
Вручен 16/XII 1963 Бондарьковой
Подпись руководителя предприятия связи (отдела) Фадеев
Обведенное жирной чертой заполняется отправителем

...ская обл. г. Узловая
пос. Дубовка
ул. Театральная дом N5 кв.1
Кому Крючкову Геннадию Константиновичу

mitetul organizatoric. Lucrul acesta mărturisește o dată în plus că nu aveți dorința de a căuta căi de reglare a problemelor religioase.

Comitetul organizatoric nu vede nici un folos în discuțiile neoficiale și consideră utile și necesare doar relațiile deschise și legitime.

Ținând seama de considerentele expuse mai sus, Comitetul organizatoric declară că va fi gata să viziteze Consiliul Afacerilor Religioase în scopul reglării eficiente a chestiunilor arzătoare cu condiția că Sovietul Miniștrilor va numi oficial pentru acest scop terțe persoane (în special: un reprezentant al Procurorului general și un reprezentant al Comitetului Securității de Stat), precum și în cazul acordului de a fi primită o delegație a Comitetului organizatoric, împuternicită de el.

În caz contrar, pentru rezolvarea problemelor amintite, și în primul rând a problemei Congresului unional al bisericii CEB sub conducerea Comitetului organizatoric, el își va trimite delegațiile la Președintele Sovietului Miniștrilor al URSS, N. S. Hrușciov, la Președintele Prezidiului Sovietului Suprem al URSS, L. I. Brejnev, și la alte organe de stat.

Președintele Comitetului organizatoric al Bisericii CEB — Kriucikov

Secretarul Comitetului organizatoric — Vins

10-XII-1963

A NU SE PUBLICA
SE EXPEDIAZĂ CONFORM LISTEI
Referatul trebuie să fie păstrat ca și documentele secrete

A INTENSIFICA MUNCA DE CURMARE A ACTIVITĂȚII SECTANȚILOR

(Referat al președintelui Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă SM al URSS, A. A. Puzin, la consfătuirea împuterniciților Consiliului din 29 iunie 1963)

[...]

Vorbind la general, noi nu suntem contra schismelor în organizațiile religioase. E o chestiune ce le privește. Dar vorba e: care sunt motivele schismei și, totodată, ce scopuri se pun? Inițiatorii schismei din secta CEB, după cum ne demonstrează faptele, își pun scopuri cu care nu putem fi de acord nicidecum. Dar în alte împrejurări schisma putea să nu provoace obiecții din partea noastră, mai ales atunci când ea putea avea drept consecință slăbirea influenței religiei asupra populației. [...]

„Rascolnicii“ trebuie lipsiți de încrederea și susținerea asociațiilor religioase ale creștinilor evanghelici baptiști, trebuie izolați de masele de credincioși. În acest scop, Consiliului Unional al CEB [VSEHB] **i s-a permis, anul acesta, să țină la Moscova o consfătuire a reprezentanților credincioșilor, care va îndeplini funcția de congres al bisericii.**

La această consfătuire (congres) se intenționează a se adopta o hotărâre, care să condamne activitatea rascolnicilor, și un apel către toți credincioșii CEB care s-au separat de asociațiile religioase înregistrate, precum și către toți penticostalii cu chemarea de a se uni și de a înceta activitatea lor clandestină, contrară legii.

VSEHB-ului i s-a permis să introducă unele schimbări în statutul în vigoare spre a-i lipsi astfel pe „rascolnici“ de argumentul lor de bază pentru activitatea clandestină.

La consfătuire (congres) se intenționează a realege conducerea VSEHB **fără o schimbare radicală a componenței sale.** [...]

ASFR, fond 6991, opis 3, unitatea de păstrare 1417, f. 174-175

17 martie
1964

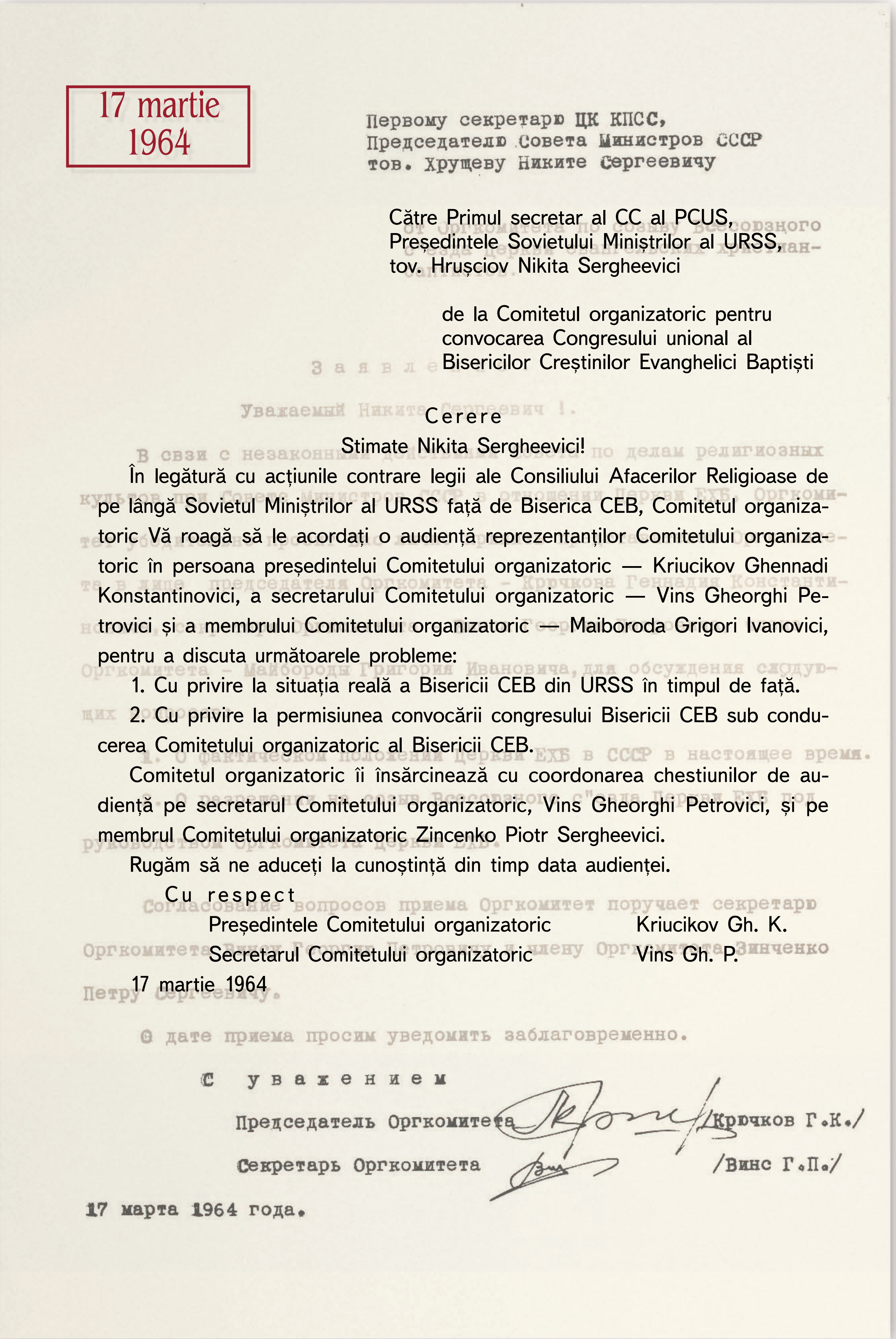

Первому секретарю ЦК КПСС,
Председателю Совета Министров СССР
тов. Хрущеву Никите Сергеевичу

Către Primul secretar al CC al PCUS,
Președintele Sovietului Miniștrilor al URSS,
tov. Hrușciov Nikita Sergheevici

de la Comitetul organizatoric pentru
convocarea Congresului unional al
Bisericilor Creștinilor Evanghelici Baptiști

Cerere

Stimate Nikita Sergheevici!

În legătură cu acțiunile contrare legii ale Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS față de Biserica CEB, Comitetul organizatoric Vă roagă să le acordați o audiență reprezentanților Comitetului organizatoric în persoana președintelui Comitetului organizatoric — Kriucikov Ghennadi Konstantinovici, a secretarului Comitetului organizatoric — Vins Gheorghi Petrovici și a membrului Comitetului organizatoric — Maiboroda Grigori Ivanovici, pentru a discuta următoarele probleme:

1. Cu privire la situația reală a Bisericii CEB din URSS în timpul de față.
2. Cu privire la permisiunea convocării congresului Bisericii CEB sub conducerea Comitetului organizatoric al Bisericii CEB.

Comitetul organizatoric îi însărcinează cu coordonarea chestiunilor de audiență pe secretarul Comitetului organizatoric, Vins Gheorghi Petrovici, și pe membrul Comitetului organizatoric Zincenko Piotr Sergheevici.

Rugăm să ne aduceți la cunoștință din timp data audienței.

Cu respect

Președintele Comitetului organizatoric	Kriucikov Gh. K.
Secretarul Comitetului organizatoric	Vins Gh. P.

17 martie 1964

С датe приема просим уведомить заблаговременно.

С уважением

Председатель Оргкомитета /Крючков Г.К./
Секретарь Оргкомитета /Винс Г.П./

17 марта 1964 года.

„Dorim să vă povestim Dumneavoastră personal, Nikita Sergheevici, și, în baza numeroaselor fapte, documente și fotografii, să ilustrăm situația bisericii CEB, lipsită de drepturi în zilele noastre. Aceste fapte nu pot fi nici combătute, nici ascunse...“

17 septembrie
1964

Necesitatea întâlnirii

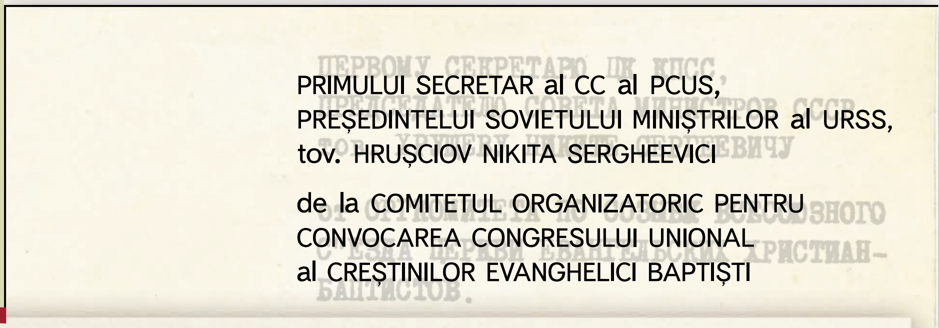

PRIMULUI SECRETAR al CC al PCUS,
PREȘEDINTELUI SOVIETULUI MINIȘTRILOR al URSS,
tov. HRUȘCIOV NIKITA SERGHEEVICI

de la COMITETUL ORGANIZATORIC PENTRU
CONVOCAREA CONGRESULUI UNIONAL
al CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI

MEMORIU

Stimate Nichita Sergheevici!

În legătură cu acțiunile ilegale ale Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS față de biserica CEB, Comitetul organizatoric, în persoana lui GH. P. VINS și a lui P. S. ZINCENKO, începând din luna martie a. c., face nemijlocit demersuri pe lângă Comitetul Central al PCUS, solicitând o întrevedere cu Dumneavoastră în scopul rezolvării problemelor arzătoare.

După câteva luni de demersuri CC al PCUS a respins cererea noastră privind pregătirea întâlnirii cu Dumneavoastră pe linia CC. Membrul CC al PCUS tov. M. A. MOROZOV ne-a propus să continuăm a face demersuri cu privire la întâlnire și cu privire la congres pe lângă Consiliul pentru Afacerile Religioase încercând să-i convingă pe reprezentanții Comitetului organizatoric că atitudinea Consiliului Afacerilor Religioase s-a schimbat în multe privințe spre bine.

La 4 și la 9 iunie a. c. Comitetul organizatoric a ținut discuții cu Consiliul Afacerilor Religioase și a ajuns la concluzia că Consiliul nu și-a schimbat atitudinea față de biserica CEB și că el intenționează să-și continue în mod conștient nelegiuirile împotriva bisericii CEB și a Comitetului ei organizatoric.

Una dintre principalele încălcări de lege ale Consiliului Afacerilor Religioase este că el conduce din punct de vedere administrativ biserica CEB. Iată deja al patrulea an biserica CEB, atât ea nemijlocit, cât și prin Comitetul organizatoric, face demersuri pentru permisiunea congresului întregii biserici, iar ca răspuns: arestări și judecăți, pogromurile adunărilor creștine și năruirea caselor de rugăciune, hăituiala cu câinii și alte fărădelegi. Și când noi vrem să Vă aducem personal la cunoștință batjocurile nemaipomenite împotriva libertății și conștiinței credincioșilor, Consiliul Afacerilor Religioase stă ca o barieră în calea discuției deschise cu Dumneavoastră.

Comitetul organizatoric s-a convins o dată în plus că a procedat drept începând să facă demersuri pe lângă CC al PCUS, solicitând o întrevedere cu Dumneavoastră. Și, întrucât Consiliul nu poate rezolva problemele arzătoare, ne adresăm din nou Dumneavoastră cu rugămintea insistentă de a le acorda o audiență reprezentanților Comitetului organizatoric.

Dorim să vă povestim Dumneavoastră personal, Nikita Sergheevici, și, în baza numeroaselor fapte, documente și fotografii, să ilustrăm situația bisericii CEB, lipsită de drepturi în zilele noastre. Aceste fapte nu pot fi nici combătute, nici ascunse...

Dorim de asemenea să vă comunicăm conținutul convorbirilor care au avut loc la Consiliul Afacerilor Religioase la 4 și 9 iunie a. c., și ceea ce scot la iveală aceste convorbiri. Motivând refuzul permisiunii de a convoca congresul, tov. Puzin a spus printre altele: „Aveți nevoie de congres pentru a vă plasa în conducerea bisericii CEB. Vă înțelegem destul de bine. Dumneavoastră veți înainta la congres și veți introduce în conducerea Uniunii CEB oameni de paie, iar singuri veți crea un cabinet ilegal și, de fapt, veți conduce biserica tot dumneavoastră!“

Prin aceste cuvinte Consiliul și-a expus convingerea fermă că la congres biserica CEB își va manifesta aprobarea deplină și încrederea față de Comitetul organizatoric și că toată biserica CEB e potențial de partea Comitetului organizatoric, care se bucură, actualmente, de încrederea maselor de credincioși ai CEB, dar Consiliul Afacerilor Religioase continuă, cu toate acestea, să ignoreze Comitetul organizatoric, iar în persoana lui ignorează întreaga biserică CEB. În cursul discuției tov. Puzin îi amenința pe lucrătorii Comitetului organizatoric: „Vă așteaptă închisoarea! Soarta voastră va fi ca a patriarhului Tihon și a mitropolitului Nikolai Krutițki!“ Nu e pur și simplu o aluzie la răfuiala fizică, ci o amenințare directă de a se răfui. Comitetul organizatoric nu e tulburat de amenințări, nici nu se sperie de închisori etc. Dar când oamenii de stat apelează cu atâta iresponsabilitate la amenințări și înfricoșări și vor să regleze în felul acesta relațiile dintre Biserică și stat, lucrul acesta ne trezește doar un adânc regret.

Articolele apărute în timpul de față într-un șir de ziare, în care Comitetul organizatoric e numit organizație ilegală și antisovietică, e învinuit de calomnie antisovietică, sunt nimic altceva, decât o pregătire pentru realizarea acestor amenințări. Dar pe ce e bazată învinuirea Comitetului organizatoric de calomnie antisovietică? În scrisorile și petițiile sale Comitetul organizatoric apelează nu la calomnii, ci la fapte confirmate prin documente, care sunt tipice și despre care mărturisesc sute și mii de credincioși ai CEB.

Nikita Sergheevici! Nu e nevoie să Vă convingem de loialitatea noastră față de Puterea Sovietică, căci Vă este bine cunoscută. De aceea învinuirea de activitate antisovietică, adusă Comitetului organizatoric, e absolut neîntemeiată.

Asemenea metode de luptă „ideologică“ nu s-au justificat, ci s-au compromis în trecut. Ele nu se îndreptățesc nici în prezent. Și dacă noi vorbim în general despre Consiliul pentru Afacerile Religioase, și că el nu trebuie să conducă biserica CEB, atunci înțelegem în același timp că firele duc mai departe, spre „cabinetul ilegal“ (folosind cuvintele tov. Puzin), care conduce și acest Consiliu, iar prin el și biserica CEB. N-am vrea să vorbim de acest „cabinet ilegal“, însă nu e exclusă posibilitatea de a fi nevoiți s-o facem.

Stimate Nikita Sergheevici! Cunoscând foarte bine problemele și dorința fierbinte a credincioșilor și a întregii biserici CEB și știind cum se desfășoară mișcarea pentru congres, suntem ferm convinși că deznodământul pozitiv al cauzei congresului se apropie în mod inevitabil. El va fi. Și cu cât mai curând — cu atât mai bine din toate punctele de vedere.

Noi nu ne-am schimbat părerile și considerăm că Congresul unional al bisericii CEB este unicul mijloc de rezolvare a tuturor conflictelor atât dinăuntrul bisericii, cât și dintre biserică și stat și că aceasta e calea cea mai scurtă și cea mai lipsită de complicații.

Actualmente pentru rezolvarea problemelor puse în cererea Comitetului organizatoric din 17.03.1964 nu e o altă cale, decât întâlnirea oficială a reprezentanților Comitetului organizatoric cu Dumneavoastră. Solicităm permisiunea Dumneavoastră pentru primirea delegației Comitetului organizatoric al bisericii CEB.

Cu respect

Președintele Comitetului organizatoric al bisericii CEB	KRIUCIKOV GH. K.
Secretarul Comitetului organizatoric al bisericii CEB	VINS GH. P.

17 septembrie 1964

Adresa pentru răspuns: or. Uzlovaia, reg. Tula, loc. Dubovka,
str. Teatralnaia, nr. 5, ap. 1, pentru Kriucikov Gh. K.

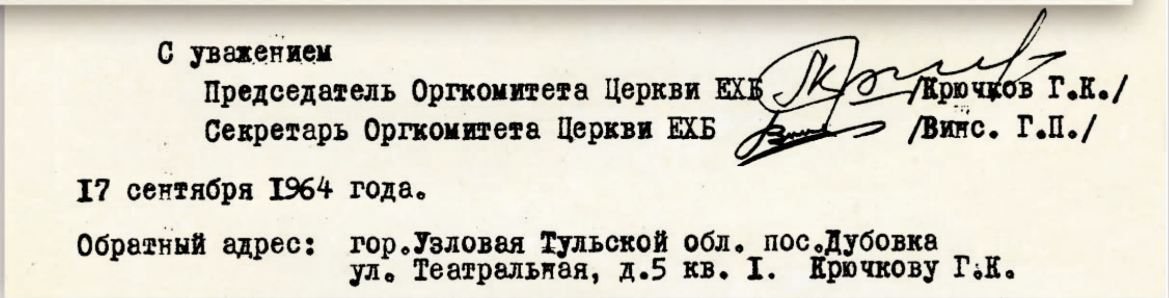

С уважением
Председатель Оргкомитета Церкви ЕХБ /Крючков Г.К./
Секретарь Оргкомитета Церкви ЕХБ /Винс. Г.П./

I7 сентября I964 года.

Обратный адрес: гор.Узловая Тульской обл. пос.Дубовка
ул. Театральная, д.5 кв. I. Крючкову Г.К.

„Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră“ (1 Tes. 4: 3).

APEL
către toți slujitorii bisericii creștinilor evanghelici baptiști, către toți frații și surorile care formează Biserica Domnului nostru Isus Hristos*

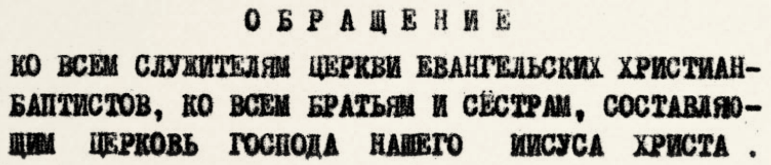

ОБРАЩЕНИЕ

КО ВСЕМ СЛУЖИТЕЛЯМ ЦЕРКВИ ЕВАНГЕЛЬСКИХ ХРИСТИАН-БАПТИСТОВ, КО ВСЕМ БРАТЬЯМ И СЁСТРАМ, СОСТАВЛЯЮЩИМ ЦЕРКОВЬ ГОСПОДА НАШЕГО ИИСУСА ХРИСТА .

21 octombrie 1964

„Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră“.
1 Tes. 4: 3
„Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul“. Evr. 12: 14

Preaiubiți conlucrători ai Bisericii lui Dumnezeu!
Preaiubiți frați și surori!

„Har și pace vouă de la Dumnezeu Tatăl, și de la Domnul nostru Isus Hristos! El S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin“ (Gal. 1: 3-5).

În iulie 1964 a avut loc o adunare frățească a prezbiterilor, a evangheliștilor, a slujitorilor bisericii CEB, la care s-a discutat starea duhovnicească a Bisericii lui Hristos din țara noastră. La adunare s-a menționat că în august 1961 Domnul a chemat, prin slujitorii Săi, biserica CEB la curățare și sfințire, căci o parte considerabilă a poporului lui Dumnezeu se abătuse de la adevăr și pornise pe calea încălcării deschise a poruncilor fundamentale ale Domnului atât în chestiunile vieții personale, cât și în cele de zidire duhovnicească a bisericii.

La această chemare au răspuns cu bucurie mulți copii ai lui Dumnezeu și biserici întregi, care, după ce s-au curățat, au astăzi un belșug de binecuvântări duhovnicești de la Domnul, se întăresc și cresc în Duhul Sfânt!

Însă mulți credincioși, ba și multe adunări n-au răspuns la chemarea de a se sfinți. Lucrarea de sfințire e neglijată în bisericile lor. Ei au nevoie de ea, dar continuă să rămână într-o stare de autoamăgire, considerând că sfințirea e de dorit, dar nu e obligatorie.

Iar unii credincioși, cu toate că au răspuns la chemarea spre sfințire, practic n-au început curățarea, din diferite motive.

Hristos Și-a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea ca s-o sfințească. Și El vrea să-Și vadă Mireasa sfântă și neprihănită, fără nici o pată de păcat (Efes. 5: 25-27).

Biserica lui Hristos are porunca directă de la Domnul cu privire la sfințire, precum și prevenirea că mântuirea celor ce nu merg pe calea sfințirii se află în pericol, căci fără sfințire „nimeni nu va vedea pe Domnul“ (Evr. 12: 14).

Adunarea frățească a examinat și a pus în discuție chestiunea cu privire la ceea ce mai

---

* După acest apel a urmat textul materialului „DESPRE SFINȚIRE“ (60 de pagini), editat ulterior într-o broșură aparte.

trebuie să facă copiii lui Dumnezeu pentru a începe, cu binecuvântarea Domnului, acțiunile practice de curățare și sfințire și, după ce se vor fi curățat, să capete de la Dumnezeu har din belșug pentru a trăi și a munci spre slava Lui.

În urma discuțiilor, adunarea frățească a ajuns la hotărârea unanimă: a-i chema pe toți cei ce Îl iubesc pe Domnul, pe toți cei cărora le este scumpă mântuirea să înceapă în mod hotărât un autocontrol, o autoanaliză, precum și să-și controleze rândurile (Plân. 3: 40).

Tuturor celor care vor descoperi în lumina Cuvântului lui Dumnezeu vreun păcat în inimă și al căror cuget va fi mustrat de Duhul Sfânt Domnul le poruncește să se lepede de păcat și să se curățească (2 Cor. 7: 1).

Putem vorbi mult despre sfințire, dar curățarea și sfințirea nu vor începe, nici nu vor avea loc până nu vom începe chiar astăzi, fără a amâna pe mâine, să ne osândim pe noi înșine pentru orice păcat, pentru orice abatere de la adevăr și să ne pocăim; până nu vom spune: „De azi înainte mă voi strădui să merg neabătut pe calea împlinirii Cuvântului lui Dumnezeu".

Adunarea frățească a mai examinat, a pus în discuție și a adoptat în mod unanim explicațiile și îndrumările frățești, pregătite din timp în baza Cuvântului lui Dumnezeu, cu privire la sfințire și curățare, a recomandat să se introducă unele completări și apoi să se propună toate acestea copiilor lui Dumnezeu, lucru pe care îl și facem acum prin îndurarea Domnului.

Vi le propunem, frați și surori, nu ca un ordin, ci ca un ajutor frățesc, ca un sfat practic.

Materialul cu privire la sfințire e pregătit exclusiv pentru sufletele renăscute, pentru care Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul, iar poruncile Lui sunt obligatorii.

Adunarea frățească și-a exprimat speranța că toți slujitorii și copiii lui Dumnezeu, care prețuiesc mântuirea și se străduiesc din toată inima să-L urmeze pe Hristos, se vor folosi de sfaturile noastre, vor primi ajutorul nostru frățesc și vor răspunde la chemarea Domnului spre sfințire și, făcând-o, vor simți fără întârziere ei înșiși belșugul binecuvântărilor Domnului.

Acest apel este însoțit de rugăciunile noastre, ca Domnul să vă trezească inimile prin Duhul Sfânt spre a împlini voia Lui în toate.

În Numele Domnului nostru Isus Hristos, în numele mântuirii dumneavoastră, vă rugăm să răspundeți la acest apel cu toată seriozitatea și responsabilitatea și să împliniți cu frică și cutremur poruncile lui Dumnezeu.

Domnul să binecuvânteze prin îndurarea Sa aceste eforturi spre folosul duhovnicesc al Bisericii Sale și al Numelui Său proslăvit.

Cinste și închinare Lui! Amin.

În numele adunării frățești —
frații dumneavoastră în Hristos și conlucrătorii în câmpul Domnului

Prezbiterul Kriucikov Gh. K.	Biserica CEB din or. Uzlovaia, reg. Tula, Centrul Rusiei
Evanghelistul Golev S. T.	Biserica CEB din or. Reazan, Centrul Rusiei
Prezbiterul Goncearov A. S.	Biserica CEB din or. Prokopievsk, reg. Kemerovo, Siberia
Prezbiterul Dubovoi S. Gh.	Biserica CEB din or. Gezkazgan, reg. Karaganda, Kazahstan
Prezbiterul Țurcan S. H.	Biserica CEB din s. Slobozia, Moldova
Prezbiterul Maiboroda G. I.	Biserica CEB din or. Rubejnoe, reg. Lugansk, Ucraina
Evanghelistul Vins Gh. P.	Biserica CEB din or. Kiev, Ucraina

21 octombrie 1964

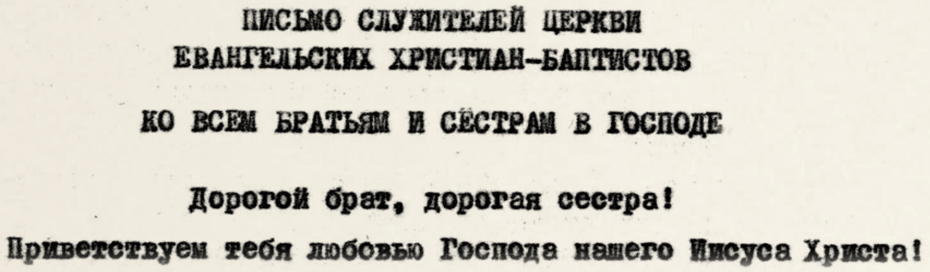

ПИСЬМО СЛУЖИТЕЛЕЙ ЦЕРКВИ
ЕВАНГЕЛЬСКИХ ХРИСТИАН-БАПТИСТОВ

КО ВСЕМ БРАТЬЯМ И СЁСТРАМ В ГОСПОДЕ

Дорогой брат, дорогая сестра!

Приветствуем тебя любовью Господа нашего Иисуса Христа!

SCRISOAREA SLUJITORILOR
BISERICII CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI
CĂTRE TOȚI FRAȚII ȘI SURORILE ÎN DOMNUL

Scumpe frate, scumpă soră!
Te salutăm cu dragostea Domnului nostru Isus Hristos!

Nu te cunoaștem personal, dar te cunoaștem prin sângele lui Isus Hristos, care ne-a mântuit și ne-a înrudit pe noi, credincioșii, în Numele Său! Slavă și cinste Lui!

Domnul ne-a îndemnat inima să te întrebăm: TE SFINȚEȘTI?

Înaintezi oare pe calea împlinirii ireproșabile a Cuvântului lui Dumnezeu? Ții minte și îți cunoști faptele de acum o lună, de un an ori chiar de câțiva ani în urmă. Spune: faptele bune de pe urmă ale dumitale sunt mai multe decât cele dintâi? Procedezi oare azi mai bine ca ieri? Ai devenit mai blând, mai devotat, mai mărinimos, mai consacrat Domnului? Sporesc oare zilnic în dumneata sentimentele și năzuințele sfinte? Te rogi mai cu osârdie? Crește în dumneata puterea Duhului Sfânt? Ai succes în cunoașterea Domnului, în lucrarea Lui și aduci oare mai multe roade bune?

Dacă toate aceste calități bune nu cresc, atunci să știi că nu înaintezi pe calea sfințirii, ba nici măcar nu stai locului, ci dai înapoi negreșit, aluneci în jos.

Isus Hristos zice: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine, risipește" (Mat. 12: 30).

Ține minte: „...Celui ce are, i se va da; dar celui ce n-are, i se va lua și ce i se pare că are" (Luc. 8: 18).

Dragă prietene! Oricine ai fi — lucrător în câmpul lui Dumnezeu ori un creștin de rând, ne adresăm dumitale în Numele Domnului: cercetează-ți înaintea Lui starea duhovnicească.

Cuvântul lui Dumnezeu ne cheamă: „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință" (2 Cor. 13: 5).

Iar David se ruga Domnului: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!" (Ps. 139: 23, 24).

Dacă îți străbați calea vieții și a slujirii cu sfințenie și curăție și într-o continuă creștere duhovnicească, atunci mulțumește-I Domnului că te-a ajutat și te-a păstrat în curăție.

Dar pentru a-ți vedea mai bine starea duhovnicească adevărată, Domnul te cheamă la o autocercetare, lucru pentru care El ne-a dăruit Cuvântul Său, „viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii" (Evr. 4: 12).

Și Duhul Sfânt mustră cugetul nostru dacă el e vinovat de ceva înaintea lui Dumnezeu și înaintea semenilor noștri. Iar pe noi Domnul ne-a îndemnat să te chemăm pe dumitale, precum și pe tot poporul Lui, la curățare și sfințire, ca Biserica Lui preaiubită să fie gata de venirea Lui în slavă.

În zilele de curățare eliberează-te, după posibilități, de toate ocupațiile de prisos și rămâi în doi cu Domnul rugându-te și cugetând asupra Cuvântului lui Dumnezeu. În aceste zile trebuie să te smerești mai mult ca oricând înaintea Lui și să-ți verifici viața din ziua când I-ai făgăduit Domnului că Îi vei sluji și până astăzi. Adu-ți aminte de ziua când ai încheiat legământ cu Domnul! Cu ce bucurie îți bătea inima, înțelegând că Hristos este al dumitale, iar dumneata ești proprietatea Lui! Ți-ai consacrat întreaga viață slujirii Lui. Ai mărturisit înaintea Cerului și înaintea Bisericii că de-acum încolo pentru dumneata a trăi înseamnă Hristos și tot sensul vieții e a-L cunoaște pe El și puterea învierii Lui, și părtășia suferințelor Lui (Filip. 3: 10).

Ziceai că nu ai alt scop în viață decât numai să crezi în Hristos, să-L iubești pe Hristos, să-L cunoști pe Hristos și să-L mărturisești în fața întregii lumi, orice te-ar costa!

Scumpe prietene, îți împlinești făgăduința? Dacă nu, atunci ce te împiedică?

Trebuie să-L rogi pe Domnul să te ajute a te înțelege pe tine însuți, a-ți înțelege starea duhovnicească adevărată în timpul de față și a vedea cauzele care împiedică harul lui Dumnezeu să se reverse peste dumneata.

Roagă-te ca Duhul Sfânt să ridice toată necurăția din adâncul inimii tale, să lumineze toate ascunzișurile nevăzute de ochii lumii și să te poți curăța de păcatele tăinuite. „Iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc!" — se ruga David Domnului (Ps. 19: 12).

Să ții minte că numai Duhul Sfânt, dacă avem o dorință sinceră, ne poate arăta adevărata noastră stare spirituală înaintea lui Dumnezeu!

Nu vei nega că toate nenorocirile și căderile creștinului depind numai de starea lui duhovnicească, de atitudinea lui față de Domnul (Apoc. 3: 17-20).

Creștinul e nenorocit, sărac, orb și gol atunci când Domnul stă după ușa inimii lui, când el nu trăiește o viață de sfințire.

Dar când inima noastră rămâne în curăție și sfințenie, atunci cu noi este Hristos, iar în El avem biruința, bucuria și fericirea, prezența Duhului Sfânt. „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință" (2 Tim. 1: 7)

Dacă ești tânăr, atunci controlează cum decurge viața duhovnicească a dumitale? Care îți sunt interesele, pasiunile? Apostolul Pavel îi scria tânărului Timotei: „Fugi de poftele tinereții, și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea..." (2 Tim. 2: 22), „fii cu luare aminte asupra ta însuți și asupra învățăturii, pe care o dai altora: stăruie în aceste lucruri..." (1 Tim. 4: 16).

Dragă frate și dragă soră! Dacă sunteți uniți prin căsătorie, atunci unde vă este binecuvântata moștenire de la Domnul? Aveți oare atâția copii câți v-a rânduit Domnul ori, ca și cei necredincioși, care, neavând în cine își pune nădejdea și, speriindu-se de greutăți, au respins în mod nelegiuit această binecuvântare? Iar dacă copiii sunt cu dumneavoastră, atunci Îl cunosc ei pe Domnul? Nutresc dragoste față de oameni? Rămân ei în învățătura Domnului după cum ne-a poruncit El (Efes. 6: 4)?

Dar poate că nu le vorbiți despre Domnul? Cuvântul lui Dumnezeu îi cheamă pe părinții credincioși să li-L vestească copiilor pe Domnul:

„Nu vom ascunde de copii... laudele Domnului, puterea Lui, și minunile pe care le-a făcut... ca să fie cunoscută de cei ce vor veni după ei, de copiii care se vor naște, și care, când se vor face mari, să vorbească despre ea copiilor lor; pentru ca aceștia să-și pună încrederea în Dumnezeu, să nu uite lucrările lui Dumnezeu, și să păzească poruncile Lui" (Ps. 78: 4-7).

Principala avuție pe care trebuie s-o agonisiți și s-o transmiteți copiilor este credința nespus de prețioasă. Și „nu copiii sunt datori să agonisească pentru părinții lor, ci părinții pentru copiii lor" (2 Cor. 12: 14).

Și dacă pentru dumneavoastră credința este o comoară prețioasă, atunci nu-i veți lipsi de ea nici pe copii, ci veți depune toate eforturile și vă veți ruga Celui atotputernic, căci părinții le doresc întotdeauna copiilor binele. Iar dacă credința e o povară grea pentru sufletul dumneavoastră, atunci nu o veți dori nici pentru copii. După copii se poate judeca pe cât de mult prețuiesc părinții darul credinței și cine este Domnul pentru ei!

Scumpi părinți! Nu vor sta oare „în ziua de pe urmă" copiii dumneavoastră afară și nu vor mărturisi oare cu lacrimi împotriva dumneavoastră? Vă este trainică oare mântuirea?

Iar dacă toți membrii familiei dumneavoastră sunt credincioși, atunci poate ea fi numită o biserică casnică? Puteți spune că Hristos vă este capul familiei? Aveți discuții duhovnicești în comun? Citiți împreună Cuvântul lui Dumnezeu? Vă rugați împreună? Domnește oare în familia dumneavoastră pacea, dragostea și bunătatea reciprocă, compătimirea și îngăduința? Sau poate că între membrii familiei domnește „orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire…“ (Efes. 4: 31, 32) și nu vă leagă altceva decât „lăcomia, care este o închinare la idoli“, adică setea de a câștiga bunuri materiale (Col. 3: 5)?

Seamănă oare casa dumneavoastră cu a ospitalierului Gaiu? Slujește ea altora? Poate oare Domnul s-o folosească pentru Biserica Sa?

Ești în pace cu vecinii? „Voi sunteți epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii“ (2 Cor. 3: 2).

Vecinii își creează impresia despre Hristos după modul dumitale de viață și după felul de comportare cu ei. Ce exemplu le dai? Ești un purtător al luminii lui Hristos?

Poate că ai încetat demult să frecventezi adunările de rugăciune și nu ai părtășie cu copiii lui Dumnezeu. Poate că duhul ți s-a răcit deja și ai adormit. Dar chemarea lui Dumnezeu răsună și pentru dumneata:

„Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți, și Hristos te va lumina“ (Efes. 5: 14).

Scumpe prietene! Dacă Domnul îți va mustra cugetul și îți va descoperi în inimă vreun păcat ori vreo abatere de la adevăr, recunoaște-ți vina și pocăiește-te înaintea lui Dumnezeu. Dacă ești vinovat față de oameni, trebuie să-ți mărturisești vina și înaintea lor. Roagă-L pe Domnul să te elibereze de rușinea falsă și de frică și să știi că cel rău caută întotdeauna mijloace pentru a ne împiedica să ne curățăm. Dumnezeu însă vrea ca noi, eliberându-ne de păcate, să trăim pentru neprihănire (1 Pet. 2: 24).

În timpul mărturisirii stării dumitale duhovnicești înaintea altora, ba poate și înaintea bisericii, e posibil să ți se pună întrebări directe, poți fi mustrat pentru vreo faptă. Trebuie nu numai să accepți tot ce ți se va spune, ci și să dorești sincer ca frații și surorile să-ți atragă atenția asupra tuturor neajunsurilor pe care le ai. Va trebui să te pocăiești pentru tot ceea de ce ești vinovat și să-ți ceri iertare de la toți cei pe care i-ai nedreptățit, să ceri de la Dumnezeu puteri și depunând toate eforturile ca să nu mai păcătuiești. Nu ascunde păcatul și nu-ți împietri inima, ci smerește-te înaintea lui Dumnezeu, căci „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți“ (Iac. 4: 6). Să ne judecăm cu toată asprimea pe noi înșine. Nu te uita la cei ce fac păcatul și nu și-l mărturisesc, nu te îndreptăți astfel. Păcatul dumitale nu va fi șters prin aceea că altul păcătuiește!

Îți amintim iarăși că oricine păcătuiește în mod conștient va pieri, dacă nu se pocăiește. Mulți credincioși, păcătuind, nu dau importanță Cuvântului Domnului și trec pe alături de acea parte a Scripturii, unde Domnul vorbește de moartea pentru păcat. Această împrejurare nespus de periculoasă ne și silește să te chemăm la curățare de toate păcatele conștiente.

Prea poate, unii consideră că vorbim de păcate ca: beția, furtul, desfrâul ș. a. Dar știți oare ce păcate are în vedere Domnul? Știți oare că cel care comite păcate ca invidia, mânia, necurăția, pizmele, certurile… nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu (Gal. 5: 20, 21)?

Unii dintre cei care s-au abătut de la adevăr susțin intenționat nepăsarea și indiferența altora față de preîntâmpinările Domnului și față de pedeapsa pentru păcat și îi învață că harul acoperă de la sine toate păcatele. Astfel ei „schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru“ (Iuda 1: 4).

Însă apostolul Pavel zice: „Nu vă înșelați“ (1 Cor. 6: 2-10) și „nimeni să nu vă înșele cu vorbe deșarte; căci din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste oamenii neascultători“ (Efes. 5: 6).

Așadar, dacă Domnul te va mustra pentru păcat, pocăiește-te! Căci numai prin pocăință păcatul dumitale va fi spălat de sângele lui Hristos, căruia Îi place să Se îndure!

Să fie aceste zile pentru dumneata zile de plâns și pocăință, de iertare și împăcare, zile de curățare și bucurie, căci Domnul face aceste lucruri pentru sfințire, pentru rod, pentru bucurie.

Dumnezeu va fi cu noi și vom vedea belșugul binecuvântărilor Lui, Îl vom preamări și ne vom bucura cu o bucurie nespusă!

Celui care ne-a iubit și ne-a spălat cu sângele Său îi aducem cinste și mărire veșnică! Amin.

Preaiubite frate, soră, de cunoști frați ori surori care nu frecventează adunările și poate că L-au și părăsit pe Domnul, fă tot ce-ți stă în putință pentru mântuirea lor (Iac. 5: 19, 20). Propune-le și lor această scrisoare, ca să știe că și pe ei îi cheamă Domnul, poate că se vor întoarce la El părăsind calea pieirii.

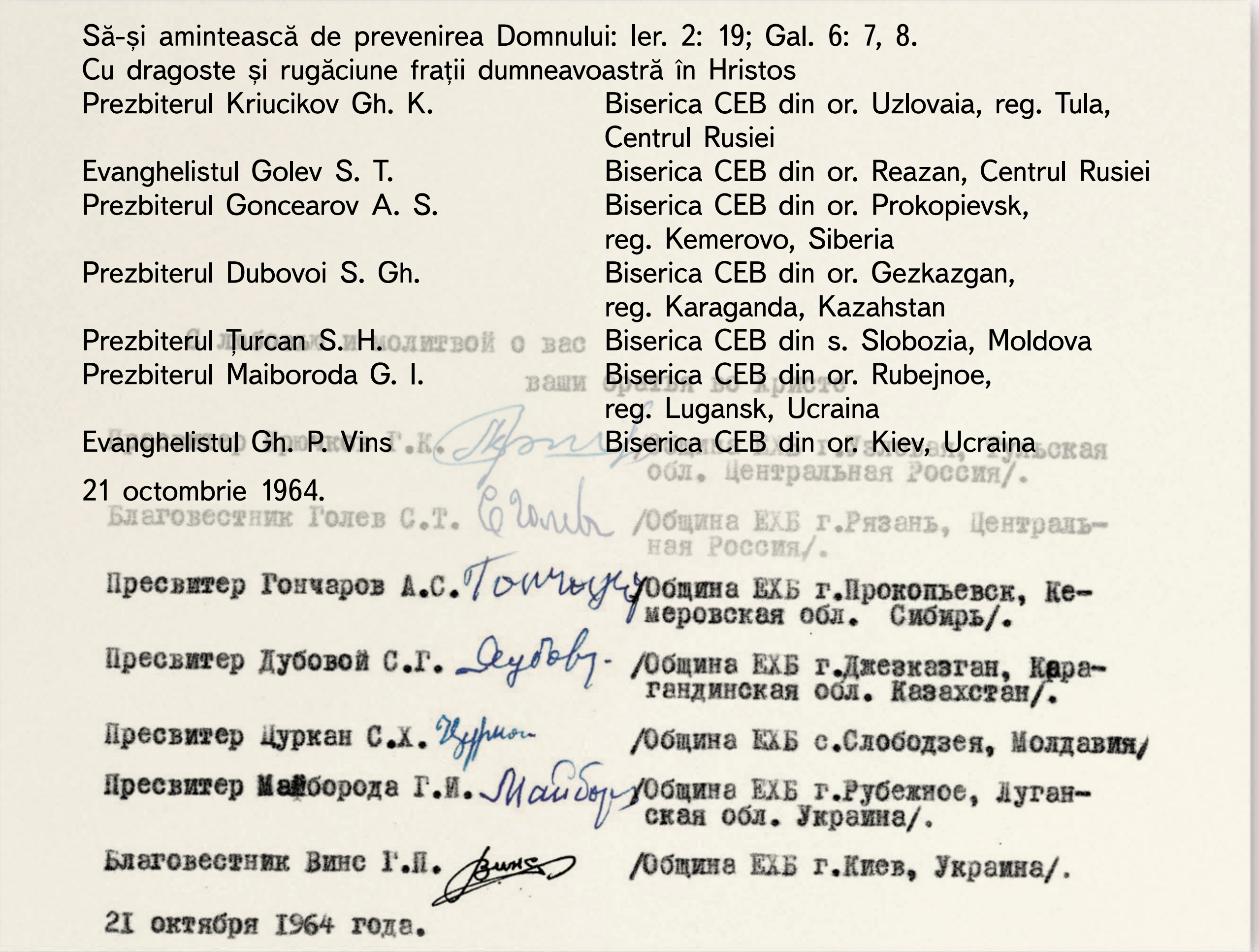

Să-și amintească de prevenirea Domnului: Ier. 2: 19; Gal. 6: 7, 8.
Cu dragoste și rugăciune frații dumneavoastră în Hristos

Prezbiterul Kriucikov Gh. K.	Biserica CEB din or. Uzlovaia, reg. Tula, Centrul Rusiei
Evanghelistul Golev S. T.	Biserica CEB din or. Reazan, Centrul Rusiei
Prezbiterul Goncearov A. S.	Biserica CEB din or. Prokopievsk, reg. Kemerovo, Siberia
Prezbiterul Dubovoi S. Gh.	Biserica CEB din or. Gezkazgan, reg. Karaganda, Kazahstan
Prezbiterul Țurcan S. H.	Biserica CEB din s. Slobozia, Moldova
Prezbiterul Maiboroda G. I.	Biserica CEB din or. Rubejnoe, reg. Lugansk, Ucraina
Evanghelistul Gh. P. Vins	Biserica CEB din or. Kiev, Ucraina

21 octombrie 1964.

Благовестник Голев С.Т.	/Община ЕХБ г.Рязань, Центральная Россия/.
Пресвитер Гончаров А.С.	/Община ЕХБ г.Прокопьевск, Кемеровская обл. Сибирь/.
Пресвитер Дубовой С.Г.	/Община ЕХБ г.Джезказган, Карагандинская обл. Казахстан/.
Пресвитер Цуркан С.Х.	/Община ЕХБ с.Слободзея, Молдавия/
Пресвитер Майборода Г.И.	/Община ЕХБ г.Рубежное, Луганская обл. Украина/.
Благовестник Винс Г.П.	/Община ЕХБ г.Киев, Украина/.

21 октября 1964 года.

Curățarea bisericii e o lucrare binecuvântată care se referă nu la fațada, ci la temelia ei. De aceea ateismul a luat chemarea la curățare drept o provocare aruncată pozițiilor sale în biserică. Cei ce luptau cu Dumnezeu și cu poporul Lui înțelegeau că biserica, pornind pe calea curățării de păcat, reprezintă de-acum nu „o adunătură de sectanți“, ci o oștire de nebiruit în frunte cu Dumnezeu!

Consiliul Afacerilor Religioase a reacționat, evident, negativ la schimbările fundamentale, care au avut loc în bisericile trezite, ce porniseră pe calea curățării, plăcută lui Dumnezeu. În 1975 Consiliul Afacerilor Religioase a trimis întregului corp de împuterniciți o „Scrisoare instructivă“ circulară cu privire la materialul „Despre sfințire“, în care și-a expus atitudinea față de el. Cei ce luptau împotriva credinței în Dumnezeu erau foarte tulburați urmărind cum pătrunde materialul „Despre sfințire“ în bisericile înregistrate și văzând că acolo se găsesc credincioși care tind să trăiască sfânt, care se chinuiesc sub povara păcatelor acumulate. Cât de drept au înțeles prigonitorii că nu vor putea ajunge din urmă tabăra lui Dumnezeu, care a ieșit din robia instrucțiunilor omenești! De aceea au și dat urgent ordin în scris să se efectueze „o muncă preventivă“ în bisericile înregistrate ale CEB! Urmările acestei munci se resimt până azi. Cu reprezentanții bisericilor înregistrate, ai uniunilor autonome se poate vorbi pe orice temă, dar îndată ce vine vorba de problema sfințirii, se întrerupe orice discuție. Oamenii se tem să se pocăiască, mai ales pentru păcatul trădării. Căci, gândesc ei, cine știe cu ce se va sfârși totul?

Dar cu ce se poate sfârși pocăința și mărturisirea? Cu propășirea! Cu înmulțirea! Cu libertatea duhului! Cu capacitatea de a fi de neînvins! Cu exodul din robia păcatului pentru a veni sub autoritatea lui Hristos! Iată cu ce s-a sfârșit, spre slava lui Dumnezeu, curățarea pentru mulți credincioși sinceri din frățietatea noastră! Lăudat fie Domnul în veci!

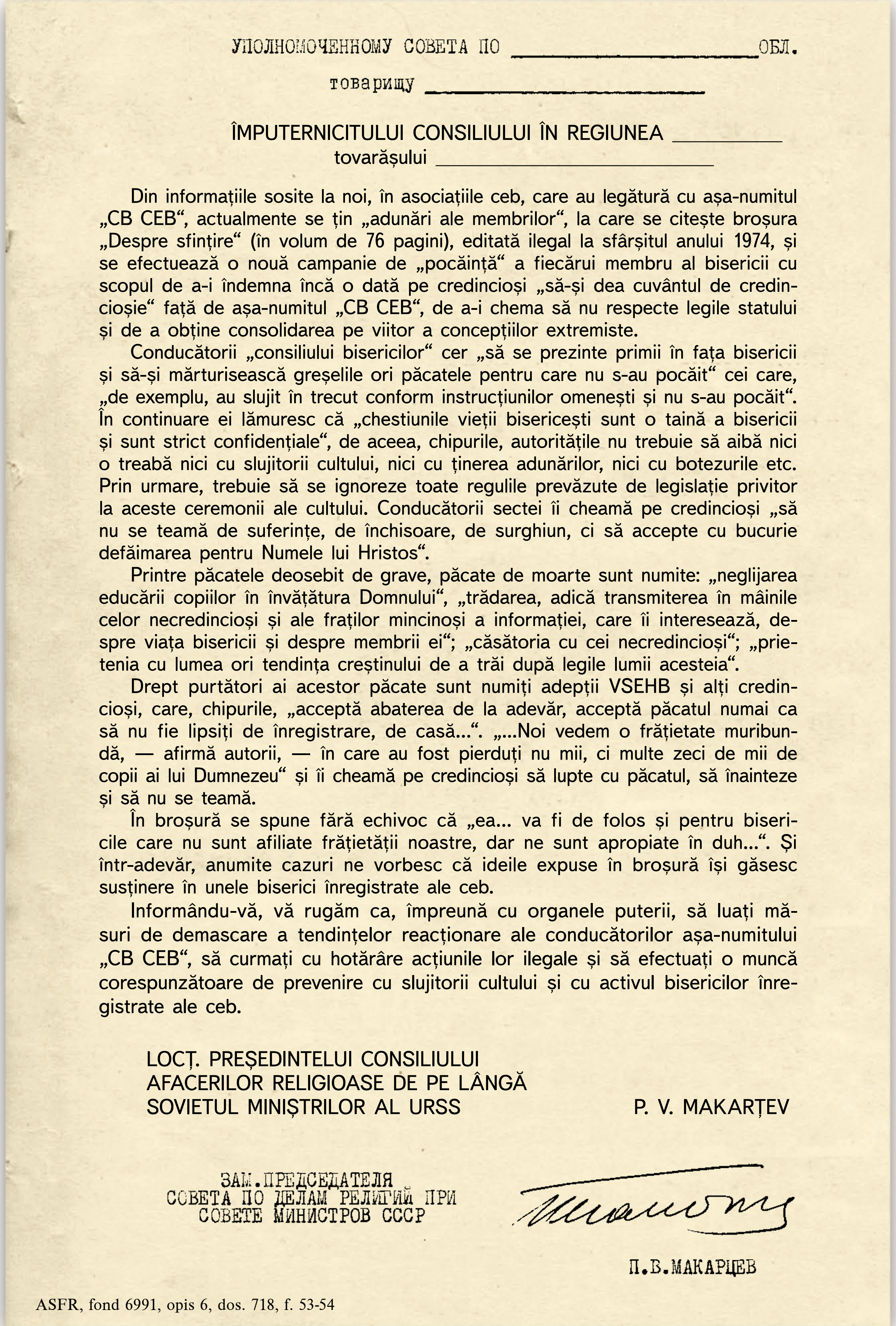

УПОЛНОМОЧЕННОМУ СОВЕТА ПО ______________________ОБЛ.

товарищу ______________________

ÎMPUTERNICITULUI CONSILIULUI ÎN REGIUNEA __________

tovarășului ______________________

Din informațiile sosite la noi, în asociațiile ceb, care au legătură cu așa-numitul „CB CEB“, actualmente se țin „adunări ale membrilor“, la care se citește broșura „Despre sfințire“ (în volum de 76 pagini), editată ilegal la sfârșitul anului 1974, și se efectuează o nouă campanie de „pocăință“ a fiecărui membru al bisericii cu scopul de a-i îndemna încă o dată pe credincioși „să-și dea cuvântul de credincioșie“ față de așa-numitul „CB CEB“, de a-i chema să nu respecte legile statului și de a obține consolidarea pe viitor a concepțiilor extremiste.

Conducătorii „consiliului bisericilor“ cer „să se prezinte primii în fața bisericii și să-și mărturisească greșelile ori păcatele pentru care nu s-au pocăit“ cei care, „de exemplu, au slujit în trecut conform instrucțiunilor omenești și nu s-au pocăit“. În continuare ei lămuresc că „chestiunile vieții bisericești sunt o taină a bisericii și sunt strict confidențiale“, de aceea, chipurile, autoritățile nu trebuie să aibă nici o treabă nici cu slujitorii cultului, nici cu ținerea adunărilor, nici cu botezurile etc. Prin urmare, trebuie să se ignoreze toate regulile prevăzute de legislație privitor la aceste ceremonii ale cultului. Conducătorii sectei îi cheamă pe credincioși „să nu se teamă de suferințe, de închisoare, de surghiun, ci să accepte cu bucurie defăimarea pentru Numele lui Hristos“.

Printre păcatele deosebit de grave, păcate de moarte sunt numite: „neglijarea educării copiilor în învățătura Domnului“, „trădarea, adică transmiterea în mâinile celor necredincioși și ale fraților mincinoși a informației, care îi interesează, despre viața bisericii și despre membrii ei“; „căsătoria cu cei necredincioși“; „prietenia cu lumea ori tendința creștinului de a trăi după legile lumii acesteia“.

Drept purtători ai acestor păcate sunt numiți adepții VSEHB și alți credincioși, care, chipurile, „acceptă abaterea de la adevăr, acceptă păcatul numai ca să nu fie lipsiți de înregistrare, de casă...“. „...Noi vedem o frățietate muribundă, — afirmă autorii, — în care au fost pierduți nu mii, ci multe zeci de mii de copii ai lui Dumnezeu“ și îi cheamă pe credincioși să lupte cu păcatul, să înainteze și să nu se teamă.

În broșură se spune fără echivoc că „ea... va fi de folos și pentru bisericile care nu sunt afiliate frățietății noastre, dar ne sunt apropiate în duh...“. Și într-adevăr, anumite cazuri ne vorbesc că ideile expuse în broșură își găsesc susținere în unele biserici înregistrate ale ceb.

Informându-vă, vă rugăm ca, împreună cu organele puterii, să luați măsuri de demascare a tendințelor reacționare ale conducătorilor așa-numitului „CB CEB“, să curmați cu hotărâre acțiunile lor ilegale și să efectuați o muncă corespunzătoare de prevenire cu slujitorii cultului și cu activul bisericilor înregistrate ale ceb.

LOCȚ. PREȘEDINTELUI CONSILIULUI
AFACERILOR RELIGIOASE DE PE LÂNGĂ
SOVIETUL MINIȘTRILOR AL URSS — P. V. MAKARȚEV

ЗАМ.ПРЕДСЕДАТЕЛЯ
СОВЕТА ПО ДЕЛАМ РЕЛИГИЙ ПРИ
СОВЕТЕ МИНИСТРОВ СССР

П.В.МАКАРЦЕВ

ASFR, fond 6991, opis 6, dos. 718, f. 53-54

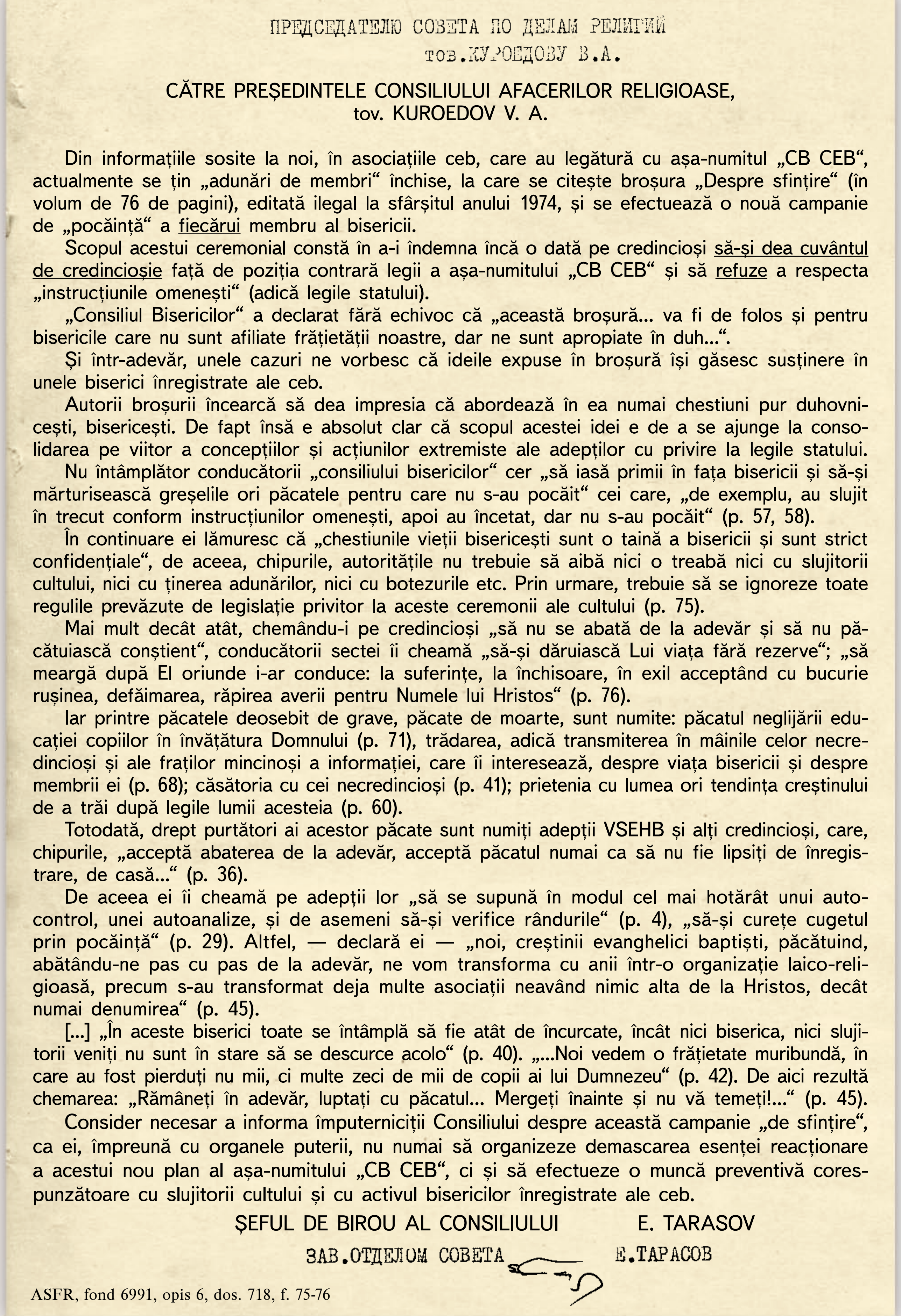

ПРЕДСЕДАТЕЛЮ СОВЕТА ПО ДЕЛАМ РЕЛИГИЙ
тов.КУРОЕДОВУ В.А.

CĂTRE PREȘEDINTELE CONSILIULUI AFACERILOR RELIGIOASE,
tov. KUROEDOV V. A.

Din informațiile sosite la noi, în asociațiile ceb, care au legătură cu așa-numitul „CB CEB“, actualmente se țin „adunări de membri“ închise, la care se citește broșura „Despre sfințire“ (în volum de 76 de pagini), editată ilegal la sfârșitul anului 1974, și se efectuează o nouă campanie de „pocăință“ a fiecărui membru al bisericii.

Scopul acestui ceremonial constă în a-i îndemna încă o dată pe credincioși să-și dea cuvântul de credincioșie față de poziția contrară legii a așa-numitului „CB CEB“ și să refuze a respecta „instrucțiunile omenești“ (adică legile statului).

„Consiliul Bisericilor“ a declarat fără echivoc că „această broșură... va fi de folos și pentru bisericile care nu sunt afiliate frățietății noastre, dar ne sunt apropiate în duh...“.

Și într-adevăr, unele cazuri ne vorbesc că ideile expuse în broșură își găsesc susținere în unele biserici înregistrate ale ceb.

Autorii broșurii încearcă să dea impresia că abordează în ea numai chestiuni pur duhovnicești, bisericești. De fapt însă e absolut clar că scopul acestei idei e de a se ajunge la consolidarea pe viitor a concepțiilor și acțiunilor extremiste ale adepților cu privire la legile statului.

Nu întâmplător conducătorii „consiliului bisericilor“ cer „să iasă primii în fața bisericii și să-și mărturisească greșelile ori păcatele pentru care nu s-au pocăit“ cei care, „de exemplu, au slujit în trecut conform instrucțiunilor omenești, apoi au încetat, dar nu s-au pocăit“ (p. 57, 58).

În continuare ei lămuresc că „chestiunile vieții bisericești sunt o taină a bisericii și sunt strict confidențiale“, de aceea, chipurile, autoritățile nu trebuie să aibă nici o treabă nici cu slujitorii cultului, nici cu ținerea adunărilor, nici cu botezurile etc. Prin urmare, trebuie să se ignoreze toate regulile prevăzute de legislație privitor la aceste ceremonii ale cultului (p. 75).

Mai mult decât atât, chemându-i pe credincioși „să nu se abată de la adevăr și să nu păcătuiască conștient“, conducătorii sectei îi cheamă „să-și dăruiască Lui viața fără rezerve“; „să meargă după El oriunde i-ar conduce: la suferințe, la închisoare, în exil acceptând cu bucurie rușinea, defăimarea, răpirea averii pentru Numele lui Hristos“ (p. 76).

Iar printre păcatele deosebit de grave, păcate de moarte, sunt numite: păcatul neglijării educației copiilor în învățătura Domnului (p. 71), trădarea, adică transmiterea în mâinile celor necredincioși și ale fraților mincinoși a informației, care îi interesează, despre viața bisericii și despre membrii ei (p. 68); căsătoria cu cei necredincioși (p. 41); prietenia cu lumea ori tendința creștinului de a trăi după legile lumii acesteia (p. 60).

Totodată, drept purtători ai acestor păcate sunt numiți adepții VSEHB și alți credincioși, care, chipurile, „acceptă abaterea de la adevăr, acceptă păcatul numai ca să nu fie lipsiți de înregistrare, de casă...“ (p. 36).

De aceea ei îi cheamă pe adepții lor „să se supună în modul cel mai hotărât unui autocontrol, unei autoanalize, și de asemeni să-și verifice rândurile“ (p. 4), „să-și curețe cugetul prin pocăință“ (p. 29). Altfel, — declară ei — „noi, creștinii evanghelici baptiști, păcătuind, abătându-ne pas cu pas de la adevăr, ne vom transforma cu anii într-o organizație laico-religioasă, precum s-au transformat deja multe asociații neavând nimic alta de la Hristos, decât numai denumirea“ (p. 45).

[...] „În aceste biserici toate se întâmplă să fie atât de încurcate, încât nici biserica, nici slujitorii veniți nu sunt în stare să se descurce acolo“ (p. 40). „...Noi vedem o frățietate muribundă, în care au fost pierduți nu mii, ci multe zeci de mii de copii ai lui Dumnezeu“ (p. 42). De aici rezultă chemarea: „Rămâneți în adevăr, luptați cu păcatul... Mergeți înainte și nu vă temeți!...“ (p. 45).

Consider necesar a informa împuterniciții Consiliului despre această campanie „de sfințire“, ca ei, împreună cu organele puterii, nu numai să organizeze demascarea esenței reacționare a acestui nou plan al așa-numitului „CB CEB“, ci și să efectueze o muncă preventivă corespunzătoare cu slujitorii cultului și cu activul bisericilor înregistrate ale ceb.

ȘEFUL DE BIROU AL CONSILIULUI E. TARASOV

ЗАВ.ОТДЕЛОМ СОВЕТА Е.ТАРАСОВ

ASFR, fond 6991, opis 6, dos. 718, f. 75-76

Înființarea Consiliului Bisericilor al CEB

19 septembrie
1965

„Pe viitor, din clipa publicării acestei epistole și până la convocarea Congresului unional al Bisericii CEB, Comitetul organizatoric al creștinilor evanghelici baptiști să se numească CONSILIUL BISERICILOR CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI (abrevierea — CB CEB).“

CĂTRE PREȘEDINTELE SOVIETULUI MINIȘTRILOR al URSS,
tov. Kosâghin A. N.

de la CONSFĂTUIREA UNIONALĂ a SLUJITORILOR
BISERICILOR CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI
din URSS (19 septembrie 1965, or. Moscova)

MEMORIU

În legătură cu faptul că Comitetul organizatoric pentru convocarea Congresului unional al Bisericii CEB și-a asumat conducerea Bisericilor Creștinilor Evanghelici Baptiști din însărcinarea bisericii CEB, conform procesului-verbal nr. 7 din 23 iunie 1962,

și dat fiind că la toate petițiile multor mii de cetățeni creștini și ale Comitetului organizatoric, timp de 4 ani, începând de la 13 august 1961, n-a fost primit nici un răspuns legal cu privire la permisiunea convocării Congresului unional al bisericii CEB sub conducerea Comitetului organizatoric,

și luând în considerație că numărul bisericilor și grupurilor CEB, care se află într-o unitate deplină cu Comitetul organizatoric al Bisericii CEB, crește mereu,

și că în legătură cu aceasta interesele orânduirii bisericii necesită unele schimbări în structura organului de conducere al Bisericilor CEB conform mărturisirii de credință evanghelico-baptiste și, prin urmare, schimbarea denumirii lui,

Consfătuirea unională a slujitorilor bisericilor creștinilor evanghelici baptiști A HOTĂRÂT:

I. „Pe viitor, din clipa publicării acestei epistole și până la convocarea Congresului unional al Bisericii CEB, Comitetul organizatoric al creștinilor evanghelici baptiști să se numească CONSILIUL BISERICILOR CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI (abrevierea — CB CEB)“.

COMPONENȚA CONSILIULUI:

1. KRIUCIKOV GH. K.	—	Președintele Consiliului	(Prezbiter. Biserica CEB din or. Uzlovaia, reg. Tula).
2. VINS GH. P.	—	Secretarul Consiliului	(Evanghelist. Biserica CEB din or. Kiev, Ucraina).
3. DUBOVOI S. Gh.	—	Membru al Consiliului	(Prezbiter. Biserica CEB din or. Gezkazgan, Kazahstan).
4. ANTONOV I. I.	—	Membru al Consiliului	(Prezbiter. Biserica CEB din or. Kirovograd, Ucraina).
5. BATURIN N. GH.	—	Membru al Consiliului	(Prezbiter. Biserica CEB din or. Șahtî, reg. Rostov).
6. IAKIMENKOV P. A.	—	Membru al Consiliului	(Prezbiter. Biserica CEB din or. Moscova).
7. MINEAKOV D. V.	—	Membru al Consiliului	(Prezbiter. Biserica CEB din or. Barnaul, țin. Altai).
8. GOLEV S. T.	—	Membru al Consiliului	(Evanghelist. Biserica CEB din or. Reazan).
9. GONCEAROV A. S.	—	Membru al Consiliului	(Prezbiter. Biserica CEB din or. Prokopievsk, reg. Kemerovo).
10. KONDRAȘOV M. P.	—	Membru al Consiliului	(Prezbiter. Biserica CEB din or. Mozdok, Osetia de Nord).
11. ȚURCAN S. H.	—	Membru al Consiliului	(Prezbiter. Biserica CEB din s. Slobozia, Moldova).

II. A se înființa pe lângă Consiliul Bisericilor secția evangheliștilor, în care să fie incluși membrii și colaboratorii Comitetului organizatoric al CEB. Componența secției evangheliștilor poate fi publicată nu mai devreme decât după ce Consiliul Bisericilor va primi permisiunea Guvernului pentru convocarea și organizarea congresului CEB.

FUNCȚIILE DE BAZĂ ALE CONSILIULUI BISERICILOR CEB:

1. A înfăptui slujirea duhovnicească și organizatorică în biserica CEB pe tot teritoriul URSS conducându-se în slujirea sa de Biblie — cărțile Vechiului și Noului Testament.
2. A exercita, în limitele legii, reprezentanța externă a bisericilor CEB atât în URSS, cât și peste hotare.
3. A continua să facă demersuri pe lângă Guvernul URSS pentru permisiunea convocării Congresului unional al bisericii CEB sub conducerea Consiliului Bisericilor CEB. Totodată rămân în vigoare toate demersurile Comitetului organizatoric și ale bisericilor CEB.

Consfătuirea unională roagă Guvernul URSS să considere Consiliul Bisericilor Creștinilor Evanghelici Baptiști o conducere unică, legală a bisericilor CEB și să asigure întregii lui componențe, slujitorilor și colaboratorilor lui, o inviolabilitate legitimă.

Consfătuirea unională mai roagă să li se interzică organelor de stat a le impune bisericilor CEB fosta conducere, respinsă de ele, VSEHB, deoarece ea este ilicită atât din punct de vedere juridic, cât și din punct de vedere moral.

În fine, Consfătuirea unională Vă solicită permisiunea pentru convocarea Congresului unional sub conducerea Consiliului Bisericilor Creștinilor Evanghelici Baptiști.

Din partea Consfătuirii unionale au semnat:

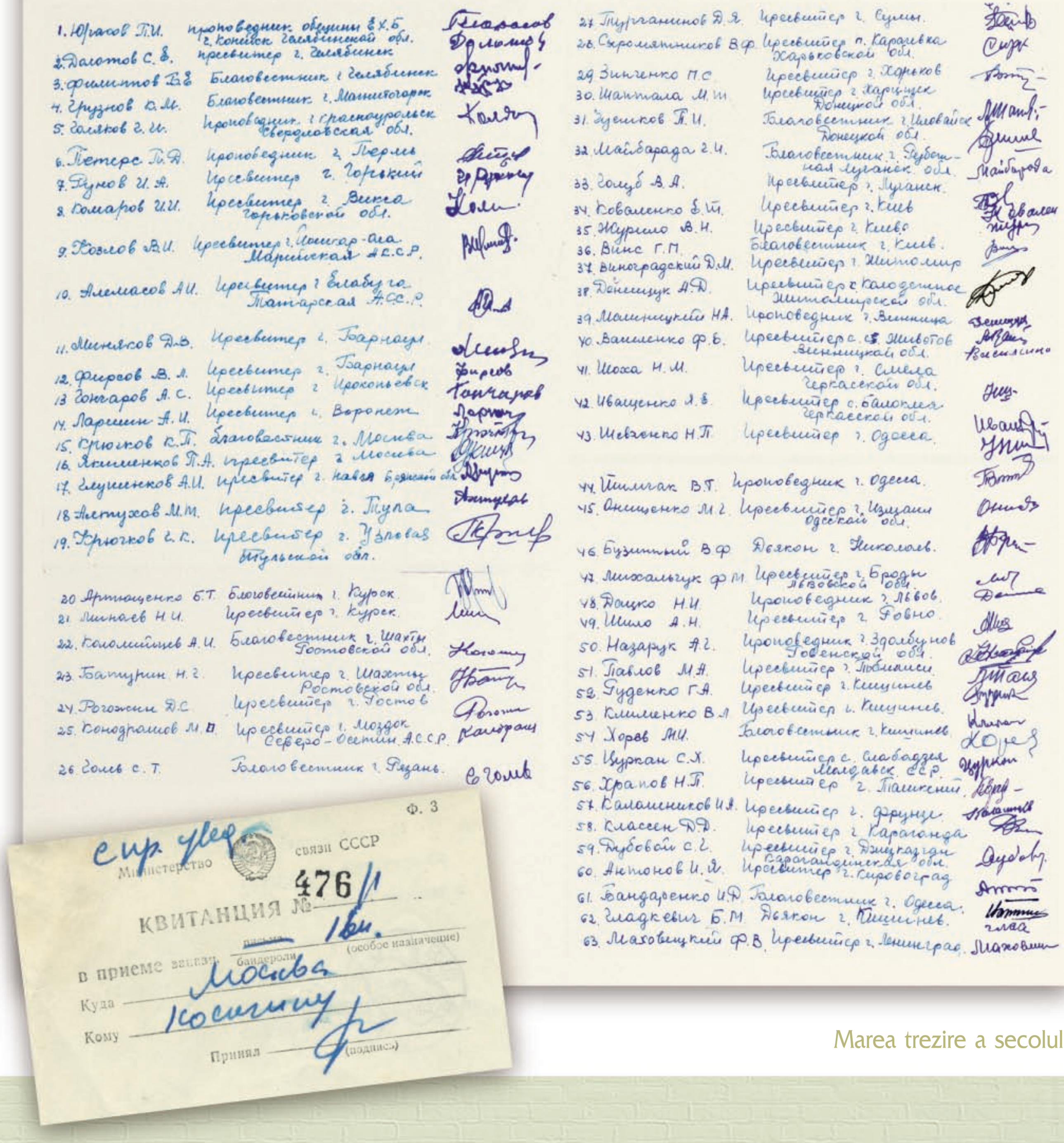

1. Юрасов П.И. проповедник общины ЕХБ г. Копейск Челябинской обл.
2. Долотов С.Б. пресвитер г. Челябинск Долотов
3. Филиппов В.Е. Благовестник г. Челябинск
4. Грузнов Ю.М. Благовестник г. Магнитогорск
5. Голяков Г.И. Проповедник г. Красноуральск Свердловская обл.
6. Петерс П.Д. Проповедник г. Пермь
7. Рунов И.А. Пресвитер г. Горький
8. Комаров И.И. Пресвитер г. Викса Горьковской обл.
9. Козлов В.И. Пресвитер г. Йошкар-Ола Марийская А.С.С.Р.
10. Алемасов А.И. Пресвитер г. Елабуга Татарская А.С.С.Р.
11. Миняков Д.В. Пресвитер г. Барнаул
12. Фирсов В.Л. Пресвитер г. Барнаул Фирсов
13. Гончаров А.С. Пресвитер г. Прокопьевск Гончаров
14. Ларин А.И. Пресвитер г. Воронеж Ларин
15. Крючков К.П. Благовестник г. Москва
16. Якименков П.А. пресвитер г. Москва
17. Глущенков А.И. пресвитер г. Навля Брянской обл.
18. Артюхов М.М. пресвитер г. Тула Артюхов
19. Крючков Г.К. пресвитер г. Узловая Тульской обл.
20. Артющенко Б.Т. Благовестник г. Курск
21. Минаев Н.И. Пресвитер г. Курск
22. Коломийцев А.И. Благовестник г. Шахты Ростовской обл.
23. Батурин Н.Г. Пресвитер г. Шахты Ростовской обл.
24. Рогожин Д.С. Пресвитер г. Ростов Рогожин
25. Кондрашов М.П. Пресвитер г. Моздок Северо-Осетин. А.С.С.Р.
26. Голев С.Т. Благовестник г. Рязань С Голев
27. Тургаников Д.Я. Пресвитер г. Сумы
28. Сыромятников В.Ф. Пресвитер п. Карачевка Харьковской обл.
29. Зинченко П.С. Пресвитер г. Харьков
30. Шаптала М.И. Пресвитер г. Харцызск Донецкой обл.
31. Зуенков П.И. Благовестник г. Иловайск Донецкой обл.
32. Майборода Г.И. Благовестник г. Рубежная Луганск. обл. Майборода
33. Голуб В.А. Пресвитер г. Луганск
34. Коваленко Б.П. Пресвитер г. Киев Коваленко
35. Журило В.Н. Пресвитер г. Киев
36. Винс Г.П. Благовестник г. Киев
37. Виноградский Д.М. Пресвитер г. Житомир
38. Донещук А.Д. Пресвитер с. Колодежное Житомирской обл.
39. Машнецкий Н.А. Проповедник г. Винница
40. Василенко Ф.В. Пресвитер с. Животов Винницкой обл. Василенко
41. Шоха Н.М. Пресвитер г. Смела Черкасской обл.
42. Иващенко Л.Е. Пресвитер с. Балаклея Черкасской обл.
43. Шевченко Н.П. Пресвитер г. Одесса
44. Шилчак В.Т. Проповедник г. Одесса
45. Онищенко М.Г. Пресвитер г. Измаил Одесской обл.
46. Бузинный В.Ф. Дьякон г. Николаев
47. Михальчук Ф.М. Пресвитер г. Броды Львовской обл.
48. Дацко Н.И. Проповедник г. Львов
49. Шило А.Н. Пресвитер г. Ровно
50. Назарук А.Г. Проповедник г. Здолбунов Ровенской обл.
51. Павлов М.А. Пресвитер г. Тбилиси
52. Руденко Г.А. Пресвитер г. Кишинев
53. Клименко В.Л. Пресвитер г. Кишинев
54. Хорев М.И. Благовестник г. Кишинев Хорев
55. Цуркан С.Х. Пресвитер с. Слободзея Молдавск. ССР Цуркан
56. Храпов Н.П. Пресвитер г. Ташкент
57. Калашников И.Я. Пресвитер г. Фрунзе
58. Классен Д.Д. Пресвитер г. Караганда
59. Дубовой С.Г. Пресвитер г. Джезказган Карагандинская обл.
60. Антонов И.Я. Пресвитер г. Кировоград
61. Бондаренко И.Д. Благовестник г. Одесса
62. Гладкевич Б.М. Дьякон г. Кишинев
63. Маховецкий Ф.В. Пресвитер г. Ленинград Маховец

Ф. 3

сир. увед

Министерство связи СССР

КВИТАНЦИЯ № 476/1

в приеме заказн. ~~письма~~ бандероли 1 бн. (особое назначение)

Куда Москва

Кому Косыгину

Принял (подпись)

Hristos și Biserica Lui veghetoare este unica nădejde a tuturor creștinilor evanghelici baptiști care vor să păzească Cuvântul răbdării Lui, ca să fie izbăviți de necazul cel mare. Fiece biserică a CEB poate chiar azi, condamnând abaterea de la adevăr, să se alipească de frățietatea care respectă principiile învățăturii evanghelice a lui Isus Hristos și își va găsi în mijlocul bisericii prigonite prieteni cu care va împărtăși durerile și bucuriile. Dar principalul e că Domnul va fi cu noi cu toți!

23 martie
1966

DARE DE SEAMĂ
cu privire la întâlnirea

REPREZENTANȚILOR CONSILIULUI BISERICILOR CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI
cu VSEHB,
care a avut loc la 23 martie 1966

Cine lucrează după adevăr, vine la
lumină, pentru ca să i se arate faptele,
fiindcă sunt făcute în Dumnezeu.
Ioan 3: 21

Preaiubiți de Domnul frați și surori,
Pace Vouă!

Știți toți că în ultimul timp VSEHB, în scrisorile sale trimise prin adunări, declară în repetate rânduri că motivele care au provocat schisma în frățietatea noastră au fost înlăturate la congresul care a avut loc în 1963. Vorbind despre motivele schismei, VSEHB are în vedere „Regulamentul“ din 1960 și „Directivele către prezbiterii superiori“, care în timpul de față sunt anulate. Dar, dând documentele numite drept motiv al schismei, VSEHB, de fapt, încearcă, în felul acesta, să abată atenția poporului lui Dumnezeu de la motivele adevărate, dorind să le ascundă și să le păstreze inviolabile.

În rezoluția Consfătuirii Comitetului organizatoric al bisericii CEB din 12 februarie 1965 adevăratul păcat care a dus la schisma frățietății a fost numit concret și clar. Și anume: „...contrar indicațiilor Cuvântului lui Dumnezeu, VSEHB a intrat într-o legătură strânsă, ilegală cu autoritățile lumii acesteia — Ioan 18: 36; Fapt. 4: 19; 5: 29; Iac. 4: 4“ (Vezi „Foaia frățească“, 1965, nr. 2-3). Faptele și rezultatele activității curente a VSEHB mărturisesc că el n-a condamnat păcatul acesta, nici nu l-a înlăturat.

Totuși, luând în considerație dorința credincioșilor care susțin VSEHB-ul și își exprimă totodată compătimirea față de biserica ce luptă pentru curăția lăuntrică, precum și dorind să clarifice într-o discuție personală dacă VSEHB e gata să înlăture adevăratele motive ale despărțirii, Consiliul Bisericilor, la consfătuirea sa ordinară, a luat hotărârea să viziteze VSEHB pentru a ține o discuție. Ea a avut loc la 23 martie a. c.

Discuția a fost dificilă și a decurs într-o atmosferă încordată, creată de unii dintre lucrătorii VSEHB prin nedorința de a răspunde la întrebările ce li le-am pus ș. a. Însă Domnul ne-a îngăduit să vedem încă o dată și prin aceste piedici starea adevărată a lucrătorilor VSEHB și să ne convingem că ei ascund cu o deosebită osârdie rădăcina adevărată a tuturor neorânduielilor și despărțirilor.

În timpul discuției A. V. Karev a spus direct: „Cereți pocăință pentru legătura cu guvernul, dar o astfel de pocăință nu va fi, e absurd să o cereți“.

Drept rezultat al întâlnirii s-a descoperit de asemenea coincidența deplină a părerii Consiliului Bisericilor și a VSEHB privind situația bisericilor CEB din URSS.

La discuție au participat:

din partea CB CEB frații: Gh. K. Kriucikov, S. Gh. Dubovoi, M. P. Kondrașov, N. Gh. Baturin, N. P. Hrapov;

din partea VSEHB: I. I. Jidkov, A. V. Karev, I. I. Motorin, A. I. Mițkevici, A. N. Karpov, V. M. Kovalkov, M. I. Jidkov.

Au mai fost prezenți la discuție și V. A. Mițkevici și V. L. Fedicikin.

Convorbirea a avut loc în cancelaria VSEHB de la ora 12^{00} până la 16^{00}.

Ambele părți făceau înregistrări. Inserăm mai jos pe scurt conținutul convorbirii:

Karev A. V.: Artur Iosifovici Mițkevici este persoana principală în cauza de unire. De aceea noi toți îl însărcinăm pe dumnealui să conducă această discuție.

Kriucikov Gh. K.: Propun ca din ambele părți să se roage cineva înainte de discuție.

Apoi toți s-au ridicat și fratele Ghennadi Konstantinovici s-a rugat, iar după el s-a rugat A. I. Mițkevici.

Karev A. V.: Dumneavoastră răspândiți zvonuri cum că noi suntem complici ai ateiștilor. De aceea spuneți-ne: drept cine ne considerați: de frați ori nu?

Kriucikov Gh. K.: Faptul că nu ne-am salutat vorbește de la sine. Noi recunoaștem dreaptă și legitimă excomunicarea dumneavoastră și nu vă considerăm de frați.

Karev A. V.: Deci nu suntem frați?

Mițkevici A. I.: Vrem să spunem că în asemenea caz nu putem continua discuția. Dar dumneavoastră, fraților, ne considerați totuși excomunicați? Ce zice fratele Dubovoi? fratele Kondrașov? fratele Baturin?...

(Toți frații au răspuns afirmativ la întrebarea cu privire la excomunicarea slujitorilor VSEHB.)

Mițkevici A. I.: Am fi vrut să încetăm orice conflict și să ne împăcăm, să muncim împreună după Cuvântul lui Dumnezeu și să înlăturăm orice piedică. Declarația dumneavoastră că nu suntem frați ne întristează întrucâtva.

Kriucikov Gh. K.: Spre folosul lucrării lui Dumnezeu, noi, toți frații Consiliului Bisericilor, am vrea să clarificăm în această convorbire: care e, după părerea dumneavoastră, motivul principal al despărțirii frățietății noastre?

Mițkevici A. I.: Fraților, răspundeți dumneavoastră la întrebarea pusă.

Jidkov M. I.: Vreau să întreb: ținem o convorbire de afaceri? Ori se face pentru a o întrebuința apoi în anumite scopuri?

Karev A. V. (*întrerupându-l*): Ei au nevoie de material pentru „Foaia frățească“, nr. 3! Noi considerăm că urmăriți scopul cel mai perfid.

Kriucikov Gh. K.: Am vrea ca discuția să decurgă nu într-un schimb de vorbe înțepătoare, ci pe un anumit făgaș. Consider că întrebarea pusă de mine este principală. Dacă nu vom constata motivul schismei, atunci nu-l vom putea nici lichida.

Iar în ceea ce privește publicarea în „Foaia frățească“, considerăm că poporul lui Dumnezeu trebuie să știe tot adevărul și de aceea nu trebuie să ascundem nimic de el. Celor din afară le raportați amănunțit totul. Și despre această discuție le veți raporta. Iar de biserică vreți să ascundeți. Noi comunicăm frățietății tot ce va aduce folos lucrării lui Dumnezeu. Ar fi mai bine să avem o atitudine conștiincioasă față de această discuție și atunci vom ajunge la o înțelegere reciprocă.

Dubovoi S. Gh.: Sunt și eu de părerea că nu trebuie să ascundem această convorbire de poporul lui Dumnezeu, ci să decurgă așa, încât să nu ne fie rușine înaintea lui Dumnezeu și înaintea poporului Său.

Kriucikov Gh. K.: În documentele dumneavoastră, adresate bisericii, declarați că motivele care au dus la schismă au fost lichidate și tindeți să ajungeți la unitate. Dar au fost oare ele lichidate? Și care sunt motivele principale ale despărțirii?

Motorin I. I.: Ce formulare stranie a întrebării! Doar nu noi, ci dumneavoastră v-ați despărțit de VSEHB. Ce v-a determinat să vă despărțiți de frățietate? Iată formularea mai corectă a întrebării. Dumneavoastră vă considerați despărțiți, pe dumneavoastră nu vă recunoaște frățietatea.

Kriucikov Gh. K.: Și eu, și toți frații, cred eu, suntem îngrijorați de nedorința dumneavoastră perseverentă cel puțin de a numi motivele despărțirii, dar scrieți că le-ați înlăturat la congres.

Karev A. V.: Eu voi numi aceste motive:

1. neînțelegerea deplină de dumneavoastră și de adepții dumneavoastră a „Regulamentului“ din 1960 și a „Directivelor“ și în genere a așa-numitei „legături cu lumea“;
2. necunoașterea de către dumneavoastră a Cuvântului lui Dumnezeu și
3. orgoliul dumneavoastră.

Mițkevici A. I.: Noi am ținut Congresul unional în 1963, la el am adoptat un nou Statut și ne-am adresat cu chemarea de a lăsa la o parte toate supărările și a ne strânge în jurul Domnului Isus Hristos, a ne uni pentru muncă. „Regulamentul“ și „Directivele“ au fost anulate. Curând va avea loc un nou congres... Să nu amintim cele trecute. Ați avut multe greșeli și dumneavoastră, am avut și noi... Cum aveți de gând să porniți pe calea împăcării? Ce trebuie să facem noi?

Jidkov I. I.: Eu mă întorc la începutul discuției. Noi am pus întrebarea: ne consideră dumnealor drept frați? Ei au răspuns că nu. Ce rost are să mai vorbim?

Mițkevici A. I.: Gândiți-vă la anularea proceselor-verbale nr. 7 și 7-a. Trebuie să ne iertăm reciproc.

Kriucikov Gh. K.: Vreau să concretizez: toți considerați că motivul despărțirii este că masele de credincioși și Consiliul Bisericilor nu înțeleg „Directivele“ și „Regulamentul“, pe care dumneavoastră le aprobați, iar noi, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, le considerăm documente antievanghelice?

Mițkevici și Kovalkov: Noi n-am aprobat niciodată aceste documente.

Kriucikov Gh. K.: Nu e just a-i învinui pe credincioși de ignoranță și a vedea cauza despărțirii în faptul că ei n-au acceptat documentele dumneavoastră, deoarece nu înțeleg Cuvântul Domnului. De fapt, copiii lui Dumnezeu s-au dovedit a fi la un nivel duhovnicesc mai înalt decât considerați. Fiind călăuziți de Duhul Sfânt, ei au simțit cu toată ființa că îi îndemnați pe calea lepădării totale de adevăr și au luat atitudine împotrivă.

Dubovoi S. Gh.: După ce au apărut „Directivele“ și „Regulamentul“, eu am îndrăznit să spun că nu mai avem centru duhovnicesc în frățietate. Vă recunoașteți vina?

Karev A. V.: Nici dumneavoastră nu înțelegeți. Ne învinuiți că am dezbinat frățietatea în cei înregistrați și cei neînregistrați. Din punct de vedere duhovnicesc noi n-am despărțit niciodată frățietatea. Ne salutăm întotdeauna cu frații. Dar vorba e că era imposibilă existența unei Uniuni din înregistrați și neînregistrați. Ne-ați vorbit de rău că n-am înregistrat adunările și am provocat astfel schisma. Oare noi am făcut-o? Noi și acuma vrem să fie înregistrate toate adunările. Ba chiar nici de Culte (Consiliul Afacerilor Religioase — *Nota red.*) nu depinde lucrul acesta, ei invocă organele locale ale puterii. De exemplu, la Voronej: a fost închisă casa de rugăciune și li se respinge cererea de înregistrare. Zic că ei au sfârșit-o cu religia... și acum s-au format trei biserici. I-a despărțit puterea sovietică.

Kriucikov Gh. K.: Considerați că „Regulamentul“ din 1960 și „Directivele“ au fost documente „binecuvântate“...

Karev A. V. *(întrerupându-l)*: Nicidecum. Altfel nu le-am fi anulat. Noi n-am susținut niciodată că „Regulamentul“ și „Directivele“ sunt bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu. Noi spunem că ele se bazează pe legea din 8 aprilie 1929. Totodată trebuie să știm că în afară de legile scrise sunt și legi nescrise, conform cărora al 5-lea an nu vi se dă permisiunea de a convoca congresul.

Kriucikov Gh. K.: În primul rând, în chestiunile bisericii trebuia să vă călăuziți numai după Cuvântul lui Dumnezeu, iar în al doilea rând, documentele dumneavoastră nu corespundeau nici chiar legii. În sârguință ați întrecut legea și ați limitat din toate părțile drepturile bisericii și ale credincioșilor, în pofida Cuvântului lui Dumnezeu.

Karev A. V.: Repet: mai sunt și legi nescrise!

Mițkevici A. I.: Are vreun sens să vorbim pe această temă? Documentele nu mai sunt în vigoare și de acum nu se mai traduc în viață. VSEHB a propus deja un nou Statut.

Kriucikov Gh. K.: Se știe că Legea cultelor nu s-a schimbat. Și dacă documentele dumneavoastră corespundeau legii, de ce atunci au fost anulate?

Mițkevici A. I.: VSEHB a anulat „Regulamentul“ și „Directivele“ luând în considerație propunerile bisericilor.

Kriucikov Gh. K.: Recunoașteți că drept motiv al schismei în frățietate a servit „Regulamentul“ și „Directivele“?

Karev A. V.: Da. Dar am spus deja că dumneavoastră nu înțelegeți pe deplin aceste documente.

Kriucikov Gh. K.: Din a cui inițiativă a fost adoptat „Regulamentul“ și „Directivele“? Din inițiativa autorităților ori a VSEHB?

Karev A. V.: Ușa, despre care vorbește Ioan, — o deschide și o închide Hristos. În istoria statului ateist ușa era uneori larg deschisă, cum a fost pe timpul lui Prohanov, Odințov. Apoi a venit anul 1929. S-a dat o lovitură neașteptată întregii noastre lucrări. Ușa s-a închis... Rămaseră numai 4 adunări: la Moscova, la Novosibirsk... Noi toți am mers la închisori. A murit Stalin și ușa iarăși s-a întredeschis, dar numai până în anul 1959. Hotărârea congresului al XXI-lea al PCUS prevedea să se pună capăt în cel mai scurt timp religiei organizate — deschizătura ușii a devenit mică de tot...

Copiii, tineretul — sunt cea mai acută problemă pentru atei.

Dar autoritățile sunt de la Dumnezeu și sistemul de împuterniciți, introdus de ele, vine tot de la Dumnezeu. Noi nu-L putem exclude pe Dumnezeu. Nici să lucrăm fără împuterniciți nu vom avea posibilitate. Și iată, văzând aceste împrejurări, am exprimat „ușa închisă“ în „Directive“ și în „Regulamentul“ din 1960.

Kriucikov Gh. K.: Hristos nu închide ușa și noi nu împărtășim aceste idei. Părerea dumneavoastră nu corespunde Cuvântului lui Dumnezeu. Ușa pentru activitatea Bisericii se va închide când va veni Hristos, când va fi luat de pe pământ harul și Cel ce oprește acuma taina fărădelegii. Biserica n-a apărut în condiții mai bune. Totuși apostolul Pavel zice: „Mi s-a deschis aici o ușă mare și largă“. Și nu pentru că erau împrejurări ușoare, căci tot aici adaugă: „și sunt mulți potrivnici“ (1 Cor. 16: 9). De aceea, vorbind de ușă, nu trebuie să apelăm la împrejurări.

Karev A. V. *(citind Fapt. 16: 6, 7)*: „Fiindcă au fost opriți de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia, au trecut prin ținutul Frigiei și Galatiei. Ajunși lângă Misia, se pregăteau să intre în Bitinia; dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie“. Deci sunt împrejurări în care Domnul închide ușa!

Mițkevici A. I.: Cred că nu face să discutăm pe această temă. Avem documente noi și trebuie să lucrăm în conformitate cu ele.

Karpov A. N.: În loc. Narâșkino Gh. P. Vins a numit congresul pe care l-am ținut în 1963 un congres fals. De ce îl numiți astfel?

Kriucikov Gh. K.: La 13 august 1961, când Grupul de inițiativă a propus să convocăm congresul, A. V. Karev ne-a spus: „Nu vedeți situația reală. Cine vă va permite să convocați congresul? Noi câte un an întreg facem demersuri numai pentru a convoca Plenara, iar dumneavoastră vreți congres. Ce, ați căzut de pe lună?! Vă asigur că nu vi se va permite să țineți nici un fel de congres. Eu sunt Toma necredinciosul și nu cred în posibilitatea convocării congresului. Iar dacă va avea loc congresul și se va dovedi că nu am dreptate, atunci mă voi pocăi înaintea întregului congres pentru necredința mea.“

Iar I. I. Jidkov a zis: „V-ați rupt de realitate. Ați sărit mai sus decât Gagarin și Titov“.

Astfel v-ați exprimat atunci necredința. Noi însă credem că la Dumnezeu e cu putință totul, deși ați vorbit ironic despre credința noastră. În pofida împrejurărilor, noi am făcut demersuri pe cale unilaterală pentru convocarea congresului. Dumneavoastră ați început să sabotați, să împiedicați această lucrare răspândind ură și dușmănie chiar de la amvoane. Iar noi continuam să facem demersuri. Când autoritățile au simțit că e imposibil să oprească mișcarea legitimă pentru congres, v-au dat dumneavoastră pe ascuns permisiunea pentru convocarea congresului, ca

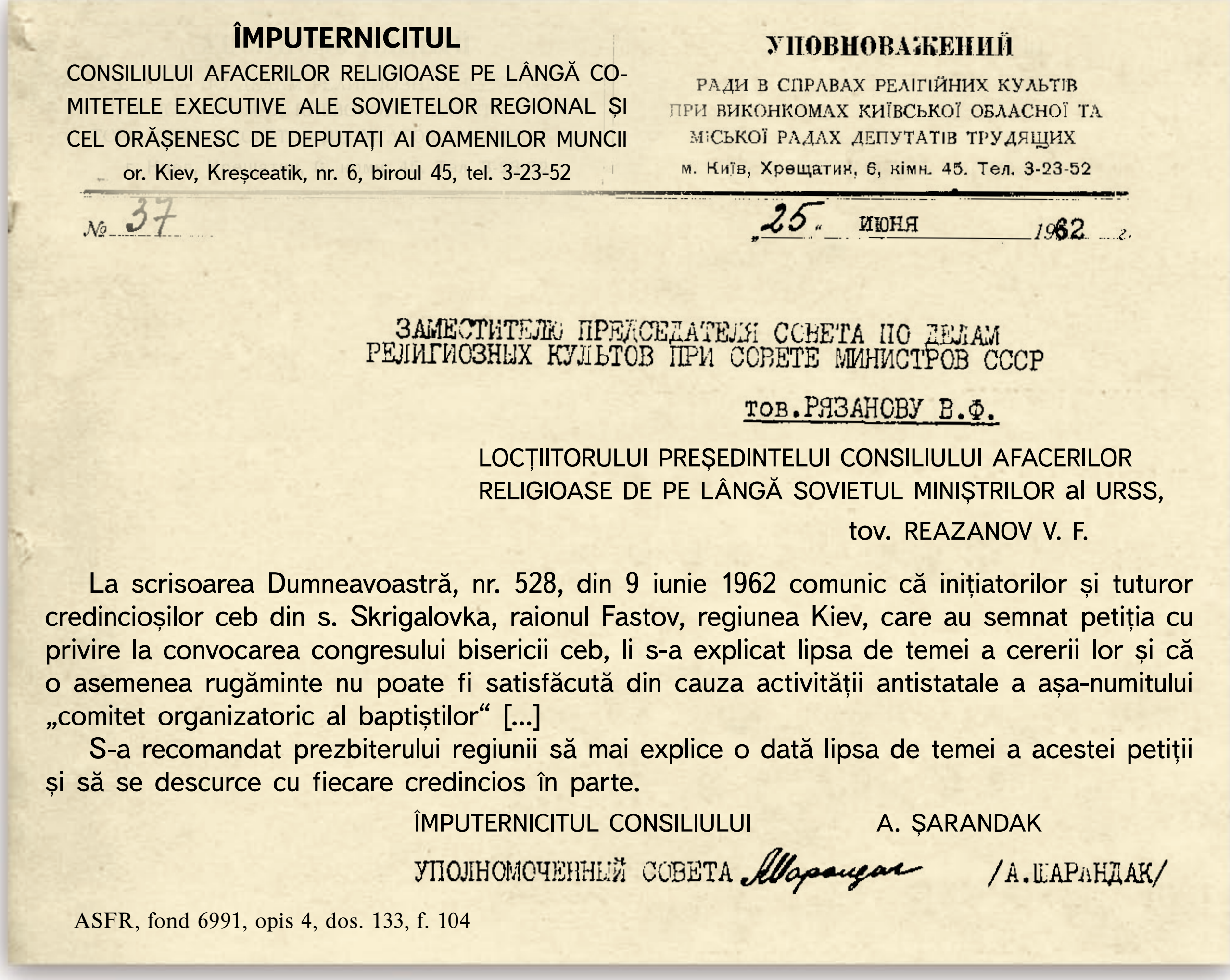

ÎMPUTERNICITUL
CONSILIULUI AFACERILOR RELIGIOASE PE LÂNGĂ COMITETELE EXECUTIVE ALE SOVIETELOR REGIONAL ȘI CEL ORĂȘENESC DE DEPUTAȚI AI OAMENILOR MUNCII
or. Kiev, Kreșceatik, nr. 6, biroul 45, tel. 3-23-52

УПОВНОВАЖЕНИЙ
РАДИ В СПРАВАХ РЕЛІГІЙНИХ КУЛЬТІВ
ПРИ ВИКОНКОМАХ КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ТА
МІСЬКОЇ РАДАХ ДЕПУТАТІВ ТРУДЯЩИХ
м. Київ, Хрещатик, 6, кімн. 45. Тел. 3-23-52

№ 37

„25“ июня 1962 г.

ЗАМЕСТИТЕЛЮ ПРЕДСЕДАТЕЛЯ СОВЕТА ПО ДЕЛАМ РЕЛИГИОЗНЫХ КУЛЬТОВ ПРИ СОВЕТЕ МИНИСТРОВ СССР

тов.РЯЗАНОВУ В.Ф.

LOCȚIITORULUI PREȘEDINTELUI CONSILIULUI AFACERILOR RELIGIOASE DE PE LÂNGĂ SOVIETUL MINIȘTRILOR al URSS,

tov. REAZANOV V. F.

La scrisoarea Dumneavoastră, nr. 528, din 9 iunie 1962 comunic că inițiatorilor și tuturor credincioșilor ceb din s. Skrigalovka, raionul Fastov, regiunea Kiev, care au semnat petiția cu privire la convocarea congresului bisericii ceb, li s-a explicat lipsa de temei a cererii lor și că o asemenea rugăminte nu poate fi satisfăcută din cauza activității antistatale a așa-numitului „comitet organizatoric al baptiștilor“ [...]

S-a recomandat prezbiterului regiunii să mai explice o dată lipsa de temei a acestei petiții și să se descurce cu fiecare credincios în parte.

ÎMPUTERNICITUL CONSILIULUI A. ȘARANDAK

УПОЛНОМОЧЕННЫЙ СОВЕТА /А.ШАРАНДАК/

ASFR, fond 6991, opis 4, dos. 133, f. 104

să nu ne-o dea nouă. Al cui drept l-ați luat? Spre binele bisericii v-ați folosit oare de el? De aceea noi considerăm congresul dumneavoastră drept încă o acțiune păcătoasă. Ați făcut în felul acesta încă un rău pentru lucrarea lui Dumnezeu. Iată de ce numim congresul dumneavoastră un congres fals.

Mițkevici A. I.: Noi avem aceleași concepții dogmatice.

Kriucikov GH. K.: E drept, dar noi considerăm că tot răul vine nu din divergența dogmatică, ci din faptul că dumneavoastră, VSEHB, susțineți că biserica trebuie să fie unită cu statul și chiar dumneavoastră vă aflați și lucrați într-o asemenea legătură, care e contrară legii, deși vă dați seama foarte bine că autoritățile au hotărât să pună capăt religiei și bisericii în cel mai scurt timp.

Iată comentariile la articolul 227 din CP al RSFSR pe care ni le-ați trimis. În ele e scris că în URSS biserica e separată de stat. Și tot aici e făcută o notă cu mâna dumneavoastră, Aleksandr Vasilievici: „Dar nu statul de biserică! Trebuie s-o știe toți credincioșii!“ Adică demonstrați că biserica trebuie să fie unită cu statul. Iată ce concepții vă străduiți să înrădăcinați în conștiința credincioșilor, deși ele contrazic și Cuvântul lui Dumnezeu, și legea!

Suntem de acord că autoritățile sunt de la Dumnezeu, căci așa e scris în Cuvântul lui Dumnezeu, și de aceea avem o atitudine loială față de ele. Noi recunoaștem și prețuim menirea lor înaltă și considerăm că fiecare dintre noi poartă personal răspundere în fața legii ca cetățean al statului dat, după cum e scris: **„Oricine** să fie supus stăpânirilor celor mai înalte“ (Rom. 13: 1). Însă nicăieri, nici în Cuvântul lui Dumnezeu, nici în lege nu e scris că **biserica** trebuie să fie supusă stăpânirilor celor mai înalte. Și, ca biserică, noi trebuie să-I fim supuși numai lui Isus Hristos, atunci El va asigura biserica cu tot ce va găsi de cuviință. Datoria noastră e să ne supunem numai Lui. Domnul zice: „O! de M-ar asculta poporul Meu, de ar umbla Israel în căile Mele! Într-o clipă aș înfrunta pe vrăjmașii lor...“ (Ps. 81: 13, 14). Noi v-am chemat să convocăm cu eforturi comune congresul, în care dumneavoastră nu credeați. Dar astăzi puteți lua în considerație deja realitatea care trebuie să vă convingă că e posibilă convocarea congresului, căci la Dumnezeu totul e cu putință!

Karev A. V.: „Directivele“ sunt oglinda acelui timp și a acelor împrejurări.

Mițkevici A. I.: Biserica e separată de stat, aici sunt de acord cu Ghennadi Konstantinovici. Dar problemele organizatorice legate de înregistrare — țin de competența statului. Suntem de acord că statul nu trebuie să se amestece în viața lăuntrică a bisericii. Cât privește congresul — doar și noi l-am dorit și ne-am adresat Consiliului Afacerilor Religioase.

Kriucikov Gh. K.: Să continuăm discuția în făgașul cuvenit. Dumneavoastră spuneți că partidul și autoritățile au hotărât să pună capăt religiei și bisericii în cel mai scurt timp și totodată colaborați cu autoritățile în scopul nimicirii bisericii. Ați sfârșit-o acum cu această colaborare? Nu! Faceți și acum același lucru.

Iată, de exemplu: membrul Prezidiului VSEHB Levindanto, cu trei zile înainte de moarte, și-a scris darea de seamă, în care dă sfatul de a se trece la „metode mai aspre“ față de rascolnici și îndeosebi față de „conducătorii unionali“. Ce fel de „metode aspre“, știm din ziare, care, după o asemenea scrisoare a lui Levindanto și după convorbirile telefonice cu funcționarii Consiliului Afacerilor Religioase, au început să cheme și ele (ziarele) la metode aspre.

Noi suntem loiali față de autorități, dar în noțiunea de loialitate noi și dumneavoastră punem sensuri diferite. Dumneavoastră considerați că biserica trebuie să fie unită cu autoritățile, ba mai mult: dumneavoastră, Aleksandr Vasilievici, i-ați chemat în mod individual pe mulți slujitori să colaboreze cu împuterniciții și cu organele KGB. Dar aceasta nu e loialitate! Am la mine textul discuției dumneavoastră cu fratele Kuksenko I. F.

Kovalkov V. M.: E o minciună! Nu-i adevărat...

Kriucikov Gh. K.: Vanifati Mihailovici, dumneavoastră mi-ai spus și mie, și altora că A. V. Karev, I. I. Jidkov și alți lucrători ai VSEHB sunt cekiștii bisericii.

Kovalkov V. M.: E o minciună! Eu n-am spus niciodată așa ceva!

Hrapov N. P.: Vanifati Mihailovici! Te-ai fi rușinat măcar de prietenul tău. Eu sunt martor, mi-ai spus și mie nu o dată, când încă nu colaborai cu VSEHB...

Kriucikov Gh. K.: Voi da citire textului discuției fratelui I. F. Kuksenko cu Aleksandr Vasilievici.

Kovalkov V. M.: Dacă ați venit cu pace, atunci hai să găsim o tratare a problemelor care să ne permită a lucra mai departe împreună.

Kriucikov Gh. K. *(citește)*: „...Apoi A. V. Karev a declarat că acum are o discuție deosebită cu mine și m-a rugat să-l ascult cu atenție:

«Nu știu — a spus Karev — dacă ai fost chemat vreodată ori nu la organele securității, dar dacă n-ai fost chemat, atunci vei fi. Și când vei fi chemat și ți se va propune să te obligi în scris că vei lucra cu ei, te sfătuiesc să nu refuzi. Trăim într-o vreme — continuă Karev — când autoritățile se străduiesc să numească la toate posturile de conducere din biserică oamenii lor, în care ei ar putea să aibă încredere și să fie siguri că nu se va întâmpla nimic, și chiar de se va întâmpla, ei vor afla totul. Dacă ai să te împotrivești, atunci ai să-i întărâți împotriva ta. Și dacă

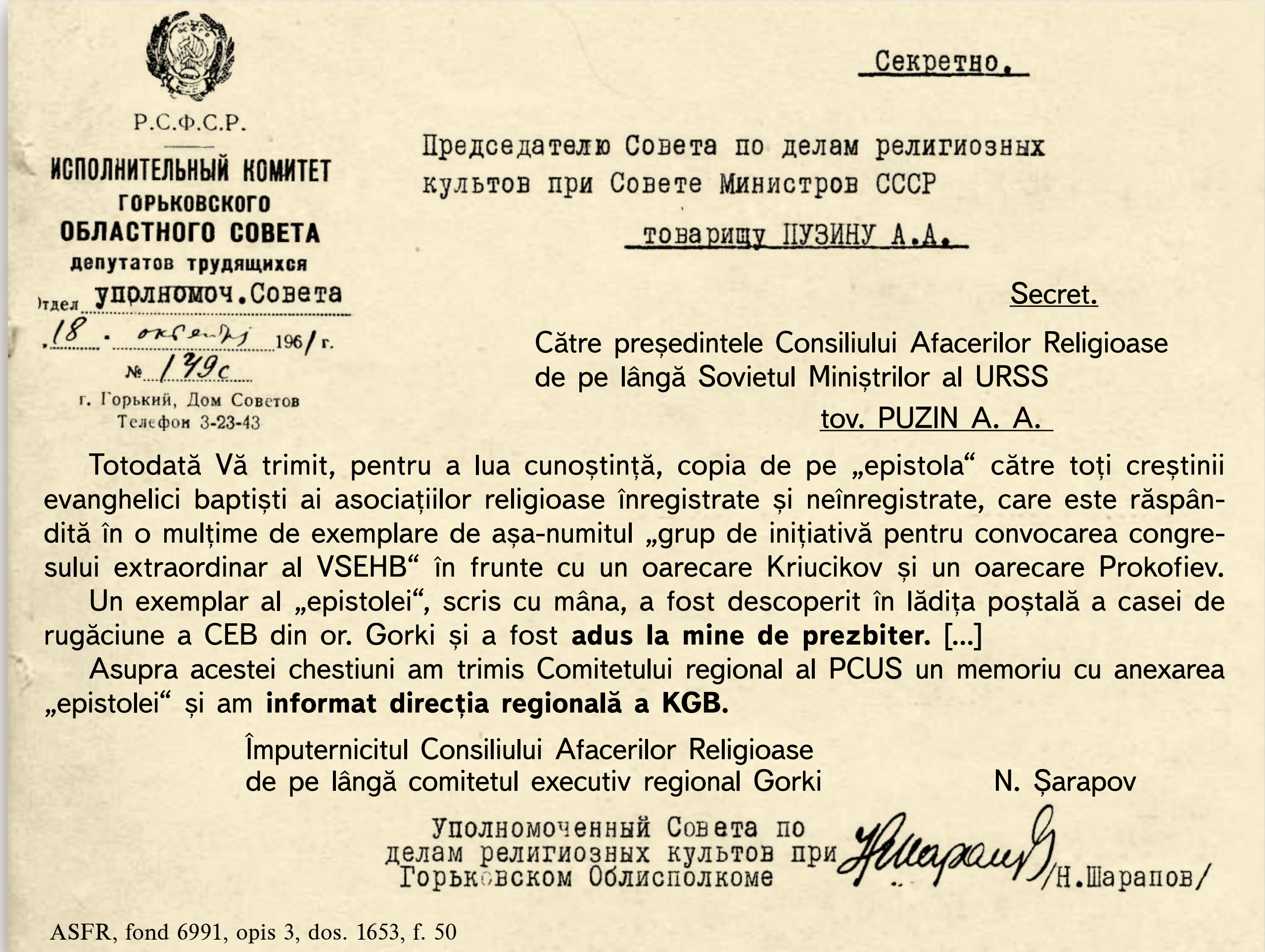

Р.С.Ф.С.Р.

ИСПОЛНИТЕЛЬНЫЙ КОМИТЕТ
ГОРЬКОВСКОГО
ОБЛАСТНОГО СОВЕТА
депутатов трудящихся
Отдел уполномоч.Совета
„18". октября 1961 г.
№ 179с
г. Горький, Дом Советов
Телефон 3-23-43

Секретно.

Председателю Совета по делам религиозных
культов при Совете Министров СССР
товарищу ПУЗИНУ А.А.

Secret.

Către președintele Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS
tov. PUZIN A. A.

Totodată Vă trimit, pentru a lua cunoștință, copia de pe „epistola“ către toți creștinii evanghelici baptiști ai asociațiilor religioase înregistrate și neînregistrate, care este răspândită în o mulțime de exemplare de așa-numitul „grup de inițiativă pentru convocarea congresului extraordinar al VSEHB“ în frunte cu un oarecare Kriucikov și un oarecare Prokofiev.

Un exemplar al „epistolei“, scris cu mâna, a fost descoperit în lădița poștală a casei de rugăciune a CEB din or. Gorki și a fost **adus la mine de prezbiter.** [...]

Asupra acestei chestiuni am trimis Comitetului regional al PCUS un memoriu cu anexarea „epistolei“ și am **informat direcția regională a KGB.**

Împuternicitul Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă comitetul executiv regional Gorki N. Șarapov

Уполномоченный Совета по
делам религиозных культов при
Горьковском Облисполкоме /Н.Шарапов/

ASFR, fond 6991, opis 3, dos. 1653, f. 50

n-ai să te învoiești să lucrezi cu ei, nu numai că n-o să-ți încredințeze biserica, ci n-o să-ți încredințeze nici corul».

Când l-am rugat pe Karev să-mi lămurească mai bine ce înseamnă «a lucra cu ei», Aleksandr Vasilievici a continuat: «De exemplu, dacă tu, fiind prezbiter, vei auzi că vreun frate a spus în predică ceva împotriva autorităților, trebuie să comunici îndată organelor. Dacă n-o faci tu, o va face un altul, iar tu vei pierde încrederea lor și vei fi înlăturat. Ori dacă ești, de exemplu, dirijor și la repetițiile corului vei auzi vreo vorbă antisovietică — trebuie să comunici autorităților. Dacă nu o vei face tu, o va face altul, iar tu vei fi înlăturat. Ori dacă veți sta trei-patru persoane la masă și unul va spune ceva împotriva autorităților, trebuie să duci această informație unde se cuvine. Dacă nu o vei duce tu, o va face altul, iar tu vei fi înlăturat...»

Când a terminat de vorbit, m-am uitat la el cu nedumerire fără să-mi cred ochilor și urechilor: să fie oare Karev cel care vorbește cu mine?! L-am întrebat:

— Aleksandr Vasilievici, oare eu trebuie să-i trădez pe frați?

— Dar ce-i de făcut? — răspunse Karev.

— O, nu, frate drag — am continuat eu. — Nu voi accepta nicicând să-mi trădez frații chiar dacă aș fi lipsit pentru totdeauna de orice slujbă.

— Ei, treaba ta — spuse Karev. — Dar eu te sfătuiesc să te învoiești.

Când m-am ridicat să plec, Karev m-a rugat să nu povestesc nimănui discuția noastră și ne-am luat rămas bun.“

Karev A. V.: Fraților, rugămintea mea către dumneavoastră e să considerați cele citite drept o minciună crasă. În discuție eu am spus: dacă vei fi chemat la organele securității, să nu te temi. Această stăpânire e numită de Dumnezeu, tot așa Consiliul Afacerilor Religioase și organele KGB. Autoritățile vor să afle ce fel de persoană conduce biserica ori corul; se pot interesa de noi, să nu te ferești de ei. Ei privesc tot ce e religios ca ceva antisovietic, ne consideră spioni ș.a.m.d. În această privință noi, ca cetățeni, nu trebuie să ne temem să mergem la ei.

Kriucikov Gh. K.: Aleksandr Vasilievici, cu vreo zece ani în urmă, când îmi inspirați încă încredere, am avut și eu o discuție asemănătoare cu Dumneavoastră, cam așa cum mărturisește fratele Kuksenko.

Karev A. V.: Nu-i adevărat! Mă confundați. Ați vorbit, probabil, cu altcineva.

În „Foaia frățească“, nr. 2-3 scrieți că trebuie să ne recunoaștem păcatul și să ne pocăim. De ce nu acceptăm? Dumneavoastră cereți pocăință pentru legătura cu guvernul. Nu va fi o asemenea pocăință. E absurd să o cereți. Ziceți să recunoaștem congresul drept un congres fals. Noi am denumit consfătuirea congres pentru că s-au adunat peste 400 de delegați, dar permisiune pentru congres nu avuseserăm*. Cereți pocăință pentru întemnițați, dar cine e vinovat de întemnițarea fraților? Râvna lor e de vină. Ei au fost judecați pentru activitatea lor.

Dubovoi S. Gh.: Ziceți că mulți prezbiteri ai bisericilor s-au pronunțat împotriva „Directivelor“. În asemenea caz, cine a apărat lucrarea lui Dumnezeu și a obținut anularea „Regulamentului“ din 1960 și a „Directivelor?“ — Membrii de rând, și nu dumneavoastră. N-ați arestat, n-ați judecat în mod direct, ci urmăreați ce atitudine au oamenii față de „Directive“, iar din cauza acestor Directive autoritățile îi condamnau pe cei credincioși...

---

* Pentru dezmințirea acestui neadevăr inserăm un extras din referatul președintelui Consiliului Afacerilor Religioase, Puzin, care a declarat: „Dând permisiunea de a se ține congresul baptiștilor, Consiliul avea în vedere necesitatea subminării autorității «rascolnicilor», a-i lipsi de încrederea și susținerea asociațiilor religioase, a-i izola de masele credincioșilor și, astfel, a ușura lupta cu activitatea ilegală a organizațiilor baptiste. Și, după părerea noastră, scopul pus a fost atins.“

Karev A. V. *(întrerupându-l)*: Îi condamnau pentru activitatea lor, și nu pentru „Directive“.

Dubovoi S. Gh.: Cine a apărat deci lucrarea lui Dumnezeu? Nu trebuie oare să recunoașteți că nu dumneavoastră, ci păturilor de jos le revine dreptul de a sluji mai departe în biserică. Ar trebui să o recunoașteți, după cum mărturisește și realitatea. Eu vreau să trăiesc prin credință, și nu prin diplomație. V-ați păstrat aici sus, iar cei de jos au suferit. Dacă ați fi acceptat să fiți mai bine întemnițați decât să vă abateți de la adevăr, atunci n-ar fi avut loc trădarea indirectă. Mă alarmează faptul că nu vă recunoașteți păcatul, ci vă străduiți să vă păstrați dreptul de a conduce și susțineți că ați condus cu înțelepciune lucrarea lui Dumnezeu.

Karpov A. N.: Haide să ne gândim: Cum vom lucra dacă va avea loc congresul?

Jidkov I. I.: Eu mă întorc la început... Au venit ei să discute cu frații? Nu. Dumnealor ne consideră excomunicați, dar de cine am fost excomunicați?... Nu le-a plăcut ceva în „Directive“ și pentru aceasta să ne excomunice? Scorniri! Nici potrivit Scripturii, nici potrivit cugetului. Basme. A fost o vreme când papa de la Roma excomunica... iar acum s-au găsit vreo 15 persoane...

Mițkevici A. I.: Discuția noastră e utilă... Să uităm cele vechi... La congres am îndrăznit să iau cuvântul și să spun că documentele care ne apăsau au fost anulate. Cu aceasta am terminat, nu mai avem ce vorbi de ele. Ați luat vorba de situația adunărilor neînregistrate. Noi am avut legătură cu ele. Când frații veneau, noi îi primeam, nu ne feream. Dar așa au fost condițiile în timpul acela. Iar acum putem vorbi la masa rotundă despre Statut și despre alte chestiuni.

Referitor la legătura cu lumea. Biserica e despărțită de stat, dar informația de care se interesează statul trebuie să i-o dăm. Noi vă considerăm frați, și frați cu râvnă, dar... trebuie să anulați excomunicarea noastră.

Motorin I. I. *(lui Mițkevici)*: Oare ea te neliniștește?...

A. V. Karev:

...Dar autoritățile sunt de la Dumnezeu și sistemul de împuterniciți introdus de ele vine tot de la Dumnezeu. Noi nu-L putem exclude pe Dumnezeu. Nici să lucrăm fără împuterniciți nu vom avea posibilitate. Și iată, văzând aceste împrejurări, am exprimat „ușa închisă“ în „Directive“ și în „Regulamentul“ din 1960...

Această stăpânire e numită de Dumnezeu, tot așa Consiliul Afacerilor Religioase și organele KGB...

Dumneavoastră cereți pocăință pentru legătura cu guvernul. Nu va fi o asemenea pocăință. E absurd să o cereți...

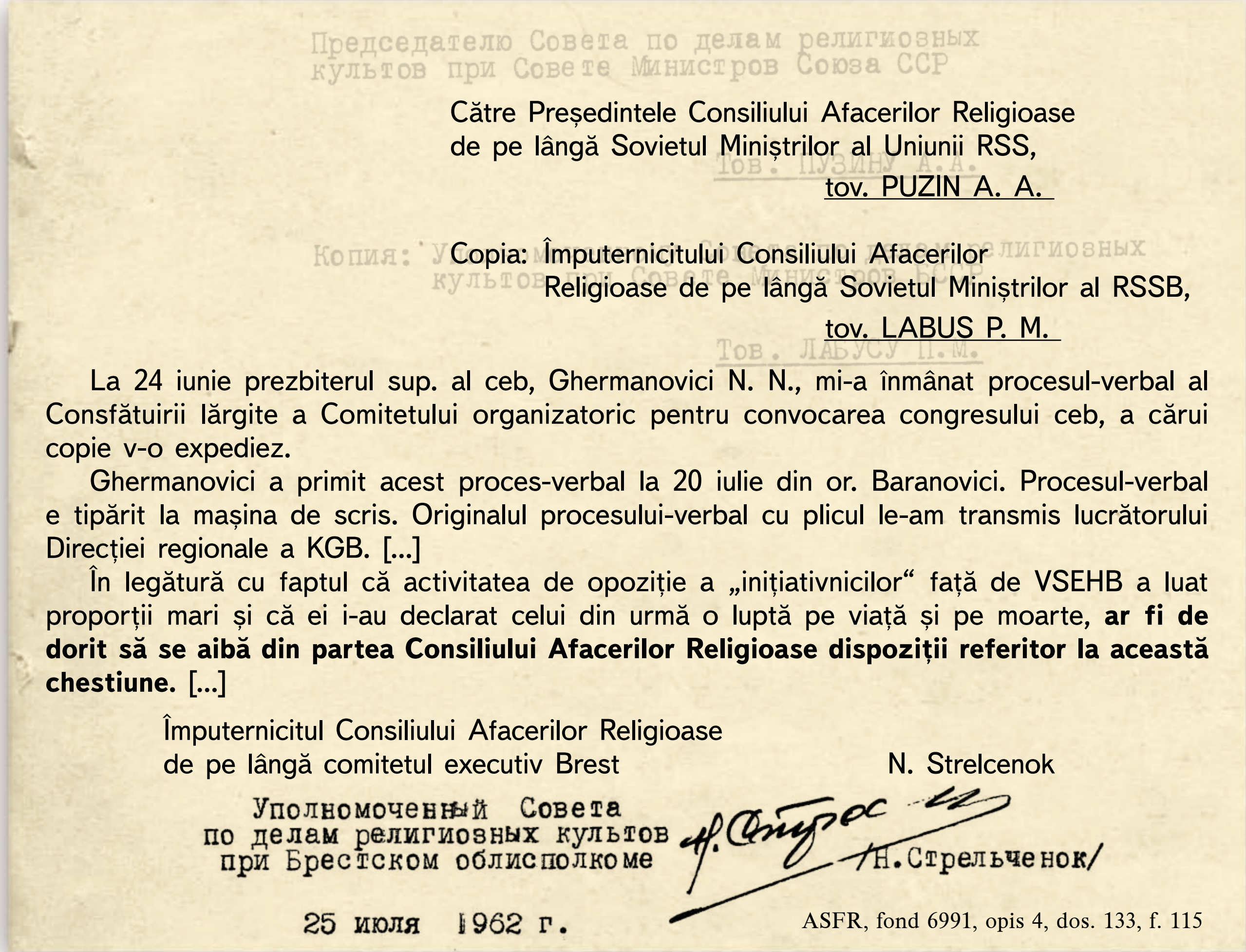

Председателю Совета по делам религиозных
культов при Совете Министров Союза ССР

Către Președintele Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al Uniunii RSS,
tov. PUZIN A. A.

Copia: Împuternicitului Consiliului Afacerilor
Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al RSSB,
tov. LABUS P. M.

La 24 iunie prezbiterul sup. al ceb, Ghermanovici N. N., mi-a înmânat procesul-verbal al Consfătuirii lărgite a Comitetului organizatoric pentru convocarea congresului ceb, a cărui copie v-o expediez.

Ghermanovici a primit acest proces-verbal la 20 iulie din or. Baranovici. Procesul-verbal e tipărit la mașina de scris. Originalul procesului-verbal cu plicul le-am transmis lucrătorului Direcției regionale a KGB. [...]

În legătură cu faptul că activitatea de opoziție a „inițiativnicilor“ față de VSEHB a luat proporții mari și că ei i-au declarat celui din urmă o luptă pe viață și pe moarte, **ar fi de dorit să se aibă din partea Consiliului Afacerilor Religioase dispoziții referitor la această chestiune.** [...]

Împuternicitul Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă comitetul executiv Brest N. Strelcenok

Уполномоченный Совета
по делам религиозных культов
при Брестском облисполкоме /Н.Стрельченок/

25 июля 1962 г.

ASFR, fond 6991, opis 4, dos. 133, f. 115

Mițkevici A. I. *(continuând)*: Dacă vreți unitate, gândiți-vă la schimbarea modului dumneavoastră de gândire. Iar dacă veți stărui, atunci vom lua alte măsuri. Avem ce vă opune.

Kriucikov Gh. K.: Știm că puteți să vă ridicați cu o și mai mare cruzime împotriva lucrării lui Dumnezeu și să recurgeți la noi mijloace, dar nu uitați că n-a fost, nici nu va fi un asemenea mijloc și o asemenea armă care să aibă puterea de a doborî Biserica lui Hristos: „...Voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui“ — a spus Hristos. De aceea orice armă făurită împotriva Bisericii va fi fără putere (Is. 54: 15-17).

Baturin N. Gh.: Cum să ne schimbăm părerea despre dumneavoastră dacă dumneavoastră, Artur Iosifovici, aflându-vă la Rostov la o consfătuire regională, ați încercat de trei ori să impuneți o rezoluție ce îi condamna pe slujitorii Comitetului organizatoric și mai cu seamă pe frații care au făcut demersuri pe lângă Mikoian. Dar frații din regiunea Rostov au refuzat s-o semneze. Iar la Gorki ați reușit să obțineți semnarea rezoluției care îi condamna pe frați. Și făceați lucrul acesta cu un anumit scop. Asta cum s-o înțelegem?

Kriucikov Gh. K.: Frații s-au dus să-i mărturisească lui Mikoian că au suferit contrar legii (iar mulți suferă și până acum) pentru legătura ilegală a VSEHB cu lumea, dumneavoastră însă, în „Procesul-verbal“ al consfătuirii de la Gorki, numiți evenimentele pe care le-am trăit noi înșine „născociri calomnioase“, iar mărturia despre ele — „o comportare necreștină a delegației față de autorități“. Nu ne temem să mărturisim aceste lucruri. Suntem gata să ne deschidem sufletele înaintea dumneavoastră fără a ascunde ceva. Noi spunem deschis că „Directivele“ sunt o abatere de la adevăr. Aceasta e o tragedie, e o rușine a timpului nostru. Trebuie să scriem totul poporului lui Dumnezeu nu pentru a vă ponegri pe dumneavoastră, ci ca biserica să înțeleagă corect pericolul în care o puneți... E dureros că slujitorii VSEHB nu au nici un pic de recunoaștere a nelegiuirii făptuite. Emițând „Regulamentul“ din 1960 și „Directivele“, ați știut că credincioșii li se vor împotrivi, dar ați făcut-o totuși, iar lucrul acesta a dus la suferința poporului lui Dumnezeu. Vreau să citesc un extras din rechizitoriul procesului fraților F. I. Subbotin, N. K. Hmara și V. K. Hmara, în care ei erau învinuiți de următoarele: „au desfășurat o activitate reacționară, care avea drept scop critica și nerecunoașterea Regulamentului oficial în vigoare al VSEHB“. Și știți ce s-a întâmplat ulterior cu N. K. Hmara. Totuși cazul acesta nu vă tulbură câtuși de puțin și ne întrebați: „De ce lucruri trebuie să ne pocăim?“ N-ați progresat deloc, nu v-ați schimbat felul de gândire. De aceea, dacă se va schimba puțin direcția vântului, veți proceda exact ca mai înainte.

Karev A. V.: Ateiștii au făcut așa, ca să ne certăm între noi, ei vor să vă ponegrească și pe dumneavoastră, și pe noi. Un judecător nechibzuit a dat această sentință...

Kriucikov Gh. K.: E drept oare că frații sunt nevoiți să sufere pentru „Directive“ și „Regulament“? Dumneavoastră ați prevăzut că toți cei care se vor revolta împotriva „Directivelor“ și a „Regulamentului“ vor fi lichidați și biserica îi va pierde pe cei mai buni lucrători.

Jidkov M. I.: Pe toți ne doare inima pentru lucrarea lui Dumnezeu. Noi vă credem...

Motorin I. I.: Propun să încheiem discuția. Vedem roadele convorbirii noastre. Trebuie să mai numim o zi, să vorbim despre participarea dumnealor la congres, la dezbaterea Statutului. Ar trebui să trecem la chestiunile de afaceri la una dintre consfătuirile următoare.

Kondrașov M. P.: Ce putem spune despre activitatea dumneavoastră? Când ați emis documentele ce au provocat bisericii atâtea boli lăuntrice, eu i-am scris în timpul acela lui Iakov Ivanovici o scrisoare cu privire la aceste documente. Ca să nu-l împovărez, i-am trimis un plic cu adresa mea și l-am rugat numai să răspundă, dar răspuns n-am mai primit. Probabil, a hotărât: e un om prea mic pentru a-i da atenție și a-i răspunde. Dar ce spune acum A. V. Karev? Aveți păreri atât de înalte despre sine considerând că credincioșii nu înțeleg Cuvântul lui Dumnezeu. Să vă fi gândit cât de mult îi înjosiți pe credincioși. Nu e bine să procedați astfel!

Mițkevici A. I.: Trebuie să găsim limbă comună. Să uităm cele trecute.

Hrapov N. P.: Mi se pare că e timpul să încheiem discuția.

Motorin I. I.: Ce părere aveți în privința propunerii noastre de a ne întâlni pe viitor?

Kriucikov Gh. K.: Ce rost are să vorbim de o întâlnire viitoare? Discuția de azi a demonstrat că stați pe pozițiile vechi. Se schimbă numai forma, dar esența și scopul slujirii dumneavoastră rămân aceleași. Nimeni dintre dumneavoastră nu vădește semne de recunoaștere a vinii. Putem doar să vă compătimim.

Jidkov M. I.: Nu considerați oare că prognoza vă este prea pripită? Discuția durează 3 ore, iar criza — câțiva ani.

Kriucikov Gh. K.: Boala îndelungată, de mulți ani ne dovedește că ați rămas pe pozițiile vechi. Nici un fel de unitate adevărată nu căutați, nici nu prevedeți.

Karev A. V.: Când v-am invitat la discuție (în 1965), știam că nu vom ajunge dintr-o dată la o înțelegere reciprocă adevărată.

Mițkevici A. I.: Nici la noi în VSEHB nu este o unitate în toate chestiunile. Totuși vrem să ne întâlnim cu dumneavoastră, să lucrăm numai în baza Cuvântului lui Dumnezeu.

Karev A. V.: Invidiez optimismul lui Artur Iosifovici.

Kovalkov V. M.: Pentru pace, pentru Dumnezeu, încetați a vă ponegri unii pe alții! Ateiștilor le convine de minune lucrul acesta, ei se bucură.

Kriucikov Gh. K.: Nu! Nu se bucură, ci se revoltă. Aceasta nu e ponegrire. Cei din afară știu că noi spunem adevărul. Lumea vă cunoaște pe toți foarte bine — vă cunosc toate autoritățile, toți împuterniciții —, știu cu ce vă duceți la ei, ce le raportați. Ei știu că, purtând steagul de creștini și slujitori, colaborați cu ei împotriva bisericii. Ei cunosc „fidelitatea“ dumneavoastră față de Dumnezeu, căci prezbiterii regionali fac rapoarte operative nu numai referitor la credincioșii CEB, ci și referitor la penticostali, la adventiști, la ortodocșii adevărați și la alți credincioși. Aceste denunțuri sunt o lucrare infamă, care lezează demnitatea slujitorului Bisericii lui Hristos. Dumneavoastră ați pierdut acest titlu înalt. Și noi nu ne temem să vă condamnăm apostazia. Biserica nu ascunde acest rău, ci îl respinge și înlătură rușinea timpului nostru. Noi știm că, în adâncul sufletului, toate autoritățile și chiar împuterniciții vă condamnă, iar pe noi ne consideră credincioși cinstiți, deși, din oficiu*, duc lupta cu Biserica.

Jidkov I. I.: Reiese că aici sunt vinovați și judecătorii. Dar cine v-a dat dreptul să judecați? Ne poate judeca numai Cel Preaînalt. Pocăința poate fi numai înaintea lui Dumnezeu, și nu înaintea dumneavoastră.

Karev A. V.: David, când s-a pocăit, n-a amintit nicăieri pentru ce păcat se pocăiește, nicăieri nu se spune despre păcătuirea lui cu Bat-Șeba... Petru n-a amintit nicăieri despre lepădarea sa și nicăieri nu se vede pocăința lui pentru păcat.

Kriucikov Gh. K.: Dacă vorbim de pocăință, atunci vorbim nu de la noi înșine. Așa spune Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să citesc din 1 Cor. 4: 1, 2, unde subliniez în mod deosebit cuvintele: „ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui“. A fi ori a nu fi slujitor — e o chestiune benevolă a fiecăruia. Dar dacă ne-am făcut slujitori, atunci nu se mai îngăduie nimic benevol. Ispravnicului nu i se propune, ci de la el se cere să fie găsit credincios. Emiterea „Directivelor“ și a „Regulamentului“, suferințele poporului lui Dumnezeu și dauna adusă lucrării Lui legate de aceste documente — toate acestea sunt manifestarea necredincioșiei dumneavoastră extreme față de Dumnezeu și de biserică, iar Cuvântul lui Dumnezeu îi cheamă pe copiii Domnului să fie credincioși, căci numai astfel vor căpăta „cununa vieții“ (Apoc. 2: 10). Aici este vorba nu de cununa slăvii, nici de cununa dreptății, ci de cununa vieții, pe care, cei ce s-au dovedit a fi necredincioși, n-o vor primi, dacă nu se vor pocăi cum se cuvine de necredincioșia lor.

Dumneavoastră scrieți că sunteți gata de unire și că toate motivele au fost înlăturate. De ce duceți în rătăcire poporul lui Dumnezeu? În această discuție am constatat o dată în plus că avem păreri diferite cu dumneavoastră în ce privește legătura bisericii cu statul, iar ca urmare — și în privința „Directivelor“, și în toate celelalte probleme ale lucrării lui Dumnezeu. Ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu numește negru, dumneavoastră numiți alb. Ce fel de unitate poate fi fără schimbarea modului dumneavoastră de gândire și fără a-l aduce în conformitate cu Scriptura? Cu o asemenea unitate și pe credincioși îi vom învăța în mod diferit, semințe diferite vom semăna în poporul lui Dumnezeu. În cartea Leviticul 19: 19 se spune: „Să nu semeni în ogorul tău două feluri de semințe“. De aceea fără pocăința dumneavoastră nu vom ajunge niciodată la unitate. Iar dumneavoastră nu vă pocăiți. Continuați să vă îndreptățiți nu numai activitatea, ci și concepțiile greșite. Noi considerăm că discuția ne-a dat o claritate deplină. De aceea propun ca fratele Nikolai Gheorghievici să citească din Cuvântul lui Dumnezeu în încheiere și, dacă doriți, să citească din Cuvânt cineva din partea dumneavoastră și aici vom încheia convorbirea noastră.

---

* Din oficiu – în conformitate cu o dispoziție dată de autoritățile oficiale.

Mițkevici A. I.: Inimile noastre sunt pline de dragoste pentru dumneavoastră. Deși ne condamnați activitatea, totuși după congres ne străduim să împlinim voia lui Dumnezeu, la fel cum ne străduiam și mai înainte.

Cum se uită frățietatea la munca noastră? Dumneavoastră vă duceți prin biserici... are loc despărțirea. Faceți o lucrare satanică. Voi citi din epistola lui Iuda 1: 20, 21: „Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră preasfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu, și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică“. Am avut și noi greșeli, dar trebuie să fim împreună, să păstrăm bisericile. Și ne deschidem inimile înaintea dumneavoastră, vă întindem mâna de iubire. Încetați călătoriile, despărțirile.

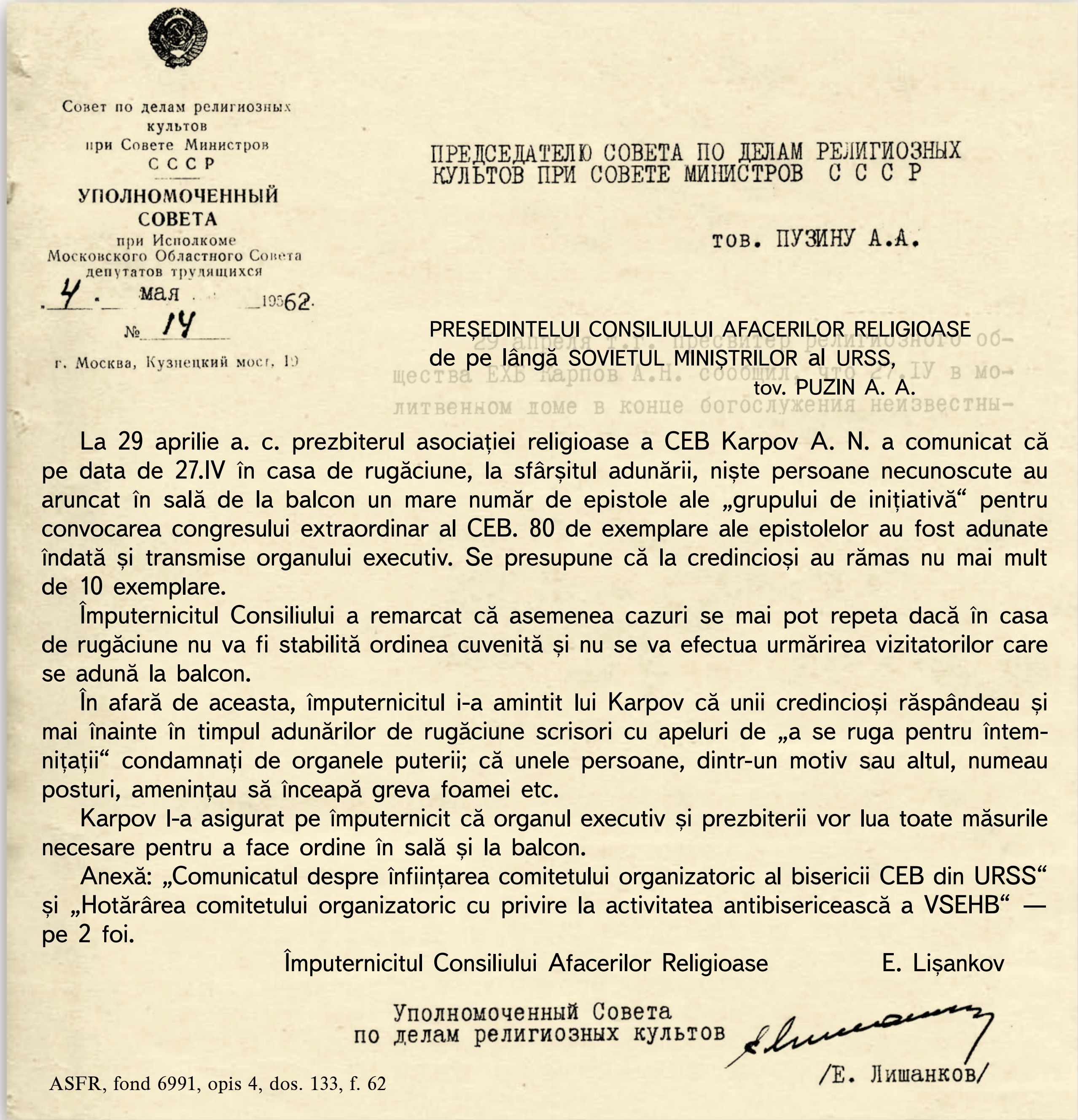

Совет по делам религиозных
культов
при Совете Министров
С С С Р
УПОЛНОМОЧЕННЫЙ
СОВЕТА
при Исполкоме
Московского Областного Совета
депутатов трудящихся
4 мая 1962
№ 14
г. Москва, Кузнецкий мост, 19

ПРЕДСЕДАТЕЛЮ СОВЕТА ПО ДЕЛАМ РЕЛИГИОЗНЫХ
КУЛЬТОВ ПРИ СОВЕТЕ МИНИСТРОВ С С С Р

тов. ПУЗИНУ А.А.

PREȘEDINTELUI CONSILIULUI AFACERILOR RELIGIOASE
de pe lângă SOVIETUL MINIȘTRILOR al URSS,
tov. PUZIN A. A.

29 апреля т.г. пресвитер религиозного общества ЕХБ Карпов А.Н. сообщил, что 27.IУ в молитвенном доме в конце богослужения неизвестны-

La 29 aprilie a. c. prezbiterul asociației religioase a CEB Karpov A. N. a comunicat că pe data de 27.IV în casa de rugăciune, la sfârșitul adunării, niște persoane necunoscute au aruncat în sală de la balcon un mare număr de epistole ale „grupului de inițiativă“ pentru convocarea congresului extraordinar al CEB. 80 de exemplare ale epistolelor au fost adunate îndată și transmise organului executiv. Se presupune că la credincioși au rămas nu mai mult de 10 exemplare.

Împuternicitul Consiliului a remarcat că asemenea cazuri se mai pot repeta dacă în casa de rugăciune nu va fi stabilită ordinea cuvenită și nu se va efectua urmărirea vizitatorilor care se adună la balcon.

În afară de aceasta, împuternicitul i-a amintit lui Karpov că unii credincioși răspândeau și mai înainte în timpul adunărilor de rugăciune scrisori cu apeluri de „a se ruga pentru întemnițații“ condamnați de organele puterii; că unele persoane, dintr-un motiv sau altul, numeau posturi, amenințau să înceapă greva foamei etc.

Karpov l-a asigurat pe împuternicit că organul executiv și prezbiterii vor lua toate măsurile necesare pentru a face ordine în sală și la balcon.

Anexă: „Comunicatul despre înființarea comitetului organizatoric al bisericii CEB din URSS“ și „Hotărârea comitetului organizatoric cu privire la activitatea antibisericească a VSEHB“ — pe 2 foi.

Împuternicitul Consiliului Afacerilor Religioase E. Lișankov

Уполномоченный Совета
по делам религиозных культов
/Е. Лишанков/

ASFR, fond 6991, opis 4, dos. 133, f. 62

Baturin N. Gh.: Înainte de a citi din Cuvântul lui Dumnezeu pentru a ne ruga în încheiere, vreau să amintesc un eveniment istoric. Pentru a opri acțiunea nimicitoare a „Regulamentului“ din 1960 și a „Directivelor“ în bisericile CEB din țara noastră, frații din Grupul de inițiativă au venit la dumneavoastră, Iakov Ivanovici și Aleksandr Vasilievici, în Numele Celui care „S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl“ (Gal. 1: 3, 4). Frații aceștia au stat înaintea dumneavoastră ca jertfe vii, s-au dat pe ei înșiși pentru a apăra poporul lui Dumnezeu de acțiunea distrugătoare a „Directivelor“ și a „Regulamentului“. Ei și azi mai sunt jertfe. Dar, slavă Domnului, influența „Directivelor“ și a „Regulamentului“ a fost oprită, deși biserica mai suferă încă despărțiri, care au loc din cauza necredincioșiei slujitorilor VSEHB.

În încheierea discuției noastre voi citi din 2 Cor. 6: 11-15 și versetul 17.

„Am dat drumul gurii față de voi... Ni s-a lărgit inima. Voi nu sunteți la strâmtoare în noi; dar inima voastră s-a strâns pentru noi. Faceți-ne și voi la fel... lărgiți-vă și voi! Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?“ Aici se spune: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit“ ca o preîntâmpinare pentru cei care nu s-au înjugat. Dar ce se poate spune celor care s-au înjugat deja la un jug nepotrivit? Numai pe calea pocăinței, despre care au mărturisit astăzi frații, se poate ieși de sub acest jug. „De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi»“.

Apoi fratele N. Gh. Baturin s-a rugat și discuția s-a încheiat.

* * *

Preaiubiți frați și surori! Citind atent această discuție, nu e greu să ne convingem că VSEHB vede de minune situația reală în care trăiește biserica. Și anume:

1. Autoritățile, Consiliul Afacerilor Religioase, organele KGB se uită la tot ce e religios ca la ceva antisovietic, pe credincioși îi consideră spioni și de aceea se interesează în mod intens de credincioși și îl supune cercetărilor pe fiece slujitor.

2. Există legi care ne oferă dreptul la convocarea congresului, la înregistrare, însă ele nu au puterea pe care o au legile „nescrise“, conform cărora al 5-lea an nu ni se permite congresul și nu suntem înregistrați cu condiția separării bisericii de stat, deși există o astfel de lege. „Regulamentul“ din 1960 și „Directivele“ au fost elaborate ținându-se cont de legile „nescrise“.

3. Credincioșii suferă pentru râvnă, pentru activitate, adică pentru credincioșie față de Dumnezeul lor, pentru convingerile lor religioase și nicidecum pentru încălcarea legilor ori pentru acțiuni antisovietice născocite și pentru spionaj, de care autoritățile se străduiesc să-i învinuiască în mod absurd pe credincioși spre a-și îndreptăți pătrunderea în biserică.

4. Asemenea împrejurări au fost create pentru biserică în legătură cu hotărârea partidului de a o sfârși în cel mai scurt termen cu religia organizată, adică cu biserica.

VSEHB trece sub tăcere faptul că ateismul a reușit să-și realizeze programul de nimicire a bisericii numai prin „oamenii săi“, care dețin posturi de conducere în biserică, adică prin lucrătorii VSEHB.

Prin aceste afirmații VSEHB a mărturisit despre prezența unei totale samavolnicii și fărădelegi.

Are oare VSEHB dreptate?

Cu regret — are! În această privință Consiliul Bisericilor și VSEHB văd la fel de bine că biserica din țara noastră e sortită nimicirii de ateism, care aplică cele mai nelegiuite și inechitabile metode și mijloace de luptă cu religia și cu biserica.

Dar nu aceasta ne miră. Ne uimește faptul că lucrătorii VSEHB, prezbiterii lor superiori și majoritatea prezbiterilor și a altor slujitori, mai ales din bisericile mari, care susțin VSEHB-ul, joacă aproape că rolul principal în lupta împotriva Bisericii.

VSEHB trece sub tăcere faptul că ateismul a reușit să-și realizeze programul de nimicire a bisericii numai prin „oamenii săi“, care dețin posturi de conducere în biserică, adică prin lucrătorii VSEHB. Ei ajută organele respective, sub pretextul demascării spionilor, să-i găsească în biserică pe credincioșii onești, plini de râvnă și activi denunțând organelor fiece pas al lor și sortindu-i la suferințe. Astfel aduc o daună enormă lucrării lui Dumnezeu.

Te îngrozești când auzi din gura lucrătorilor VSEHB afirmația că statul nu e separat de biserică, iar împuterniciții și KGB sunt de la Dumnezeu și noi trebuie să le dăm informația pe care ne-o cer.

Nimeni nu se îndoiește că stăpânirile sunt de la Dumnezeu. Dar ele au fost rânduite nu pentru a conduce biserica! KGB și alte organe au fost înființate nu pentru munca în biserică prin „oamenii lor“. Și dacă organele și agenții lor se amestecă în chestiunile bisericii, ei comit o nelegiuire. Iar când fac lucrul acesta creștinii, ei se leapădă astfel de Dumnezeu și devin vrăjmașii Lui (Iac. 4: 4). Trebuie să știe acest adevăr fiece credincios!

Nimeni nu se îndoiește că stăpânirile sunt de la Dumnezeu. Dar ele au fost rânduite nu pentru a conduce biserica! KGB și alte organe au fost înființate nu pentru munca în biserică prin „oamenii lor“. Și dacă organele și agenții lor se amestecă în chestiunile bisericii, ei comit o nelegiuire. Iar când fac lucrul acesta creștinii, ei se leapădă astfel de Dumnezeu și devin vrăjmașii Lui (Iac. 4: 4). Trebuie să știe acest adevăr fiece credincios!

Și VSEHB o știe la fel de bine. Totuși, încălcând Cuvântul lui Dumnezeu și ignorând legile statului, preferă să se conducă de „legile nescrise“ și să rămână în cea mai strânsă legătură cu diferite organe de conducere.

Acum vedeți singuri, frați și surori, dacă sunt ori nu sunt lichidate adevăratele motive ale despărțirii frățietății noastre și dacă este vreo posibilitate de a se ajunge la unitate cu VSEHB dată fiind o astfel de stare a membrilor lui.

Ei zic că noi nu înțelegem bine așa-numita „legătură cu lumea“ și „Directivele“. Dar nu e vorba de felul de a înțelege, noi nu cunoaștem deloc în baza Sfintei Scripturi un asemenea mod de gândire și de acțiune (Apoc. 2: 24, 25).

Gândiți-vă singuri, scumpi prieteni: cine le este mai apropiat în duh — Consiliul Bisericilor ori cei din afară — dacă ei declară deschis că lucrarea Consiliului Bisericilor e „satanică“, iar KGB e de la Dumnezeu? Iată la ce stare pot ajunge oamenii fără frică de Dumnezeu!

La o examinare amănunțită și multilaterală atât a activității de mai înainte a VSEHB, cât și a rezultatelor convorbirii date, cu regret, trebuie să constatăm iarăși că lucrătorii VSEHB s-au îndepărtat mult de Dumnezeu; ei își îndreptățesc în fel și chip păcatul și continuă să-l facă.

De aceea toți cei care au o credință vie, dând la o parte tot ce este străin adevărului, trebuie să se strângă în jurul lui Hristos în baza Cuvântului Lui.

Vă rugăm, preaiubiților, să acordați o susținere multilaterală Consiliului Bisericilor, mai ales în rugăciunile dumneavoastră. Înțelegeți-ne drept: susținerea dumneavoastră e necesară, în primul rând, nu pentru Consiliul Bisericilor, ci pentru întreaga lucrare a lui Dumnezeu din țara noastră.

Hristos și Biserica Lui veghetoare este unica nădejde a tuturor creștinilor evanghelici baptiști, care vor să păstreze Cuvântul răbdării Lui și să fie izbăviți de necazul cel mare. Fiece adunare a CEB poate chiar azi, condamnând abaterea de la adevăr, să adere la frățietatea care respectă principiile învățăturii evanghelice a lui Isus Hristos și își va găsi în mijlocul bisericii prigonite prieteni cu care va împărtăși durerile și bucuriile. Dar principalul e că Domnul va fi cu noi cu toți!

Fraților, vegheați, fiți vigilenți, țineți minte că pentru abaterea de la adevăr a VSEHB Domnul va cere socoteală de la cei care îl susțin și nimeni nu se va îndreptăți cu necunoștința, căci El spune: „Poporul Meu piere din lipsă de cunoștință. Fiindcă ai lepădat cunoștința, și Eu te voi lepăda...“ (Osea 4: 6).

„Vegheați dar în tot timpul, și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla, și să stați în picioare înaintea Fiului omului“ (Luc. 21: 36).

„Harul să fie cu toți cei ce iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în curăție“ (Efes. 6: 24).

Frații dumneavoastră în Hristos — CONSILIUL BISERICILOR
CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI

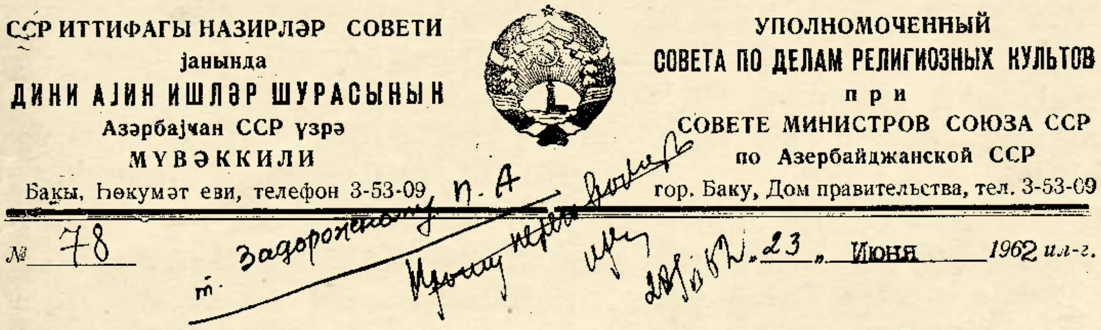

ССР ИТТИФАГЫ НАЗИРЛӘР СОВЕТИ
јанында
ДИНИ АЈИН ИШЛӘР ШУРАСЫНЫН
Азәрбајҹан ССР үзрә
МҮВӘККИЛИ
Бакы, Һөкумәт еви, телефон 3-53-09

УПОЛНОМОЧЕННЫЙ
СОВЕТА ПО ДЕЛАМ РЕЛИГИОЗНЫХ КУЛЬТОВ
при
СОВЕТЕ МИНИСТРОВ СОЮЗА ССР
по Азербайджанской ССР
гор. Баку, Дом правительства, тел. 3-53-09

№ 78 „23“ Июня 1962 ил-г.

т. Задорожному П. А.

Către locțiitorul președintelui Consiliului pentru
Afacerile Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor
al URSS,
tovarășul REAZANOV V. F.

La scrisoarea Dumneavoastră, nr. 538, din 12-VI-1962

Grupul neînregistrat al creștinilor evanghelici baptiști în număr de 50 de persoane, care locuiesc în s. Novo-Ivanovka, raionul Kedabek, RSS Azerbaigeană, în petiția pe care ne-ați expediat-o, roagă să li se permită convocarea Congresului unional al creștinilor evanghelici baptiști sub conducerea prezbiterilor destul de cunoscuți Prokofiev și Kriucikov.

Această chestiune, după cum știți, nu este de competența noastră și, din partea noastră, considerăm convocarea unui asemenea congres inoportună.

ÎMPUTERNICITUL CONSILIULUI: M. ȘAMSADINSKI

УПОЛНОМОЧЕННЫЙ СОВЕТА: /М.ШАМСАДИНСКИЙ/

ASFR, fond 6991, opis 4, dos. 133, f. 103

Cuvintele Domnului nostru Isus Hristos, luate ca titlu al documentului Consiliului Bisericilor „Toți să fie una“, în decursul multor veacuri trezeau în creștini multe năzuințe spre unitate. Dar la adevărata unitate nu s-a ajuns niciodată prin simple tratative de pace și fără jertfe. Vrăjmașul unității — satana — a recurs și recurge și acum la multe mijloace pentru a o curma. Deci să nu admitem gândul că în zilele noastre putem ajunge la unitatea dorită fără luptă, fără muncă și fără mari eforturi îndreptate împotriva manifestării păcatelor de tot soiul.

„TOȚI SĂ FIE UNA“

Ioan 17: 21

6 decembrie
1970

APELUL
CONSILIULUI BISERICILOR CEB
CĂTRE TOȚI CREȘTINII
EVANGHELICI BAPTIȘTI

CU PRIVIRE LA UNITATE

Preaiubiți frați și surori, scumpi moștenitori ai vieții veșnice! Har și pace de la Domnul nostru Isus Hristos, care „S-a dat pe Sine pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl“ (Gal. 1: 3, 4).

Amintindu-ne de venirea în curând a Domnului, Duhul Sfânt ne-a îndemnat inimile să ne adresăm tuturor chemându-vă la o conștientizare, mai profundă ca oricând, a necesității unității și sfințeniei Bisericii lui Hristos din țara noastră.

Schisma provoacă o durere deosebită frățietății. Rugăciunea lui Hristos: „Ca toți să fie una“ devine tot mai des tema discuțiilor, a predicilor și rugăciunilor poporului lui Dumnezeu. Aici se descoperă setea acută după unitate a tuturor copiilor lui Dumnezeu din țara noastră.

Dar, cu mare regret, prin cuvintele „toți să fie una“ mulți credincioși își exprimă o dorință de unire numai, și nu de unitate, în timp ce între cuvintele „unitate“ și „unire“ există o diferență. Trupul fals al chipului pe care l-a văzut în somn Nebucadnețar era de o „strălucire nemaipomenită“, dar a fost făcut pulbere dintr-o lovitură, fiindcă era din aur, argint, lut, aramă și fier. În el era unire, dar nu era unitate (Dan. 2: 31-35). Ca exemplu al unității însă ne servește trupul adevărat, care, deși e format din mai multe mădulare, totuși este un tot organic, unitar (1 Cor. 12: 25-27; Rom. 12: 4, 5). Și dacă credincioșii, bazându-se pe rugăciunea lui Isus Hristos despre unitate, au în vedere, de fapt, doar o unire, ei demonstrează astfel că cer mai mult ceea ce vor ei înșiși, și nu ce Îi este plăcut lui Hristos. Anume de aceea nu s-a ajuns până acum la unitate în frățietatea noastră.

Trupul fals al chipului pe care l-a văzut în somn Nebucadnețar era „de o strălucire nemaipomenită“, dar a fost făcut pulbere dintr-o lovitură, fiindcă era din aur, argint, lut, aramă și fier. În el era unire, dar nu era unitate (Dan. 2: 31-35).

„...TOȚI SĂ FIE UNA, CUM TU, TATĂ, EȘTI ÎN MINE, ȘI EU ÎN TINE... ȘI EI SĂ FIE UNA ÎN NOI..." (Ioan 17: 21)

Meditând profund asupra acestei rugăciuni a lui Isus Hristos vedem că este o **poruncă a unității duble**, căci ea include, în primul rând, unitatea cu Dumnezeu a fiecăruia dintre cei răscumpărați și, în al doilea rând, unitatea dintre ei în Hristos. Totodată, primul loc i se dă unității cu Domnul — Capul Bisericii Sale, fără El nu poate avea loc cu succes unitatea dintre credincioși ca membri ai Trupului Său.

De fapt, Hristos Se roagă aici pentru împlinirea în Biserică a două mari porunci, pe care trebuie să se bazeze viața Bisericii Lui.

Cea dintâi și cea mai mare poruncă este: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău..." (Marc. 12: 30).

A doua, asemenea ei: „Să iubești pe aproapele tău..." (Marc. 12: 31).

O altă poruncă mai mare decât ele nu există. În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorocii. Ele trebuie împlinite statornic chiar și în cele mai grele zile ale vieții. Anume o astfel de unitate a fost între Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl. Sudoarea Lui, ca niște picături mari de sânge, cădea pe pământ: „...Dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Ta" (Luc. 22: 42). El „S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce" (Filip. 2: 8). Rostind cuvintele: „cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine", Hristos Se ruga pentru tot o astfel de credincioșie și de unitate a ucenicilor Săi cu Dumnezeu. El știa că, fără a-L iubi pe Domnul, fără a-I fi ascultător și a fi una cu El, ei nu vor avea puterea de sus, de aceea nu vor putea rămâne pe calea spinoasă și se vor lepăda de El în timpul încercărilor. Și nu întâmplător Hristos încredințează Biserica Sa anume celor care se disting prin o deosebită dragoste față de El și față de aproapele, celor care împlinesc aceste cele mai mari porunci ale unității și sunt gata să-și dea viața pentru oi când vine pericolul. „Mă iubești tu mai mult decât aceștia?" „Paște mielușeii Mei" (Ioan 21: 15).

CUM ÎNDEPLINEȘTE FRĂȚIETATEA NOASTRĂ CELE MAI MARI PORUNCI ALE DRAGOSTEI ȘI UNITĂȚII, CE ATITUDINE IA FAȚĂ DE RUGĂCIUNEA LUI HRISTOS?

Mărturisim cu o adâncă durere că ele sunt încălcate în mod grosolan de frățietatea noastră. În persoana slujitorilor VSEHB și a celor care îi susțin, frățietatea a încălcat porunca iubirii și a credincioșiei față de Hristos și față de învățătura Lui, a încălcat cea mai mare poruncă, a unității cu El.

Introducând în viața bisericilor documentele antievanghelice din anul 1960, slujitorii VSEHB au pornit în mod conștient pe calea lepădării definitive de adevăr, pe calea fărădelegii, ceea ce i-a dus la despărțirea de Dumnezeu. Domnul zice: „...Nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru..." (Is. 59: 2). Iar despărțirea de Dumnezeu a dus la despărțirea dintre credincioși. Astfel, avem acum în frățietatea noastră o despărțire dublă.

Ea există deja al zecelea an și va continua până nu se vor pocăi toți cei ce poartă vina păcatului abaterii de la poruncile Domnului sau până nu vor fi înlăturați cei ce nu doresc să se pocăiască. Despărțirea va continua până ce poporul lui Dumnezeu nu se va convinge că pentru a ajunge la unitate trebuie să începem de la restabilirea unității cu Hristos.

În ultimul timp VSEHB depune toate eforturile pentru a-i uni pe credincioși. Și acolo unde reușesc, în loc de o unitate adevărată iese o unire artificială, care dă naștere doar la încordări lăuntrice, deoarece nu se întreprinde nimic pentru a se restabili unitatea cu Domnul. Iată de ce congresele, plenarele, epistolele, comisiile de restabilire a unirii ș. a. nu aduc, nici nu vor aduce vreun folos.

De aceea, dacă dorim sincer să restabilim adevărata unitate, trebuie să înțelegem mai bine cauzele ce au dus la despărțire între noi și la despărțirea de Dumnezeu și să ne pocăim de păcatele făptuite.

Mulți știu că documentele apărute în 1960 ale VSEHB dădeau instrucțiunile: „Trebuie s-o sfârșim în mod hotărât cu goana după creșterea numerică a credincioșilor în adunările noastre... Botezul tineretului sub 30 de ani trebuie redus la minimum“. Celor întorși la Dumnezeu li s-a fixat un termen de încercare până la botez nu mai mic de 2-3 ani. A-i boteza pe elevi, pe studenți, pe militari era interzis. Copiii nu erau admiși la adunările creștine. Nu li se permitea să predice slujitorilor-oaspeți ș. a. m. d. Trebuia să ne ridicăm împotriva acestor interdicții antievanghelice și contrare legii ori nu?

Dacă cineva consideră că trebuia să ne ridicăm, dar cumva altfel, ca să nu aibă loc despărțirea, atunci vrem să vă amintim că slujitorii Grupului de inițiativă (acum ai Consiliului Bisericilor) au făcut tot ce depindea de ei ca interdicțiile amintite să fie înlăturate pe calea cea mai nedureroasă propunând VSEHB-ului să convoace congresul (el nu se ținuse din 1926, adică 35 de ani) și să se pună în discuție la congres problema documentelor antievanghelice cu scopul schimbării ori anulării lor. Însă VSEHB a refuzat categoric să organizeze un asemenea congres și, când slujitorii Grupului de inițiativă au fost nevoiți apoi să se adreseze prin epistole către toate bisericile, el s-a pronunțat împotrivă, ba mai mult decât atât, a început să-i învinuiască pe slujitorii Consiliului Bisericilor de nemulțumirea față de regimul actual și de puterea din țară. A început să crească numărul întemnițaților. Dar aproape în toate bisericile CEB credincioșii se pronunțau împotriva documentelor antievanghelice și făceau demersuri pentru congres. Ca răspuns, VSEHB a început a-i excomunica în număr mare pretutindeni pe credincioși dând dispoziții în scrisorile sale să fie excluși toți cei care nu sunt de acord cu documentele păcătoase. Erau excomunicați câte 20-30 de membri, iar cu ei ieșeau din biserici și mulți alții, lucru după care cei alungați au fost nevoiți să se adune aparte. În afară de aceasta, cu mult înainte de anul 1960 VSEHB a refuzat orice legătură cu adunările neînregistrate ale CEB, care, în timpul acela, îndurau prigoniri și persecuții. Iar asemenea adunări ale CEB erau pe atunci vreo două mii. Astfel s-a produs schisma.

ÎN LOC DE POCĂINȚĂ — NELEGIUIRE

Unii consideră că congresele VSEHB și anularea la ele a documentelor antievanghelice este o dovadă a pocăinței lor. Dar nu e așa. În loc de pocăință, VSEHB, împreună cu neprietenii bisericii, începând din 1961, continuă să ducă un război împotriva Consiliului Bisericilor și a acelei părți a bisericii care a pornit cu hotărâre pe calea adevărului și a obținut anularea documentelor ce contrazic legea.

Ca afirmațiile noastre să fie mai convingătoare, inserăm aprecierea oficială a adevăratei stări de lucruri, expusă la 5 august 1965 de fostul președinte al Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS, A. PUZIN, în fața lucrătorilor de partid ai Federației Ruse.

În cuvântarea sa dumnealui spunea:

„[...] Organele locale, după cum știți, au încercat deja să-i bage în închisori pe baptiștii rascolnici, dar acțiunile lor n-au dat rezultatele dorite. [...] Prigonirile (aici A. PUZIN spune lucrurilor pe nume) au ridicat și au consolidat autoritatea conducătorilor Comitetului organizatoric și i-au ajutat [...] să-i atragă de partea lor pe mulți credincioși. [...] Trebuie să spunem deschis că mai nu demult se crease pericolul real că Comitetul organizatoric ar fi putut să ia conducerea întregii biserici, adică să-și răspândească influența peste mai bine de 200 mii de credincioși. Acest pericol nu e înlăturat definitiv nici până acum.“

Din afirmația citată vedem că numai frica de a nu rămâne VSEHB dincolo de bordul bisericii a silit autoritățile să accepte convocarea congresului și anularea documentelor antievanghelice. În felul acesta organele puterii s-au străduit să ridice autoritatea VSEHB-ului în fața frățietății și să submineze concomitent autoritatea Comitetului organizatoric.

A. PUZIN spunea:

„În prezent sarcina constă în a izola Comitetul organizatoric de masele de credincioși ai bisericilor baptiste, a-i lipsi pe conducători de încrederea și respectul lor. Iată ce s-a avut în vedere când VSEHB-ului i s-a permis să țină Congresul unional al bisericii CEB (în 1963). Și scopul a fost atins într-o oarecare măsură. Masele largi ale credincioșilor și-au exprimat atitudinea pozitivă față de hotărârea congresului și nu i-au susținut pe rascolnici. [...] Trebuie să efectuăm și mai departe munca împotriva izolării Comitetului organizatoric și a subminării autorității conducătorilor lui. [...]“

Iată, scumpi copii ai lui Dumnezeu, ce fel de congres a fost numit de VSEHB „binecuvântat“. În legătură cu aceasta VSEHB scrie: „Adoptând, la congresul din 1963, Noul Statut, noi am demonstrat astfel întregii noastre frățietăți că ne putem recunoaște greșelile și neajunsurile și suntem întotdeauna gata de a ne corecta. Iată esența adevăratei pocăințe“. (Scrisoarea VSEHB din 15 iulie 1966).

Dar lucrul cel mai rău e că, în același scop — de a izola Consiliul Bisericilor de masele de credincioși — VSEHB încearcă, împreună cu organele puterii, să submineze pe cale artificială autoritatea Consiliului Bisericilor din punct de vedere politic. Ei prezintă Consiliul Bisericilor și pe toți cei ce îl susțin ca potrivnici ai puterii de stat și îi învinuiesc de calomniere în ceea ce privește „suferințele pentru credința în Dumnezeu“. În consecință, deja de zece ani frații și surorile care s-au pronunțat împotriva documentelor antievanghelice sunt aruncați iar și iar în închisori și lagăre, iar toate bisericile unite prin slujirea Consiliului Bisericilor îndură oprimări permanente. Chiar și Consiliul Bisericilor, deși a fost ales de biserici, este supus persecuțiilor deosebite din partea organelor puterii, care îi pun permanent piedici în slujire.

În aceeași cuvântate PUZIN a declarat:

„Persoanele care se află acuma în fruntea Comitetului organizatoric al rascolnicilor nu ne inspiră încredere din punct de vedere politic și de aceea nu pot să dețină posturi de conducere în organizațiile religioase până ce nu-și vor schimba modul de gândire.“

Dar oare în demersurile noastre noi am clevetit referitor la prigoniri? Oare nu-i adevărat că la noi sunt mulți condamnați pentru credință și că persecuțiile continuă?

Iată ce citim în textul aceleiași cuvântări a lui PUZIN cu privire la persecutările credincioșilor:

„În ultimul timp încălcarea legalității față de credincioși a luat forme dintre cele mai grosolane și proporții mari. La CC al PCUS, la Prezidiul Sovietului Suprem, la Guvernul URSS și la alte organe centrale au început să vină multe plângeri de la credincioși. La Moscova au venit delegații speciale. Controlul a dovedit că în majoritatea cazurilor plângerile credincioșilor sunt întemeiate. Adesea ei sunt judecați doar pentru că aparțin bisericii sectanților care funcționează fără înregistrare. [...] Cele mai grosolane și mai larg răspândite procedee aplicate față de credincioși sunt: închiderea caselor de rugăciune cu un mare număr de credincioși; refuzul de a fi înregistrate asociațiile religioase, care se prevalează, în conformitate cu legea, de dreptul de a îndeplini ritualurile religioase; împrăștierea adunărilor de rugăciune ale credincioșilor cu eforturile miliției și ale drujinarilor; perchezițiile abuzive în locuințele credincioșilor și în casele de rugăciune; confiscarea literaturii religioase; arestările ilegale ale credincioșilor. [...]“

Revoltat de acțiunile grosolane ale judecătorilor și că baptiștii sunt judecați deoarece se pronunță împotriva VSEHB și a „Regulamentului“, PUZIN zice:

„E de neconceput că omul sovietic e tras la răspundere penală pentru că nu recunoaște statutul bisericesc și se pronunță cu critică împotriva centrului religios. Cazurile de samavolnicie și de violare a legii cu privire la credincioși nu sunt unice. Și mulți au fost dați în judecată conform decretului despre trândăvie. Adesea nimereau în exil bătrâni ieșiți la pensie, muncitori și colhoznici care munceau cinstit la întreprinderi și în colhoz. Credincioșii decădeau din drepturile părintești numai pentru că își educau copiii în spirit religios și îi luau la slujbele creștine.“

Iată concluziile unui ateist, care i-a chemat pe tovarășii lui de idei să fie „atei militanți“ și care era informat mai bine ca oricine altul în chestiunile date.

Cu toate acestea, slujitorii VSEHB, care se numesc creștini, scriau în scrisoarea lor din 15 iunie 1966:

„Zadarnic e a numi urmările triste drept o persecutare a bisericii... Nu e persecutare, ci e mâna lui Dumnezeu... Ceea ce s-a abătut asupra Comitetului organizatoric trebuie apreciat doar ca împlinirea legică a cuvintelor din Epistola către Romani 13: 2: «De aceea, cine se împotrivește stăpânirii, se împotrivește rânduielii puse de Dumnezeu; și cei ce se împotrivesc, își vor lua osânda».“

În „Proiectul apelului comun“ VSEHB scria că „unii dintre credincioșii noștri, și întâi de toate reprezentanții «Consiliului Rudelor celor Întemnițați», au pornit pe calea discreditării Patriei noastre editându-și «comunicatele» alcătuite pe baza materialelor alese în mod tendențios, care îi induc în eroare pe credincioșii frățietății noastre, precum și opinia publică mondială“ („Братский вестник“, 1970, nr. 3, p. 70).

Dar realitatea, scumpi prieteni, vorbește contrariul.

„Nu demult — a comunicat în continuare PUZIN — am fost însărcinat să țin un referat cu privire la situația religiei și a bisericii în fața funcționarilor partidelor comuniste din America Latină, Italia, Franța și din alte țări europene, precum și în fața reprezentanților partidelor din țările Asiei și Africii. Am fost însărcinat să-i ajut a demasca, la întoarcerea lor în patrie, falsitatea propagandei burgheze cu privire la starea religiei și a credincioșilor în URSS. Credeți-mă, a fost o muncă dificilă. Ascultătorii dispuneau de cazuri concrete, ce nu puteau fi negate, ale încălcării libertății de conștiință în URSS.“

Pentru PUZIN — s-a dovedit a fi o muncă dificilă. În schimb VSEHB, cu dibăcia unor specialiști mult mai iscusiți, neagă în mod slugarnic cazurile concrete și chiar îi învinuiesc pe credincioși de calomniere. Slujitorii VSEHB au colindat aproape toate țările lumii, au fost în repetate rânduri și la ONU, declarând că Consiliul Bisericilor și adepții lui sunt persecutați pentru că s-au pronunțat împotriva puterii de stat. Numai în perioada dintre ultimele congrese VSEHB a cheltuit 264 mii de ruble pentru călătoriile peste hotare. A fost înființată secția internațională a VSEHB, care se ocupă în mod special de chestiunile în cauză.

Ce motiv a provocat propaganda lor în străinătate? Ce le dă posibilitatea de a pleca peste hotare? Găsim răspuns la aceste întrebări chiar în explicațiile lui PUZIN. Referindu-se la activitatea Consiliului Afacerilor Religioase, dumnealui a spus:

„Prezidiul CC al PCUS a determinat astfel sarcinile principale ale Consiliului. [...]

— A realiza legătura dintre Guvernul URSS și centrele asociațiilor religioase, a avea datele depline și a informa la timp CC al PCUS și Guvernul Sovietic cu privire la activitatea acestor asociații.

— A antrena organizațiile religioase din URSS și pe activiștii acestora în lupta pentru pace, în demascarea propagandei antisovietice care se face peste hotare...“

Și de ar activa VSEHB numai pe tărâmul politic. Dar ei mai dau și mărturii false înaintea creștinilor de peste hotare cu privire la biserica prigonită și îi învinuiesc de crime de stat pe slujitorii lui Dumnezeu, aruncându-i astfel în închisori!

De ce vorbim despre activitatea de clevetire pe care o desfășoară VSEHB peste hotare? Deoarece cu cât mai mulți străini cred calomnia VSEHB-ului, cu atât mai mari prigoniri îndură Consiliul Bisericilor și adunările lui. Dăm numai un exemplu.

În luna mai, anul curent a făcut o vizită în țara noastră Președintele Alianței Baptiste Mondiale, U. Tolbert. În ziua sosirii sale (24 mai) în biserica VSEHB de la Leningrad, o altă biserică din acest oraș, care susține Consiliul Bisericilor, a fost încercuită toată ziua de un detașament de milițieni și de lucrătorii organelor secrete în haine civile. Credincioșilor li s-a făcut percheziție corporală, li s-au luat carnetele de notițe și literatura duhovnicească. Iar în timpul acesta VSEHB avea o deplină posibilitate de a spune tot felul de neadevăruri despre Consiliul Bisericilor, prezentându-i pe slujitorii lui ca oameni ce se împotrivesc puterii de stat.

Drept răspuns, TOLBERT a declarat: „Credincioșii trebuie să se supună autorităților“; „cârmuitorii nu pedepsesc niciodată pentru lucruri bune, ci numai pentru fapte rele“.

Această frază ne-a trezit nedumerirea*, căci noi cunoaștem suferințele lui Hristos, ale apostolilor Lui și ale tuturor celor ce vor să trăiască în evlavie. Nu știm dacă a spus cu adevărat U. Tolbert asemenea lucruri, dar așa e scris în revista „Братский вестник“, 1970, nr. 4, p. 40, 42. Eram încredințați că după cele întâmplate e inutil să așteptăm încetarea persecuțiilor Consiliul Bisericilor și ale întregii biserici prigonite. Dimpotrivă: la 15 august 1970 a fost împrăștiată consfătuirea Consiliului Bisericilor în orașul Tula; la 2 septembrie 1970 a fost confiscată odaia frățească a Consiliului Bisericilor, pusă la dispoziție de fratele

---

* Suntem departe de a avea gânduri rele despre slujitorii străini, dar considerăm că, pentru a-și face concluzii corecte, ar fi fost drept să asculte ambele părți ale frățietății despărțite ori să n-o asculte pe nici una.

N. I. VLADÂKIN; au fost luate casele de rugăciune în orașele Novosibirsk, Tula; au fost snopiți în bătăi credincioșii din or. Kiev; continuă pretutindeni arestările; pentru a-și continua slujirea, membrii Consiliului Bisericilor sunt nevoiți să se ascundă iarăși de urmăriri.

De ce VSEHB îi defăimează pe slujitorii Consiliului Bisericilor? Pentru că lucrătorii centrului oficial realizează programul Consiliului Afacerilor Religioase. Puzin a spus direct:

„Trebuie să se efectueze și mai departe munca în vederea izolării Comitetului organizatoric și a subminării autorității slujitorilor lui.“

Și el consideră că ea trebuie efectuată, în primul rând, înăuntrul bisericii:

„Trebuie să izbutim a obține condamnarea... activității Comitetului organizatoric de înșiși credincioșii.“

Dumnealui speră că activitatea de subminare pe care o efectuează VSEHB, congresele lor și mărturiile false vor avea un mai mare succes în lupta contra Consiliului Bisericilor decât gratiile închisorilor și sârma ghimpată a lagărelor.

Dacă noi am fi procedat contrar legii, atunci n-ar fi fost nevoie să se apeleze la activitatea de subminare și de calomniere a Consiliului Bisericilor. Anume necesitatea de a inventa învinuiri constituie o dovadă că Consiliul Bisericilor și adepții lui nu au nici o vină pentru care să fie persecutați!

De ce totuși Consiliul Bisericilor și adepții lui sunt prigoniți?

Acum câțiva ani un lucrător din conducere, ținând o cuvântare în fața ateiștilor din regiunea Donețk, a spus:

„De obicei, schismele dăunează numai bisericii, dar această schismă e spre folosul bisericii, de aceea trebuie să luptăm împotriva ei.“ Dumnealui propunea să se pună capăt prin orice mijloace Comitetului organizatoric și să fie întoarse adunările sub conducerea VSEHB.

„Prin ce sunt periculoși baptiștii-rascolnici?“ — întreabă PUZIN și răspunde în continuare:

„Conducătorii Comitetului organizatoric tind spre putere pentru a realiza în viață programul lor deosebit de activitate a sectei. Tezele de bază ale programului sunt următoarele: să nu fie limitată de nimic propagarea religiei în mijlocul populației; totodată ei se îngrijesc în mod deosebit de educația religioasă a copiilor, a adolescenților și tineretului...“

E necesar s-o spunem de la bun început: Consiliul Bisericilor tinde nu spre deținerea puterii în biserică, ci spre convocarea unui Congres unional adevărat. Iar cât privește „programul deosebit“, trebuie să spunem că, dacă documentele VSEHB interziceau libertatea predicării Evangheliei și închideau accesul păcătoșilor în biserică, totodată îndreptându-și atenția în mod deosebit asupra tineretului, asupra adolescenților și copiilor, atunci Consiliul Bisericilor s-a pronunțat pentru libertatea bisericii de a predica și pentru anularea interdicțiilor contrare legii, pentru ca tinerii, adolescenții și copiii noștri să poată veni la adunările creștine.

Dar chiar și din aceste învinuiri ale lui PUZIN se vede că și autoritățile, și VSEHB știu bine că slujitorii Consiliului Bisericilor își înfăptuiesc slujirea nu de dragul „portofoliilor“, nici cu atât mai mult pentru a se împotrivi autorităților, ci tind doar spre împlinirea fără abatere a poruncilor lui Isus Hristos.

Iată de ce suntem persecutați și ni se aduc cele mai absurde acuzații. Și, după cum vedem, anume VSEHB dă dovadă de o râvnă deosebită în activitatea josnică.

Astfel, VSEHB nu numai că nu se pocăiește de păcatele comise, ci comite noi nelegiuiri împotriva Domnului și împotriva Bisericii. Mai mult decât atât, el speră că prigoanele ne vor slei de puteri și ne vom schimba concepțiile. În timpul discuției reprezentanților Consiliului Bisericilor cu VSEHB **I. G. Ivanov a spus:**

„Noi ne-am pocăit încă în 1963 la congres și mai mult nu va fi nici un fel de pocăință“, iar apoi a adăugat: „Dumneavoastră vă pronunțați împotriva noastră pentru că discutăm și punem de acord toate chestiunile cu împuterniciții, dar noi vom proceda și pe viitor astfel. Și cât timp nu vă veți schimba dumneavoastră concepțiile asupra problemei în cauză, noi nu avem același drum.“

Însă, ca să fim drepți, trebuie să spunem că Consiliul Bisericilor nu se teme să discute cu autoritățile chestiunile care trebuie rezolvate cu ele. Dar să punem de acord toate problemele, cu atât mai mult când organele puterii au dezlănțuit prigoniri împotriva bisericii (fapt recunoscut și de PUZIN), este nimic altceva, decât o trădare.

Această punere de acord a dus la încălcarea grosolană a legilor privind libertatea de conștiință, a dus la apariția documentelor antievanghelice, la schisma frățietății, la mărturiile mincinoase împotriva slujitorilor lui Dumnezeu, la închisori și lagăre. Vorbind concret, acesta e un război de comun acord împotriva Bisericii și împotriva Capului ei, Isus Hristos.

De aceea, dacă, îndurând prigoane, le spunem autorităților cum le-a spus Hristos: „N-ați avea nici o putere asupra noastră dacă nu v-ar fi fost dată de sus“, atunci despre VSEHB noi zicem: „De aceea cei ce ne dau în mâinile autorităților au un mai mare păcat“.

Așadar, în loc de pocăință, VSEHB comite noi nelegiuiri, de aceea schisma bisericii continuă.

E VALABILĂ OARE EXCOMUNICAREA LUCRĂTORILOR VSEHB?

Toți credincioșii trebuie să știe că încălcarea învățăturii evanghelice este cel mai grav păcat, deoarece e o încălcare a celei dintâi și celei mai mari porunci a credincioșiei și dragostei față de Dumnezeu.

Cuvântul Domnului ne învață că, dacă slujitorii ar avea chiar titlu de îngeri ori de apostoli, totuși, când denaturează și încalcă învățătura lui Hristos, ei merită, fără îndoială, să fie anatema, adică să fie neapărat excomunicați. Apostolul Pavel scrie bisericii: „Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!“ (Gal. 1: 8). Apostolul Ioan îi scria unei surori în Domnul: „Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă, și să nu-i ziceți: «Bun venit!» Căci cine-i zice: «Bun venit!» se face părtaș faptelor lui rele“ (2 Ioan, vers. 10, 11). E o poruncă categorică a Domnului atât pentru biserică, cât și pentru fiece membru aparte.

Se știe că VSEHB a fost excomunicat pentru că a introdus în biserică documentele antievanghelice, care denaturează învățătura lui Hristos; pentru că s-a ridicat împotriva celor ce nu erau de acord cu documentele amintite; pentru că i-au defăimat pe slujitorii lui Dumnezeu; pentru excomunicările de masă, pe care le efectuau în biserici introducându-și instrucțiunile lor; pentru că s-au pronunțat împotriva congresului comun.

Problema excomunicării slujitorilor VSEHB a fost examinată de zeci de mii de credincioși. Procesele-verbale și cererile comunităților locale cu privire la excomunicarea VSEHB au fost examinate de sute de prezbiteri și slujitori cu frică de Dumnezeu. Am făcut tot ce a depins de noi pentru a aduce la cunoștința întregii biserici a CEB abaterea VSEHB-ului de la poruncile lui Hristos. Și dacă n-am avut posibilitatea de a explica pretutindeni credincioșilor necesitatea excomunicării VSEHB și de a ține adunări de membri în toate bisericile frățietății noastre, atunci vrem să spunem: noi suntem slujitori ai Duhului, și nu ai slovei. Și când prin formă ori slovă unii vor să ascundă răul și să împiedice respectarea cerințelor Duhului și ale adevărului, atunci noi trebuie să procedăm conform învățăturii lui Isus Hristos, care ne învață că, în cazuri excepționale, unde forma împiedică împlinirea indicațiilor adevărului, trebuie să se împlinească adevărul, chiar de este încălcată forma.

Se știe că nici chiar Hristos n-a încălcat cu nici o iotă legea, căci El a spus: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc“ (Mat. 5: 17). Totuși era învinuit că El și ucenicii Lui încalcă legea, nu țin sabatul. Dar Hristos a spus că și David în zilele marelui preot Abiatar a încălcat slova legii, apoi a declarat că nu omul a fost făcut pentru sabat, ci sabatul pentru om (Marc. 2: 27; Mat. 12: 5). Încălcarea legii aici a fost numai aparentă. A fost o încălcare a slovei și a formei, însă a fost împlinită cea mai mare poruncă: a dragostei față de Dumnezeu și față de aproapele.

E important să ținem minte că Capul bisericii, Hristos, învăța că hotărârile ucenicilor Lui, pe care ei le luau nu după îndemnul „cărnii și al sângelui“, ci în baza Cuvântului lui Dumnezeu și sub călăuzirea Duhului Sfânt, vor fi legate în ceruri. Cuvintele: „orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri“ au fost rostite de Hristos după ce El a mărturisit: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri“ (Mat. 16: 17-19; 18: 18).

Același lucru îl mărturisește și altă dată Domnul. Hristos „a suflat peste ei, și le-a zis: «Luați Duh Sfânt! Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține vor fi ținute»“ (Ioan 20: 22, 23).

Cine, în cazul dat, „leagă“ ori „dezleagă“, „iartă“ ori „ține“ păcatul? Numai Domnul. Iar biserica, în conformitate cu duhul Cuvântului lui Dumnezeu, traduce în viață această hotărâre spre împlinire neapărată pentru toți cei ce cred în Hristos. O asemenea hotărâre, legată pe pământ, va fi neapărat legată în ceruri, căci ea a venit din cer și acolo se va întoarce.

Cel care nesocotește excomunicarea pentru păcat, nesocotește nu pe un om, ci pe Dumnezeu. Oricine dorește să fie una cu Domnul și se străduiește să împlinească cea dintâi și cea mai mare poruncă a dragostei față de El, trebuie să urască fărădelegea și să iubească binele, la fel ca Învățătorul nostru Isus Hristos. Despre El s-a spus: „Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea: de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi“ (Evr. 1: 9). Aceeași poruncă le-o dă Domnul tuturor celor ce Îl iubesc: „Urâți răul, cei ce iubiți pe Domnul!“ (Ps. 97: 10).

ÎN CE MĂSURĂ SUNT VINOVAȚI CREDINCIOȘII DE PĂCATELE VSEHB-ULUI?

Credincioșii care știu păcatele VSEHB-ului și totodată au părtășie cu membrii lui, îi salută și participă cu ei la cina Domnului sunt vinovați nu într-o măsură mică, ci își asumă toată povara vinii pentru păcatele VSEHB.

A păcătuit numai Acan, dar a suferit întreaga adunare a lui Israel, iar casa lui a fost nimicită împreună cu el (Ios. cap. 7).

Numai câțiva oameni din seminția lui Beniamin păcătuiseră, dar ceilalți i-au susținut și drept urmare seminția lui Beniamin a fost aproape nimicită (Jud. cap. 20).

Domnul zice că cine salută pe cel care încalcă învățătura lui Hristos „se face părtaș faptelor lui rele“ (2 Ioan, vers. 9, 11) și vor fi pedepsiți de Dumnezeu toți cei ce nu s-au împotrivit răului.

Pedeapsa lui Dumnezeu îi va ajunge și pe cei care aleg calea de mijloc. Locuitorii cetăților Sucot și Penuel au fost pedepsiți și au pierit pentru refuzul de a-l ajuta pe Ghedeon. „El a zis celor din Sucot: «Dați, vă rog, câteva pâini poporului care mă însoțește, căci sunt obosiți, și sunt în urmărirea lui Zebah și Țalmuna, împărații Madianului». Căpeteniile din Sucot au răspuns: «Este oare mâna lui Zebah și Țalmuna în stăpânirea ta, ca să dăm pâine oștirii tale?»“ (Jud. 8: 5, 6). Le-a spus la fel și locuitorilor din Penuel. Oamenii aceștia se uitau să vadă cine va învinge, ei se străduiau să fie nu de partea adevărului, ci de partea puterii, ca să nu sufere. Însă Domnul era de partea adevărului și l-a ajutat pe Ghedeon să obțină biruință. Iar calculele oamenilor vicleni nu s-au adeverit și ei au fost uciși de Ghedeon (Jud. 8: 15, 16). Unii vor spune că acestea sunt exemple din Vechiul Testament, iar noi trăim sub har. Totuși ei trebuie să știe că ele ne slujesc drept pilde și că pedeapsa celor care păcătuiesc acum conștient va fi mai grea decât în Vechiul Testament. „Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății, și văpaia unui foc, care va mistui pe cei răzvrătiți“ (Evr. 10: 26, 27).

Lucrătorii VSEHB fac mărturii mincinoase împotriva slujitorilor Domnului cum că cei din urmă se împotrivesc autorităților, ponegresc patria etc. Din această cauză frații și surorile suferă de zece ani în închisori, iar unii frați au trecut în veșnicie acolo. Dacă întreaga biserică ar asculta de Duhul Sfânt și i-ar osândi, cum a poruncit Domnul, pe cei ce s-au abătut de la adevăr, ei n-ar aduce atâtea daune dureroase lucrării lui Dumnezeu. Dar, în timp ce ei îi învinuiau pe frați și se străduiau să ajungă clevetind prin toate colțurile globului pământesc, mulți credincioși îi salutau, le trimiteau mijloace materiale, deci își aduceau astfel contribuția la suferințele poporului lui Dumnezeu, făcându-se complici la persecuții și prigoniri. Toate acestea sunt o mărturie că profeția lui Hristos cu privire la autoamăgirea laodiceeană a bisericii din ultima perioadă se împlinește și în viața frățietății noastre.

Iată doar un exemplu de o autoamăgire nimicitoare.

În numele întregii frățietăți, VSEHB a scris un document calomnios, în care îi învinuia pe nedrept pe adepții Consiliului Bisericilor de crime periculoase de stat. Plenara lărgită a VSEHB l-a aprobat. Apoi, în decembrie 1969, s-a adunat congresul și au adus acest document la cunoștința trimișilor bisericilor. Tot acolo erau prezenți reprezentanții organelor guvernamentale. Și ascultați ce învinuire s-a citit în fața lor și în fața tuturor participanților la congres:

„...Unii dintre credincioșii noștri, și întâi de toate reprezentanții «Consiliului Rudelor Întemnițaților», au pornit pe calea discreditării Patriei noastre, editându-și «Comunicatele», alcătuite pe baza materialelor alese în mod tendențios, care îi induc în eroare pe credincioșii frățietății noastre, precum și opinia publică mondială... au transmis documentele despre relațiile interne ale credincioșilor din țara noastră, ca să le examineze și să le judece oamenii din străinătate, care sunt dispuși dușmănos față de URSS...“

Și delegații congresului nu s-au îngrozit auzind această mărturie neadevărată împotriva frățietății prigonite! La congres s-a aprobat toată activitatea VSEHB, prin urmare și acest document, care îi învinuia pe răscumpărații Domnului de crime periculoase de stat.

Nu ne miră că VSEHB și aici, la congres, a mers pe calea trădării fățișe înaintea reprezentanților puterii. El acționează conform programului de subminare elaborat de organele puterii, acționează cu bună știință, în mod calculat. Nu ne miră nici aprobarea acestor documente la congres, căci la el s-au adunat delegați aleși, în general, în urma coordonării cu împuterniciții și în stare să voteze pentru orice hotărâre a VSEHB. Dar ne îngrozim că aceste documente fratricide se scriu din partea întregii biserici a CEB și se adoptă în numele a mii de credincioși, iar copiii lui Dumnezeu au încredere în acești oameni, se roagă pentru ei și, mai mult decât atât, Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asemenea congrese, dar nu se gândesc că după aceste învinuiri se întețesc prigonirile, că multe lacrimi vor mai fi vărsate, prin multe închisori și lagăre vor mai trece martorii adevărului lui Hristos și, prea poate, mulți își vor mai da acolo viața pentru cauza sfântă a Evangheliei.

E destul să spunem că drept rezultat al unei asemenea învinuiri, adusă de congresul VSEHB, este arestarea sorei în Domnul, în vârstă de 63 de ani, președintă a Consiliului Rudelor Întemnițaților, Lidia Mihailovna VINS, al cărei soț a murit în lagăre pentru lucrarea lui Dumnezeu, iar fiul ei e supus persecuțiilor din anul 1963 ca slujitor al bisericii CEB.

După somptuozitatea și solemnitatea unor asemenea congrese ale VSEHB se ascund uneltiri împotriva copiilor lui Dumnezeu. PUZIN a declarat deschis despre „congresul“ din 1963 că prin el s-a atins scopul subminării autorității slujitorilor Comitetului organizatoric, masele largi ale credincioșilor nu i-au susținut pe rascolnici. Neprietenii lucrării lui Dumnezeu se bucură că prin VSEHB și prin congresele lor se poate înșela atât de ușor un mare număr de credincioși și ele pot fi folosite în scopul luptei împotriva bisericii adevărate.

De ce totuși se întâmplă aceste lucruri? De ce mulți privesc atât de liniștit cum sunt predați la suferințe frații lor? De ce îi pot îngădui liber VSEHB-ului să întrebuințeze înalta autoritate a Bisericii lui Hristos și să-și facă nelegiuirile în numele ei înaintea lui Dumnezeu?

Numai despărțirea de Domnul îi poate duce pe credincioși la starea când ei nu numai că nu condamnă păcatul, ci susțin mâinile celor nelegiuiți.

Să nu se mire nimeni că suntem nevoiți să mustrăm un număr atât de mare de credincioși pentru păcatul complicității la nelegiuirile VSEHB. Nu în zadar Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește că jumătate din credincioși se vor trezi în fața ușii închise a Împărăției cerului în ziua venirii Domnului (Mat. 25: 10-12).

O FRĂȚIETATE UNITARĂ CU O SINGURĂ CONDUCERE

Se știe că din 1962 frățietatea noastră are două centre de conducere — Consiliul Bisericilor CEB și VSEHB. În o asemenea stare ea nu poate ajunge la o unitate deplină și multilaterală și nu poate împlini rugăciunea lui Hristos. De aceea, soluționând problema unității, toți copiii lui Dumnezeu trebuie să se îngrijească în mod serios ca frățietatea noastră să aibă o singură conducere duhovnicească, în care să poată avea încredere ambele părți ale frățietății dezbinate. Noul centru trebuie să corespundă cerinței unice, și anume: ca slujitorii lui să fie plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune (Fapt. 6: 3). Toate celelalte sunt mai puțin însemnate. Pentru noi pentru toți lucrul cel mai important este ca Domnul să poată conduce frățietatea prin acest centru.

Când poporul lui Dumnezeu din Vechiul Testament a păcătuit și Domnul a spus că nu va merge în mijlocul lor, Moise, știind că nu are rost să meargă fără Domnul, Îl ruga fierbinte zicând: „...Dacă nu mergi Tu Însuți cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici“ (Exod. 33: 3, 15).

Putem oare forma noua conducere pe calea unirii Consiliului Bisericilor cu VSEHB? Nu. Pentru că Domnul nu va călăuzi o asemenea conducere. Mai mult decât atât, Dumnezeu ne va pedepsi pentru o astfel de unire. Lucrătorii VSEHB-ului nu sunt creștini evanghelici baptiști adevărați, căci s-au abătut de la principiul separării bisericii de stat. Efectivul de bază al acestui centru e format din oameni care și-au dat consimțământul să colaboreze în taină cu organele puterii, lucru pe care îl și înfăptuiesc deja de un sfert de veac pricinuind nenumărate dureri poporului lui Dumnezeu. Căderea acestor oameni e mai mult decât îngrozitoare! Știm că „mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască“ și Dumnezeu îi iartă pe cei ce se pocăiesc. Dar în persoana VSEHB noi avem de-a face cu oameni care nu numai că nu se pocăiesc, ci fac noi nelegiuiri și chiar își apără cu îndârjire apostazia păcătoasă. Avem de-a face cu un sistem centralizat de slujitori, bine închegat prin legăturile cu statul, care, în ultimii ani, și-a completat rândurile cu cadre tinere, pregătite special de organele securității, punându-se astfel o temelie pentru viitor. Orice păcat conștient, de care ei nu se pocăiesc, duce la moartea duhovnicească.

Istoria creștinismului cunoaște o mulțime de cazuri când vârfurile ierarhice și centrele religioase se abăteau de la adevăr, dar ea nu cunoaște cazuri când aceste centre religioase s-ar fi pocăit. Pornind pe calea abaterii, conducătorii duhovnicești decădeau din ce în ce mai mult. Nici un sobor, nici un congres, ținute de ei, n-au dus la schimbări esențiale. Nu i-a sfințit nici afilierea la ei a curentelor religioase înrudite, nici creșterea numerică a rândurilor.

Așa s-a întâmplat și cu VSEHB. El a pornit pe calea împotrivirii conștiente față de Dumnezeu și nu se mai poate întoarce înapoi. Pentru lume e convenabil un asemenea centru și de aceea a contribuit la alăturarea la el a creștinilor de credință evanghelică, a creștinilor în duhul apostolilor, a menoniților ș. a. Dar toate acestea nu i-au făcut sfinți pe apostați. Dimpotrivă, necurăția a înghițit tot ce era sfânt în aceste uniuni, căci „puțin aluat dospește toată plămădeala“. N-ar fi adus nimic nici unirea noastră cu VSEHB. Nu va îndrepta situația nici schimbarea parțială, treptată a unui slujitor cu altul, căci în locul oricăruia dintre slujitorii VSEHB și în locul prezbiterilor superiori sunt întotdeauna câțiva candidați asemenea lor.

Și putem oare să ne unim cu VSEHB în timp ce Cuvântul lui Dumnezeu ne poruncește „să n-avem nici un fel de legături“, „nu trebuie nici să mâncăm“ cu defăimătorii (1 Cor. 5: 11)? Oare trădarea, mărturia mincinoasă, abaterea de la adevăr sunt păcate mai mici decât defăimarea? Oare păcatul lui Anania și al Safirei era mai greu de i-a nimicit Dumnezeu (Fapt. 5: 1-11)? Apostolul Petru zice: „...Fața Domnului este împotriva celor ce fac răul“ (1 Pet. 3: 12).

Iată de ce toate bisericile care s-au convins de căderea definitivă a VSEHB-ului au rupt-o pentru totdeauna cu el și încă din 1962 s-au adresat Comitetului organizatoric (Consiliului Bisericilor) rugându-l să-și asume conducerea frățietății. Ele nu s-au sfătuit cu firea pământească, ci au dat dovadă de o ascultare neîntârziată supunându-se Domnului. Astfel s-a format al doilea centru.

Împotriva acestui centru duhovnicesc se duce o luptă înverșunată.

Pentru a justifica represiunile și a-i îndepărta pe credincioși de Consiliul Bisericilor, se răspândesc zvonuri despre Consiliul Bisericilor și despre adepții lui că încalcă legile statului. Dar noi declarăm cu hotărâre că slujirea noastră poartă un caracter legitim. Din partea Consiliului Bisericilor și a adunărilor care sunt unite cu el nu sunt, nici nu pot fi motive pentru apariția conflictelor cu organele puterii, deoarece:

în primul rând, conform Cuvântului lui Dumnezeu și mărturisirii de credință a creștinilor evanghelici baptiști, ei recunosc statul ca fiind rânduit de Dumnezeu și au o atitudine de stimă, o atitudine cinstită față de organele puterii, respectând toate legile civile;

în al doilea rând, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, biserica este separată de stat și trebuie să se conducă în viața și slujirea sa de Cuvântul Domnului. Pe deasupra, biserica mai este separată de stat și conform legii existente;

în al treilea rând, slujirea Consiliului Bisericilor și a bisericilor CEB poartă un caracter exclusiv bisericesc.

Iar dacă au loc conflicte, atunci ele, de regulă, nu poartă un caracter bilateral, ci apar din partea organelor puterii și sunt o dovadă a amestecului contrar legii al autorităților în viața frățietății CEB.

Se știe că persecutarea Grupului de inițiativă, a Comitetului organizatoric și a Consiliului Bisericilor a fost întreprinsă ca răspuns la dorința credincioșilor de a soluționa problemele duhovnicești și organizatorice arzătoare fără amestecul celor din afară, convocând Congresul unional al bisericii CEB. Anume la acest congres trebuia să fie aleasă o conducere unică.

În pofida represiunilor continue, Consiliul Bisericilor face demersuri de zece ani deja solicitând permisiunea de a convoca un asemenea congres, iar acum mai bine de un an s-a adresat credincioșilor cu apelul de a înainta cereri pentru înregistrare. Aceste acțiuni sunt o dovadă că el recunoaște autoritățile și nu ocolește legea în vigoare. Aproape toate adunările au depus cererile respective la organele puterii oferind, conform formularelor stabilite de stat, informația:

1. Numărul credincioșilor bisericii;
2. Listele organizatorilor cu semnăturile (nu mai puțin de 20 de persoane);
3. Adresele locurilor de muncă ale organizatorilor;
4. Domiciliul organizatorilor;
5. Adresa locului unde se țin adunări;
6. Numele de familie ale membrilor comitetului executiv;
7. Lista slujitorilor cu semnăturile ș. a. m. d.

Însuși Consiliul Bisericilor a prezentat organelor puterii procesele-verbale ale consfătuirilor și listele slujitorilor aleși în componența sa. Se va găsi oare vreun jurist care ar numi după toate acestea Consiliul Bisericilor și adunările CEB ilegale?

Toți știu că Consiliul Bisericilor dorea sincer să lichideze încordarea creată, fie că nu din vina bisericii, și despre lucrul acesta el a înștiințat și organele puterii. În ultimul timp o perioadă îndelungată el n-a scris nimic despre prigoniri, deși ele nu încetează. A întreprins pași practici spre reglarea relațiilor cu autoritățile. Astfel, de exemplu, Consiliul Bisericilor nu încerca să-și ascundă consfătuirile și a comunicat autorităților despre locul aflării odăii frățești pentru consfătuirile fraților, oferită de fratele N. I. VLADÂKIN la mansardă.

Și care au fost urmările? În acest răstimp VSEHB a calomniat cu deosebită osârdie biserica prigonită. Iar persecuțiile s-au întețit și mai mult. S-a hotărât să fie confiscată casa lui VLADÂKIN, dar totodată să se evite cu minuțiozitate numirea cauzei adevărate a confiscării, să nu fie amintite problemele credinței. De aceea casa a fost confiscată prin hotărârea judecății pentru că VLADÂKIN, chipurile, a transferat bucătăria în subsolul casei sale și a amenajat o odaie nelocuită și neîncălzită în pod, fapt prin care a mărit suprafața utilă a casei. (Juriștii se miră sincer, întrucât în practica lor n-au întâlnit cazuri de confiscare a casei din asemenea motive.)

La Tula împuternicitul pentru culte, în fruntea unui detașament de miliție, a împrăștiat de două ori consfătuirea slujitorilor și participanții la ea erau supuși la pedepse administrative: amenzi ori confiscarea parțială a averii, iar acum — și la urmăriri penale.

În regiunea Tula s-au făcut concomitent percheziții în 40 de locuințe ale credincioșilor, dintre care 26 — din or. Tula. În timpul perchezițiilor li se luau credincioșilor libretele de economii, benzile de magnetofon, culegerile de imnuri, fotografii, iar într-un caz chiar și hainele. Numai într-o singură regiune!

Se pot face oare după asemenea lucruri pași spre reglare dacă însuși Consiliul Afacerilor Religioase a început nelegiuirile și le continuă deja al zecelea an? „E de neconceput!“ — exclamă PUZIN enumerând cazurile represiunilor de pretutindeni. Dar oare nu Consiliul pentru Afacerile Religioase, pe care îl conducea, a început prigonirile și nu le-a dat permisiune pentru congres inițiatorilor lui? Această cea dintâi fărădelege a și avut drept urmare un șir întreg de încălcări ulterioare ale legii și persecutarea credincioșilor.

Nu prigoanele îl neliniștea pe PUZIN, ci formele grosolane pe care le-au căpătat ele, îl neliniştea că a început să crească numărul adepţilor convocării adevăratului congres şi „s-a creat pericolul preluării conducerii întregii biserici de către Comitetul organizatoric“. De aceea el a propus să se slăbească persecuţiile de masă, iar lovitura principală să fie îndreptată împotriva centrului duhovnicesc şi, pe lângă represiuni, să se mai ducă o muncă de subminare a lui, adică să se aplice metoda veche a decapitării centrului duhovnicesc. Pentru a motiva un asemenea plan de luptă împotriva bisericii, PUZIN a menţionat în cuvântarea sa: „CC al PCUS a spus în repetate rânduri că trebuie să se facă deosebire dintre oamenii sovietici cinstiţi... şi cei necinstiţi, care întrebuinţează neştiinţa credincioşilor în scopuri interesate şi reprobabile“. Dar întrucât PUZIN ştie că slujitorii Comitetului organizatoric sunt oameni cinstiţi şi dispoziţia Partidului nu poate fi aplicată cu privire la ei, el rezolvă foarte simplu problema: a-i ponegri, a-i defăima pe slujitorii cinstiţi, iar apoi a se răfui cu ei.

Ţinând seama de condiţiile create, Consiliul Bisericilor doreşte să amintească următorul fapt: de obicei, înlăturându-i de slujitorii centrului, neprietenii bisericii stabilesc relaţii cu acei slujitori din rândurile adepţilor acestui centru, care le convin mai bine. Dar biserica trebuie să vegheze şi, atâta timp cât fraţii sunt în viaţă şi rămân credincioşi Domnului, măcar că îşi îndeplinesc solia în închisori, ea trebuie să rezolve problemele relaţiilor cu cei din afară numai cu participarea lor.

Aşadar, Consiliul Bisericilor este nu un călcător de lege, ci o jertfă a fărădelegii.

Chiar PUZIN a apreciat justiţia ateistă şi represiunile bisericilor CEB drept „samavolnicie“ şi „prigonire“.

Dar, în pofida acestor condiţii nespus de grele, în care a fost plasat Consiliul Bisericilor şi frăţietatea unită cu el, totuşi Consiliul îşi împlineşte slujba după voia Domnului şi crede că toţi copiii sinceri ai lui Dumnezeu îl vor susţine în rugăciuni şi în munca sa până ce întreaga frăţietate va fi unită şi până ce va fi aleasă o conducere unică, prin care o va călăuzi Domnul.

ATITUDINEA FAŢĂ DE ÎNTEMNIŢAŢI

(rugăciuni, petiţii şi ajutor)

Toţi ştiu bine că în timpul de faţă sute de credincioşi ai frăţietăţii noastre se află în închisori pentru Numele Domnului şi pentru Biserica Lui. E destul să spunem că numai adunarea din or. Gomel are 14 condamnaţi, iar asemenea adunări sunt multe. În or. Odesa câţiva fraţi au fost condamnaţi pe termene de 10 ani. Slujitorii GOLEV, HRAPOV şi alţii se află în locurile de detenţie deja 22, 25 de ani, iar termenele de 10-15 ani sunt un fenomen obişnuit în frăţietatea noastră. Să lumineze dar Cuvântul Domnului cugetul copiilor lui Dumnezeu şi să-i înveţe ce atitudine trebuie să aibă faţă de cei care suferă pentru Numele Lui.

Neprihănitul Iosif, aruncat pentru Domnul în temniţă, îl ruga pe un străin să-şi amintească de lanţurile lui: „Adu-ţi aminte şi de mine, când vei fi fericit, şi arată, rogu-te, bunătate faţă de mine; pune o vorbă bună pentru mine la Faraon, şi scoate-mă din casa aceasta“ (Gen. 40: 14).

Pentru prorocul Ieremia a mijlocit etiopianul Ebed-Melec şi i-a salvat viaţa (Ier. 38: 6-13).

Pentru apostolul Petru, care se afla în temniţă, biserica „nu înceta să înalţe rugăciuni“ (Fapt. 12: 5).

Apostolul Pavel l-a trimis pe fiul surorii sale la căpitan pentru a demasca uneltirea nelegiuită împotriva vieţii lui (Fapt. 23: 16-22), se ruga Domnului să trimită o îndurare deosebită lui Onisifor, fiindcă de multe ori l-a mângâiat şi nu i-a fost ruşine de lanţurile lui (2 Tim. 1: 16-18), îi ruga pe copiii lui Dumnezeu să-şi aducă aminte de cei ce sunt în lanţuri (Evr. 13: 3).

Apostolul Pavel s-a folosit şi de drepturile sale civile pentru a-şi apăra slujirea (Fapt. 22: 25-29).

Hristos consideră lanţurile creştinilor pentru Numele lui Dumnezeu drept lanţurile Sale: „...Am fost în temniţă, şi aţi venit pe la Mine“ (Mat. 25: 36).

Ce apreciere va da atunci Hristos celor care au luat parte la suferinţele poporului Său? Va spune atunci: „Veniţi binecuvântaţii Tatălui Meu de moşteniţi Împărăţia, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii“ (Mat. 25: 34).

Dar ce le va spune celor care n-au luat parte? „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!“ Și ei vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică (Mat. 25: 41, 46).

Domnul să-i ajute pe toți cei care poartă această vină să se pocăiască din timp pentru păcatul neparticipării la suferințele poporului lui Dumnezeu, să-și îndrepte căile spre mântuirea propriilor suflete și spre slava lui Dumnezeu.

Rugăciunile și mijlocirile credincioșilor făcute înaintea lui Dumnezeu și pe lângă cei din afară sunt o lucrare întemeiată pe poruncile Sfintei Scripturi. Așa procedau neprihăniții, și mai ales păstorii, care, după învățătura lui Isus Hristos, după exemplul Lui, trebuie să-și dea viața pentru oi. Aici se manifestă dragostea lor față de Dumnezeu și față de poporul Lui, căci „nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi“ (Ioan 15: 13).

Cuvântul lui Dumnezeu ne amintește: „Izbăvește pe cei târâți la moarte, și scapă pe cei ce sunt aproape să fie înjunghiați“ (Prov. 24: 11).

CALEA SPRE UNITATE

Înainte de a vorbi de căile concrete spre atingerea unității, Domnul ne-a îndemnat să mărturisim iarăși tuturor copiilor lui Dumnezeu că la răpirea Bisericii Domnul îi va lua la Sine nu pe toți credincioșii, ci numai „cei ce vor birui“.

Potrivit profeției lui Hristos, timpul existenței bisericii pe pământ de la înființarea ei și până la a doua venire are șapte perioade. În afară de greutățile generale fiecare dintre acest perioade are și încercările, pericolele sale deosebite, pe care copiii lui Dumnezeu trebuie să le îndure rămânând credincioși, adică „să biruie“.

În Apocalipsa îi vedem pe cei ce biruie:

1. în biserica din Efes (Apoc. 2: 7);
2. în biserica din Smirna (Apoc. 2: 11);
3. în biserica din Pergam (Apoc. 2: 17);
4. în biserica din Tiatira (Apoc. 2: 26);
5. în biserica din Sardes (Apoc. 3: 5);
6. în biserica din Filadelfia (Apoc. 3: 12).

Despre biserica noastră, a celei din a șaptea perioadă, Hristos a menționat una dintre trăsăturile caracteristice: ea rămâne într-o autoamăgire foarte periculoasă cu privire la starea sa duhovnicească. Stând pe malul prăpăstiei pieirii, ea dă dovadă de o nepăsare totală. Nu este nici rece, nici fierbinte, căci se consideră bogată, neducând lipsă de nimic. Însă Hristos numește bogăția ei aparentă: sărăcie, nenorocire, orbie și goliciune. El o sfătuiește să se pocăiască, deoarece numai „cel ce va birui“ va fi cu Hristos în ceruri (Apoc. 3: 21).

Venirea Domnului se apropie cu fiece zi și credincioșii trebuie să știe deja acum, până la răpire, dacă sunt biruitori ori nu.

Enoh, al șaptelea de al Adam, este imaginea Bisericii „biruitoare“ a lui Hristos. El n-a văzut moartea, căci Dumnezeu îl mutase. Despre el se spune că nu în ziua răpirii a aflat despre credincioșia sa, ci „înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu“ (Evr. 11: 5).

Puțini credincioși se vor găsi în frățietatea noastră care, asemenea lui Enoh, ar putea mărturisi că sunt plăcuți lui Dumnezeu și sunt biruitori. Mai mult decât atât, mulți nici nu bănuiesc că mântuirea lor e în pericol. De ce totuși biserica din perioada noastră rămâne în o asemenea autoamăgire cu privire la starea sa duhovnicească? Aici revenim la aceeași cauză: ea și-a pierdut unitatea cu Domnul, unitate pentru care Se ruga Hristos, și a încălcat cea dintâi și cea mai mare poruncă a dragostei față de Dumnezeu. Hristos stă după ușă: „Iată Eu stau la ușă, și bat“ (Apoc. 3: 20). Dacă în veacul întâi, în timpul întemeierii Bisericii Sale pe pământ, Hristos a rostit cuvintele „ei să fie una în Noi“, atunci cuvintele „iată Eu stau la ușă și bat“ se referă la ultimele ei zile. Aceste cuvinte de mustrare sunt adresate credincioșilor din ultima perioadă, care trăiesc contrar rugăciunii lui Hristos, fără Duhul Sfânt în inimă, fără unitatea cu El.

Însuși Hristos ne arată ieșirea din această stare: „Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!“ (Apoc. 3: 19).

„Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi“ (Ioan 15: 4).

„Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară...“ (Ioan 15: 6; Apoc. 3: 16).

„Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie...“ (Apoc. 3: 21).

Așadar, preaiubiților, unitatea multilaterală a credincioșilor este unitatea lor duhovnicească cu Domnul și între ei.

La ea se ajunge prin unitatea atitudinii tuturor față de poruncile Domnului și prin unitatea năzuințelor credincioșilor spre a le împlini în mod neabătut, fără a ține seama totodată de pericole și de condițiile înconjurătoare grele. Pentru a avea o unitate în ce privește atitudinea față de păcat, e nevoie ca toți credincioșii să-L aibă ca Învățător și Îndrumător principal pe Duhul Sfânt unic pentru toți (1 Ioan 2: 27; Filip. 2: 13).

Ne adresăm în primul rând dumneavoastră, preaiubiți frați și surori, care vă aflați în adunările VSEHB!

Vă spunem în modul cel mai sincer că suntem gata chiar acum să ne unim cu adunările dumneavoastră și să-I slujim Domnului împreună, cu inimi credincioase. Dar atâta timp cât vă aflați sub conducerea lucrătorilor VSEHB, care s-au lepădat pentru totdeauna de adevăr, nu putem accepta o unire organizatorică cu dumneavoastră.

Noi prețuim relațiile frățești adevărate ale multora dintre dumneavoastră cu noi și cu copiii lui Dumnezeu care se află în condiții grele pentru Numele Domnului. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru ajutorul și rugăciunile unora dintre dumneavoastră. Ele nu sunt uitate de Dumnezeu.

Totuși mântuirea vă este în pericol dacă continuați să aveți părtășie cu lucrătorii VSEHB. Le amintim cu o deosebită seriozitate lucrul acesta fraților și surorilor care, fiind la curent cu abaterea VSEHB-ului, îl susțin cu râvnă, iau parte împreună cu ei la cina Domnului ori se află într-o unire organizatorică cu ei.

Vă mărturisim în Numele Domnului că, dacă prețuiți mântuirea și unitatea cu Dumnezeu, să știți că e imposibil să vă aflați în unitate cu VSEHB și în același timp în unitate cu Dumnezeu. Una din două: ori VSEHB vă va ține departe de Dumnezeu, ori Dumnezeu vă va ține departe de VSEHB.

Apropiați-vă de Dumnezeu și vă veți convinge singuri de acest adevăr.

Așadar, dați-I voie, scumpi prieteni, Duhului Sfânt să lucreze în inimile dumneavoastră și restabiliți, mai întâi, unitatea cu El.

Numai păcatul poate împiedica unitatea noastră cu Domnul. De aceea, dacă cugetul vă mustră pentru vreo faptă ori comportare păcătoasă, pentru frică, pentru insuficiență de râvnă, pentru neparticiparea la nevoile sfinților, atunci trebuie să vă pocăiți, ca sângele lui Isus Hristos să vă curățească de orice păcat (1 Ioan 1: 9).

Restabilindu-ne unitatea cu Domnul, ne rugăm fierbinte și pentru unitatea strânsă a copiilor lui Dumnezeu, ca ei toți să fie „o inimă și un suflet“ (Fapt. 4: 32), ca să fim într-adevăr un singur Trup, al cărui Cap este Hristos. „Pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup: ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Și dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el“ (1 Cor. 12: 25, 26).

Rugându-ne Domnului pentru unitate, trebuie să dezrădăcinăm o dată pentru totdeauna din minte și din inimă clasificarea bisericilor în cele înregistrate și cele neînregistrate, în adunări ale Consiliului Bisericilor și adunări ale VSEHB. Toți credincioșii CEB, toate bisericile formează o singură frățietate în Hristos, căci toți au „un singur Domn, o singură credință, un singur botez“ (Efes. 4: 5).

Ar fi bine ca rugăciunea pentru unitate să fie făcută împreună cu alți frați și surori. De aceea adunați-vă măcar câte doi-trei și rugați-vă. Dumnezeu va fi cu dumneavoastră și vă va trimite cele cerute. Căci „dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri“ (Mat. 18: 19, 20).

Unde e cu putință, adunările de rugăciune pot fi însoțite de citirea Cuvântului lui Dumnezeu și, după posibilități, de cântări.

Zeci de mii de frați și surori de-ai dumneavoastră fac aceste rugăciuni vinerea. Vă rugăm și pe dumneavoastră să le faceți în această zi, iar în vinerea din ajunul cinei Domnului ne vom ruga cu post.

Amintim încă o dată că scopul rugăciunilor noastre este:

1. Unitatea cu Domnul.
2. Unitatea întregului popor al lui Dumnezeu.

Ne adresăm și dumneavoastră, frați și surori care aveți părtășie cu noi!

Ați îndurat și îndurați multe luptând pentru lucrarea de curățare și pentru unitatea poporului lui Dumnezeu. Să nu vă părăsiți munca și încrederea, pe care o așteaptă o mare răsplătire.

Cercetați-vă și dumneavoastră atitudinea față de Domnul și față de aproapele (Plân. 3: 40, 41).

Nu încetați rugăciunile vinerea.

Contribuiți în orice fel la cauza unirii.

Să țineți minte că toată munca dumneavoastră trebuie să fie consacrată lui Dumnezeu și întregului Său popor. Străduiți-vă să aveți o inimă mai larg deschisă față de toți frații și surorile noastre din bisericile VSEHB. Explicați-le cu răbdare, cu dragoste pericolul stării lor.

Nu admiteți unirea organizatorică cu adunările ce se află sub conducerea și influența VSEHB. Întrucât stăm în fața pericolului subminării autorității slujitorilor în scopul risipirii rândurilor noastre, trebuie să ne unim și mai strâns în jurul lui Isus Hristos. De aceea nu admiteți nici un fel de autonomii.

Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru dumneavoastră că în perioada când tot Consiliul Bisericilor CEB a fost aruncat pe trei ani după gratii și pentru acești trei ani VSEHB a creat o „comisie de unire“, care a căpătat posibilități nelimitate pentru întoarcerea frățietății veghetoare sub conducerea VSEHB, în timpul acela, în pofida prigonirilor și a lipsei multor slujitori, ați dat dovadă de credincioșie Domnului, de fermitate și hotărâre.

Scumpi prieteni!

Mișcarea noastră își pune scopul de a înlătura păcatul și a păstra totodată o deplină unitate a întregului popor al lui Dumnezeu, de a întoarce întreaga biserică pe calea adevărului sub conducerea Capului ei — Isus Hristos. Cu acest scop Consiliul Bisericilor îi cheamă pe toți creștinii evanghelici baptiști să păstreze unitatea dogmatică, mărturisirea de credință invariabilă, credincioșia față de Evanghelie și unitatea în duh a tuturor credincioșilor CEB.

Consiliul Bisericilor îi consideră pe credincioșii de rând ai întregii noastre frățietăți drept copii ai lui Dumnezeu și, ca și mai înainte, consideră că cea mai bună metodă de unire organizatorică a tuturor bisericilor și a tuturor credincioșilor frățietății noastre este congresul.

Noi suntem inițiatorii unui astfel de congres și continuăm să facem demersuri pentru el. (Nu vom recunoaște niciodată congresele VSEHB, pe care ei le-au opus congresului adevărat. Nu recunoaștem hotărârile lor, nici conducerea aleasă de ei.)

În fața adevăratului Congres unional, convocat de Consiliul Bisericilor, ne vom declina împuternicirile și vom binecuvânta cu bucurie conducerea aleasă la un asemenea congres. Dar atâta timp cât nu avem un asemenea congres, Consiliul Bisericilor își va înfăptui slujirea, ca să împlinească până la sfârșit ceea cu ce l-a însărcinat Domnul și frățietatea.

Rugându-ne pentru unitate și iubind frățietatea, să-i căutăm și să-i trezim pe cei ce dorm, ca nimeni să nu piară. Să crească cu fiece zi numărul celor ce muncesc și se roagă, numărul celor ce Îl iubesc pe Domnul și pe aproapele, până ce vom ajunge la „unirea Duhului, prin legătura păcii“ (Efes. 4: 3), atunci se va împlini rugăciunea lui Isus Hristos.

„Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-l este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.“

TOȚI SĂ FIE UNA...

CONSILIUL BISERICILOR CEB

6 decembrie 1970

Acesta să vă fie un an jubiliar

Боже!
свят
путь
Твои
Исправьте
пути
ваши

Partea a II-a

- Mesaj aniversar (10 ani ai trezirii)
- „Până aici Domnul ne-a ajutat“ (17 ani ai trezirii)
- 20 de ani pe calea renaşterii
- Salutul Consiliului Bisericilor CEB
- Principala moştenire a trezirii

(25 de ani ai trezirii)

- „Eu sunt cu voi, zice Domnul“
- Un eveniment de neuitat

(30 de ani ai trezirii)

- „Cine dispreţuieşte ziua începuturilor slabe?...“ (35 de ani ai trezirii)
- Jubileul îndurării lui Dumnezeu! (40 de ani ai trezirii)
- „Domnul mergea înaintea lor... “ (45 de ani ai trezirii)

Mesaj aniversar către toți creștinii evanghelici baptiști

Cine este ca Tine... Doamne?... Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit, și ai izbăvit pe poporul acesta; iar prin puterea Ta îl îndrepți spre locașul sfințeniei Tale. Exod. 15. 11, 13

Pace vouă și bucurie, preaiubiți în Domnul frați și surori! Consiliul Bisericilor vă salută din toată inima și vă felicită pe toți cu ocazia celei de a zecea aniversări a trezirii duhovnicești a frățietății noastre!

10 ani sunt ca o clipă în viața Bisericii lui Hristos, dar o clipă binecuvântată. E o clipă măreață, dar nu în timp, nici prin faptele noastre, ci e mare prin lucrările Domnului, prin manifestarea harului și puterii Sale, e măreață prin faptul că El este alături de poporul Său.

După un drum de 10 ani, mărturisim cu profundă recunoștință că tot ce a fost și ce este remarcabil și luminos în slujirea frățietății noastre — totul până la o iotă este lucrarea Preamilostivului nostru Domn și Mântuitor Isus Hristos. Fără El toate eforturile noastre ar fi fost inutile și întreaga noastră viață ar fi fost o continuă noapte rece, fără nici o rază de lumină. Simpli și neînsemnați, slabi și șovăielnici, am căutat să ne supunem în toate Domnului când ne-a chemat pe această cale. Suportând umilințe și batjocuri, lovituri și amenințări, am străbătut, susținându-ne unul pe altul, o cale spinoasă. Calea noastră anevoioasă a trecut pe după gratii de fier și pe după sârmă ghimpată. Dar am înaintat și am luptat. Am înaintat numai pentru că Dumnezeu a fost cu noi.

Am mers din dragoste pentru Dumnezeu și pentru aproapele, am mers trezind cugete,

---

„Foaia frățească", 1971, nr. 7-8
„Pe calea renașterii", p. 38

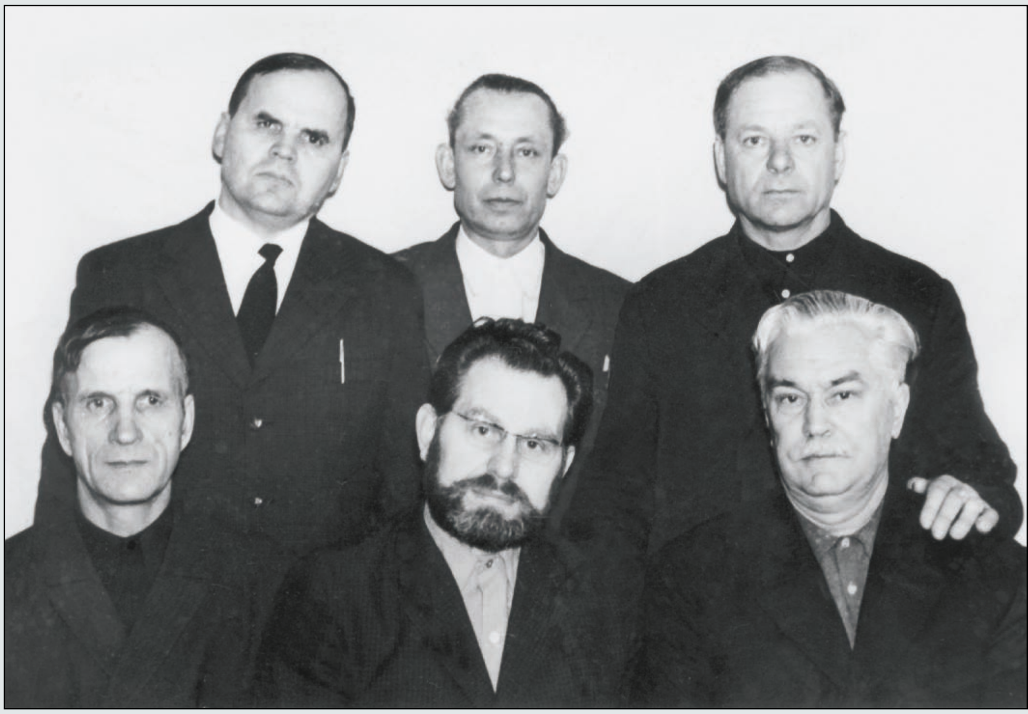

Consfătuirea slujitorilor Consiliului Bisericilor CEB în condiții de conspirativitate cu participarea lui Gh. K. Kriucikov (șade în centru). La stânga — D. V. Mineakov, la dreapta — N. P. Hrapov. Rândul doi (de la stânga spre dreapta): M. I. Horev, M. T. Șaptala, K. K. Kreker. 1976 mărturisindu-L pe Hristos tuturor, de la mic la mare, osândind, mustrând și sfătuind, căci așa ne-a poruncit El (Efes. 5: 11).

Hainele nu ni s-au învechit și încălțămintea nu ni s-a rupt, căci El ne-a dat cele necesare.

Pâinea nu ne-a lipsit, căci cine aduna mult, nu păstra prisosul, ci îl împărțea celor lipsiți de mijloace, precum ne-a învățat Hristos. Iar când sărăcia se făcea simțită pretutindeni, venea El Însuși și ne întreba: „Copii, aveți ceva de mâncare?“ Atunci noi împărțeam cu alții pâinea Lui și mii de suflete își potoleau foamea.

Expuși unui pericol extraordinar, țineam bine minte că cine se atinge de noi — se atinge de lumina ochilor Lui. Inima ni se strângea de durere când pierdeam prieteni și eroi, dar știam că prin moartea lor ei Îl proslăvesc pe Domnul și contribuie la propășirea lucrării Lui. Iar El ne mângâia.

Ne-am convins din experiență de nemărginita dragoste a lui Hristos. Pentru noi El este totul în toate. În El avem suflarea, mișcarea și viața. Și unicul nostru prilej de laudă este Numele Domnului. Meritul pe care-l avem înaintea Lui echivalează cu meritul unui sărac în fața împăratului care, fiindu-i milă de el, l-a dezbrăcat de zdrențe, l-a înfiat și l-a adus în palatul slăvii sale. De aceea zicem din adâncul inimii: „Toate vin de la Tine! Ale Tale, Doamne, sunt binecuvântările, a Ta este pâinea, a Ta e bunătatea, a Ta este puterea și înțelepciunea, a Ta este veșnicia. Noi însă vom fi fericiți dacă vei primi lauda noastră și vei rămâne cu noi și mai departe, după cum ne-ai făgăduit. Ne-am dat toată silința să-Ți sfințim Numele și Tu ne-ai dăruit tot ce privește viața și evlavia și ne-ai izbăvit de cel rău. Primește dar osanalele noastre, ascultă, Preaînalte, al nostru „aleluia“, căci a Ta este Împărăția și puterea, și slava în veci! Amin“.

* * *

În aceste zile jubiliare să ne îndreptăm cu recunoștință privirile spre trecut și să ne amintim cum a schimbat Dumnezeu zilele sumbre pentru frățietatea noastră în zile luminoase de trezire și bucurie.

Anul 1961... Frățietatea era supusă unor încercări grele. Libertatea credinței era încălcată în mod grosolan. Activitatea bisericilor neînregistrate era interzisă. Pretutindeni în țară aveau loc arestări de mase. Locuințele credincioșilor, puse la dispoziția bisericii pentru adunări, erau confiscate. Se închideau cu sutele și casele de rugăciune ale bisericilor înregistrate. În prima jumătate a anului 1961 au fost desființate 300 de adunări. VSEHB considera: cu un asemenea ritm de punere a lacătelor, toate adunările vor fi desființate într-un interval de 2,5—3 ani.

Dar nu aceste împrejurări constituiau lucrul cel mai îngrozitor pentru frățietatea noastră. Prigoanele nu sunt un fenomen rar pentru Biserica lui Hristos. Ea are un Ocrotitor Atotputernic, care dispune de putere și autoritate deplină în cer și pe pământ.

> ***Era îngrozitor că în perioada persecuțiilor, când biserica simțea acut necesitatea de a înălța în comun rugăciuni pline de îndrăzneală, ca Domnul să trimită puterea și ocrotirea Sa, frățietatea s-a pomenit condusă de persoane a căror activitate de apostazie înjosea măreția lui Dumnezeu și El nu ne mai apăra. Lumea ateistă, amestecându-se mereu în chestiunile bisericii, a format îndelung și cu minuțiozitate o conducere din oameni care nu-I fuseseră credincioși Domnului și învățăturii Lui. Iată de ce în vremurile de grea cumpănă nu numai că n-a răsunat îndemnul la rugăciune, ci s-a descoperit trădarea fățișă și sprijinul acordat prigonitorilor. Lumea ataca din exterior, iar slujitorii care se lepădaseră de Domnul — din interior. Ateii puneau lacăte la ușile caselor de rugăciune; apostații, expediind instrucțiuni secrete, „puneau lacăte“ la gura celor ce predicau și se rugau Domnului.***

Era îngrozitor că în perioada persecuțiilor, când biserica simțea acut necesitatea de a înălța în comun rugăciuni pline de îndrăzneală, ca Domnul să trimită puterea și ocrotirea Sa, frățietatea s-a pomenit condusă de persoane a căror activitate de apostazie înjosea măreția lui Dumnezeu și El nu ne mai apăra. Lumea ateistă, amestecându-se mereu în chestiunile bisericii, a format îndelung și cu minuțiozitate o conducere din oameni care nu-I fuseseră credincioși Domnului și învățăturii Lui. Iată de ce în vremurile de grea cumpănă nu numai că n-a răsunat îndemnul la rugăciune, ci s-a descoperit trădarea fățișă și sprijinul acordat prigonitorilor. Lumea ataca din exterior, iar slujitorii care se lepădaseră de Domnul — din interior. Ateii puneau lacăte la ușile caselor de rugăciune; apostații, expediind instrucțiuni secrete, „puneau lacăte" la gura celor ce predicau și se rugau Domnului.

Dumnezeu a lăsat în paginile sfinte cuvinte veșnice de îndrumare pentru Biserică și pentru slujitorii ei în condiții de persecuții.

În primul secol Biserica lui Hristos era atacată din toate părțile de potrivnicii Adevărului. S-a ridicat Irod și Pilat, poporul Israel și neamurile. Autoritățile religioase și cele politice, cei care Îl cunoșteau pe Dumnezeu și cei care negau existența Lui au dat dovadă de o uimitoare solidaritate în lupta lor cu Biserica.

Cum au reacționat apostolii și Biserica la aceste atacuri?

Capitolul 4 din cartea Faptele apostolilor ne mărturisește că ei au făcut patru pași însemnați pe calea credincioșiei față de Domnul și El i-a binecuvântat și le-a dat biruință.

1. Au dat dovadă de o sfântă nesupunere. Drept răspuns la amenințări și la interzicerea de a vesti Evanghelia apostolii au declarat: „Noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit" (vers. 20).
2. Au adus toate acestea la cunoștința bisericii: „După ce li s-a dat drumul, ei s-au dus la ai lor, și le-au istorisit tot ce le spuseseră preoții cei mai de seamă și bătrânii" (vers. 23).
3. S-au rugat fierbinte: „...și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu..." (vers. 24).
4. Au acționat: „toți s-au umplut de Duhul Sfânt, și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală" (vers. 31).

Cu regret, slujitorii necredincioși lui Dumnezeu din frățietatea noastră au făcut acești patru pași în direcția opusă.

1. În chestiunile slujirii s-au supus mai mult oamenilor decât lui Dumnezeu.
2. Au ascuns de biserică intențiile celor din afară de a surpa frățietatea, deoarece ei înșiși le realizau planurile.
3. N-au chemat poporul lui Dumnezeu la rugăciuni pentru a cere de la Domnul noi puteri și a-I sluji cu credincioșie în timpul prigonirilor.
4. Au limitat predica mântuirii și, în loc să contribuie la zidirea duhovnicească, ei contribuiau la distrugerea lucrării lui Dumnezeu.

Erau vremuri de restriște... Inimile copiilor Domnului erau copleșite de durere. Potrivnicii adevărului se bucurau anticipat, ca și cum ar fi obținut deja victorie. Criteriul lor de apreciere a bisericii erau slujitorii apostați. Dar apostații nu constituie biserica. Lăudat fie Dumnezeu, căci n-a fost, nici nu va fi zi în care El să nu aibă slujitori credincioși Lui. Ei existau și, supunându-se fără rezerve Cuvântului sfânt, luptau în acel timp de grea cumpănă pentru a menține tot poporul pe calea credincioșiei față de Dumnezeu. În ciuda tuturor interdicțiilor antievanghelice, bătrânii încărunțiți în luptă și tinerii plini de putere slujeau, din îndemn propriu, fiecare după puterile lui. Trimiși de Domnul, ieșeau în cale „filipii". Inspirați de o profundă dragoste pentru Dumnezeu, tinerii se întruneau pentru a avea părtășie, se rugau și posteau.

Dar toate acestea se făceau numai pe alocuri, iar biserica avea nevoie de rugăciuni și de acțiuni comune.

Și iată că în primăvara anului 1961 prezbiterul bisericii neînregistrate din orașul Uzlovaia (reg. Tula), Gh. K. KRIUCIKOV, abordează pentru prima dată la adunarea membrilor problema privind necesitatea înființării unui grup de inițiativă care să-i cheme pe toți credincioșii la rugăciuni și acțiuni comune pentru a apăra adevărul și pentru a obține convocarea Congresului unional al CEB. Toată adunarea îi însărcinează, în unanimitate, cu această muncă pe Ghennadi Konstantinovici și pe alți frați, înalță rugăciuni fierbinți și-I aduce mulțumiri lui Dumnezeu.

La 13 august 1961 Grupul de inițiativă a avut o întrevedere cu slujitorii VSEHB, înmânându-le o scrisoare corespunzătoare. Iar peste 10 zile a fost expediată în toate bisericile Prima Epistolă a Grupului de inițiativă. Tot poporul lui Dumnezeu a înălțat rugăciuni către El și Domnul a răspuns.

E cu neputință să descriem aici toate binecuvântările și schimbările pe care le-a trimis Dum-

Cei care au fost la prima adunare în sânul naturii după năruirea casei de rugăciune. Brest, 1960

nezeu întregii frățietăți în acești 10 ani. Lucrările Lui sunt mult mai grăitoare decât cuvintele.

Bisericile anterior închise și-au reluat slujirea.

Au fost anulate interdicțiile și restricțiile antievanghelice, ilegale, impuse de lucrătorii VSEHB.

Duhul Dumnezeului celui Preaînalt le-a inspirat copiilor Săi o mare putere și un duh înalt de jertfire. Ei nu numai că au adus pe altarul bisericii vii roadele slujirii și ale trudei lor, ci și-au mai dat și viața, și-au vărsat sângele, au vărsat lacrimi... Și noi Îl lăudăm pe Dumnezeu pentru acest duh de jertfire.

E imposibil să ne amintim fără recunoștință că în această perioadă frățietatea a donat pentru familiile celor în suferință aproape două milioane și jumătate de ruble.

Cum să nu rămânem încântați de munca editurii „Hristianin", care a dăruit frățietății mai bine de patruzeci de mii de Evanghelii, culegeri de cântări și altă literatură duhovnicească...

În adunările și în casele noastre veneau să ne bucure și să ne îmbărbăteze bunii crainici: „Foaia frățească" și revista „Vestitorul mântuirii".

În pofida greutăților și a durerii despărțirii, rudele întemnițaților își îndeplineau și ei misiunea.

Poeții noștri Îl glorificau în versuri pe Hristos, glorificau Biserica Lui. Nu muza păgână era izvorul lor de inspirație, ci Acela care este cel mai frumos dintre oameni. În armonie cu duhul trezirii duhovnicești versurile chemau la credincioșie, sfințenie și unitate:

La pieptul Lui astăzi să stați cu tărie
Și inima voastră să bată unit,
Căci mâine prea poate vreunul să fie
Pe cruce de gloate din nou răstignit.

Aceste versuri îi aparțin fratelui N. P. Hrapov, care a suferit în detenție 26 de ani și o mare parte dintre ei — din cauza acestor rânduri. Și poezia „Salut, generație înfloritoare" a devenit astăzi unul dintre cele mai îndrăgite imnuri ale credincioșilor.

Dar oare pot fi trecute sub tăcere cazurile de surprinzătoare donații individuale? La începutul mișcării o familie a donat trei monede de aur, păstrate cu o deosebită grijă de multă vreme. O soră dintr-o adunare a VSEHB a transmis pentru necesitățile editurii o mie de ruble din economiile sale. Iar nu demult un frate, la fel dintr-o adunare înregistrată, a oferit o sumă de mai bine de o mie de ruble, deși posibilitățile lui materiale sunt destul de limitate. Ei toți s-au rugat ca Domnul să le arate unde este nevoie de ajutor și El le-a arătat.

Oare nu e aici mâna Tatălui ceresc? Și nu sunt acestea darurile Lui bogate?!

Noi însă mai cunoaștem și un alt fel de binecuvântări ale lui Dumnezeu: binecuvântările ce vin din refuzurile Lui! Prin ele se manifestă înțelepciunea călăuzirii Lui.

Iată, câteva dintre ele.

O dată întemeiat, Grupul de inițiativă nu avea intenția să convoace congresul sub conducerea sa. Scopul lui era să dea alarma! Slujitorii lui se așteptau că vor fi arestați în mai puțin de o lună după depunerea primei lor cereri. „Vom fi aruncați în închisori, — ziceau ei — în schimb, frățietatea se va deștepta și VSEHB, susținut unanim în rugăciuni, va putea convoca congresul. Biserica va scutura jugul rușinos al instrucțiunilor omenești, el va fi sfărâmat și unitatea frățietății va fi restabilită“.

Însă dușmănia din toți anii ulteriori a slujitorilor VSEHB a demonstrat că ei s-au împotmolit deznădăjduit de mult în apostazie și un atare congres ar fi dus frățietatea la consecințe și mai grave. Anularea documentelor ar fi scuturat roadele amare, dar ar fi întărit rădăcinile pomului ce le produce necontenit. Astăzi putem afirma cu certitudine: dacă acum 10 ani VSEHB ar fi acceptat ideea convocării congresului, mișcarea abia apărută n-ar fi supraviețuit, iar noi n-am fi obținut niciodată ceea ce avem astăzi. Ei însă s-au opus și Dumnezeu a făcut ca acest refuz să fie spre binele lucrării Sale.

În anul 1966 am făcut demersuri în vederea tipăririi la o tipografie de stat a 10 mii de Biblii, 5 mii culegeri de cântări și altă literatură duhovnicească. Cererea ne-a fost respinsă și, în consecință, frățietatea dispune astăzi de o editură proprie.

Consiliul Bisericilor trebuia să-și desfășoare activitatea numai în conformitate cu prevederile legii, respectând autoritățile. Și numai atunci când cererile sale legitime au rămas nesoluționate, el a obținut dreptul de a acționa independent.

Astfel, prin refuzurile lor tacite, Domnul ne călăuzea pe calea unei independențe tot mai mari, trimițându-ne nespus mai mult decât ceream și gândeam noi (Efes. 3: 20).

Să-L preamărim dar pe Domnul în adunările noastre, pentru că Și-a plecat urechea la toate suspinele și rugăciunile noastre. Lăudat fie atât pentru dărnicia Lui, cât și pentru refuzuri, pentru bucurii și necazuri, pentru darurile materiale și spirituale, pentru aur și pentru lepta văduvei. Dar cel mai mult să-I aducem laude pentru jertfa sângelui Său scump, cu care a răscumpărat întreaga omenire.

Mântuiți prin El, vom răspândi și în continuare lumina învățăturii Lui, tinzând spre unitate, sfințenie și evlavie.

Grea și spinoasă ni-i calea, dar, cu tot calvarul îndurat, bucuria ne umple inimile, căci suntem mântuiți și înaintea noastră merge Cel Care a străbătut deja această cale și cunoaște locul limanului făgăduit. Îndrăznește, Biserică a lui Hristos! Dumnezeul tău te-a făcut puternică (Ps. 68: 28). Urmează-L dar pe Învățătorul tău, creștinătate a Golgotei, căci te așteaptă o veșnică bucurie și domnia cu Hristos!

„Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-I dăm slavă!“ (Apoc. 19: 7).

Rugăciunea lui D. V. Mineakov cu punerea mâinilor pentru cei ce au primit sfântul botez cu apă.
or. Barnaul
1962

Până aici Domnul ne-a ajutat. 1 Sam. 7: 12

17

1961-1978

„Până aici Domnul ne-a ajutat“

1 Sam. 7: 12

Scumpă Biserică a Domnului Isus Hristos! Cu o adâncă mulțumire Domnului, sărbătorim iarăși aniversarea memorabilă pentru noi. Au trecut 17 ani de când durerea și aspirațiile multor copii ai lui Dumnezeu, ascunse în adâncul sufletelor și însoțite de sincere rugăciuni și lacrimi, au fost descoperite și expuse întregii frățietăți. Dorința fierbinte de o viață creștină liberă în Hristos n-a mai putut fi înăbușită de nici un fel de „regulamente“ și „directive“ ale VSEHB, care au lăsat o urmă îngrozitoare de pustiire în viața bisericii creștinilor evanghelici baptiști. Și numai datorită îndurării lui Dumnezeu și bunelor Lui făgăduințe, vestite mai înainte, porțile locuinței morții n-au putut birui Biserica lui Hristos. Sămânța vieții, căzută în pământul bun al credinței, a dat din nou muguri, din care au crescut lăstari minunați de vițe de vie roditoare. În multe adunări, ce păreau a fi „înmormântate“, rădăcina, dând de vlagă, a reînviat. Și nu numai că a reînviat, ci și s-a adâncit, s-a extins, a dat lăstari, care au răspândit mireasma lui Hristos de la viață spre viață. Scumpi prieteni, noi toți suntem martori la această măreață renaștere și înnoire a vieții poporului lui Dumnezeu. Această manifestare nouă, puternică a harului lui Dumnezeu revărsat peste frățietatea noastră poate fi comparată cu începutul propovăduirii Evangheliei în Rusia în anii ’60 ai secolului al XIX-lea.

Și după cum ne amintim de satul Liubomirka, unde pentru prima dată în țara noastră a devenit cunoscută Biserica vie a lui Hristos, după cum ne amintim de primii predicatori: Ratușnâi M. T., Reaboșapka I. G., Voronin N. I., Onișcenko I., Pavlov V. G. și de mulți alții – la fel rămân memorabile evenimentele ce au avut loc cu 17 ani în urmă în biserica din Uzlovaia a CEB, unde înfăptuia slujba de prezbiter Ghennadi Konstantinovici Kriucikov. În această biserică nu prea mare, care număra pe atunci vreo sută de membri și care era sfâșiată mult de prigonitori, dar totodată păstra o unanimitate uimitoare, creștea și se întărea prin harul lui Dumnezeu – anume aici în primăvara anului 1961 a fost înființat, din îndemnul Duhului Sfânt, Grupul de inițiativă pentru convocarea congresului bisericii CEB. Tot acolo în vara anului 1961 au fost scrise primele două epistole ale Grupului de inițiativă: „Epistola către Prezidiul VSEHB“ și „Prima Epistolă“ către toată biserica CEB.

În duminica de 13 august 1961 Grupul de inițiativă și-a început slujirea deschisă trimițând pe reprezentanții săi în cancelaria VSEHB cu textul epistolei către Prezidiul VSEHB. Cu toate că după propunerile Grupului de inițiativă a urmat o împotrivire evidentă din partea lucrătorilor VSEHB și a neprietenilor lucrării lui Hristos, totuși mii de copii ai lui Dumnezeu, sinceri și credincioși Lui, au răspuns cu bucurie la chemarea Domnului la curățarea și sfințirea bisericii.

Când examinăm trecutul frățietății noastre, înaintea ochilor ni se înfățișează adunările comparativ mici cu slujbele lor modeste, frații și surorile înaintați în vârstă, ce se străduiesc să citească din caietele scrise de mână ori de pe foițele pe care abia se văd cuvintele imnurilor. Puțini aveau posibilitatea să țină în mâini Evanghelia și încă mai puțini – Biblia. Însă harul lui Dumnezeu face lucruri minunate și de nepătruns! El transformă lucrurile inexistente în existente. Rugăciunile și dorințele tale, dragă frate și soră, n-au rămas neauzite. Dumnezeu a trimis o ploaie de binecuvântări cerești. Acum, cu inimi smerite, ne închinăm înaintea Celui Atotputernic și zicem: „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă, pentru că ai cercetat poporul Tău și i-ai dat pâinea duhovnicească cea de toate zilele“. Astăzi rar vom

---

„Foaia frățească“, 1978, nr. 4

întâlni vreo casă în care să nu fie Biblie. Altfel nici nu trebuie să fie! Începeți a-I sluji cu râvnă lui Dumnezeu, „puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare“. Frate și soră! După dreptatea și dragostea lui Dumnezeu această lege rămâne neschimbată. Oare nu pentru tine se păstrează în ceruri bogății și bunătăți nemărginite ale lui Dumnezeu?! Toate sunt ale tale! El te va îmbogăți cu toate binecuvântările în cer și pe pământ, căci „un om credincios este năpădit de binecuvântări“ (Prov. 28: 20). Nu se spune: va fi, ci acuma, este deja copleșit de binecuvântări. Rămâi credincios Domnului totdeauna și în toate și vei vedea lucrul acesta în viața ta de mii de ori!

În adâncul sufletului ateii sărbătoreau deja biruința asupra bisericii. „Încă un an-doi și vom nimici totul“ — spuneau ei. Cu regret, așteptările lor nu erau fără temei, căci slujitorii bisericilor oficiale, în marea lor majoritate, îi ajutau. Numai unii slujitori, disprețuiți de lume, apărau adevărul. Iar în timpul acesta surorile noastre îndurerate, la fel ca Ana, înălțau rugăciuni către Dumnezeu pentru fiii și fiicele lor. Adeseori rugăciunile lor nu erau înțelese nici de slujitorii bătrâni, sinceri. „Nu se poate... Nu-i aduceți pe copii la adunare, ni se va închide casa de rugăciune și ce vom face atunci?“ — declarau ei cuprinși de frică. Dar și aici credincioșia făgăduințelor lui Dumnezeu se manifesta cu toată puterea: „Nu te teme, crede numai și va fi mântuită fiica ta, fiul tău!“ În locuri pustii, arse de „focul“ a tot felul de instrucțiuni păcătoase, apăreau mici izvorașe, care apoi s-au contopit într-un torent năvalnic ce nu poate fi oprit de-acum de nici o putere. Ce e acest torent? E Biserica — Mireasa lui Hristos! Deși ea trece prin cuptorul suferințelor, îndură întemnițare și dureri, iar uneori și moartea fiilor săi credincioși; deși slujitorii devotați Domnului poartă povara lucrării sfinte neavând până acum posibilitate să se întâlnească cu familia; deși peste mulți dintre copiii ei se abate iar și iar amenințarea arestărilor repetate, iar sursele de existență le sunt luate adesea de neprieteni — totuși noi declarăm solemn: aceasta este Biserica lui Hristos, pe care El a creat-o pentru Sine și care va vesti slava Lui pe orice cale o va conduce Hristos. Cândva Domnul Isus i-a spus lui Petru: „Tu vino după Mine“ și în persoana lui Petru, noi vedem toată biserica, pe dumneavoastră pe toți, scumpi prieteni, iar cu dumneavoastră — și pe noi. Și dorim să fim totdeauna ascultători de această poruncă a lui Hristos. Să nu ne tulburăm că va trebui să îndurăm noi încercări. Mâna iubitoare a bunului Tată nu va îngădui să fim încercați peste puterile noastre, ci odată cu încercarea ne va da și putere. „Ajutorul nostru este în Numele Domnului, care a făcut cerurile și pământul“, căci într-adevăr, „de n-ar fi fost Domnul de partea noastră, când s-au ridicat oamenii împotriva noastră, ne-ar fi înghițit de vii, când li s-a aprins mânia împotriva noastră“ (Ps. 124: 8, 2, 3).

O, de-ar ține minte toți copiii lui Dumnezeu toate îndurările Lui și de I-ar mulțumi necontenit pentru ele! Să-l ajute Domnul pe fiece predicator și pe fiece slujitor al bisericii ca, prin aducerea-aminte, să mențină în copiii Domnului duhul rugăciunii și al mulțumirii față de Dumnezeul nostru pentru toate binefacerile Lui, cu care El a copleșit frățietatea noastră în decursul a 17 ani! Și întâi de toate, ne bucurăm și Îi mulțumim Domnului pentru zecile de mii de suflete mântuite atât în adunările frățietății prigonite, cât și în adunările înregistrate. Nu este mai mare bucurie decât cea a păcătoșilor iertați și decât bucuria pentru ei în ceruri!

Cu ce putem compara bucuria pe care o avem în Hristos, când El rămâne cu noi „în toate zilele până la sfârșitul veacului“?! Și cât e de scumpă pentru noi bucuria părtășiei Duhului Sfânt! Mulțumiri fie aduse Lui că în acești ani binecuvântați ne-a dăruit un belșug de bucurie în mijlocul multor necazuri prin care am trecut!

Dumnezeu ne trimitea din belșug hrană duhovnicească datorită slujirii cu jertfire a editurii „Hristianin“ și pe alte căi ale Sale. Slavă, slavă Domnului pentru toate!

El nu-i lăsa fără pâinea cea de toate zilele pe toți orfanii și văduvele, pe toți bolnavii și bătrânii și îndeosebi pe familiile întemnițaților. Ei primeau toate cele necesare pentru viață. Slavă Tatălui și Dumnezeului nostru!

Scumpi prieteni, să ne amintim deci necontenit toate îndurările lui Dumnezeu și pentru toate, pentru toate să-I mulțumim.

Să ne amintim de slujitorii credincioși Domnului care au plecat în veșnicie: A. A. Șalașov, S. T. Golev, P. F. Zaharov, Nikolai Melnikov;

să ne amintim de frații care au murit în detențiune pentru Numele Domnului: N. S. Kucerenko, L. I. Râjenko, P. I. Lanbin, I. A. Afonin, A. F. Iskovskih, G. N. Kudreașov, I. A. Ostapenko;

să nu uităm de martirii pentru lucrarea Evangheliei: N. K. Hmara, O. P. Vibe, Vanea Moiseev, Ivan Biblenko, Nikolai Deinega și alții. Să-L preamărim pe Domnul pentru credincioșia lor până la moarte față de El și să înalțe El încă multe lumini aprinse care luminează și duc lumina mântuirii în lumea ce merge la pieire.

Să reverse iarăși Domnul din belșug Duhul Său Sfânt peste noi peste toți, să adâncească și să lărgească trezirea duhovnicească în toate bisericile VSEHB și în toată frățietatea noastră, să fie îndurarea Lui peste popoarele țării noastre, ca mulți păcătoși să-L cunoască pe Hristos Mântuitorul și să-Și pregătească El poporul pentru venirea Sa, ca cei răscumpărați prin sângele Lui sfânt să poată exclama bucuroși toți cu un suflet:

„Vino, Doamne Isuse!“

Însă Domnul ne-a îndemnat nu la un avânt temporar, de o clipă, în lupta eroică a credinței. „M-am luptat lupta cea bună“ – mărturisește apostolul Pavel la sfârșitul slujirii sale pământești. Toată viața lui conștientă cu Hristos și în Hristos a fost o luptă continuă a credinței. Așa a fost viața tuturor apostolilor, a primilor creștini și a multor milioane de credincioși ai Domnului în decursul întregii istorii a Bisericii lui Hristos. Cea mai frumoasă și mai minunată luptă a credinței, rămasă a fi o pildă pentru noi, este viața Domnului nostru Isus Hristos.

Nu suntem eroi. Adesea obosim și ne istovim, după cum spune prorocul Isaia. Iar prigoanele necontenite din ultimul timp, îndreptate împotriva Bisericii lui Hristos, atacurile satanei, nu numai din afară, ci și prin intermediul a tot felul de învățături false, cer de la noi un sacrificiu continuu al credinței, eforturi foarte mari în lupta duhovnicească. Și numai „cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă, și nu ostenesc“ (Is. 40: 31)!

De aceea să înălțăm mereu rugăciuni către Domnul, ca să ne umple de Duhul Sfânt pentru a face lucrarea Lui sfântă, rămânându-I credincioși până la sfârșit, până la biruința Lui slăvită la venirea Sa.

Să mergem și mai departe pe calea indicată de El a curățării, a sfințirii, a trezirii întregului popor al lui Dumnezeu, tinzând spre unitatea evanghelică a tuturor copiilor lui Dumnezeu și ducând vestea mântuirii în Isus Hristos până la marginile pământului.

„Harul Domnului Isus Hristos, și dragostea lui Dumnezeu, și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți! Amin“.

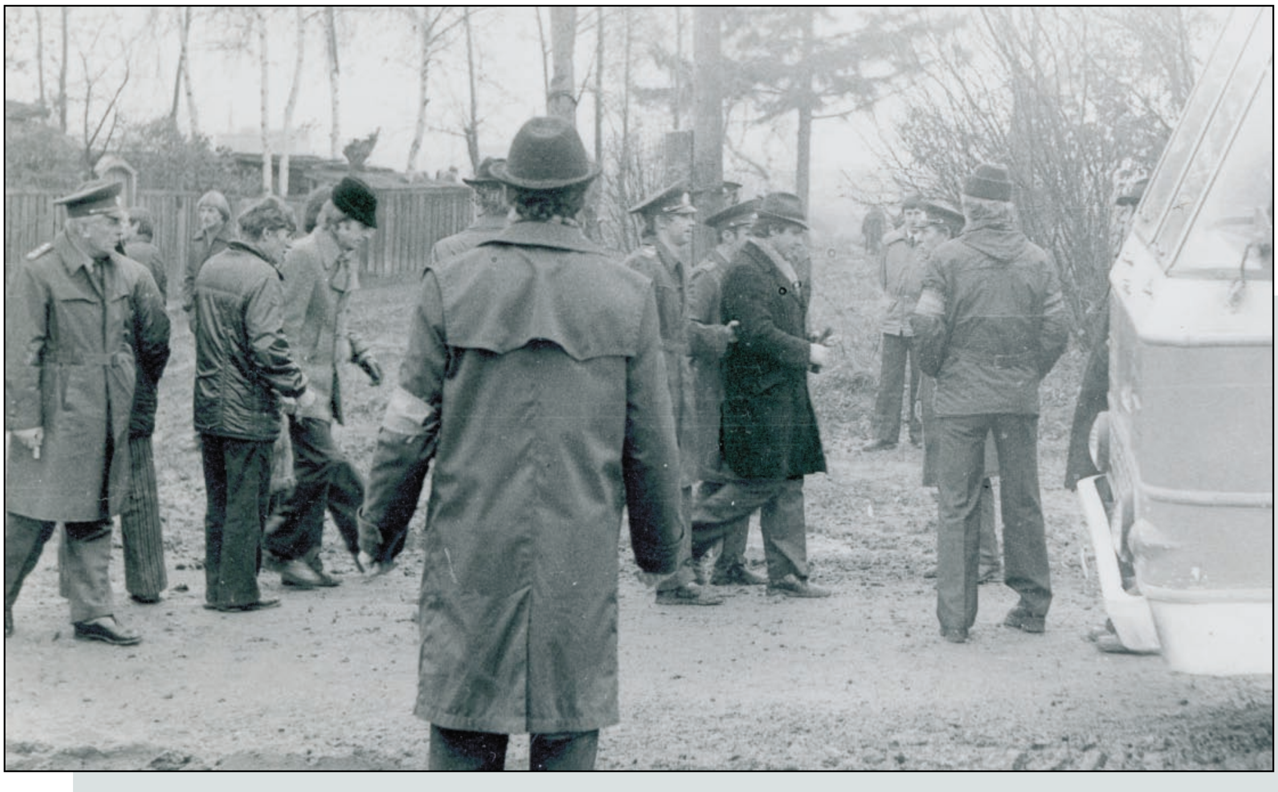

Cei veniți la adunare sunt conduși spre autobuz de lucrătorii miliției. Dedovsk, 1978

Acesta este Dumnezeul nostru... în care ne încredeam, Is. 25:9
20
1961-1981

20 de ani pe calea renașterii

O PREDICĂ CU PRILEJUL JUBILEULUI

> *...Acesta este Dumnezeul nostru... în care ne încredeam, acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mântuirea Lui!* Is. 25: 9

Preaiubiții și mult doriții noștri prieteni, răscumpărați prin sângele scump al lui Isus Hristos! În numele tuturor slujitorilor și conlucrătorilor care se află în libertate, al celor ce pribegesc fiind urmăriți și al celor care sunt în închisori Consiliul Bisericilor vă trimite un salut frățesc, însoțit de rugăciuni către Dumnezeu, cerând să vă dea tuturor binecuvântări din belșug pe calea creștină grea, dar slăvită!

Prin îndurarea lui Dumnezeu am trecut hotarul anului al 20-lea din măreața zi în care Dumnezeu a început trezirea în frățietatea noastră. Și, pe măsura înaintării pe această cale, devenim tot mai conștienți de importanța extremă a începutului binecuvântat înfăptuit de Duhul Sfânt în poporul Său! Suntem fericiți că tabăra poporului lui Dumnezeu a pornit și, cu toate că sunt în drum numai primele rânduri, ne rugăm fierbinte Tatălui ceresc să trezească întreaga biserică, să se ridice tot poporul și să pornească, să fim împreună pe viață și pe moarte, să suferim și să biruim împreună, să nu pierdem în cale nici un suflet prețios, ci să intrăm cu toată familia creștină în făgăduitul Canaan ceresc. Binecuvântat fie acest exod mântuitor din robia lumii, binecuvântată fie intrarea sub puterea Împăratului Libertății!

Bine ar fi, dragi prieteni, dacă, pentru plinătatea bucuriei noastre, vom urma sfatul scump al Sfintei Scripturi:

PRIVIȚI... SPRE GAURA GROPII DIN CARE AȚI FOST SCOȘI

Is. 51: 1

Din Scriptură știm că, atunci când Duhul lui Dumnezeu conduce biserica, ea crește în har, predica ei este încununată de succes. Frățietatea noastră însă, spre sfârșitul anilor ’50, îmbătrânea și pierea. Dacă privim la structura bisericilor noastre din trecut, în ele deseori optzeci la sută din credincioși erau surori, în majoritatea lor — bătrâne! Eram o biserică încăruntită, cu riduri. Puteam fi numiți mai degrabă „suroritate“ decât frățietate.

Și cauza nu erau împrejurările, nici condițiile neobișnuite în care trăiam. Era vina noastră. Și povara răspunderii pentru lucrarea comună neîndeplinită, cu care ne-a însărcinat Hristos, cade pe umerii noștri ai tuturora. Frățietatea noastră încăruntindă era rodul abaterii noastre, al necredincioșiei noastre față de Dumnezeu.

Vrăjmașul s-a strecurat ca un șarpe șiret în adunările noastre, a luat chip

---

„Foaia frățească“, 1981, nr. 4

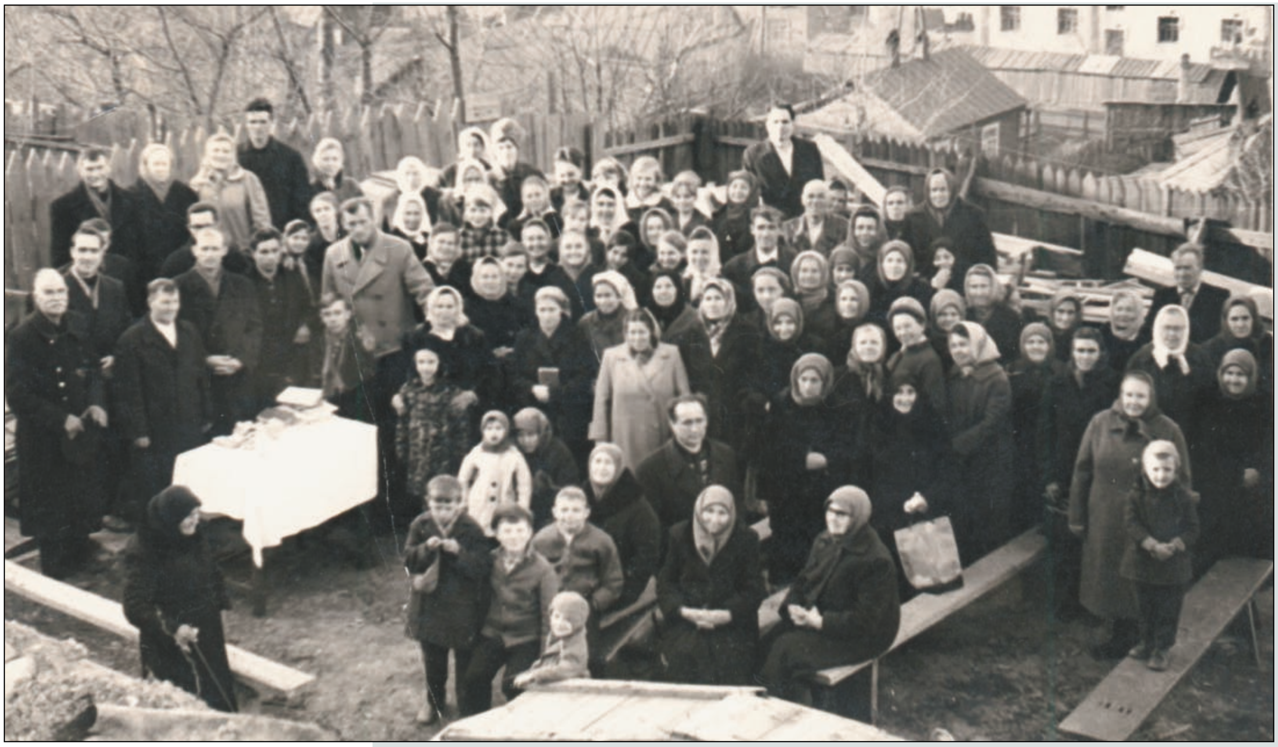

Adunare creștină lângă ruinele casei de rugăciune. Vladivostok, 1966

de slujitori ai lui Hristos, iar noi dormeam legănați de asigurările lui că acum nu e timpul pentru predicarea vastă a Evangheliei. Ni se insufla mereu că trebuie să lucrăm în adâncime, dar „adâncimea“ aceasta s-a dovedit a fi atât de mică, încât am ajuns a nu fi în stare să-i aducem la Dumnezeu pe rudele, pe copiii noștri și i-am dat jertfă molohului contemporaneității. Acesta e păcatul nostru, a fost dată de rușine încrederea noastră. Speriindu-ne de „leul care răcnește“ și plini de frică în fața oamenilor, noi „îmbătrâneam“ din cauza necredinței noastre și păcătuiam neîmplinind poruncile Domnului. Și, oricât am încerca să ne îndreptățim, răspunderea rămâne pe seama noastră. Fața îmbătrânită a adunărilor era o mustrare pentru noi.

Înmulțindu-se, fărădelegea a început să ne răcească dragostea și să ne insufle frică, iar frica provoacă suferință. Începuserăm a ne înăbuși fără duhul libertății și al adevărului și, mai întâi inconștient, iar apoi simțind tot mai acut setea de viață și de libertate în Hristos, am pornit în căutarea chinuitoare și am observat că: suntem în preajma adevărului, dar nu în adevăr; ne închinăm după formă, dar nu în duh; ne închinăm în adunare, dar nu în orice loc; slujim cuiva, numai nu Tatălui ceresc.

Conducătorii bisericii au lepădat, prin faptele lor, piatra unghiulară a casei noastre duhovnicești — Isus Hristos. În locul Lui — în locul Capului Bisericii, al Mântuitorului nostru —, ei i-au preferat, în lucrarea de conducere a bisericii, pe potrivnicii Lui și se conduceau, în lucrarea lui Dumnezeu, numai de instrucțiunile lor. Noi însă, necutezând să facem schimbări fundamentale, ne străduiam să restabilim cu mici reparații clădirea duhovnicească clătinată, în timp ce erau zdruncinate chiar temeliile!

Precum un popor risipit de război sau pustiit de dezastru, apropiindu-se de sfârșitul său tragic, își găsește deodată Păstorul și Conducătorul, la fel și noi, în strâmtorarea noastră, am plâns: „Doamne, Dumnezeul nostru, alți stăpâni... au stăpânit peste noi, dar acum numai pe Tine și numai Numele Tău Îl chemăm“ (Is. 26: 13).

Iar când am aruncat, în sfârșit, de pe noi, prin pocăință, cătușele păcatului și ne-am dăruit lui Dumnezeu, atunci am găsit libertatea duhului, curăția și simplitatea relațiilor, pacea în Duhul Sfânt și bucuria în Hristos. Am găsit unica unitate posibilă a sufletelor, când copiii lui Dumnezeu sunt uniți mai întâi cu Dumnezeu, iar prin El — și unul cu altul.

Înțelegând că libertatea e numai acolo unde e Duhul Domnului, ne-am avântat cu toată ființa noastră spre unitatea cu Duhul Sfânt și, biruind, prin pocăință, „gura de leu“ a păcatului și a fricii, am descoperit deodată că refacem biserica adevărată, unde Hristos este temelia cea mai trainică a casei duhovnicești și toți cei mântuiți suntem uniți ca niște pietre vii de aceeași dragoste, căci suntem umpluți de același Duh.

De ce numai un asemenea tip de biserică corespunde adevărului? Pentru că Trupul e viu numai fiind unit cu Capul. Numai Hristos este izvorul vieții și al fericirii! Numai El ne dă plinătatea vieții și face din cei răscumpărați acea „împărăție care nu e din lumea aceasta“ și care se numește Biserică. Ea se zidește în jurul Dumnezeului Celui viu, unde El este mai presus decât toți, iar celorlalți le revine slujirea într-o plăcută ascultare de Hristos;

unde se desființează ierarhia funcționărească și cel mai mare e sluga tuturor;

unde toți au un singur privilegiu — a fi în părtășie cu Hristos;

unde toți cunosc o unică fericire — mântuirea;

unde toți poartă același nume — sfinți;

au o singură înălțime — smerenia;

o singură desăvârșire — dragostea;

o unică durere necontenită — pentru cei ce nu-L cunosc pe Dumnezeu;

o unică lucrare — a-L mărturisi pe Hristos;

o unică putere — Duhul Sfânt;

un singur dușman — păcatul;

o unică frică — frica de Dumnezeu;

unde nu este nici iudeu și nici grec, nici bărbat, nici femeie, nici oameni de vază și nici oameni de jos, nici bogați și nici săraci;

unde membrii Bisericii strălucesc ca niște lumini în lume, iar Biserica nu este o trestie clătinată de vânt, ci stâlpul și temelia adevărului, sarea pământului, lumină pentru cei ce zac în întuneric, epistola lui Hristos către lume, prin care El o cheamă la mântuire.

Și de fiece dată când ne întoarcem cu adevărat la Dumnezeu, se instaurează anume o asemenea orânduială, în noi se trezește viața, pentru că Dumnezeu nu ne dă un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de neprihănire.

Această revenire la Dumnezeu constituie viața. De-a lungul istoriei multiseculare biserica s-a convins nu o dată că pentru a părăsi calea apostaziei, nu veșmintele trebuie să și le schimbe rituale, forma templului, maniera de interpretare a cântărilor duhovnicești, ci să se întoarcă cu pocăință la Dumnezeu, la unitatea strânsă cu El, căci esența vieții nu constă în formă, ci în relațiile omului cu Cel care este Izvorul vieții. Templele se învechesc, veșmintele putrezesc, iar cei ce sunt în Dumnezeu rămân în veac.

Biserica apostolică era puternică anume prin această părtășie cu Dumnezeu. Și pentru a deveni o astfel de biserică adevărată și a ne umple cu putere de sus, trebuie să ne deschidem inima înaintea lui Dumnezeu cu pocăință, fiindcă Cel ce a inspirat biserica apostolică stă acum, în ajunul celei de-a doua veniri a Sale, și bate îndurerat la ușa inimii noastre, ca să ne umple cu marea Lui putere și cu pace pe noi, cei săraci, nenorociți, care zăcem în întunericul laodiceii. Și nu numai nouă să ne asigure veșnicia, ci tuturor celor credincioși și să aducă, prin noi, încă multe suflete la mântuire. Iată de ce am pornit la drum: ca să căpătăm ceea ce e mai scump pentru noi — părtășia cu Dumnezeu!

Năzuința de a ne întoarce și a ne pocăi constituia esența întregului nostru program atât în documente, cât și în acțiuni. Am căutat să orientăm toate formele organizatorice ale slujirii într-un astfel de făgaș, încât să triumfe Duhul adevărului, să-I dăm cârma Bisericii numai lui Hristos, ca s-o conducă prin Duhul Sfânt, și noi înșine să ne umplem cu putere de sus, fără de care nu există nici viață, nici sfințire, nici biruință.

Iată de ce am devenit inițiatori. Nu doar pentru că acum 20 de ani am înființat Grupul de inițiativă pentru convocarea Congresului unional al bisericii CEB, ci pentru că am răspuns la inițiativa Duhului Sfânt și, răspunzând la chemarea Lui, am pășit pe calea pocăinței și a sfințirii, ca să fie obținută prezența mai deplină a lui Dumnezeu în inima fiecărui credincios și, ieșind împreună cu toată frățietatea din robia ascultării de lume, să ne dăruim pe deplin lui Dumnezeu spre a fi călăuziți de El.

UNELE MOMENTE DE ISTORIE

...Ochii Mei sunt cu luare aminte la toate căile lor; ele nu sunt ascunse... de privirile Mele. Ier. 16: 17

Nimerind în anul 1917 în condiții istorice noi, uniunile noastre frățești — baptistă și cea evanghelică —, deși beneficiau de o oarecare libertate în activitatea lor religioasă și efectuau o lucrare mare spre slava Domnului, totuși n-au ieșit nepătate din acest moment crucial al istoriei și, deja atunci, multe probleme pur bisericești se rezolvau cu încuviințarea și sub influența celor din afară.

La finele deceniului al III-lea, când formele organizatorice de slujire părea că au ajuns la desăvârșire și împrejurările erau favorabile, s-a abătut, pe neașteptate, nenorocirea. Sosi anul 1929, însoțit de o serie de măsuri ce aveau drept scop intensificarea luptei cu religia:

la 8 aprilie 1929 a apărut Hotărârea Comitetului Executiv Central din URSS și a Consiliului Comisarilor Poporului cu privire la asociațiile religioase;

după 2 luni (la 8 iunie 1929) la Comitetului Central al Partidului Comunist al bolșevicilor din Uniunea Sovietică are loc Consfătuirea unională cu privire la propaganda ateistă;

după 2 zile (la 10 iunie 1929) s-a convocat în același scop Congresul al II-lea al Uniunii Ateilor Militanți.

În urma acestor măsuri activitatea ambelor uniuni a fost limitată brusc: cursurile biblice au încetat; publicarea revistelor frățești, precum și a altei literaturi duhovnicești a fost suspendată; mulți slujitori și credincioși activi au fost exilați sau aruncați în închisori și lagăre și, la mijlocul anilor ’30, din peste 5 mii de biserici au rămas mai puțin de 10 biserici în toată țara. În fond, putem considera că la mijlocul deceniului al IV-lea ambele uniuni frățești și-au încetat, practic, existența și n-au mai reînviat în forma lor intactă evanghelico-baptistă.

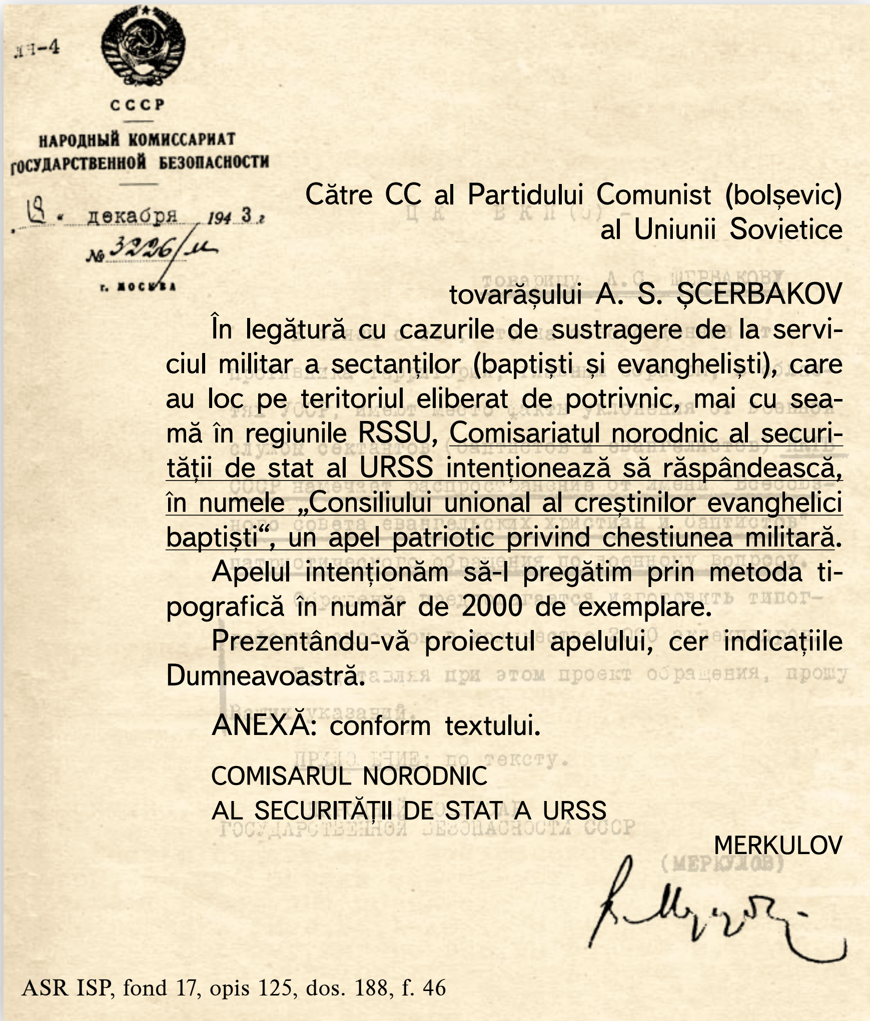

СССР
НАРОДНЫЙ КОМИССАРИАТ
ГОСУДАРСТВЕННОЙ БЕЗОПАСНОСТИ
19 декабря 1943 г.
№ 3226/м
г. Москва

Către CC al Partidului Comunist (bolșevic)
al Uniunii Sovietice

tovarășului A. S. ȘCERBAKOV

În legătură cu cazurile de sustragere de la serviciul militar a sectanților (baptiști și evangheliști), care au loc pe teritoriul eliberat de potrivnic, mai cu seamă în regiunile RSSU, Comisariatul norodnic al securității de stat al URSS intenționează să răspândească, în numele „Consiliului unional al creștinilor evanghelici baptiști“, un apel patriotic privind chestiunea militară.

Apelul intenționăm să-l pregătim prin metoda tipografică în număr de 2000 de exemplare.

Prezentându-vă proiectul apelului, cer indicațiile Dumneavoastră.

ANEXĂ: conform textului.

COMISARUL NORODNIC
AL SECURITĂȚII DE STAT A URSS
MERKULOV

ASR ISP, fond 17, opis 125, dos. 188, f. 46

Ulterior, până la declanșarea războiului, copiii lui Dumnezeu erau risipiți, supuși la permanente represiuni și nu aveau posibilitatea de a ține adunări.

Apare întrebarea: cum a apărut centrul oficial al Consiliului Unional al Creștinilor Evanghelici-Baptiști actualmente activ (VSEHB)? Unde au fost puse temeliile lui și, lucrul cel mai important, de cine?

Zadarnic e să credem că înființarea lui este rodul unei decizii frățești. El n-a apărut în urma unor descoperiri Dumnezeiești și nici ca rezultat al rugăciunilor sau al consfătuirilor frățești. A fost organizat de aparatul securității și la formarea lui au contribuit câteva motive. Iată unele dintre ele:

era vreme de război și, în legătură cu această calamitate, se acutiza sentimentul religios în popor, iar ca urmare –

apăreau numeroase grupuri și asociații religioase, fapt ce prezenta pericolul formării unui centru duhovnicesc independent;

era necesară mobilizarea tuturor forțelor, mijloacelor și tendințelor pentru obținerea victoriei în război.

Poporul lui Dumnezeu, trecând în acele timpuri prin cuptorul suferințelor, căuta viață în Dumnezeu. Și viața apărea, precum un firicel de iarbă ce sparge asfaltul, și se întărea, strâmtorată de beton și cremene. Frățietatea reînvia, deși, oficial, nu exista. Și, ca în fruntea acestei mișcări să nu stea slujitorii independenți de lume, trebuia organizat un centru unional în calitate de „mână tare“, pentru a supune controlului bisericile trezite. Centrul acesta trebuia să reprezinte o organizație centralizată, compusă din slujitori de încredere în ceea ce privește colaborarea cu cei din exterior, dar care să aibă autoritate și să fie bine cunoscuți în frățietate. Dar unde să-i găsești? Majoritatea slujitorilor se aflau prin lagăre și închisori, mulți dintre ei își găseau acolo moartea. Și atunci agenții au pornit printre rândurile slujitorilor întemnițați care mai rămăseseră în viață, slăbiți de frig și de foame, și îi eliberau pe cei care acceptau să lucreze sub conducerea celor din afară. Astfel, obținând libertatea, au fost adunați lucrătorii apostați, nestatornici în credință. Acum ei nu mai puteau face nici un pas de sine stătător...

Curând în Ucraina eliberată a fost trimis A. L. Andreev, în Țările Baltice – N. A. Levindanto, în Moldova – I. G. Ivanov, în Siberia și Asia Mijlocie – F. G. Patkovski, alții – în celelalte regiuni ale țării. Au fost alipite la Uniune 170 de adunări libere din regiunea Transcarpatică și din Ucraina, iar mai târziu s-a efectuat înregistrarea unei treimi din adunări, două treimi rămânând neînregistrate.

Aflându-se încă în lagăre, unii slujitori s-au obligat în scris să accepte fuziunea uniunilor cu condiția colaborării cu cei din afară. În anul 1944, sub o conducere unificată, s-a înființat Uniunea Creștinilor Evanghelici Baptiști, iar în anul 1945 la ea au fost alipiți și Creștinii de credință evanghelică (penticostalii). (E cazul să amintim aici că în anul 1963, de teama simpatiei mereu crescânde față de frățietatea trezită, au fost alipiți la Consiliul Unional al Creștinilor Evanghelici Baptiști și menoniții.)

1947

STRICT SECRET

CĂTRE SOVIETUL MINIȘTRILOR AL U.R.S.S
tovarășului BERIA L. P.

Expediat:

Sovietului Miniștrilor al URSS – tovarășului Stalin I. V., Molotov V. M., Beria L. P., Voroșilov K. E.

La CC al PC(b) din Uniunea Sovietică – tovarășului Jdanov A. A., Hrușciov N. S., Kuznețov A. A., Patolicev N. S., Popov G. M.

Raport de activitate al Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă SM al URSS cu privire la situația pe ziua de 1 ianuarie 1947
[...] Biserica creștinilor evanghelici baptiști

Biserica CEB e formată din trei secte, care mai înainte existau aparte: „creștinii evanghelici“, „baptiștii“ și „creștinii de credință evanghelică“ („penticostalii“).

Unirea a avut loc prin contribuția Consiliului Afacerilor Religioase, care și-a pus scopul de a lichida un șir de manifestări greșite ale baptiștilor și penticostalilor pe calea asimilării lor de către creștinii evanghelici, care au un ritual, dogmatică și tradiții comparativ mai „echilibrate“. [...]

ASFR, fond 6991s, opis 3, unit. de păstrare 47, f. 75, 88-90

Dacă frățietatea ar fi înțeles atunci ce se întâmplă, s-ar fi rugat Domnului să o apere și n-ar fi îngăduit o asemenea substituție. Dar, fiind fără experiență în aceste chestiuni, poporul lui Dumnezeu Îi mulțumea Domnului cu lacrimi de bucurie pentru libertatea adunărilor, fără să înțeleagă că aceasta nu era biruința frățietății, ci biruința asupra frățietății.

Vedem deci că VSEHB, ca uniune, nu are o proveniență dumnezeiască. Ideea organizării ei a fost zămislită în cabinetele organelor ce luptau împotriva bisericii, iar realizarea ei practică a început în lagărele din perioada războiului.

Se poate admite gândul că unii slujitori ai VSEHB, lucrând în contact cu securitatea, intenționau totuși să rămână credincioși Domnului și să revină treptat pe calea adevărului. Dar activitatea lor ulterioară a confirmat că lucrul acesta e imposibil și că ei porniseră pe o cale de pe care nu există întoarcere.

Dispunem de numeroase fapte și documente, care sunt o dovadă a unei activități antievanghelice monstruoase, ceea ce ne permite, fără a pune semnul egalității între conducere și credincioșii de rând, să susținem că acolo unde începe VSEHB, biserica încetează să mai existe. Dar a spune numai aceasta este insuficient.

Căci specificul activității VSEHB, în care nu vrem să fim atrași, nu stă la suprafață. El nu este pus în văzul tuturor. Toate se fac în cabinete cu ușile bine închise, unde poporul lui Dumnezeu nu are acces. Am avut ocazia să fim chemați în acele locuri. Dar știu oare credincioșii ce se face în acele misterioase ascunzișuri și de ce nu putem consimți să urmăm calea trădării? Știe oare poporul lui Dumnezeu că adevăratele cauze ale înființării Grupului de inițiativă le găsim nu în „Directive“ sau în „Regulamentul VSEHB“, ci în acea îngrozitoare apostazie a VSEHB în care se împotmoliseră mulți slujitori cu mult înainte de apariția acestor documente antievanghelice?!

Trebuie să ating aici o problemă care, cu toată delicatețea ei, nu poate fi ignorată, căci atunci ar fi imposibil să înțelegem tot dezastrul înfiorător care se abătuse peste biserici și chiar peste întregi uniuni religioase. La prima vedere se pare că e vorba de o chestiune particulară, în realitate însă ea privește tot poporul lui Dumnezeu. Iată un fragment din propria experiență:

Cazul la care mă refer a avut loc în anul 1956. Aveam pe atunci 30 de ani. În vederea unei eventuale călătorii în străinătate, cu scopul audierii unui ciclu de cursuri biblice, secretarul general al VSEHB, A. V. Karev, mi-a propus să-mi scriu autobiografia dându-mi pentru orientare o mapă cu autobiografiile candidaților desemnați pentru acele cursuri: M. Jidkov, I. Orlov, A. Kiriuhanțev, M. Melnik. Mi-am scris biografia și i-am prezentat-o lui A. V. Karev.

În curând am fost invitat prin citație la comisariatul militar, de unde am fost condus la KGB pentru a discuta cu lucrători de rang înalt. Dar și de astă dată, la fel ca de atâtea ori mai înainte, am respins categoric orice propunere de colaborare. După o convorbire îndelungată mi s-a spus: „Noi nu pretindem să renunțați la convingerile dumneavoastră. Aveți concepții maturizate. Dar suntem la curent cu intenția conducătorilor religioși de a vă da o pregătire teologică și de a vă avansa în posturi duhovnicești mai înalte. De aceea ținem să vă prevenim că vă temeți de noi fără temei și astfel comiteți o greșeală fatală! Fără noi nu veți putea avansa cu nici un pas în slujirea dumneavoastră!“

M-au alarmat afirmațiile reprezentanților securității pre-

Se poate admite gândul că unii slujitori ai VSEHB, lucrând în contact cu securitatea, intenționau totuși să rămână credincioși Domnului și să revină treptat pe calea adevărului. Dar activitatea lor ulterioară a confirmat că lucrul acesta e imposibil și că ei porniseră pe o cale de pe care nu există întoarcere.

Dispunem de numeroase fapte și documente, care sunt o dovadă a unei activități antievanghelice monstruoase, ceea ce ne permite, fără a pune semnul egalității între conducere și credincioșii de rând, să susținem că acolo unde începe VSEHB, biserica încetează să mai existe.

S. T. Golev

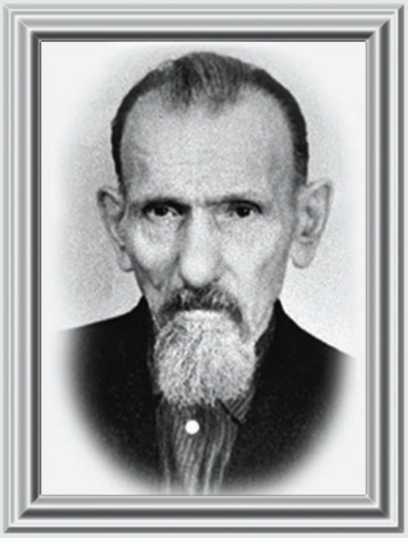

A. A. Șalașov

P. F. Zaharov

cum că oricine devine slujitor al bisericii trebuie să coordoneze cu ei fiece pas al slujirii sale. Și totuși aceste afirmații nu mi-au produs o impresie atât de zguduitoare ca faptul că ne îndemnau la tot o asemenea colaborare și slujitorii lui Hristos!

Voi reproduce discuția mea între patru ochi cu A. V. Karev în cancelaria VSEHB (pe atunci eram diacon în biserica din Uzlovaia, regiunea Moscova). În timpul discuției dumnealui m-a întrebat:

— Ei, frate dragă, cum îți merg treburile, cum decurge slujirea dumitale în biserică? Ce probleme ai?

— Slavă Domnului, totul e bine, — i-am răspuns eu — numai că sunt invitat mereu de lucrătorii KGB.

— Și ce pretind ei de la dumneata?

— Îmi cer să le comunic totul despre viața bisericii: unde vor avea loc adunările, cine participă activ la conducerea tineretului, care a fost tematica predicilor, cine dintre predicatorii „hoinari“ ne vizitează (astfel îi numeau ei pe evangheliștii rânduiți care vizitau și alte adunări), cine vorbește și ce se discută la sfaturile frățești și chiar de nu cumva locuiește cineva fără viză pe la credincioși. (Astăzi, când eu însumi mă folosesc mulți ani de-a rândul de grija ospitalierilor „onisifori“, înțeleg ce serviciu mi se propunea atunci.)

Karev m-a întrebat:

— Și cum ai reacționat la toate astea, scumpe frate?

— Sunt creștin și firește că nu pot accepta aceste condiții. Domnul îmi dă puteri să-I fiu credincios.

El tăcu un timp, apoi îmi zise:

— Știi ce-am să-ți spun, frate drag? Zadarnic te ferești de asemenea obligații. În activitatea noastră, fie a diaconului, fie a prezbiterului, fie a dirijorului de cor sau a predicatorului — orice slujbă, oricât de mică ar fi, e legată de anumite obligații. Și-apoi, cu onestitatea dumitale, nu vei schimba nimic: dacă nu le vei comunica dumneata, o va face altul, iar dumneata vei fi înlăturat.

M-am îngrozit văzând situația tragică în care a ajuns frățietatea. Căci dacă „toți sunt cu ei“, cu cei din afară, înseamnă că toți sunt fără Dumnezeu, toți sunt împotriva Lui. Prin urmare, în loc de biserică s-a creat o antibiserică. Până atunci consideram că numai unii slujitori ai VSEHB înfăptuiesc o lucrare duală. În ce-l privește însă pe A. V. Karev, în conștiința mea dumnealui era o personalitate excepțională. El mă captiva când se transfigura vorbind de la amvon. Acum însă am înțeles că de la amvon răsună doar cuvinte, iar problemele reale se rezolvă aici și în alte cabinete.

Dar era nevoie de timp, ca tot ce auzisem să se cristalizeze în conștiința mea și să capăt clarviziune prin rugăciuni și prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Discutând cu unii frați din adunarea noastră, căutam să găsim o soluție plăcută lui Dumnezeu, prin care să putem birui și înlătura acest păcat.

Anii treceau și cine știe cât ar fi continuat aceste căutări chinuitoare de nu s-ar fi abătut peste noi norii amenințători ai persecuțiilor. Represiunile se intensificau, se elaborau hotărâri și instrucțiuni ce limitau libertatea credinței. Dar nu persecuțiile ne înspăimântau, căci ele aduc numai binecuvântare când biserica e într-o stare cuvenită. Ne îngrozea faptul că le întâmpinăm cu inimi nepregătite, fără armura lui Dumnezeu, lipsiți de călăuzirea Lui. Și dacă adunările înregistrate activau sub influența păcătoasă a VSEHB, atunci multe adunări neînregistrate căutau să le imite felul de viață și de slujire, ca să obțină înregistrarea mult râvnită.

Văzând toate acestea, vroiam să înălțăm rugăciuni împreună cu tot poporul lui Dumnezeu către Tatăl Ceresc implorându-L să ne ocrotească. Dar cum să te rogi cu inima vinovată?! Cum ne va auzi fără pocăință, căci conducătorii bisericii deveniseră vrăjmașii Lui?! Prigoanele s-au abătut asupra noastră în perioada în care Îi fuseserăm necredincioși lui Dumnezeu, iar fără Dumnezeu ne aștepta numai înfrângerea. Și noi eram pe deplin conștienți că în cazul unei căderi sau al unui eșec, vina va fi numai a noastră, căci „Fața Domnului este împotriva celor ce fac rău“ (1 Pet. 3: 12).

Astfel ne-am văzut în fața necesității de a găsi mijloace de îndreptare a lucrurilor cu ajutorul Domnului, ajutor care, după cum știam din făgăduințele Lui, vine negreșit după pocăința și sfințirea noastră. Atunci El ne va asculta, ne va ajuta și ne va izbăvi. Și ne va izbăvi nu de prigoane, ci va ocroti biserica de ruinare. Mai mult decât atât, El ne va ajuta să restabilim, chiar în toiul persecuțiilor, tot ce a fost distrus și să rezidim în „vremuri de strâmtorare“.

Deja către anul 1958 s-au conturat direcțiile fundamentale ale mișcării bisericii, care au început a se traduce în viață odată cu înființarea, în aprilie 1961 în biserica din Uzlovaia, a Grupului de inițiativă în vederea convocării Congresului unional al bisericii CEB.

Cât de minunat și surprinzător a trezit Dumnezeu duhul poporului Său spre a susține sfânta cauză a trezirii duhovnicești, inițiată de El! Căci, începându-și slujirea deschisă la 13 august 1961 cu vizitarea VSEHB-ului și apoi expediind „Prima Epistolă“ către biserică, Grupul de inițiativă pășise având credință în ajutorul lui Dumnezeu, căci nu văzuse încă „Directivele“ și „Regulamentul VSEHB“ din anul 1960, despre care avea doar informații disparate. (A luat cunoștință de ele abia către momentul scrierii celei de a doua Epistole către biserică.) Iar prin aceste documente Dumnezeu a descoperit și a explicat copiilor Săi ceea ce Grupul de inițiativă n-ar fi putut să explice. Păcatul a devenit evident pentru toți, căci aceste prescripții interziceau copiilor să vină la adunări, reduceau la minimum botezul tinerilor sub 30 de ani, interziceau credincioșilor a vizita, în grup, alte biserici pentru a participa la adunare și se mai introduceau o mulțime de alte restricții. Bineînțeles, toți copiii adevărați ai lui Dumnezeu erau îndurerați de marea apostazie, posteau și se rugau pentru trezire, tindeau spre renașterea vieții duhovnicești în biserici, organizau adunări de tineret de sine stătătoare și de aceea chemarea Domnului de a sta în spărtură pentru apărarea adevărului a fost acceptată cu căldură de multe inimi sincere.

Dar inițiind o slujire de mare răspundere înaintea lui Dumnezeu, noi nu vroiam ca această mișcare să-i ia prin

> *M-am îngrozit văzând situația tragică în care a ajuns frățietatea. Căci dacă „toți sunt cu ei“, cu cei din afară, înseamnă că toți sunt fără Dumnezeu, toți sunt împotriva Lui. Prin urmare, în loc de biserică s-a creat o antibiserică. Până atunci consideram că numai unii slujitori ai VSEHB înfăptuiesc o lucrare duală. În ce-l privește însă pe A. V. Karev, în conștiința mea dumnealui era o personalitate excepțională. El mă captiva când se transfigura vorbind de la amvon. Acum însă am înțeles că de la amvon răsună doar cuvinte, iar problemele reale se rezolvă aici și în alte cabinete.*

surprindere pe slujitorii VSEHB. Cu aproape o lună înainte de a înmâna Prezidiului VSEHB primul document din partea Grupului de inițiativă, nutrind încă speranța că valul general al trezirii ce se contura i-ar putea îndemna pe lucrătorii responsabili ai VSEHB la pocăință și la restabilirea principiilor evanghelice, am găsit necesar să vizităm cancelaria VSEHB și, având o convorbire cu Karev, i-am spus:

— Sunteți un om cu renume mondial și cu o mare influență, de aceea ținem să vă amintim cuvintele spuse de Mardoheu Esterei: cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ați ajuns la împărăție, ca să vă pronunțați astăzi și dumneavoastră în apărarea adevărului lui Dumnezeu și al poporului Său.

Dumnealui a răspuns: „Înțelegeți-mă, n-o pot face. Și, în genere, e un lucru lipsit de perspectivă. Sistemul nostru este de așa natură, încât fiecare funcție este rezervată mai multor persoane. Dacă iau cuvântul, chiar mâine celorlalți lucrători din VSEHB li se va propune să țină o ședință la care fie Andreev *(pe atunci prezbiter superior în Ucraina. —* Gh. K.*)*, fie oricine altul mă va acuza de clevetire. El va fi susținut în unanimitate și eu voi fi înlăturat. Iar în locul meu va fi numit un altul, care va conduce lucrarea la fel ca mine sau poate și mai rău“.

— Atunci, după părerea dumneavoastră, cum se poate îndrepta situația creată în biserică?

— De-acum nu mai faci nimic. Cândva am îngăduit să ni se lege lațul la gât, iar acum el se strânge pe zi ce trece.

În acest răspuns am văzut o nouă dovadă a justeții lucrării începute. Hristos este Capul Bisericii. El este atotputernic și nu permite nimănui să dăuneze Bisericii atunci când ea Îi rămâne credincioasă. De aceea persecuțiile nu pot fi declarate drept motiv al căderii și abaterii de la adevăr. Nu ele sunt cauza, ci necredincioșia noastră. Iată de ce îndreptarea situației trebuie să poarte un caracter pur bisericesc. „Nu este datoria voastră să judecați pe cei dinăuntru? Cât despre cei din afară, îi judecă Dumnezeu“ (1 Cor. 5: 12, 13). În spiritul acesta au și fost întocmite primele documente ale Grupului de inițiativă, adresate și Guvernului, și VSEHB-ului, și bisericii.

Întrucât scopul principal al slujirii noastre era sfințirea întregului popor al Domnului și obținerea prezenței lui Dumnezeu în fiecare adunare, în fiecare suflet, deci și congresul bisericii CEB, propus de noi, trebuia să aibă un asemenea caracter. În „Darea de seamă a Comitetului organizatoric“ din 22 septembrie 1962 se menționa:

O adunare în pădure. Harkov, 1971

„Avem nevoie de congres... nu pentru cuvântări pompoase, ci ca să se adune la el trimișii bisericilor, care sunt slava lui Hristos, să ia Cuvântul lui Dumnezeu, să îngenuncheze înaintea Domnului zicând: «Iartă-ne, Dumnezeule preamilostive! Vezi în ce stare dezastruoasă e slujirea noastră, căci mulți slujitori s-au abătut de la poruncile Tale sfinte, iar noi un timp îndelungat am stat nepăsători și iată că poporul Tău geme din această cauză. Dar am venit astăzi înaintea Ta: ajută-ne să luăm hotărâri întemeiate pe Cuvântul Tău și inspirate de Duhul Tău Sfânt; trimite Duhul Sfânt să trezească poporul Tău, ca să ajungem la curăție și la unitate frățească după Cuvântul Tău și, împreună cu poporul Tău, să fim gata pentru venirea Ta apropiată, căci nimic întinat nu va intra la Tine!»“

Dar putea oare VSEHB să participe la un asemenea congres? Ei au respins programele noastre și chiar și-au îndreptat activitatea împotriva celor ce susțineau inițiativa congresului. Și când inițiatorii congresului au fost aruncați în închisori, iar unii slujitori au fost supuși persecuțiilor, în 1963 și în 1966 ei și-au ținut congresele cu participarea celor din afară. Iată ce mărturie a primit Consiliul Bisericilor de la un slujitor al bisericii, care luase cuvântul la congresul VSEHB în anul 1966:

„În anul 1966 am fost delegat la congres, unde mi s-a permis să iau cuvântul. Am relevat marile deficiențe ale VSEHB, abaterea lor de la adevăr și faptele nedemne ale prezbiterilor superiori. Când am coborât de la amvon, o persoană cu ecuson de delegat la congres s-a apropiat de mine și m-a invitat într-o odaie, unde mi-a prezentat legitimația de agent al KGB. Eu l-am întrebat: «Dumneavoastră ce căutați aici?»

El îmi răspunse: «Sunt frate cu VSEHB».

După aceea îmi zise: «Cine ți-a permis să vorbești astfel? La moara cui torni apă? Poate, vrei să nimerești acolo de unde te-ai întors?» (Fratele stătuse la închisoare — *Nota red.*)

Iar apoi mi se adresă împăciuitor, zicându-mi: «Hai să fim prieteni. Îți dau chiar adresa mea».

Eu am refuzat zicând: «Am să-l pun pe Karev la curent cu discuția noastră».

M-am apropiat de Karev și i-am povestit totul.

El m-a îmbrățișat și mi-a zis: «Nu-i nimic, te vei obișnui. Fără ei nu se poate».

Înainte de congresul din anul 1969 am primit o scrisoare de la VSEHB: «Să nu vă prezentați la congres, spre a evita neplăcerile».

septembrie 1974 *Semnătura“*

După cum vedem, în situația pe care și-o crease VSEHB, din orice punct de vedere am examina problema, ne ciocnim pretutindeni de confirmarea cuvintelor: „orice slujire, cât de cât văzută, implică anumite obligații“ și „fără ei (adică fără reprezentanții securității) nu veți putea înainta cu nici un pas în slujire“.

Ei au întins această cursă groaznică a păcatului în calea multor suflete, fapt confirmat de numeroase mărturii.

Drept exemplu, inserăm textul scrisorii adresate lui A. V. Karev de către un slujitor ce se află astăzi în rândurile VSEHB. Copia acestei scrisori a fost transmisă de dumnealui Consiliului Bisericilor în anul 1966:

„Sunt de acord și cu faptul că principala rădăcină a păcatului ce a adus frățietatea noastră la această stare este încălcarea de către lucrătorii VSEHB a principiului Dumnezeiesc al separării bisericii de stat. Esența acestui principiu e că lucrătorii duhovnicești nu trebuie să aibă legături tainice ori obligații față de organele de anchetă penală, față de autoritățile militare sau administrative. Toți oamenii progresiști, fie credincioși, fie necredincioși, au considerat și consideră asemenea relații drept cele mai josnice. «Sfatul» pe care mi l-ați dat în iarna anului 1958, când am venit la Dumneavoastră după Bibliile destinate adunării din Kiev și am avut o discuție confidențială, demonstrează că și Dumneavoastră sunteți vinovat de acest păcat. Un asemenea «sfat» îmi dăduse deja mai înainte A. I. Mițkevici. În prezent, prin credința, prin eroismul și duhul de jertfire al credincioșilor Săi, Domnul ne-a dat posibilitatea prielnică în întreaga țară de a ne elibera și de a ne curăța de acest păcat josnic. De ce atunci atât Dumneavoastră, cât și toți ceilalți din VSEHB rămâneți în el și căutați să-i atrageți și pe alții în acest păcat?“

Nu e oare o vrăjmășie față de Dumnezeu „a rămâne“ și „a atrage“ în abisurile îngrozitoare?!

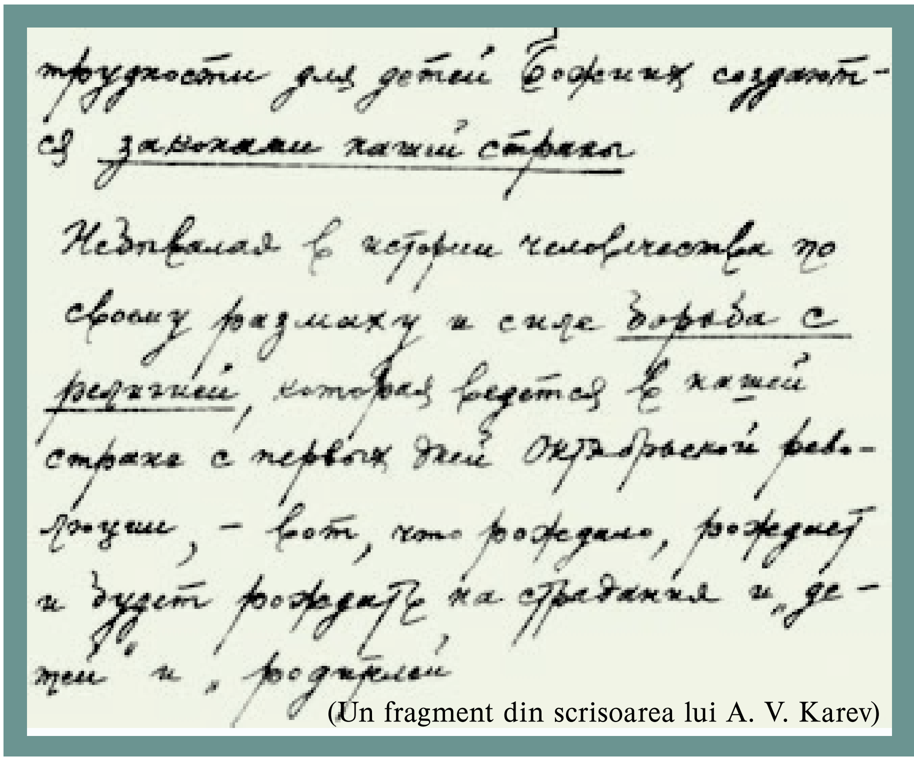

трудности для детей Божиих создают-
ся законами нашей страны

Невиданная в истории человечества по
своему размаху и силе борьба с
религией, которая ведется в нашей
стране с первых дней Октябрьской рево-
люции, — вот, что рождало, рождает
и будет рождать на страдания „де-
тей“ и „родителей“

(Un fragment din scrisoarea lui A. V. Karev)

Slujitorii VSEHB știu că toți creștinii adevărați nu au altă cale, decât cea a crucii. Și, cunoscând prea bine realitatea înfiorătoare a luptei împotriva religiei, luptă realizată de ateism prin legile țării, cum pot declara ei în fața întregii lumi că la noi nimeni nu este persecutat pentru credință?! Iată ce scria A. V. Karev, adresându-se Comitetului organizatoric:

„...Creează greutăți pentru copiii lui Dumnezeu legile țării noastre.

Lupta împotriva religiei, ce se duce în țara noastră din primele zile ale revoluției din Octombrie cu o amploare și o putere fără precedent în istoria omenirii, — iată ce a născut, naște și va naște «copii» și «părinți» sortiți suferinței“.

Și acum, în pofida acestei realități, ei declară în fața întregii lumi atât verbal, cât și în scris:

„...Odată cu proclamarea de către Guvernul Sovietic a libertății de conștiință, creștinii evanghelici baptiști au putut să-și continue liber activitatea în domeniul predicării Evangheliei, al organizării și educării bisericilor, în domeniul editării literaturii religioase și al pregătirii slujitorilor săi duhovnicești...“ („Братский вестник“, 1970, nr. 2, p. 5-7).

N-am fi amintit aceste momente dacă lucrătorii VSEHB n-ar fi continuat să răspândească cu același zel asemenea principii de „slujire“, dacă tineretul nostru ar fi cunoscut din ce motive nu ducem nici un fel de tratative cu VSEHB și nu căutăm să ne unim cu lucrătorii lui. Legăturile tainice ale VSEHB cu organele de stat sunt mult mai groaznice decât „Regulamentul“ și „Directivele“. Și VSEHB n-a făcut nici cea mai mică încercare de a-și schimba aceste principii de slujire, ci le consolidează și le propagă fiind totodată pe deplin conștient că acționează împotriva lui Dumnezeu și împotriva Bisericii Lui. Copiii lui Dumnezeu trebuie să știe lucrul acesta, căci e bine să suferi când știi că drumul tău este crucea lui Hristos.

ATITUDINEA LUMII FAȚĂ DE FRĂȚIETATEA PRIGONITĂ

Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei...
Ioan 15: 19

Ateismul, considerând mustrarea adusă de noi VSEHB-ului drept o amenințare directă a pozițiilor sale în biserică, chiar din primele zile ale mișcării noastre, ia toate măsurile, ca să obțină, pe calea represiunilor, finalizarea favorabilă pentru sine a dezacordului din sânul bisericii. Aruncați o privire asupra adunărilor noastre și veți vedea sute de biserici sfâșiate, lipsite de slujitori, constituite doar din membri simpli, dar care își pun încrederea în Dumnezeu. Priviți după sârma ghimpată a lagărelor — au fost aruncați în temnițe sute de frați și surori de-ale noastre! Majoritatea din numărul total al creștinilor condamnați din motive religioase sunt slujitorii frățietății noastre.

Articolele din lege, conform cărora erau condamnați credincioșii, au fost excluse din toate actele de amnistie decretate în acești 20 de ani.

Apăreau nenumărate broșuri și articole pline de acuzații neîntemeiate, ce aveau tendința evidentă de a justifica persecuțiile.

S-ar parea că forțele îndreptate spre înăbușirea mișcării nu corespund nici pe departe importanței ei. În realitate însă, noi pur și simplu nu apreciem la justa ei valoare acea grandioasă lucrare pe care Domnul o realizează prin poporul Său. Vorba e că **frățietatea noastră este, poate, unica asociație religioasă de mari proporții, sau mai exact unica biserică a creștinilor treziți, care a pășit pe calea independenței de stat, după cum cere porunca lui Dumnezeu,** ba și Constituția. Și întreaga luptă, toate întemnițările nu sunt decât măsuri îndreptate spre înăbușirea libertății duhului în Hristos, spre înrobirea conștiinței și spre constrângerea credincioșilor să renunțe la principiile evanghelice ale vieții bisericii.

Biserica luptă apărându-și independența și luptă cu fermitate, dar nu din ură față de prigonitori, ci numai pentru că viața bazată pe principiul supunerii față de lume este o viață în păcat, ce ne zădărnicește credința și lipsește de orice sens

Biserica luptă apărându-și independența, și luptă cu fermitate, dar nu din ură față de prigonitori, ci numai pentru că viața bazată pe principiul supunerii față de lume este o viață în păcat, ce ne zădărnicește credința și lipsește de orice sens încrederea noastră. Țelul spre care tindem — viața veșnică — nu poate fi atins în felul acesta. Noi nu cerem nimic din ce este al lumii și nu luăm nimic cu împrumut de la ea. Renunțând la toate, ne rezervăm un singur drept: să trăim după învățătura lui Isus Hristos — despărțiți de lume, neîntinați în cugete de păcatul colaborării cu cei din afară, să fim o biserică adevărată, să fim creștini devotați. Nouă însă ni se cerea contrariul: să nu-I fim credincioși lui Dumnezeu. Ni se cerea delicat și cu insistență, cu promisiuni și cu amenințări, ni se cerea prin instrucțiuni și decrete, ni se cerea când eram în libertate și când eram în închisori, ni se cerea oriunde și oricând...

încrederea noastră. Țelul spre care tindem — viața veșnică — nu poate fi atins în felul acesta. Noi nu cerem nimic din ce este al lumii și nu luăm nimic cu împrumut de la ea. Renunțând la toate, ne rezervăm un singur drept: să trăim după învățătura lui Isus Hristos — despărțiți de lume, neîntinați în cugete de păcatul colaborării cu cei din afară, să fim o biserică adevărată, să fim creștini devotați. Nouă însă ni se cerea contrariul: să nu-I fim credincioși lui Dumnezeu. Ni se cerea delicat și cu insistență, cu promisiuni și cu amenințări, ni se cerea prin instrucțiuni și decrete, ni se cerea când eram în libertate și când eram în închisori, ni se cerea oriunde și oricând...

Noi n-am respins legalizarea cu condiția respectării legii privind separarea bisericii de stat. Dar știam că, întrucât am devenit o biserică ce a pornit pe calea independenței, vom întâmpina greutăți. Și 20 de ani de represalii ne-au convins o dată în plus că în codul nescris al legilor ateiste există principiul conform căruia biserica ce nu dorește să mențină relații secrete cu organele securității nu numai că nu poate fi recunoscută, ci trebuie nimicită. Am înțeles că există o singură cale de a obține legalizarea, cale pe care ne-o și impuneau cu atâta insistență ateii: să acceptăm colaborarea secretă cu ei.

Noi am utilizat toate căile până la limita posibilităților: am făcut demersuri în vederea convocării congresului, ca să rezolvăm, în cadrul bisericii, problemele apărute, am chemat VSEHB la pocăință și am făcut o vizită la VSEHB, am vizitat Consiliul Afacerilor Religioase. Am făcut absolut tot ce ne stătea în puteri, dar toate acestea s-au dovedit a fi insuficiente. Mai trebuia ceva. Ce anume? Iată ce: „Vă propunem să colaborăm...“ Anume acest pas îl calificăm drept hotarul dintre viață și moarte, pe care nu-l putem trece nicidecum. Trebuia să alegem: ori să părăsim calea evlaviei, ori să fim prigoniți. Și, pentru că nu ne lăsăm noi înșine atrași și nu lăsăm să fie atrasă frățietatea dincolo de acest hotar — în pierzare —, suntem persecutați.

Noi

am utilizat toate căile până la limita posibilităților: am făcut demersuri în vederea convocării congresului, ca să rezolvăm, în cadrul bisericii, problemele apărute, am chemat VSEHB la pocăință și am făcut o vizită la VSEHB, am vizitat Consiliul Afacerilor Religioase. Am făcut absolut tot ce ne stătea în puteri, dar toate acestea s-au dovedit a fi insuficiente. Mai trebuia ceva. Ce anume? Iată ce: „Vă propunem să colaborăm...“ Anume acest pas îl calificăm drept hotarul dintre viață și moarte, pe care nu-l putem trece nicidecum. Trebuia să alegem: ori să părăsim calea evlaviei, ori să fim prigoniți. Și, pentru că nu ne lăsăm noi înșine atrași și nu lăsăm să fie atrasă frățietatea dincolo de acest hotar — în pierzare —, suntem persecutați.

Prin urmare, la întrebarea dacă am făcut tot posibilul pentru a soluționa conflictul suntem gata să răspundem cu certitudine: „Da, am făcut totul“! Însă toate demersurile noastre au fost respinse, fiindcă în ele se citea nu atât textul, cât subtextul, ne priveau în ochi căutând să înțeleagă după expresia feței dacă suntem dispuși, fie că nu acum, ci măcar în viitor, să le dăm împreună cu ceea ce e a cezarului și ce e a lui Dumnezeu. Ni se spunea: „Colaborați cu noi și atunci nimeni nu vă va persecuta“. Iată miezul problemei. Aici este cheia spre taina prigonirilor. Era destul să facem o aluzie cât de mică la acceptarea colaborării și persecuțiile ar fi încetat imediat. Firește că nu puteam face un asemenea pas și nu dintr-o simplă încăpățânare, nici chiar pentru că această pretenție nu avea o bază legală, ci fiindcă aceasta e o chestiune de viață și de moarte. Dacă am fi consimțit, atunci viața veșnică — chestiunea fundamentală a credinței noastre — ar fi fost pierdută pentru totdeauna. De aceea am depus toate eforturile ca să fim înțeleși just, noi am pornit pe calea legală de rezolvare a problemei. Însă, drept răspuns, am fost supuși unor represiuni și mai drastice.

Toate acestea ne permit să conchidem următoarele:

ateismul recunoaște numai o modalitate de separare a bisericii de stat: o separare din partea fațadei constituționale și o deplină unire prin ușa din dos;

există o singură legalizare posibilă: a stabili mai întâi o colaborare ilegală cu organele secrete ale KGB, precum și relații de încredere reciprocă cu Consiliul Afacerilor Religioase;

există o singură cale de legalizare a bisericii: a-L respinge pe Hristos și Evanghelia Lui spre a urma în viața bisericească indicațiile ateilor și legile lor antievanghelice cu privire la culte.

La aceste concluzii ne conduc și insistentele cerințe actuale de a înregistra adunărilor în baza Legislației din anii 1929—1975, care denaturează relațiile dintre biserică și stat și în care se conține nenorocirea pentru biserică, dar nu prin faptul că o supune atacurilor din exterior, ci fiindcă prescrie ca înșiși slujitorii să facă lucrările păcătoase. Astfel legea desparte biserica de Dumnezeu și, făcând-o neputincioasă, o aruncă în pierzare. Domnul să ne izbăvească de un asemenea destin!

BUCURIA CELOR CE SE ÎNCRED ÎN DOMNUL

...Domnul îi umpluse de bucurie... 2 Cron. 20: 27

Preaiubiți prieteni în Hristos! Întreaga noastră cale este marcată de binecuvântări de la Domnul! Minunate sunt orizonturile ce ni se deschid pe căile Sale!

Ne amintim cu o adâncă mulțumire lui Dumnezeu de zilele când se constituia Comitetul organizatoric, iar ulterior și Consiliul Bisericilor! Câți slujitori devotați lui Hristos, încercați în cuptorul suferințelor și căliți în închisori, își uneau frățește mâinile încadrându-se cu bucurie în lucrarea comună sub călăuzirea Duhului Sfânt!

Mulți dintre ei își continuă și astăzi munca: unii în libertate, alții supuși persecuțiilor, iar majoritatea sunt în închisori. În acești 20 de ani n-a fost o zi în care să nu fie întemnițat vreun slujitor al Consiliului Bisericilor, iar numărul celor care se află astăzi în locurile de detențiune se ridică la mai mult de o sută. Numărul celor aflați după gratii pentru credință în tot decursul perioadei de trezire duhovnicească atinge cifra de două mii. Iată numele slujitorilor Consiliului Bisericilor care întâmpină jubileul aflându-se în detențiune: N. Gh. Baturin, P. V. Rumacik; D. V. Mineakov, M. I. Horev, N. P. Hrapov, I. E. Ivașcenko, P. T. Râtikov, N. I. Kabâș, G. V. Kostiucenko, I. G. Skorneakov, A. T. Kozorezov, V. F. Râjuk, A. S. Redin, E. N. Pușkov.

Aruncându-i din nou în închisori pe slujitorii Domnului, lumea le-a dat în felul acesta cea mai înaltă apreciere: deci ei nu se învoiesc nici după 20 de ani de grele încercări să se abată de la poruncile lui Dumnezeu. Ce biruință minunată a Domnului! Prin urmare, frățietatea continuă să stea pe poziții ferme! Și poate oare să se clatine biserica dacă e condusă de brațul Lui?! Numai de I-ar rămâne credincioasă până la sfârșit!

Să ne amintim cum a adoptat frățietatea Statutul în numele prosperării duhovnicești și al armoniei în rândurile poporului lui Dumnezeu. Acest Statut L-a confirmat numai pe Isus Hristos drept unica și deplina autoritate asupra bisericii (Efes. 4: 15, 16). Și să nu fie pe steagul trezirii duhovnicești nici un alt nume, decât cel al lui Isus Hristos! Iată esențialul!

Statutul nostru este un mic document al unei mari credințe, fiindcă, bizuindu-ne pe dragostea, dărnicia și atotputernicia lui Dumnezeu, noi am inclus, prin credință, în statut lucruri pe care frățietatea încă nu le avea, dar de care simțea o mare necesitate.

— Noi am scris despre independența bisericii și Dumnezeu ne-a dăruit-o;
— despre prezența copiilor în biserică — și El ni i-a adus;
— despre literatură — El ne-a dat o editură;
— despre cursurile biblice — și aici am obținut succese;
— despre reprezentarea frățietății în străinătate — și Dumnezeu ne-a venit și aici în ajutor!

Și oare numai atât ne-a dăruit Domnul?!

— Noi am venit la El cu pocăință și El ne-a iertat;
— cu setea după sfințenie — și El ne-a sfințit;

— cu consacrare — și El ne-a primit și ne conduce pe calea mântuirii în împărăția slăvii nepieritoare!

Și anume pe cei ce urmează această cale a harului, Consiliul Bisericilor îi salută astăzi dând slavă Tatălui, Fiului și Sfântului Duh.

Salutăm toate bisericile frățietății prigonite, multe dintre care duc o mare luptă de suferințe!

În Numele lui Isus Hristos îi salutăm și pe scumpii noștri frați și surori întemnițați, risipiți prin lagăre, închisori, surghiunuri și spitale de psihiatrie, care n-au pășit pe calea apostaziei și nu și-au iubit propria viață chiar până la moarte (Apoc. 12: 11).

Salutăm de asemenea Consiliul Rudelor celor Întemnițați, care, prin rugăciunile și demersurile lui, face tot posibilul ca să ia parte la suferințele celor oprimați pentru Numele lui Isus.

Cinstim memoria lucrătorilor Bisericii renăscute care au trecut în locașurile Domnului, dându-ne un exemplu de credință demn de urmat.

Salutăm generația creștinilor în vârstă, care „și-au pus în joc viața pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos“ (Fapt. 15: 26) și servesc astfel drept pildă pentru tinerii creștini.

Nu numai noi, ci și mii de suflete mântuite Îl slăvesc pe Domnul pentru acei copii ai lui Dumnezeu care pun la dispoziția bisericilor prigonite odăile lor (Luc. 22: 11), unde se țin adunări de părtășie și își găsesc adăpost cei credincioși, îndeplinind, spre slava Mântuitorului, munca de vestire a Evangheliei și de tipărire a Cuvântului sfânt.

Regretând că au fost dați uitării întemnițații în cumpliții ani ’30-’40, dorim să-i mângâiem cu nădejdea în Domnul pe cei care n-au fost susținuți de biserică și, într-o singurătate tăcută, au suportat despărțirea de rudele lor întemnițate pentru Numele Domnului ori care nu primiseră izbăvirea (Evr. 11: 35).

Îl preamărim pe Domnul pentru râvna și curajul lucrătorilor editurii „Hristianin“, care, făcându-se părtași la suferințele Bisericii lui Hristos, prin munca lor cu lepădare de sine, contribuie la răspândirea Evangheliei.

Salutăm tineretul care a completat rândurile poporului răscumpărat al lui Dumnezeu și îi dorim sfințenie în viața personală, o credință adâncă și o dragoste fierbinte pentru Dumnezeu!

Salutăm copiii din familiile creștine și înălțăm rugăciuni fierbinți ca ei să se predea în mâinile sigure ale Mântuitorului!

Salutăm pe creștinii din întreaga lume, care, urmând porunca lui Hristos, prin rugăciune, prin dragoste efectivă și cuvinte de încurajare, prin emisiuni radiofonice creștine, împărtășesc suferințele frățietății noastre!

Salutăm de asemenea uniunea frățească și misiunea „Friedensstimme“ („Vocea păcii“), care, odinioară prin compătimire, iar astăzi prin ajutor material, împărtășesc suferințele frățietății noastre prigonite.

Salutăm slujitorii și colaboratorii Reprezentanței pentru relații cu străinătatea a Consiliului Bisericilor al CEB, care, în pofida lanțurilor și pribegirilor, n-au încetat să-I slujească lui Dumnezeu în rândurile frățietății prigonite.

Cuvântul nostru e adresat și celor ce au obosit în cale și înțeleg că odinioară erau plini de râvnă pentru cauza trezirii, iar astăzi au slăbit în credință: îmbărbătați-vă și puneți-vă nădejdea în Dumnezeu! El este gata să vă ajute. Venirea Lui este aproape.

Ne rugăm și pentru cei care, din cauza neștiinței și a șovăielii, au rămas încă în mediul care n-a fost atras în mișcarea de trezire, căci nutrim față de ei un sentiment de sinceră dragoste prin sângele lui Hristos.

Scumpi părtași la mântuirea veșnică! În aceste zile fericite ale aniversării prima noastră rugăciune să fie cea de mulțumire lui Dumnezeu pentru bunătatea și dragostea Lui! Să-I înălțăm primul nostru imn Celui ce ne-a spălat cu sângele Său, iar acum ne-a scos pe calea mântuitoare a trezirii. Viața ni s-a schimbat. Dar să nu pierdem smerenia. Numelui Tău, Doamne, dă slavă! Noi am pornit având numai credință și făgăduințele lui Dumnezeu și am intrat în minunea care, prin puterea lui Dumnezeu, durează deja 20 de ani.

Să continue Domnul această minune până la venirea Sa, ca imnul de laudă Lui, început în această vale a plângerii, să continue în Împărăția Lui în vecii vecilor! Amin.

Rămâneţi tari în acelaşi duh, şi luptaţi cu un suflet pentru credinţa Evangheliei.
Filip. 1: 27

FOAIA FRĂŢEASCĂ

Nr. ③④ 1986
Apare din 1965
CONSILIUL BISERICILOR CREŞTINILOR EVANGHELICI BAPTIŞTI

Domnul iubeşte pe poporul Său... 2 Cron. 2: 11
25
1961-1986

Vă salutăm şi vă felicităm pe toţi, preaiubiţi fraţi şi surori în Hristos, cu ocazia aniversării îndurării lui Dumnezeu!

Luna august a anului 1961 a devenit pentru frăţietatea noastră o fericită lună din anul de îndurare al Domnului. Ea a devenit crucială pentru noi într-un mod surprinzător în perioada apostaziei, în perioada de întuneric fatal şi de suferinţe ale poporului Domnului.

Ce s-a întâmplat atunci? Ce forţă a împrăştiat întunericul? A cui mână puternică ne-a scos în libertate? Răspunsul ni-l dă Domnul: „Am văzut asuprirea poporului Meu... M-am pogorât ca să-l izbăvesc...“ (Exod. 3: 7, 8).

Câte rugăciuni cu suspine a înălţat poporul Domnului! Câte lacrimi a vărsat! Şi iată că a fost auzit şi izbăvit! Cu toate că Domnul lucrează prin robii Săi credincioşi, totuşi izbăvirea este rodul braţului Său, al îndurării Lui, al iertării Lui! El este unicul nostru Mântuitor şi Izbăvitor! O, cât de mult avea nevoie poporul lui Dumnezeu de a se elibera de cătuşele dispoziţiilor păcătoase, care au dus mii de suflete la moartea spirituală! Şi, în sfârşit, a sosit această sărbătoare! Sărbătoarea izbăvirii noastre de către Dumnezeu – iată ce serbăm astăzi aducând laude cuvenite Celui care, cu inimă iubitoare şi cu mână puternică, ne-a scos din impas şi ne ocroteşte prin mila Sa până astăzi.

Cu prilejul sărbătorii libertăţii şi a părtăşiei sfinţilor cu Dumnezeu, cu prilejul sărbătorii vieţii, a triumfului şi a marii bucurii îi felicităm pe toţi cei credincioşi Domnului! Serbaţi, preaiubiţi fraţi şi surori, triumfaţi, tinerilor, bucuraţi-vă, toţi cei credincioşi, căci Domnul a venit să împărăţească în inimile celor ce Îi sunt credincioşi! Pe noi, deja răscumpăraţi odată şi care am început să pierdem iarăşi cărarea neprihănirii, El, care este dragoste, dăruindu-ne har peste har, ne-a adus din nou pe calea autenticei libertăţi duhovniceşti în Hristos. El ne-a unit cu „adunarea în sărbătoare... Biserica celor întâi-născuţi, care sunt scrişi în ceruri“ (Evr. 12: 22, 23), cu Biserica celor biruitori, care îi include pe eroii credinţei din toate veacurile, începând de la apostoli. Ne-a unit cu cei care şi-au păstrat înflăcărarea inimilor atunci când dragostea celor din Efes se răcea;

cu cei care au trecut biruitori prin prigoanele şi suferinţele Smirnei şi ale Pergamului;

cu cei care s-au împotrivit pseudoapostolilor şi ispitelor Izabelei în Tiatira;

cu cei care nu şi-au pângărit hainele în Sardes;

cu cei care au avut un scurt răgaz de odihnă în dragostea Filadelfiei

şi, în fine, ne-a unit cu cei care, în mediul Laodiceii nepăsătoare şi pline de sine, şi-au deschis inima pentru Hristos, ca să moştenească viaţa veşnică. Aceasta e o biruinţă!

Dar ce trebuie să facă sfinţii lui Dumnezeu când cei care rămân nepocăiţi, care poartă cea mai mare vină pentru abaterea poporului Domnului, care, moştenind apostazia păcătoasă, o înmulţesc fără frică?! Răspunsul Domnului este următorul: „Cine este nedrept, să fie nedrept şi mai departe; cine este întinat, să se întineze şi mai departe; cine este fără prihană să trăiască şi mai departe fără prihană. Şi cine este sfânt, să se sfinţească şi mai departe!“ Căci fără sfințire nimeni nu va vedea pe Domnul (Apoc. 22: 11; Evr. 12: 14). „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui“ (Apoc. 22: 12). Nu numai după credință, ci și după fapte.

Noi însă, preaiubiților, să-I mulțumim lui Dumnezeu, care ne-a dăruit biruința prin Isus Hristos! Pe El să-L preamărim și Lui să-I cântăm „Osana!“ din inimi pline de recunoștință. Căci numai El este vrednic de mărire, cinste și închinare în vecii vecilor! Amin.

Cu dragoste și rugăciune pentru dumneavoastră —
CONSILIUL BISERICILOR CEB

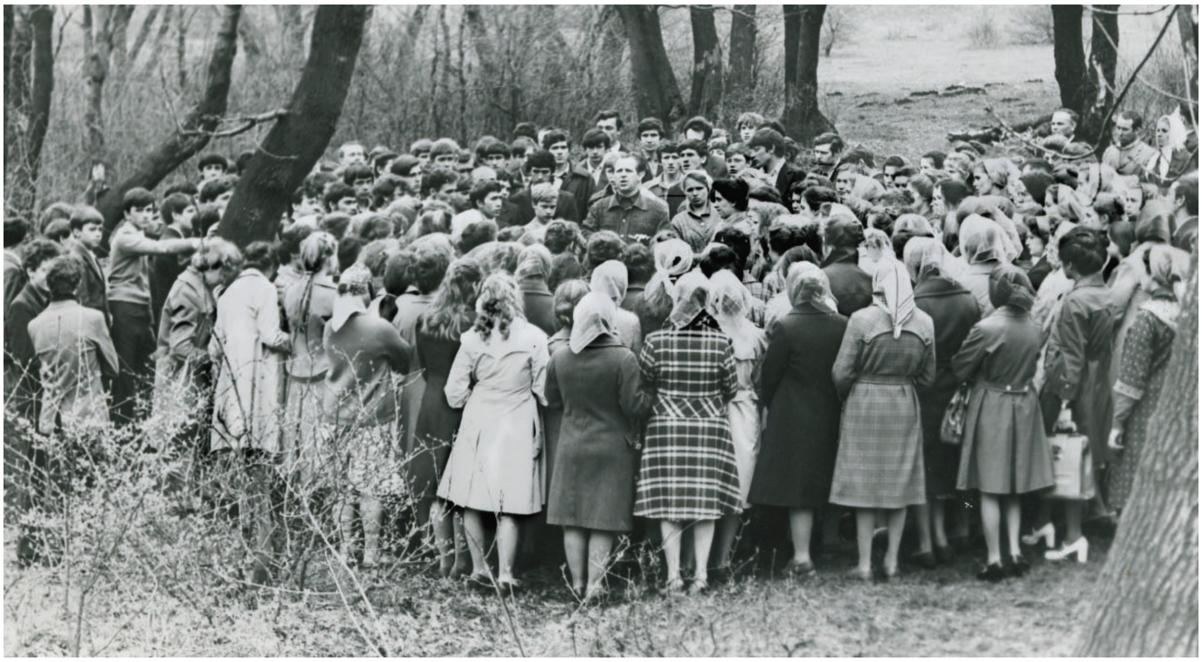

Una din adunările de părtășie a tineretului la Rostov pe Don, care a fost împrăștiată de miliție. E. N. Pușkov, care conducea adunarea, a fost arestat. 1983

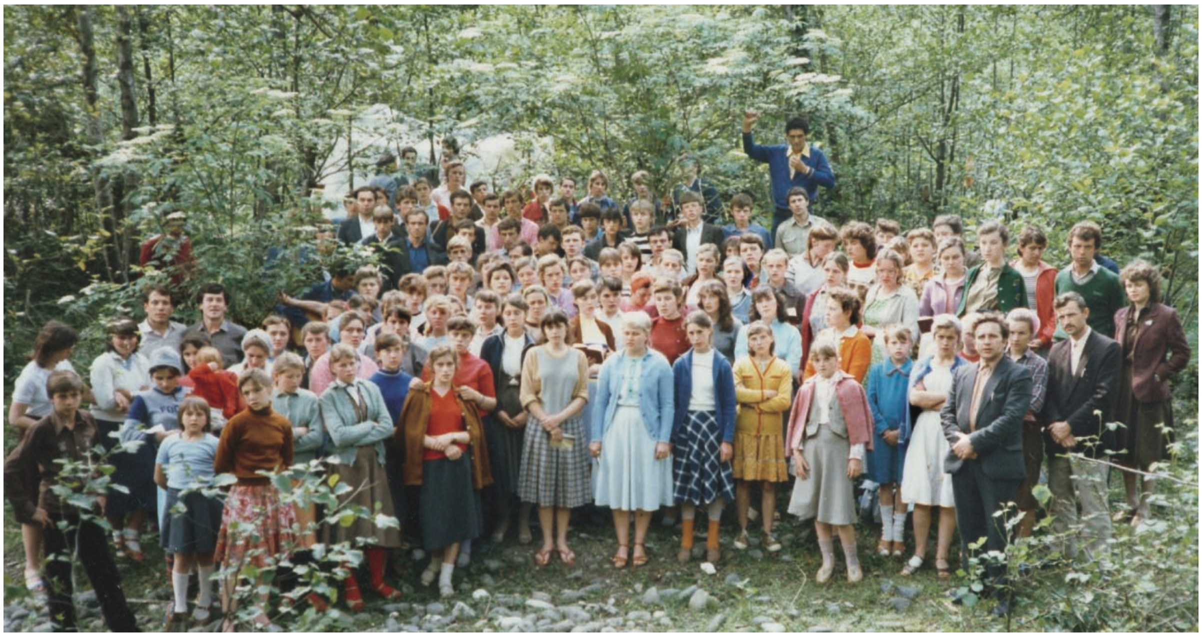

Tineretul s-a adunat spre a-I da slavă Domnului. Ținutul Krasnoiarsk, 1986

Principala moștenire a trezirii

Scumpă Biserică a lui Isus Hristos! Preaiubiți moștenitori ai Împărăției lui Dumnezeu!

Dacă am putea înțelege până la capăt marea însemnătate a trezirii săvârșite de Dumnezeu în poporul Său, I-am aduce mulțumiri la nesfârșit! Și să dea Domnul să înțelegem că principala moștenire a trezirii mântuitoare constă în recăpătarea lui Hristos în calitate de Cap al Bisericii Sale, în obținerea prezenței lui Dumnezeu, care a fost pierdută de-a lungul deceniilor de frățietatea noastră în persoana slujitorilor apostați, deși Dumnezeu a locuit întotdeauna în inimile copiilor Săi adevărați.

Istoria creștină e plină de exemple triste de prăbușiri ale bisericilor și uniunilor ca urmare a metodei folosite secole de-a rândul de satana: loviturile corporale ale prigonirilor. „Piele pentru piele! Omul dă tot ce are pentru viața lui“ (Iov 2: 4). După acest criteriu el înlătură lucrătorii duhovnicești, schimbându-i cu oameni nevrednici și, făcând poporul lui Dumnezeu să păcătuiască, îl lipsește de clarviziunea Dumnezeiască și chiar de prezența Lui. Dar Sfânta Scriptură ne-a lăsat destule exemple de biruință asupra acestor uneltiri ale diavolului.

Primele ispite, care s-au abătut pretutindeni peste biserica nou-testamentală, constau din încercările diavolului de a surpa biserica prin „mici“ modificări în viața ei rituală, efectuate cu scopul de a evita persecuțiile pentru crucea lui Hristos. Iată de ce primul sobor apostolic poate fi apreciat, pe drept cuvânt, un sobor îndreptat împotriva tentativelor de a transforma Biserica prigonită a lui Isus Hristos în biserică neprigonită. Discuțiile îndelungate care se făcuseră în sobor demonstrau cât de adânc pătrunsese în conștiința multor slujitori ai tinerei biserici ideea convenabilă despre utilitatea îmbinării poruncilor lui Hristos cu ceremoniile și legile Vechiului Testament. Apostolul Petru a fost nevoit să declare înaintea soborului: „Acum dar, de ce ispitiți pe Dumnezeu?...“ (Fapt. 15: 10). Această îmbinare a legii cu harul divin promitea eliberarea de persecuții. Dar prea puțini intuiau ce atentat împotriva bisericii și împotriva destinului veșnic al sfinților pusese la cale cel viclean! Apostolul Pavel demască, în Epistola către galatenii molipsiți de aceeași boală, caracterul avid al propagării acestei învățături înșelătoare: „Toți cei ce umblă după plăcerea oamenilor, vă silesc să primiți tăierea împrejur, numai ca să nu sufere ei prigonire pentru crucea lui Hristos“ (Gal. 6: 12). Și le îndreaptă atenția asupra consecințelor ei păgubitoare: „Voi... v-ați despărțit de Hristos; ați căzut din har“ (Gal. 5: 4). A fost abaterea aceasta mică sau mare dacă numai prin har suntem mântuiți (Efes. 2: 8) și dacă „nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți“ afară de Numele lui Isus (Fapt. 4: 12)?! Iată deci ce țel urmărea satana: prin unele cedări mici să lipsească biserica de principalul – de Domnul. În trecut vrăjmașul sufletelor omenești a supus unor atare ispite și frățietatea noastră. Și dacă apostolii, fiind aleși de Hristos și făcând ceea ce Îi este plăcut Lui, s-au împotrivit diavolului și au condamnat la soborul lor abaterile nefaste, luând o hotărâre plăcută Duhului Sfânt, atunci centrul nostru (VSEHB) n-a putut ține piept atacurilor satanei, fiindcă fusese alcătuit de organele puterii din slujitori care, nedorind să sufere pentru crucea lui Hristos, acceptaseră compromisurile cu lumea. În consecință –

ca să nu sufere prigonire, ei lansau directive antievanghelice;

ca să nu sufere prigonire, limitau botezurile, slujitorii închideau casele de rugăciune;

și până în prezent una din părți o clevetește și o expune la suferințe pe cealaltă numai ca să nu sufere ea prigonire pentru crucea lui Hristos;

și până în ziua de azi mai persistă practica, în virtutea căreia cei din afară, pe calea legalizării bisericilor, fac o selecție calitativă a slujitorilor în defavoarea bisericii. Fiindcă pe cei care nu se învoiesc să se abată de la poruncile lui Hristos lumea nu-i recunoaște și nu le permite să îndeplinească slujba în biserică. În schimb, cei care se învoiesc să nesocotească poruncile Domnului, obțin această recunoaștere și cele mai vaste posibilități de activitate. Astfel biserica nimerește într-o dublă nenorocire: îi pierde pe adevărații slujitori, adică pierde clarviziunea duhovnicească și, lucru și mai grav, cade în mod forțat pe mâna celor ce au nesocotit conștient poruncile lui Dumnezeu. Dar, respingând rând pe rând poruncile lui Isus,

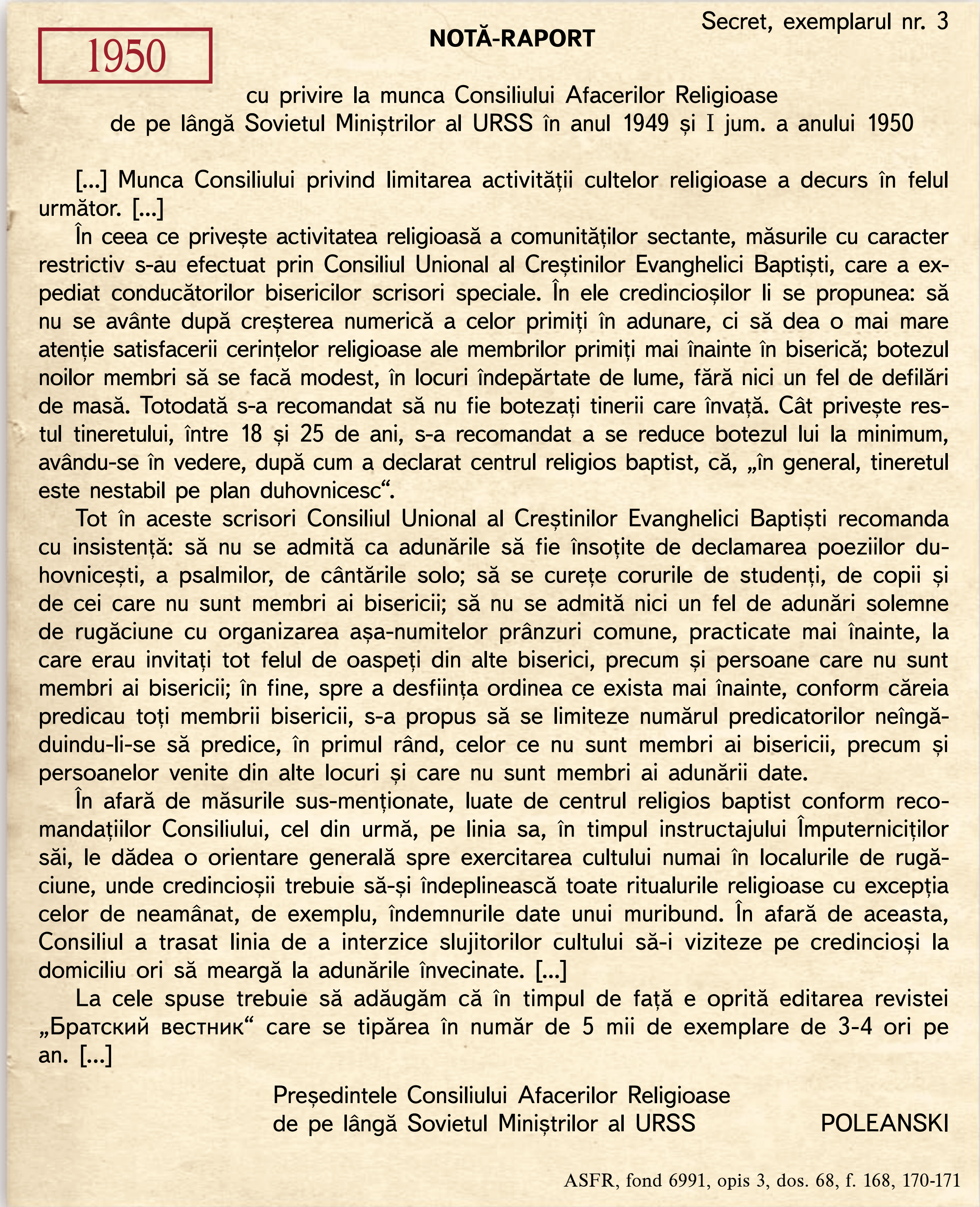

1950

Secret, exemplarul nr. 3

NOTĂ-RAPORT

cu privire la munca Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS în anul 1949 și I jum. a anului 1950

[...] Munca Consiliului privind limitarea activității cultelor religioase a decurs în felul următor. [...]

În ceea ce privește activitatea religioasă a comunităților sectante, măsurile cu caracter restrictiv s-au efectuat prin Consiliul Unional al Creștinilor Evanghelici Baptiști, care a expediat conducătorilor bisericilor scrisori speciale. În ele credincioșilor li se propunea: să nu se avânte după creșterea numerică a celor primiți în adunare, ci să dea o mai mare atenție satisfacerii cerințelor religioase ale membrilor primiți mai înainte în biserică; botezul noilor membri să se facă modest, în locuri îndepărtate de lume, fără nici un fel de defilări de masă. Totodată s-a recomandat să nu fie botezați tinerii care învață. Cât privește restul tineretului, între 18 și 25 de ani, s-a recomandat a se reduce botezul lui la minimum, avându-se în vedere, după cum a declarat centrul religios baptist, că, „în general, tineretul este nestabil pe plan duhovnicesc".

Tot în aceste scrisori Consiliul Unional al Creștinilor Evanghelici Baptiști recomanda cu insistență: să nu se admită ca adunările să fie însoțite de declamarea poeziilor duhovnicești, a psalmilor, de cântările solo; să se curețe corurile de studenți, de copii și de cei care nu sunt membri ai bisericii; să nu se admită nici un fel de adunări solemne de rugăciune cu organizarea așa-numitelor prânzuri comune, practicate mai înainte, la care erau invitați tot felul de oaspeți din alte biserici, precum și persoane care nu sunt membri ai bisericii; în fine, spre a desființa ordinea ce exista mai înainte, conform căreia predicau toți membrii bisericii, s-a propus să se limiteze numărul predicatorilor neîngăduindu-li-se să predice, în primul rând, celor ce nu sunt membri ai bisericii, precum și persoanelor venite din alte locuri și care nu sunt membri ai adunării date.

În afară de măsurile sus-menționate, luate de centrul religios baptist conform recomandațiilor Consiliului, cel din urmă, pe linia sa, în timpul instructajului Împuterniciților săi, le dădea o orientare generală spre exercitarea cultului numai în localurile de rugăciune, unde credincioșii trebuie să-și îndeplinească toate ritualurile religioase cu excepția celor de neamânat, de exemplu, îndemnurile date unui muribund. În afară de aceasta, Consiliul a trasat linia de a interzice slujitorilor cultului să-i viziteze pe credincioși la domiciliu ori să meargă la adunările învecinate. [...]

La cele spuse trebuie să adăugăm că în timpul de față e oprită editarea revistei „Братский вестник" care se tipărea în număr de 5 mii de exemplare de 3-4 ori pe an. [...]

Președintele Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS POLEANSKI

ASFR, fond 6991, opis 3, dos. 68, f. 168, 170-171 noi Îl respingem astfel pe Hristos. Și lumea obține cu ușurință despărțirea noastră de Dumnezeu numai datorită nedorinței slujitorilor de a suferi prigonire pentru crucea lui Hristos!

Ducându-i pe slujitorii VSEHB la acest păcat, diavolul a comis un jaf extrem de mare! Dându-le o viață pământească confortabilă, el le-a răpit, în schimb, mântuirea și viața veșnică! Noi însă, preaiubiților, văzând nenorocirea ce lovise frățietatea, am înălțat rugăciuni către Dumnezeu și am râvnit, prin pocăință și o nouă consacrare, să căutăm a-L îndupleca să-Și întoarcă iar fața spre poporul Său. Căci numai în întoarcerea la Dumnezeu este viața noastră! Când Domnul este cu noi, atunci cu noi e și puterea, și ajutorul, și binecuvân-

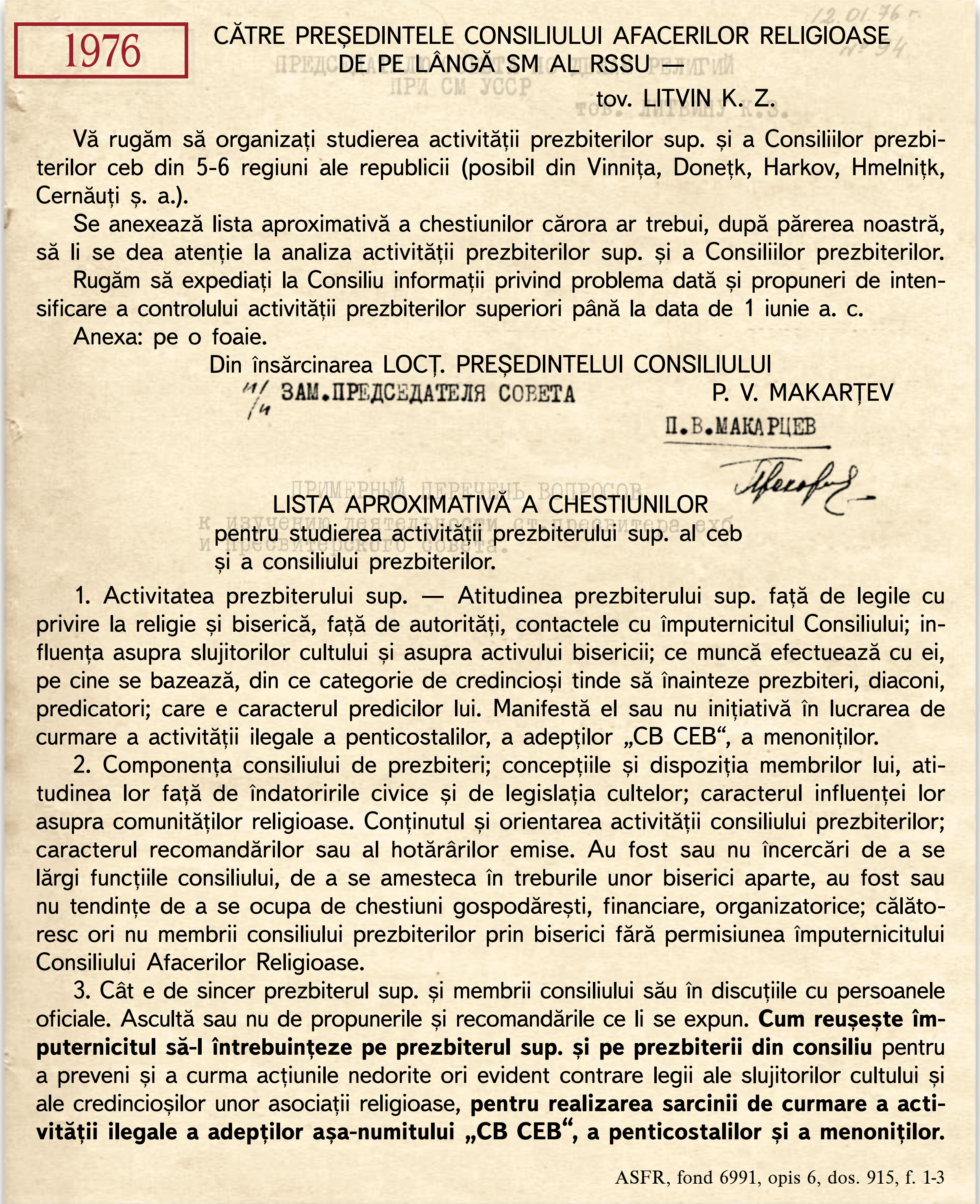

1976

12.01.76 г.
№ 94

CĂTRE PREȘEDINTELE CONSILIULUI AFACERILOR RELIGIOASE
DE PE LÂNGĂ SM AL RSSU —
tov. LITVIN K. Z.

Vă rugăm să organizați studierea activității prezbiterilor sup. și a Consiliilor prezbiterilor ceb din 5-6 regiuni ale republicii (posibil din Vinnița, Donețk, Harkov, Hmelnițk, Cernăuți ș. a.).

Se anexează lista aproximativă a chestiunilor cărora ar trebui, după părerea noastră, să li se dea atenție la analiza activității prezbiterilor sup. și a Consiliilor prezbiterilor.

Rugăm să expediați la Consiliu informații privind problema dată și propuneri de intensificare a controlului activității prezbiterilor superiori până la data de 1 iunie a. c.

Anexa: pe o foaie.

Din însărcinarea LOCȚ. PREȘEDINTELUI CONSILIULUI
ЗАМ.ПРЕДСЕДАТЕЛЯ СОВЕТА P. V. MAKARȚEV
П.В.МАКАРЦЕВ

LISTA APROXIMATIVĂ A CHESTIUNILOR
pentru studierea activității prezbiterului sup. al ceb
și a consiliului prezbiterilor.

1. Activitatea prezbiterului sup. — Atitudinea prezbiterului sup. față de legile cu privire la religie și biserică, față de autorități, contactele cu împuternicitul Consiliului; influența asupra slujitorilor cultului și asupra activului bisericii; ce muncă efectuează cu ei, pe cine se bazează, din ce categorie de credincioși tinde să înainteze prezbiteri, diaconi, predicatori; care e caracterul predicilor lui. Manifestă el sau nu inițiativă în lucrarea de curmare a activității ilegale a penticostalilor, a adepților „CB CEB“, a menoniților.

2. Componența consiliului de prezbiteri; concepțiile și dispoziția membrilor lui, atitudinea lor față de îndatoririle civice și de legislația cultelor; caracterul influenței lor asupra comunităților religioase. Conținutul și orientarea activității consiliului prezbiterilor; caracterul recomandărilor sau al hotărârilor emise. Au fost sau nu încercări de a se lărgi funcțiile consiliului, de a se amesteca în treburile unor biserici aparte, au fost sau nu tendințe de a se ocupa de chestiuni gospodărești, financiare, organizatorice; călătoresc ori nu membrii consiliului prezbiterilor prin biserici fără permisiunea împuternicitului Consiliului Afacerilor Religioase.

3. Cât e de sincer prezbiterul sup. și membrii consiliului său în discuțiile cu persoanele oficiale. Ascultă sau nu de propunerile și recomandările ce li se expun. **Cum reușește împuternicitul să-l întrebuințeze pe prezbiterul sup. și pe prezbiterii din consiliu** pentru a preveni și a curma acțiunile nedorite ori evident contrare legii ale slujitorilor cultului și ale credincioșilor unor asociații religioase, **pentru realizarea sarcinii de curmare a activității ilegale a adepților așa-numitului „CB CEB“, a penticostalilor și a menoniților.**

ASFR, fond 6991, opis 6, dos. 915, f. 1-3

STRICT SECRET

26 decembrie 1946, nr. 721-ss

TUTUROR ÎMPUTERNICIȚILOR CONSILIULUI
AFACERILOR RELIGIOASE DE PE LÂNGĂ
SOVIETUL MINIȘTRILOR AL URSS

SCRISOARE INSTRUCTIVĂ nr. 4
[...] CU PRIVIRE LA PUNEREA DE ACORD CU ÎMPUTERNICIȚII CONSILIULUI A NUMIRII ÎN FUNCȚIE A SLUJITORILOR CULTULUI

[...]

Organul executiv al bisericii pune de acord în mod nemijlocit cu Împuternicitul Consiliului Afacerilor Religioase candidatul de slujitor propus de ei și, dacă nu este respins, comunitatea cere aviz de la centrul religios unional [...]

Locț. Președintelui Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă SM al URSS SADOVSKI

ASFR, fond 6991, opis 3, dos. 35, f. 79-83

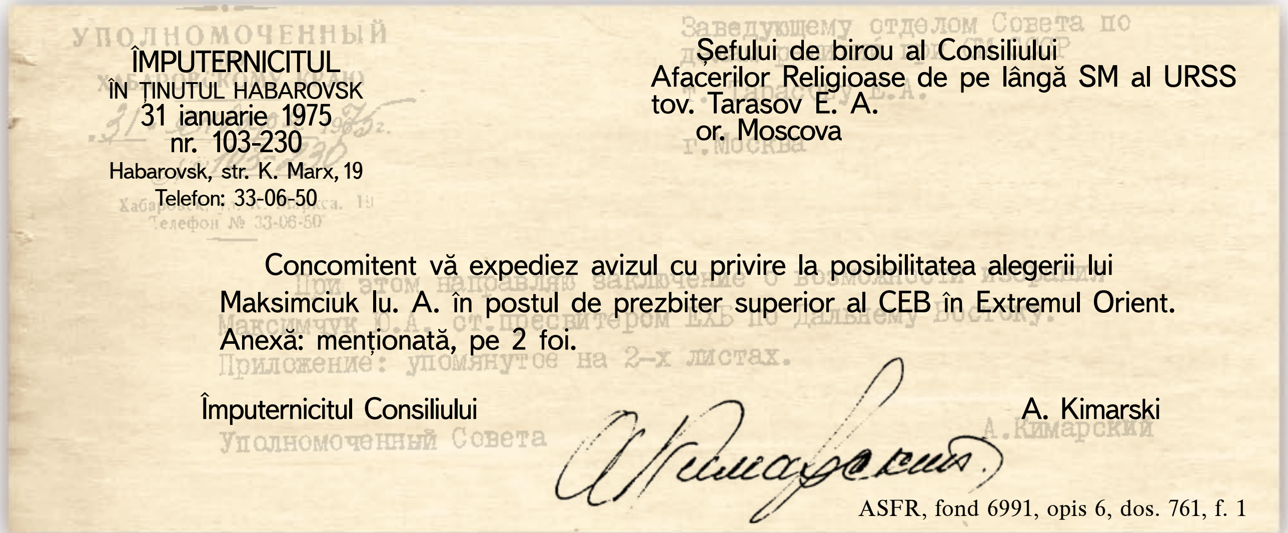

ÎMPUTERNICITUL
ÎN ȚINUTUL HABAROVSK
31 ianuarie 1975
nr. 103-230
Habarovsk, str. K. Marx, 19
Telefon: 33-06-50

Șefului de birou al Consiliului
Afacerilor Religioase de pe lângă SM al URSS
tov. Tarasov E. A.
or. Moscova

Concomitent vă expediez avizul cu privire la posibilitatea alegerii lui Maksimciuk Iu. A. în postul de prezbiter superior al CEB în Extremul Orient.

Anexă: menționată, pe 2 foi.

Împuternicitul Consiliului A. Kimarski

ASFR, fond 6991, opis 6, dos. 761, f. 1

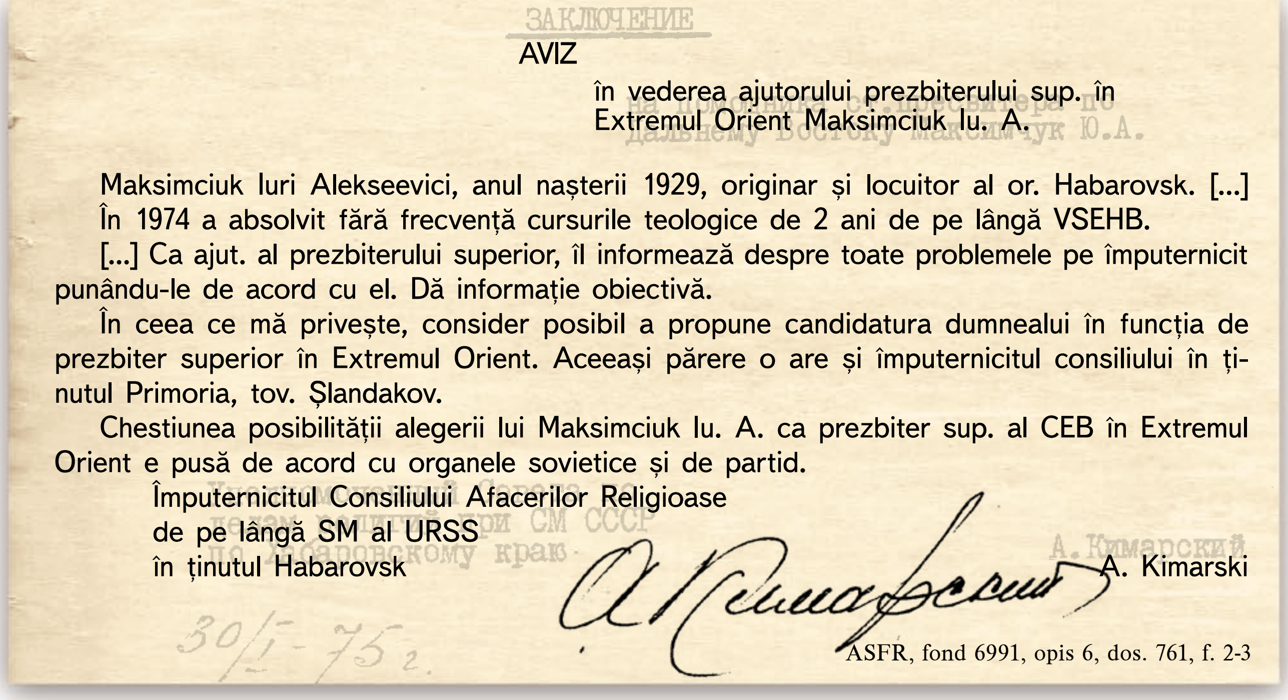

AVIZ

în vederea ajutorului prezbiterului sup. în
Extremul Orient Maksimciuk Iu. A.

Maksimciuk Iuri Alekseevici, anul nașterii 1929, originar și locuitor al or. Habarovsk. [...]

În 1974 a absolvit fără frecvență cursurile teologice de 2 ani de pe lângă VSEHB.

[...] Ca ajut. al prezbiterului superior, îl informează despre toate problemele pe împuternicit punându-le de acord cu el. Dă informație obiectivă.

În ceea ce mă privește, consider posibil a propune candidatura dumnealui în funcția de prezbiter superior în Extremul Orient. Aceeași părere o are și împuternicitul consiliului în ținutul Primoria, tov. Șlandakov.

Chestiunea posibilității alegerii lui Maksimciuk Iu. A. ca prezbiter sup. al CEB în Extremul Orient e pusă de acord cu organele sovietice și de partid.

Împuternicitul Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă SM al URSS
în ținutul Habarovsk A. Kimarski

30/I-75 г.

ASFR, fond 6991, opis 6, dos. 761, f. 2-3

tarea Lui. Atunci e fără putere cel mai puternic „eurachilon“. Atunci chiar dezlănțuirea celor mai aprige stihii nu e în stare să dăuneze chivotului Bisericii lui Hristos!

Doream să ne întrunim la congres anume fiind conștienți de valoarea acestui principiu fundamental al vieții și slujirii noastre. Scopul nostru era ca, prin pocăință și condamnare sinceră a relațiilor păcătoase cu lumea, să-I deschidem Domnului larg ușa, ca El să poată intra și rămâne în tabăra poporului Său. Dar VSEHB a respins această cale. Și când noi am propus sfințirea și unirea întregului popor al lui Dumnezeu, ei au declarat categoric: dacă nu veți merge pe aceeași cale a relațiilor de reciprocitate cu cei din afară, pe care mergem noi (cu alte cuvinte, pe calea colaborării cu serviciile secrete ale ateismului), atunci drumurile noastre se despart. Ne-am ciocnit aici nu de o rătăcire ușoară sau de o abatere din slăbiciune, ci de o provocare semeață aruncată Evangheliei și Autorului ei — Isus Hristos. Aceasta e deja moartea duhovnicească!

Dorind cu ardoare să pășim pe calea dreaptă într-o perioadă când activitatea distrugătoare se desfășura cu o enormă amploare în întreaga frățietate, neavând nimic în afară de credința în atotputernicia lui Dumnezeu, noi scriam încă în anul 1962:

„Noi am chibzuit totul, am ținut seama de condițiile vremii și, când am cântărit dacă avem vreo șansă de reușită, privind la ceea ce se vede, am ajuns la concluzia că nu aveam nici una! Înfrângere sută la sută! Dar când am privit cu ochii credinței, L-am văzut pe Hristos zicându-ne în nemărginita mărime a puterii Lui: «Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ» (Mat. 28: 18); am văzut o oștire în ceruri și pe toți credincioșii pe pământ umblând sub călăuzirea Duhului Sfânt, cărora Hristos le-a dat putere să calce peste toată puterea vrăjmașului (Luca 10: 19), și am văzut, prin credință, că vom obține o deplină biruință cu Hristos, iar cel ce Îl va lua ca sprijin, «nu se va grăbi să fugă» (Is. 28: 16), nici «nu va fi dat de rușine» (Rom. 9: 33)“.

Și acum, după 25 de ani, Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru biruințele obținute de El pretutindeni! Ce nemărginită e puterea lui Dumnezeu! Și cu câtă credincioșie Își împlinește El făgăduințele! În toată istoria frățietății noastre evanghelico-baptiste acest sfert de secol este perioada cea mai îndelungată trăită de biserică în o autodeterminare duhovnicească de a se supune numai lui Hristos. Și Dumnezeu ne-a promis această libertate nu pentru 25 sau 100 de ani, ci până la venirea Sa! Numai de I-am fi credincioși și de am prețui prezența Lui!

Adevărate sunt cuvintele lui Hristos: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“ (Mat. 28: 20). Dar numai cu condiția de a-I fi credincioși și supuși în toate. „Eu locuiesc... cu omul zdrobit și smerit...“ (Is. 57: 15). Și dimpo-

***Noi** am chibzuit totul, am ținut seama de condițiile vremii și, când am cântărit dacă avem vreo șansă de reușită, privind la ceea ce se vede, am ajuns la concluzia că nu aveam nici una! Înfrângere sută la sută! Dar când am privit cu ochii credinței, L-am văzut pe Hristos zicându-ne în nemărginita mărime a puterii Lui: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ“ (Mat. 28: 18); am văzut o oștire în ceruri și pe toți credincioșii pe pământ umblând sub călăuzirea Duhului Sfânt, cărora Hristos le-a dat putere să calce peste toată puterea vrăjmașului (Luca 10: 19), și am văzut, prin credință, că vom obține o deplină biruință cu Hristos, iar cel ce Îl va lua ca sprijin, „nu se va grăbi să fugă“ (Is. 28: 16), nici „nu va fi dat de rușine“ (Rom. 9: 33).*

trivă: „Fața Domnului este împotriva celor ce fac răul“ (1 Pet. 3: 12). Anume acest tablou, al absenței lui Dumnezeu, ni se descoperă prin starea bisericii laodiceene, când Hristos stă după ușă.

Așadar, preaiubiților, toate amănuntele căii noastre, hotărârile consfătuirilor frățești, rezoluțiile, documentele, toată slujirea noastră poate fi înțeleasă numai în lumina scopurilor principale ale trezirii: obținerea prezenței lui Dumnezeu în biserică! Anume scopul acesta ne va ajuta să înțelegem de ce, auzind chemarea Domnului: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!“ (Apoc. 18: 4), noi nu ducem nici un fel de tratative cu VSEHB; de ce nu ducem tratative nici cu cei ce au vrut să fie un pod de legătură între Consiliul Bisericilor și VSEHB, care cheamă poporul lui Dumnezeu pe vechiul făgaș al abaterii și despărțirii de Dumnezeu. Căci întrevederile și discuțiile se țin, de obicei, cu scopul determinării pozițiilor. Opiniile lor ne sunt cunoscute, Domnul urăște principiile activității lor (Ps. 97: 10; Apoc. 2: 6). Această sete de părtășie cu Dumnezeu ne umple de adânc respect și de un tremur sfânt față de Cuvântul Său și de aceea nu ne permite să nesocotim poruncile lui Hristos, după cum ne-o cer ei, ca o condiție obligatorie pentru legalizarea activității noastre.

Toți copiii adevărați ai lui Dumnezeu știau că pentru respectarea Cuvântului lui Dumnezeu vor îndura suferințe, totuși ei au luat fără șovăire crucea lui Hristos rămânându-I credincioși până la sfârșit. Aceasta este puterea lui Dumnezeu!

Cei 25 de ani de slujire independentă mărturisesc: calea pe care mergem Îi este plăcută lui Dumnezeu. Încurajați de consimțământul și binecuvântarea Lui, susținuți de dreapta Lui, să prețuim și în continuare această principală moștenire a trezirii: prezența lui Dumnezeu în inima fiecăruia dintre noi, în fiecare adunare, în întreaga frățietate, pentru a simți iar și iar „care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui“ (Efes. 1: 18, 19).

Slavă și mulțumire în vecii vecilor Domnului Isus Hristos, care ne călăuzește spre veșnica Împărăție a dreptății! Amin.

ГОСПОДИ! ЗНАЕШЬ ЛЮБЛЮ ТЕБЯ

Serbarea centenarului apariției mișcării evanghelice în Rusia
Belorusia, 1967

„Eu sunt cu voi, zice Domnul“

Hag. 1: 13

Scumpi frați și surori! Sunt foarte bucuros de o asemenea posibilitate rară, mai ales pentru mine, de a mă întâlni cu poporul lui Dumnezeu, îndeosebi cu generația tânără, mulți dintre care n-ar fi fost aici de nu era îndurarea lui Dumnezeu.

Înainte de a face o scurtă analiză a istoriei trezirii duhovnicești a frățietății noastre și de a simți ca și cum de la început cum a inițiat Domnul, parcă din nimic, lucrarea Sa mare în țara noastră, voi citi un text cunoscut din Sfânta Scriptură. Doresc să fie memorabil pentru toți versetul 15 din capitolul 33 al cărții Exodul: „Moise I-a zis: «Dacă nu mergi Tu Însuți cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici“.

Această rugă fierbinte a lui Moise, omul lui Dumnezeu, a fost rostită când poporul Israel, scos din robia Egipteană și care abia scăpase de pieirea în apele Mării Roșii, s-a oprit lângă muntele Sinai. Pe Moise Dumnezeu îl chemase la Sine pe munte, ca să-i dea legile și poruncile veșnice pentru poporul Său. El a lipsit patruzeci de zile, iar poporul, în acest răstimp, a turnat un vițel de aur și, după ce s-a săturat, după cum e scris: „...A șezut de a mâncat și a băut; apoi s-au sculat să joace“. Acesta era un joc îngrozitor, era un „strip-tease“ sălbatic al firii. Era o nelegiuire.

„Domnul a zis lui Moise: «Scoală și pogoară-te; căci poporul tău... s-a stricat... și-au făcut un vițel turnat, s-au închinat până la pământ înaintea lui...»“ (Exod. 32: 7, 8). Apropiindu-se de tabără și văzând vițelul și jocurile, Moise s-a aprins de mânie, a aruncat tablele și le-a sfărâmat de piciorul muntelui.

Domnul a pedepsit poporul: mii au pierit din cauza acestei nelegiuiri, iar lui Moise Dumnezeu i-a spus: „Du tu poporul acesta, iar Eu nu voi merge cu voi. Numai o clipă dacă M-aș sui în mijlocul vostru, v-aș prăpădi“.

Moise a început să plângă și să-L roage pe Dumnezeu: „Dacă nu mergi Tu Însuți cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici, căci fără Tine totuna vom cădea. Fără puterea Ta, Doamne, nu vom rămâne niciodată în picioare. Căci cum se va ști că am căpătat trecere înaintea Ta, eu și poporul Tău? Oare nu când vei merge Tu cu noi și când prin aceasta vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele de pe fața pământului?“

Moise înțelegea că poporul are nevoie numai de prezența lui Dumnezeu, numai de Domnul! Și nici un fel de surogat, nici un fel de înlocuire, nici solidaritatea întregului popor, când el este în păcat — nimic nu poate satisface sfințenia lui Dumnezeu. Se cerea un singur lucru: pocăință, smerenie.

Astăzi trăim tot în o astfel de lume, într-o „sodomă“ legalizată. În fiece casă, la fiece gară, la fiece întreprindere a fost instalată pentru noi cutia albastră, de pe a cărei ecran se uită la noi cu ochi colorați păcatul sodomic dezgolit, ce aiurează

„Vestitorul adevărului“, 1991, nr. 3-4

la nesfârșit. Iar întreaga lume, îmbuibată, a căzut în ultima agonie lângă ecrane, bea nelegiuirea ca apa și se corupe definitiv.

Și noi nu ne cutremurăm văzând această „sodomă“. Păcatul ei a ajuns a fi obișnuință și a încetat să ne șocheze. Toate acestea mânie fața Domnului. El a nimicit Sodoma de odinioară, fiindcă toată cetatea se adunase lângă casa lui Lot, ca să-i întineze cu păcatul satanic pe îngerii veniți la el. Dar astăzi s-au corupt nu numai unele orașe ori sate, ci și continente întregi. Iar mulți dintre noi mai și invidiază azi țările prospere.

Iar biserica, în aceste condiții, a început să se dedea la necredincioșie. Era distrusă dinăuntru. Slujitorii ei își cumpărau libertatea cu prețul trădării, păstorii ei au apucat pe calea lui Iuda, iar unii o fac pe nicodimii: se întâlnesc numai noaptea cu Hristos. Iată de ce Domnul Și-a întors fața de la așa-numita biserică și ea a fost aruncată spre a fi călcată în picioare de dușmanii lucrării lui Hristos. De aceea a îngăduit El în țara noastră, care ocupă a șasea parte din uscat și care este un suprastat foarte puternic, să se realizeze experimentul nebun de creare a unui stat ateist. Astfel societatea a ajuns în declin, iar biserica s-a depravat spiritual.

Слово
Твоё есть

În prima zi a sărbătorii pe cei adunați i-a salutat fierbinte și a predicat spre zidirea duhovnicească a tuturora Ghennadi Konstantinovici Kriucikov, președintele Consiliului Bisericilor, pe care cu 30 de ani în urmă Domnul l-a însărcinat să pună baza trezirii frățietății noastre.

În timpul acela persecuțiile ajunseseră la apogeu. Poporul lui Dumnezeu s-a dovedit a fi nepregătit și răzlețit. De nu S-ar fi îndurat Domnul de noi, de n-ar fi bătut El la ușa inimilor noastre până să-I deschidem, repet, mulți creștini tineri n-ar fi fost astăzi aici.

Însă, în dragostea Sa nemărginită, Dumnezeu i-a auzit pe cei ce se rugau, gemeau, se zdrobeau din cauza lepădării de adevăr. El S-a apropiat de biserica noastră moartă, care se abătuse, a plâns lângă mormântul nostru precum a plâns cândva lângă mormântul lui Lazăr, și a zis: „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă!“ Domnul ne-a înviat și ne-a dat viață. Și acum slujitorii noștri, care și-au trăit în temnițe aproape toată viața conștientă, neavând un alt stagiu, decât cel al închisorilor, pot să binecuvânteze cu bucurie tânăra moștenire pentru a-L urma pe Domnul fără a face compromisuri cu lumea.

Între anii 1961 și 1991 s-a așternut o vreme cumplită de închisori și lagăre continue pentru poporul credincios lui Dumnezeu, pentru martorii Domnului, care nu coborau steagul dreptății, ci vesteau Evanghelia lui Hristos; care deschideau larg ușa bisericii pentru copii, pentru botezul tinerilor ce își lărgiseră inima pentru Dumnezeu, ca să se facă părtași la Biserica lui Hristos. Cu puterea Sa, cu care lucra, prin Duhul Sfânt, în poporul Său, Domnul arunca în aer toate aceste nelegiuiri și nici un fel de „Regulamente“, de „Directive“, care limitau viața duhovnicească a bisericii, nu aveau putere. Aceasta este lucrarea harului lui Dumnezeu, a sângelui Domnului nostru Isus Hristos și a mucenicieі sfinților, care și-au dat viața pentru lucrarea Domnului.

E foarte important să ținem minte: dacă poporul lui Dumnezeu nu și-ar fi plâns necredincioșia față de El, nu s-ar fi pocăit pentru trădarea sa, dacă n-am fi pornit pe calea dreptății, Domnul nu S-ar fi întors la noi, nu ne-ar fi umplut cu puterea de sus și noi n-am fi putut face nimic în țara noastră, ce lupta împotriva credinței în Dumnezeu.

Dumnezeu rămâne neschimbat și în istoria omenirii, și în istoria universală. El „este același ieri și azi și în veci!“ (Evr. 13: 8). Dar în anumite perioade istorice, când biserica, iar uneori și țări întregi se abat de la Dumnezeu, El Își ascunde fața și Se îndepărtează chiar și de poporul

Său. Totodată El le amintește permanent că „mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să v-asculte!“ (Is. 59: 1, 2). După cum am mai spus, nelegiuirea noastră L-a izgonit pe Dumnezeu și noi am rămas singuri, lăsați la bunul plac al prigonitorilor. Când în biserică nu este Dumnezeu, lumea ateistă ajunge la nebunie și distruge nu numai templele, ci chiar și sufletul omenesc.

„NU NUMAI CU PÂINE...“

Lumea se plânge astăzi de un declin spiritual. Însă ceea ce e spiritual, duhovnicesc vine numai din cer, lucrul acesta nu poate fi completat de cultură. Cultura a fost întotdeauna o adversară a Cuvântului Domnului.

Lumea zice: „Omul trăiește nu numai cu pâine. — Iar în inimă adaugă: — Ci și cu cultură“.

Însă cultură era și în Israel când poporul a sculptat vițelul de aur și, după ce s-au săturat, au început să-și demonstreze frumusețea și plasticitatea corpului, privind unul la altul în aprinderea poftelor. Era o urâciune în ochii lui Dumnezeu și, de n-ar fi fost rugăciunile lui Moise, El ar fi nimicit într-o clipă tot Israelul. Iată care este aprecierea lui Dumnezeu dată culturii, de care era pasionat poporul Israel. Multora ea le-a răpit viața.

Și când ni se spune că omul nu trăiește numai cu pâine, ci mai e nevoie și de dans, e nevoie și de păcat, ca un derivat al culturii, noi știm că toate acestea stârnesc mânia lui Dumnezeu. „Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare“ (Iac. 1: 17), și nu de la cultură.

„Omul nu trăiește numai cu pâine“ — spun oamenii și rup adesea de la aceste cuvinte un adevăr foarte important al Sfintei Scripturi. Ei uită (iar unii, probabil, nici nu știu) cuvintele de încheiere ale acestui verset: „ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu“. Cuvântul Domnului dă viață și ne formează o stare duhovnicească dreaptă. „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El“ (Ioan 1: 1, 3).

Iar nouă ni se spune contrariul. Trebuie să combatem aceste teze. Da, „omul nu trăiește numai cu pâine“, dar nici cu vreun cuvânt care iese din gura ispititorului! Ceea ce ne dau scriitorii, de fapt, corupe societatea. În cărțile lor, în cea mai mare parte, e o iubire a firii păcătoase, o denaturare intenționată a adevăratelor valori spirituale. Dumnezeu urăște aceste lucruri și e gata să pedepsească lumea și îndeosebi biserica când este pasionată de ele.

De aceea, începându-și activitatea, Grupul de inițiativă a elaborat mai întâi documentele speciale despre curățare și sfințire și le-a trimis prin toate adunările. În ele noi îndemnam poporul lui Dumnezeu, începând de la slujitori: să ne pocăim și să plângem pentru păcatele noastre. Spuneam că trebuie să se pocăiască și cei care, deși ei înșiși n-au trădat, totuși, văzând lepădarea de adevăr, pur și simplu au tăcut și nu s-au ridicat în apărarea adevărului. Cei care au procedat astfel sunt vinovați și ei. Să nu tăcem, ci să vestim adevărul, să apărăm biserica și atunci poporul va ajunge la starea duhovnicească plăcută lui Dumnezeu. E nevoie de curățare și sfințire, de ascultare față de Cuvântul Domnului — și atunci El Se va întoarce la poporul Său.

E VREMEA SĂ ZIDIM

În timpul prigonirilor, când biserica oficială s-a abătut de la adevăr, mulți creștini credeau în biruința mondială a ateismului și spuneau deschis: „Nu e vremea să zidim Casa Domnului! Nu e timpul să ne ocupăm de propovăduirea Evangheliei și de lucrarea de isprăvnicie a bisericii“.

Ceva similar se întâmplase și în zilele din vechime. Într-o vreme de necaz pentru poporul Israel, când se afla în robie din cauza nelegiuirilor sale și Templul lui Dumnezeu era dărâmat, se găseau oameni care ziceau: „N-a venit încă vremea pentru zidirea din nou a Casei Domnului!“ Auzind lucrul acesta, prorocul Hagai suspina și striga în Numele Domnului: „«Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiți în case căptușite cu tavan, când Casa aceasta este dărâmată?» Așa vorbește acum Domnul oștirilor: «Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre!... Suiți-vă pe munte, aduceți lemne, și zidiți Casa! Eu Mă voi bucura de lucrul acesta, și voi fi proslăvit»“ (Hag. 1: 2, 4, 5, 8).

Утверди, Боже, то, что Ты соделал для нас!
30
1961 1991

Conferința unională consacrată aniversării a 30-a a frățietății trezite a Uniunii Bisericilor CEB, la care au participat circa două mii de tineri
Nahabino, 17-18 august 1991

După cum vedem, pentru toate veacurile și pentru toate popoarele este numai o cale: în primul rând – cercetarea inimii, în al doilea rând – pocăința și apoi – zidirea. Fie cel mai nepotrivit timp, cei mai aspri cârmuitori, vremuri de represiuni cumplite, fie închisori sau lagăre de concentrare, amenințări de a cotropi și a supune întreaga lume – nu importă! Veniți la Dumnezeu! Simțiți-vă ticăloșia, tânguiți-vă și plângeți pentru păcatele voastre – și El Se va întoarce la poporul Său. El rămâne neschimbat în atotputernicia Sa și va face totul pentru cei ce se pocăiesc!

Însă, când Îi este infidel lui Dumnezeu propriul Lui popor, când umblă cu trădarea biserica – ce-I rămâne Lui să facă? El nu poate să renunțe la sfințenia Sa, El nu va fi niciodată necredincios principiilor Sale. „«Semănați mult, și strângeți puțin... – le spunea israeliților Hagai, prorocul Domnului. – Pentru ce?... Din pricina Casei Mele, care stă dărâmată, pe când fiecare din voi aleargă pentru casa lui. De aceea cerurile nu v-au dat roua...» Zorobabel... și toată rămășița poporului, au ascultat glasul Domnului, Dumnezeului lor, și cuvintele proorocului Hagai...“

„Hagai, trimisul Domnului, a zis poporului, după porunca Domnului: «Eu sunt cu voi, zice Domnul»“ (Hag. 1: 13). Când au ascultat cuvântul prorocului și s-au temut de Domnul, atunci El a spus îndată: „Eu sunt cu voi“.

Prezența Domnului determină și biruința noastră, frați și surori. Dacă, urmând poruncile Lui, ne uităm cu băgare de seamă la căile noastre, ne pocăim, mergem pe calea sfințirii, Dumnezeu, care este credincios făgăduințelor Sale, Se întoarce la noi. Ne-am umplut de frica Domnului și lucrul acesta a determinat pașii biruitori de mai departe ai frățietății noastre.

Cu 30 de ani în urmă Domnul ne-a spus și nouă aceste cuvinte îmbucurătoare: „Eu sunt cu voi! Sfințiți-vă, curățați-vă – veți obține biruințe mari“. Și a fost așa cum a spus Domnul nostru plin de iubire.

Numiți-mi măcar una dintre făgăduințele lui Dumnezeu pe care El a rostit-o și n-a putut s-o îndeplinească! Cine a putut să-L împiedice? Care stăpânitori? Cine a putut să-L împiedice

pe Domnul să-Și împlinească voia, dacă El a vrut să facă ceva? Iar dacă Dumnezeu nu va vrea, cine poate să-L silească să ne binecuvânteze?

Da, Dumnezeu are principii pe care nici chiar El nu le încalcă. A le cunoaște este o știință foarte fină. Ea poate fi pătrunsă atunci când umblăm cu o teamă sfântă înaintea lui Dumnezeu, în ascultare de Cuvântul Lui, când Îl iubim pe Domnul, când avem credință în El. Dumnezeu nu numai că iubește gingaș, ca o mamă. El este și un „foc mistuitor“, El e Dumnezeul care zdrobește, în fața puterii Lui nimeni și nimic nu va rezista.

Când Domnul Și-a întors fața spre noi, în anul 1961, toată biserica a răsuflat ușurat, adunările noastre s-au înviorat și au întinerit, editura și-a început lucrarea, a apărut literatură duhovnicească. Iar astăzi nu numai țara noastră este eliberată de influența ateistă, ci în toată lumea Dumnezeu face schimbări. Și nu trebuie să credem ori să spunem că a fost ceva întâmplător și au survenit unele schimbări în societate. Nu, frați și surori! Aceasta este biruința dumneavoastră! Acesta e răspunsul la rugăciunile dumneavoastră!

Nici o biserică tradițională oficială, nici la noi, nici în alte țări înrobite de concepția ateistă, nu s-a pronunțat pentru apărarea adevărului. Ele au acceptat dispozițiile nelegiuite, din a căror cauză poporul lui Dumnezeu a vărsat mult sânge. Ele au lăudat regimul care lupta împotriva credinței în Dumnezeu, au contribuit la răspândirea ateismului în toată lumea. Dar s-a rugat poporul prigonit al Domnului, s-au rugat oamenii suferinței și Dumnezeu le-a răspuns.

Întrebați-i acum pe mulți slujitori de-ai noștri: „Câți ani, frate, ai stat la închisoare?“ Vi se va răspunde: 25! 21! 13! 11! Eu însă am stat trei ani, iar restul 26 m-am aflat în ilegalitate, rămânând acolo unde m-a pus Domnul și făcând, împreună cu frații, lucrarea lui Hristos.

Domnul, și numai El, spre împlinirea făgăduințelor Sale, a pus toate împrejurările într-o mare mișcare, a făcut mari schimbări. „...Nimic nu împiedică pe Domnul să dea izbăvire printr-un mic număr ca și printr-un mare număr“ — după cum a spus Ionatan (1 Sam. 14: 6). Domnul nu doar nouă ne este credincios, ci este credincios făgăduințelor Sale. El a spus: „Când

Mă va chema, îi voi răspunde...“ (Ps. 91: 15); „Mă veți căuta, și Mă veți găsi...“ (Ier. 29: 13). Și dacă Îl vom căuta cu toată inima, El va răspunde și Se va lăsa neapărat să fie găsit. Iar când Domnul va fi cu noi, nu importă: suntem zece sau o mie! Unii întreabă: care biserică este mai mare — cea în care sunt un milion ori în care sunt zece membri? Acolo unde sunt doi sau trei și în mijlocul lor este Domnul — iată cea mai mare biserică! În ea este Dumnezeu, iar El umple cu Sine totul! El este Împăratul împăraților și Domnul domnilor.

MARTORI VII LA ÎNCEPUTUL TREZIRII

Iar acum vreau să vorbesc despre partea pur formală a trezirii începute de Dumnezeu în țara noastră.

Poporul lui Dumnezeu din întreaga țară se neliniștea pentru starea lucrării Domnului. Mulți se rugau, slujitorii temători de Dumnezeu botezau noaptea, pe alocuri tineretul făcea adunări de părtășie. Iată care era realitatea.

Iar peste adunarea noastră nu prea mare, neînregistrată din or. Uzlovaia, ca și peste multe altele, în anii aceia se abătură prigoniri cumplite. În jur bisericile înregistrate erau desființate cu sutele. În regiunea Tula toate bisericile au încetat să se adune și numai cea de la Uzlovaia continua să se opună presiunii autorităților. Lucrătorii miliției și drujinarii veneau la fiecare adunare a noastră, ne împrăștiau, ne băteau, dar n-am anulat nici o adunare.

(În continuare Ghennadi Konstantinovici i-a rugat să iasă în față pe trei frați ai bisericii din Uzlovaia, care au fost martori oculari și participanți nemijlociți la înființarea Grupului de inițiativă. El l-a prezentat adunării de două mii de ascultători pe prezbiterul actual al bisericii, P. D. GOLOȘCEAPOV, precum și pe frații I. K. KRIUCIKOV și S. D. VOLODIN.)

În timpul acela eu eram prezbiter al bisericii din Uzlovaia, iar frații aceștia — predicatori. Semion Davâdovici VOLODIN era stăpânul casei în care aveau loc permanent adunările noastre. El locuia în cătunul Rodkino. Ulterior casa dumnealui a fost confiscată (apropo, ea n-a fost întoarsă nici până acum, cu toate că vremurile s-au schimbat). Prima dată Semion Davâdovici a fost arestat pe un termen de 15 zile, el a renunțat la hrană. A fost arestat a doua oară. În semn de protest împotriva nelegiuirilor el n-a întrebuințat hrană patru luni. La închisoare infractorii de drept comun încercau să-l convingă să-și schimbe părerea: „Semion, lasă aceste fasoane! Noi am stat aici termene atât de mari, am văzut cum deținuții politici făceau greva foamei — nu-ți va ieși nimic!“ El a rămas neclintit. A trecut o lună, două, trei. De-acum deținuții, trecând pe-alături de celula lui, strigau: „Ține-te tare, Semion! Despre tine știe toată țara!“ După patru luni de batjocuri și zeflemisiri Semion Davâdovici, fiind umflat și pe moarte, a fost eliberat, n-a fost judecat. Noi continuam să facem adunări în casa dumnealui.

E interesantă și soarta lui Pavel Dorofeevici: în anii aceia, chiar în toiul prigoanelor trebuia să aibă loc nunta lui. Au venit pe neașteptate milițienii aproape beți și au început să-i împrăștie pe credincioși. Toți se nelinișteau: să eșueze chiar slujba de sărbătoare? Însă Dumnezeu a luat apărarea copiilor Săi, ceremonia a avut loc. Acum e prezbiter, trei copii ai dumnealui muncesc în frățietate. Pavel Dorofeevici a stat doi ani și jumătate la închisoare pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Iuri Konstantinovici e predicator.

A mai fost un slujitor în biserica noastră. A participat și el cu râvnă la rugăciunile și discuțiile despre starea lucrării Domnului — Ivan Alekseevici Afonin. Dumnealui a murit la închisoare curând după începutul activității Grupului de inițiativă.

Împreună cu acești frați, în casa lui Semion Davâdovici, am început să discutăm la adunările membrilor cu întreaga biserică: „Ce să facem? În regiune toate bisericile sunt desființate. Pentru mult timp ne vor ajunge puteri să luptăm singuri? Și putem oare privi cu nepăsare cum moare totul în jur? Hai să întreprindem unele acțiuni pentru apărarea lucrării lui Dumnezeu în întregime. Hai să ne pocăim, în primul rând, noi înșine și să ne rugăm ca Dumnezeu să vină în apărarea poporului Său“.

Toată biserica plângea (eram pe atunci vreo sută de membri). Toți eram de acord să mergem pe calea curățării și sfințirii. Biserica ne-a binecuvântat pe noi, frații, să ne adresăm cu acest apel către întregul popor al lui Dumnezeu.

Am început să discutăm la sfatul frățesc: cine va conduce și va organiza această lucrare?

ТО,
ДЛЯ
Слово
Твоё есть
истина.

Martorii vii și participanții nemijlociți la înființarea Grupului de inițiativă:
Gh. K. Kriucikov, I. K. Kriucikov, P. D. Goloșceapov, S. D. Volodin

Biserica își dăduse consimțământul. „De ce ne întrebi pe noi? — zise Pavel Dorofeevici. — Dumnezeu ți-a descoperit ție lucrul acesta, deci tu începe.“

Primind încuviințarea bisericii, noi am început slujirea pe scara întregii frățietăți. Domnul a auzit rugăciunile noastre și a venit cu binecuvântarea Sa, a extins această mișcare binecuvântată de trezire până la toate marginile țării noastre.

Atât acești frați simpli, cât și eu nu avem nici o valoare. Totul a făcut Domnul. Văzând pocăința noastră, dorința arzătoare de a ne smeri, El a spus: „Acum Eu sunt cu voi!“ Iată ce a determinat succesul slujirii ulterioare de trezire a poporului lui Dumnezeu. Să reținem: nu oamenii sunt factorul principalul, nu acești bărbați simpli, ci Dumnezeu, care locuiește în inimile noastre.

Când am văzut că în toată țara biserica este înrobită, că slujitorii oficiali nu I-au fost credincioși lui Dumnezeu și colaborează cu prigonitorii, am început să căutăm răspuns în Cuvântul lui Dumnezeu: ce să facem în situația creată? Și am găsit răspuns stând în genunchi înaintea Lui.

Având un asemenea Cuvânt prețios, care descoperă oricărei inimi însetate adevărul lui Dumnezeu, voia cerurilor, înțelepciunea lui Hristos, nu se poate să nu găsești răspuns. Numai fiind nepăsători și neiubindu-L pe Dumnezeu așa cum se cuvine, numai atunci vom rătăci în întuneric. „Dacă iubește cineva pe Dumnezeu, este cunoscut de Dumnezeu“ (1 Cor. 8: 3). (În traducerea rusă a Bibliei: „...aceluia El îi dă cunoștință“ — *Nota red.*). „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu...“ (Ioan 7: 17). Cel care tinde sincer să cunoască voia Domnului va căpăta claritate în orice problemă.

Domnul ne-a trimis descoperirile Sale și ne-a condus pe calea Sa. Noi am chibzuit asupra acestei căi, ea nu era ușoară. Chiar de la început ne dădeam seama că nu putem să-i respingem în mod ușuratic pe slujitorii oficiali, deși ei se lepădaseră de adevăr. Nu putem să ne îndeletnicim numai cu mustrarea și să spunem: „Voi sunteți întinați, iar noi — curați. Ne formăm uniunea noastră“. Ar fi fost o încălcare grosolană a rânduielii în casa Domnului. Astăzi tinerii frați și surori trebuie să aibă în vedere lucrul acesta.

Începând această slujire, noi am organizat Grupul de inițiativă pentru convocarea Congresului Unional al bisericii CEB. Știam că nici unuia dintre slujitorii bisericii oficiale nu-i puteam comunica intențiile noastre — el va raporta neapărat, dacă nu împuternicitului, atunci prezbiterului superior. (Iar ei toți lucrau mână-n mână cu Consiliul Afacerilor Religioase!) Să acționăm în secret era de asemenea imposibil. Să trimitem pe ascuns, fără semnături scrisori serioase de mustrare nu avea rost. Oricine ar fi putut spune: „Cum adică, ați aruncat pe furiș niște scrisori anonime, iar singuri v-ați ascuns“.

Trebuia să mergem în mod deschis la VSEHB. Am scris un apel către conducerea VSEHB. În el o chemam să-și dea consimțământul pentru convocarea congresului, la care vroiam să ne înfățișăm împreună înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, să ne cerem iertare pentru tot ce n-a fost făcut așa cum se cuvine în frățietate și, conform Cuvântului lui Dumnezeu, călăuziți de Duhul Sfânt, să hotărâm cum să chemăm toată biserica la pocăință, iar apoi să elaborăm căile de mai departe.

Mergând la VSEHB, ne gândeam că nu ne vom întoarce de acolo. I-am preîntâmpinat pe frați: dacă acest „pântece“ al VSEHB-ului și al KGB-ului ne va înghiți, așteptați vreo săptămână-două. Dacă nu ne vor da drumul — trimiteți Epistola pregătită din timp în toate bisericile, continuați să acționați cu rugăciune și Dumnezeu ne va da biruință.

Noi le-am mărturisit lucrătorilor VSEHB că anume ei trebuie să îndrepte situația, că ei, abaterea lor cauzează nenorocirile. Căutam să-i convingem că trebuie să-și schimbe atitudinea față de Dumnezeu. VSEHB-ul nu ne-a dat nici un răspuns. Ei ne-au dat în mâinile KGB-ului în sensul strict al cuvântului. Și au început represiunile de masă.

De ce ne-am dus mai întâi de toate la VSEHB? Așa ne învață Evanghelia. În zilele lui Hristos, când poporul preaiubit al lui Dumnezeu trăia în condițiile nemaipomenite ale cotropirii romane, Isus, venind la Ierusalim, nu l-a învinuit pe cezar de neglijență față de lucrurile sfinte, față de templu, ci i-a învinuit pe slujitorii templului și pe preoții cei mai de seamă. Împărații nu au ajutor de sus, iar slujitorii au, poporul lui Dumnezeu are. Hristos n-a spus: „Cezar v-a înrobit și a dărâmat templul...“ Nu. El a spus: „«Casa Mea se va chema o casă de rugăciune.» Dar VOI ați făcut din ea o peșteră de tâlhari“ (Mat. 21: 13). Voi, pe care Dumnezeu v-a pus să vegheați asupra poporului Său! Voi — păstorii, voi — cărturarii și fariseii, voi — cunoscătorii legii! Voi ați făcut din templul sfânt o peșteră!

Lucrătorii centrului duhovnicesc oficial îi recrutau și mai înainte pe mulți slujitori și spuneau deschis: „Hai să lucrăm împreună cu KGB-ul! Trebuie să îndepliniți Legislația, altfel vă vor zdrobi!“ Noi n-am acceptat și mulți inițiatori ai organizării congresului nu reușeau să se afle câtuși de puțin la libertate: erau aruncați dintr-o închisoare în alta.

Am obținut dreptul de a acționa de sine stătător în biserică numai după ce am văzut că lucrătorii VSEHB nu vor să se întoarcă de pe calea nelegiuită, nu doresc să se pocăiască, nu vor să vină la Dumnezeu. Atunci ne-am transformat mai întâi în Comitetul organizatoric, apoi în Consiliul Bisericilor. Calea noastră n-a fost ușoară. Trebuia să înfăptuim slujirea în condițiile de persecuții, să învățăm noțiunile elementare ale clandestinității, să ascundem de neprieteni toate consfătuirile frățești și toate hotărârile.

Peste aproape două luni după înființarea Grupului de inițiativă a venit în biserica de la Uzlovaia fratele A. F. PROKOFIEV din Ucraina. El le-a plăcut multora din biserică: era energic, propovăduia bine. Am hotărât să-i povestim intențiile noastre, deoarece aveam nevoie de slujitori plini de râvnă pentru lărgirea acestei lucrări sfinte. El a săltat de bucurie, ne-a citat un verset pentru îmbărbătare și a spus: „Fraților, eu chiar sunt gata să vă ajut!“ S-a încadrat activ în muncă, ne-a ajutat să scriem primele Epistole. Apoi ne-a făcut legătură cu frații ucraineni. După aceea prima locuință din Harkov, pe care eu am vizitat-o a fost Nijneaia Ghievka, 124. Acolo locuiește Evgheni Iakimenko. Apoi am plecat la Kiev și în alte locuri, ca să caut copii sinceri ai lui Dumnezeu gata să răspundă la chemarea Domnului.

Dar să ne întoarcem la primele zile de activitate a Grupului de inițiativă. Eu nu nădăjduiam să rămân în libertate și de aceea am hotărât să plec în Caucaz la un frate foarte înțelept și cu experiență. El stătuse 25 de ani la închisoare și I-a rămas credincios lui Dumnezeu.

— Luați cunoștință de Epistolă, frate scump — i-am propus. — Dacă se va întâmpla ceva cu noi, străduiți-vă să vă încadrați în mișcarea frățietății, să conduceți lucrarea și Domnul vă va binecuvânta.

El o citi și zise:

— Ghenoc'ka, Ghenoc'ka! Dacă veneai la mine înainte de a fi răspândit această nesăbuință, ți-aș fi spus: oprește-te, necumpănitule! Ce faci? Iar acum e târziu, Epistolele voastre s-au răspândit deja...

— De ce ziceți așa? — m-am interesat eu.

— Păi, pentru că ați pornit împotriva a două mari puteri ale lumii acesteia: împotriva puterii duhovnicești și împotriva puterii politice, care s-au unit strâns și nu le veți desface cu nimic!

— Oare este voia lui Dumnezeu ca biserica să rămână în lepădarea de adevăr? Domnul a zidit oare o asemenea biserică?

— Nu, nu Domnul! Asta e clar. Dar așa e viața...

Am plecat fără nici un rezultat de la el... Vin la Moscova, la tata, iar acolo venise fratele Volodin din Uzlovaia.

— Unde vrei să te duci? Casa ta e încercuită! Au venit să te aresteze. Biserica a rugat stăruitor să nu te întorci și să continui lucrarea cu care ai fost însărcinat...

A. F. PROKOFIEV

Cu o săptămână înainte de aceste evenimente predicasem în biserică despre Avraam, căruia Domnul i-a zis: „Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta“ (Gen. 12: 1). Mă gândesc: oare nu mie îmi sunt adresate aceste cuvinte? Dacă vorbește și Domnul, și biserica, atunci trebuie să ascult. Deși nu sunt un ostaș călit, dar, întrucât Domnul spune că îmi va arăta calea și mă va conduce, trebuie să mă supun — am hotărât eu. Altfel, va trebui să merg la închisoare, iar eu n-am transmis nimănui lucrarea cu care m-a însărcinat Domnul, nimănui dintre slujitori nu i-am făcut cunoscute documentele.

S-au răspândit Epistolele. Ecoul lor a străbătut toată țara. De pretutindeni au început să vină la guvern scrisori cu petiții cerându-se permisiunea pentru convocarea congresului. Arestările s-au întețit. Iar noi trebuia să continuăm slujirea, să informăm poporul lui Dumnezeu despre mersul lucrării.

Dumnezeu ne învăța să fim vigilenți. Bănuiam atunci că vom fi urmăriți permanent, deoarece vedeam că, din cauza inițiativei pentru convocarea congresului, au pornit cu război împotriva noastră și VSEHB-ul, și KGB-ul. Era destul să punem la Moscova în cutia poștală o nouă scrisoare cu cerere către Consiliul Afacerilor Religioase și știam deja că a doua zi ea va fi la KGB! Ei aveau, ca să zicem așa, legătură directă. Și chiar a doua zi, sub pretextul controlului tehnico-sanitar ori al celui pentru combaterea incendiilor, miliția vizita neapărat apartamentele rudelor mele de la Moscova. Eu puneam scrisoarea în cutie și plecam la credincioși peste vreo 100-200 km.

Peste o săptămână intru pe la rude.

— V-au vizitat?

— Da.

— Sub ce pretext?

— Un lucrător al miliției și cu el câțiva inși în haine civile au intrat și au întrebat: „Al cui e căruciorul de copii ce stă pe odihna scării?“ — „Nu știm“ — am zis. — „Trebuie să clarificăm!“ — au declarat ei insistent și au intrat direct în apartament. Unul se uită în dulap, altul în baie, al treilea la bucătărie. „Nu lăsați căruciorul, poate să-l fure cineva! Pe urmă vă veți plânge la miliție!“

Asemenea vizite s-au făcut nu o dată. Noi deveneam mai cu experiență și ne plecam urechea la cuvintele Domnului: „Păziți-vă de oameni; căci vă vor da în judecata soboarelor...“, „...Se vor vinde unii pe alții...“ (Mat. 10: 17; 24: 10).

Eu cunoșteam unele mecanisme ale lucrului KGB-ului, fiindcă încercaseră să mă racole-

30
по пути
Совета Церквей

Adunarea solemnă consacrată aniversării a 30-a a trezirii frățietății în biserica din Uzlovaia și Novomoskovsk. 1991

ze în repetate rânduri și mi-au explicat ce vor de la mine, prin ce se poate manifesta contribuția mea. „Nu! — le răspundeam. — Nu voi face nici un pas în întâmpinarea dumneavoastră!“ Astăzi mărturisesc cu drept cuvânt aceste lucruri, pentru că nu le-am promis nimic, n-am acceptat nimic. M-am împotrivit KGB-ului mai ales în cazurile când veneau în biserică, unde piciorul lor nu trebuie să calce.

Lucrătorii KGB i-au spus odată unui slujitor al Consiliului Bisericilor: „Nu ne călcați pe bătătură!“ Da! Noi le călcam pe bătătură, dar nu în cabinetele lor, ci când veneau la altarele noastre! „Cine v-a pus aici? — le spuneam. — Aici e locul numai al celor consacrați. Locul acesta e sfânt! Aici e prezent Domnul! Și nu vă vom lăsa să intrați aici!“

Dar când slujitorii bisericii încep să se amestece în chestiunile politice, atunci KGB-ul este în drept să-i pedepsească. Și noi trebuie să fim gata și de moarte dacă ne-am băgat în politică, dacă ne-am amestecat în chestiuni străine, dacă am început să ne ocupăm de ceea ce nu se cuvine (după cum spune apostolul Pavel: „Dacă am făcut vreo nedreptate sau vreo nelegiuire vrednică de moarte, nu mă dau înlături de la moarte...“ [Fapt. 25: 11]).

În toți acești 30 de ani eu am înfăptuit slujirea în condiții de urmăriri neîntrerupte, de ascultare în secret. În ultimii ani lucrătorii KGB i-au angajat chiar și pe medii, ca să mă găsească. Dar ei n-au putut să-i ajute și să le indice unde mă aflu. Mai mult decât atât: pe lângă ferestrele noastre în fiecare zi treceau medii (fiindcă locuiau prin apropiere). Și de-ar fi avut ei mai multă putere și autoritate decât Dumnezeu, ar fi putut să le arate lucrătorilor KGB spre fereastra odăii mele. Iar eu nu eram singur acolo. Munceau permanent vreo cinci persoane. Aveam întotdeauna cu mine o mașină-două de scris, laboratorul foto; tipăream „Foile frățești“, pregăteam pentru tipar revista „Vestitorul adevărului“, culegeri de cântări, culegeri de imnuri pe note și multe alte broșuri.

Astăzi spun aceste lucruri pentru a-L preamări pe Domnul, care a păzit în chip minunat moștenirea Sa!

MÂNA CEA BUNĂ A DUMNEZEULUI NOSTRU

Puțini frați au rămas printre noi dintre cei care au fost în Comitetul organizatoric și de la începutul înființării Consiliului Bisericilor — M. I. Horev, I. A. Antonov, D. V. Mineakov. Mulți au venit mai târziu.

Iar în bisericile locale țineau piept luptei, uneori foarte crâncene, mulți credincioși de rând. În fiece biserică care răspunsese la chemarea Duhului Sfânt se făcea mereu lucrarea de curățare și sfințire, ca Domnul să fie prezent în fiece adunare, în fiecare suflet. Și Domnul era cu noi — aceasta e principalul! „Acum Eu sunt cu voi!“ Iar cu Domnul nu ne temem de nimic!

În toată perioada de activitate a Consiliului Bisericilor s-au schimbat în țară cinci cârmuitori. Pe timpul lui Andropov slujitorii noștri au început să fie condamnați la al doilea, iar unii și la al treilea termen fără a fi puși în libertate. Unii gândeau că nu vor ieși din închisoare până la moarte. Însă Domnul a făcut minuni!

Slujitorii Consiliului Bisericilor, văzând că presiunea și întețirea prigonirilor erau întreprinse special, cu scopul de a înregistra adunările Consiliului Bisericilor cu condiția respectării Legislației, au anunțat un post de trei zile în frățietate și au luat hotărârea de a renunța la orice fel de înregistrare. Întrucât lucrătorii KGB-ului căutau agenți pentru a pătrunde în biserică și încercau să zdrobească poporul lui Dumnezeu prin represiuni, noi am scris în documentele adresate către biserică: „Până ce libertatea propovăduirii Evangheliei nu va fi consfințită legislativ și până nu vor apărea semnele ei evidente și stabile, nici vorbă nu poate fi de înregistrare“. Noi aveam nevoie de libertatea propovăduirii Evangheliei. Aveam nevoie de independența bisericilor.

Astăzi trăim fără autorizație prealabilă în această libertate. Dar restul poporului, care nu-L cunoaște pe Dumnezeu, e speriat de batjocurile răspândite împotriva credincioșilor prin televiziune și presă, se teme de represiuni, nu îndrăznește să vină la adunările noastre. Ne rugăm și cerem îndurare de la Domnul, ca El să descătușeze de frică poporul, care are nevoie de Dumnezeu.

Domnul ne-a dăruit schimbările cerute. Lumea le numește „restructurare“ („perestroika“), noi însă mărturisim că acesta e răspunsul evident al Domnului la gemetele îndelungate ale poporului lui Dumnezeu în suferință. Domnul face lucruri minunate pentru poporul Său!

Funcționează bibliotecile noastre creștine, primim într-o mare cantitate literatură de peste hotare. Din anul 1971 lucrează editura „Hristianin“ a CB CEB. Spre seară frații vor aduce aici mașina noastră de imprimat, ca să demonstreze cum funcționează. Tinerii creștini vor putea să vadă scumpa noastră mașină confecționată cu mâinile noastre. Și n-are importanță că seamănă cu un schelet. Cu binecuvântarea Domnului, asemenea mașini, în anii grei, îndestulau frățietatea noastră cu literatura duhovnicească necesară. Multe mașini de felul acesta au fost confiscate, mulți tipografi au stat în închisori, dar editura nu și-a încetat activitatea.

La adunarea noastră sunt prezenți frații de peste hotare. Fiecare dintre ei și-a dat contribuția, după puteri, la lucrarea de trezire și renaștere a frățietății noastre. Simțind îndemnul Duhului lui Dumnezeu, ei ne aduceau, în furgoane închise, zeci de tone de Biblii, iar aceasta se considera contrabandă. Dar ce poate fi comparat cu sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu în ce privește curăția, sfințenia?! Anume el duce la împăcarea popoarelor cu Dumnezeu, la o morală înaltă, la întoarcerea lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său.

Și acest Cuvânt trecea peste toate obstacolele. Numele acestor persoane nu pot fi publicate. Astăzi ei sunt la sărbătoarea noastră nu doar în calitate de observatori, ei sunt legați cu inima de noi, legați cu aceeași dragoste, cu același sânge al lui Hristos și formează o singură frățietate cu noi, un singur popor al lui Dumnezeu! Iată ce minune a făcut Domnul ca răspuns la rugăciunile și credincioșia sfinților!

Bineînțeles că pe toate n-ai să le povestești la această adunare. Consiliul Rudelor Întemnițaților făcea demersuri pentru oamenii suferinței, urmași ai lui Hristos, răspândind informația despre cei prigoniți departe după hotarele țării noastre. Reprezentanța de peste hotare pleda în favoarea celor în suferințe. Secția muzical-corală a efectuat o muncă enormă de organizare a corurilor și orchestrelor în bisericile frățietății noastre.

Dar câți slujitori au fost rânduiți în decursul acestor ani! Câte suflete au fost botezate și făcute părtașe la Biserica lui Hristos! Astăzi se construiesc pretutindeni corturi, case de rugăciune, funcționează biblioteci creștine. Intenționăm să îndeplinim munca de evanghelizare mai departe și în proporții mai mari. Mâine, dacă va îngădui Domnul, am de gând să vorbesc despre dificultățile noastre și despre perspectiva binecuvântată pe care Dumnezeu o descoperă în făgăduințele Sale atât pentru poporul Său, cât și pentru cei care nu-L cunosc.

Ceea ce lumea numește astăzi libertate spirituală, libertatea cuvântului, a presei — nu este o renaștere a poporului. Renașterea e pocăință, e lepădarea păcatului, e apropierea de Dumnezeu! Însă astăzi nu numai lumea, ci nici biserica oficială, care colaborează cu neprietenii, nu se pocăiește! Ea nu s-a schimbat deloc și nici nu se gândește la pocăință!

În Sfânta Scriptură citim: „Fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dedat la gânduri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat... Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate...“ (Rom. 1: 21, 28). Și, într-adevăr, pe cel pe care Dumnezeu vrea să-l pedepsească, El îl lipsește mai întâi de rațiune.

Amintiți-vă cum l-a răbdat Hristos până la un timp pe Iuda. O dată l-a mustrat, a doua oară le-a dat de înțeles apostolilor, a treia oară... Văzând că Maria a turnat mirul scump pe capul lui Hristos, „ucenicilor le-a fost necaz... și au zis: «Ce rost are risipa aceasta? Mirul acesta s-ar fi putut vinde foarte scump, și banii să se dea săracilor»“ (Mat. 26: 8, 9). Ucenicii, vedeți dumneavoastră, se îngrijorau pentru săraci mai mult decât Hristos. Dar a venit sfârși-

ВАМ ДАНО РАДИ ХРИСТА НЕ ТОЛЬКО
ВЕРОВАТЬ В НЕГО, НО И СТРАДАТЬ ЗА НЕГО
30
Пс. 67:29

Tineretul examinează cu interes mașina de imprimat a editurii „Hristianin“
la adunarea aniversară în Nahabino. 1991

tul îndelungii răbdări a lui Dumnezeu. „Ce ai să faci, fă repede“ — i-a spus Hristos lui Iuda și el și-a găsit sfârșitul în ștreang.

Astăzi se pocăiesc chiar și politicienii, lor li se strânge uneori inima. Iar biserica nu se pocăiește — acolo sunt oameni sfârșiți! Biserica oficială e cea mai devotată în lepădarea de adevăr.

Cât privește poporul de rând al lui Dumnezeu, oamenii se frământă, caută pocăință, îi roagă pe slujitorii noștri să le ajute să efectueze în adunările lor lucrarea de curățare. Ne susținem în rugăciuni unii pe alții.

Însă cei care au la activul lor mii de biserici închise, zeci de mii de suflete nemântuite și o mulțime de jertfe sângeroase, aceia tac. Trebuie să înțelegem că această tagmă L-a respins pe Dumnezeu pentru totdeauna. Ei au epuizat îndelunga Lui răbdare și El i-a părăsit.

Biserica lui Hristos este zidită de Duhul Sfânt și e puternică prin prezența lui Dumnezeu în ea. Pierzând legământul cu Dumnezeu, biserica devine un cadavru. Biserica este numită Trupul lui Hristos, dar, dacă trupul este despărțit de Cap, dacă trupul nu se supune Capului și îi slujește lumii, atunci el nu este Biserica lui Hristos, nu e Mireasa Lui, ci e o amantă a politicii. Să ținem minte lucrul acesta permanent, să ne predăm cu tot sufletul și cu toată inima pentru a-I sluji numai Lui!

Dacă însă biserica s-a împotmolit în nelegiuiri, Dumnezeu o părăsește. „Nu voi merge cu voi!“ — i-a spus El poporului Israel și ne spune și nouă. Iar când, plini de frica lui Dumnezeu, Îl vom ruga fierbinte să rămână cu noi, când ne vom pocăi, El Se va întoarce și va zice: „Acum Eu sunt cu voi!“

Să dea Domnul ca El să rămână cu noi, atunci vom fi de neînvins. Vom fi, cum a spus Moise, „deosebiți de toate popoarele de pe fața pământului“. Ajută-ne, Doamne, să ne lărgim corturile iubirii lui Hristos, ca să-i atragem pe mulți încă la mântuire, pentru că vremea s-a scurtat.

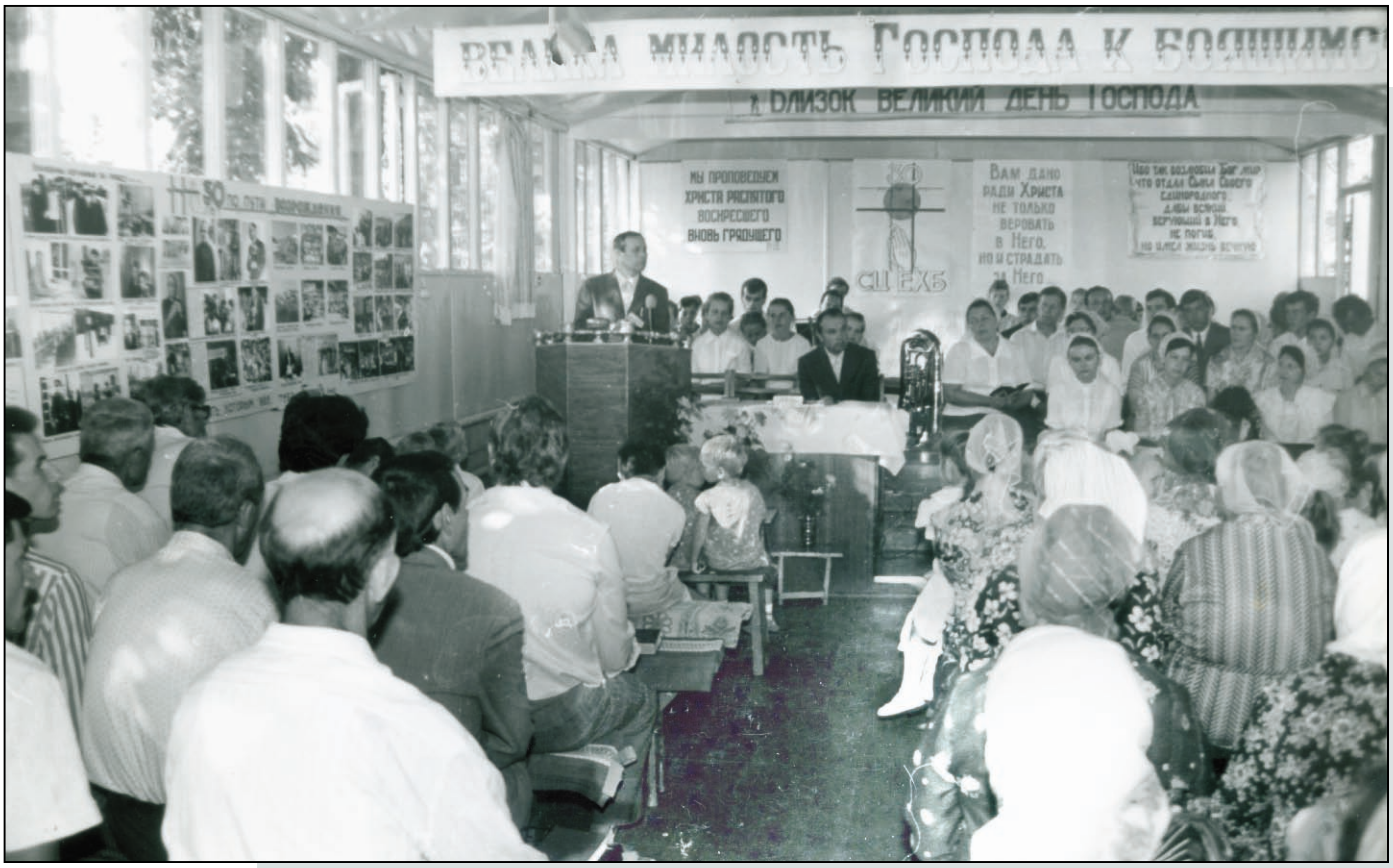
ВЕЛИКА МИЛОСТЬ ГОСПОДА К БОЯЩИМС
БЛИЗОК ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ ГОСПОДА
МЫ ПРОПОВЕДУЕМ ХРИСТА РАСПЯТОГО ВОСКРЕСШЕГО ВНОВЬ ГРЯДУЩЕГО
30
СЦ ЕХБ
ВАМ ДАНО РАДИ ХРИСТА НЕ ТОЛЬКО ВЕРОВАТЬ В НЕГО, НО И СТРАДАТЬ ЗА НЕГО
Ибо так возлюбил Бог мир что отдал Сына Своего Единородного дабы всякий верующий в Него не погиб но имел жизнь вечную

Biserica din Tiraspol a UB CEB sărbătorește jubileul de 30 de ani al frățietății. 1991

Un eveniment de neuitat

25 DECEMBRIE 1991!

«M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi» (Ioan 15: 20). Împărații și toți puternicii lumii acesteia îi vor asculta pe cei care I-au rămas credincioși lui Hristos și cuvântului Său și, după cuvântul martirilor, vor schimba legile.

Țara noastră a fost și rămâne o țară neobișnuită, satana a ales-o ca să și-o facă drept câmp al său: aici a fost întemeiat pentru prima dată în lume un puternic suprastat ateist. În luna august a anului 1991 noi sărbătoream în suburbia Moscovei (loc. Nahabino) jubileul de 30 de ani al frățietății trezite, iar în timpul acesta la Moscova a avut loc o lovitură de stat, tancurile au înconjurat Kremlinul și Casa Guvernului. Frații au venit după mine: „O să vă ducem într-un loc neprimejdios...“ Dar inima mea era liniștită și le-am răspuns: „Domnul a făcut aceste lucruri la rugăciunile sfinților Săi, la dorința de a propovădui Evanghelia, căci pentru aceasta am acceptat suferințele. Noi cântam:

«Ajunge, Nordule! Azi fiii să-Mi întorci –
E primăvară, ’ncepe semănatul
Și tu la munca sfântă să-i petreci...»

Și iată că timpul acesta a venit. Dumnezeu nu ni-l dă cu mână tremurândă. El conduce cu autoritate întregul univers și nici un fel de puci (lovitură de stat) nu poate opri planurile Lui, nici un fel de politicieni...“

În anul jubiliar al frățietății noastre, de ziua nașterii Domnului Isus Hristos – **la 25 decembrie 1991** – M. S. Gorbaciov și-a dat demisia din postul de președinte al URSS, a transmis altui cârmuitor cheile instalațiilor de rachete, drapelul URSS a fost coborât, țara a căpătat o nouă denumire – „Rusia“. În anul 1991, de ziua Nașterii Domnului ateismul a capitulat.

URSS a fost primul stat ateist din lume, pe ale cărui urme au pășit multe țări și peste 50% din voturile mondiale au fost în favoarea formei de guvernare ateiste. În programul cincinal al partidului, adoptat în anul 1959, vrăjmașul sufletelor omenești și-a pus în față scopul „să-l arate peste trei ani pe ultimul credincios la televizor“ și s-o sfârșească cu religia organizată, dar și-a greșit socotelile. Prigonitorii au socotit de câte morminte e nevoie pentru biserică, iar Domnul a plănuit să ne dea libertate pentru vestirea Evangheliei.

La 25 decembrie 1991 Dumnezeu i-a spus ateismului: „Până aici să vii, să nu treci mai departe; aici să ți se oprească mândria valurilor tale“ (Iov 38: 11). Aceasta nu e o coincidență întâmplătoare, ci e biruința obținută de Domnul.

„Armele cu care ne luptăm noi... sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile“ (2 Cor. 10: 4). În primele epistole, din 1961, noi scriam cu credință: „Dumnezeu va nimici lucrările diavolului“, pe care acesta le-a îngrămădit în biserică: „Regulamentul“, „Directivele“, interzicerile, epoleții ascunși sub rasa slujitorilor. Dumnezeu a surpat toate întăriturile fără să lase piatră pe piatră.

Pentru Hristos nu există întărituri pe care nu le-ar putea cuceri. În El locuiește toată plinătatea Dumnezeirii. Cine poate fi mai puternic? Care stat mondial? Care politică? Ce fel de bombe atomice? După ce ne-am obligat să-L urmăm pe Domnul și I-am făgăduit să-I slujim cu un cuget curat, numai necredincioșia noastră Îl îndepărtează pe Dumnezeu de noi, aruncându-ne la picioarele satanei. Dar când strigăm în rugăciune și ne întoarcem din nou la El, Domnul, care ne iubește și care a venit pe acest pământ pentru noi, având toată plinătatea puterii de a ierta păcatele, de a ne izbăvi de fărădelegi, de a ne renaște pentru o viață nouă — ne conduce iarăși și ne păzește, și ne garantează biruința în orice împrejurări. De aceea toate nenorocirile noastre sunt în noi înșine, în necredincioșia noastră față de Dumnezeu. Și toată fericirea noastră e în a veni iarăși la El cu rugăciune.

În anul 1991 au avut loc schimbări pe scară foarte largă (jumătate dintre țările lumii erau socialiste). S-a prăbușit sistemul ateist cu închisorile și lagărele lui. Noi trebuia numai să mergem și să împlinim voia lui Dumnezeu, să nu ne învoim ca ateiștii să indice bisericii cum să-I slujească lui Dumnezeu; trebuia să îndurăm necazuri până ce își vor fi umplut paharul fărădelegilor, iar apoi „s-a dezlipit o piatră, fără ajutorul vreunei mâini“ (Dan. 2: 34) și totul s-a prăbușit și s-a risipit.

Cu adevărat „nici un cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere“ (Luc. 1: 37). Lucrul acesta trebuie să ne încânte: nimeni nu ne poate lua ceea ce ne-a dat Domnul, nimeni nu-l poate șterge din cartea vieții pe cel pe care l-a înscris El, nimeni nu-l poate duce la pierzare pe cel pe care l-a mântuit Dumnezeu și nimeni nu va opri planurile Lui! Când vine vremea să judece lumea, El nu întreabă de nimeni, El nu se sfătuiește cu politicienii. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Fii credincios...“ nu până la prima amendă, nu până la primul termen de închisoare, ci „până la moarte“ (Apoc. 2: 10). Noi am trăit după Cuvântul lui Dumnezeu, am dorit să mergem pe calea dreptății, am mers la închisori și Domnul a doborât puterea ateistă, a deschis posibilitatea pentru evanghelizare. El a făcut o minune Dumnezeiască înaintea ochilor noștri. „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă pentru bunătatea Ta, pentru credincioșia Ta!“ (Ps. 115: 1).

30 ЛЕТ БРАТСТВУ СЦ ЕХБ
30
1961–1991

Jubileul de 30 de ani al frățietății UB CEB. Novosibirsk, 1991

Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, — zice Domnul. Zah. 4:6
35
1961-1996

„Cine disprețuiește ziua începuturilor slabe?“

Zaharia 4: 10

Noi, frații și conlucrătorii dumneavoastră în câmpul Domnului, slujitorii și colaboratorii Consiliului Bisericilor CEB, vă salutăm, preaiubiți copii ai lui Dumnezeu, și vă felicităm cu ocazia celei de-a 35-a aniversări a renașterii lucrării de isprăvnicie a Bisericii!

Cine dintre cei răscumpărați poate să disprețuiască ziua începutului trezirii din 1961, dacă ochii Domnului privesc cu bucurie cumpăna din mâna lui Zorobabel (Zah. 4: 10)?! Nu fiecărui secol îi revine un asemenea belșug de har al restabilirii casei lui Dumnezeu. Dar Domnul a făcut această minune, ne-a dat această mare îndurare în zilele noastre! Lăudat fie Dumnezeu!

Știm că în zilele din străvechime Domnul mustra cu mânie pe poporul Său prin prorocul Hagai pentru abaterea de la calea Lui și pentru că nu dorea să zidească casa lui Dumnezeu, care zăcea în ruine. Citim: „Zorobabel, fiul lui Șealtiel, Iosua, fiul lui Ioțadac... și toată rămășița poporului, au ascultat glasul Domnului... Și poporul s-a temut de Domnul“ (Hag. 1: 12). „Au ascultat“ și „s-a temut“ — și ce rezultat minunat: „Hagai... a zis poporului... «Eu sunt cu voi, zice Domnul.» Domnul a trezit duhul lui Zorobabel... și duhul lui Iosua... și duhul întregii rămășițe a poporului. Așa că ei au venit, și s-au pus pe lucru în Casa Domnului...“ (Hag. 1: 13, 14).

Acesta este principiul neschimbat al lui Dumnezeu în toate veacurile: dacă păcătuim — El ne părăsește, dacă ne pocăim — Se întoarce la noi. Această legitate s-a făcut simțită pe deplin și în anii ’60 în mișcarea noastră evanghelico-baptistă. Cuvântul amenințător se referea și la noi, care mergeam pe calea abaterii de la adevăr: „...Nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui...“ (Is. 59: 2). În anii aceia frățietatea noastră se transformase într-o suroritate bătrână. Pretutindeni era limitată predica mântuirii. Mulți păstori lucrau nu spre zidirea, ci spre nimicirea lucrării lui Dumnezeu și, în chestiunile slujirii, ascultau mai mult de oameni decât de Dumnezeu. Noi nu-i puteam aduce în casa de rugăciune nici pe copiii noștri. Către momentul acela majoritatea bisericilor CEB au ajuns într-un asemenea întuneric al lepădării de adevăr, încât chiar și bărbaților tari în credință li se părea aproape de neconceput să aștepte o ieșire din aceste adâncimi ale decăderii duhovnicești. Căci abaterea de la adevărurile evanghelice nu numai că ne-a răpit casele de rugăciune, nu numai că a limitat libertatea ritualurilor ori ne-a lipsit de literatura duhovnicească, ci ne-a despărțit chiar de Dumnezeu.

Nu este nimic mai îngrozitor decât să contribui prin păcatele tale la îndepărtarea lui Dumnezeu și la nimicirea lucrării Lui! Astfel aducem mânia lui

---

„Foaia frățească“, 1996, nr. 5

ЖАТВА есть кончина века
ГОСПОДЬ-СИЛА МОЯ И ПЕНИЕ МОЕ-ГОСПОДЬ
СЛУШАЙТЕ СЛОВО ГОСПОДНЕ
БОГ есть любовь
35

Sărbătorirea aniversării a 35-a a frățietății în adunarea de la Dedovsk a UB CEB. 1996

Gh. K. Kriucikov la consfătuirea slujitorilor din ținutul Habarovsk. or. Habarovsk, august 1996

ПУТЬ ПРАВЕДНИКА ПРЯМ...

O adunare a bisericii din or. Malorita (Belorusia) a UB CEB
cu participarea slujitorului Consiliului Bisericilor N. A. Kreker. Septembrie 1996

Dumnezeu peste patria noastră, peste sufletele vii. Noi spulberăm ultima speranță a păcătoșilor suferinzi când, fiind necredincioși principiilor Evangheliei, transformăm adăpostul sfânt — Biserica Lui — într-un locaș fals, într-un locaș de superstiții.

Cât de necesar era, în o asemenea perioadă sumbră, a chema tot poporul lui Dumnezeu să-și recunoască responsabilitatea pentru abaterea generală, ca inima noastră să se umple, ca în zilele lui Zorobabel, de frică de Domnul și de ascultare de Cuvântul Său și să ne pocăim cu toții înaintea Lui! Atunci toate făgăduințele lui Dumnezeu ar fi devenit o moștenire a noastră și n-am mai fi fost lăsați pradă ruinării. Atunci s-ar fi împlinit și cu privire la noi cuvintele lui Dumnezeu: „Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere...“ (Is. 54: 17).

Iată de ce, preaiubiților, fiind îndurerați pentru nenorocirea ce s-a abătut peste frățietatea noastră, am avut curajul de a chema tot poporul lui Dumnezeu la rugăciuni și posturi, ca, plângând și pocăindu-ne cu inima zdrobită, să-L înduplecăm pe Dumnezeu să Se întoarcă la poporul Său și să spună precum i-a spus odinioară lui Zorobabel: „Eu sunt cu voi!“

Adresându-ne poporului Domnului cu o adâncă credință în puterea lui Dumnezeu, în zilele acelea noi am scris în Prima Epistolă că Dumnezeu va nimici lucrările diavolului și ne străduiam să convingem poporul Domnului: dacă ne vom întoarce la El din toată inima, atunci biruința Lui în noi va fi inevitabilă!

Potentații acestei lumi, plănuind nimicirea definitivă a credinței, considerau că pentru lupta cu biserica nu va fi nevoie de multe eforturi și prevesteau pieirea ei apropiată. Noi n-am trecut cu vederea această realitate crudă, ci mărturiseam în „Epistole“: „Când am cântărit dacă avem vreo șansă de reușită, privind la ceea ce se vede, ne-am convins că nu avem nici una! Înfrângere sută la sută! Dar când am luat aminte la cuvintele Domnului: «Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ» (Mat. 28: 18), în suflete ne răsunau ca un ecou solemn alte cuvinte ale lui Hristos: «Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma»“ (Luc. 10: 19). Întemeindu-ne pe Cuvântul Domnului, noi căpătam încredere și știam că vom obține cu Hristos o biruință deplină!

Să ne amintim pe scurt, scumpi frați și surori, de mijlocul secolului nostru cumplit. Încă în anul 1956, fraților care au înființat mai apoi Grupul de inițiativă Dumnezeu începuse a le descoperi calea de ieșire din criza în care nimerise frățietatea noastră evanghelico-baptistă. Cinci ani au trecut de la acele prime descoperiri ale lui Dumnezeu până la înființarea, în biserica de la Uzlovaia (reg. Tula), în primăvara anului 1961, a unui grup concret, care a venit cu inițiativa congresului. Anii aceia au demonstrat și mai convingător că rădăcina principală

та ада не одолеют ее
любовь
Ты ведешь милостью Твоею народ сей

Adunarea aniversară în biserica din or. Otradnâi a UB CEB. 11 august 1996

асай взятых на смерть,
и неужели откажешься
от обреченных на убиение.

Cuvântul adevărului răsună la adunarea aniversară. Loc. Liubuceanî, 1996

a păcatului lucrătorilor oficiali ai VSEHB constă în colaborarea strânsă cu prigonitorii.

În timpul acela represiunile credincioșilor se întețeau. Ele se abăteau peste noi în clipa necredincioșiei noastre față de Dumnezeu și nu puteau să nu aibă urmări fatale pentru multe suflete. Către data de 13 august 1961, când trebuia să mergem la VSEHB și să le înmânăm „Epistola“, dintre 12 slujitori invitați la consfătuirea Grupului de inițiativă au venit la Moscova numai trei. Fiind în post și rugăciune, ne bucuram că au venit măcar acești trei frați. Doi dintre ei au semnat „Epistola“ și s-au dus la VSEHB, unde au dat citire acestui document, în care era expusă propunerea de a consimți convocarea congresului bisericii CEB. Noi eram gata de o eventuală arestare chiar la ieșirea din localul VSEHB-ului. Dar, după ce le-am înmânat documentul și am ieșit de acolo, I-am mulțumit din toată inima lui Dumnezeu pentru biruința pe care ne-a dat-o.

Timp de 10 zile lucrătorii VSEHB trebuia să răspundă la întrebările și la propunerile expuse în „Epistola“ adresată lor. Dar nu trecuseră nici două săptămâni (noi vizitam între timp alte adunări) și niște frați veniți la Moscova din bisericile noastre ne-au preîntâmpinat că nu se poate să ne întoarcem acasă: apartamentele noastre sunt urmărite necontenit de oameni în haine civile și de miliție. Iată care a fost adevăratul răspuns la „Epistola noastră“. Și, ca urmare, am fost nevoiți să mergem zeci de ani pe calea închisorilor și să muncim în ilegalitate.

În curând niște persoane ce ne compătimeau sincer ne-au comunicat că se luase o hotărâre oficială cu privire la noi, în care se spunea: „Grupul de inițiativă să fie găsit în scopul lichidării lui“.

Primind un asemenea „răspuns“ specific, la 23 august 1961 ne-am adresat prin mii de exemplare ale „Epistolei“ către poporul lui Dumnezeu. Domnul Și-a început lucrarea și nimeni n-o mai putea opri!

Chemările din „Epistolele“ Grupului de inițiativă își gă-

> ***Nu** este nimic mai îngrozitor decât să contribui prin păcatele tale la îndepărtarea lui Dumnezeu și la nimicirea lucrării Lui! Astfel aducem mânia lui Dumnezeu peste patria noastră, peste sufletele vii. Noi spulberăm ultima speranță a păcătoșilor suferinzi când, fiind necredincioși principiilor Evangheliei, transformăm adăpostul sfânt — Biserica Lui — într-un locaș fals, într-un locaș de superstiții.*

seau răsunet în inimile copiilor sinceri ai lui Dumnezeu și îi îndemnau la acțiuni binecuvântate de răspuns. Poporul lui Dumnezeu și-a dat seama de responsabilitatea sobornicească pentru lucrarea lui Dumnezeu și cerea de la Domnul ajutor cu post și rugăciune. Sute de petiții au fost expediate de adunări la organele respective cu cereri de a se permite

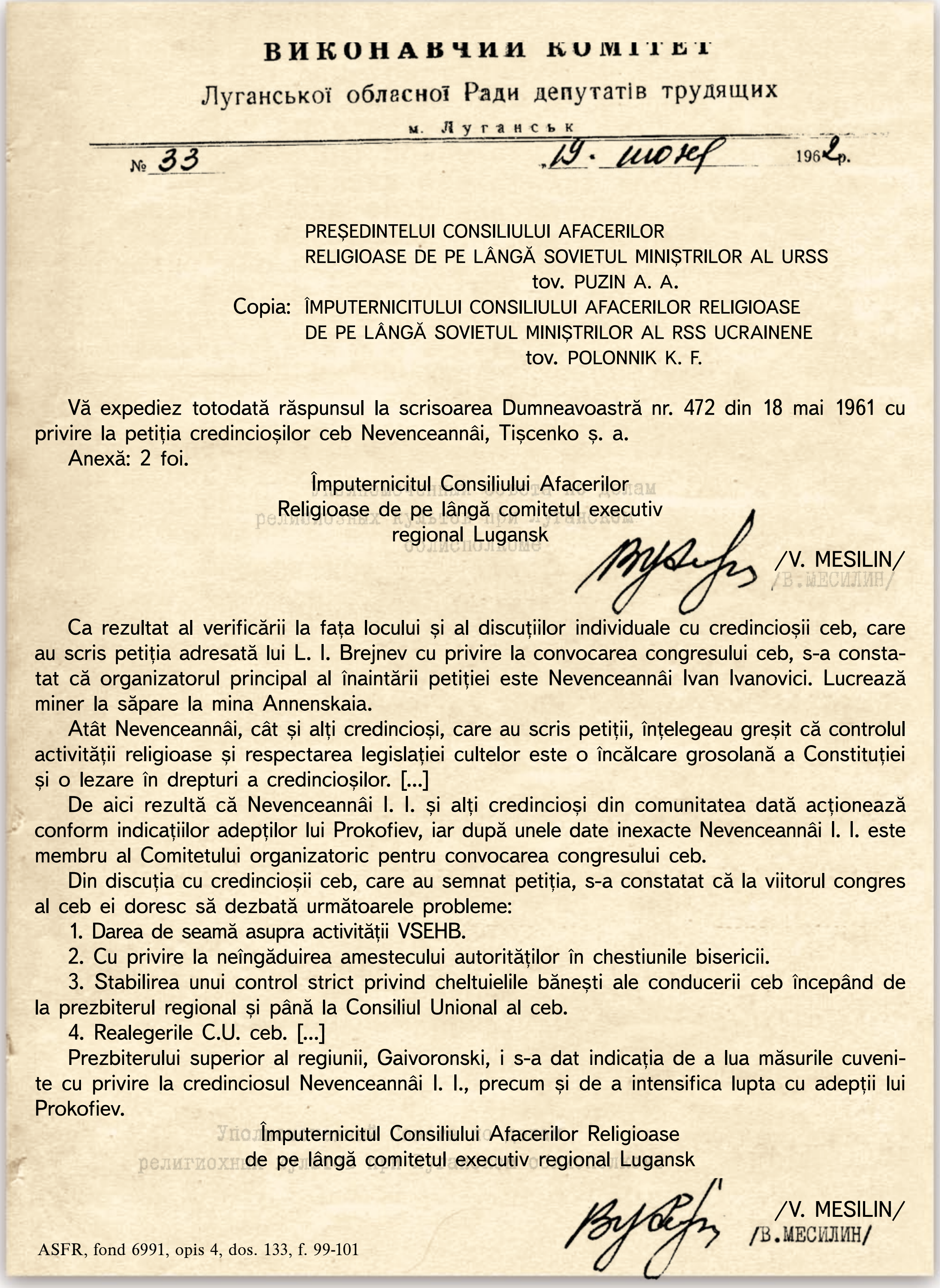

ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ
Луганської обласної Ради депутатів трудящих
м. Луганськ

№ 33 „19. июня 1962 р.

PREȘEDINTELUI CONSILIULUI AFACERILOR
RELIGIOASE DE PE LÂNGĂ SOVIETUL MINIȘTRILOR AL URSS
tov. PUZIN A. A.
Copia: ÎMPUTERNICITULUI CONSILIULUI AFACERILOR RELIGIOASE
DE PE LÂNGĂ SOVIETUL MINIȘTRILOR AL RSS UCRAINENE
tov. POLONNIK K. F.

Vă expediez totodată răspunsul la scrisoarea Dumneavoastră nr. 472 din 18 mai 1961 cu privire la petiția credincioșilor ceb Nevenceannâi, Tișcenko ș. a.

Anexă: 2 foi.

Împuternicitul Consiliului Afacerilor
Religioase de pe lângă comitetul executiv
regional Lugansk

/V. MESILIN/
/В.МЕСИЛИН/

Ca rezultat al verificării la fața locului și al discuțiilor individuale cu credincioșii ceb, care au scris petiția adresată lui L. I. Brejnev cu privire la convocarea congresului ceb, s-a constatat că organizatorul principal al înaintării petiției este Nevenceannâi Ivan Ivanovici. Lucrează miner la săpare la mina Annenskaia.

Atât Nevenceannâi, cât și alți credincioși, care au scris petiții, înțelegeau greșit că controlul activității religioase și respectarea legislației cultelor este o încălcare grosolană a Constituției și o lezare în drepturi a credincioșilor. [...]

De aici rezultă că Nevenceannâi I. I. și alți credincioși din comunitatea dată acționează conform indicațiilor adepților lui Prokofiev, iar după unele date inexacte Nevenceannâi I. I. este membru al Comitetului organizatoric pentru convocarea congresului ceb.

Din discuția cu credincioșii ceb, care au semnat petiția, s-a constatat că la viitorul congres al ceb ei doresc să dezbată următoarele probleme:

1. Darea de seamă asupra activității VSEHB.
2. Cu privire la neîngăduirea amestecului autorităților în chestiunile bisericii.
3. Stabilirea unui control strict privind cheltuielile bănești ale conducerii ceb începând de la prezbiterul regional și până la Consiliul Unional al ceb.
4. Realegerile C.U. ceb. [...]

Prezbiterului superior al regiunii, Gaivoronski, i s-a dat indicația de a lua măsurile cuvenite cu privire la credinciosul Nevenceannâi I. I., precum și de a intensifica lupta cu adepții lui Prokofiev.

Împuternicitul Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă comitetul executiv regional Lugansk

/V. MESILIN/
/В.МЕСИЛИН/

ASFR, fond 6991, opis 4, dos. 133, f. 99-101

convocarea Congresului unional al bisericii CEB, care nu avusese loc din anul 1926. Slavă Domnului pentru o asemenea sensibilitate a fraților și surorilor care rămâneau credincioși Domnului în mijlocul destrămării îngrozitoare a bisericii!

Decretele adoptate special la începutul anilor ’60 erau menite să supună persecuțiilor sute

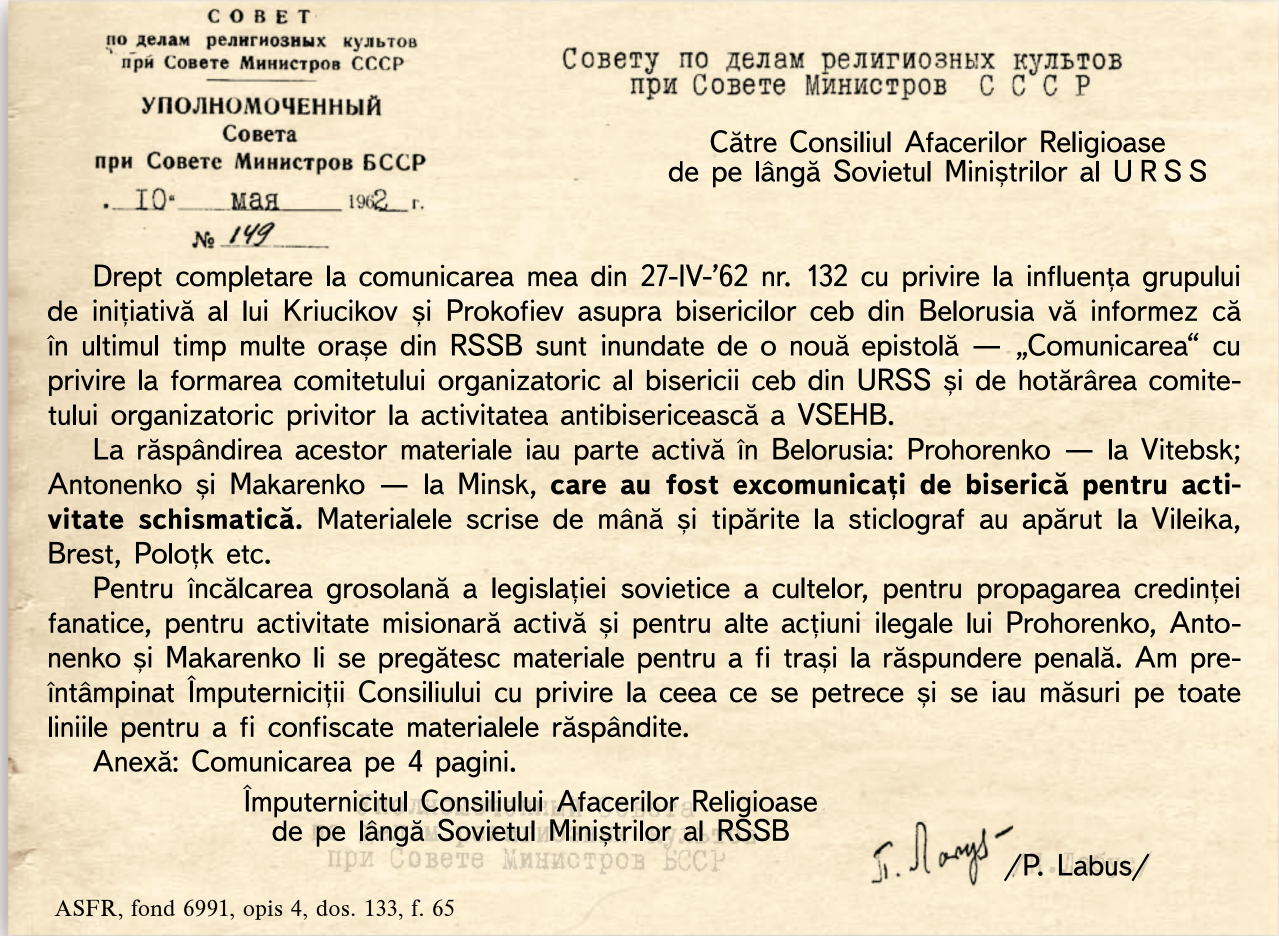

СОВЕТ
по делам религиозных культов
при Совете Министров СССР
УПОЛНОМОЧЕННЫЙ
Совета
при Совете Министров БССР
10 мая 1962 г.
№ 149

Совету по делам религиозных культов
при Совете Министров С С С Р

Către Consiliul Afacerilor Religioase
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al U R S S

Drept completare la comunicarea mea din 27-IV-’62 nr. 132 cu privire la influența grupului de inițiativă al lui Kriucikov și Prokofiev asupra bisericilor ceb din Belorusia vă informez că în ultimul timp multe orașe din RSSB sunt inundate de o nouă epistolă — „Comunicarea“ cu privire la formarea comitetului organizatoric al bisericii ceb din URSS și de hotărârea comitetului organizatoric privitor la activitatea antibisericească a VSEHB.

La răspândirea acestor materiale iau parte activă în Belorusia: Prohorenko — la Vitebsk; Antonenko și Makarenko — la Minsk, **care au fost excomunicați de biserică pentru activitate schismatică.** Materialele scrise de mână și tipărite la sticlograf au apărut la Vileika, Brest, Poloțk etc.

Pentru încălcarea grosolană a legislației sovietice a cultelor, pentru propagarea credinței fanatice, pentru activitate misionară activă și pentru alte acțiuni ilegale lui Prohorenko, Antonenko și Makarenko li se pregătesc materiale pentru a fi trași la răspundere penală. Am preîntâmpinat Împuterniciții Consiliului cu privire la ceea ce se petrece și se iau măsuri pe toate liniile pentru a fi confiscate materialele răspândite.

Anexă: Comunicarea pe 4 pagini.

Împuternicitul Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al RSSB
при Совете Министров БССР
/P. Labus/

ASFR, fond 6991, opis 4, dos. 133, f. 65

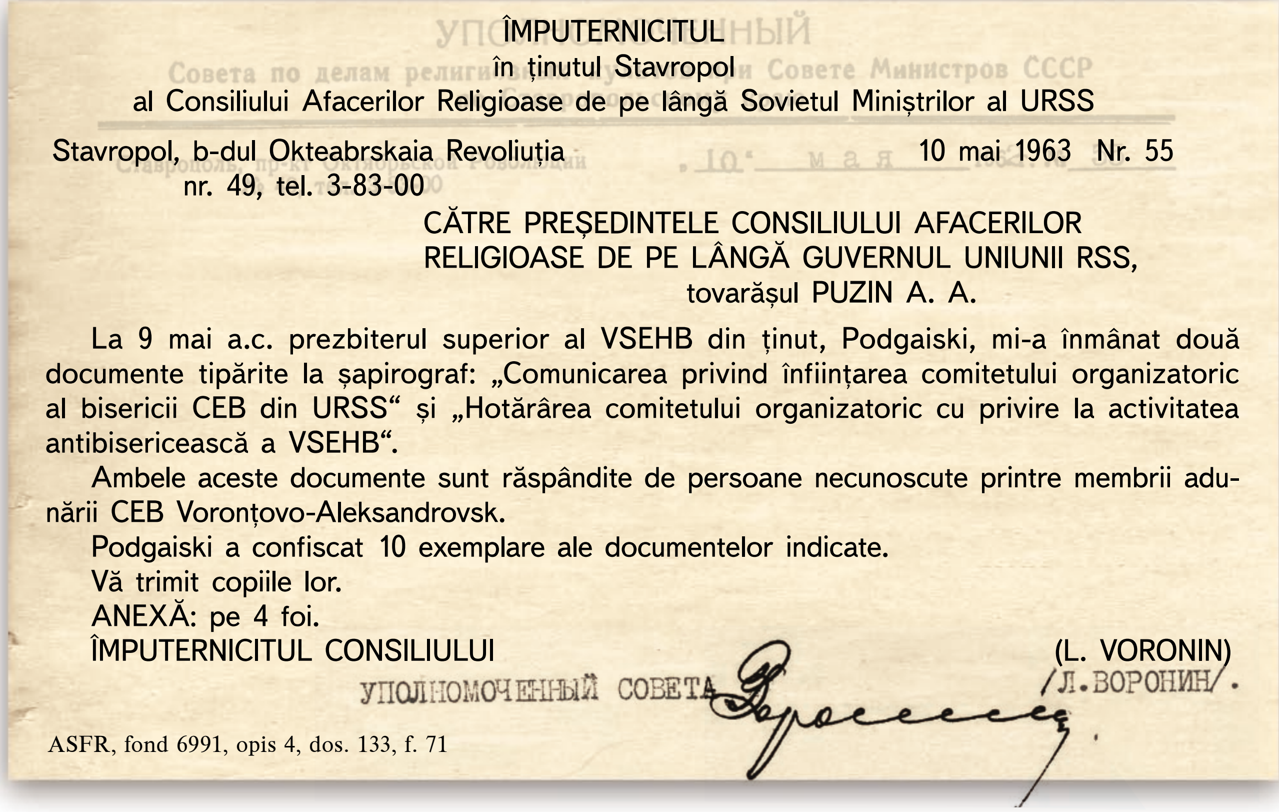

ÎMPUTERNICITUL
în ținutul Stavropol
al Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS

Stavropol, b-dul Okteabrskaia Revoluția
nr. 49, tel. 3-83-00
10 mai 1963 Nr. 55

CĂTRE PREȘEDINTELE CONSILIULUI AFACERILOR
RELIGIOASE DE PE LÂNGĂ GUVERNUL UNIUNII RSS,
tovarășul PUZIN A. A.

La 9 mai a.c. prezbiterul superior al VSEHB din ținut, Podgaiski, mi-a înmânat două documente tipărite la șapirograf: „Comunicarea privind înființarea comitetului organizatoric al bisericii CEB din URSS“ și „Hotărârea comitetului organizatoric cu privire la activitatea antibisericească a VSEHB“.

Ambele aceste documente sunt răspândite de persoane necunoscute printre membrii adunării CEB Vorontovo-Aleksandrovsk.

Podgaiski a confiscat 10 exemplare ale documentelor indicate.

Vă trimit copiile lor.

ANEXĂ: pe 4 foi.

ÎMPUTERNICITUL CONSILIULUI (L. VORONIN)
УПОЛНОМОЧЕННЫЙ СОВЕТА /Л.ВОРОНИН/.

ASFR, fond 6991, opis 4, dos. 133, f. 71

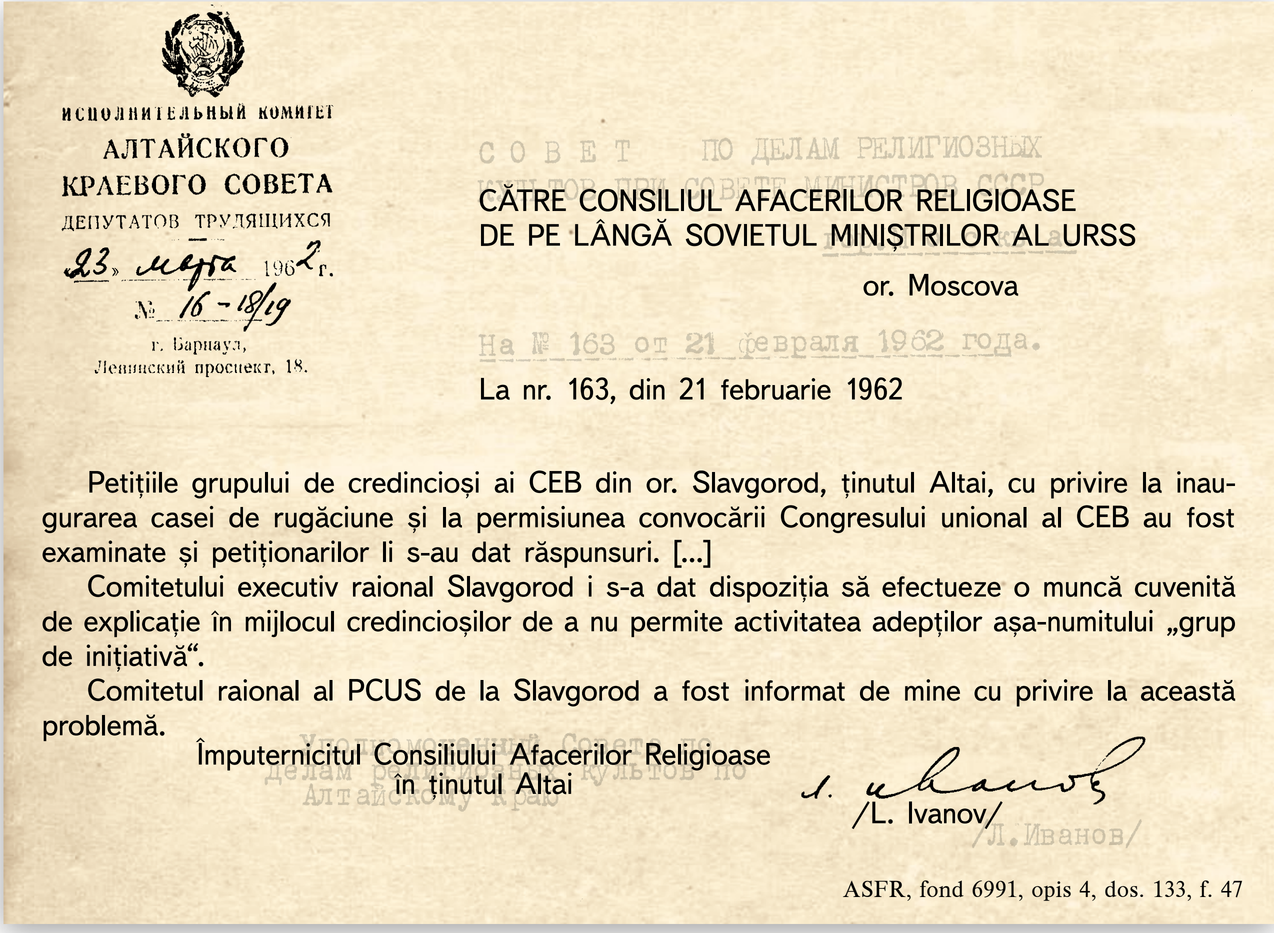

ИСПОЛНИТЕЛЬНЫЙ КОМИТЕТ
АЛТАЙСКОГО
КРАЕВОГО СОВЕТА
ДЕПУТАТОВ ТРУДЯЩИХСЯ
«23» марта 1962 г.
№ 16-18/19
г. Барнаул,
Ленинский проспект, 18.

СОВЕТ ПО ДЕЛАМ РЕЛИГИОЗНЫХ
КУЛЬТОВ ПРИ СОВЕТЕ МИНИСТРОВ СССР

CĂTRE CONSILIUL AFACERILOR RELIGIOASE
DE PE LÂNGĂ SOVIETUL MINIȘTRILOR AL URSS
or. Moscova

На № 163 от 21 февраля 1962 года.

La nr. 163, din 21 februarie 1962

Petițiile grupului de credincioși ai CEB din or. Slavgorod, ținutul Altai, cu privire la inaugurarea casei de rugăciune și la permisiunea convocării Congresului unional al CEB au fost examinate și petiționarilor li s-au dat răspunsuri. [...]

Comitetului executiv raional Slavgorod i s-a dat dispoziția să efectueze o muncă cuvenită de explicație în mijlocul credincioșilor de a nu permite activitatea adepților așa-numitului „grup de inițiativă“.

Comitetul raional al PCUS de la Slavgorod a fost informat de mine cu privire la această problemă.

Уполномоченный Совета по
делам религиозных культов по
Алтайскому краю

Împuternicitul Consiliului Afacerilor Religioase
în ținutul Altai

Л. Иванов
/L. Ivanov/
/Л.Иванов/

ASFR, fond 6991, opis 4, dos. 133, f. 47

de mii de credincioși din bisericile înregistrate și neînregistrate. În anii aceia începuse deja realizarea acestui plan de „lichidare fără proteste“ a bisericii. Însă Grupul de inițiativă și toți creștinii veghetori, înălțând rugăciuni, s-au pronunțat în apărarea adevărului și astfel au devenit ținta loviturilor neprietenilor. Slavă Domnului! În locul „lichidării fără proteste“ a bisericii prin întemnițarea a zeci de mii de membri ai ei s-a descoperit sacrificiul conștient al celor care erau gata de suferințe! Cu adevărat, „nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi“ (Ioan 15: 13). În acea jertfire de sine a fost relevată nu puterea noastră, ci a lui Dumnezeu! Și cu toate că din cauza acestei jertfe a iubirii frățietatea noastră a fost supusă unor atacuri și mai înverșunate ale satanei, totuși anume atunci a licărit libertatea și în bisericile înregistrate: la doi ani după începutul trezirii au fost anulate documentele antievanghelice ale VSEHB; au început să se deschidă casele de rugăciune închise mai înainte; au fost ridicate restricțiile botezului; copiilor, care mai înainte erau alungați din biserică, li s-a deschis accesul la adunări; nimeni nu mai admitea gândul ca, dată fiind o asemenea împotrivire generală păcatului, să se poată iarăși introduce documentele antibiblice.

În această ordine de idei, trebuie să amintim că cei care au înaintat primii petiții pentru congres au fost aruncați îndată în închisori. Mai apoi cei ce sufereau pentru adevăr puteau fi numărați cu sutele. Iar numărul total al fraților și surorilor care s-au aflat în detențiune în ultimii 35 de ani ajunge la mii! A fost torturat și omorât la închisoarea din Barnaul Nikolai Hmara „pentru propagandă împotriva VSEHB și a «Regulamentului» acestuia“ (așa se spune în sentința judecătoriei ținutului Altai). A murit chiar la cel dintâi interogatoriu la KGB fratele N. S. Kucerenko din or. Nikolaev din cauza demersurilor pentru congres. A rămas credincios Domnului până la moarte tânărul soldat creștin Vanea Moiseev și alții. În decursul tuturor acestor ani de trezire și-au dat viața pentru Domnul fără să primească izbăvirea aproape 30 de frați printre care: N. P. Hrapov, B. T. Artiușcenko, I. F. Dirksen, I. M. Ostapenko. N-au scăpat de închisoare surorile Consiliului Rudelor celor Întemnițați. Nu numai frații ajunși la adânci bătrânețe ca S. T. Golev, P. A. Serebrennikov erau aruncați în locurile îngrozitoare de detențiune, ci și creștinii cu totul tineri erau ținuți în anturajul depravat al infractorilor pentru că le transmiteau copiilor vestea despre Hristos. După condițiile grele ale închisorilor n-au avut prilejul să se bucure mult timp de libertate frații noștri scumpi: P. F. Zaharov, N. Gh. Baturin, poetul creștin Nikolai Melnikov și mulți alții. Isprăvindu-și alergarea, ei au trecut în locașurile cerești și, păstrând credința, s-au alăturat la adunarea în sărbătoare, la Biserica celor întâi-născuți, care sunt scriși în ceruri (Evr. 12: 23).

Astăzi, când ne strângem la adunările noastre pașnice, Sfânta Scriptură ne cheamă să ne amintim de mai-marii noștri, care ne-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu, și, uitându-ne cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viețuire, să le urmăm credința (Evr. 13: 7).

Scumpi frați și surori în Domnul! În Vechiul Testament, când Zorobabel rezidea templul de la Ierusalim, Domnul a binevoit să vestească, prin prorocul Zaharia, principiile zidirii duhovnicești, când totul „nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, — zice Domnul...“ (Zah. 4: 6). Și această zidire duhovnicească va fi de nezdruncinat, căci la temelia ei este pusă Piatra din capul unghiului — Domnul nostru Isus Hristos (Zah. 4: 7; 1 Pet. 2: 6). Să respectăm dar, preaiubiți prieteni, în lucrarea de zidire a casei duhovnicești, aceste principii sfinte ale legității lui Dumnezeu, principii ce servesc spre binele nostru. Să ne grăbim a merge pe calea curățării și sfințirii. Să fim umpluți din belșug de Duhul Sfânt, ca să curgă „râuri de apă vie, cum zice Scriptura“ (Ioan 7: 38). Atunci nici un fel de prigoane, nici un fel de greutăți și înșelăciuni viclene, oricât ar fi ele de mari — nimic nu ne va putea vătăma! Atunci făgăduința lui Dumnezeu: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“ (Mat. 28: 20) se va împlini cu privire la noi și Acela care a început în noi această bună lucrare a trezirii o va isprăvi (Filip. 1: 6). Căci tuturor slujitorilor credincioși li s-a făgăduit ca moștenire isprăvirea cu succes a lucrării de zidire duhovnicească: „Mâinile lui Zorobabel au întemeiat Casa aceasta, și tot mâinile lui o vor isprăvi“ (Zah. 4: 9).

Prin urmare, preaiubiților, dacă acum 35 de ani am crezut în biruința lui Dumnezeu neavând încă fapte reale de binecuvântare, atunci astăzi, văzând un asemenea belșug de minuni și de îndurări ale Domnului, cum putem să ne reținem bucuria, lauda și încântarea ce ne umplu pentru tot ce a făcut Domnul cu privire la noi, nevrednicii! Nu întotdeauna am putut să facem totul așa cum dorea Domnul, dar El Se îndura de noi și ne conducea mai departe.

Dragi prieteni! Vegheați, păstrați și întăriți, înălțând rugăciuni, independența dăruită de Domnul, ca să fim și mai departe într-o dependență de Hristos plină de har și să înfăptuim lucrarea sub ocrotirea Lui! În toate țările prin care am fost risipiți, țineți-vă de unitatea cu Dumnezeu și

În anii aceia începuse deja realizarea acestui plan de „lichidare fără proteste“ a bisericii. Însă Grupul de inițiativă și toți creștinii veghetori, înălțând rugăciuni, s-au pronunțat în apărarea adevărului și astfel au devenit ținta loviturilor neprietenilor. Slavă Domnului! În locul „lichidării fără proteste“ a bisericii prin întemnițarea a zeci de mii de membri ai ei s-a descoperit sacrificiul conștient al celor care erau gata de suferințe! Cu adevărat, „nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi“ (Ioan 15: 13)!

cu poporul Lui, căci există întotdeauna puteri care vor să cearnă poporul lui Dumnezeu ca pe grâu, dar să nu ni se piardă credința (Luc. 22: 31, 32).

Întrucât ne străduiam să facem lucrarea de zidire a casei duhovnicești după cumpăna Cuvântului lui Dumnezeu, astăzi mărturisim cu îndrăzneală că ochii Domnului privesc cu bucurie la munca sfinților! Bucurați-vă, sfinților! Aceasta e sărbătoarea voastră! Domnul nostru ne-a binecuvântat! Să-I slujim dar așa, încât să ne bucurăm și în veșnicie în prezența Lui triumfătoare, căci mâna Lui a făcut toate acestea din îndurare față de noi și spre slava Numelui Său celui sfânt!

Harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu, și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți. Amin!

Adunarea solemnă numeroasă în ziua aniversării a 35-a a frățietății trezite în biserica de la Merefa a UB CEB (reg. Harkov). 1996

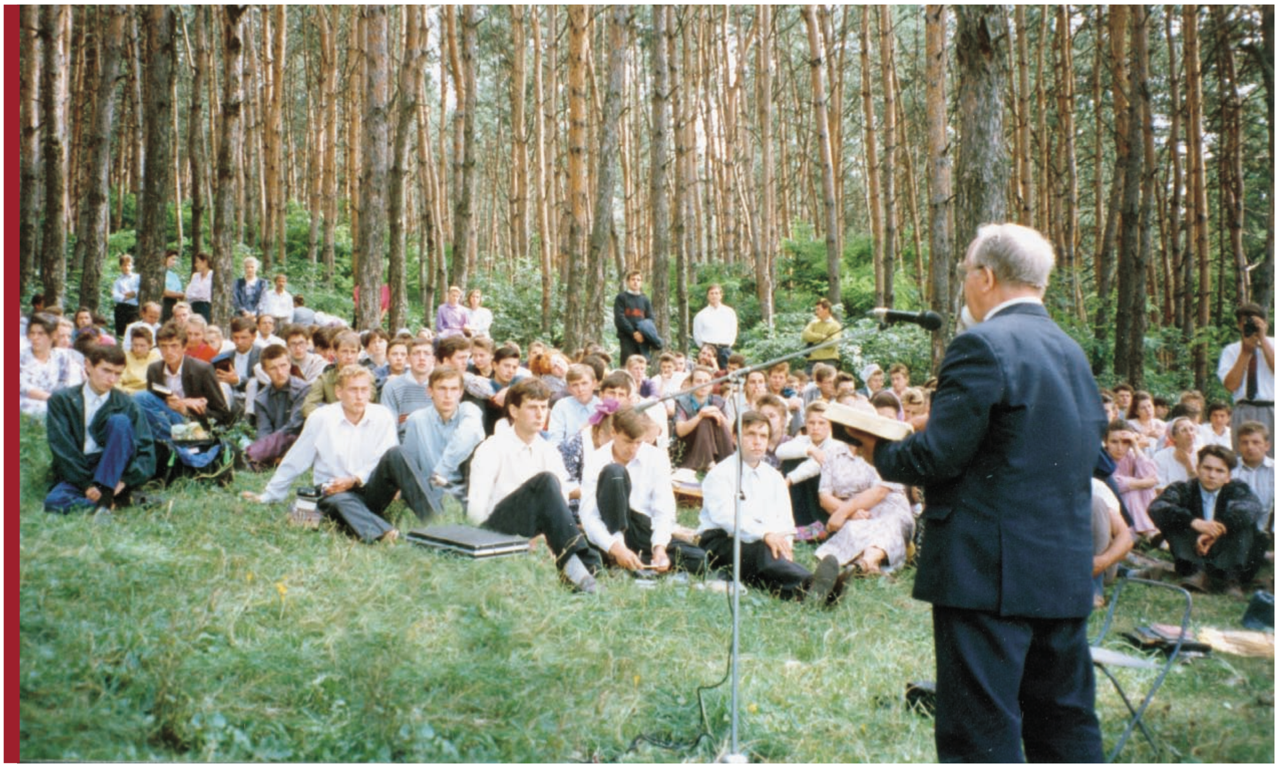

Predică N. S. Mazurin la adunarea tineretului cu ocazia aniversării.
Într-o pădure din apropierea Kievului, 1996

Adunare consacrată aniversării a 35-a a frățietății în Comunitatea bisericilor Odesa a UB CEB (de la stânga spre dreapta) N. E. Boiko, D. V. Mineakov, V. N. Filaretov etc. 1996

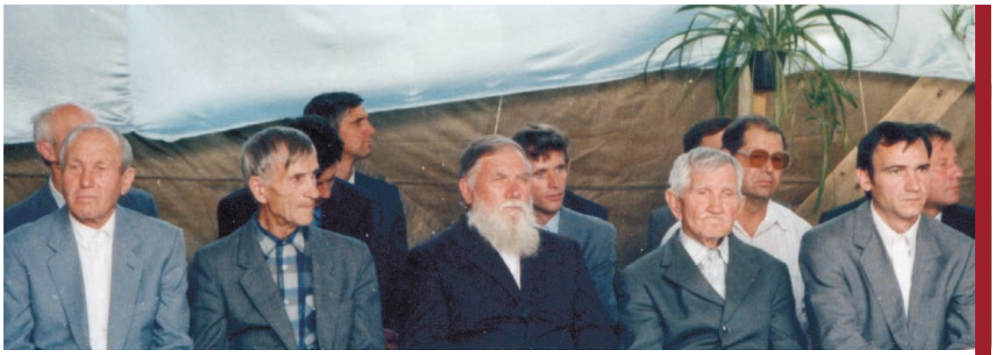

● TARAZ (Asia Mijlocie)

JUBILEUL ÎNDURĂRII LUI

În anul jubiliar al trezirii duhovnicești a frățietății noastre slujitorii Consiliului Bisericilor CEB împreună cu toți părtașii la mântuirea veșnică înalță laude Domnului din toată inima pentru ieșirea mântuitoare din robia lumii și întoarcerea în autoritatea lui Hristos — Împăratul libertății!

Mulțumiri fie lui Dumnezeu! Cu 40 de ani în urmă poporul Lui a pășit pe calea ascultării de Capul Bisericii — Isus Hristos. A pășit cu bucurie, cu hotărâre și pentru totdeauna, fără să cugete la bunăstarea vieții și fără a privi înapoi. Și care e rezultatul? Scopul pentru care am ieșit n-a fost zadarnic. Dumnezeu a lucrat și lucrează până acum

● NAHABINO (Centrul Rusiei)

BESLAN (Caucaz)

FASTOV (Kiev)

DUMNEZEU!

cu putere în răscumpărații Săi, face nenumărate minuni în fața întregii lumi, creează viață din moarte, dăruiește mântuire celor păcătoși!

Noi Îl rugăm pe Cel Preaînalt: păzește-i pe sfinții Tăi pe calea îngustă până în ziua venirii Tale slăvite! Apără poporul Tău de ademenirile viclene și rele ale vremii din urmă și mai scoate mulți luptători credincioși ai Împărăției Tale pentru întărirea dreptății, adevărului și iubirii Tale!

40 de ANI AI TREZIRII FRĂȚIETĂȚII

Trebuie să menționăm cu mulțumire lui Dumnezeu că din anul 1961, când Domnul a ridicat tabăra poporului Său și ne-a îndemnat la o zidire duhovnicească adevărată, slujirea Grupului de inițiativă, iar apoi a Comitetului organizatoric și a Consiliului Bisericilor CEB, a devenit un factor determinant al destinului întregului popor al lui Dumnezeu. Dorind să trăiască potrivit poruncilor lui Hristos, frățietatea a pornit pe calea sfințirii, fapt care a schimbat toată viața noastră, a umplut-o de un adevărat conținut duhovnicesc. Da, poporul lui Dumnezeu a suferit în decursul multor decenii, însă aceste suferințe erau benevole și conștiente și lucrarea lui Dumnezeu propășea și căpăta cu fiece an o mai mare dezvoltare.

Astfel, în anul 1964 s-a înființat, cu ajutorul Domnului, Consiliul Rudelor Întemnițaților, alcătuit din rudele întemnițaților, care au dreptul reprezentării legale la judecată și posibilitatea de a avea întrevederi în închisori cu cei apropiați. Rugăciunea și mijlocirea pentru cei ce sufereau în Numele lui Hristos au devenit o cauză comună. Domnul ne învăța să ne aducem aminte de cei ce sunt în lanțuri, ca și cum am fi și noi legați cu ei, și de cei chinuiți, fiindcă și noi suntem în trup (Evr. 13: 3). Bisericilor li s-a propus să poarte sarcina ajutorului frățesc, ca să nu fie uitat nici unul dintre cei ce îndură suferințe, nici unul care are nevoie de pâine. Noi nu aveam mijloace de prisos, dar nici lipsă n-am dus niciodată. Slavă lui Isus Hristos!

În perioada de grea cumpănă mulți copii ai lui Dumnezeu nici nu mai visau să țină în mâini Biblia, iar Domnul ne-a dat puteri să înființăm o editură independentă a noastră, care, în toți anii existenței sale, fără a ține seama de multele arestări, nu-și înceta lucrul, ci cu fiecare an mărea tirajele de literatură duhovnicească. Și niciodată n-a fost vândută nici o Biblie, nici o broșură!

Întreaga muncă a editurii „Hristianin“ a CB CEB n-a fost însoțită niciodată de interesele materiale. Domnul îndemna copiii Săi să jertfească totul pentru răspândirea Cuvântului sfânt. Mulțumiri fie aduse Lui!

În anii abaterii zeci, ba chiar sute de mii de păcătoși au rămas în afara mântuirii. Acum însă, la rugăciunile copiilor Săi și datorită credincioșiei întemnițaților, care nu și-au iubit viața chiar până la moarte (Apoc. 12: 11), Domnul a îngăduit să ducem vestea mântuirii pretutindeni și tot mai departe pentru poporul nostru trecut prin multe suferințe. Până la marginile pământului răsună cuvântul sfânt al Evangheliei spre mântuirea oricărui păcătos!

S-au ținut o mulțime de consfătuiri ale fraților, s-au organizat cursuri biblice. A fost întemeiată secția de vestire, secția muzical-corală, au fost editate culegeri de poezii și de cântări duhovnicești. 37 de ani se editează revista de zidire duhovnicească.

Întreaga viață internă a bisericii, toate hotărârile luate, toate consfătuirile și congresele noastre sistematice s-au desfășurat fără amestecul celor din afară. În viața bisericii se adoptau hotărârile pe care ni le poruncea Dumnezeu, pe care ni le mărturisea Duhul lui Dumnezeu. Domnul a devenit Capul poporului Său în viața reală!

Frățietatea exercita și apărarea juridică, îndeosebi când se elabora Constituția țării. Învățați de Domnul, noi nu-i judecam niciodată pe cei din afară. Dumnezeu îi judecă (1 Cor. 5: 13). Dar declaram întotdeauna clar și ferm că a accepta dispozițiile omenești spre împlinire în viața duhovnicească înseamnă a-L respinge pe Hristos și a păși pe calea lepădării de Dumnezeu.

Copiii răscumpărați ai lui Dumnezeu n-au dat uitării lupta cu credință a mucenicilor anilor ’30-’40, care au rămas credincioși Domnului în acea vreme cumplită, deși adeseori familiile lor erau părăsite de toți, în afară de Tatăl ceresc.

Trebuie să ne aducem aminte și de frații și surorile în credință din alte țări, care, prin rugăciuni, prin cuvinte de îmbărbătare și prin ajutor după puteri, au devenit părtași la propășirea lucrării lui Dumnezeu în țara noastră.

Așadar, preaiubiților, dacă acum 40 de ani aveam credință în biruința lui Dumnezeu neavând încă fapte evidente de binecuvântări, atunci astăzi, văzând un asemenea belșug de îndurări ale lui Dumnezeu și de minuni, cum să ne reținem buzele de la cântarea de laudă și de la bucuria mișcătoare pentru tot ce a făcut Domnul în viața noastră, a robilor Săi nevrednici! Bucurați-vă, sfinților! Aceasta e sărbătoarea voastră! Domnul nostru, ne-a binecuvântat! Să-I slujim astfel, încât să ne bucurăm și în veșnicie în prezența Lui triumfătoare, căci mâna Lui a făcut toate aceste minuni din îndurare față de noi și spre slava Numelui Său celui sfânt!

2001

FERICE DE POPO
DUMNEZEU ESTE

Binecuvântate sunt bilanțurile slujirii felurite care se înfăptuiește în frățietatea Uniunii Bisericilor CEB! Potrivit datelor din anul 2000, ea constă din 2 100 de adunări și grupuri cu 59 290 de membri. În frățietate sunt 1 252 de slujitori (dintre ei: prezbiteri — 572, evangheliști și învățători — 240, diaconi — 440). Case de rugăciune — 756. Tineri — 7 963 de persoane. Copii sub 16 ani — 33 191. Biblioteci — 1 497.

Credincioșii frățietății reprezintă peste 50 de naționalități. Și cel mai minunat lucru este că unde e mai greu și e mai multă durere din cauza războiului, din cauza problemelor materiale, acolo vestirea Evangheliei se înfăptuiește mai cu succes.

E cu neputință în această mică examinare să acordăm destulă atenție fiecărei Comunități regionale a frățietății noastre. Însă avem credință că și aceste scurte informații îi vor îmbărbăta pe mulți frați și surori, fiindcă frățietatea noastră alcătuiește un singur trup, fără să depindă de hotare și condiții, e adăpată de un singur Duh și vestește cu râvnă și cu bucurie Evanghelia lui Hristos.

or. Saki

or. Baku

or. Habarovsk

or. Chișinău

RUL, AL CĂRUI DOMNUL! *Ps. 33: 12*

1961–2001

or. Riga

or. Rostov pe Don

or. Murmansk

or. Almatî

or. Taşkent

or. Kiev

2001

CE SE CERE DE LA ISPR SĂ FIE GĂSIT CREDINCIO

Una dintre consfătuirile lărgite ale Consiliului

1961–2001

AVNICI, ESTE CA FIECARE S ÎN LUCRUL ÎNCREDINȚAT LUI

1 Cor. 4: 2

Bisericilor CEB, 2000

13 august 1961	Începutul slujirii deschise a Grupului de inițiativă în ceea ce privește convocarea Congresului unional extraordinar al bisericii CEB.
25 februarie 1962	Grupul de inițiativă e transformat în Comitetul organizatoric pentru convocarea Congresului unional extraordinar al bisericii CEB.
23 iunie 1962	În afară de mijlocirea pentru congres Comitetul organizatoric, la rugămințile și din însărcinarea bisericilor, și-a asumat conducerea generală a bisericilor CEB.
19 septembrie 1965	La Moscova, la consfătuirea slujitorilor Comitetul organizatoric este numit Consiliul Bisericilor CEB, 11 frați sunt aleși în componența lui. Pe lângă Consiliul Bisericilor este înființată secția de evanghelizare. E adoptat Statutul frățietății UB CEB.

La următoarele consfătuiri și congrese unionale ale reprezentanților bisericilor CEB:

6 decembrie 1969 (or. Tula),
22 mai 1976 (or. Harțâzsk),
1-2 iunie 1989 (or. Rostov pe Don),
16-17 octombrie 1993 (or. Tula),
8-10 octombrie 1997 (or. Tula) —

slujirea Consiliului Bisericilor CEB își găsea constant încuviințare și susținere generală; numărul membrilor lui se mărea, se adopta programul slujirii de mai departe a întregii frățietăți și al căii poporului Domnului. Cu binecuvântarea lui Dumnezeu și sub călăuzirea Lui slujirea Consiliului Bisericilor sporea și căpăta susținere din partea tuturor celor care Îl iubesc pe Domnul.

Astăzi în componența lui intră 20 de membri ai CB CEB; sunt aleși de asemenea 18 conlucrători ai CB CEB; la consfătuirile lărgite ale Consiliului sunt invitați și alți slujitori plini de râvnă din cele 12 Comunități ale frățietății.

1961–2001

ÎNTEMNIȚAȚII — SLAVA LUI HRISTOS

Nu suntem eroi. Adesea obosim și ne seacă puterile, după cum spune prorocul Isaia. Iar prigoanele necontenite din ultimul timp, îndreptate împotriva Bisericii lui Hristos, atacurile satanei, nu numai din afară, ci și prin intermediul a tot felul de învățături false, cer de la noi un sacrificiu continuu al credinței, eforturi foarte mari în lupta duhovnicească. Și numai „cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă, și nu ostenesc“ (Is. 40: 31)!

Aproape trei decenii frații și surorile din adunările frățietății noastre — luptători credincioși ai lui Dumnezeu — au ținut piept loviturilor prigoanelor cumplite și neîntrerupte. În decursul acestor ani ei au suferit mai mult de 1500 de arestări! S-au aflat în închisori, lagăre, deportări în total mai bine de 5000 de ani! S-au învrednicit să primească moartea de martir mai mult de 30 de slujitori și creștini plini de râvnă. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu — El ne-a ajutat să rămânem în picioare biruind totul (Efes. 6: 13)! Datorită credincioșiei celor ce au suferit pentru Hristos, ploaia de binecuvântări Dumnezeiești se revarsă din abundență peste pământul uscat de arșiță!

În ziarul „Известия“ („Știri“) din 31 ianuarie 1976 președintele Consiliului Afacerilor Religioase, V. A. Kuroedov, citează cuvintele VSEHB: „E absurd să afirmi — spune președintele VSEHB, A. E. Klimenko, — că vreun credincios al bisericii noastre ori al oricărei alteia a fost pus pe banca acuzaților în Uniunea Sovietică numai pentru că este credincios: legislația sovietică pur și simplu nu prevede persecutarea cetățenilor pentru credință“.

„La noi sunt condamnați numai infractorii“, „la noi e o libertate deplină“, „nimeni nu e judecat pentru credință“. Lucrătorii VSEHB au colindat de câteva ori aproape toate țările lumii cu aceste fraze pe buze, au trimis mii de scrisori și fotografii, au răspândit filme cinematografice cu scopul de a nega faptele de prigoane, creând astfel o atmosferă prielnică pentru persecuții în țară. Dar Cuvântul lui Dumnezeu și memoria martirilor nu ne permit să ne învoim în tăcere cu acest neadevăr și la cuvintele, rostite necinstit, „la noi nimeni nu e judecat pentru credință“ răspundem: „La noi nimeni nu e judecat numai pentru credința fără fapte, pentru credința moartă, care nu mântuiește (Iac. 2: 14). Iar pentru credința care lucrează prin dragoste — sunt judecați. Pentru credința ce mijlocește cu jertfire de sine — sunt judecați de câte două și de câte trei ori». Împotriva credinței mântuitoare și biruitoare se duce o luptă înverșunată. «Dar îndrăzniți, — zice Hristos — Eu am biruit lumea» (Ioan 16: 33). Credința vie, pentru care suntem persecutați, va birui, căci în ea este Dumnezeu! «Și ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră» (1 Ioan 5: 4). Amin“.

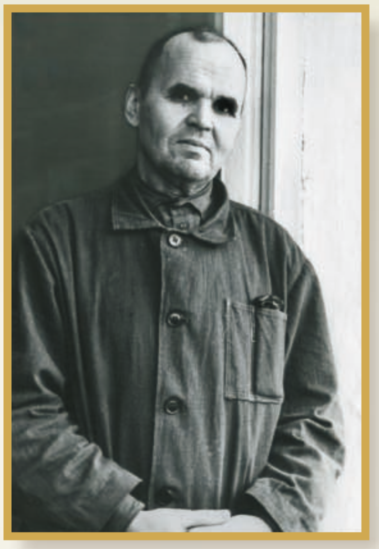
M. I. Horev

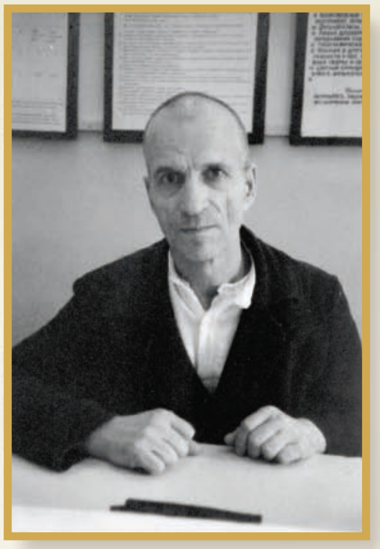
D. V. Mineakov

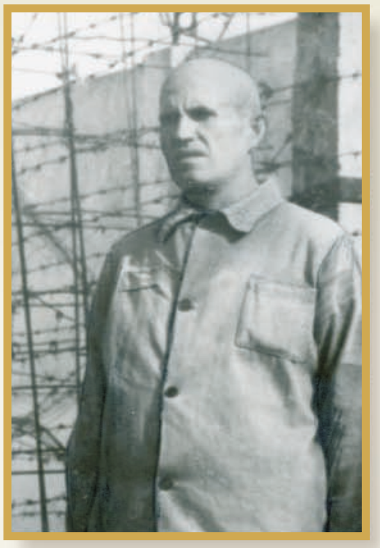
S. N. Misiruk

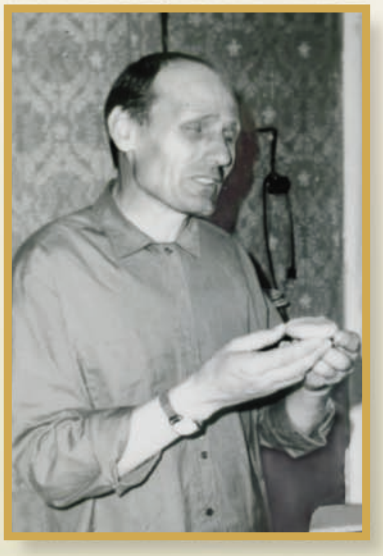
G. V. Kostiucenko

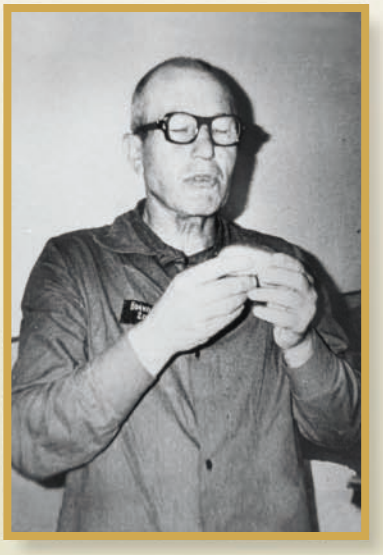
N. E. Boiko

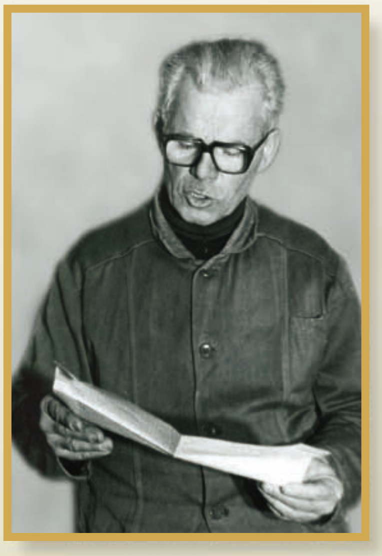
I. E. Ivașcenko

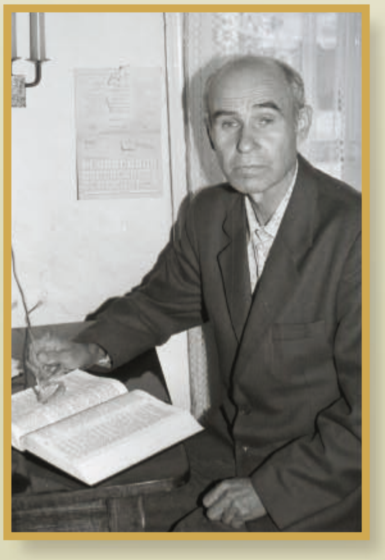
N. R. Savcenko

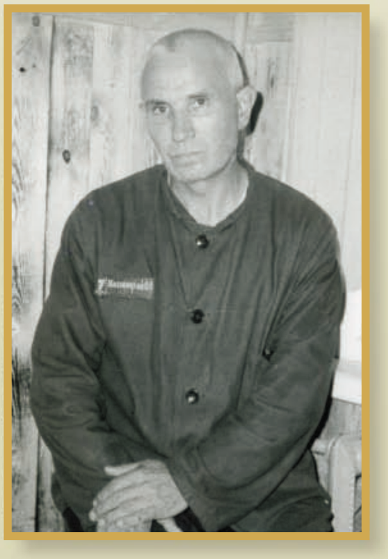
F. V. Mahovițki

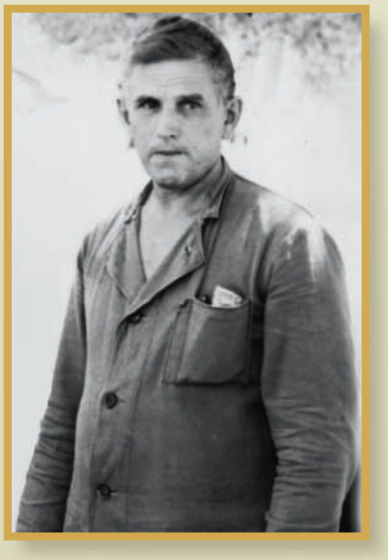
P. T. Langhin

2001 CONSILIUL BISERIC

Anii în care slujitorii frăţietăţii UB CEB s-au

N. P. P.	1961	1962	1963	1964	1965	1966	1967	1968	1969	1970	1971	1972	1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979
KRIUCIKOV Ghennadi Konstantinovici	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟩	🟩	🟩	🟩	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦
BATURIN Nikolai Gheorghievici		🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟦	🟦	🟦 🟩	🟩	🟩	🟩	🟩 🟦	🟦	🟦	🟦 🟩
ANTONOV Ivan Iakovlevici		🟦	🟦	🟦	🟦	🟦			🟩	🟩	🟩	🟩		🟦	🟦	🟦	🟩	🟩	🟩
HOREV Mihail Ivanovici		🟦	🟦	🟦		🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩 🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦
MINEAKOV Dmitri Vasilievici	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩		🟩	🟩	🟩	🟩 🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦
ŞMIDT Boris Iakovlevici																			
KREKER Nikolai Abramovici	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩														
HRAPOV Nikolai Petrovici	🟩	🟩	🟩	🟩		🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩 🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦		
MISIRUK Stepan Nikitovici									🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩					🟦
SKORNEAKOV Iakov Grigorievici						🟩	🟩	🟩	🟩									🟩	🟩
RÂJUK Vasili Feodosievici	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩				🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩			
PLETT Ivan Petrovici								🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩 🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦
PIVNIOV David Andreevici								🟩	🟩	🟩	🟩								
PUŞKOV Evgheni Nikiforovici																			
MARKEVICI Veniamin Aleksandrovici																			
KOCTIUCENKO Grigori Vasilievici							🟩	🟩		🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩		🟩	🟩	🟩
IVAŞCENKO Iakov Efremovici																			
KOSTENKO Grigori Nikolaevici									🟩	🟩	🟩	🟩							

🟩 — anii de suferinţă în temniţe

ILOR CEB 1961–2001

aflat în locurile de detențiune și în clandestinitate

1980	1981	1982	1983	1984	1985	1986	1987	1988	1989	1990	Note
🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	🟦	**I termen** — 3 ani (1966-1969) și aproape 30 de ani a îndeplinit slujba duhovnicească în clandestinitate.
🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩					**I termen** — 7 ani (1948-1955); **al II-lea termen** — 2,5 ani (1962-1965); **al III-lea termen** — 3 ani (1966-1969); **al IV-lea termen** — 4 ani (1972-1976); **al V-lea termen** — 4 ani (1979-1983), condamnat fără ieșire în libertate; **al VI-lea termen** — 3 ani (1983-1986).
🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩		**I termen** — 10 ani (1944-1954); **al II-lea termen** — 3 ani (1969-1972); **al III-lea termen** — 1 an (1977-1978); **al IV-lea termen** — 2 ani (1979-1981); **al V-lea termen** — 5 ani (1982-1987) și 5 ani de exil.
🟦🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩				**I termen** — 2,5 ani (1966-1968); **al II-lea termen** — 3 ani (1969-1972); **al III-lea termen** — 5 ani (1980-1985), condamnat fără ieșire în libertate; **al IV-lea termen** — 2 ani (1985-1987).
🟦	🟦🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩🟦	🟦				**I termen** — 4 ani (1961-1965); **al II-lea termen** — 3 ani (1967-1970); **al III-lea termen** — 5 ani (1981-1986).
		🟩	🟩	🟩	🟩	🟩					**I termen** — 4 ani (1982-1986).
											I termen — 5 ani de exil (1961-1965).
🟩	🟩	🟩									**I termen** — 5 ani de exil (1935-1940), apoi a fost reținut pentru a locui tot acolo „până la o dispoziție specială“; elib. în anul 1947; **al II-lea termen** — 25 ani (1950-1975), elib. în 1956; **al III-lea termen** — 7 ani (1961-1968), elib. în anul 1964; **al IV-lea termen** — 5 ani (1966-1971); **al V-lea termen** — 3 ani (1980-1983), a murit în lagăr la 6.11.’82
🟦	🟦	🟦🟩	🟩	🟩	🟩						**I termen** — 4 ani (1969-1973) și 5 ani de exil, eliberat în anul 1975; **al II-lea termen** — 3 ani (1982-1985).
🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩					**I termen** — 3 ani (1966-1969); **al II-lea termen** — 5 ani (1978-1983), condamnat fără ieșire în libertate; **al III-lea termen** — 3 ani (1983-1986).
🟩	🟩	🟩	🟩			🟩	🟩	🟩			**I termen** — 5 ani (1961-1965); **al II-lea termen** — 3 ani (1969-1972); **al III-lea termen** — 3 ani (1973-1976); **al IV-lea termen** — 3 ani (1980-1983); **al V-lea termen** — 2 ani (1986-1988).
🟦🟩	🟩	🟩	🟩	🟩🟦	🟦	🟦🟩	🟩	🟩			**I termen** — 5 ani (1968-1973); **al II-lea termen** — 4 ani (1980-1984); **al III-lea termen** — 5 ani (1986-1991), eliberat în anul 1988.
											I termen — 3 ani (1968-1971).
🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩			**I termen** — 3 ani (1980-1983); **al II-lea termen** — 5 ani (1983-1988).
🟦	🟦🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩				**I termen** — 1 an (1981-1982); **al II-lea termen** — 5 ani (1982-1987).
	🟩	🟩	🟩		🟩	🟩	🟩				**I termen** — 1 an (1967-1968); **al II-lea termen** — 5 ani (1970-1975); **al III-lea termen** — 2 ani (1977-1979); **al IV-lea termen** — 2 ani (1981-1983); **al V-lea termen** — 2 ani (1985-1987).
	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩	🟩			**I termen** — 4 ani (1981-1985) și 4 ani de exil, eliberat în anul 1988.
											I termen — 3 ani (1969-1972).

🟦 — anii de slujire în condiții de conspirativitate

2001

„...UNII... AU FOST

Filip. 1. 29

De 40 de ani, prin pustiul dogoritor al lumii acesteia, merge în întâmpinarea Patriei cerești tabăra poporului lui Dumnezeu — frățietatea UIB CEB. Grea și aspră e calea predestinată de Dumnezeu. Dar aceasta este, mai întâi de toate, calea nesfârșitelor minuni și a binecuvântărilor Lui. El Și-a manifestat din belșug tăria și puterea Sa, ne-a oferit apărarea și călăuzirea Sa minunată, a revărsat ploile îndurării și bunătății Sale, venea, ca un Tată, cu asprimea și cu iertarea Sa și ne îmbrăca în neprihănirea lui Hristos.

Duhul Dumnezeului celui preaînalt a pus în inimile copiilor Săi credincioși o jertfire uimitoare și ei nu numai că făceau fapte mărețe ale credinței și slujirii, ci și-au mai adus pe altarul lui Dumnezeu viața, au vărsat sânge și lacrimi.

În aceste pagini sunt plasate fotografiile celor

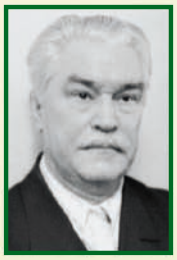
HRAPOV
Nikolai Petrovici
1914-1982
or. Tașkent
A murit în lagăr.

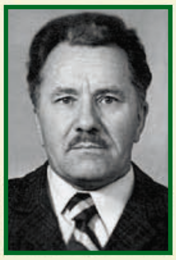
ARTIUȘCENKO
Boris Timofeevici
1920-1984
or. Kursk
A murit la închisoare.

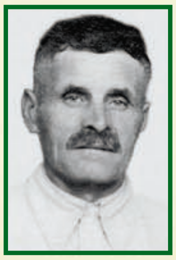
KUCERENKO
Nikolai Samoilovici
1895-1962, or. Nikolaev.
Omorât prin torturi în timpul
interogatoriului la KGB.

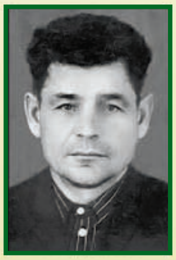
HMARA
Nikolai Kuzmici
1916-1964
or. Kulunda, țin. Altai
Omorât la închisoare.

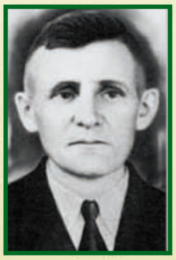
VIBE
Otto Petrovici
1905-1964
or. Karaganda
A murit în lagăr.

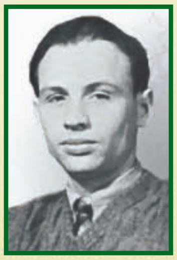
AZAROV
Boris Aleksandrovici
1932-1965
or. Leningrad. A decedat
într-un accident uneltit.

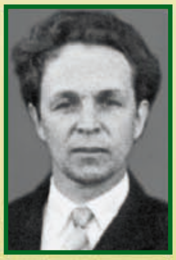
AFONIN
Ivan Alekseevici
1926-1969
or. Uzlovaia,
reg. Tula
A murit în lagăr.

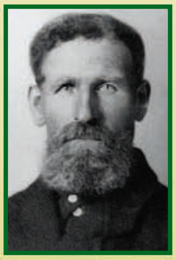
ISKOVSKIH
Aleksei Fiodorovici
1891-1970
or. Dedovsk,
reg. Moscova
A murit la închisoare.

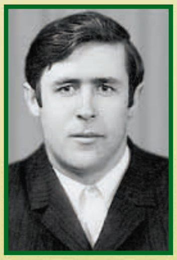
MELNIKOV
Nikolai Ivanovici
1941-1972
or. Jdanov, reg. Donețk
A murit peste 1 an și 5 luni
după 8 ani de detențiune.

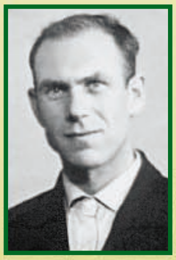
BIBLENKO
Ivan Vasilievici
1928-1975
or. Krivoi Rog
A decedat
de moarte violentă.

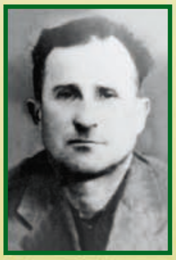
DEINEGA
Nikolai Iakovlevici
1923-1976
s. Ivanovka,
reg. Cernigov
A fost omorât.

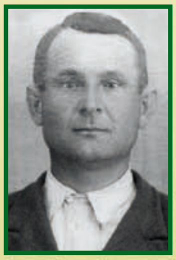
OSTAPENKO
Ivan Moiseevici
1914-1973
or. Șevcenkovo,
reg. Odesa
A fost omorât în surghiun.

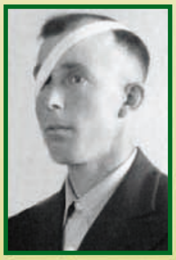
ȘEVCENKO
Nikolai Pavlovici
1913-1968
or. Odesa. A murit peste
2 luni după eliberare
prin amnistie.

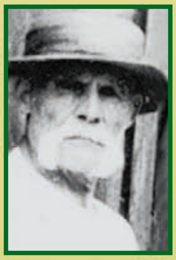
RÂJENKO
Lavrenti Ivanovici
1888-1964
or. Cerkessk,
DA Karaceaevo-Cerkess
A murit în surghiun.

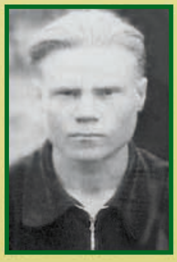
POPOV
Ivan Ivanovici
1932-1983
or. Șahtî, reg. Rostov.
Omorât, apoi ars în casă,
pe care o oferea
pentru adunări.

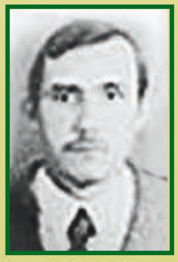
IASKO
Ivan
1958-1980
or. Cernigov. Omorât
pentru refuzul de
a colabora cu KGB.

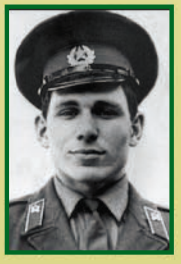
MOISEEV
Ivan Vasile
1952-1972
s. Volontirovca,
Moldova. Omorât prin
torturi în armată.

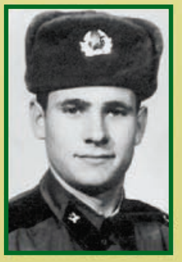
DRUC
Vasile Fiodor
1960-1981
s. Mărinești, Moldova
A fost tăiat în armată.

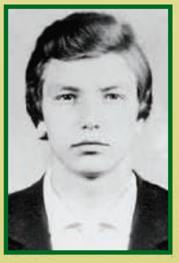
MUZÂKA
Vladimir Ivanovici
1963-1982
or. Uman
A decedat subit
în armată.

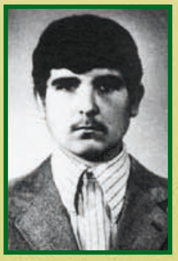
KORNIENKO
Filipp Vladimirovici
1963-1982
s. Juravka,
reg. Cerkassî. A decedat
subit în armată.

1961–2001

CHINUIȚI"

Evr. 11: 35

care, străbătând cu frățietatea prigonită calea durerilor, și-au pierdut viața din pricina lui Hristos și a Evangheliei (ca și mulți alți frați, ale căror fotografii nu sunt plasate aici) și s-au învrednicit să primească din mâinile Domnului cununa slăvii, care nu se poate veșteji (Marc. 8: 35).

Diferiți după vârstă și naționalitate, trăind în timpuri diferite, în orașe și sate diferite, ei aveau acea trăsătură comună, de neprețuit, fără de care nu există creștinism adevărat: erau însuflețiți de același Duh Sfânt, care i-a atras după Sine la o astfel de luptă măreață a jertfirii. În ei pulsa aceeași Iubire, aceeași lucrare de răscumpărare săvârșită de Hristos pe crucea Golgotei. Și pecetea credincioșiei și a iubirii lor față de Dumnezeu este moartea lor pentru Numele Lui în condiții felurite: în închisoare, în lagăr, în armată, pe patul de boală și în accidente uneltite.

Fiind robi credincioși ai Domnului, ei ne-au lăsat o pildă binecuvântată a vieții de jertfire, a încrederii adânci în Domnul și a dragostei față de El. Ei toți ar fi putut să se abată pe cărarea acordului cu păcatul și să trăiască o viață lipsită de griji. Dar aceasta ar fi însemnat pentru ei moartea duhovnicească și așteptarea judecății lui Dumnezeu. De aceea au respins cu hotărâre orice propunere a ispititorului și au ales calea dreptății, calea îngustă și spinoasă, care duce la viața veșnică! Cu un astfel de preț se zidea slujirea lor și ei urcau spre înălțimile cerești. Astfel se înfăptuiește ea și până acum de toți copiii credincioși ai lui Dumnezeu.

S-a spus drept: Domnul Își ia la Sine lucrătorii, dar nu-Și părăsește lucrarea. Domnul îi duce în bucuria cerească pe robii Săi, iar în locul lor îi pune pe alții. Ei au plecat în veșnicie, iar slujirea e continuată și va fi continuată de zeci și sute de noi suflete care au răspuns la chemarea de a completa rândurile apărătorilor adevărului lui Hristos.

Sfânta Scriptură ne îndeamnă să ne aducem aminte de povățuitorii noștri, care ne-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu și, uitându-ne cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viețuire, să le urmăm credința (Evr. 13: 7).

DIRKSEN
Iakov Franțevici
1924-1985
s. Apollonovka,
reg. Omsk
A murit în lagăr.

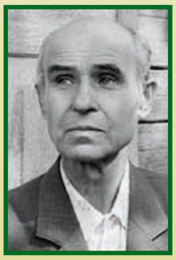
SAVCENKO
Nikolai Romanovici
1925-1989
or. Omsk. A murit
acasă după torturi
îndelungate în lagăr.

TARAN
Aleksei Antonovici
1902-1963
or. Ussuriisk
A murit în surghiun.

NEVSTRUEV
Nikolai Grigorievici
1909-1974
or. Kizlear
Daghestan
A murit în lagăr.

KUDREAȘOV
Gheorghi Nikolaevici
1913-1972
or. Reazan
A murit la închisoare.

LANBIN
Piotr Ivanovici
1909-1967
or. Novosibirsk
A murit la închisoare.

LAPAEV
Maksim Fiodorovici
1891-1963
reg. Țelinograd
A murit în lagăr.

BURDA
Iurii Ivanovici
1963-1983
s. Pojarskoe, reg. Crimeea
Omorât prin torturi
în armată.

EDÂGHER Vasili Ghenrihovici 1931-1975
or. Valka, Letonia
A murit în lagărul din or. Riga.

PIDCENKO
Vitalii Ivanovici
1941-1990
or. Harkov
A fost omorât în accident.

PETKER
Andrei Iakovlevici
1948-1980
s. Konstantinovka,
reg. Pavlodar

FRIZEN
Vladimir Egorovici
1953-1980
s. Konstantinovka,
reg. Pavlodar

PETERS
Frida Korneevna
1948-1980
or. Issâk
reg. Alma-Ata

Au fost omorâți într-un accident provocat.

2001

...AȚI PRIMIT RĂPIREA

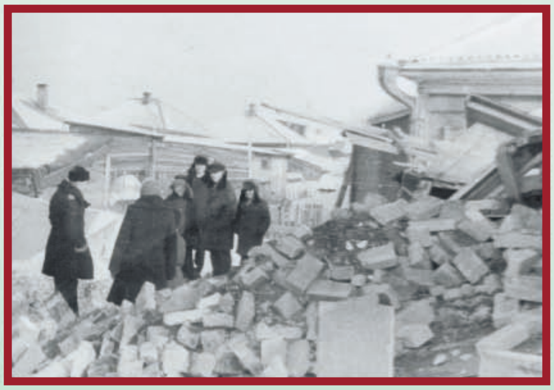
or. Barnaul

or. Rostov pe Don

s. Șevcenkovo, reg. Odesa

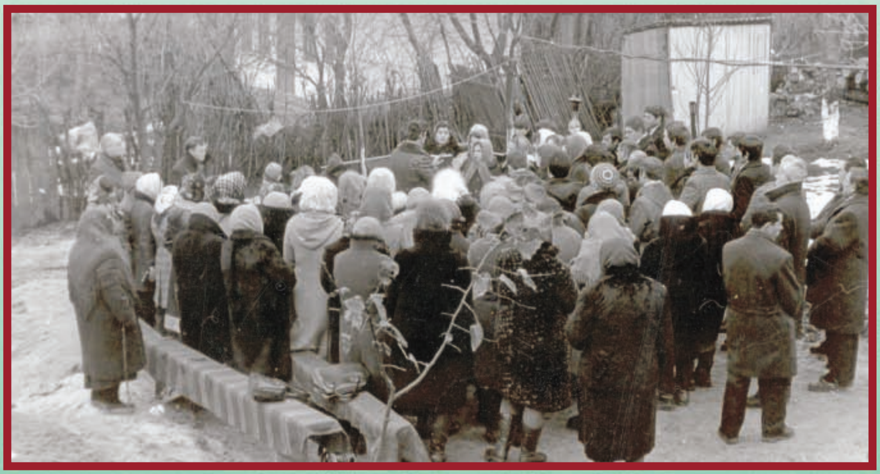
Adunarea credincioșilor pe locul cortului dărâmat
(Strășeni, Moldova)

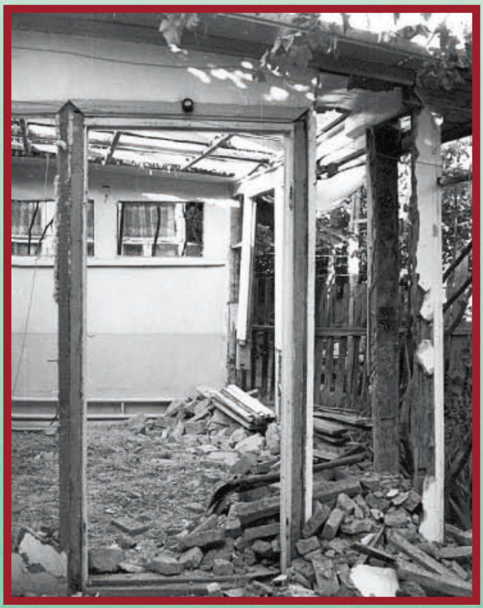
or. Tașkent

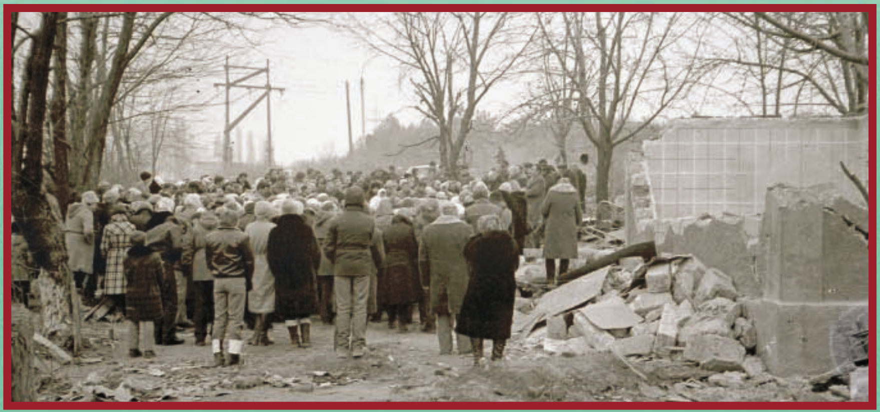
or. Chișinău

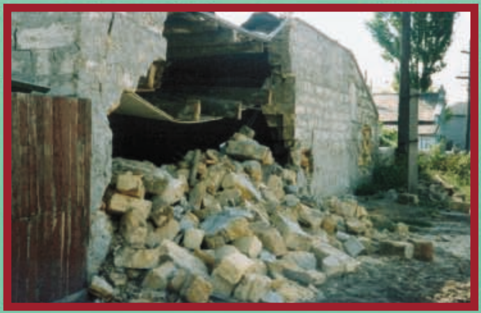
or. Odesa

Casele de rugăciune năruite

CU BUCURIE AVERILOR... *Evr. 10: 34*

Această casă a fost demolată. (or. Issâk)

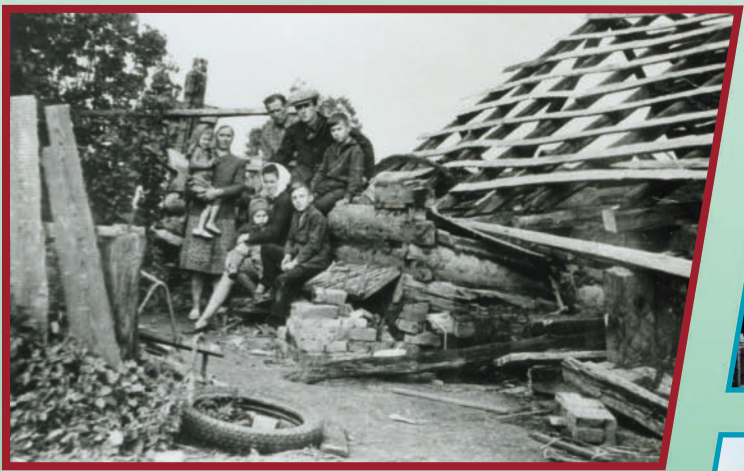

Familia lui Deinega N. I. a rămas fără adăpost
(s. Ivanovka, reg. Cernigov)

or. Alma-Ata

or. Smolensk

or. Pavlodar

or. Ussuriisk

or. Șahtî

or. Moghiliov

or. Tula

or. Abakan

or. Slavgorod

or. Bobruisk

or. Belaia Țerkov

or. Barnaul

2001

NOI... TREBUIE SĂ PENTRU FR

La 16 mai 2001 s-au împlinit 35 de ani din ziua memorabilă când, din îndemnul Duhului Sfânt și la chemarea foștilor întemnițați CEB, credincioșii bisericilor frățietății noastre au venit din toate colțurile țării la Moscova pentru a face demersuri pe lângă Guvern.

Delegația, care mijlocea pentru a fi primită la CC al PCUS, spre sfârșitul zilei de 16 mai anul 1966 număra aproape 430 de frați și surori, trimiși ai bisericilor prigonite ale CEB din Siberia, Asia Mijlocie, Ural, Povolgia, Caucaz, Centrul Rusiei, Belarus, Ucraina și Moldova. Potrivit mărturiei lucrătorilor Procuraturii generale, delegația putea să numere mai bine de o mie și jumătate de persoane dacă autoritățile locale nu i-ar fi împiedicat pe mulți credincioși să plece la Moscova chemându-i din concedii, dându-i jos din trenuri.

Fiecare membru al delegației din mai avea multe de spus conducătorilor statului, cărora frații le-au înaintat cerere de a primi delegația. Ei aveau mărturii personale, documente, fotografii și alte materiale cu privire la persecuțiile credincioșilor CEB, la persecuțiile slujitorilor bisericilor și ai centrului duhovnicesc al frățietății noastre — Consiliul Bisericilor CEB. Împrăștieri ale adunărilor creștine cu maltratarea credincioșilor, confiscarea și dărâmarea caselor de rugăciune, amenzi extrem de mari, concedieri din serviciu și exmatricularea din instituțiile de învățământ, urmăriri judiciare, oprimarea la școală a copiilor din familii de credincioși — iată înșiruirea nici pe departe deplină a celor îndurate pretutindeni de poporul lui Dumnezeu. Zeci de frați CEB se aflau în timpul acela în închisori pentru mărturisirea credinței în Isus Hristos și pentru Evanghelia Lui.

Toate aceste prigoane erau într-o contradicție strigătoare la cer cu declarațiile oficiale privitor la libertatea de conștiință, la egalitatea în drepturi a cetățenilor indiferent de religie, precum și în contradicție cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, adoptată de ONU încă în anul 1948, care a fost semnată și de statul nostru. Pe deasupra cetățenii credincioși CEB n-au îngăduit și, prin esența lor, nu pot să îngăduie fapte antisociale, ei sunt muncitori cinstiți... Absurditatea prigonirilor împotriva credincioșilor CEB era evidentă pentru orice om cinstit și fără idei preconcepute.

Anume despre aceasta intenționau să discute cu conducătorii superiori ai statutului credincioșii care veniseră la Moscova, dorind să obțină soluționarea chestiunilor arzătoare. Dar au fost refuzați. În loc de audiență la guvern lucrătorii KGB-ului și ai miliției au maltratat delegația, toți membrii delegației au fost arestați și închiși pentru

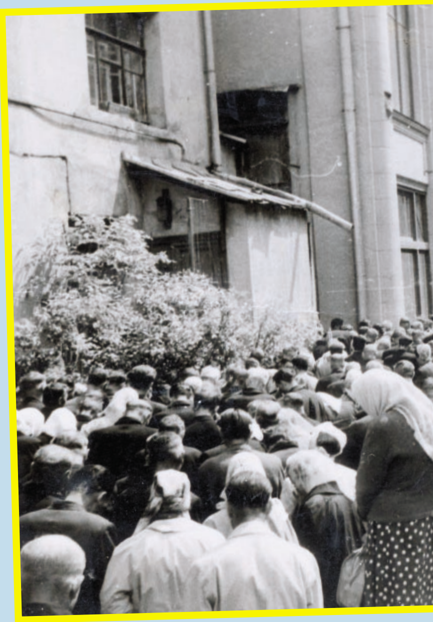

Delegația credincioșilor CEB
în stradela îngustă din piața
intrarea centrală în localul
Aici delegația a stat o zi și o

1961–2001

NE DĂM VIAȚA
AȚI

1 Ioan 3: 16

filtrare în închisoarea Lefortovo... Într-un cuvânt, s-a creat o situație fără ieșire: după cum procedau cu credincioșii organele locale, la fel au făcut și cele centrale în capitală. După plasarea în închisoare a membrilor delegației, unii au fost condamnați la privațiune de libertate pe termene de 3 ani, mulți — la 15 zile de închisoare, ceilalți — la amenzi.

a îngenuncheat pentru a se ruga
Staraia, unde a fost trimisă de la
CC.
noapte în așteptarea răspunsului.

- Delegația numeroasă a credincioșilor din mai 1966 n-a fost unica. Încă în anul 1964 au venit cu demers la Moscova o delegație a credincioșilor din Ural (în sala de primire a CC al partidului ea a fost maltratată) și una din biserica or. Breansk, sectorul Bejițki.

- La începutul lunii iunie 1965 la Moscova venise o delegație de 26 de persoane dintre frații și surorile care abia fuseseră eliberați din închisori și deportări. Sacrificându-și viața pentru prieteni după învățătura lui Isus Hristos, ei s-au adresat organelor puterii centrale cu o petiție solicitând eliberarea celorlalți frați și surori după credință, care erau întemnițați contrar legii, precum și cerând permisiunea de a organiza congresul bisericii CEB.

  În timpul acestei vizite autoritățile n-au vrut să-i primească pe toți odată și în decursul convorbirilor se străduiau să se abată cu premeditare de la examinarea chestiunilor principale, oprindu-se doar la unele fapte de samavolnicie față de credincioși. Cu toate acestea, cu ajutorul Domnului și prin susținerea unanimă în rugăciuni a multor frați și surori, care veniseră la Moscova, frații aleși pentru tratative au fost audiați și au primit asigurarea că toate chestiunile cu care s-au adresat vor fi soluționate pozitiv.

  Cu regret, nici chiar acele mici promisiuni, date credincioșilor în zilele acelea, n-au fost împlinite. Frații și surorile după credință tot mai continuau să rămână în închisori, iar slujitorii bisericilor erau persecutați.

- De la 16 până la 20 august 1965 la Moscova, îndemnați de Duhul Sfânt și din însărcinarea bisericilor CEB, foștii întemnițați pentru Cuvântul lui Dumnezeu, rudele celor întemnițai și mulți membri ai bisericilor, în număr de 105 persoane, veniți din Siberia, Centrul Rusiei, Ural, Estonia, Belorusia, Moldova, Ucraina, Caucazul de Nord și Transcaucazia — din mai mult de 50 de orașe, au făcut demers pentru întâlnirea cu Președintele Prezidiului Sovietului Suprem al URSS. În toate aceste zile ei au postit și au înălțat rugăciuni către Domnul pentru apărarea Bisericii preaiubite.

  La 20 august locțiitorul șefului Anticamerei Prezidiului Sovietului Suprem al URSS a comunicat că cererea și rugămințile orale ale credincioșilor sunt aduse la cunoștința lui A. I. Mikoian, care și-a dat consimțământul să le acorde audiență reprezentanților delegației vineri la 24 septembrie 1965 în număr de 5 persoane. Ulterior această întâlnire a avut loc.

2001

...SPORIȚI TOT ÎN LUCRUL DO

Moldova

Cursurile biblice ale Consiliului Bisericilor CEB

Nici o învățătură nu are pentru noi, creștinii, ba nici pentru întreaga lume o însemnătate atât de mare precum are învățătura lui Isus Hristos. Pentru noi, cei care am crezut, ea este o necesitate esențială a vieții, nu numai spre mântuirea personală, ci și pentru slujirea cu succes a Bisericii pe pământ, care e menită să predice Evanghelia harului lui Dumnezeu tuturor oamenilor (Marc. 16: 15, 16). Iată de ce Hristos poruncește: „Cercetați Scripturile...“ (Ioan 5: 39).

CÂND?

Înțelegând marea necesitate a credincioșilor frățietății noastre de a căpăta cunoștințe teologice, biblice, Consiliul Bisericilor a organizat din anul 1978 cursuri fără frecvență cu termenul de învățământ de doi ani. Cu acest scop în frățietate a fost tipărită și răspândită literatură didactică la obiectele: „Introducere în Vechiul și Noul Testament“, „Homiletica“, „Slujirea păstorului“, „Istoria creștinismului“, „Dogmatica“ și „Exegetica“, precum și literatură suplimentară, ca, de exemplu, cartea „О Библии“ („Despre Biblie“) și altele.

Siberia

CINE?

Ținând cont de faptul că unul dintre principiile mărturisirii de credință ale frățietății noastre este principiul preoției generale și având în vedere că biserica are nevoie de un număr mai mare de lucrători pregătiți, Consiliul Bisericilor CEB a socotit foarte binevenit ca frații sub 30 de ani (iar mai în vârstă — după sârguință) să poată urma cursurile de pregătire biblică.

or. Rostov

CUM?

În tot acest răstimp când avem în frățietate cursuri biblice o mulțime de frați au urmat cursurile biblice unionale cu sau fără frecvență, precum și cele organizate în Comunitățile regionale ale frățietății UB CEB.

CU CE SCOP?

Ce fel de priorități le dau cunoștințele căpătate celor ce învață?

Priorități mari! Cercetând Scriptura cu rugăciune și supunându-ne adevărului, noi studiem viața și slujirea lui Isus Hristos, care sunt pline de putere și dragoste Dumnezeiască, ca să-I urmăm pilda în ceea ce privește smerenia înaintea Tatălui ceresc, în ceea ce privește viața

1961–2001

DEAUNA MNULUI...

1 Cor. 15: 58

pe Don

plină de jertfire, umplerea cu putere de sus, ca, schimbându-ne mai din plin în chipul lui Hristos, să se manifeste în noi viața din belșug (2 Cor. 3: 18).

Ce privilegii obțin cei care au absolvit cursurile?

Nici un privilegiu! Când ucenicii Îl întrebau pe Isus Hristos despre drepturi și privilegii, El le-a arătat spre responsabilitatea și datoria lor de a le sluji altora. Căci nici Isus Hristos „n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți“ (Mat. 20: 28).

Cumpănind destoinicia viitorilor slujitori, biserica îi va supune adevăratului examen, căci ea, potrivit cerințelor Cuvântului lui Dumnezeu (1 Tim. 3: 1-10; Tit 1: 5-9), va aprecia nu cuvintele și cunoștințele lor teoretice, fie și bune, ci, mai întâi de toate, spiritul de sacrificiu în slujire, sfințenia vieții, umplerea cu puterea de sus și alte laturi, care demonstrează cum sunt aplicate în viața practică și în slujire cunoștințele căpătate. „Căci Împărăția lui Dumnezeu nu stă în vorbe, ci în putere“ (1 Cor. 4: 20).

or. Vâksa

Așadar, „omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“ (2 Tim. 3: 17).

La cele dintâi cursuri ale conducătorilor de cor (1977)

or. Fergana (1978)

Cursurile conducătorilor de cor (1986)

or. Maikop

SMC a CB CEB

În mai 1978 la consfătuirea lărgită a Consiliului Bisericilor a fost luată hotărârea privind înființarea secției muzical-corale a CB CEB. E de menționat că primele cursuri ale conducătorilor de cor au avut loc încă în anul 1976 în or. Harțâzsk sub conducerea lui E. N. Pușkov, iar apoi, în 1977, sub conducerea lui V. A. Ohotin. Următoarele cursuri au avut loc în or. Fergana în 1978 și de atunci, prin îndurarea nespusă a lui Dumnezeu, ele n-au încetat, în ciuda prigonirilor permanente apăsătoare.

Din anul 1985 în frățietate au loc cursurile dirijorilor de orchestre de instrumente populare, iar în 1990 a fost organizată școala muzicală creștină cu și fără frecvență cu termenul de învățământ de 5-6 ani. În Comunitățile regionale ale frățietății UB CEB se organizează cursuri ale coriștilor, la care învață copii ai lui Dumnezeu de diferite naționalități: ruși, ucraineni, udmurți, găgăuzi, armeni, precum și credincioși din America și din Germania.

Cu ajutorul lui Dumnezeu au fost editate culegeri de cântări duhovnicești, piese muzicale pentru cor, partituri pentru orchestra de cameră, pentru cea de instrumente populare și pentru fanfară, cântece pentru copii, casete și discuri cu înregistrări muzicale, precum și diferită literatură didactică.

Lăudat fie și mai departe Numele Dumnezeului nostru prin slujirea acestei secții a CB CEB spre slava Lui și spre mântuirea multor păcătoși.

Cântă dirijorii orchestrelor de instrumente populare (or. Smela)

Corul de cursanți (or. Prokopievsk)

Noi trăim într-o vreme nespus de binecuvântată, când Biserica lui Hristos, căreia, prin îndurarea lui Dumnezeu, îi aparţinem şi noi, osândind şi respingând dependenţa de lume, a proclamat ca program al vieţii autoritatea absolută a Sfintei Scripturi în toate chestiunile credinţei şi ale vieţii şi puterea supremă a lui Hristos asupra poporului Său.

Vorbind despre scopul şi orientarea generală ale urmării noastre ulterioare după Hristos şi ale slujirii noastre Lui, le putem exprima prin următoarea frază: vestirea mântuirii — în afară, sfinţenia frăţietăţii — înăuntru. Acesta nu este programul nostru, ci al lui Hristos, din Evanghelie, şi el poate fi realizat numai prin puterea lui Dumnezeu şi numai sub călăuzirea Lui. „Căci, despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic" — a spus Hristos (Ioan 15: 5).

De aceea, ţinând cont de vremurile din urmă, este extrem de necesar să traducem şi pe viitor în viaţa întregii noastre frăţietăţi programul separării totale a bisericii de lume. Căci aceasta este o cerinţă evanghelică vitală. E condiţia indispensabilă a vitalităţii bisericii. Numai cu această condiţie Domnul nostru Isus Hristos va putea conduce în mod binecuvântat biserica.

Aşadar, trebuie să veghem şi să nu îngăduim nimănui să pricinuiască vreo pagubă casei lui Dumnezeu, peste care este chemat Numele Lui (Fapt. 5: 13; Ier. 34: 15), ca lumea să nu se amestece în treburile bisericii, pentru care El Şi-a dat viaţa şi unde este recunoscută numai suveranitatea Căpeteniei Supreme — a Domnului nostru Isus Hristos (Col. 1: 18).

„Domnul mergea înaintea lor... ca să-i călăuzească pe drum...“

Exod. 13: 21

În zilele memorabile ale aniversării a 45-a a trezirii frățietății Consiliul Internațional al Bisericilor CEB salută și felicită cu o căldură deosebită tot poporul lui Dumnezeu care merge pe calea ascultării de Hristos! Felicităm de asemenea tânăra moștenire a Domnului și pe toți cei care fac doar primii pași după minunatul nostru Mântuitor! Îi salutăm și îi felicităm pe lucrătorii neobosiți ai muncii felurite în biserică, precum și pe toți cei care, din primele zile ale trezirii, au devenit copărtași adevărați la harul lui Dumnezeu și la biruințele dăruite de El! Triumfați, preaiubiților, căci Domnul „a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său“ (Luc. 1: 68)! Cântați de bucurie, cei cu inima neprihănită, „căci ați văzut cu ochii voștri toate lucrurile mari pe care le-a făcut Domnul“ (Deut. 11: 7).

După hotărârea dinainte a lui Dumnezeu, nouă, creștinilor din vremea de pe urmă, ne-a revenit să trăim în perioada de cotitură a istoriei și să ne aflăm în epicentrul evenimentelor îngrozitoare, când, în decursul secolului al XX-lea, secol de bântuire a ateismului, conștiința umană a maselor rătăcea fără Dumnezeu. Prin necredința fățișă, stăpânitorul veacului acestuia se străduia să-și mențină dominația asupra sufletelor persecutând tot ce e sfânt. Cu toate acestea, în condițiile neverosimile ale timpurilor de luptă împotriva credinței în Dumnezeu, acum 45 de ani prin puterea lui Dumnezeu s-a produs un lucru neobișnuit, cu o inevitabilitate uimitoare: tabăra celor ce Îl iubeau pe Dumnezeu s-a ridicat, și-a strâns rândurile și a pornit în fața întregii lumi pe calea îngustă, plăcută Lui. Acest exod s-a făcut într-o corespundere deplină cu atitudinea de venerație a celor temători de Dumnezeu față de voia Lui sfântă, față de porunca Lui de a se ridica și de a merge ținând minte că trezirea nu trebuie așteptată, ci trebuie înfăptuită îndeplinind porunca clară a Domnului: „Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți, și Hristos te va lumina“ (Efes. 5: 14).

Trezirea e necesară pretutindeni unde oamenii s-au scufundat în somnul păcătos al abaterii de la poruncile lui Dumnezeu, în somnul neglijenței, al indiferenței, al pieirii duhovnicești.

Căci trezirea e un râu „de apă vie“, de har, care se revarsă din noi, dar al cărui început e în Hristos, căci El a zis: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea“ (Ioan 7: 37);

„Foaia frățească“, 2006, nr. 4-5

Trezirea nu e o izbucnire spontană, nu e ceva intuitiv, ci un proces duhovnicesc legic, care poate fi dirijat și care depinde de atitudinea noastră față de izvorul puterii și al binecuvântărilor — de Domnul Isus Hristos. El depinde de acordul nostru de a ne trezi din somn, de dorința noastră de a merge pe calea pocăinței, de a-I da libertate Duhului Sfânt pentru a fi luminați de El.

trezirea este setea de a ne umple de Duhul Sfânt;

este viață din belșug;

este ungerea cu care ne umplem continuu, e „har după har“;

este bucurie în suferințe;

este pace și dragoste în familie și în adunarea Domnului;

este armonia inimilor, e blândețe și respect în relații;

este pilda de sfințenie și dragoste față de Dumnezeu a slujitorilor;

este grija mișcătoare pentru tânăra generație;

este a-L predica pe Hristos cu o mare îndrăzneală;

este creșterea numerică și duhovnicească a bisericii.

Trezirea e atunci când și pe ger ni-i cald, și în nevoi ne bucurăm.

Trezirea e când gunoiul clevetirilor ne transformă inima într-un pământ îngrășat.

Trezirea nu este un entuziasm încăpățânat al firii pământești, ci o înflăcărare permanentă a duhului.

Trezirea e nu numai o primăvară cu ape abundente, ci și o iarnă cu viscole și geruri, dar care nu poate stinge viața.

Trezirea e atunci când sunt fără putere cele mai puternice eurachiloane. Când cele mai rezistente baraje nu pot să oprească râurile vieții!

Este o laudă necurmată adusă lui Dumnezeu în toate împrejurările! Și acest belșug de har al lui Dumnezeu e accesibil fiecăruia!

În fine, trezirea nu e o izbucnire spontană, nu e ceva intuitiv, ci un proces duhovnicesc legic, care poate fi dirijat și care depinde de atitudinea noastră față de izvorul puterii și al binecuvântărilor — de Domnul Isus Hristos. El depinde de acordul nostru de a ne trezi din somn, de dorința noastră de a merge pe calea pocăinței, de a-I da libertate Duhului Sfânt pentru a fi luminați de El.

Biserica din or. Beslan (Osetia de Nord) a primit cu bucurie oaspeții veniți din multe biserici ale Caucazului la adunarea de sărbătoare prilejuită de aniversarea a 45-a a frățietății trezite. 26 septembrie 2006

Mulțumiri fie aduse Răscumpărătorului! „N-a fost, nici nu va fi vreo zi — se spunea în unul dintre mesajele noastre jubiliare — când Domnul nu va mai avea robi predați Lui. El i-a avut și ei, fiind ascultători de Cuvântul Lui, în acea clipă grea făceau mari isprăvi!“ Și cu toate că, trăind o viață de neprihănire, eram disprețuiți, înjosiți și persecutați permanent de oameni și aveam în fiecare zi ca și cum sentința morții în noi, totuși eram o frățietate pecetluită de Dumnezeu, o frățietate a celor răscumpărați prin sângele lui Hristos, eram Biserica vie a Domnului și Răscumpărătorului nostru!

Prin ce e totuși însemnată astăzi marea noastră sărbătoare? Slavă Celui veșnic! Ea e însemnată prin bucuria prezenței lui Dumnezeu, prin mărimea puterii Lui suverane, prin măreția biruințelor dăruite, prin bogăția harului primit de-atâtea ori și pretutindeni de la Domnul!

E imposibil să trecem sub tăcere biruințele lui Dumnezeu. Despre ale noastre nu vom vorbi, pentru că nu le avem. Iar dacă este totuși un succes evident, el e al Domnului. Dar trebuie să recunoaștem totuși că Dumnezeu a săvârșit biruințele Sale minunate prin cei sfinți și credincioși, prin cei ce se încredeau pe deplin în El. Și cei care și-au pus nădejdea în El n-au fost dați de rușine. Câte încercări s-au făcut, în decursul tuturor acestor ani, de a reface Biserica, de a o abate de la calea ascultării de Domnul! El însă ne-a ajutat să rămânem în picioare biruind totul (Efes. 6: 13) și ploaia binecuvântărilor Lui se revarsă peste pământul istovit de sete: se editează cu tiraje enorme și se răspândește literatură duhovnicească, se lărgește pretutindeni vestirea deschisă a Evangheliei, rândurile bisericii se completează cu suflete întoarse la Domnul. În toate sunt evidente semnele binecuvântării Dumnezeiești!

Și cum să nu-L slăvim pe Cel preaînalt că pentru prima dată după multe decenii ale istoriei noastre evanghelico-baptiste cârma bisericii a trecut din mâinile celor ce nu-L cunosc pe Dumnezeu în mâinile mântuitoare ale lui Hristos, în care și trebuie să fie în veci!

Cum să nu ne închinăm Celui atotputernic pentru că în țara noastră, timp de jumătate de secol deja, destinul întregului popor al lui Dumnezeu e determinat de cei care s-au ridicat să stea în spărtură, care apără adevărul evanghelic fără a ține seama de lipsuri, de cei care sunt adevărații trimiși, despre care Hristos a spus: „Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi“ (Ioan 15: 20). A nu-L preamări pentru toate acestea pe Domnul e o nesăbuință. Noi însă trebuie să ne prosternăm în smerenie înaintea Lui și să-L preamărim pe Cel care este credincios Cuvântului Său, ale cărui făgăduințe sunt nestrămutate. Hristos a spus: „...Nimic nu vă va putea vătăma“ (Luc. 10: 19). Și nu ne-a vătămat! Nici chiar atunci când unii dintre noi erau omorâți!

Strâmtorările și necazurile sunt însoțitori permanenți ai poporului lui Dumnezeu. Dom-

Cum să nu-L slăvim pe Cel preaînalt că pentru prima dată după multe decenii ale istoriei noastre evanghelico-baptiste cârma bisericii a trecut din mâinile celor ce nu-L cunosc pe Dumnezeu în mâinile mântuitoare ale lui Hristos, în care și trebuie să fie în veci!

Cum să nu ne închinăm Celui atotputernic pentru că în țara noastră, timp de jumătate de secol deja, destinul întregului popor al lui Dumnezeu e determinat de cei care s-au ridicat să stea în spărtură, care apără adevărul evanghelic fără a ține seama de lipsuri, de cei care sunt adevărații trimiși, despre care Hristos a spus: „Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi“ (Ioan 15: 20).

nul nu doar că ne-a preîntâmpinat: „În lume veți avea necazuri...“ (Ioan 16: 33), ci a și pregătit un arsenal întreg de arme duhovnicești pentru biruința măreață. El a prevăzut totul pentru noi. Domnul este același ieri, astăzi și în veci! Suveranitatea Lui e de nezdruncinat, puterea Lui e nesecată! Sfaturile și făgăduințele Lui acționează la fel de inevitabil ca și cu multe veacuri în urmă! Fiul lui Dumnezeu nu cunoaște înfrângerea, căci El este Cel căruia I-a fost dată toată puterea „în cer și pe pământ“ (Mat. 28: 18)! Stăpânitorul lumii acesteia este osândit. Biruința I-a fost dată lui Hristos: „...Îndrăzniți, Eu am biruit lumea“ (Ioan 16: 33). De aceea nici o armă făurită împotriva Bisericii lui Hristos nu va avea succes!

Iată de ce, pornind pe calea trezirii, frățietatea noastră s-a străduit ca Biruitorul să meargă în fruntea taberei Sale. „Dacă nu mergi Tu Însuți cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici“ (Exod. 33: 15). Fără prezența Lui nu-și imaginau viața neprihăniții lui Dumnezeu: Avraam și Moise, David și Isaia. Și în Noul Testament iese pe primul plan o singură condiție: a fi întotdeauna cu Hristos, a rămâne în El (Ioan 15: 5, 6). El și numai El trebuie să fie Personalitatea centrală! Pe tronul bisericii trebuie să șadă numai El! De ce atunci poporul lui Dumnezeu le-a îngăduit cândva oamenilor ce erau departe de Dumnezeu să ocupe acest tron?! Ne-am ciocnit aici nu de o rătăcire ușoară ori de o abatere din slăbiciune, ci de o provocare dârză aruncată Evangheliei și Autorului ei — lui Isus Hristos — de către slujitorii apostați. Aceasta e deja moartea, e pieirea duhovnicească definitivă, despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Este un păcat care duce la moarte; nu-i zic să se roage pentru păcatul acela“ (1 Ioan 5: 16) și „...chiar dacă vor striga în gura mare la urechile Mele, tot nu-i voi asculta“ (Ezec. 8: 18).

Iată din ce cauză mișcarea noastră a și început cu chemarea la recunoașterea păcatului, la pocăință și sfințire. La baza mișcării stă adevărul

biblic fundamental, fără de care nu poate fi începută nu numai mișcarea frățietății, ci nici viața duhovnicească individuală. Acest principiu a fost anunțat îngerului bisericii din Efes:

1. „Adu-ți dar aminte de unde ai căzut“,
2. „Pocăiește-te“ și
3. „Întoarce-te la faptele tale dintâi“ (Apoc. 2: 5).

Numai în lumina principiului dat putem înțelege de ce mișcarea noastră s-a aranjat anume într-o astfel de ordine, de ce Domnul, prin îndurarea Sa, ne-a pus în această legitate binecuvântată. Căci e cu neputință ca, rămânând în păcat, să te rogi lui Dumnezeu și să fii ascultat. Pentru a căpăta acest har, trebuie să treci mai întâi prin pocăință. De aici vine sfințirea; de aici — căpătarea independenței, în primul rând de propriul păcat, de păcatul în biserică, iar apoi și independența bisericii de lume.

Mulțumiri fie aduse lui Hristos! Din luna aprilie a anului 1961 în biserica de la Uzlovaia a CEB, unde Ghennadi Konstantinovici KRIUCIKOV înfăptuia slujba de prezbiter a început, prin îndurarea lui Dumnezeu, exodul binecuvântat din robia păcatului și a abaterii. Anume acolo a fost organizat Grupul de inițiativă pentru convocarea congresului CEB, în frunte cu GH. K. KRIUCIKOV. Anume acolo a fost scris primul document, care a constituit începutul trezirii întregii noastre frățietăți — Epistola Grupului de inițiativă către lucrătorii VSEHB, care, la 13 august 1961, a fost citită în cancelaria VSEHB-ului în prezența conducătorilor Uniunii: Karev A. V. și Jidkov I. I. După ce lucrătorii VSEHB n-au dorit să dea răspuns la ea, Epistola a fost răspândită prin întreaga țară împreună cu Prima Epistolă către biserica CEB.

În acest document mic, succint până la o formă conspectivă, se reflecta toată esența mișcării începute de Dumnezeu! Toate laturile fundamentale:

— aprecierea stării lucrării lui Dumnezeu („Adu-ți dar aminte de unde ai căzut“);
— calea ieșirii bisericii din criză („pocăiește-te“) și
— pașii ulteriori (în timpul acela depindeau în multe privințe de comportarea slujitorilor Uniunii), adică „întoarce-te la faptele tale dintâi“ — totul a fost prevăzut și prezentat în acest document în modul cel mai detaliat.

La 19-20 august 2006 la adunarea consacrată aniversării a 45-a a frățietății a participat orchestra SMC din 70 de muzicanți și corul din 50 de cântăreți.
(or. Hanjonkovo, reg. Donețk)

45
лет
1961 - 2006
Не нам, Господи, не нам, но
имени Твоему дай славу

Sărbătorirea aniversării a 45-a a frățietății în adunările UIB CEB. Sus — Kursk, jos — St. Petersburg. 2006

Căci pentru a înțelege cerințele lui Dumnezeu față de poporul Său, a le aranja într-un șir legic, a trasa în lumina poruncilor evanghelice pași concreți și totodată a ține cont de legile țării, ca să nu fie atinse interesele cezarului — a fost nevoie nu de o zi ori două, ba nici chiar de câteva luni. Munca sfântă și încordată a durat ani! Iată cum se explică faptul că în acest document de bază, cu care a început trezirea frățietății, a fost determinată esența mișcării. Gândurile expuse în Epistole au fost concepute în decursul multor ani, obținute prin suferințe și prin rugăciuni înaintea lui Dumnezeu! Adevărurile spre care Dumnezeu le-a îndreptat atenția robilor Săi prin Duhul Sfânt li s-a întipărit mai întâi adânc în inimă, apoi și-a găsit reflectare pe hârtie, iar apoi se împlineau cu strictețe și se păzeau minuțios în decursul pribegiei de mulți ani a frățietății noastre prin pustiul lumii acesteia. Despre aceste lucruri mărturisesc documentele Consiliului Bisericilor, sunteți martori și dumneavoastră, scumpi frați și surori!

Așadar, noi am vrut să ne adunăm la congres nu de dragul unei simple formalități, ci pentru a face schimbări spre bine și pentru a ajunge la pocăința și la sfințenia slujitorilor.

Nu puteam impune lucrul acesta. Slujitorii VSEHB n-au pornit pe calea pocăinței. Mai mult decât atât, ei s-au grăbit să excomunice din adunări grupuri întregi de credincioși care susțineau ideea congresului. Acțiunile lor au căpătat pretutindeni un caracter de masă, fapt, care a fost o bază pentru crearea grupurilor și bisericilor de sine stătătoare, iar ulterior și a unei Uniuni aparte. N-am făcut-o cu mâinile noastre.

Vom aminti încă o dată pentru cei care, probabil, nu știu, iar unii nu țin minte, că noi am fost nevoiți să pornim pe o cale de sine stătătoare numai după ce Uniunea oficială a CEB a respins propunerea noastră de a convoca congresul, după ce nu ni s-a permis să rezolvăm problemele bisericii în mod bilateral, după ce, din cauza acordului de a face demersuri pentru congres, zeci de membrii plini de râvnă ai bisericii au început să fie excomunicați din adunări și privați de libertate pe termene îndelungate.

Totodată e de menționat că slujirea noastră de sine stătătoare lui Dumnezeu, desigur, n-a fost spontană, n-a fost o hotărâre neîntemeiată. Grupul de inițiativă prevăzuse un asemenea pas, dar numai ca o consecință inevitabilă, ca o împrejurare constrânsă, care n-ar depinde de intențiile lui curate de a avea o biserică unică (Uniunea CEB), ce ar merge pe căile sfinte ale independenței de lume.

„Vă amintim că acest început bun [convocarea congresului – *Nota red.*] *va avea consecințe mari și, în caz de ne refuzați, precum și în cazul unor manevre nelegiuite și al tărăgănării, ne rezervăm dreptul de a acționa de sine stătător potrivit* prescripțiilor *Cuvântului lui Dumnezeu și în interesul bisericii, în conformitate cu cerințele timpului actual“.* Cu asemenea cuvinte se încheia Epistola către lucrătorii VSEHB datată de la 13 august 1961.

După cum vedeți, scumpi prieteni, atunci a fost spus foarte concret: numai „...în caz de ne refuzați“! Și – vom „acționa... potrivit prescripțiilor Cuvântului lui Dumnezeu“!

După patru decenii și jumătate, privind atent la începutul binecuvântat de Dumnezeu, trebuie să menționăm că principiile bazate pe Sfânta Scriptură ale conducerii lucrării lui Dumnezeu au rămas neschimbate până acum! Și dacă poporul lui Dumnezeu ar fi dat înapoi, dacă s-ar fi abătut măcar cu o iotă de la porunca Domnului – el ar fi fost înfrânt. Noi n-am fi rezistat (cum s-a întâmplat și cu alte centre religioase) în lupta inegală cu potrivnicul viclean și feroce al lui Hristos. Pe căile nedrepte Dumnezeu n-ar fi luptat pentru poporul Său!

Însă, scumpi frați și surori, pentru nimeni nu e secret ce atacuri subtile a suportat mișcarea vie, ce tindea spre cer, spre bunătate și adevăr, pătrunsă de căutarea adevărului, copleșită cu binefaceri de la Dumnezeu și mare prin prezența și ocrotirea Lui. Unii încearcă să denatureze calea frățietății, s-o clevetească, să-i răstălmăcească sensul duhovnicesc. Slujitorii care, în clipa de răspundere, au dat dovadă de necredincioșie față de Dumnezeu astăzi sunt numiți eroi, iar adevărații ucenici ai lui Hristos, care Îl iubesc mai mult decât

Mișcarea începută de Dumnezeu pentru curăția bisericii CEB a devenit pentru luptătorii împotriva religiei ceva cu totul neașteptat și — o spunem fără exagerare — i-a adus la o stare de șoc. „Să se scoată la iveală“, „să se pună capăt“, „să se stârpească“ — curgeau ca din cornul abundenței dispozițiile de la autoritățile superioare. De ce? Cu o neliniște chinuitoare în cercurile lor și într-un mod strict confidențial de ceilalți oameni, ei spuneau deslușit că schisma în mijlocul CEB a dus la propășirea religiei și a înmormântat toate planurile de a pune capăt credinței în Dumnezeu chiar și în perspectiva îndepărtată.

propria viață, sunt prezentați ca „împlinitorii voii rele a ideologiei antireligioase“. În cărțile de istorie a creștinismului veți găsi și asemenea afirmații: „Schisma... fără îndoială, n-a fost ceva cu totul neașteptat pentru reprezentanții Consiliului Afacerilor Religioase și pentru organele securității... Ei, ca politicieni cu experiență și cu spirit de previziune... anume că o schismă se străduiau să obțină“. Ce putem răspunde? Unul dintre procedeele ideologice ale lumii acesteia glăsuiește: „Ca omul să creadă o minciună evidentă, ea trebuie repetată la nesfârșit“. E dureros când se folosesc de el creștinii.

Indiscutabil e un alt lucru. Mișcarea începută de Dumnezeu pentru curăția bisericii CEB a devenit pentru luptătorii împotriva religiei ceva cu totul neașteptat și — o spunem fără exagerare — i-a adus la o stare de șoc. „Să se scoată la iveală“, „să se pună capăt“, „să se stârpească“ — curgeau ca din cornul abundenței dispozițiile de la autoritățile superioare. De ce? Cu o neliniște chinuitoare în cercurile lor și într-un mod strict confidențial de ceilalți oameni, ei spuneau deslușit că schisma în mijlocul CEB a dus la propășirea religiei și a înmormântat toate planurile de a pună capăt credinței în Dumnezeu chiar și în perspectiva îndepărtată.

„Încercarea unor sectanți de a respinge noul statut al sectei CEB prezintă pentru noi un mare rău, cu care trebuie să luptăm“ — a declarat în anul 1961 în referatul „Cu privire la intensificarea controlului în vederea respectării legislației cultelor“ președintele Consiliului Afacerilor Religioase, PUZIN A. A. (p. 42).

„Dacă e să facem, în linii generale, bilanțul tuturor acestor lupte interne ale sectei, atunci trebuie să recunoaștem că a câștigat asociația creștinilor evanghelici baptiști: schisma a dus la curățarea de cei «necredincioși» și «șovăielnici», a întărit secta din punct de vedere ideologic și organizatoric“ — constata în luna aprilie a anului 1963 secția de agitație și propagandă a CC al Uniunii Tineretului Leninist Comunist din Uniunea Sovietică.

În 1969 Consiliul pentru Afacerile Religioase a fost nevoit să recunoască cu amărăciune: „«Rascolnicii»... sunt condamnați de conducerea oficială a baptiștilor. Cu toate acestea... sub pretextul luptei împotriva «rascolnicilor», în ultimul timp VSEHB și-a mărit în mod considerabil activitatea bisericilor sale: s-a intensificat munca în mijlocul tineretului, au devenit mai frecvente călătoriile în scopuri misionare, se practică pe larg restabilirea corurilor de tineret, înființarea orchestrelor etc.“

Generației noastre i-a revenit un sorț foarte greu și de mare răspundere: restabilirea principiului separării bisericii de lume, care a fost uitat de veacuri și, vrând-nevrând, încălcat, denaturat. Concepțiile asupra acestui principiu s-au dovedit a fi atât de confuze și contradictorii, încât au devenit asemenea unor rătăciri nesfârșite prin pădure. Cei care se numesc biserică, prin liberalismul lor confuz, prin sărăcia lor duhovnicească, prin necunoașterea adevărurilor Dumnezeiești, s-au îndepărtat mult de calea pe care ne-a poruncit Hristos să mergem.

O, cât de mult aveam nevoie de responsabilitatea noastră comună, de participarea întregii frățietăți la apărarea principiului biblic al independenței bisericii! Prin explicările permanente ale Consiliului Bisericilor, acesta urma a fi un proces educativ îndelungat de eliberare a conștiinței poporului lui Dumnezeu de povara concepțiilor greșite, pe care le moșteniserăm de la modul de viață bisericesc neevanghelic din trecut. Și într-adevăr a fost nevoie de ani de zile. Dar toți copiii adevărați ai lui Dumnezeu, ajungând a înțelege mai profund lucrurile, au dat dovadă de o responsabilitate sobornicească în apărarea lucrării lui Hristos și a Bisericii Lui. Și Domnul a păstrat independentă frățietatea.

Calea noastră e o cale îngustă și spinoasă. Îi mulțumim Domnului din toată inima pentru trezirea pe care a făcut-o în frățietatea noastră în anii trecuți, când, dând la o parte piatra cu pecetea cezarului, i-a scos pe cei înviați în Hristos și i-a călăuzit pe calea slujirii libere Lui. Îi mulțumim cu inimă sinceră lui Dumnezeu pentru anii grei de prigoane, de închisori, de necazuri, pe care am avut parte să le îndurăm, fiindcă această cale a fost minunată pentru noi — Domnul Însuși a fost cu noi și ne învăța cum îl învață un om pe copilul său (Deut. 8: 5).

El ne învăța smerenia și răbdarea, ascultarea și pregătirea de a împlini întotdeauna voia Lui. Iar acum are loc examenul. Domnul ne pune la încercare credincioșia în cu totul alte condiții, în care nu suntem obișnuiți să trăim și să muncim. Ca o preîntâmpinare esențială către Israel, care stătea la hotarul țării făgăduite, Canaan, au răsunat cuvintele Domnului

И ПОМНИ ВЕСЬ ПУТЬ
КОТОРЫМ ВЕЛ ТЕБЯ
ГОСПОДЬ

Credincioșii regiunii Dnepropetrovsk au ținut adunarea creștină consacrată aniversării a 45-a a frățietății trezite a UIB CEB într-un masiv păduros, unde făceau adunări în anii prigonirilor. 2006

prin Moise: „Vezi să nu uiți pe Domnul, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei“ (Deut. 6: 12) și să nu rămâi fără El!

Astăzi nu ne putem dovedi dragostea față de El în închisori și suferințe. Trebuie s-o manifestăm prin o slujire sinceră, dezinteresată și plină de râvnă pentru El și pentru semeni. Isus Hristos dorește să-l vadă pe fiecare dintre noi muncind în via Sa, lucru care e cu neputință a-l efectua fără aceeași dragoste mare și plină de abnegație. „Mă iubești?“ (Ioan 21: 15). Această întrebare a răsunat nu numai către Petru, ci și către noi. E cea mai importantă întrebare a întregii noastre vieți. Să ne grăbim dar, scumpi prieteni, a ne cerceta cu atenție inimile: ce loc I-am rezervat acolo Celui care a murit și a înviat pentru noi? Să ne străduim a ne folo-

Adunarea de părtășie a tineretului în ziua aniversării a 45-a a frățietății trezite a UIB CEB. Kiev, 2006

Peste cinci sute de frați și surori tinere s-au adunat din toate colțurile Moldovei pentru a sărbători aniversarea a 45-a a frățietății. 12 august 2006

si cu chibzuință de timpul prețios ce ni s-a dat, ca, trăind în această lume, să strălucim ca stelele pe cer, luminându-le calea spre mântuire tuturor celor rătăciți, care merg la pieire.

„Nu știm cât timp se va mai menține libertatea vestirii Evangheliei...“ — spun mulți cu îngrijorare. Va mai dura atâta timp, preaiubiților, cât ne vom învrednici să primim puterea lui Dumnezeu și minunile lui Dumnezeu. Dacă suntem sfinți, dacă suntem ascultători și El este cu noi, atunci cu El vom obține toate biruințele. Domnul nu bate niciodată în retragere. El l-a înzestrat pe poporul Său cu un mare drept: „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma“ (Luc. 10: 19). Iată poziția cea mai lipsită de primejdie și cea mai binecuvântată!

„...Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“ (Mat. 28: 20). Cu cine „cu voi“? Cu voi — cu cei sfinți, cu voi — care vă puneți nădejdea în Domnul, cu voi — cei biruitori, cu cei care merg în ofensivă!

жно найти Его;
айте Его,
н близко. Ис.55:6

La adunarea solemnă, prilejuită de aniversarea a 45-a a frățietății, s-au adunat lucrătorii din câmpurile misionare, frații și surorile din multe biserici din Siberia ale UIB CEB. (or. Prokopievsk, reg. Kemerovo, 26-27 august 2006)

Dacă vom dori prelungirea libertății numai pentru a duce o viață liniștită, de petreceri și odihnă, atunci ne va rămâne „doar o așteptare înfricoșată a judecății, și văpaia unui foc, care va mistui pe cei răzvrătiți“ (Evr. 10: 27).

Iar dacă vom zice: „Doamne, n-am răspândit încă corturile dragostei Tale până la marginea pământului. N-am dus încă vestea Evangheliei tuturor celor apăsați de păcate și necredință, n-am cucerit toate teritoriile pentru Tine. Prelungește vremea harului, ziua luminii pentru mântuirea celor ce pier“, atunci El o va prelungi. De dragul aleșilor Săi, dacă trebuie, El va opri tot sistemul planetar al Universului. Va porunci soarelui: „Stai!“ — și el nu se va grăbi spre asfințit.

Așadar, nu putem ascunde faptul că esența mișcării emană, cu anii, o lumină tot mai puternică. Reflectările acestei străluciri luminau chiar de la început întunericul dens și, odată cu trecerea deceniilor, au izbucnit într-o flacără și mai puternică, și mai atrăgătoare. Și când uluirea ce ne cuprinse în urma acestei minuni slăbește câte puțin și putem să ne ațintim privirea liniștiți și fără grabă spre lucrările lui Dumnezeu, atunci ajungem a înțelege și mai profund importanța cu influență hotărâtoare asupra sorții și măreția celor întâmplate și nu ne ascundem bucuria ce ne umple: „Doamne... Nu este Dumnezeu ca Tine, în ceruri și pe pământ: Tu ții legământul și îndurarea Ta față de robii Tăi, care umblă înaintea Ta cu toată inima lor!“ (2 Cron. 6: 14). Păstrează-ne credincioși pe calea sfântă, nu-Ți ascunde de noi fața luminoasă când ne învăluie întunericul lepădării generale de Dumnezeu și prelungește față de noi împlinirea făgăduințelor Tale, care insuflă tihnă și bărbăție tuturor celor cu inimă credincioasă: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin“ (Mat. 28: 20)!

«Nu știm cât timp se va mai menține libertatea vestirii Evangheliei...» — spun mulți cu îngrijorare.

Va mai dura atâta timp, preaiubiților, cât ne vom învrednici să primim puterea lui Dumnezeu și minunile lui Dumnezeu. Dacă suntem sfinți, dacă suntem ascultători și El este cu noi, atunci cu El vom obține toate biruințele. Domnul nu bate niciodată în retragere. El l-a înzestrat pe poporul Său cu un mare drept: „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma“ (Luc. 10: 19). Iată poziția cea mai lipsită de primejdie și cea mai binecuvântată!

Adunarea de părtășie cu ocazia aniversării a 45-a a frățietății renăscute
în casa de rugăciune din or. Brest a UIB CEB
16-17 septembrie 2006

DIN CUVÂNTĂRILE DE DARE DE SEAMĂ

Бог мира
да будет со всеми вами
БЕЛОРУССКОЕ

Partea a III-a

- Dare de seamă la Consfătuirea unională a slujitorilor frățietății UB CEB (22 mai 1976)
- Credința planifică biruințe (Rostov pe Don, 1989)
- Taina vestirii Evangheliei (Tula, 1993)
- Ne-am apropiat şi ne-am unit (Tula, 1997)
- Dumnezeu ne călăuzeşte pe calea cea dreaptă (Tula, 2001)
- Să vestim toată voia lui Dumnezeu (Tula, 2005)

1976

Dare de seamă la Consfătuirea unională a slujitorilor frățietății UB CEB

Vă salut, frați preaiubiți și toți cei prezenți, cu dragostea Domnului nostru Isus Hristos. Aș fi bucuros să fiu în mijlocul dumneavoastră, însă împrejurările de astăzi nu-mi permit. Dar inima îmi arde de dorința să fiu împreună cu dumneavoastră și vreau să spun măcar câteva cuvinte, o dare de seamă privind slujirea noastră în frățietate. Doresc să citesc unele versete din Sfânta Scriptură și să amintesc care este nădejdea noastră, ca să ne apreciem viețuirea înaintea lui Dumnezeu — cum este ea și cum trebuie să fie după adevărul lui Hristos.

Adesea la asemenea consfătuiri de dare de seamă sunt citate tradiționalele cuvinte din capitolul 8 al cărții Deuteronomul: „Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău...“ (vers. 2). De ce tradiționale? Fiindcă de fiecare dată când facem o dare de seamă, vrem să examinăm calea parcursă, să facem bilanțul, să dăm socoteală de ceva. Dar vreau să adaug la textul amintit încă un verset din Scriptură, la fel din Deuteronomul, capitolul 9, versetul 7. Aici se spune: „Adu-ți aminte, și nu uita cum ai ațâțat mânia Domnului...“ Iată două versete ale Scripturii.

El ne-a călăuzit și noi am mers. El ne-a călăuzit, S-a îndurat de noi, a dat dovadă de credincioșie, iar noi am ațâțat mânia Lui. Să ne uităm la Israel: de câte ori I-a fost necredincios Domnului, de câte ori s-a abătut din cale! E uimitor: de 365 de ori! A primit câte un an de fiecare zi pentru neascultarea sa! În loc de o călătorie de 40 de zile — 40 de ani de pribegire! Și când citim în Noul Testament Epistola către Corinteni, în ea apostolul Pavel ne atrage atenția asupra neascultării poporului Israel și ne spune: „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde...“ N-au fost scrise ca exemplu, n-au fost expuse în simboluri, ci **li s-au întâmplat.** Cum s-au întâmplat? Ei au fost nimiciți, au fost pedepsiți pentru că n-au dat dovadă de ascultare și au ațâțat mânia Celui Preaînalt. Toți cei care ieșiseră din Egipt, cu excepția a doi bărbați, au fost nimiciți în pustiu. Iată ce urmări a avut greșeala lor.

Oare credem că în zilele noastre biserica merge atât de bine, cântă bine și, urmându-L pe Domnul, nu greșește, ci, suferind foarte mult, este ascultătoare în toate de Domnul? Dragi prieteni, e foarte bine să ne amintim anume cum am ațâțat mânia Domnului și să nu uităm. Noi, ca o frățietate trezită și care în-

---

Această dare de seamă improvizată a fost prezentată pe bandă magnetică Consfătuirii unionale a slujitorilor frățietății noastre de la 22 mai 1976. Textul se inserează cu unele prescurtări. („Vestitorul adevărului“, 2003, nr. 2) dură suferințe, am început, probabil, să uităm deja că Îl putem întrista cu ceva pe Domnul. Ni se pare că, dacă suferim, ne este de ajuns. Da, noi am îndurat. Așa este. Unii au fost nevoiți să prefere și de două, și de trei ori ciorba de închisoare „celei de linte“. De aceea ni se pare că n-avem ce ne aminti. Se pare că nici nu L-am mâniat pe Domnul. Însă lucrul cel mai prețios e să ne amintim imperfecțiunile noastre. Să ne amintim și să nu uităm, ca să ne smerim și să rămânem mereu în duh de pocăință și atunci Domnul, care este cu omul zdrobit și smerit, cu cel ce se teme de Cuvântul Lui, va rămâne El Însuși cu noi și ne va aduce cu Sine belșug de binecuvântări. Fără smerenie, fără pocăință, fără o recunoaștere că am ațâțat mânia Domnului, că avem neputințe și neajunsuri nu vom căpăta binecuvântări. Dar când ne vom pleca smeriți capetele, Domnul va intra în inimile noastre și ne va conduce pe calea Sa mai departe.

Care pot fi totuși greșelile noastre?

Știți, scumpi prieteni, că oamenii (chiar și cei credincioși) nu au toți aceeași părere despre biserică, despre menirea ei în lume. Unii o apreciază ca o instituție înființată de Hristos pentru a ridica nivelul moral al unei categorii de oameni, fie și credincioși. Ei apreciază importanța bisericii doar din punct de vedere etico-moral: ca să ne învețe a proceda bine, a nu duce o viață imorală. Ca și cum acesta ar fi scopul venirii lui Hristos: să creeze o societate de oameni nebăutori, nefumători, sănătoși din punct de vedere moral. O, fraților dragi! Problema e cu mult mai serioasă, cu mult mai vastă! Domnul a venit să-i mântuiască pe cei ce merg la pierzare. Biserica lui Hristos este o societate de oameni mântuiți pe veci! Iată în ce constă fericirea ei, chemarea, menirea ei principală. Scopul ei este: a-i chema la mântuire și pe alții, a vesti Evanghelia. Menirea ei e să meargă unde a mers Domnul și, dacă trebuie să sufere totodată, atunci să sufere la fel ca El. „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, — Se ruga Hristos — așa i-am trimis și Eu pe ei în lume“, adică pentru același scop. Și, luându-Și rămas bun de la ucenici, Domnul nostru Isus Hristos a spus: „Duceți-vă în toată lumea“.

„Duceți-vă în toată lumea“ — iată zona de acțiune pentru a predica, a învăța, a povățui, a boteza, a-i aduce la mântuire pe oameni, ca aceștia să vină în contact cu jertfa de pe Golgota a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Însă biserica, după cum am spus mai sus, nu are întotdeauna o idee clară privind menirea sa (lucru pe care ni-l mărturisește modul ei de activitate) și de aceea nu poate să-și recunoască pe deplin vina, nu poate înțelege prin ce ațâță mânia Domnului. Pentru noi e folositor să cunoaștem voia lui Hristos Mântuitorul în privința dată, ne este de folos să ne smerim și să ne pocăim spre a ne corecta.

Voi mai citi din cartea Apocalipsa, unde, în capitolul 2, versetul 3, este scris: „Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu, și că n-ai obosit. Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești“ (vers. 3-5).

Dragostea pare a fi un lucru foarte neobservat, este latura ascunsă a relațiilor noastre cu Dumnezeu, pe care nu toți o vor observa, iar unii nici nu vor considera pierderea dragostei drept un păcat. Atunci pentru ce „voi lua sfeșnicul din locul lui“? Vorba e că dragostea e măsurabilă, dragostea pentru Dumnezeu se manifestă prin faptele iubirii, prin jertfirea de sine. Anume de la dragoste începuse Domnul alegerea ucenicilor Săi, de la felul cum Îl iubesc ei. Și când Își lua rămas bun de la ei, l-a întrebat pe Petru: „Mă iubești tu mai mult decât aceștia?“ Dacă Mă iubești — vei face totul, dacă nu iubești — nu vei face nimic pentru slava lui Dumnezeu. „Cine zice că Mă iubește — spune Hristos —, dar nu păzește poruncile Mele, este un mincinos și adevărul nu este în el. Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele“. Cine dintre noi, scumpi frați, a păzit aceste porunci în viața lui, în umblarea cu jertfire înaintea lui Dumnezeu? Cine poate să măsoare după fapte, după lucrările credinței dragostea sa față de Dumnezeu? Iubirea este măsurabilă și fiecare dintre noi poate să verifice cât de mult și cum Îl iubește pe Domnul. Dragostea noastră față de Dumnezeu nu trebuie să se manifeste numai prin jertfe materiale ori prin timpul cât ne-am aflat după sârma ghimpată.

Fraților, scumpi conlucrători în câmpul lui Dumnezeu! Noi avem ce să cercetăm. Și dacă ni s-a răcit inima față de Dumnezeu, dacă ceva nu e cum trebuie în frățietate, în adunarea care suferă, în tot poporul lui Dumnezeu, Domnul ne arată întotdeauna ieșirea. Există ieșire! Este scris: „Adu-ți aminte, pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi“. Iată trei cuvinte pe care se întemeiază întoarcerea la Dumnezeu, întoarcere ce constituie baza oricărei reforme adevărate:

„Adu-ți aminte, pocăiește-te, întoarce-te la faptele dintâi...“

Când medităm la ceea ce ar trebui să ne amintim, Domnul ne dă un răspuns clar! Bisericii din Efes i s-a spus concret ce trebuie să-și amintească. Cunoașteți biserica din Efes din acea perioadă timpurie, când apostolul Pavel îi adunase pe prezbiteri, pe care trei ani îi învățase cu lacrimi înaintea norodului și în case. Când el îi învăța, ei erau ca și cum pe muntele înalt al schimbării în chipul lui Hristos, ei au fost învățați orice lucru și procedau corect. Domnul făcea multe minuni și semne prin mâinile apostolilor și ei înșiși erau la înălțimea cuvenită. Puterea lui Dumnezeu se manifesta prin ei, păcătoșii se pocăiau, biserica se mărea, creștea. Însă biserica din Efes și-a părăsit dragostea dintâi.

În ce consta pierderea dragostei ei, dacă e să vorbim în mod concret? Ce s-a întâmplat cu ea?

Luându-și rămas bun de la prezbiterii din Efes, apostolul Pavel a prevenit biserica din Efes de pericolul care o amenința atât din exterior, cât și dinăuntru. „Știu bine, — zice apostolul — că, după plecarea mea, se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor“ (Fapt. 20: 29, 30).

Și aceste cuvinte s-au împlinit ulterior. Iată ce urmări a avut răcirea dragostei: păstorii, văzând lupul ce se apropia, nu apărau turma, ci, părăsind-o, fugeau de pericol. Iubirea de sine fiindu-le mai mare decât dragostea față de Hristos, ei învățau biserica lucruri stricăcioase, ca să atragă ucenici nu la Hristos, ci de partea lor.

Și, comparându-ne viața cu a efesenilor și cu a altor biserici, nu vom găsi oare și noi în rândurile noastre slujitori pentru care viața și autoritatea personală sunt mai presus de autoritatea lui Dumnezeu? Nu se ridică oare și din mijlocul nostru oameni care învață lucruri stricăcioase, ca să atragă ucenici nu la Domnul, ci de partea lor? Nu fug oare păstorii din zilele noastre când văd lupul apropiindu-se? Și oare nu din vina noastră răpitorii sfâșie turma lui Hristos?

Iată la ce păcate groaznice duce răcirea dragostei față de Dumnezeu! Poate fi ea măsurată? Da, poate.

Scumpi prieteni, e foarte important să ne cercetăm viața, să ne măsurăm dragostea față de Dumnezeu. Și, dacă observăm că am părăsit râvna dintâi și dragostea primei consacrări, atunci, pentru a ne întoarce, trebuie să ne amintim înălțimea de la care am căzut. Să-și amintească fiecare dintre noi: care a fost înălțimea iubirii sale față de Dumnezeu? Iar ca păstori, noi trebuie să știm bine care a fost înălțimea dragostei întregii Biserici a lui Hristos. Această înălțime a fost acolo unde s-a născut Biserica — pe Golgota —, când a fost turnat Duhul Sfânt în ziua Cincizecimii. Acolo este înălțimea noastră, de la care multe biserici au căzut și la care nu s-au mai ridicat. De aceea e necesar să ne amintim nu de biserica ortodoxă, ba nici de cea baptistă, nici de cea evanghelică (toate își au neajunsurile lor), ci să ne-o amintim pe cea în care lucra cu atotputernicie Duhul Sfânt, pe cea care a fost trezită la Cincizecime și a crescut într-o mișcare atât de puternică, într-un torent nou-testamental atât de puternic, care potolea cu adevărat setea fiecărui suflet ce căuta mântuirea, când se făceau mari minuni și semne prin puterea lui Dumnezeu. De aceea cel care vrea să se întoarcă pe calea adevărată trebuie să se întoarcă la faptele dintâi — la faptele din vremurile apostolilor. Numai de o asemenea biserică trebuie să ne amintim — de cea apostolică, căci numai ea ne este unicul model. Mulți fac reformă doar „puțintel“, se opresc la jumătate de cale ori se întorc la tradiția pe care o pierduseră, se ocupă de înnoirea cultului. Însă Cuvântul lui Dumnezeu cheamă să ne întoarcem anume la biserica din zilele apostolilor. „Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te“. Poți să-ți aduci aminte, dar să nu te pocăiești; poți chiar să te pocăiești, dar să nu te întorci la faptele dintâi. Pentru a împlini toată voia lui Dumnezeu, toate dorințele Lui, trebuie să mergem numai pe această cale. Iată în ce constă esența adevăratei reforme: să ne aducem aminte, să ne întoarcem la modelele dintâi ale vremii apostolice, la aceeași putere a Duhului Sfânt, să ne pocăim, dacă ceva n-a fost cum se cuvine, și să facem faptele dintâi.

Scumpi prieteni! Cât de necesar e să recunoaștem iarăși: ca biserica să fie plină de viață și în stare să îndrepte lumea spre Hristos, să-i aducă la mântuire pe păcătoși, ea trebuie să se întoarcă neapărat cu 19 veacuri în urmă. Și să se întoarcă nu pentru a copia prin imitare mecanică ceea ce a fost în comunitățile primilor creștini. Întorcându-ne cu 19 veacuri în urmă, trebuie să vedem și să înțelegem care a fost trăsătura distinctivă de bază în acel trecut îndepărtat. Cred că mulți știu: particularitatea cea mai însemnată a bisericii apostolice este că în ea lucra Dumnezeu. Nu oamenii, ci Dumnezeu lucra prin Duhul Sfânt! Prin dragostea credincioșilor față de Dumnezeu, prin râvna lor, prin devotamentul lor Domnul făcea vindecări și minuni adăugându-i în fiecare zi pe cei mântuiți la biserică.

Și oare același Dumnezeu, care este și Tatăl nostru atotputernic, nu Se va manifesta și în noi cu aceeași putere? Cuvântul Domnului ne spune: dacă ne pocăim cu adevărat și dorim fierbinte dragostea dintâi, El ne va da neapărat puteri să ne întoarcem la faptele dintâi. Iar de puterea care este în El nu ne despart nu numai 19 veacuri, decenii ori un an, ci nici un minut! Căci Domnul nostru „este același ieri și azi, și în veci“. A ne întoarce la El, a ne uni cu El în dragoste, a ne preda pe deplin în slujba Lui — iată adevărata reformă. Nu a trăi o semiviață, ci a face acele fapte pe care Domnul le făcea prin ucenici în zilele apostolilor. Atunci vom fi binecuvântați în toate și vom avea succes.

Domnul ne preîntâmpină foarte serios: „Voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești“. Să ne insufle Dumnezeu simțul răspunderii pentru neascultarea noastră, să ne trimită smerenie, pocăință și setea de a ne întoarce la faptele dintâi. Și noi avem ce să ne amintim, dragi prieteni. Căci chiar în mișcarea noastră, chiar slujindu-L pe Domnul am avut mari avânturi, iar unii dintre noi au avut mari căderi. Iar vina altora rămâne și acum. Să căpătăm dar îndurarea lui Dumnezeu.

Să ne trimită Domnul binecuvântarea Sa, ca să împlinim toată voia Lui și să-I bucurăm inima plină de iubire. Să se aprindă cu o nouă lumină făclia iubirii noastre față de Hristos Isus.

DESPRE MUNCA CONSILIULUI BISERICILOR

Iar acum vreau să trec la darea de seamă asupra muncii Consiliului Bisericilor în perioada de după consfătuirea de la Tula din 1969.

Care a fost scopul muncii noastre?

Precum în toată perioada de slujire, la fel și în acest răstimp scopul a fost unul: să-I slujim Domnului cu toată ființa, cu toate puterile îndemnând poporul lui Dumnezeu la sfințenie, la munca de mântuire a păcătoșilor. Însă Consiliul nu numai a îndeplinit nemijlocit această muncă, ci și a apărat, în acest scop, slujirea în biserici, luptând pentru dreptul de a-i crește pe copii în credință și a-i aduce pe păcătoși la mântuire. Toate ramurile slujirii în frățietate și în Consiliul Bisericilor au servit acestui scop.

A luptat și a apărat adevărul secția evangheliștilor (unde a avut posibilitate și i-au ajuns puteri s-o facă). Consiliul Bisericilor a făcut tot ce i-a stat în puteri prin rugăciunile sale, prin petiții, prin demersuri.

S-a străduit să-și îndeplinească lucrarea și prin editura „Hristianin“. Editura a efectuat o muncă colosală contribuind la răspândirea Evangheliei lui Hristos spre mântuirea multor păcătoși.

Consiliul Rudelor Întemnițaților a slujit aceluiași țel dându-ne informații despre întemnițați, întrucât aveau legături cu ei după dreptul de rudenie. Citind informațiile, știam pentru cine să ne rugăm și cum să-i susținem pe întemnițații noștri, pe scumpii noștri frați-slujitori. Toate acestea au servit împreună unui singur scop: să ne întărim, să rezistăm, să le deschidem copiilor calea în biserică și să apărăm predicarea Evangheliei, să apărăm acest drept cu toată ființa și prin orice metode.

A fost oare totul bine, am reușit totul? Domnul le știe pe toate, dumneavoastră le știți în parte și în măsura în care le cunoașteți puteți da o anumită apreciere muncii înfăptuite. Noi însă am făcut din partea noastră ce ne-a stat în puteri.

DESPRE EDITURA „HRISTIANIN“

Ce vreau să spun întâi de toate despre editură?

Scumpa noastră editură trece prin foarte mari greutăți. Conlucrătorii știau ce muncă acceptă să împlinească, dar, slavă Domnului, au acceptat benevol. Și au învins un obstacol atât de mare! Noi nu aveam literatură, nu aveam editura noastră, iar acum avem și editură, și literatură. Și pentru VSEHB ar fi fost scurtată mult mâna care le dădea din afară. Dacă, pentru contrapondere, pentru a ridica autoritatea VSEHB-ului, nu li s-ar fi dat literatură, nici ei n-ar fi avut astăzi nimic! Dar fie și în opoziție, și într-o cantitate atât de mizeră, totuși primesc câte ceva și adunările VSEHB-ului. E rezultatul muncii înfăptuite cu lepădare de sine a prietenilor noștri.

Numai Dumnezeu știe cât de greu le este să facă această lucrare! Ei muncesc câte 14-16 ore pe zi și, cu toate că obosesc peste măsură de mult, lucrează cu atâta însuflețire, încât nu vor nici odihnă, nici somn. Se bucură când au de lucru, când pot să tipărească ceva ba în limba moldovenească, ba în belorusă, ba în ucraineană, ba în germană. Au fost editate Evanghelii și în limbile gruzină și osetă. Din 1971 au fost tipărite, scumpi prieteni, 350 mii exemplare de diversă literatură duhovnicească. Slavă Domnului! Și ei doresc să continue și mai departe această slujbă și, cu ajutorul lui Dumnezeu, o vor continua!

Ne străduim ca editura să poată asigura pe deplin frățietatea cu literatură, ba chiar mai mult decât are nevoie frățietatea noastră. Frații împart literatura și în adunările înregistrate din localitățile în care trăiesc. Ce-i drept, ne întristează cazurile când prietenii noștri duc literatură în adunările VSEHB, iar apoi împuternicitul îl cheamă pe prezbiter, îl silește să umble pe la casele credincioșilor și aceștia, plini de frică, întorc literatura, iar prezbiterul o duce împuternicitului. De aceea trebuie să ne orientăm în aceste împrejurări și să știm unde și ce se poate jertfi, iar pe alții să-i și prevenim, ca să nu se mai repete asemenea lucruri.

Tineretul bisericii din or. Barnaul la sărbătoarea Paștelui în anul 1964 a vestit Evanghelia într-un mod deosebit. Pe petalele florilor de la piept e scris: „Hristos a înviat!“

Tindem ca editura să rămână pentru totdeauna independentă, să fie întotdeauna o proprietate a frățietății noastre scumpe și să-I slujească Domnului.

După cum știți, dragi prieteni, trei lucrători ai editurii se află acum la închisoare. Au fost condamnați și lipsiți de libertate contrar legii. Dar frații sunt plini de bărbăție și își suferă termenul știind pentru ce sunt în lanțuri. Surorile însă continuă să muncească, deși au stat de acum și ele la închisoare. Fie că îndeplinesc aceeași muncă, fie alta, totuși continuă să se jertfească spre slava Domnului. Le putem dori doar o nouă susținere de la Domnul și binecuvântări, ca să aibă tot mai mult succes răspândind cuvântul tipărit, care ar merge în biserică, ar ajunge la păcătoși și le-ar aduce mântuire.

DESPRE CURSURILE BIBLICE

Apropo, ne putem referi aici și la cursurile biblice, care vor începe în curând. Aceste cursuri biblice vor decurge, probabil, nu în înțelesul nostru obișnuit. Dar sperăm să dăm, cu ajutorul lui Dumnezeu, ceva mai multă literatură decât dau cursurile biblice obișnuite. Să dăm treptat tot ce e necesar pentru șase obiecte, ca tineretul nostru și toți doritorii de a căpăta cunoștințe să poată urma aceste cursuri. E important și aici rolul editurii. Domnul nu ne va părăsi și, ca răspuns la rugăciunile noastre comune, la străduințele comune, ne va ajuta să realizăm aceste planuri.

CU PRIVIRE LA SLUJIREA MATERIALĂ

Știți, fraților, că, în ceea ce privește slujirea materială, Comitetul organizatoric, iar apoi Consiliul Bisericilor, a tins de la bun început să nu se abată în nici un caz de la poruncile Domnului. Jertfirea materială este o binefacere, iar binefacerea se consideră primul rod al credinței noastre, prima treaptă a ei. „Să uniți cu credința voastră fapta...“ — spune apostolul Petru.

Bisericile, uniunile oficiale precum VSEHB-ul nu sunt în stare nici până acum să facă vreo lucrare sfântă folosind donațiile, lucru care, desigur, este un mare păcat. Dar Domnul ne-a dat posibilitatea de a înlătura această abatere înrădăcinată și, chiar de la bun început, s-a luat ca principiu: fiecare familie a întemnițaților să fie întreținută din mijloacele bisericii. E o datorie a bisericii. E o datorie a poporului lui Dumnezeu. Altfel nu vom împlini nici cele mai elementare adevăruri ale dreptății lui Hristos, ale învățăturii Lui de bază cu privire la binefacere. Lucrul acesta a fost dus la bun sfârșit și Consiliul Bisericilor n-a luat bani de la adunări, decât numai după ce erau satisfăcute nevoile familiilor celor întemnițați și nevoile bisericii înseși până la cel mai larg mod de dezvoltare a ei oriunde era în stare biserica să folosească mijloacele spre slava lui Dumnezeu. Ceea ce mai rămâne biserica poate transmite Comunității regionale și interregionale, unde o parte din mijloace pot fi întrebuințate pentru lucrarea lui Dumnezeu și doar restul poate veni la Consiliul Bisericilor: pentru evanghelizare, pentru munca editurii și pentru alte necesități. Îi mulțumim Domnului și frățietății pentru că nu uită această sarcină...

Deci, avem și noi toate cele necesare pentru slujire, nu ducem lipsă, și nu avem nici surplusuri. Îi suntem foarte recunoscători Domnului că ne dă mijloace pentru lucrarea Sa și că frățietatea are toate cele necesare. Slavă Domnului! Și noi credem că Dumnezeu va binecuvânta și mai departe această muncă!

DESPRE CONSILIUL RUDELOR CELOR ÎNTEMNIȚAȚI

În acest răstimp Consiliul Rudelor celor Întemnițați a fost expus unor mari atacuri, îndeosebi din partea slujitorilor influenți, asupra cărora exercitau presiune cei din exterior, deoarece Consiliul Rudelor Întemnițaților ne dă informații, care, după cum știm bine toți, ajung totuși la frații și la surorile ce locuiesc dincolo de hotarele țării noastre. Lucrul acesta îi tulbură mult pe unii. Trebuie să spunem direct și să nu trecem sub tăcere că îndată ce va înceta să ajungă acolo informația despre întemnițați, nu se vor înălța rugăciuni în acele locuri, nici nu se vor face demersuri și atunci aici vor fi prigoniri mai mari. Toate acestea sunt într-o dependență reciprocă. De altfel, chiar dacă vor fi persecuții mai mari, ele nu vor dăuna niciodată Bisericii lui Hristos, căci în prigoane, dacă păstrăm sfințenia, dacă suferim anume pentru adevărul lui Hristos, Domnul ne ajută în mod deosebit. Iar dacă cedăm, El ni Se împotrivește.

Care este deci scopul activității Consiliului Rudelor Întemnițaților? Scopul lui este a împărtăși suferințele comune și binecuvântările comune, este mângâierea reciprocă a rudelor, e a ne informa, ca să știm pentru cine să ne rugăm și care e atitudinea bisericii față de întemnițați.

Și încă o circumstanță foarte importantă.

Numai rudele celor întemnițați au dreptul reprezentării legale la judecată. Numai ei au dreptul la corespondență, dreptul la întrevedere. Prin urmare, numai ei pot duce întemnițaților ce îndură suferințe vești din libertate, numai ei pot scoate știri mai mult sau mai puțin amănunțite din acele locuri, unde celorlalți accesul le este închis. Chiar și acest acces este foarte mărginit, totuși măcar uneori ei au părtășie, se susțin unii pe alții, se roagă unii pentru alții și comunică bisericii informații cu privire la întemnițați. Privind la viața rudelor celor întemnițați, nu întotdeauna se poate determina cine suferă mai mult: deținuții dincolo de sârma ghimpată, ori rudele lor — dincoace. Căci, în fond, nici unii, nici alții nu sunt liberi.

Cineva încearcă să declare că în documentele Consiliului Rudelor se întâmplă să fie expresii tăioase ori cuvinte brutale și atunci ei zic: „De ce trebuie să se scrie și pentru ce se fac toate acestea?“ Însă putem să-i ajutăm pe scumpii întemnițați și să alinăm rudele lor numai când vom trata cu dragoste această chestiune. Și dacă este vreun cuvânt aspru (iar el exprimă totuși adevărul) ori s-a spus ceva cam tăios, apropiați-vă și spuneți cu dragoste: „Surioară, ar fi mai bine s-o spuneți aici cumva mai delicat, să fie mai puțină asprime“. Întotdeauna le putem spune și nimeni nu va refuza să ia în considerație. Dar, în general, slavă Domnului, acest Consiliu există și Îi mulțumim lui Dumnezeu că îi dă puteri și el funcționează înfăptuindu-și lucrarea.

Trebuie să mai reținem un lucru. Pot apărea și forme de oprimare, când nici întemnițați poate că nu vor fi, ci va fi creată o astfel de situație (chiar aici, nu după zăbrele...), încât va fi greu să-I slujim Domnului. Va fi nevoie și atunci de acest Consiliu, ori numiți-l cum doriți, fie chiar și secția de drept de pe lângă Consiliul Bisericilor — oricum, dar el va trebui să existe și să-și îndeplinească funcția de apărare a vestirii Evangheliei, de apărare a tuturor celor persecutați.

IARĂȘI DESPRE CONSILIUL BISERICILOR

Să ne întoarcem iarăși la Consiliul Bisericilor.

Vorbind despre Consiliul Bisericilor, trebuie să spunem, dragi prieteni, că nu întotdeauna el poate să-și aprecieze slujirea ca fiind pozitivă din toate punctele de vedere (mă refer, cel puțin, la unii slujitori ai lui). Ați putut vedea unele momente pe care n-ați fi vrut să le vedeți într-o faptă ori alta ale vreunui slujitor, membru al Consiliului Bisericilor. Dar e remarcabil un lucru, scumpi prieteni: frații noștri și întregul Consiliu (în care, practic, intră și evangheliștii, care, foarte adesea, rezolvă împreună cu membrii Consiliului Bisericilor multe probleme și poartă toată răspunderea nu mai puțin decât ei) sunt foarte sinceri în relațiile reciproce, își fac observație unul altuia, se îndeamnă spre corectare. Avem întruniri orientate spre părtășie și curățare, frații își văd neajunsurile, se străduiesc să se elibereze, se pocăiesc când n-au făcut ceva drept. Și aceasta e, probabil, latura cea mai bună, pe care nu numai că nu vrem s-o pierdem, ci dorim chiar s-o dezvoltăm și mai departe în relațiile noastre.

De ce vorbesc despre această sinceritate? Prieteni dragi, știți că în condițiile noastre de viață multe centre, multe uniuni (ba, practic, toate centrele oficiale), din cauza necredincioșiei lor față de Dumnezeu, se află sub conducerea lumii. Și nu pentru că vor pur și simplu

Adunarea de la Moscova a UIB CEB. 2007 — sus, 2000 — jos

să fie împlinitori sârguitori ai legii existente. Supunerea lor faţă de lumea aceasta are rădăcini mai adânci. Legătura lor cu lumea este şi mai rea, şi mai întinată. Dar ea a început treptat. Ei au căzut în mreajă câte unul şi s-au închis în sine. Sunt asemenea intenţii şi referitor la frăţietatea noastră, şi cu privire la membrii Consiliului Bisericilor. Anume ele creează dificultăţi.

Există o singură nădejde de a păstra frăţietatea pe calea dreaptă: să împlinim voia Domnului, să fim tari şi credincioşi în toate, să ne recunoaştem greşelile unul în faţa altuia şi să povestim despre cele mai mici contacte cu cei din afară, ca în relaţiile cu lumea să nu rămână nimic tăinuit şi ascuns. De obicei, noi procedăm astfel: îndată ce a avut loc vreo întâlnire, slujitorul le povesteşte imediat fraţilor. Şi se cercetează fiecare pe sine însuşi, apoi şi unul pe altul, ca să nu se strecoare nici o legătură de lungă durată, ascunsă, camuflată cu anumite contacte, cu speranţe înşelătoare, care vor duce, mai întâi, la degradarea personalităţii, apoi la pierderea unităţii în Consiliu, iar apoi şi la ruinarea frăţietăţii.

Recent în Consiliul Bisericilor a avut loc ca şi cum o curăţare şi, scumpi prieteni, desigur, cineva spune că iată cutare frate e foarte grosolan, mândru. Şi poate că într-o oarecare măsură aşa e. Se manifestă câte ceva la fiecare slujitor. Dar să fi văzut dumneavoastră chiar mai nu demult la consfătuirea Consiliului cum un slujitor, care are peste 60 de ani şi care a stat un sfert de veac în temniţe, se ruga cu lacrimi: „Doamne, mă pocăiesc, mă pocăiesc!... Şi dacă mă pocăiesc, deci trebuie să mă corectez, deci am să mă corectez şi am să mă străduiesc să slujesc mai bine!“ E îmbucurător că fiecare, neţinând seama de situaţia sa, îşi recunoaşte greşelile şi, ascultând observaţiile altora, se restabileşte prin pocăinţă şi se străduieşte să-L urmeze mai departe pe Domnul. Iată ce ne bucură!

ATITUDINEA FAŢĂ DE VSEHB

Acum e necesar să elucidăm chestiunile privitoare la VSEHB şi să ne expunem atitudinea faţă de VSEHB pe viitor.

Mai întâi, ţin să reamintesc că VSEHB şi lucrătorii lui oficiali din regiuni şi oraşe au relaţii de încredere cu reprezentanţii Consiliului Afacerilor Religioase. Iar noi nu putem ignora faptul că majoritatea împuterniciţilor Consiliului Afacerilor Religioase sunt numiţi dintre lucrătorii KGB. Şi chiar dacă se completează pe alocuri cu funcţionari din alte organe, totuna ei colaborează strâns cu KGB. Fiindcă, pentru a conduce activitatea bisericii, a fost instituit practic un triplu sistem de împuterniciţi. Începutul lui a fost marcat încă în vremurile grele ale cultului personalităţii. Anume atunci s-a înfiinţat acea instituţie triplă, secretă de împuterniciţi şi anume:

împuterniciţii Consiliului Afacerilor Religioase în regiuni,

împuterniciţii în regiuni ai Comitetului Securităţii de Stat, care se ocupă şi ei de problemele cultelor, şi

împuterniciţii VSEHB răspunzători în regiuni (denumiţi ulterior prezbiteri superiori).

În fond, toţi împuterniciţii sus-numiţi, precum şi centrele lor de la Moscova acţionează în cel mai strâns contact reciproc, constituind o indivizibilă triadă de conducere a bisericii.

Stabilind asemenea relaţii de colaborare cu lumea, lucrătorii VSEHB au cauzat mul-

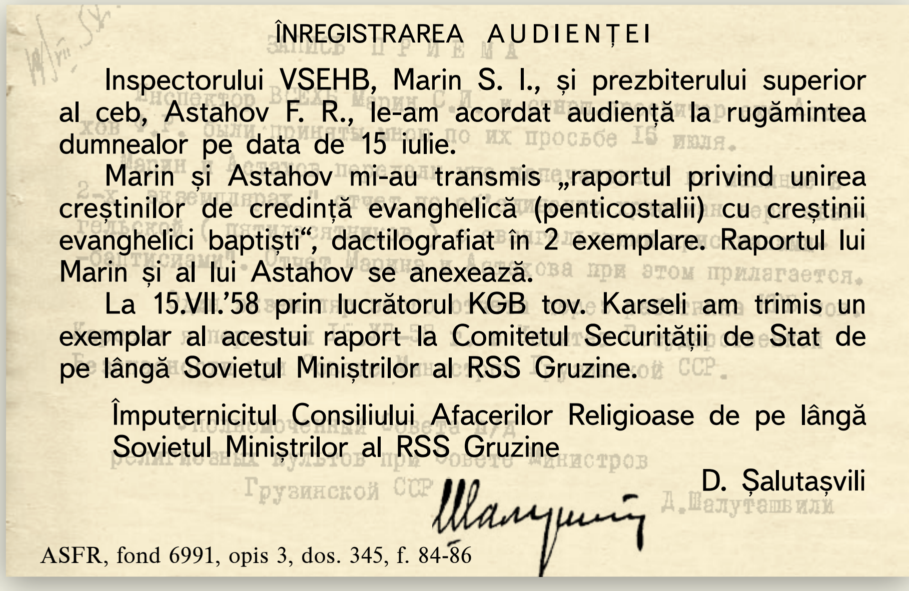

ÎNREGISTRAREA AUDIENŢEI

Inspectorului VSEHB, Marin S. I., şi prezbiterului superior al ceb, Astahov F. R., le-am acordat audienţă la rugămintea dumnealor pe data de 15 iulie.

Marin şi Astahov mi-au transmis „raportul privind unirea creştinilor de credinţă evanghelică (penticostalii) cu creştinii evanghelici baptişti“, dactilografiat în 2 exemplare. Raportul lui Marin şi al lui Astahov se anexează.

La 15.VII.'58 prin lucrătorul KGB tov. Karseli am trimis un exemplar al acestui raport la Comitetul Securităţii de Stat de pe lângă Sovietul Miniştrilor al RSS Gruzine.

Împuternicitul Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniştrilor al RSS Gruzine

D. Şalutaşvili

ASFR, fond 6991, opis 3, dos. 345, f. 84-86

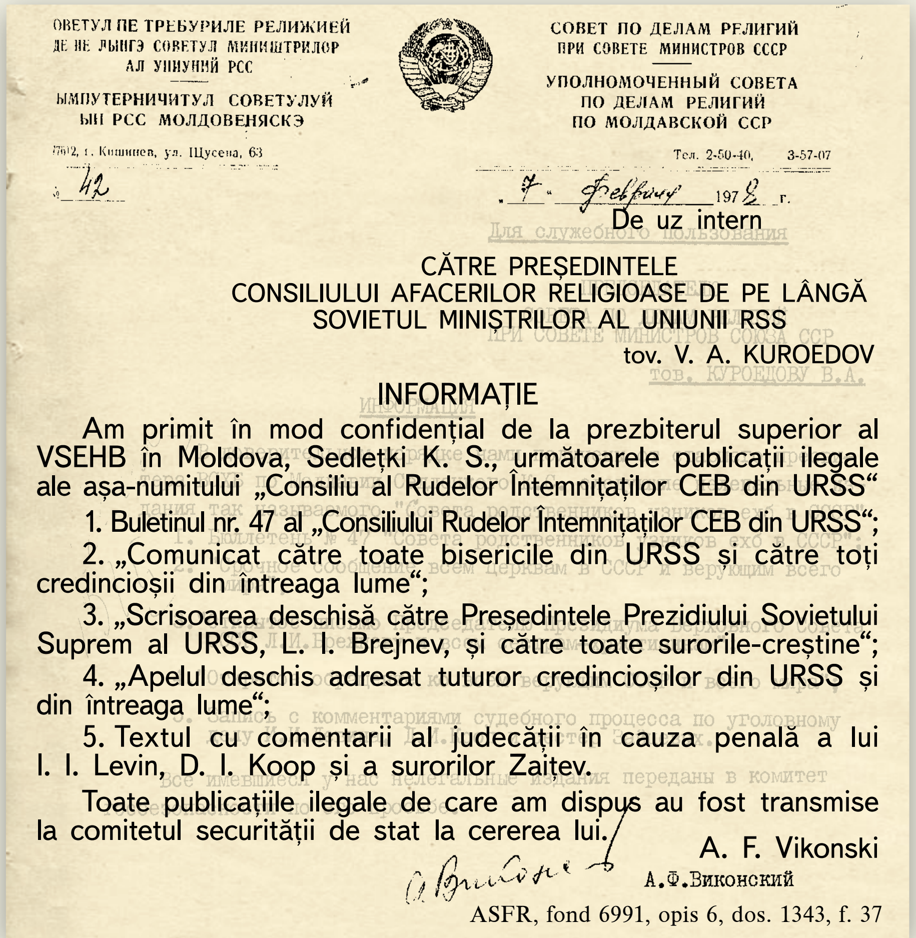

ОВЕТУЛ ПЕ ТРЕБУРИЛЕ РЕЛИЖИЕЙ
ДЕ ЛЫНГЭ СОВЕТУЛ МИНИШТРИЛОР
АЛ УНИУНИЙ РСС
ЫМПУТЕРНИЧИТУЛ СОВЕТУЛУЙ
ЫН РСС МОЛДОВЕНЯСКЭ
77612, г. Кишинев, ул. Щусева, 63
№ 42

СОВЕТ ПО ДЕЛАМ РЕЛИГИЙ
ПРИ СОВЕТЕ МИНИСТРОВ СССР
УПОЛНОМОЧЕННЫЙ СОВЕТА
ПО ДЕЛАМ РЕЛИГИЙ
ПО МОЛДАВСКОЙ ССР
Тел. 2-50-40, 3-57-07
„7“ февраля 1972 г.

De uz intern

CĂTRE PREŞEDINTELE
CONSILIULUI AFACERILOR RELIGIOASE DE PE LÂNGĂ
SOVIETUL MINIŞTRILOR AL UNIUNII RSS
tov. V. A. KUROEDOV

INFORMAŢIE

Am primit în mod confidenţial de la prezbiterul superior al VSEHB în Moldova, Sedleţki K. S., următoarele publicaţii ilegale ale aşa-numitului „Consiliu al Rudelor Întemniţaţilor CEB din URSS“

1. Buletinul nr. 47 al „Consiliului Rudelor Întemniţaţilor CEB din URSS“;

2. „Comunicat către toate bisericile din URSS şi către toţi credincioşii din întreaga lume“;

3. „Scrisoarea deschisă către Preşedintele Prezidiului Sovietului Suprem al URSS, L. I. Brejnev, şi către toate surorile-creştine“;

4. „Apelul deschis adresat tuturor credincioşilor din URSS şi din întreaga lume“;

5. Textul cu comentarii al judecăţii în cauza penală a lui I. I. Levin, D. I. Koop şi a surorilor Zaiţev.

Toate publicaţiile ilegale de care am dispus au fost transmise la comitetul securităţii de stat la cererea lui.

A. F. Vikonski

А.Ф.Виконский

ASFR, fond 6991, opis 6, dos. 1343, f. 37

te suferinţe poporului lui Dumnezeu. Această situaţie persistă până astăzi.

Dispunem de o vastă informaţie în privinţa activităţii lucrătorilor din VSEHB atât în ţară, cât şi peste hotare. Activitatea lor este o mreajă infinită de uneltiri păcătoase.

Ei ne invită la masa tratativelor. Dar trebuie să spunem că noi nu putem nici să începem astfel de întâlniri şi tratative. Uneori ei spun făţiş: „Ştim că la noi sunt instalate dispozitive de ascultare în secret a convorbirilor. Nu e o noutate, dar faptul nu ne alarmează, căci nu avem secrete faţă de autorităţi“ (astfel s-a exprimat unul dintre membrii prezidiului VSEHB când i s-a povestit că în locuinţa mea a fost găsit şi demontat un dispozitiv de ascultare în secret). Ei râd de concepţia noastră despre sfinţire, concepţie împărtăşită încă de primii creştini, râd de teama noastră de a ne întina conştiinţa.

Cum putem începe tratativele când ei colaborează cu organele securităţii, ba îi recrutează şi pe alţi credincioşi (cum au încercat, bunăoară, să mă recruteze pe mine, pe Kuksenko şi pe alţi slujitori)? Unindu-ne cu VSEHB, ne-am fi unit prin ei cu KGB şi ne-am fi despărţit pentru totdeauna de Dumnezeu. De aceea trebuie să înţelegem cu toată claritatea că în asemenea împrejurări calea unirii cu VSEHB este închisă pentru noi şi nu putem avea nici un fel de contacte cu slujitorii lor oficiali. Dar nu putem nici să trecem sub tăcere lucrul acesta, căci numai ceea ce este mustrat e neutralizat.

RELAŢIILE CU REPREZENTANŢII ORGANELOR PUTERII

Trebuie să amintim şi de încercările noastre de a ne normaliza relaţiile cu autorităţile.

După cum ştiţi, în anul 1969 la Tula a avut loc o Consfătuire unională. Consiliul Afacerilor Religioase a refuzat atunci să recunoască această consfătuire motivându-şi atitudinea prin faptul că nu ni s-a eliberat, chipurile, autorizaţia respectivă. Noi am încercat să reglăm relaţiile. Am amenajat o „odaie frăţească“. Însă organele destul de cunoscute continuau să ne persecute şi căutau să ne convingă totodată să colaborăm cu ele. Când însă am respins din nou şi definitiv propunerile lor, ei şi-au intensificat campania de represalii îndreptată împotriva noastră. Iată ce ne-a şi silit să ne înfăptuim iarăşi slujba în pribegiri.

Când consfătuirea de la Tula a expediat la Moscova declaraţia şi lista Consiliului Bisericilor de curând ales, Consiliul Afacerilor Religioase ne-a răspuns atunci că refuză a ne recunoaşte, considerând activitatea noastră drept ilegală. Am fost avertizaţi să punem capăt oricărei activităţi, în caz contrar eram ameninţaţi cu sancţiuni penale.

Noi ştiam că adevărata cauză a refuzului lor era nedorinţa noastră de a lucra sub conducerea Consiliului pentru Afacerile Religioase, precum şi sub conducerea KGB-ului.

> ***Acum avem acest regretabil precedent. El ne demonstrează rapiditatea și ușurința cu care se obține biruința asupra bisericii substituindu-se centrul ei duhovnicesc. A fost destul o singură noapte ca centrul să-și înceteze existența. Căci în biserică se vor găsi întotdeauna frați capabili și cu autoritate, care se bucură de încrederea și stima bisericii, dar înăuntrul lor sunt foarte concilianți față de cei din afară. Asemenea frați vor fi numiți în posturi de conducere, iar cei cu adevărat devotați vor fi înlăturați. Și, odată ajunși la conducere, acești frați concesivi vor căuta, desigur, să facă pe placul celor care i-au numit, și nu pe placul lui Dumnezeu. Iată de ce suntem adesea nevoiți să trăim în clandestinitate, căci prea lesne sunt obținute biruințele în surparea centrelor. Trebuie să fim conștienți de lucrul acesta fără a ne teme să ținem piept atacurilor și să ne închidem pe noi înșine într-o astfel de închisoare care ne-ar îngădui totuși să muncim. Să nu considerăm acest lucru drept ceva anormal.***

De aceea în iunie 1971 am expediat la Moscova o scrisoare generalului-maior al KGB Serioghin (e generalul-maior care ne acordase audiență mie și fratelui Șaptala la KGB din Moscova, unde ne expuseserăm poziția în privința acțiunilor ilegale ale organelor securității față de biserică spunând că, dacă vor acționa și în continuare în felul acesta, relațiile se vor agrava numai, iar vina nu va fi a noastră).

În scrisoarea adresată lui Serioghin m-am referit la complicitatea KGB-ului la noile tensionări (unele circumstanțe mă obligau să-i scriu personal). Iată un citat din acea scrisoare:

„După ce Consiliul Afacerilor Religioase ne-a comunicat în scris că refuză a recunoaște Consiliul Bisericilor, lucrătorii KGB m-au chemat îndată și mi-au declarat aproximativ următoarele: «Trebuia să colaborați cu noi, atunci nu v-am fi refuzat. Dar încă nu e totul pierdut. Haide să lucrăm contactând. Informați-ne despre tot ce discută Consiliul Bisericilor, cine dintre membrii Consiliului Bisericilor se pronunță împotriva unirii cu VSEHB etc. Țineți-ne la curent: când și unde vă deplasați în interese de slujire și atunci nimeni și nicăieri nu vă va atinge.»

Arătând spre masa împuternicitului pentru afacerile religioase din regiunea Tula (în absența aceluia), lucrătorul KGB zise: «Hai să colaborăm ocolind această masă, să fixăm locuri pentru întâlnire. Ne vom vedea regulat și vom discuta chestiunile necesare, dar numai să nu vadă și să nu știe nimeni.» [...]

Ca și alți slujitori ai Consiliului Bisericilor, eu am respins colaborarea cu organele securității considerând-o necinstită și ilegală atât din punct de vedere creștinesc, cât și din punct de vedere civil. Iată, probabil, crima «extrem de gravă» pentru care suntem persecutați cu atâta perseverență făcându-se uz pentru urmărire de enorme eforturi omenești și de aparatură ultramodernă.“ [...]

Scrisoarea se încheie astfel:

„Lăsați biserica să-și rezolve singură problemele interne. Loialitatea credincioșilor și a bisericii va fi astfel mai conștientă și mai durabilă. Înțelepciunea slujitorilor în activitatea lor va depăși atunci orice așteptare. Excesele vor ceda locul ordinii și păcii.

Iar dacă vom fi persecutați și în continuare pentru refuzul de a depinde în mod ilegal de organele KGB și de a accepta unificarea cu VSEHB, vom acționa potrivit cerințelor conștiinței și ale datoriei noastre.“

Am scris această scrisoare în iunie 1971.

Iată problemele cu carte ne confruntăm, circumstanțele în care slujim și motivul activării noastre în condiții de clandestinitate. Dar noi considerăm că e mai bine să recurgem la această metodă de slujire decât să părăsim vreodată lucrarea lui Dumnezeu, pentru că dreptatea e de partea noastră. Fiindcă Evanghelia lui Hristos trebuie vestită chiar și atunci când împrejurările devin insuportabile. Și noi trebuie să fim gata nu numai de suferințe și termene îndelungate de închisoare, ci și de un deznodământ tragic al destinului nostru. Trebuie să fim gata de orice nădăjduind că Domnul nu ne va părăsi, ci ne va trimite ajutorul și puterea Sa. Dumnezeu poate să ne ajute. Și, prin marea Sa îndurare, o va face.

LECȚIILE TRECUTULUI

Vreau să menționez, scumpi prieteni, că amestecul celor din afară în treburile bisericii ne obligă să veghem permanent, să fim vigilenți. Suntem nevoiți să ne aflăm în ilegalitate, fiindcă în trecut potrivnicii lucrării lui Hristos reușeau adesea să substituie centrele duhovnicești într-un timp foarte scurt. Istoria frățietății evanghelico-baptiste ne-a lăsat un exemplu de tristă amintire, care ne previne să nu mai comitem greșeli. În anul 1929, când a fost emisă hotărârea Comitetului Executiv Central din URSS și a Consiliului Comisarilor Poporului, era, desigur, o vreme grea și noi nu condamnăm pe nimeni. Dar când frații noștri din Uniunea Baptistă și din cea Evanghelică au început să fie aruncați în închisori, autoritățile îi înlocuiau, încă în prezența lor, cu oameni nevrednici. Sub presiunea celor din afară în conducere au fost introduse câteva persoane. Prin intermediul lor se urmărea vădit distrugerea întregii lucrări a lui Dumnezeu. Noi nu considerăm în totul drept faptul că frații sinceri, ce se aflau pe atunci la conducere, n-au informat poporul lui Dumnezeu despre aceste circumstanțe. Desigur, ei au suferit, ei și-au pecetluit credincioșia cu moartea în închisori, ba și timpurile erau într-adevăr extrem de grele, dar credem că era mai bine totuși să fi fost anunțată biserica. În urma rugăciunilor înălțate în comun puterea lui Dumnezeu ar fi biruit neapărat! Era important să se dea un semnal, care să anunțe că în centru au fost introduși oameni străini, dar lucrul acesta nu s-a făcut. Iar când frații devotați Domnului erau în închisori, oamenii periculoși, veniți în locul lor, au destrămat către anul 1936 Uniunea Baptistă, au schimbat Uniunea Evanghelică și au avut ei înșiși un sfârșit tragic.

Acum avem acest regretabil precedent. El ne demonstrează rapiditatea și ușurința cu care se obține biruința asupra bisericii substituindu-se centrul ei duhovnicesc. A fost destul o singură noapte ca centrul să-și înceteze existența. Căci în biserică se vor găsi întotdeauna frați capabili și cu autoritate, care se bucură de încrederea și stima bisericii, dar înăuntrul lor sunt foarte concilianți față de cei din afară. Asemenea frați vor fi numiți în posturi de conducere, iar cei cu adevărat devotați vor fi înlăturați. Și, odată ajunși la conducere, acești frați concesivi vor căuta, desigur, să facă pe placul celor care i-au numit, și nu pe placul lui Dumnezeu. Iată de ce suntem adesea nevoiți să trăim în clandestinitate, căci prea lesne sunt obținute biruințele în surparea centrelor. Trebuie să fim conștienți de lucrul acesta fără a ne teme să ținem piept atacurilor și să ne închidem pe noi înșine într-o astfel de închisoare care ne-ar îngădui totuși să muncim. Să nu considerăm acest lucru drept ceva anormal. Căci atunci când mii de oameni mor în urma unor calamități, când sute de mii și mili-

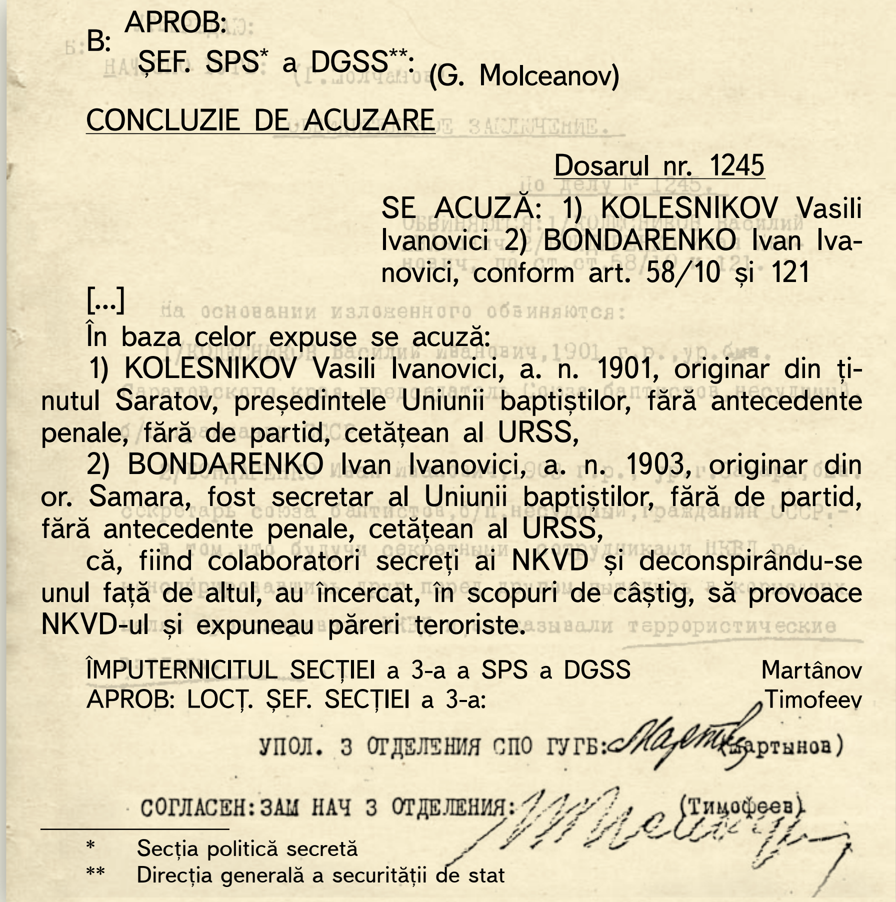

B: APROB:
ȘEF. SPS* a DGSS**: (G. Molceanov)

CONCLUZIE DE ACUZARE

Dosarul nr. 1245

SE ACUZĂ: 1) KOLESNIKOV Vasili Ivanovici 2) BONDARENKO Ivan Ivanovici, conform art. 58/10 și 121

[...]

În baza celor expuse se acuză:

1) KOLESNIKOV Vasili Ivanovici, a. n. 1901, originar din ținutul Saratov, președintele Uniunii baptiștilor, fără antecedente penale, fără de partid, cetățean al URSS,

2) BONDARENKO Ivan Ivanovici, a. n. 1903, originar din or. Samara, fost secretar al Uniunii baptiștilor, fără de partid, fără antecedente penale, cetățean al URSS,

că, fiind colaboratori secreți ai NKVD și deconspirându-se unul față de altul, au încercat, în scopuri de câștig, să provoace NKVD-ul și expuneau păreri teroriste.

ÎMPUTERNICITUL SECȚIEI a 3-a a SPS a DGSS — Martânov
APROB: LOCȚ. ȘEF. SECȚIEI a 3-a: — Timofeev

УПОЛ. 3 ОТДЕЛЕНИЯ СПО ГУГБ: (Мартынов)

СОГЛАСЕН: ЗАМ НАЧ 3 ОТДЕЛЕНИЯ: (Тимофеев) oane pier secerați de războaie și foamete, nimeni nu se miră, toate par a fi în firea lucrurilor. Sau când domnitorii și conducătorii multor țări ale lumii, de dragul puterii, al ambițiilor, sau de teamă să nu-și piardă tronul, măcelăresc sute de mii de oameni nevinovați, îndoliind familii și lăsând copiii orfani — acțiunile lor ne par inevitabile. Oamenii necredincioși spun: „e fatalitatea“. Iar credincioșii zic: „Ce poți face, dacă Dumnezeu a îngăduit?“ Iar dacă vreo câțiva slujitori trec în ilegalitate, pentru a se opune distrugerii centrului și demoralizării frățietății, se aude uneori și cârtire chiar: „Cum poți să-ți lași în voia soartei familia, copiii?“ O astfel de jertfă e de neconceput. Unii nu pot să înțeleagă o asemenea viață când, spre a ne putea continua munca, ne-am închis benevol într-o atare temniță în Numele Domnului și în numele lucrării Lui pentru o perioadă de 5 sau, poate, de 10 ani. Însă tocmai această neînțelegere e una dintre cauzele biruințelor obținute cu atâta ușurință asupra bisericii. O, prea puține sunt jertfele pe care le aducem Domnului, mult prea puține!

---

* Secția politică secretă
** Direcția generală a securității de stat

PROGRAMUL NOSTRU

Care este deci acum sarcina noastră?

Vorbind despre scopul și orientarea generală a slujirii noastre de mai departe, le putem exprima prin o frază: vestirea mântuirii — în exterior, sfințenia frățietății — în interior. Acesta nu e programul nostru, ci al lui Hristos — din Evanghelie.

Pentru realizarea lui e necesară consolidarea multilaterală a ramurilor inseparabile ale slujirii bisericii în general: a secției de evanghelizare, a editurii, a revistei frățietății, a Consiliului Rudelor Întemnițaților etc. Problema aceasta este inclusă pe ordinea de zi, pentru a fi examinată și aprobată de dumneavoastră. Frații vă vor expune propunerile respective.

Eu însă vreau să vă amintesc că toate programele noastre evanghelice pot fi realizate numai cu puterea lui Dumnezeu și numai sub călăuzirea Lui. „Căci fără Mine nu puteți face nimic“ — a spus Hristos.

Dar, ca El să ne călăuzească, avem nevoie de un program de independență a bisericii.

Așadar, luând în considerație că ne mai amenință pericolul din exterior (iar noi știm că numai prin amestecul din exterior a căzut și nu se va mai ridica centrul oficial al CEB), e extrem de necesar să proiectăm programul neintervenției totale, al separării totale a bisericii de lume. Căci aceasta e o cerință evanghelică vitală. E condiția indispensabilă a vitalității bisericii. Numai cu această condiție se poate realiza conducerea binecuvântată a bisericii de către Domnul nostru Isus Hristos.

Trebuie să veghem și mai departe și să nu îngăduim nici unui străin să pătrundă în locașul Domnului, peste care este chemat Numele Lui și unde e recunoscut ca unică suveranitate Domnul Isus Hristos, Capul suprem al Bisericii.

La această consfătuire este necesar a se pune în discuție chestiunea adoptării de către frățietate a programului de independență totală a bisericii, pentru a nu fi deloc supusă cenzurii la toate nivelurile activității și vieții ei lăuntrice. Programul nostru trebuie să fie programul lipsei totale de cenzură a slujirii multilaterale a întregii Biserici a lui Hristos. Concret, aceasta înseamnă lipsa de cenzură de sus până jos. Și anume — să nu fie supus cenzurii:

1. Consiliul Bisericilor, secțiile și documentația lui;
2. Revista frățietății;
3. Editura „Hristianin“;
4. Consiliul Rudelor Întemnițaților;

5, 6, 7. Sfaturile frățești interregionale, regionale și ale bisericilor locale, precum și toată documentația lor.

Aceste cerințe sunt pe deplin justificate și de lege.

Lipsa de cenzură la cele șapte niveluri, scumpi prieteni, nu urmărește instituirea unui nou principiu, ci restabilirea principiului încălcat al credinței noastre. N-o facem din ambiție sau dintr-o pornire anarhică. Independența este principiul Evangheliei. Numai obținând libertatea interioară a bisericii și eliberându-ne de orice păcat ne vom pregăti inimile ca Domnul să lucreze în noi cu toată puterea, cu toată tăria și plinătatea Dumnezeirii Sale.

Deci să Se întroneze Hristos — unicul Cap al Bisericii — și să nu aibă rivali nici în persoana noastră, nici în persoana celor din exterior ori a oricui altuia. Și dacă vorbim despre aceste lucruri, o facem numai pentru ca El să fie Suveranul bisericii și atunci biruința ne va fi asigurată.

Trebuie să precizăm, scumpi prieteni, că cerința noastră de a nu fi supuși la cenzură nu înseamnă nici pe departe a ridica problema independenței și în situații în care suntem datori să respectăm autoritățile și legile. Problemele civile nu constituie sfera noastră, ele intră în sfera cezarului, iar acolo noi suntem supușii lui. Nu trebuie să ne amestecăm în chestiuni de politică sau în orice altă sferă de activitate de stat, lucru pe care, slavă Domnului, nu l-am făcut niciodată, nici nu-l facem. Trebuie să evităm chestiunile economice sau problemele de ordin social. Noi nu trebuie să judecăm pe nimeni, deși, ca cetățeni, avem dreptul să venim cu propuneri pașnice ori să facem demersuri acolo unde găsim de cuviință.

Trebuie să precizăm, scumpi prieteni, că cerința noastră de a nu fi supuși la cenzură nu înseamnă nici pe departe a ridica problema independenței și în situații în care suntem datori să respectăm autoritățile și legile. Problemele civile nu constituie sfera noastră, ele intră în sfera cezarului, iar acolo noi suntem supușii lui. Nu trebuie să ne amestecăm în chestiuni de politică sau în orice altă sferă de activitate de stat, lucru pe care, slavă Domnului, nu l-am făcut niciodată, nici nu-l facem. Trebuie să evităm chestiunile economice sau problemele de ordin social. Noi nu trebuie să judecăm pe nimeni, deși, ca cetățeni, avem dreptul să venim cu propuneri pașnice ori să facem demersuri acolo unde găsim de cuviință.

La fel nici lipsa de cenzură a literaturii noastre nu înseamnă libertatea de a scrie la întâmplare orice ne trece prin minte. Noi nu ne vom amesteca în politică, nici nu vom polemiza cu nimeni, ci vom scrie numai ce e creștinesc, numai lucruri curate și sfinte, pe care Dumnezeu ne îndeamnă să le scriem. Dacă trebuie să ne eliberăm de cenzura exterioară, atunci, călăuziți de Duhul Sfânt și având în mâini Evanghelia, ne vom supune la o arhicenzură interioară. Să fim extrem de exigenți cu noi înșine, ca să nu existe în viața noastră decât ceea ce corespunde învățăturii sănătoase cu privire la biserica lui Dumnezeu și normelor ordinii de drept civil.

Fie ca această lipsă de cenzură din partea celor din afară să se transforme într-o dublă cenzură din partea Domnului și a Evangheliei. Și aceasta este mai mult decât suficient ca întreaga noastră activitate, toată literatura noastră să fie curate, transparente, cinstite, sfinte, să-L preamărească pe Domnul. Și așa vom face. Iar nesupunerea la cenzură a chestiunilor bisericii o vom respecta la toate nivelurile, ca nicăieri și niciodată cei din afară să nu pătrundă și să studieze lucrarea lui Dumnezeu spre a-i dăuna.

Nu e ușor a apăra aceste principii, cu atât mai mult a le renaște. Diavolul se va opune, dar noi avem bunele făgăduințe ale Domnului. Noi știm că diavolul este un dușman învins, un dușman, căruia i s-a pronunțat deja sentința, fiindcă a fost o zi când Domnul a zis: „stăpânitorul lumii acesteia este judecat“. Și el este deja judecat. I s-a lăsat doar un timp foarte scurt până la executarea sentinței. Și dacă ne vom împotrivi lui cu puterea lui Hristos, care a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ“, atunci el va fugi neapărat. Diavolului i-a rămas o singură poziție șubredă: să fugă. Noi însă trebuie să avem o singură poziție de neclintit: să ne împotrivim lui, să mergem în ofensivă. Și dacă n-o facem, devenim noi înșine ținta atacurilor lui. Dar trebuie să știm atunci că nu împlinim voia Domnului, fiindcă Domnul condiționează în felul următor biruința noastră: „Supuneți-vă lui Dumnezeu, împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi“. În cuvintele acestea stă toată atotputernicia lui Dumnezeu. Trei cuvinte: supuneți-vă, împotriviți-vă, va fugi. Dacă diavolul n-a fugit, înseamnă că nu ne-am împotrivit lui, iar dacă nu ne-am împotrivit, înseamnă că nu ne-am supus lui Dumnezeu, n-am împlinit voia Lui. Când ne vom împotrivi diavolului, el va fugi și va fugi foarte departe. Să veghem deci și Domnul să ne ajute să împlinim voia Lui și să fim biruitori.

ÎNCHEIERE

M-am oprit deja asupra versetelor Scripturii, în care se spune: „Întoarce-te la faptele dintâi“. Fraților dragi! Noi avem toate cele necesare pentru a o face și nu ducem lipsă de nimic așteptând arătarea Domnului nostru Isus Hristos. Nu ducem lipsă de ajutor de sus: nici de cel duhovnicesc, nici de cel material. Ba încă Domnul ne binecuvântează și când suntem în lanțuri. Și întemnițații, care sunt în închisoare, care îndură suferințele în curăția inimii și cu răbdare (după cum, de exemplu, frații Vins, Baturin, Rumacik și mulți alți frați și surori de-ale noastre), fac chiar de sute de ori mai mult decât cei care, din frică, rămân în libertate și predică sistematic și corect. Fraților, toată munca noastră, toată nădejdea noastră nu e zadarnică. Domnul o binecuvântează în chip minunat. Da, vedem răsăriri îmbelșugate, dar și mai mult va răsări ulterior.

Trebuie să spunem de-a dreptul, scumpi prieteni, că în viața frățietății noastre se împlinesc cuvintele Domnului. Petru L-a întrebat pe Hristos: „Iată că noi am lăsat totul, și Te-am urmat; ce răsplată vom avea?“ Hristos a răspuns: „Nu este nimeni, care să-și fi lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii... pentru Mine și pentru Evanghelie, și să nu primească acum... de o sută de ori mai mult: case, frați, surori, mame, copii... împreună cu prigoniri“.

Priviți, de exemplu, la biserica din Leningrad. Din adunarea VSEHB au ieșit 20 de persoane, iar acum sunt 200. S-a mărit de zece ori numărul lor în această perioadă! Iar dacă aceste zece ori peste un interval oarecare se vor mări încă de zece ori — deci, va fi „de o sută de ori mai mult“ și vom vedea cu ochii noștri de o sută de ori mai mult încă aici. Și deci nu 200, ci — 2000 de răscumpărați trebuie să fie. Iar ca să se mărească atât de mult, adunarea din Leningrad trebuie să păstreze aceeași râvnă, pe care a avut-o în perioada precedentă, aceeași pregătire de a îndura suferințe.

Încă un exemplu. În rezultatul excomunicărilor VSEHB-ul a alungat 50 de persoane din biserica de la Kiev. Acum sunt mai bine de 500. De unde au ei acum 500 de membri? Au pribegit prin păduri, erau împrăștiați, s-au aflat atâta timp în închisori! Dar au rămas în această perioadă credincioși Domnului și El i-a ajutat să se înmulțească de zece ori. Și dacă Domnul va mai zăbovi să vină și ne va mai îngădui să trăim o perioadă tot atât de mare, atunci El va înmulți acești 500 încă de zece ori. Și numărul lor va fi de o sută de ori mai mare și vor fi 5000 de suflete mântuite în Isus Hristos. Vor fi neapărat, fraților, dacă ne vom depune eforturile să rămânem la fel de devotați Domnului.

Neprietenii aud, probabil, acum discuțiile noastre și poate că vor lua măsuri. Dar, fraților, să ne supunem și mai mult Domnului. În afară de aceasta, neprietenii, care se expun împotriva programelor noastre evanghelice, pot face lucrul acesta doar încălcând legile. Trebuie să ne apărăm cu hotărâre dreptul și să facem ce este plăcut Domnului. Făcând lucrarea Lui, ne vom expune riscului, lăsând, în Numele Domnului, tot ce ne este mai scump și dându-ne pe noi înșine în posesia Lui. Și atunci ne vom convinge că, riscând pentru Domnul, noi nu riscăm deloc și deja în această viață vom căpăta de o sută de ori mai mulți frați și surori, și copii.

Domnul să binecuvânteze și tineretul nostru, și pocăința noastră, și sfințenia bisericilor, și lucrarea unirii, și râvna în slujire, iar de celelalte — Se va îngriji El Însuși. Preamărit fie Domnul cel biruitor! Fie ca frații noștri scumpi, membrii Consiliului, și toți ceilalți slujitori să participe cu râvnă la consfătuire. Ei au experiență, ei sunt mai des cu poporul lui Dumnezeu și vor face în comun tot ce e necesar ca această consfătuire, cu ajutorul lui Dumnezeu, să fie binecuvântată.

Fraților, susțineți mâinile noastre. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Iar noi ne vom ruga pentru dumneavoastră și vă vom ajuta făcând tot ce ne stă în puteri. Și să fim cu toții sub ocrotirea și ajutorul lui Dumnezeu și sub binecuvântarea Lui.

Preamărit fie Numele Domnului în toate și pentru toate! Amin.

1989

Credința planifică biruințe

DARE DE SEAMĂ
LA CONSFĂTUIREA UNIONALĂ
A SLUJITORILOR
UB CEB

(Rostov pe Don, 1 iulie, 1989)

Frați preaiubiți de Domnul! Astăzi ne-am adunat aici, ca să vorbim despre Domnul nostru Isus Hristos — Unicul care ne-a dat viața!

În ultimul timp am vorbit mult despre calea îngustă, făceam listele suferințelor noastre și ale întemnițărilor de mulți ani pentru Numele lui Hristos. Această muncă de mijlocire trebuia făcută ca să stăm împreună fermi în adevăr, compătimindu-ne unii pe alții. Noi aveam nevoie de susținere în rugăciune, ca, recăpătând puteri, să le vorbim iar și iar celor din jur despre minunatul Mântuitor, care a iubit nu numai biserica, ci întreaga lume. În Sfânta Scriptură se spune: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea...“ (Ioan 3: 16). Biserica încă nu era când Domnul ne-a iubit pe noi, păcătoșii. Noi însă n-am folosit pe deplin nici până acum posibilitatea de a vesti lumii dragostea Domnului.

Astăzi Domnul ne-a dăruit această întrunire nu numai pentru a ne bucura în comun, ci și pentru ca noi, slujitorii lui Dumnezeu, să ne dăm seama cu o mai mare responsabilitate de menirea noastră.

Ca biserică a creștinilor renăscuți, noi ocupăm o situație excepțională, fiindcă e excepțional Dumnezeul nostru! El e fără seamăn! El Unicul, ca răspuns la pocăința noastră, Și-a întors fața spre noi și a început trezirea bisericii din țara noastră. Și noi Îi aducem laude pentru această îndurare. El este același ieri și azi, și în veci!

RĂPIREA FATALĂ

Către anii ’60 frățietatea noastră, încă nedespărțită pe atunci, a ajuns într-o stare dezastruoasă. Ea nu numai că a pierdut posibilitatea de a ține liber adunări, nu numai că a fost lipsită de locașurile de rugăciune, nu numai că a pierdut darul rostirii predicilor sfinte, ci (oricât de groaznic ar suna) L-A PIERDUT PE DUMNEZEU! A avut loc o răpire fatală! Frățietatea a pierdut nu ceva de mâna a doua, ci principalul — PĂRTĂȘIA CU DUMNEZEU. Biserica și-a pierdut puterea, a pierdut autoritatea dată ei de Dumnezeu. Și lucrul acesta nu s-a întâmplat din nebăgare de seamă, ci pentru că Domnul a fost disprețuit în mod conștient.

Noi căutam motivul acestei stări triste și l-am văzut în faptul că slujitorii uniunilor precedente L-au respins pe Hristos, s-au abătut de la căile Domnului și au dus tot

Hristos a spus despre poporul Său: „...Voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui“ (Mat. 16: 18). O voi zidi pe a „Mea“! „Eu“ o voi zidi! Biserica, zidită de mâinile Lui străpunse, e de neînvins!

Dar când lumea creează biserica alegând oameni după placul ei, aceasta e o biserică falsă. Să ținem minte lucrul acesta.

poporul lui Dumnezeu la împotrivire față de Duhul Sfânt. Am văzut că centrul duhovnicesc al uniunii oficiale, VSEHB, a rămas fără Hristos, fără har, fără Dumnezeu. Slujitorii lui au pornit pe calea lui Iuda Iscarioteanul. Colaborarea cu lumea, care persecuta biserica și Îl batjocorea pe Hristos, a devenit pentru ei o normă a vieții.

Noi am înțeles că o asemenea frățietate nu e de la Hristos, nu e de la Dumnezeu, slujitorii ei n-au fost numiți de El. Nu degetele Lui au creat o asemenea biserică.

Hristos a spus despre poporul Său: „...Voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui“ (Mat. 16: 18). O voi zidi pe a „Mea“! „Eu“ o voi zidi! Biserica, zidită de mâinile Lui străpunse, e de neînvins!

Dar când lumea creează biserica alegând oameni după placul ei, aceasta e o biserică falsă. Să ținem minte lucrul acesta. De aceea a și trimis Domnul frățietății noastre o sărăcie duhovnicească în anii aceia, a îngăduit schisma și o pustiire atât de mare a rândurilor noastre. Biserica nu avea putere să predice Evanghelia în afara caselor de rugăciune. Noi abia-abia îi făceam părtași la adevăr pe frații și pe surorile noastre de sânge, pe copiii noștri. Dar și pe aceste suflete adesea le răpea satana ademenindu-le cu lumea aceasta uneori pe câte unul, iar alteori și familii întregi.

Era o situație complicată în frățietate: bisericile îmbătrâneau și erau desființate pretutindeni. Generația tânără era adusă jertfă molohului contemporaneității. Și lucrul cel mai groaznic e că participau la distrugerea lucrării lui Dumnezeu slujitorii bisericii!

De ce s-au rărit atât de mult rândurile noastre? De ce satana ataca și avea succes? Fiindcă noi i-am permis s-o facă! Noi nu aveam puterea Duhului Sfânt, ca să ne împotrivim uneltirilor diavolului. Noi înșine nu mergeam după Domnul așa cum trebuie și, cât i-am permis diavolului, atâta a și nimicit. Nu va sta satana la amvonul bisericii, dacă în ea sunt oameni neprihăniți, dacă sunt slujitori cu frică de Dumnezeu.

Însă noi am tolerat conducerea oficială și i-am iertat toate felurile de abatere. În toate am făcut concesii, deși, la botez, făgăduiserăm să-I slujim lui Dumnezeu cu un cuget curat. Iar când a venit timpul să fim botezați cu botezul de foc, care Hristos dorea atât de mult să se îndeplinească, nu ne-am botezat, ci i-am renegat pe cei prigoniți pentru Numele Lui și consideram că nu suntem părtașii acelora care, predându-i pe slujitorii adevărați la temnițe și la moarte, și-au primit nu o dată „arginții“. Noi trăiam cu ei sub acoperișul lipsit de primejdie, căpătat cu prețul trădării și al lepădării și consideram: odată ce noi înșine nu trădăm, deci nu purtăm răspunderea înaintea lui Dumnezeu. Dar acestea erau nenorocirile noastre și păcatele noastre.

Bisericile conduse de Duhul Sfânt rămâneau într-o minoritate neînsemnată. Către anii ’60 ai secolului trecut acest fir al sfintei continuități s-a subțiat până la extrem. Duhul Sfânt locuia numai în suflete aparte, care se mâhneau, plângeau, se rugau în singurătate. Unii slujitori, riscându-și libertatea, botezau tineretul, străduindu-se să facă lucrarea lui Dumnezeu.

Dându-și seama de gravitatea situației create, Grupul de inițiativă al slujitorilor scria în primele sale documente: „Frățietatea noastră trece prin o criză adâncă provocată de abaterea unui șir de slujitori ai ei de la curăția învățăturii evanghelice și de traducerea în viață de către ei a unei practici greșite de slujire...“

CUM SĂ RECĂPĂTĂM PREZENȚA LUI DUMNEZEU ÎN FRĂȚIETATE?

Domnul, prin Cuvântul Său, le-a trimis robilor Săi descoperirea că nu trebuie să începem de la căutări mici, ci să căutăm principalul: CUM SĂ RECĂPĂTĂM PREZENȚA LUI DUMNEZEU ÎN FRĂȚIETATE, ca El să locuiască în fiece inimă răscumpărată, să ne umple cu puterea Sa și să conducă viața bisericilor noastre.

Noi știm că Dumnezeu locuiește pretutindeni, dar nicidecum în inimile trădătoare. El umple cu Sine Universul și „nu este departe de fiecare din noi. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa“ (Fapt. 17: 27, 28). Dar totodată nu putem să contăm nicicând pe ajutorul, nici pe binecuvântarea Lui dacă inima nu ne este curată, dacă nu-I suntem credincioși. Când trăim în păcat, Domnul nu ne aude. „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul“ — recunoștea David (Ps. 66: 18). „Domnul Își întoarce Fața împotriva celor răi, ca să le șteargă pomenirea de pe pământ“ (Ps. 34: 16).

De mii de ori, ca răspuns la devotamentul nostru față de Dumnezeu, ni s-a ordonat: „Ridicați-vă! Intră curtea!“ Și noi ne ridicam, dar nu aveam pe mâini urmele faptelor rele. Ne urmau soțiile, îndurau suferințe copiii. După ce ne-a încercat în toate, Domnul le zice astăzi celor din afară: „Ridicați-vă! Intră curtea!“ Ceea prin ce trece astăzi lumea este rezultatul faptului că noi, în ascultare de Domnul, ne-am osândit pe noi înșine. Și noi trebuie să stăm cu evlavie și cu frică și să privim judecățile lui Dumnezeu, pe care El le face prin nenorociri și prin tulburarea noroadelor.

Cercetând cu atenție învățătura Domnului, fiind călăuziți de Duhul Sfânt, noi am văzut că pentru a îndrepta situația creată nu este altă cale, decât sfințirea noastră personală, sfințirea întregii Biserici a lui Hristos. Numai astfel poate fi restabilită părtășia cu Dumnezeu.

Luând ca bază adevărul Sfintei Scripturi: „Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră...“ (1 Tes. 4: 3), precum și știind că sfințirea fiecărui suflet e înfăptuită de Duhul Sfânt în decursul întregii vieți, ne-am supus voii lui Dumnezeu și am dorit sângele Lui curățător, am dorit sfințirea.

Iar lucrul acesta ne-a făcut să înțelegem că Dumnezeu va începe să-i judece pe cei din afară și să schimbe împrejurările în favoarea libertății predicării Evangheliei lui Hristos numai atunci când noi, ca biserică, vom lepăda îndărătnicia, vom începe să ne judecăm pe noi înșine, când ne vom aduce inimile în starea cuvenită înaintea lui Dumnezeu. Îndemnați de Duhul Sfânt, nu ne-am sfătuit cu firea pământească, ci am ales calea sfințirii, am ales viața evlaviei! Iată de unde vin suferințele noastre! De mii de ori, ca răspuns la devotamentul nostru față de Dumnezeu, ni s-a ordonat: „Ridicați-vă! Intră curtea!“ Și noi ne ridicam, dar nu aveam pe mâini urmele faptelor rele. Ne urmau soțiile, îndurau suferințe copiii. După ce ne-a încercat în toate, Domnul le zice astăzi celor din afară: „Ridicați-vă! Intră curtea!“ Ceea prin ce trece astăzi lumea este rezultatul faptului că noi, în ascultare de Domnul, ne-am osândit pe noi înșine. Și noi trebuie să stăm cu evlavie și cu frică și să privim judecățile lui Dumnezeu, pe care El le face prin nenorociri și prin tulburarea noroadelor.

În poporul lui Dumnezeu s-au creat atitudini neunivoce față de chestiunea sfințirii. Unii neglijează această lucrare sfântă din cauza nepriceperii de a o înfăptui, alții (adesea și prezbiterii) numesc destăinuirea păcatelor „lucrări de popă“. De fapt însă, ei nu vor să-și recunoască în fața bisericii libertatea în purtare, pe care și-o permit în viața lor păcătoasă. Ei înșiși nu mustră pe nimeni: lasă „paiul“, ca să nu le atingă nimeni „bârna“. Poate să abată poporul lui Dumnezeu de la sfințire numai cel care nu dorește să aibă ceva comun cu Dumnezeu și nu se teme de pedeapsa aspră pentru o astfel de împotrivire Duhului Sfânt.

LEGITATEA SFÂNTĂ

Mișcarea pentru trezirea bisericii, începută de Domnul în frățietatea noastră, se dezvolta după o legitate exactă. Și oricine-ar fi, chiar cel mai neputincios frate ori soră, dacă e îngrijorat ca să recapete prezența lui Dumnezeu în viața personală, în frățietate, în biserică, dacă va dori să restabilească părtășia cu Dumnezeu și să fie trebuincios în lucrarea Domnului, atunci va ajunge neapărat la aceeași succesiune de acțiuni și va păși pe aceeași cale pe care a condus Domnul frățietatea noastră.

Mai întâi, trebuie să-L recunoaștem pe Dumnezeu drept Dumnezeu și să credem în atotputernicia Lui. Apoi să ne învrednicim ca El să ne asculte rugăciunile, lucru pentru care trebuie să avem o inimă curată, iar ea se capătă numai prin sfințirea și curățarea vieții proprii. Noi am putut să-L găsim pe Dumnezeu și El a început să ne vorbească numai după ce am recunoscut profund că ne supuneam neprietenilor lucrării lui Dumnezeu mai mult decât Domnului.

O astfel de rânduială ne învață Cuvântul Domnului: noi ne rugăm lui Dumnezeu, El ne descoperă, prin Duhul Sfânt, adevărul Său, noi ne supunem Lui și, prin pocăință, intrăm într-o unitate strânsă cu Dumnezeu. El, la rândul Său, prin prezența Sa personală, ne asigură cu puterea Sa și ne face părtași la biruințele Sale, pe care ni le-a făgăduit. Căci unde este Domnul, acolo nu există înfrângeri.

Supunându-ne viața acestei ordini perfecte, vom obține neapărat biruințe, deși suntem oa-

Adunarea bisericii
din Leningrad
a UB CEB
mulți ani a avut loc
într-o casă particulară
(a familiei Kuzmolovo)

St. Petersburg. Adunarea UIB CEB lângă noua casă de rugăciune meni neputincioși. „...Slăbiciunea lui Dumnezeu, este mai tare decât oamenii“ (1 Cor. 1: 25). De ce? Fiindcă, deși eu sunt mic, fratele de alături este neputincios, totuși în noi este marele Dumnezeu! Singuri, fără El, nu vom face multe, dar, punându-ne încrederea în Dumnezeu, vom spune ce este drept, vom mărturisi adevărul chiar de ne amenință închisoarea.

Astfel, noi am mers în ascultare după Domnul nostru. Și chiar dacă am făcut ceva în mod neîndemânatic, totuși dorința ne-a fost dreaptă! Și Dumnezeu ne apăra! Duhul Sfânt mijlocea pentru noi cu suspine negrăite înaintea lui Dumnezeu, tălmăcea rugăciunile noastre în sensul cuvenit (Rom. 8: 26).

Văzând sinceritatea noastră, Duhul Sfânt ne-a învățat să luptăm nu cu arma firii pământești, ci cu arma întărită de Dumnezeu, care surpă întăriturile satanice. Cu ea noi am zădărnicit uneltirile neprietenilor și mâinile lor nu isprăveau acțiunile întreprinse (2 Cor. 10: 4, 5; Iov 5: 12). Orice creștin, mergând pe calea curățării și umplându-se cu puterea Duhului Sfânt, se poate folosi cu deplină credință de această armă: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere...“ (2 Tim. 1: 7).

Însuși Hristos Și-a început slujirea nu cu predici frumoase, nu cu introducerea unei noi doctrine. Primul lucru pe care L-a spus a fost: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea...“ (Luc. 4: 18).

Când Domnul este cu noi și Duhul Lui locuiește în noi, în mișcarea noastră, atunci suntem în stare să-i eliberăm pe robii păcatului, să le vestim celor săraci Evanghelia, să-i tămăduim pe cei cu inima zdrobită. Iar dacă nu împlinim poruncile Lui, dacă nu mergem pe calea curățării și nu ne supunem Cuvântului Său, atunci rugăciunile noastre nu vor fi auzite și vom pierde nu numai puterea asupra păcătoșilor, ci și mântuirea propriului suflet.

Minunat este Domnul nostru! El bate demult la inima fiecăruia dintre noi, dorește demult să intre în ea, dar noi suntem adesea surzi. Îngerului fiecărei biserici Hristos i-a spus: „Cine are urechi să asculte...“

Ce trebuie să auzim noi? Adevărul că în veacul din urmă Hristos stă după ușile bisericilor contemporane și bate. Chiar și după obiceiul oamenilor celui care bate i se deschide, el este primit și i se dă ceea ce cere, cu atât mai mult dacă bate insistent. Însă Domnului nostru astăzi nu I se deschide. Lumea creștină numără mai bine de un miliard de credincioși, iar Hristos e după uși. Nu aud bătaia Lui slujitorii oficiali. E alungat Hristos și din uniunea baptiștilor pe scară mondială — iată realitatea în care trăim! Iată ce trebuie să auzim!

Iar pentru cei care se prefac surzi în mod intenționat și nu doresc să-I deschidă există preîntâmpinarea Dumnezeiască. Va veni timpul fatal și se vor schimba rolurile. Cei care nu I-au deschis lui Hristos vor bate ei înșiși atunci la poarta Lui cerească și-L vor ruga: „Doamne, deschide-ne“. Iar El va răspunde: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege“ (Mat. 7: 23).

FĂGĂDUINȚA DATĂ CELOR CU TEAMĂ DE DUMNEZEU

În cartea prorocului Maleahi citim un verset bine cunoscut pentru credincioși: „Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile Lui...“ (4: 2). E una dintre minunatele făgăduințe ale lui Dumnezeu, însă, dați atenție, ea este dată nu tuturor, ci doar celor care se tem de Numele Domnului. Ea nu se referă deloc la cei stăpâniți de firea pământească, la cei care nu se supun adevărului și care nu trăiesc în părtășie cu Dumnezeu.

Domnul le-a făgăduit celor plini de teamă sfântă: „...Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“ (Mat. 28: 20).

Pe cei cu teamă de Dumnezeu El i-a înzestrat cu puterea de a călca „peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma“ (Luc. 10: 19).

Celor cu teamă sfântă le-a făgăduit: „Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce mult rod...“ (Ioan 15: 7, 5).

Dumnezeu Și-a asumat obligația să-Și împlinească marile făgăduințe divine. Noi nu trebuie să îngăduim gândul profanator că Dumnezeu nu-Și va împlini făgăduințele date. Pentru El toate lucrurile sunt cu putință (Gen. 18: 14; Marc. 10: 27). „...El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat“ (Deut. 32: 4). Celor cu frică de Dumnezeu El le asigură toate bunurile: ajutorul și apărarea, călăuzirea și prezența Sa. „Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt. «Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit... Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu»“ (Is. 57: 15; 66: 2). Acești oameni vor călca peste toată puterea vrăjmașului și nu vor suferi nici o vătămare. Prin puterea dată de Dumnezeu ei vor aduce la credință toate neamurile. Pe acești oameni Dumnezeu i-a înzestrat cu toate cele necesare pentru a preamări Numele Lui. Da, ei vor trece prin focul încercărilor, dar focul nu-i va arde, și flacăra nu-i va aprinde (Is. 43: 2). Mâinile lor vor cunoaște greutatea lanțurilor închisorii, dar nimic nu-i va putea lipsi de libertatea duhului pe acești neprihăniți! Cei smeriți vor îndura totul în Numele Domnului, iar prigonitorii, care își vor fi umplut măsura fărădelegilor, vor primi o aspră răsplată de la Domnul. A-i judeca pe cei din exterior e în puterea Lui și El știe cum s-o facă.

Și doar cei ce tremură de frică pentru trupul lor, cei nesupuși și încăpățânați vor rămâne cu mâinile goale. Dumnezeu „pe cei flămânzi i-a săturat de bunătăți, și pe cei bogați i-a scos afară cu mâinile goale“ (Luc. 1: 53).

Mulți credincioși își declină răspunderea pentru umblarea lor. „De ce să ne îngrijorăm? — cugetă ei. — Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Lui, este și El în mijlocul lor. Domnul a spus: «Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului...»“ Și iată că se duc unii duminica la piață și se alină unii pe alții: „Târguiala va fi bună! Domnul este în mijlocul nostru!“

Nu pentru ei sunt aceste făgăduințe minunate! Ele aparțin celor care, iubindu-L pe Domnul, merg în cuptor, merg în foc, ca cei trei tineri din zilele lui Daniel. În mijlocul lor, al celor care renunțaseră la toate, era Domnul și făcea minuni! Dar pentru a fi de neaprins, pentru a avea puterea învierii, trebuie să trecem, mai întâi, prin ascultare, prin jertfire de sine, prin moarte, prin credință, fără de care nu putem obține nimic.

Făgăduințele minunate aparțin celor care, iubindu-L pe Domnul, merg în cuptor, merg în foc, ca cei trei tineri din zilele lui Daniel. În mijlocul lor, al celor care renunțaseră la toate, era Domnul și făcea minuni! Dar pentru a fi de neaprins, pentru a avea puterea învierii, trebuie să trecem, mai întâi, prin ascultare, prin jertfire de sine, prin moarte, prin credință, fără de care nu putem obține nimic.

Știm noi ce înseamnă a avea teamă sfântă? Avem oare destulă clarviziune duhovnicească pentru ca făgăduințele lui Dumnezeu să se răspândească asupra noastră și asupra copiilor noștri?

NECUNOAȘTERE ORI NEDORINȚĂ?

Prorocul Osea rostește o profeție de mare răspundere nu numai pentru tot Israelul, ci și pentru noi: „Poporul Meu piere din lipsă de cunoștință“ (4: 6). Oare cel care pricepe puțin, care e greoi la minte ori pur și simplu n-a căpătat studii poartă răspundere pentru necunoașterea sa? Poartă! Când ne este dată descoperirea Domnului, când ne este dat Duhul Sfânt, poate să nu cunoască adevărul numai cel care nu dorește.

„Fiindcă ai lepădat cunoștința, și Eu te voi lepăda...“ — zice Domnul prin prorocul Osea. Nu este necunoaștere! Este neglijență! Este necredință conștientă în cuvintele Mântuitorului! Este o neglijare insultătoare față de mila și harul lui Dumnezeu. De aceea e atât de aspru cuvântul Domnului vestit prin proroc. Nu cei fără Dumnezeu vor pieri, ci va pieri „poporul Meu“.

Cât de aproape sunt necunoașterea și pieirea! Și ea, pieirea, a venit peste poporul Israel. De ce? „...N-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată“ (Luc. 19: 44).

Când a venit împlinirea vremii și Mântuitorul a fost arătat lumii, L-au întâmpinat cu bucurie o mică mână de oameni temători de Dumnezeu: păstorii, Simeon, Ana (fiica lui

Fanuel). Ei au cunoscut vremea cercetării lor. Pentru ei a răsărit Soarele neprihănirii, al dreptății Dumnezeiești! De ce? Fiindcă erau oameni temători de Dumnezeu.

Iar căpeteniile poporului Israel, către venirea lui Mesia, nu mai erau în stare să asculte. Se întâmplase ceva groaznic cu Israel: preoții lui se împotmoliseră în fărădelegi, templul, în care locuia Dumnezeu, fusese transformat de ei într-o peșteră de tâlhari (Marc. 11: 15-17). Iar oamenii ce se considerau religioși căutau un moment potrivit, ca să-L răstignească mai repede pe Mântuitorul lor, se grăbeau să-L omoare pe adevăratul Miel — Isus Hristos — iată care era necesitatea lăuntrică a celor ce nu și-au cunoscut vremea cercetării. Și n-au cunoscut-o numai pentru că erau stăpâniți de firea pământească și căutau numai ceea ce satisfăcea și glorifica firea lor.

Hristos plângea pentru Ierusalim și a fost nevoit să plece ca și cum necucerindu-l. „Ierusalime, Ierusalime... De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!“ Ierusalimul a rămas surd la chemarea Mântuitorului. Dumnezeu n-a putut să-i mântuiască nu pentru că nu are putere, ci pentru că e sfânt și nu-Și schimbă preceptele. Iar potrivit preceptelor Lui, omul are libertatea alegerii. Și Ierusalimul a ales, dar a făcut o alegere greșită și greșeala i-a fost fatală.

Astfel și-a ales calea Iuda, fără a bănui că, obținând arginții, își dobândește ștreangul. Ghehazi și-a dobândit îmbrăcăminte prin minciună și se gândea să se îmbrace cu ea, dar s-a îmbrăcat cu lepră (2 Împ. 5: 23-27).

Ierusalimul n-a cunoscut vremea când i-a bătut ceasul. S-ar părea: care e vina lui atunci? Nu e greu de înțeles — „n-ați vrut!“ „Eu am vrut să vă strâng, iar voi n-ați dorit“. Anume în nedorință se ascunde vina. Dacă ar fi dorit, dacă și-ar fi dat toată silința pentru a căuta adevărul, atunci l-ar fi găsit neapărat pentru sine! L-ar fi recunoscut neapărat în simplul Nazaritean pe Mesia și pe Mântuitorul lor.

Cauza adevărată a necunoașterii poporului Israel se conține în atitudinea păcătoasă față de cea mai scumpă Personalitate pe pământ — de Domnul Isus Hristos. Domnul îi mustra pe cărturari și pe farisei: „Dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine...“ (Ioan 5: 46). Respectând minuțios o mulțime nenumărată de reguli omenești, ei au dat uitării cele mai însemnate lucruri din lege. Tragedia lor nu e că nu L-au înțeles pe Hristos. El a spus despre ei: „Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine“ (Marc. 7: 6). „Cine Mă urăște pe Mine, urăște și pe Tatăl Meu“ (Ioan 15: 23). Ei Îl urau pe Dumnezeu și nu mergeau pe calea pocăinței — iată tragedia lor! Iată de ce nu L-au cunoscut pe Isus Hristos.

Căpeteniile duhovnicești și mai-marii poporului Israel reprezentau cel mai groaznic mediu de apostați. Preoții cei mai de seamă și bătrânii au fost printre primii acuzatori ai lui Hristos. Întărâtat de ei, poporul striga: „Răstignește-L, răstignește-L!“ (Luc. 23: 21). „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri“ (Mat. 27: 25).

Și până acum, sărbătorind în fiece an Paștele (Peisah), poporul acesta pune patru pocale cu vin și unul mare pentru Ilie! Din profeția lui Maleahi ei știu că înainte de ziua Domnului trebuie să vină Ilie și Îl așteaptă până acum. Dacă ar fi avut ochii duhovnicești deschiși, dacă ar fi avut teamă de Dumnezeu, atunci l-ar fi cunoscut pe Ioan Botezătorul. „Dar... Ilie a și venit, și ei i-au făcut ce au vrut, după cum este scris despre el“ (Marc. 9: 13).

RĂMĂȘIȚA MICĂ

În toate veacurile numărul celor ce se tem de Numele Domnului a fost și este extrem de mic. Domnul zice: „Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, numai rămășița va fi mântuită“ (Rom. 9: 27). O rămășiță foarte mică!

În zilele lui Moise tot Israelul a ieșit din Egipt, toți au început bine, dar în țara făgăduinței au intrat numai doi oameni — Iosua și Caleb. „Totuși cei mai mulți dintre ei, n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie“ (1 Cor. 10: 5). O rămășiță extrem de mică a fost mântuită.

A mai fost o rămășiță în zilele lui Ilie — șapte mii de suflete care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal (1 Împ. 19: 18). A fost o rămășiță binecuvântată și în Noul Testament (am amintit deja de acești oameni cucernici) — Simeon, care aștepta mângâierea lui Israel; Ana, prorocița, fiica lui Fanuel (Luc. 2: 25-38). Îi cunoaștem și pe bărbații evlavioși care I-au oferit oda-

Biserica de la Troițkoe
Iarna anului 1989

ia pentru oaspeți lui Hristos (Luc. 22: 11-13), pe cei care au îngăduit să fie dezlegat măgărușul (Luc. 19: 30). Au fost unele femei care Îi slujeau lui Hristos cu ce aveau (Luc. 8: 3). Totuși era un număr foarte mic în comparație cu masele de oameni care nu L-au primit pe Mântuitorul lor.

Însă chiar și un mic număr de suflete sunt atotputernice, dacă sunt devotate Domnului. „Adevărat, adevărat, vă spun, — citim în Evanghelia după Ioan — că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea...“ (Ioan 14: 12). Domnul ne-a lăsat această făgăduință, ne-a dat această putere. Toată problema e în starea noastră, în capacitatea de a ne folosi de puterea ce ne-a fost dată.

Și astăzi foarte puțini capătă mântuire prin credința în Hristos. „Strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află“ (Mat. 7: 14). Ne ciocnim mereu de acest fapt și înțelegem cât e de tragic.

все люди
спаслися

Biserica de la Troițkoe a UIB CEB. 2004

PIERDEREA CREDINȚEI

Creștinătatea de azi, în majoritatea ei, nu numai că se află pe căile abaterii totale, ci a pierdut cu totul credința. Se împlinește ceea ce a prevestit Domnul: „...Când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?“ (Luc. 18: 8). Peste 50% de baptiști din întreaga lume nu cred în Isus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu. Nu e oare îngrozitor?! Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „...Ziua Domnului... nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință...“ (2 Tes. 2: 2, 3). Lepădarea de credință a venit. Noi o vedem. E îngrozitoare.

Voi aminti doar câteva curente teologice eretice: modernist ori liberal (adică, după libertatea alegerii: cum înțelegi, așa tâlcuiește); teologia constrângerii (teologia luptei pentru o viață mai bună în condițiile socialismului) și altele. Moderniștii spun că ei înțeleg astfel: Hristos e pur și simplu un om bun, El a adus simțul moral, îi învăța pe oameni binele. Ei nu cred în puterea Dumnezeiască a lui Hristos și, prin urmare, nu I se supun. Cineva ar putea spune: „Întrucât așa înțeleg ei – fie! Ei Îl cinstesc în felul lor pe Hristos...“ Dar aceste raționamente trebuie analizate prin prisma Sfintei Scripturi, iar în ea se spune limpede: „Căci în lume s-au răspândit mulți amăgitori, care nu mărturisesc că Isus Hristos vine în trup. Iată amăgitorul, iată Antihristul!“ (2 Ioan vers. 7).

Lucruri îngrozitoare se fac în bisericile din Occident. Mulți dintre noi au o idee generală despre viața de acolo: e libertate, seminare, academii teologice... Dar au oare credincioșii de acolo descoperirile lui Dumnezeu?

Sunt și la noi biserici tradiționale, care nu și-au îndeplinit misiunea și sunt nerenăscute. Să nu le reproșăm, să ne uităm la noi înșine. Căci și uniunea noastră (VSEHB) a galopat repede și a ajuns din urmă bisericile tradiționale în ceea ce privește contopirea cu lumea.

Sunt așa-numitele biserici autonome – independente de puterea lui Dumnezeu, independente de Hristos, independente de frățietate. Au părăsit și ele calea îngustă. Ce s-a întâmplat cu ele? Apostolul Pavel spunea despre credincioșii bisericilor din Macedonia, că „...s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului, și apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu“ (2 Cor. 8: 5). De s-ar fi dat conducătorii acestor biserici, mai întâi Domnului, atunci, prin voia lui Dumnezeu, ne-am fi unit numaidecât și noi cu ei într-o uniune strânsă, prietenoasă, unde ar fi locuit harul lui Dumnezeu, dar ei au pășit pe calea cea lată.

CREDINȚA PLANIFICĂ BIRUINȚE

Vreau să amintesc formula cunoscută a credinței, formulă dată în capitolul 11 al Epistolei către Evrei. „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd“ [„realizarea lucrurilor nădăjduite“ – *trad. rus.*] (vers. 1). În continuare e prezentată o întreagă galerie de nume ale oamenilor mari, care, prin credință, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei și au făcut mari isprăvi pentru Împărăția lui Dumnezeu. Unii au fost chinuiți și n-au primit izbăvirea – la fel prin credință! Deci biruiau numai prin luptă, prin renunțare chiar și la viață. Și făceau toate acestea în numele sfințeniei, în numele lui Dumnezeu, ca, la venirea lui Hristos, să fie părtași la învierea plină de slavă. Dându-și trupurile la chinuri, ei au ajuns la momentul răpirii lor. Ei L-au întâmpinat deja pe Domnul cu roadele unei vieți biruitoare, pe care le-au adunat fiind încă în viață.

Scumpi frați, vă spun că biruințele la care ne-a adus Domnul au fost planificate. Și ele trebuie planificate și pe viitor. Cum planificați construirea casei proprii, exact așa trebuie planificate și biruințele duhovnicești. Dacă aveți proiectul, ați adus materiale de construcție și aveți destule mijloace, atunci legitatea dictează că, având sănătate, veți înălța o casă cum ați planificat-o.

Pentru zidirea Bisericii lui Hristos, Domnul ne-a lăsat foarte multe comori duhovnicești: și făgăduințele Sale de nestrămutat, și protecția Lui de nădejde, și o susținere multilaterală. Dumnezeu n-a fost, nici nu va fi necredincios nici unei porunci, nici unei făgăduințe. Prin credința pe care ne-a dăruit-o Domnul trebuie să ne planificăm astăzi biruințele duhovnicești. Am în vedere credința lucrătoare, care nu se îndoiește de obținerea lucrurilor nădăjduite. Credința va asigura în termen biruința plănuită pe mâine, pe anul viitor. Dumnezeu, din partea Sa, a făcut totul pentru realizarea biruințelor noastre. Obstacolele ce ne împiedică să obținem cu putere aceste biruințe pot fi numai în noi. Dacă nu suntem sfinți, Domnul nu ne va auzi. Dacă îi învinuim pe cei din afară, Domnul nu ne va auzi. Noi suntem un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a ales ca să fie al Lui și El vrea, în primul rând, să-Și facă locaș în noi și să ne dea viața din belșug. Dumnezeu nu lucrează prin pietre. Când El va începe să acționeze prin pietre, atunci îi va pierde prin cutremure de pământ pe cei ce se împotrivesc adevărului. Pentru cei nesupuși și necredincioși va veni o clipă și mai îngrozitoare, când pământul, cu tot ce este pe el, va arde (2 Pet. 3: 10).

Acum Dumnezeu Își întinde spre noi mâinile pline de har. El vrea ca în noi, copiii Săi, să locuiască puterea Dumnezeiască. Să aranjăm deci totul în inimile noastre și în umblarea noastră așa, încât să înceapă a lucra harul lui Dumnezeu.

Avem făgăduința: „Nimic nu vă va putea vătăma“? Avem. Avem porunca să-i judecăm pe cei dinăuntru, adică pe noi înșine? Anume aceasta autojudecare e sfințirea! Să începem dar a ne cerceta, a ne analiza și a ne ruga așa, ca să fim auziți sus (Is. 58: 4). „...Dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu. Și orice vom cere, vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui, și facem ce este plăcut înaintea Lui“ (1 Ioan 3: 21, 22). Dumnezeu e statornic și puternic! El a obținut odată biruința pe crucea Golgotei și ne-o dăruiește și nouă. Să ne zidim dar încrederea după ordinea stabilită de Dumnezeu și să luptăm după rânduiala lui Dumnezeu și atunci Domnul va împlini tot ce vom plănui. Biruința va fi inevitabilă! Oricum s-ar năpusti vrăjmașul, orice erezii ori ademeniri ar veni, orice răscoale ar izbucni — nimic nu vă va putea vătăma! Nici o armă nu va avea putere (Is. 54: 17).

Pentru zidirea Bisericii lui Hristos, Domnul ne-a lăsat foarte multe comori duhovnicești: și făgăduințele Sale de nestrămutat, și protecția Lui de nădejde, și o susținere multilaterală. Dumnezeu n-a fost, nici nu va fi necredincios nici unei porunci, nici unei făgăduințe. Prin credința pe care ne-a dăruit-o Domnul trebuie să ne planificăm astăzi biruințele duhovnicești. Am în vedere credința lucrătoare, care nu se înnoiește de obținerea lucrurilor nădăjduite.

Iar dacă, ocolind sfințenia și ascultarea de Dumnezeu, vom dori să avem case de rugăciune comode, coruri minunate, vom dori să predicăm religia la televizor — toate acestea vor fi începutul tragicelor evenimente edenice, care-și vor revărsa blestemul și peste noi, și peste copiii noștri.

Multora li se pare că ei cedează doar un pic neprietenilor, doar puțin-puțin neglijează sfințenia. Asemenea oameni tot timpul cad în ispită: „De-am avea puțină susținere de la cei din exterior! De-am avea o protecție puțin mai trainică!“

Nu, nu e puțin! În felul acesta am aluneca noi înșine pe calea periculoasă și le-am da prilej și altora. Trebuie să păstrăm neprihănirea în orice împrejurări. Avem nevoie de strictețe în umblarea înaintea lui Dumnezeu, dacă dorim să atingem scopul dorit. Domnul are putere să ne dea toată lumea dacă vom cere cu credință. Ne va da putere să predicăm în Duhul Sfânt. Numai de-am rămâne credincioși.

Mulți sunt de părerea că credința este realizarea lucrurilor nădăjduite care se vor descoperi în veșnicie. Nicidecum. Acolo noi trebuie să venim deja biruitori, meritând răsplata, având roadele luptei cu jertfire de sine. „M-am luptat lupta cea bună... — spune despre sine apostolul Pavel. — De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în «ziua aceea», Domnul...“ (2 Tim. 4: 7, 8). În veșnicie ne vom împlini ultima datorie mult dorită: răsplata dată nouă de Domnul, cununile — totul vom depune la picioarele Lui și vom spune: „Numai Tu ești vrednic de slavă, cinste și închinare!“ Iar deocamdată să luptăm în curăția și sfințenia plăcută lui Dumnezeu.

Fratele i-a întrebat astăzi pe cei prezenți la această adunare: cine a fost rânduit prin punerea mâinilor în anii trezirii? S-au ridicat o pădure de mâini, care sunt o dovadă a lucrurilor mari făcute de Dumnezeu în zilele noastre. Dacă Domnul nu Şi-ar fi întins mâna spre noi, nu ne-ar fi dat semnul mântuirii, iar noi n-am fi plâns, nu ne-am fi pocăit, n-am fi trecut prin sfinţire, atunci mulţi dintre noi n-am fi fost astăzi aici.

Eu spuneam adesea: biruinţele noastre nu se numără numai prin înmulţirea rândurilor noastre. Adunările VSEHB s-au completat şi au întinerit, dar acesta nu e răspunsul la rugăciunile conducătorilor apostaţi. S-au rugat pentru pocăinţa păcătoşilor întemniţaţii lui Hristos, iar reprezentanţii VSEHB plecau atunci în străinătate şi spuneau de la amvoane înalte: „În ţara noastră e o libertate religioasă minunată!“ Întemniţaţii lui Hristos au un număr foarte mare de păstoriţi, o foarte mare oştire a celor renăscuţi la viaţa nouă. În ceruri ne vom contopi cu marea adunare a celor sfinţi şi vom afla că mult mai mulţi sunt cu noi decât cu ei.

Pentru mulţi creştini Dumnezeu există numai în cer, dar acesta e misticism. Dumnezeu umple cu Sine totul şi, în primul rând, inima omenească, inimile slujitorilor şi trăieşte cu cei care umblă cu teamă sfântă faţă de Cuvântul Lui. Să-I deschidem dar locaşul inimii noastre.

Preaiubiţilor! A-L lăsa pe Hristos să intre în inimă este nu numai dorinţa noastră, ci şi dorinţa fierbinte a Mântuitorului! El bate la uşa inimii noastre şi doreşte ca noi deja aici, pe pământ, să trăim o viaţă de biruinţă, să avem clarviziune duhovnicească şi să planificăm cu îndrăzneală biruinţele una după alta, ca ele să urmeze val după val, ca noi să înaintăm cu succes pe tot frontul duhovnicesc şi să lărgim, prin vestire, corturile iubirii lui Hristos. Şi nu numai în ţara noastră, unde suntem răspunzători pentru sufletele nemuritoare ale compatrioţilor noştri, ci şi dincolo de hotarele ei să dea Domnul să influenţăm în ceea ce este bine asupra celora care au auzit şi care aud de lanţurile şi necazurile noastre.

CREDINŢA CARE LUCREAZĂ PRIN DRAGOSTE

Aducând la cunoştinţa coreligionarilor suferinţele noastre, în primul rând, traduceam în viaţa reală porunca lui Dumnezeu, porunca iubirii, care ne cheamă să avem nu credinţa cuvintelor şi a promisiunilor, ci credinţa care lucrează prin dragoste, care doreşte fierbinte să-şi dea viaţa pentru aproapele. Ne rugam toţi cu un suflet şi ne îngrijeam de întemniţaţi şi, prin puterea lui Dumnezeu, am rezistat. Unii fraţi au fost nevoiţi să stea în închisori câte 25, 20, 10 ani, şi ei n-au stat acolo uitaţi şi sortiţi pieirii, cu toate că au avut de trecut prin încercări grele: întemniţaţii erau, ca şi cum „băgaţi ba în apă rece, ba în fierbinte“. Iată-iată va fi pus în libertate şi încă doi ani i se adaugă; n-a reuşit să fie puţin în sânul familiei şi — încă şapte ani!

Fiind în temniţe, cei în suferinţă îşi verificau permanent vieţuirea şi se consacrau din nou Domnului fără a se abate de pe calea îngustă. Domnul îi dădea poporului Său puteri şi credinţă să străbată cu răbdare calea predestinată de El. În răstimpul scurt de libertate fraţii continuau să muncească în biserică.

Comunicatele cu listele întemniţaţilor se răspândeau pe larg, dar în ele noi tindeam să vorbim nu de numele noastre, ci despre Mântuitorul nostru şi al tuturor păcătoşilor. Iată pentru ce am trăit şi am suferit în toţi aceşti ani! Dacă am fi vrut numai să supravieţuim, atunci în zadar am fi suferit, în zadar am fi îndurat defăimări.

Să ne binecuvânteze Domnul să înţelegem că trebuie să aşteptăm nu numai în ceruri împlinirea lucrurilor nădăjduite, ci şi aici să obţinem biruinţe pas cu pas. Aceste biruinţe sunt reale! Chiar şi atunci când suntem batjocoriţi, când suntem ţinuţi în temniţe — anume în aceste împrejurări se descoperă esenţa credinţei noastre, ca ea, fiind încercată, să se dovedească a fi mai scumpă decât aurul, care piere şi care totuşi este încercat prin foc (1 Pet. 1: 7). Mai mult decât atât, din cauza suferinţelor sfinţilor pentru credincioşia lor, Dumnezeu va începe să pedepsească lumea, ca celor din afară să le slăbească puterea şi ei să le dea posibilitate să asculte Cuvântul lui Dumnezeu celora pe care îi ţin până acum în frica vremurilor de mai înainte.

Satana n-a murit, el trăieşte, el manevrează. El e un politic fin, dar Domnul l-a biruit deja. Bizuindu-ne pe prezenţa personală a Domnului în noi, pe lucrarea Duhului Sfânt în noi, să împlinim şi mai departe cu credinţă slujba binecuvântată a trezirii.

JUDECAREA CELOR DIN AFARĂ

Preaiubiți conlucrători în câmpul lui Dumnezeu! Făcând o dare de seamă asupra trecutului, eu am explicat de ce noi am mers anume pe calea sfințirii. Am mers pe ea fiindcă așa ne poruncește Sfânta Scriptură! Așa ne-a descoperit Domnul. Iar noi, la rândul nostru, ne-am străduit să împlinim totul cu credincioșie. Da, noi știam că Domnul a fost răpit din frățietate. Cum a fost răpit? „Nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru...“ (Is. 59: 2). Iată ce s-a întâmplat! Dumnezeu nu putea locui în inimile întinate, în uniunea ce se abătuse. Ce-i drept, mulți slujitori, fără a-și recunoaște păcatul, se străduiau să înfăptuiască lucrarea lui Dumnezeu, dar cu ei s-a întâmplat ca și cu Samson. El le-a destăinuit foarte multe dușmanilor, foarte multe! Și, fără pocăință, a hotărât: „«Voi face ca și mai înainte, și mă voi scutura.» Nu știa că Domnul Se depărtase de el“ (Jud. 16: 20).

Cei care studiază istoria știu că în anii ’30 frățietatea reprezenta o priveliște înfiorătoare. La congrese slujitorii abordaseră problemele militare. În anul 1923 slujitorii uniunilor noastre declaraseră prin ziarul „Известия“ [„Știri“] că ziditorii exteriori ai noii lumi zidesc Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, numai că prin metodele lor și de aceea credincioșii trebuie să apere această orânduire cu arma în mână. Pe celelalte țări ei le chemau să nu ia arma.

Putem rămâne nedumeriți: de ce atunci au suferit uniunile noastre? De ce dușmanul a învins și a risipit poporul lui Dumnezeu? Pentru că nu I-au fost credincioși lui Dumnezeu! Fiindcă n-au biruit! Și n-au biruit fiindcă n-au crezut, n-au plănuit biruințele, nu L-au lăsat pe Duhul Sfânt să locuiască în inima lor în toată plinătatea!

Și acum ce-i de făcut? Să-i judecăm pe cei din afară? În nici un caz! Pe cei din exterior îi judecă Dumnezeu! Există succesiunea evanghelică: începeți să vă judecați pe voi înșivă! Începeți să faceți sfințirea în biserică! Îmbărbătați-vă și întăriți-vă unii pe alții prin credință! Plănuiți-vă biruințele și Dumnezeu va împlini absolut tot ce ne-a lăsat ca testament în făgăduințele Sale! Dumnezeu va locui în inima curată a fiecăruia în parte și în adunare, în frățietate, în uniune, în mișcare — așa procedează Dumnezeul nostru cu cei care merg pe calea curățării.

Cât timp vom zăbovi să-i judecăm pe cei dinăuntru, să ne judecăm noi înșine, Dumnezeu nu-i va judeca nici pe cei din afară, nu ne va deschide posibilitățile vestirii Evangheliei. Dacă vor începe să se căiască slujitorii, atunci se va zdrobi în inima ei biserica. Dacă biserica își va plânge și își va mărturisi păcatele, atunci va începe să se pocăiască lumea! Dumnezeu așteaptă, în primul rând, pocăința noastră. Doar El ne-a dat poruncile Sale nouă, și nu lumii. Cunoaștem prețul sângelui vărsat pentru noi. Atunci de ce-l călcăm în picioare, de ce-l pângărim?! Am neglijat îndelung pocăința, de aceea rămâneam în necunoaștere. Dar o asemenea necunoaștere nu poate fi îndreptățită, fiindcă ea vine din nepăsare.

CREȘTEȚI LUCRĂTORI DUHOVNICEȘTI

Am vorbit mult despre abaterea de la adevăr. Acum vreau să spun că, din cauza necredincioșiei noastre, există pericolul de a nu ne folosi de bogatele făgăduințe ale lui Dumnezeu. Dacă recunoaștem lucrul acesta, atunci trebuie să vorbim despre felul cum putem căpăta înțelegerea adevărului, pe cine trebuie să educăm și cum să creștem lucrători duhovnicești. Fără îndoială, avem nevoie de cursuri biblice pentru pregătirea lucrătorilor și, bineînțeles, trebuie să alegem, pentru scopul dat, tineri dotați și să-i ajutăm să se ridice la nivelul necesar de cunoaștere a Sfintei Scripturi.

Legislatorul nostru ni S-a descoperit în Biblie și comentariile legii Lui sunt numai în ea! Numai la Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să luăm aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, știind „că nici o proorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură“ (2 Pet. 1: 20). Dacă nu suntem călăuziți de Duhul Sfânt, atunci Scriptura rămâne pecetluită pentru noi cu șapte peceți și ne va servi drept o mireasmă de moarte spre moarte (2 Cor. 2: 16).

Dacă suntem însetați după descoperirile lui Dumnezeu, dacă Îl iubim pe Domnul, El ne va descoperi adevărul Său, ne va trimite har, ne va dărui prezența Sa și noi vom obține biruințe, Îl vom preamări pe Domnul. Iată teologia noastră! Teologia prezenței lui Dumnezeu!

Fără Dumnezeu orice organizație este un cadavru. Trupul trăiește numai unit cu Capul! Numai Domnul, locuind în noi, ne dă viața, ne dă putere, ne dă totul! Noi însă, la rândul nostru, trebuie să împlinim cu supunere tot ce ne cere Domnul și ce dorește sufletul Lui. „Doresc Eu moartea păcătosului? zice Domnul, Dumnezeu. Nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască?“ (Ezec. 18: 23). A-i aduce pe păcătoși la mântuire — iată principala năzuință și menire a lui Hristos, a patimilor Lui și a sângelui vărsat. Noi suntem vii prin suferințele lui Dumnezeu și nici pentru lume nu există sub cer un alt nume în care trebuie să fie mântuită, în afară de Numele lui Isus Hristos (Fapt. 4: 12). De aceea diavolul nu se teme deloc de noi cât timp Hristos nu locuiește în inima noastră. Iar îndată ce Hristos Își face locaș în ea, diavolul începe să-L prigonească. „...Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea“ — zice Hristos (Ioan 15: 19). Numai împotriva Numelui lui Isus luptă diavolul, căci el dă mântuire.

În alegerea cadrelor principalul este a găsi acele suflete, în care nu cândva „o să locuiască“, ci deja locuiește Hristos. Pentru Dumnezeu nu prezintă o greutate să facă totul pentru noi. Chestiunea e: de ce noi suntem atât de nesupuși, atât de duri și samavolnici? Căci e imposibil să devenim ucenici ai lui Hristos fără o totală lepădare nu numai de familie, de soție, de copii, de tată, de mamă, ci și de noi înșine și chiar de propria viață.

Oare Domnul ne dă o învățătură pe care noi nu suntem în stare s-o însușim? Nicidecum! Chiar și în viața noastră cotidiană orice studii, începând de la cele primare și terminând cu cele superioare, toate programele, dacă, bineînțeles, sunt alcătuite cu chibzuință, sunt destinate pentru omul mediocru. Geniul poate obține ceva mai mult, cel cu facultăți mintale slabe va rămâne în urmă, dar omul cu capacități medii poate absolvi orice instituție de învățământ.

Învățătura lui Isus Hristos e destinată și ea pentru cel mai simplu om. Și numai cel care nu dorește s-o respecte, care o neglijează și care e foarte viclean nu va ajunge la înțelegerea adevărului.

Amintiți-vă de robul căruia i sa dat un talant (Mat. 25: 18). S-ar părea că trebuie să-l compătimim, însă Domnul nu l-a compătimit. De ce? Fiindcă el nu era puțin instruit. La el s-a găsit atâta pregătire teoretică! Nu fiecare va ajunge la concluzia: „Doamne, am știut că ești om aspru, care seceri de unde n-ai semănat, și strângi de unde n-ai vânturat“.

Ia te uită! El nu știe de Golgota! Nu știe ce a semănat Hristos acolo! El nu știe al Cui sânge a curs acolo! Domnul a lăsat slava cerească și S-a cheltuit pe Sine Însuși pentru noi! Și după toate astea El este aspru? El n-a semănat? Oare El nu e în drept să întrebe de ce acest rob s-a purtat așa cu dragostea Lui, prin care El S-a jertfit pentru noi?!

Având un talant, unde l-a îngropat? În grijile pământești, în firea pământească cu gând să se îmbogățească. Știți bine ce i s-a făcut robului rău: a fost aruncat în întunericul de afară, unde este plânsul și scrâșnirea dinților.

Dacă și noi, având un Pedagog ca Domnul, care Și-a vărsat sângele pentru mântuirea noastră, nu vrem să primim darul Lui, nu înțelegem adevărul, atunci cât de mare e vina noastră!

Domnul zice: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine“ (Ioan 5: 39). În alegerea cadrelor principalul este a găsi acele suflete, în care nu cândva „o să locuiască“, ci deja locuiește Hristos. Pentru Dumnezeu nu prezintă o greutate să facă totul pentru noi. Chestiunea e: de ce noi suntem atât de nesupuși, atât de duri și samavolnici? Căci e imposibil să devenim ucenici ai lui Hristos fără o totală lepădare nu numai de familie, de soție, de copii, de tată, de mamă, ci și de noi înșine și chiar de propria viață.

Cea mai mare piedică e în noi înșine. Ca să obținem biruința asupra noastră, e necesar să ne întoarcem iarăși la sfințire și consacrare. Abia după aceea ne putem gândi cum să căpătăm cunoștințe duhovnicești.

De unde să luăm slujitori? Domnul n-a spus: invitați-i pe cei care au absolvit cursurile biblice și au diplomă teologică ori pe cei care s-au recomandat ei înșiși drept cunoscători ai Sfintei

Scripturi. Dumnezeu are nevoie, întâi de toate, de o inimă consacrată! El are nevoie de dragostea noastră, fiindcă, prin dragostea Sa, El ni S-a descoperit și nouă.

În Evanghelia după Ioan citim: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr...“ (Ioan 1: 1, 14). Cuvântul, ca gând exprimat verbal, nu prezintă pentru noi nici un interes. El poate fi și cuvântul înregistrat pe bandă de magnetofon. Dar când Dumnezeu Și-a exprimat esența firii Sale prin dragostea Sa — „Dumnezeu este dragoste“ —, lucrul acesta ne este clar, el ne cucerește inima. „La început era Dragostea și Dragostea era cu Dumnezeu, și Dragostea era Dumnezeu... Dragostea S-a făcut trup și a locuit printre noi, plină de har și de adevăr“. El așteaptă și de la noi o dragoste reciprocă, de aceea cea dintâi și cea mai mare poruncă glăsuiește: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău“ (Mat. 22: 37).

Dragostea față de Dumnezeu se manifestă prin păzirea poruncilor Lui, iar păzirea poruncilor Lui duce la adevărata cunoaștere de Dumnezeu, fiindcă Însuși Dumnezeu, locuind în inimă, Se descoperă sufletului însetat. Și la cursurile noastre biblice nu trebuie să studiem niște obiecte reci, ci teologia, adică pe Dumnezeu.

Dumnezeu este adevărul! Dar Dumnezeu are voia Sa și Cel care se apropie de El fără a-și scoate încălțămintea din picioare e un profanator. A-L studia pe Dumnezeu, a studia adevărul se poate numai cu evlavie și cu un tremur sfânt. Atunci El Însuși ni Se va descoperi. „...Nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere“ (Mat. 11: 27). Dacă Dumnezeu n-a vrut să ți Se descopere, nici un fel de diplome ori mărturii nu-ți vor ajuta! E nevoie de o inimă prosternată în dragoste față de Dumnezeu. Domnul îl cunoaște pe omul cu inimă consacrată Lui pe deplin, ține seama de el, contează pe el. Unui asemenea suflet El nu-i va spune: „Depărtează-te de la Mine, Eu nu te cunosc!“ Dacă Dumnezeu va vedea că Îl iubim, că dorim să împlinim poruncile Lui, atunci ne va întrebuința spre slava Sa. El Însuși va dori să ni Se descopere și nu vom fi niciodată în neștiință. „Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?...“ (Gen. 18: 17).

Și cui i Se descoperă Dumnezeu? Uneori unor oameni neluați în seamă. Nu prin cursuri se face lucrul acesta, ci prin smerenie și ascultare. Dumnezeu îi atrage la Sine pe cei supuși și creează din ei unelte binecuvântate pentru lucrarea Sa. Prin ei va face El minunile, semnele Sale. Am observat nu o dată că cei neluați în seamă și neînsemnați în lumea aceasta devin eroi

ai credinței și obțin biruințe mari. Repet: la dragostea lui Dumnezeu trebuie să răspundem cu dragoste, ca să devenim vase de cinste, folositoare pentru orice lucrare bună.

Viața și slujirea noastră vor fi binecuvântate dacă Îl avem pe Dumnezeul cel viu în inimă! Din El trebuie să ne absorbim toate puterile, toată chibzuința. Numai din cei care Îl cunosc personal pe Dumnezeu trebuie să formăm efectivul de luptători adevărați, supuși lui Dumnezeu.

Domnul cheamă: „Ridicați-vă ochii, și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș“ (Ioan 4: 35). Da, holdele sunt albe, dar nu ni se spune: „Peste un an pregătiți-Mi la cursurile biblice atâția lucrători și aduceți-i...“ Domnul zice: „Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui“ (Mat. 9: 38). Prin rugăciunile noastre, ale slujitorilor lui Dumnezeu trebuie să-i educăm cu toată responsabilitatea pe tinerii lucrători și Domnul îi va trimite la munca plină de abnegație.

Să ne amintim de apostolul Pavel. El avea studii alese pe când era încă Saul, învățase la picioarele lui Gamaliel. Totuși după întoarcerea la Domnul a spus: „Dar lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere... Ba încă, și acum... le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos“ (Filip. 3: 7, 8). Întâlnindu-L pe Hristos, Pavel s-a dezis îndată de toate prioritățile.

Suntem și noi chemați a-L cunoaște pe Dumnezeul cel viu, care are voia Sa. El poate să ne

Biserica
din or. Pavlodar
a UB CEB
1972 — sus
2001 — jos

respingă, poate să nu ni Se descopere, dacă venim la El cu intenții nedemne. Dar ne aprofundăm în adevărata cunoaștere de Dumnezeu numai când ne apropiem de El cu inimă sinceră și de acum nu noi, ci Dumnezeu ne conduce pe deplin. Numai atunci mărturisim adevărata teologie și ea începe să fie pentru noi o teologie a prezenței lui Dumnezeu, o teologie a părtășiei cu Dumnezeu! Atunci nu vom rosti ceea ce nu ne-a învățat Dumnezeu, atunci nu vom greși în clarviziune și nu ne vom poticni în judecată. Numai așa trebuie să ne aranjăm viața personală și viața viitorilor conlucrători și să nu ne intimidăm că nu avem diplome și profesori în teologie.

În acest sens suntem puțini, însă noi, repet, suntem o frățietate exclusivă ca urmare a exclusivității Dumnezeului nostru! Suntem o frățietate incomparabilă, fiindcă nu i-am permis nimănui să împartă cu Domnul autoritatea asupra noastră și i-am spus lumii: „Nu!“ Noi suntem în totul ai Domnului! Nu vom ceda nimănui nici câtuși de puțin. „Dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului“ (Rom. 14: 8).

Astfel am mers noi, astfel am mărturisit Numele Domnului nostru Isus Hristos, vrednic de slavă și cinste. Dar toate biruințele noastre sunt un nor mic ca o palmă de om! Acestea sunt

Adunarea din
or. Arhanghelsk a UIB CEB
2003 — sus
2007 — jos

semne prevestitoare! Trebuie să dorim mai mult, să plănuim mai mult, trebuie să ne pregătim pentru ceva mai bun și Domnul ne va trimite noi binecuvântări, noi biruințe.

Bărbații lui Dumnezeu, care au fost înaintea noastră, care și-au respins cunoștințele anterioare, studiile anterioare, au mers și ei la fel, au trăit la fel. Să-i ascultăm: „...Față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu... am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca... să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui“ (Filip. 3: 8, 10). „...Eu nu cred că L-am apucat încă; — zice iarăși apostolul Pavel — dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus“ (vers. 13, 14). Apostolul se avântă ca și cum sub ploaia de gloanțe, și totuși aleargă așa, ca să ajungă la învierea morților! Astfel își duce el lupta. Astfel i s-a descoperit mărimea puterii lui Dumnezeu și profunzimea cunoașterii Lui.

Aceasta e și teologia noastră — teologia prezenței lui Dumnezeu, teologia părtășiei cu Dumnezeu și a părtășiei la suferințele Lui, făcându-ne asemenea cu moartea Lui.

Nu numai apostolul Pavel tindea să-L cunoască pe Dumnezeu. Ne cheamă să intrăm în acest har și apostolul Petru: „De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos“ (2 Pet. 1: 5-8). Și iarăși cunoașterea practică a lui Dumnezeu se reduce la sfințenie, la dăruirea deplină a inimii noastre pentru o slujire duhovnicească lui Dumnezeu. „Într-adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos“ (vers. 11). Observați ce concluzie face apostolul: „Dar cine nu are aceste lucruri, este orb, umblă cu ochii închiși, și a uitat că A FOST CURĂȚIT de vechile lui păcate“ (vers. 9). Iarăși curățarea! Iarăși stăm în fața alegerii: ori orbia duhovnicească, ori, depunând toate eforturile, să atingem culmile înțelegerii de Dumnezeu și ale prezenței lui Dumnezeu, iar aceasta înseamnă a suferi pentru evlavie, dar a fi biruitori! Aceasta e surparea întăriturilor satanice și nimicirea uneltirilor diavolului.

Suntem o frățietate exclusivă ca urmare a exclusivității Dumnezeului nostru! Suntem o frățietate incomparabilă, fiindcă nu i-am permis nimănui să împartă cu Domnul autoritatea asupra noastră și i-am spus lumii: „Nu!“ Noi suntem în totul ai Domnului! Nu vom ceda nimănui nici câtuși de puțin. „Dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului“ (Rom. 14: 8).

Taina puterii duhovnicești e în curățare. Noi ne-am supus acestei reguli Dumnezeiești, am plănuit biruințe și Dumnezeu le-a realizat spre slava Numelui Său sfânt. Inimilor curate Domnul le va trimite totul! El conduce istoria! David exclama: „O, cât de mare este bunătatea Ta, pe care o păstrezi pentru cei ce se tem de Tine, și pe care o arăți celor ce se încred în Tine, în fața fiilor oamenilor! Tu îi ascunzi, la adăpostul Feței Tale, de cei ce-i prigonesc, îi ocrotești în cortul Tău de limbile care-i clevetesc. Binecuvântat să fie Domnul...“ (Ps. 31: 19-21).

Cum vom merge mai departe? Întocmai cum am pornit! În privirea unor slujitori putem observa o nesiguranță, inima le este șovăielnică, pașii lor vădesc frică, lipsă de fermitate. Ei se uită înapoi: „Dar oare e pentru mult timp această libertate? Care-i va fi deznodământul?“ Alții se pierd cu firea: „Are oare frățietatea un viitor? Doar noi pribegim până acum...“

Domnul este Cel ce ne călăuzește astfel! Nu trebuie să ne alegem căile noastre. Dacă avem de trecut printr-o oarecare instabilitate a legilor, păi, lucrul acesta e chezășia unor biruințe și mai mari!

Dacă lumea va începe să se pocăiască ca în Ninive, Dumnezeu are pentru ea o rezervă de timp, o rezervă de har al mântuirii și îndurării. Astfel trebuie să ne rugăm și pentru țara noastră, pentru poporul nostru, pentru acei credincioși care nu știu încă încotro merg. Dacă ne vom ruga Domnului pentru pace în numele mântuirii aproapelui, El va zice iarăși, ca în zilele lui Iosua: „Oprește-te, soare...“ (Ios. 10: 12). Domnul va prelungi vremea harului pentru ultima primire, ca să intre numărul deplin al neamurilor.

Ce va fi mâine? Ceea ce vom plănui astăzi. Dacă vrem să rămânem credincioși, dacă vrem să ne rugăm și să cerem ca Domnul să prelungească pacea, ca să putem vesti Numele Lui spre mântuirea păcătoșilor, atunci, sfințindu-ne, să-L rugăm: „Doamne! Mai îngăduie puțin, nu nimici acest pământ. Dă-ne posibilitatea să ducem vestea despre Tine până la marginile pământului! Să nu ne amenințe războaiele...“

Dar și pacea pe pământ e condiționată de Domnul. Mai întâi — „slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte“, iar apoi — „pace pe pământ“. Pacea pe pământ se va păstra în măsura în care oamenii se vor smeri măcar cât de cât și vor cânta slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte.

Domnul demult e gata să nimicească pământul, care se ține numai prin îndelunga Lui răbdare. El ne-a lăsat cuvântul: „Stai... și spune acelora care vin din toate cetățile... Poate că vor asculta, și se vor întoarce fiecare de la calea lui cea rea; atunci Mă voi căi de răul, pe care mă gândisem să li-l fac din pricina răutății faptelor lor“ (Ier. 26: 2, 3). Dacă lumea va începe să se pocăiască ca în Ninive, Dumnezeu are pentru ea o rezervă de timp, o rezervă de har al mântuirii și îndurării. Astfel trebuie să ne rugăm și pentru țara noastră, pentru poporul nostru, pentru acei credincioși care nu știu încă încotro merg. Dacă ne vom ruga Domnului pentru pace în numele mântuirii aproapelui, El va zice iarăși, ca în zilele lui Iosua: „Oprește-te, soare...“ (Ios. 10: 12). Domnul va prelungi vremea harului pentru ultima primire, ca să intre numărul deplin al neamurilor. De aceea trebuie să avem o mare responsabilitate și pentru umblarea noastră, și pentru a tuturor celor care ne înconjoară. Bizuindu-ne în totul pe Domnul, trebuie să plănuim viitoarele biruințe duhovnicești. Dacă ați hotărât din toată inima să vă consacrați pentru vecie Domnului, atunci veți trăi și veți muri cu lauda pe buze! Veți veni și în veșnicie nu cu mâinile goale, ci veți aduce un rod îmbelșugat.

Toți copiii lui Dumnezeu sunt chemați la o viață de consacrare totală. Toți pot obține succese binecuvântate. Tuturor celor supuși Domnul le dăruiește Duhul Sfânt și puterea Dumnezeiască. Să ne folosim drept de ea. Noi avem posibilitatea să ne adresăm lui Dumnezeu cu orice problemă. Dumnezeu ne-a dat un asemenea drept! Dumnezeu nu numai că așteaptă, ci și ne îndeamnă să cerem. Noi trebuie să cerem ceea ce este plăcut voii Sale. Iar voia Lui este, în primul rând, să vestim lumii Numele Lui cel sfânt.

ATITUDINEA FAȚĂ DE CEI DIN AFARĂ

Frățietatea noastră a manifestat constant o atitudine pozitivă față de puterea de stat, considerând că predestinarea ei a fost justificată, întâi de toate, de Dumnezeu. „...Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele, și vei avea laudă de la ea. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău...“ (Rom. 13: 3, 4). Noi am ținut seama întotdeauna de o asemenea exercitare funcțională [*adică, practică*] a autorității și ne-am purtat cu respect față de ea.

Menirea principală a Bisericii pe pământ este să predice Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și să fie independentă de lume. Prin diverse acte legislative, absolut neîntemeiate, biserica a fost lipsită de acest drept. De-a lungul multor ani noi am amintit cu o continuitate neschimbată că dreptul de a-și alege concepția și de a se încrede în Dumnezeu — cu alte cuvinte, dreptul credinței — îi aparține fiecărui cetățean și nu trebuie să fie limitat de nici una dintre funcțiile statului. În această perioadă am scris de trei ori Comisiei constituționale

ХРИСТОС ВОСКРЕС
ПАСХА НАША, ХРИСТОС, ЗАКЛАН ЗА НАС

Biserica
din Taşkent a UB CEB
sus — 1995

jos — 2003
Cursurile
pentru violonişti.
Copiii din
Asia Mijlocie

explicându-ne poziţia: trăind în conformitate cu învăţătura lui Isus Hristos, noi nu pricinuim nimănui nici un rău şi, predicând Evanghelia, nu încălcăm nici nu răpim drepturile nimănui.

De ce Consiliul Bisericilor, şi în documente, şi oral, a pus un anumit accent pe latura legislativă? Întâi de toate, pentru că unii credincioşi au un nivel scăzut al conştiinţei juridice neînţelegând pe deplin că noi, ca reprezentanţi ai Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ, nu constituim un element dăunător ori reacţionar nici în gânduri, nici în fapte. E o rătăcire a admite gândul că credincioşii sunt un element străin. Ba dimpotrivă, ei sunt cel mai pozitiv, cel mai conştient element al societăţii.

În legătură cu unele modificări din viaţa socială acum apar pretutindeni izbucniri de revoltă. Dar pe nici unul dintre credincioşi nu-l veţi vedea cu lozinci şi panouri la demonstraţiile de protest. Nimeni nu blestemă autorităţile, nimeni nu înaintează noi proiecte de conducere a statului. Cum am fost ai lui Dumnezeu, aşa am şi rămas ai Lui şi totdeauna suntem de folos pentru orice lucrare bună.

Deosebirea dintre concepţia noastră şi cea a lumii este că ea îşi consolidează principiul său: tot ce contribuie la atingerea scopurilor trasate (apropo, ateiste) e moral. Dumnezeu însă spune: nu e totul moral, ci numai tot ce este vrednic de cinste, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, orice faptă bună și orice laudă. Acestea să vă însuflețească și după acest model să trăiți (Filip. 4: 8).

Poate Domnul să creeze o biserică (iar El a numit-o Împărăție ce nu e din lumea aceasta) care ar dăuna societății și omului? În nici un caz!

Se zice: „Existența determină conștiința“. Într-o oarecare măsură, și nu în esență. „Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt“ (Rom. 14: 17). Mai întâi neprihănirea, apoi, ca rezultat al neprihănirii — pacea, iar rezultatul păcii este bucuria în Duhul Sfânt. Ce lucru dăunător fac credincioșii? Oare Dumnezeu ne cere să facem ceea ce e dăunător? Nu. „Cine slujește lui Hristos în felul acesta, este plăcut lui Dumnezeu și cinstit de oameni“ (vers. 18). Iată ce fel de element suntem noi în societate.

> **Noi**
>
> ***nu suntem niște săraci, niște linge-blide, ci împărați și preoți ai Dumnezeului celui preaînalt (Apoc. 1: 6). Noi trăim pe pământul nostru, căci „al Domnului este pământul cu tot ce este pe el...“ (Ps. 24: 1). Dumnezeu ne-a înzestrat cu autoritatea Sa și ne-a chemat să ne folosim de ea cu înțelepciune spre binele aproapelui, care locuiește în vecinătatea noastră. Principalul e să îndreptăm privirile celor ce nu cunosc adevărul spre cer și să știm că noi suntem oaspeți aici! Vom munci mai bine decât alții, și totuși suntem oaspeți! „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos“ (Filip. 3: 20).***

Noi nu suntem niște săraci, niște linge-blide, ci împărați și preoți ai Dumnezeului celui preaînalt (Apoc. 1: 6). Noi trăim pe pământul nostru, căci „al Domnului este pământul cu tot ce este pe el...“ (Ps. 24: 1). Dumnezeu ne-a înzestrat cu autoritatea Sa și ne-a chemat să ne folosim de ea cu înțelepciune spre binele aproapelui, care locuiește în vecinătatea noastră. Principalul e să îndreptăm privirile celor ce nu cunosc adevărul spre cer și să știm că noi suntem oaspeți aici! Vom munci mai bine decât alții, și totuși suntem oaspeți! „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos“ (Filip. 3: 20).

ATEISMUL – MARELE PĂCAT AL VEACULUI

Pe toate latitudinile geografice omenirea își înțelege astăzi situația desperată. Acum nu mai auzim discuții precum că morala este, ca să zicem așa, un produs social și se află în dependență de societate. Parțial poate că e drept. Însă păcatul primar și incorigibilitatea omenirii au început din Eden, din momentul căderii strămoșilor noștri.

Realitatea este următoarea: dă-i omului profit și în el se vor deștepta patimile. Uitând de Dumnezeu, de neprihănire, el va lucra, va concura, își va agonisi avere până la infinit. Societatea devine bogată, dar sărăcește spiritual. Dumnezeu nu încuviințează această realitate.

În timpul apostolilor bisericile se numeau comunități și nu pentru că pe creștini îi uneau bunurile materiale. Ei au devenit uniți material după ce Dumnezeu le-a dat o inimă și un suflet. Când li se uniseră gândurile și inimile, atunci nu mai numeau nimic ca fiind al lor, ci aveau toate de obște (Fapt. 2: 41-47). Domnul nu ne-a poruncit să repetăm experiența lor. Aceasta a fost o izbucnire. Credincioșii s-au convins în curând că e foarte greu a menține o asemenea stare.

Poziția noastră în Dumnezeu e foarte înaltă și noi nu trebuie s-o depreciem. Dumnezeu ne-a creat condiții exclusive, în care avem posibilitatea să ne jertfim cu lepădare de sine, să ne manifestăm credința plină de îndrăzneală, să luptăm în rugăciuni de mijlocire! Cerul e deschis pentru noi! Deși pentru inimile curate cerul e deschis în orice colțișor al globului pământesc, oriunde ar trăi.

Cei care se gândeau în timpul ateismului că Dumnezeu n-a prevăzut nimic pentru nevoile acestei lumi și, fiind constrânși, respingeau existența Lui — astăzi își numără pierderile colosale.

Ateismul e marele păcat al veacului nostru. În trecutul nu prea îndepărtat el s-a mobilizat, s-a concentrat atât de mult, încât a devenit ideea dominantă a societății noastre și prigonea neîncetat biserica. Dar când este încălcată și oprită legătura cu Dumnezeu pe verticală, e imposibil să nu se destrame concomitent toate legăturile orizontale. Porunca lui Dumnezeu glăsuiește: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta... și pe aproapele tău ca pe tine însuți“! Să iubești pe Domnul e legătura verticală. Când această dragoste se respectă, ea se răspândește și orizontal: „și pe aproapele tău ca pe tine însuți“. Bunăstarea întregii societăți rezultă din trăinicia legăturii verticale. „Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său“ (1 Ioan 4: 21). Dacă rupeți această legătură, se va prăbuși totul în jur. Repet: relațiile pașnice și evlavioase dintre oameni sunt o consecință a dragostei pentru aproapele, iar dragostea pentru aproapele e o consecință a dragostei față de Dumnezeu.

Dumnezeu ne-a poruncit să ducem acestei lumi harul mântuirii, fără a atenta la prerogativa puterii de stat. De la cezar Dumnezeu nu ia nimic, în afară de păcatele concetățenilor lui! Fără a-i răpi nimic, Dumnezeu îi propune cezarului mântuirea, ca și oricărui păcătos. El face toate acestea după bogăția bunătății Sale.

Și totodată Dumnezeu este un Judecător aspru pentru cei care nu se întorc la El (Ps. 7: 12, 13). Dumnezeu nu va întreba de nimeni când va veni să piardă acest pământ în întregime, și nu să îngăduie doar parțial cutremure, care amintesc periodic de judecata Lui, ca să-i deștepte pe oameni din nepăsare.

Cel mai mare realism este realismul lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus despre inima dumneavoastră și a mea: „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea...“ (Ier. 17: 9). Și oricât ne-ar alina felurite filozofii, totuși, privind înăuntrul său, fiecare trebuie să spună: „Amin, Doamne! Sunt un om netrebnic! Nu am puteri să trăiesc o viață neprihănită...“ Mai devreme ori mai târziu toți oamenii vor ajunge să-și recunoască inima stricată.

Însă conștiința adevărată nu vine la om fără nașterea din nou. Morala e numai o știință aplicată ca și ateismul. Ateismul a fost necesar la un moment anumit, pentru a produce mai efectiv o „explozie“. Dar ceva bun, sfânt nu poate veni prin ateism. Neînțelegând lucrul acesta, putem numai să înmulțim problemele în societate și în lume.

Nouă, ca sfinți, ne este hărăzită o altă soartă. Noi trebuie să înțelegem că fără Dumnezeu e cu neputință a crea o societate conștientă, fiindcă omul, prin chiar esența sa, nu e conștient. Și Domnul n-a venit să înnoiască puțin societatea, nu s-o repare punând un petic nou la zdrențele vechi, ci s-o aducă la nașterea din nou prin lucrarea Duhului Sfânt. De aceea ne este plăcut să ne numim nu pur și simplu inițiatori, baptiști, creștini evanghelici, ci biserică a creștinilor renăscuți! O societate alcătuită din suflete renăscute, prin care predica Evangheliei e în stare să influențeze esențial asupra lumii înconjurătoare. Și meritul acesta Îi aparține numai lui Dumnezeu!

CU PRIVIRE LA SCHIMBĂRILE LEGISLATIVE

Spunând că legislația trebuie să fie alta, ne apărăm, în primul rând, pe noi înșine, fiindcă nu putem, nici nu avem dreptul să împărțim cu cineva puterea asupra Bisericii. Ea Îi aparține numai lui Hristos și El este Președintele Consiliului Bisericilor și Președintele frățietății noastre. Anume așa trebuie să fie, ca frățietatea noastră să fie într-adevăr o Biserică condusă de Domnul Isus Hristos. Și numai pur formal, pentru părtășie și pentru munca duhovnicească noi trebuie să avem împuterniciri diferite și diferite niveluri de răspundere.

În al doilea rând, ne îngrijorăm pentru cei care nu-L cunosc pe Domnul, de dragul cărora suntem datori să muncim cu abnegație și să „agonisim“ — pentru cele 280 de milioane de locuitori ai țării noastre, care se tem încă să vină și să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Oricât am propovădui, în societatea noastră mai domnește frica, ce distruge sufletul. Trebuie să ne rugăm Domnului ca El să trimită schimbări legislative spre binele societății, ca oamenii să poată veni fără frică la slujbele creștine, să asculte adevărul lui Dumnezeu și să facă o alegere decisivă între viață și moarte.

Noi privim autoritatea nu după șapca de uniformă, nu după documentele pe care ni le prezintă (uneori și tâlharii poartă uniformă de milițian), ci după funcțiile pe care le îndeplinește.

Ce trebuie să facă autoritățile cu privire la populație? Să laude pe cei ce fac binele și să pedepsească pe cei ce fac răul (1 Pet. 2: 14; Rom. 13: 3-7). Fac ei așa sau nu — îi va judeca Dumnezeu. Noi trebuie să ne judecăm pe noi înșine, să ne cercetăm cum umblăm înaintea lui Dumnezeu. Dar nu se poate nicidecum să nimerim în rândurile celora care asupresc popo-

Adunarea UB CEB din or. Anjero-Sudjensk, 1993

rul! De vor avansa credincioșii în posturi, de vor începe măcar cât de cât să posede autoritate, atunci vor pierde adevărul lui Dumnezeu, fiindcă aceste lucruri sunt incompatibile. Autoritățile dau întotdeauna privilegii subalternilor săi. Cel care întinde mâna spre ele pierde părtășia cu Dumnezeu și nu mai poate fi purtător al dreptății lui Dumnezeu. În inima unui asemenea om nu mai poate locui harul lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu. Iar fără Dumnezeu, fără har noi nu vom putea să slujim Domnului.

În realitate orice autoritate se află într-o situație ironică: este considerată una, dar reprezintă cu totul altceva. Lucrul acesta se observă atât în lumea întreagă, cât și la noi. Încă Hristos spunea: „Împărații Neamurilor domnesc peste ele; și celor ce le stăpânesc, li se dă numele de binefăcători“ (Luc. 22: 25). Ce ironie! Domnesc și sunt binefăcători! Și totuși în fiece stat puterea este un element care reține societatea de la desfrânare, de la excese, de la extreme, altfel, oamenii s-ar nimici unul pe altul. Acest element al puterii e necesar, el e de la Dumnezeu și noi trebuie să-l respectăm.

АДУЙТЕСЬ.
1ФЕС.5:16

Biserica UB CEB din or. Anjero-Sudjensk, 2004

Când apostolii s-au apropiat de Hristos întrebându-L ce funcții vor fi după plecarea Lui, El le-a explicat: „Voi să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic; și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește“ (Luc. 22: 26). Pentru noi e o mare cinste să ne facem de bunăvoie robi. „...Oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru“ (Mat. 20: 26). A sluji aproapelui — iată ce autoritate binecuvântată ne-a dat Domnul!

Isus Hristos a hrănit cu cinci pâini cinci mii de oameni și cu șapte pâini — patru mii (Marc. 8: 19, 20); El mergea pe ape (Mat. 14: 28)! Dar, murind pe cruce, nu S-a folosit de autoritatea Sa și nu Și-a ușurat suferințele. El a flămânzit fiind ispitit în pustiu și satana L-a îndemnat să-Și folosească puterea pentru a-Și potoli foamea. Dacă ar fi făcut-o, atunci sfințenia Lui n-ar fi fost absolută. Atunci sângele Lui n-ar fi fost curat. Atunci noi n-am fi fost mântuiți. Noi avem nevoie de sângele preacurat al Fiului lui Dumnezeu, de sfințenia Lui absolută. Și Hristos a adus această jertfă! El n-a irosit nimic, n-a vărsat nici o picătură, nu S-a folosit de superioritatea Sa, de puterea Sa Dumnezeiască în scopuri personale. El a suferit totul ca Fiu al omului. Toată calea Și-a străbătut-o în curăție, în sfințenie și a făcut mântuirea noastră deplină, puternică și isprăvită pentru totdeauna.

Trebuie să trăim și noi o asemenea viață, căci numai atunci rolul nostru în societate va fi pozitiv. Dacă suntem prigoniți pentru bine, Domnul știe cum să îndrepte situația. Uitați-vă ce foc, ce cărbuni aprinși cad peste cei care procedează nedrept cu noi! Cu cât mai curând vor înțelege lucrul acesta, cu atât mai bine va fi pentru ei. Noi însă trebuie să trăim în neprihănire, să trăim sfânt știind că tot astfel de păcătoși am fost și noi cândva, „dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos, și prin Duhul Dumnezeului nostru“ (1 Cor. 6: 11).

În ceea ce privește legislația, acum observăm unele schimbări cu privire la religie. Deocamdată e greu de spus în ce direcție se vor dezvolta. Dar să înălțăm rugăciuni neîncetând a ține în mâinile noastre puterea dreptății, puterea adevărului. Plănuind viitorul, ne vom strădui să împlinim toate dorințele lui Dumnezeu, toată voia Lui. Noi mijlocim mult, scriem memorii către Comisia constituțională. O vom face și pe viitor, întrucât am căpătat consimțământul bisericii.

Năzuința întregii frățietății e a-L urma și mai departe pe Domnul cu credincioșie. Iar El zice: „În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră...“ (Is. 30: 15). În ce constă liniștea noastră? În a fi acolo unde ne-a pus harul lui Dumnezeu — a fi vestitori, a umbla în sfințenie, fără a ne abate nici la dreapta, nici la stânga. Și chiar de s-ar dezlănțui furtuna și de s-ar abate persecuții groaznice asupra noastră, totuna nu în „egipt“ e locul nostru. Locul nostru este acolo, unde ne-a pus El.

Năzuința întregii frățietății e a-L urma și mai departe pe Domnul cu credincioșie. Iar El zice: „În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră...“ (Is. 30: 15). În ce constă liniștea noastră? În a fi acolo unde ne-a pus harul lui Dumnezeu — a fi vestitori, a umbla în sfințenie, fără a ne abate nici la dreapta, nici la stânga. Și chiar de s-ar dezlănțui furtuna și de s-ar abate persecuții groaznice asupra noastră, totuna nu în „egipt“ e locul nostru. Locul nostru este acolo, unde ne-a pus El.

Îi mulțumesc Domnului că vă văd, scumpi conlucrători. După această întâlnire nu mi-e teamă nici să nimeresc la închisoare. Atâția frați! Și atât de bine ne înțelegem reciproc! Slavă Domnului că El ne-a păzit în unitate și identitate de păreri. Principalul pentru noi totuna rămâne Numele Domnului Isus Hristos. Să ne străduim dar nu numai a-L cunoaște teoretic, ci și practic a fi permanent în părtășie cu El. Să plănuim biruințe duhovnicești. Odată ce suntem împărați și preoți, să ne folosim de această putere fără nici un fel de șovăieli și îndoieli. În caz de insucces vom căuta să vedem unde L-am împiedicat pe Dumnezeu să lucreze cu putere în noi. Și vom veni iarăși la El cu pocăință în duh, iar El, milostivul, ne va ajuta să ne îngrijim nu numai de sufletele noastre, ci și de ale semenilor spre mântuirea lor.

CONSECINȚA TRISTĂ A PAȘILOR GREȘIȚI

Formarea uniunii VSEHB a avut loc în anii războiului și a fost un eveniment trist. Până atunci fuseseră două uniuni: una — a creștinilor evanghelici, alta — a baptiștilor. Ele au existat aparte, dar ambele au pășit pe calea compromisului cu lumea.

În ce constă esența compromisului? Am vorbit deja că în anii ’20 foarte adesea se ridica problema militară, care era boala de câteva decenii a ambelor uniuni. Și erau bolnave grav. Învinuirile reciproce și justificările lor se publicau în ziare.

În anul 1918 a apărut Decretul despre eliberarea credincioșilor de serviciul militar obligatoriu. Lucrătorii ambelor uniuni au hotărât că el e un temei suficient pentru a ridica și a aproba această chestiune la congresul duhovnicesc și a o formula ca o necesitate biblică de a renunța la serviciul militar.

Acesta a fost un act politic. A fost un păcat. Oricum, nu e treaba noastră, orientându-ne după legile lumii externe, să dezbatem la congresele noastre probleme politice. Fiindcă noi nu putem asigura respectarea lor nici prin putere, nici prin garanție, deși însăși ideea pare minunată: să nu luăm arma!

Credincioșii au întâmpinat această hotărâre cu încântare. Iar autoritățile au spus: „Cine v-a dat dreptul să faceți astfel de lucruri? Doar legile le scriem noi, și nu voi! Aceasta e o chestiune cetățenească...“

Măcar de-ar fi stat conducătorii uniunii numai pe o poziție. Dar evenimentele s-au desfășurat în direcție diametral opusă. Răpind o dată ceea ce aparține cezarului, ei trebuia nu numai să întoarcă ceea ce e a cezarului, ci și să mai adauge a cincea parte: să-și piardă chiar independența. Peste doi-trei ani au fost nevoiți să ridice iarăși la congrese această problemă, dar deja cu o altă formulare: trebuie să luăm arma! Într-un cuvânt, au ajuns a face un păcat și mai mare, care a pus începutul abaterilor. Acestea sunt lucruri de care nu trebuie să ne ocupăm niciodată. Nu trebuia să facă primul păcat și atunci n-ar fi ajuns la al doilea.

Ce înseamnă a zice: „Voi lua arma!“? Să nu scăpăm din vedere că pentru militari, de fapt, legea își pierde puterea: „Ordinul comandantului e lege pentru subalterni“. Astăzi un ordin nechibzuit îl poate face pe om să arunce o bombă și el va nimici de unul singur un oraș întreg. Depunând jurământul cu bună știință, suntem obligați să împlinim orice ordin al comandantului.

Un altul consideră că poate să-și facă serviciul militar. Putem noi să-i spunem: nu face lucrul acesta? E o greșeală deja a pune aceste chestiuni pe platformă religioasă, greșeală ce atrage după sine consecințe periculoase. Noi suntem liberi de acest păcat. Lăsăm liber cugetul omului și zicem: procedați după cum vă îndeamnă duhul!

S-A SCHIMBAT OARE VSEHB?

VSEHB practică și acum aceste lucruri. Noi suntem slujitori responsabili și trebuie să înțelegem: anulând „Regulamentul“ și „Directivele“, ei n-au înlăturat păcatul principal. Ci continuă și până acum să colaboreze cu cei din afară.

Astăzi toate organizațiile obștești din țara noastră sunt conduse de atei. Toate! Lucrul acesta e menționat constituțional. Prin urmare, colaborând cu o organizație sau alta, lucrătorii duhovnicești participă la răspândirea și consolidarea ateismului! Trasează programul de luptă împotriva credinței în Dumnezeu! Dăunează bisericii! Îl dezonorează pe Hristos! Au rămas fără Duhul Sfânt! Iuda s-a vândut cu 30 de arginți, ei însă, fiind ademeniți de slavă, își pierd mântuirea. Au acceptat conștient colaborarea și acum nu au ieșire din situația creată. Nu mai vorbim deja de participarea lor la lupta pentru pace și la alte activități.

Fraților, noi trebuie să ne dăm bine seama cu ce preț se duce lupta pentru pace. Cei care participă la ea pregătesc de ardere toată lumea și, în primul rând, atrag nenorocirea asupra țării noastre! Atrag sabia Domnului, o grăbesc să se lase peste poporul nostru! De ce? Fiindcă sprijinind ateismul și tinzând să aducă toată lumea sub robia lui, ei fac un mare rău și dezonorează Numele Domnului.

Noi trebuie să facem acea lucrare bună pentru care ne-a chemat Domnul, lăsând în atribuția cezarului ceea ce e al lui. Iar cârmuitorii, să-și facă singuri lucrarea. Trebuie să ne purtăm cu respect față de ei ca oameni. Iar în mediul bisericii nu trebuie admise măsurile lor, căci după ele, deși vom continua să ne numim creștini, vom înceta a fi Biserică a lui Hristos.

> ***Noi** trebuie să facem acea lucrare bună pentru care ne-a chemat Domnul, lăsând în atribuția cezarului ceea ce e al lui. Iar cârmuitorii, să-și facă singuri lucrarea. Trebuie să ne purtăm cu respect față de ei ca oameni. Iar în mediul bisericii nu trebuie admise măsurile lor, căci după ele, deși vom continua să ne numim creștini, vom înceta a fi Biserică a lui Hristos.*

Voi aminti unele fragmente din referatul fostului președinte al Consiliului Afacerilor Religioase A. A. Puzin. Care e menirea principală a Consiliului Afacerilor Religioase? — „A realiza programul partidului și al guvernului cu privire la biserică oferind, în baza legislației, libertate celor care traduc în viață această legislație“.

Adică nouă, credincioșilor, ni se ordonă să-I slujim lui Dumnezeu în conformitate cu legea, care e în contradicție cu Evanghelia. Acceptând legislația, ne lepădăm de Dumnezeu.

Ce este Evanghelia? Este Dumnezeu în exprimare verbală. E Fiul lui Dumnezeu întrupat! E adevărul! E Domnul Însuși! Respingându-L, rămânem nenorociți și pierdem viața veșnică. Nu se poate să fim necredincioși față de Cuvântul lui Dumnezeu! De aceea aici nu e din partea noastră o ceartă încăpățânată cu legislația, ci noi nu ne putem conduce de ea nici în ce privește problema înregistrării, nici în oricare altele, întrucât pentru noi aceasta e o chestiune de viață și moarte. De aceea și facem demersuri pentru anularea ei, deși alte asociații religioase cheamă, în documentele lor, să ne călăuzim după legislație.

Al doilea punct din referatul lui Puzin se referă la antrenarea activiștilor religioși și a organizațiilor religioase în lupta pentru pace.

Și al treilea: „Înfăptuirea contrapropagandei explicative în alte țări referitor la cei care fac propagandă contra Uniunii Sovietice în domeniul religiei și anume – privind raporturile dintre stat și biserică [...]“.

Adică lucrătorii VSEHB sunt trimiși permanent în Occident să declare că la noi e o țară liberă, că la noi oamenii nu sunt persecutați pentru activitatea religioasă, iar dacă stau la închisori, atunci stau pentru încălcări concrete ale legii.

Nu întâmplător în documentele anterioare am fost nevoit să spun: unde începe VSEHB, acolo se termină Biserica lui Hristos. Nu întâmplător spun și astăzi că slujitorii din conducerea VSEHB au apucat calea lui Iuda Iscarioteanul și continuă să facă aceleași lucruri. O asemenea activitate prezintă un pericol de moarte pentru orice creștin. De aceea, despărțindu-ne de ei, ne croim calea după Evanghelie. Nici chiar sub un pretext acceptabil nu avem dreptul să ne amestecăm în chestiuni politice. După cum am mai spus: lucrul acesta dăunează, în primul rând, societății, iar în al doilea rând, nouă ca biserică!

Cei ce fac politică sunt, de regulă, oameni instruiți special și ei, bineînțeles, vor propăși în această activitate mai mult ca noi! La ei se referă cuvintele lui Hristos: „...Fiii veacului acestuia, față de semenii lor, sunt mai înțelepți decât fiii luminii“ (Luc. 16: 8). Politica le aparține. Dumnezeu a dat-o pe bună dreptate cezarului. Amestecându-ne în sfera lor, noi pierdem toate făgăduințele. Lor le este rezervat dreptul de a căpăta profit din politică, iar noi vom rămâne de rușine. Dumnezeu ne-a trimis să luptăm cu o altă armă și nicidecum să ne ocupăm de chestiunile lumii acesteia.

Acum toți recunosc că, de fapt, chiar existența Consiliului Afacerilor Religioase e anticonstituțională. În particular dumneavoastră, eu putem lupta pentru pace. (Iar biserica va analiza apoi cum luptăm și poate că după aceea va trebui să luptăm în afara bisericii.) A atrage însă în această activitate asociațiile religioase, cum o face Consiliul Afacerilor Religioase, e absolut de neconceput. Aceasta e deja unirea bisericii cu politica, cu statul, lucru care e anticonstituțional în esența sa! Ba încă, antibiblic după natura sa! Realizând o activitate de pacificare, noi nu numai că nu evanghelizăm lumea, n-o luminăm cu adevărul lui Dumnezeu, ci atragem mânia lui Dumnezeu peste toată societatea și noi înșine pierdem harul Lui.

Recent redacția revistei „Агитатор“ („Agitatorul“) a editat o broșură, în care se scria că în perioada războiului în țara noastră se deschideau și biserici ortodoxe, și protestante, deoarece conducătorii așteptau deschiderea celui de al doilea front, aveau nevoie de ajutor din Occident. Iar acolo sunt peste 30 milioane de baptiști (în 1944 erau mai puțini), care au și pungi mai groase, au bani și se bucură de simpatie. Îi amenința și pe ei dușmanul, era nevoie de o biruință generală. Iată atunci baptiștii și credincioșii evanghelici din Occident și-au propus condițiile pentru ajutor: dați libertate religiei. Atunci a și fost creat consiliul unit al CEB. El e creat dintr-un amestec politic.

În primul număr al revistei „Братский вестник“ așa s-a și scris: „În acel timp cumplit, pentru a da o ripostă puternică dușmanului, s-au unit creștinii evanghelici și baptiștii“. Apoi li s-a permis congresul, deși, după efectivul cantitativ, sectanții, în comparație cu ortodoxismul, nu prezentau interes pentru stat.

Mulți credincioși în anii aceia Îi mulțumeau lui Dumnezeu că s-au unit două uniuni. Mai târziu la ele au fost alăturați penticostalii. Credincioșii, îndeosebi tineretul, nici nu admit gândul că toate aceste acțiuni sunt frământate din aluatul politicii și nu pot fi binecuvântate, deși, privind în felul oamenilor, pornirile erau bune și avantajele — reciproce. Dar noi avem de-a face cu fapte... VSEHB nu s-a eliberat nici până acum de acest păcat și, răspândind de-a lungul deceniilor o faimă rea despre frățietatea trezită, ei au pricinuit un rău de mii de ori mai mare lucrării lui Dumnezeu decât persecutorii. Slujitorii au devenit potrivnici fățiși ai Bisericii lui Hristos, potrivnici ai Duhului Sfânt și, în apostazia lor, au ajuns la un asemenea nivel de lepădare, încât mulți dintre ei nu pot avea iertare nici în veacul acesta, nici în cel viitor.

Știu ei că au făcut rău? Aveau vreo îndoială ori erau siguri? Astăzi, când tuturor le-a dispărut frica de suferință, forțați de tineretul activ, ei sunt nevoiți să recunoască în surdină că trezirea, începută de Domnul în 1961, își punea scopul să lărgească lucrarea de evanghelizare și că frățietatea noastră „a suferit pentru adevăr“. Lucrul acesta dovedește încă o dată că ei știau cine suntem noi, spre ce tindem și pentru ce suferim. Cu toate acestea, ei continuă să răspândească neadevăruri despre frățietatea prigonită și astfel Îi pricinuiesc până acum răni lui Hristos și Îl răstignesc în repetate rânduri.

Dumnezeu ne-a chemat și pe noi, și pe VSEHB pe calea respingerii păcatului, pe calea pocăinței, ca noi să îndeplinim voia Domnului, să ne supunem Lui, și atunci El Și-ar fi revărsat binecuvântările. Însă alegerea lor a fost: mai bine să se abată de la Evanghelie, dar să trăiască așa, încât să evite suferințele. Încă în perioada cultului personalității ei participau la felurite conferințe și rosteau de la tribunele mari că „pe turnul de pază stă căpetenia, ochii îi sunt deschiși, inima plină de înțelepciune...“ Ei căutau cu sârguință o mână tare și această mână s-a ridicat și mulți ani a apăsat greu poporul.

Unul dintre numerele revistei „Огонёк“ scrie printre altele următoarele cuvinte: „De-ar fi urcat pe tron chiar satana cu complicii săi, se pare că nici el n-ar fi făcut ceea ce au făcut oamenii...“ Să introducem doar o corecție: când e vorba de oamenii lumii acesteia, o putem înțelege: ei nu-L cunosc pe Dumnezeu. Dar lucrul cel mai îngrozitor e că procedează astfel în Biserica lui Hristos cei care poartă Numele lui Hristos!

Cu aproape 30 de ani în urmă VSEHB a respins chemarea Domnului de a merge pe calea congresului pentru rezolvarea chestiunilor bisericești. Dar voia lui Dumnezeu rămâne neschimbată. Și astăzi se pot soluționa problemele noastre bisericești, dar numai la un congres reprezentativ, sincer, bazat pe călăuzirea lui Dumnezeu. Însă inițiatorii lui nu pot fi oamenii care au făcut cândva opoziție Duhului Sfânt și, bineînțeles, nu cei autonomi de Hristos, care au considerat pentru ei admisibil, pe calea înregistrării totale, a supune lumii frățietatea, a da bisericile în stăpânirea lumii acesteia.

E posibilă căutarea căilor: fie că va fi o conferință ori un congres — principalul e să ne înfățișăm acolo înaintea Domnului și să ne pocăim pentru tot răul adus Bisericii lui Hristos. „Dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit“! Fie că nu împătrit, dar să spună slujitorii VSEHB înaintea tuturor: ce instrucțiuni primeau de la serviciile secrete, cu ce însărcinări plecau în Occident și cum declarau în auzul întregii lumi că la noi nu sunt întemnițați pentru Numele lui Hristos. Să-și facă o dare de seamă publică cu plâns, pe care l-ar auzi Domnul și, mai întâi, toată lumea din Occident, pe care ei au înșelat-o decenii de-a rândul la Conferințele ecumenice mondiale. Pretutindeni ei sunt mari datornici față de creștinătatea occidentală. Sunt gata ei să declare în auzul tuturor, să se zdrobească și să plângă? Iar apoi să dea loc Duhului Sfânt, ca El, în prezența martorilor lui Dumnezeu, să pronunțe cu privire la ei hotărârea Sa?! Nu sunt gata, fiindcă au pierdut capacitatea de a se pocăi.

INDEPENDENȚI DE HRISTOS

Referindu-ne la grupare (grupurile bisericilor independente, după cum s-au numit ei), trebuie să spunem că mulți dintre ei acum regretă: „De-am fi știut că vor sosi alte vremuri, nu ne-am fi înregistrat, am fi fost împreună cu frățietatea. Dar noi am fost ofensați...“ De-ar fi știut israeliții încăpățânați că vor ajunge în țara făgăduinței, probabil, n-ar fi cârtit. Însă timpul încercării pentru adepții grupării a expirat. Împrejurările s-au schimbat și acum ei nu au unde-și dovedi credincioșia. Ce își pot jertfi azi în Numele Domnului? Libertatea? Să-

Adunarea de la Bobruisk a UIB CEB, 1995 (sus), 2006 (jos)

nătatea? Familia? — Timpul jertfirii s-a încheiat. O a doua viață nu-i este dată nimănui, iar liderii lor sunt oameni în vârstă.

Acum se elaborează noua Constituție, sunt create comisii. Se pune problema înființării bisericii fără permisiunea autorităților. Ea apare fără autorizație prealabilă și trebuie recunoscută cum este recunoscută nașterea unui copil, cum este fixată orice organizație a tovarășilor de idei. E înregistrată existența lor și atât. Autorizarea nu trebuie să poarte un caracter de permisiune-interzicere. Am scris în repetate rânduri și foarte mult despre chestiunea dată.

Gruparea n-a scris documente ce ar apăra interesele bisericii. Nici VSEHB nu are asemenea mijlociri. Pe noi anume Domnul ne-a îndemnat să ridicăm problema dată. Acum El ne-a binecuvântat: avem semnele anulării în perspectivă a Legii cultelor. Să mijlocim și mai departe. Toate acestea sunt spre binele societății și biserica se află anume pe locul destinat ei. Și chiar de lucrările vor lua o altă întorsătură, vom străbate și această cale cu ajutorul Domnului. Nu ne tulbură reacția neprietenilor la atitudinea noastră față de legislație. Noi trebuie să-I rămânem credincioși lui Dumnezeu întotdeauna și să nu fim niște oameni care își schimbă părerile după cum bate vântul, să nu ne clătinăm odată cu orice tulburare în societate.

Iar celora pe ale căror mâini Domnul va găsi sângele sfinților El le va spune: „Răsplătiți-i cum v-a răsplătit ea... Tocmai pentru aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare... și pentru că acolo a fost găsit sângele proorocilor și al sfinților...“ (Apoc. 18: 6, 8, 24).

De ce ne-am împotrivit grupării? Cauza e una: când cuiva îi apare tendința de a ne abate de pe căile drepte ale Domnului, trebuie să acționăm cu putere Dumnezeiască și să nu lăsăm să fie demoralizată biserica dinăuntru. De-ar fi acceptat Consiliul Bisericilor părerea lor, atunci astăzi nici vorbă n-ar fi fost de nici un fel de anulare a legislației, de nici un fel de eliberare a întemnițaților, de nici un fel de posibilitate de a propovădui.

Biserica nu numai că e menită să împlinească slujba evanghelizării, ci și trebuie să fie apărătoarea, ori, altfel spus, să fie un fel de custode al dreptății lui Dumnezeu și s-o transmită nefalsificată generației ulterioare. Iar dacă adevărul lui Dumnezeu e amestecat cu erezia iudaizatoare, el nu mai mântuiește. Apostolii vegheau asupra acestor lucruri. Și Hristos Se uita cu încuviințare la ei când își mărturiseau hotărârea de condamnare a ereziei. Hotărârea lor era într-adevăr plăcută în primul rând Duhului Sfânt și apoi bisericii, care trăia punându-și pe deplin încrederea în harul lui Dumnezeu.

Suntem chemați și noi să avem nucleul descoperirilor lui Dumnezeu, să apărăm adevărul, și nu numai să ocupăm posturi de răspundere în biserică.

Gruparea, ca și VSEHB, umblă pe căile largi. Oricine și oricât ar susține că îndeplinesc o mare lucrare de evanghelizare, totuși Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Vai de voi... fățarnici! Pentru că voi înconjurați marea și pământul, ca să faceți un tovarăș de credință; și, după ce a ajuns tovarăș de credință, faceți din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteți voi înșivă“ (Mat. 23: 15). Adică fiece generație ulterioară a adepților grupării și ai VSEHB progresează în abatere, devine mai agresivă, mai ostilă față de adevărul lui Hristos, decât premergătorii lor.

Cei care au ascultat pocăința lui St. Gh. Dubovoi, înregistrată pe peliculă, au înțeles, probabil, că pentru abatere trebuie să plătești scump. Pentru a nu-l împiedica pe Dubovoi să înregistreze adunarea de la Șevcenkovo (reg. Odesa), a fost omorât prezbiterul ei legitim I. M. Ostapenko. Dubovoi însuși ne adeverește acest fapt. (Fratele Ostapenko se afla ultimele zile în surghiun. Acolo a fost omorât, iar apoi spânzurat.)

Nimeni din grupare n-a plecat liniștit pe calea apostaziei. În esență, aceștia sunt oameni ce au pășit cu hotărâre pe calea negării dreptății lui Dumnezeu, oameni care au respins sfințirea.

Pentru a consolida gruparea și a nu-i împiedica pe slujitorii ce șovăiseră să ducă bisericile la înregistrare, în multe adunări autoritățile curățau locul așa cum se cosește un gazon: slujitorii noștri erau arestați pretutindeni, iar grupării i se dădea o mare libertate în acțiuni.

În timp ce un număr record al fraților noștri stăteau la închisoare și, dorind să-I aparțină numai lui Hristos, apărau, cu ultimele puteri, libertatea duhovnicească, înfăptuind totodată pe larg misiunea mântuirii, gruparea pășea cu încredere pe calea compromisurilor cu lumea. Slujitorii Consiliului Bisericilor erau condamnați la noi termene fără a fi puși în libertate, iar frații rămași își puneau semnăturile pe petițiile de mijlocire, în care se spunea că avem nevoie de anularea limitărilor antibiblice neîntemeiate și considerăm ilegal amestecul celor din afară în viața bisericii.

În timpul acela încordat gruparea scria declarații diametral opuse, pe care slujitorii-apostați își puneau semnăturile fără sfială. Printre semnatari sunt și de cei excomunicați. Ei au început să cheme adunările la înregistrare în baza legislației în vigoare, care se amestecă în viața bisericii și o supune lumii. Ba chiar își vedeau sarcina de a înregistra toată uniunea în condiții de lepădare de Dumnezeu. Încălcând hotărârile frățești întemeiate pe Cuvântul lui Dumnezeu, ei

La întoarcerea
întemnițaților
N. P. Hrapov,
N. Gh. Baturin.
Novosibirsk
1965

O întrunire a tineretului. Novosibirsk, 1965

Спаситель мира – Христос
о так возлюбил Бог мир,
л Сына Своего единородного,
всякий, верующий в Него,
не погиб,
ю имел жизнь вечную

Comunitatea locală din Novosibirsk a UB CEB. Anul 2000

s-au declarat independenți, autonomi și, cu de la sine putere, au început înregistrarea proclamând deschis într-o scrisoare programul lor păcătos.

Cu alte cuvinte, ei au atentat la Evanghelie și la autoritatea lui Hristos în biserică. Căci a înregistra frățietatea cu condiția respectării Legislației cultelor înseamnă a-L înlătura pe Dumnezeu și pe Hristos nu numai din slujirea noastră și din viața adunărilor, ci și din inimile noastre; înseamnă a duce pe calea păcatului fiece biserică și fiece suflet. Și atunci ce fel de independență e aceasta?! Ce descoperire e aici? Ce fel de putere a lui Dumnezeu? Pe această cale nu ne așteaptă nimic, în afară de cădere.

În autorizare ei vedeau o bază pentru evanghelizare. Dar, pierzându-L pe Dumnezeu din biserici și din suflete, ce fel de evanghelizator poți deveni?! A te abate de la învățătura lui Isus Hristos, a te lepăda de Evanghelie și a avea totodată posibilitatea predicării largi? Pe cine și la ce credință vor converti acești evanghelizatori?! Se poate oare evangheliza fără Dumnezeu? Domnul zice: „...Și-Mi veți fi martori“, dar nu singuri de la sine, ci „...când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi...“ (Fapt. 1: 8). Iar puterea lui Dumnezeu vine peste noi numai pe căile sfințeniei.

După ce au lansat apelul deschis la înregistrare, acestor oameni li s-a permis să plece liber în Occident. Colaborând cu VSEHB, ei au început să răspândească, prin toată lumea, zvonuri că la noi nu sunt întemnițați pentru lucrarea lui Hristos, că în țara noastră se pot exercita liber practicile religioase, dacă pășești pe calea relațiilor „chibzuite“ cu statul. Acesta a fost cel mai neplăcut, cel mai groaznic fapt al apostaziei. Cei din afară îi foloseau pe acești oameni pentru a exercita o mai mare presiune asupra adunărilor noastre și au început să persecute în mod intens bisericile rămase fără slujitori.

De aceea, nu întâmplător, reprezentanții creștini de peste hotare, venind în țara noastră, intră în contact, în primul rând, cu gruparea. Însă pentru creștinii veghetori e clar un lucru: cei care au frică de Dumnezeu, dacă se și rătăcesc, atunci nu pe mult timp.

În ultima vreme în presă a apărut, în repetate rânduri, afirmația că Legislația cultelor, ba și Decretul, sunt într-o contradicție inadmisibilă cu Constituția țării noastre și, cu atât mai mult, nu mai corespund nicidecum literei și spiritului Pactelor universale cu privire la drepturile omului.

Pentru noi însă Legislația e în contradicție, întâi de toate, cu Biblia și a ne supune ei este inadmisibil. Iar cel care vrea să piară pe calea neascultării de Dumnezeu las' să caute căi de compromis cu VSEHB și cu gruparea.

E puțin probabil să se producă în ei vreo schimbare. Și aici nu e chestiunea alegerii lor. Pentru slujitori vine uneori timpul despre care apostolul mărturisește: „Este un păcat care duce la moarte; nu-i zic să se roage pentru păcatul acela“ (1 Ioan 5: 16). Domnul l-a mustrat pe Iuda până la o vreme, iar apoi a sosit clipa când harul lui Dumnezeu s-a sfârșit pentru acest om și Domnul i-a spus: „Ce ai să faci, fă repede“ (Ioan 13: 27). Adică: să te ducă dorința inimii tale la sfârșitul tău.

Uitați-vă la purtarea lui faraon. După previziunea Sa, Domnul știa că el e crud, dar i-a dat totuși vreme și posibilitate să dea dovadă de chibzuință și ascultare. Întâmpinându-i pe Moise și pe Aaron — trimișii Domnului —, Faraon a putut să reacționeze altfel la cuvintele lor, dar, împietrindu-și inima, a zis: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui?... Eu cunosc pe Domnul, și nu voi lăsa pe Israel să plece“ (Exod. 5: 2). El a epuizat harul lui Dumnezeu, de acum nu mai era stăpân pe sine și, primindu-și încă în viață răsplata, a cules, ca și Iuda, urmările alegerii sale.

Adepții grupării, îndeosebi conducătorii, au nevoie de pocăință personală. Ei au păcătuit și au fost o pricină de păcătuire pentru tot poporul lui Dumnezeu — exact în aceeași măsură trebuie să li se extindă și pocăința. Să meargă și să-și ceară iertare de la toți cei pe care i-au nedreptățit și să le întoarcă ceea ce le datorează. Iar ei și-au răspândit documentele pe larg!

În proiectul pe care ni l-au transmis e scris (apropo, după observațiile noastre ei l-au schimbat): „Noi nu ne putem ocupa de politică, dar nici nu putem să-i educăm pe credincioși apolitici“. Ia te uită cum sună! Deci, îi vor educa politic! Iar politica nu știe regulile de bună purtare. În politică nu există prieteni permanenți, ci sunt interese permanente. Politicienii își schimbă prietenii în dependență de avantaj. Acesta e felul de comportare al lumii! Ea e toată așa.

Noi însă avem un cu totul alt Duh! Avem o altă lege! Avem un singur Prieten, Căruia nu-I putem fi necredincioși. El este Împăratul împăraților și Domnul domnilor. De aceea aici gruparea a pierdut nu doar ceva neînsemnat, ci a respins călăuzirea Dumnezeiască. Iată starea adevărată a conducătorilor de bază ai grupării.

Apoi au acceptat convorbirea cu VSEHB, între ei s-au stabilit contacte. Apreciind toate aceste fapte, slujitorii noștri au luat hotărârea în biserici și în Comunitățile regionale: pe cei cinci care au semnat documentul să nu-i considerăm de frați și să nu avem cu ei părtășie duhovnicească. Procedând astfel, căutam, în primul rând, să corespundă hotărârea noastră duhului Scripturii, Duhului Sfânt. Iată ce e principalul!

Mai mult decât atât, unul dintre cei care semnaseră documentul cu chemarea la înregistrare cu condiția respectării Legislației (pe atunci el era încă în frățietatea noastră) și-a scris pe 22 de pagini sfaturile și propunerile sale și le-a dus la KGB. (M-a familiarizat cu acest document un slujitor competent.) În document e scris că „în conformitate cu legea *[astfel înțelege autorul* — Gh. K.*]*, organul executiv al bisericii trebuie să controleze loialitatea politică a credincioșilor“. Vă dați seama ce miniKGB trebuie să funcționeze în biserică?! E îngrozitor! Nu e de mirare că, având un asemenea mod de a înțelege lucrurile, ei au găsit limbă comună cu autoritățile și adunările lor au fost înregistrate printre primele.

În continuare autorul scria în documentul său că „fără permisiunea autorităților, botezul, frângerea pâinii, adunările de părtășie, rugăciunile se consideră o încălcare a legii, urmată de sancțiunile respective, lucru despre care nu pot fi două păreri“.

Vă puteți imagina cum le-au fost pe plac neprietenilor asemenea lideri! Ce nădejde le-au insuflat acești slujitori că e ușor a frânge biserica! Iată de ce am refuzat să mergem împreună cu ei și, în Numele Domnului, le-am spus: „Dumnezeu să vă mustre! Noi nu împărtășim opiniile dumneavoastră! Puteți merge pe calea ce v-ați ales-o, iar noi vom continua să-L urmăm pe Domnul cum ne-a poruncit El!“

Ivan Iakovlevici Antonov a fost condamnat de două ori anume pentru că avea de gând să ia măsuri cu liderii grupării. Acolo era raionul său de activitate. Frații discutau deschis și, bineînțeles, erau ascultați în secret de organele securității. După aceste discuții dumnealui a fost întemnițat, iar cei ce se grupaseră luptau cu siguranță și atrăgeau la înregistrare și alte biserici. Am fost nevoiți să ținem piept unei lupte crâncene cu acești oameni. Foarte crâncenă!

Ce putem spune despre al treilea slujitor, care știa hotărârea unanimă a Consiliului Bisericilor de a ne înregistra numai în cazul posibilității de a păstra biserica exclusiv sub conducerea Duhului Sfânt? Contrar hotărârii frățești, el a transcris cererea de înregistrare excluzând esențialul, ceea ce are o influență hotărâtoare asupra destinului bisericii. Adunării unde era el slujitor i s-a eliberat un certificat cum că e înregistrată și că poartă răspundere de activitatea sa în conformitate cu Legislația cultelor religioase din 1929.

Cei din afară au răspândit repede asemenea modele de slujire, modele după care se încalcă credincioșia față de Domnul, dându-le drept exemplu prin adunările prigonite, ai căror slujitori erau în temnițe. Prin represiuni, ele erau silite să accepte tipul trădător de înregistrare.

> ***Dacă Domnul nu ne-ar fi încercat în aceste lucruri și noi, înfricoșându-ne, am fi mers după înregistrarea autonomă ori după oricare alta, vă spun deschis: astăzi nimeni n-ar fi ridicat în țară problema necesității de a schimba legea cu privire la religie și de a reexamina constituționalitatea articolului 52. Dar noi suntem suflete vii, pietre vii și trebuie să zidim un templu duhovnicesc, ca să locuiască în noi harul lui Dumnezeu și să răspândim în jur mântuirea lui Dumnezeu.***

Dacă Domnul nu ne-ar fi încercat în aceste lucruri și noi, înfricoșându-ne, am fi mers după înregistrarea autonomă ori după oricare alta, vă spun deschis: astăzi nimeni n-ar fi ridicat în țară problema necesității de a schimba legea cu privire la religie și de a reexamina constituționalitatea articolului 52. Dar noi suntem suflete vii, pietre vii și trebuie să zidim un templu duhovnicesc, ca să locuiască în noi harul lui Dumnezeu și să răspândim în jur mântuirea lui Dumnezeu.

Vorbind de VSEHB și de grupare, trebuie să spunem că nu putem merge cu ei pe aceeași cale nu pentru că lor le este îngăduit, iar nouă nu. Cine vrea să moară duhovnicește? Noi nu ne vrem moartea. E destul să facem un pas în întâmpinarea lor și îndată ne așteaptă moartea! De aceea nu acceptăm apropierea cu ei și nici altora nu le recomandăm. Iată poziția noastră. Și ea e întemeiată pe Evanghelie.

Aceeași poziție avem și față de cei din afară. E rațional oare să condamnăm VSEHB și gruparea pentru legătura cu ei, iar noi înșine să căutăm aceste contacte?

Se poate ajunge la unitatea cu VSEHB și cu gruparea (sau opoziția) numai acceptând punctul lor de vedere. Noi însă suntem gata pentru unitate pe calea îngustă, pe calea curățării și sfințirii. N-avem de gând să părăsim căile Domnului. Odată ce am consimțit să mergem pe calea biblică sub călăuzirea Duhului Sfânt, trebuie să ne încredem pe deplin în Dumnezeu fără a privi îndărât, fără a cântări cât sânge vom fi nevoiți să pierdem, câte puteri și răbdare să cheltuim. Noi am ales această cale deoarece ea unica e mântuitoare, e cea mai binecuvântată, cea mai mângâietoare. Să ne ținem de ea și de acum înainte.

Avraam, jertfindu-l pe Isaac, a hotărât în inima lui să se despartă de unicul fiu și numai atunci Domnul i-a spus: „...Știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine“ (Gen. 22: 12).

Frățietatea noastră a mers și ea pe calea jertfirii de sine. Noi i-am osândit mai întâi pe cei dinăuntrul bisericii, ne-am osândit pe noi înșine și Domnul ne-a condus pe calea suferințelor. Fără a fi puși în libertate, slujitorii erau condamnați la noi termene, ba nu numai o dată, însă poporul lui Dumnezeu n-a cârtit. Și atunci, văzând pregătirea noastră lăuntrică de a sta în închisori până la moarte, Domnul a început să-i judece pe cei din afară. De aceea trebuie să-I rămânem credincioși până la sfârșit și, după ce ne va încerca ca pe Avraam, El ne va zice: „...Pentru că ai făcut lucrul acesta... te voi binecuvânta foarte mult...“ (Gen. 22: 16, 17).

În anul 1961, când s-a început mișcarea pentru trezirea bisericii, privind la ceea ce se vede, noi am spus: „Nu avem nici o șansă de succes! Înfrângere sută la sută!“ Dar când am privit la Hristos în ceruri, ne-am amintit făgăduințele Lui nestrămutate, ne-am îmbărbătat și am spus: „Cu Hristos vom obține o biruință deplină“.

Astăzi nu avem încă o biruință totală. Chiar și în rândurile slujitorilor unii se clatină, deși duhul general al consfătuirii e duhul bucuriei, e duhul mulțumirii față de Dumnezeu. Și totuși Domnul ne-a înzestrat cu esențialul — cu prezența Sa. După anii ’30, ani de groază, după „Directivele“ VSEHB noi am ajuns la biruință! În noi locuiește puterea lui Dumnezeu! Ne călăuzește Domnul! Sfânta Scriptură e legea noastră fundamentală și sacră, e singura călăuză pentru acțiune!

LUPTA DUPĂ LEGEA LUI DUMNEZEU

„Tu dar, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus. Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții. Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Hristos. Nici un ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a înscris la oaste. Și cine luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu s-a luptat după rânduieli“ (2 Tim. 2: 1-5). Ce povață minunată i-a dat învățătorul experimentat tânărului său discipol! Deși aceste cuvinte aparțin peniței apostolului Pavel, totuși ele sunt repetarea celor spuse de Hristos mai înainte. El a proclamat cel dintâi: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze“ (Mat. 16: 24). „Oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu“ (Luc. 14: 33). Pericolul de a încălca această poruncă a lui Hristos, adică de a lupta nu după rânduiala lui Dumnezeu, există până în prezent. Câți creștini au trăit și au plecat în veșnicie fără a bănui măcar că au luptat nerespectând rânduiala! Toată viața au trăit cum au vrut, și nu cum a poruncit Dumnezeu. Ei L-au urmat pe Domnul fără a se lepăda de tot ce au, de aceea n-au propășit în lucrarea Domnului, iar unii slujitori au devenit chiar vrăjmași ai crucii lui Hristos.

Cum să luptăm după rânduiala lui Dumnezeu? În Cuvântul Domnului sunt menționate limite destul de stricte care determină gradul ascultării noastre de Dumnezeu și de poruncile Lui. Toată viața și slujirea celor care se supun pe deplin Domnului se aranjează într-o perfectă ordine, într-o luptă după rânduiala lui Dumnezeu, care, potrivit Cuvântului Domnului, este încununată. Iar dacă luptăm nerespectând rânduiala Domnului, atunci oricât de elocvent am propovădui, orice hotărâri am lua de ordin bisericesc, ori regional, ori pe planul întregii frățietăți — nu vom avea succes.

Și de-ar fi numai lipsită de încununare această luptă, în care nu se respectă cerințele lui Dumnezeu. Chestiunea e mult mai serioasă: „Umblarea după lucrurile firii pământești, este moarte... este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună“ (Rom. 8: 6, 7). Iată ce se poate întâmpla cu cei care figurează în rândurile poporului lui Dumnezeu și n-au însușit noțiunile elementare ale luptei după lege. Nu undeva, ci în biserică; nu cineva, ci creștinii nu respectă 90% din poruncile lui Dumnezeu. Iar când ne supunem numai unor porunci ale Domnului, numai la alegere, împlinim numai ceea ce ne este convenabil și ușor, atunci Dumnezeu nu conlucrează deloc cu noi.

Să nu credem că apostolul, vorbind despre gândurile la cele pământești, despre umblarea după lucrurile pământești, ne prezintă una dintre variantele admisibile ori inofensive ale gândirii răspândite în mediul creștin. Nu și iarăși nu. El afirmă că creștinii care au un mod de gândire pământesc sunt, în primul rând, în vrăjmășie cu Dumnezeu, iar în al doilea rând, nu pot să se supună legii lui Dumnezeu. Nu e greu să presupunem câți astfel de potrivnici are Dumnezeu, ba și vrăjmași fățiși, chiar și în mediul slujitorilor, fără să mai vorbim de membrii de rând ai bisericii. Noi trebuie să abordăm aceste chestiuni cercetându-ne inima fiecare personal, dându-ne seama de toată responsabilitatea pentru slujba cu care am fost însărcinați.

Cel care vrea să fie un ucenic biruitor trebuie să se elibereze de orice ar influența relațiile sale cu Dumnezeu. Nimic nu trebuie să ne împiedice a ne supune lui Dumnezeu în ce privește slujirea. Dând atenția cuvenită soției, copiilor, noi trebuie să fim independenți și absolut liberi în chestiunile slujirii lui Dumnezeu. La cel dintâi gest al Lui, la cea dintâi poruncă trebuie să ne supunem numaidecât voii Lui. Îndată ce ne-a devenit clar unde vrea Domnul să ne vadă, anume locul acela și trebuie să-l ocupăm. Fie la închisoare, fie la amvon, fie că facem o lucrare importantă ori foarte neînsemnată — oricând trebuie să avem în inimă un singur răspuns: „Iată-mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule“!

Hristos ne preîntâmpină: „Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu“ (Luc. 14: 26).

„Nici un ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a înscris la oaste“ — repetă apostolul Pavel după Hristos. Însă mulți creștini și chiar slujitori nu cred această lege a lui Dumnezeu și trăiesc așa, de parcă nici nu există o asemenea poruncă. Predicând de la amvon, acceptând slujba de prezbiter, de diacon, de evanghelist, ei nu-I sunt consacrați lui Dumnezeu pe deplin. Cea mai mare parte a sufletului și-o dăruiesc familiei, soției, copiilor, odihnei, câștigului și cred că Îi sunt plăcuți marelui Păstor. Când se întâmplă să fie discutate unele chestiuni privitor la isprăvnicia duhovnicească a bisericilor, chestiuni în care nu pot fi două păreri și unde trebuie luată fără șovăire o hotărâre urgentă, ei se sfătuiesc cu carnea și cu sângele, iau în considerație, în primul rând, cerințele firii ocolind calea jertfirii de sine necondiționate.

Lupta după lege începe de la lepădarea de sine. „Dar lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos... Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui“ (Filip. 3: 7, 8, 10). Câte a îndurat apostolul străbătând calea ce-i stătea înainte, câte a suferit! El s-a luptat într-adevăr după lege și lupta vieții lui este încununată.

Vorbind de lupta după lege, Domnul dorește să înțelegem că legea are întotdeauna limite stricte. Nu se încununează lupta celui căruia i se pare strâmtă calea îngustă, care se împotrivește rânduielilor lui Dumnezeu. Asemenea păstori, pentru a-și îndreptăți samavolnicia, încep a vorbi lucruri stricăcioase și îi atrag pe calea lată pe alții, devenind, cu regret, lupi răpitori. Astăzi întâlnim mulți „hristoși“ mărunți, apăruți de la sine, care atrag poporul lui Dumnezeu după ei.

Din orice punct de vedere am analiza chestiunea luptei după lege, ajungem neapărat la concluzia: fără ascultare de Hristos, fără lepădare de sine, nu vom putea lupta conform legii. Iar legea luptei adevărate e stabilită de Domnul, e prescrisă de Însuși Duhul Sfânt. Dacă ne supunem legii lui Dumnezeu, dacă avem o teamă sfântă de Cuvântul Lui, totul va fi încununat de binecuvântare în viața noastră și biruințele în lupta duhovnicească ne vor fi asigurate.

Celora care luptă după lege nu le este greu să cunoască voia lui Dumnezeu, întrucât auzul lăuntric al inimii lor e receptiv la ceea ce zice bisericilor Duhul, mai ales când poporul lui Dumnezeu e într-o stare de criză spirituală.

Nu oricui Domnul îi descoperă intențiile și planurile Sale, ci numai celui al cărui auz e dispus spre o ascultare de Domnul necondiționată, celui care luptă după lege și care, pornind pe urmele Domnului, s-a lepădat de toate luându-și crucea chiar de la primii pași. Unui asemenea creștin Dumnezeu îi va descoperi neapărat voia Sa, lui îi vor fi clare multe adevăruri adânci și „tot ce începe, duce la bun sfârșit“.

A doua condiție a luptei după lege este credința. Credința care merge pe calea biruințelor! O altă cale credința adevărată nu cunoaște. „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd“ (Evr. 11: 1). Domnul a spus: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ“ (Mat. 28: 18). Iar apoi i-a investit cu ea pe ucenicii Săi: „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma“ (Luc. 10: 19). Având asemenea împuterniciri nelimitate, biruințele în lupta duhovnicească sunt plănuite dinainte. Și le planifică credința.

Credința nu e un vis, nu e o presupunere, ci o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite („realizarea lucrurilor nădăjduite“ — *Trad. rus.*) și o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd! Noi putem plănui lucrurile nădăjduite pe ziua de mâine, putem plănui pe anul viitor, dar putem să plănuim și pe zece ani înainte și să așteptăm biruințe binecuvântate și în munca de evanghelizare, și în munca de zidire duhovnicească a bisericii, și în munca de sfințire a poporului lui Dumnezeu. Întrucât Domnul este Cel ce ne-a dat această făgăduință, ea va fi împlinită cu o exactitate absolută. Dumnezeu nu numai că ne garantează succesul, ci și, „prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi“ (Efes. 3: 20). El ne trimite har după har, dacă facem în ascultare ceea ce Îi este plăcut.

Puterea care asigură împlinirea poruncilor lui Dumnezeu este nemărginită, după cum este nemărginit Dumnezeu Însuși! El e la fel de puternic și aici, în sfinții Săi, precum este puternic în ceruri! Dacă cei preaiubiți de Domnul se roagă și plănuiesc să elibereze biserica de această dependență de lume, ea va fi eliberată de acest păcat. Dacă plănuim biruința în lucrarea de evanghelizare, ea va fi realizată cu puterea lui Dumnezeu prin lupta noastră după rânduiala Lui, prin lupta cu lepădare de sine. Pentru obținerea acestor biruințe nu trebuie să ne facem planurile noastre, ci să ne supunem voii lui Dumnezeu, bine cunoscute, clare și concrete.

Care e conținutul principalei porunci a lui Dumnezeu? „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit...“ (Marc. 16: 15, 16). Să predicăm! Să învățăm! Să botezăm! Iată voia directă a Domnului, dorința Lui sfântă. Cum putem să nu-L ascultăm pe Domnul?! Oare nu vom dori să ne lepădăm de tot ce avem ca să împlinim această poruncă? Nimic nu trebuie să ne rețină. Să nu stăm în cumpănă: 70% — familiei, iar 30% — lui Dumnezeu. Dacă de la consacrarea deplină lui Dumnezeu ne reține chiar și un procent, pe care am hotărât să-l dăm familiei, nu mai facem de-acum pe placul lui Dumnezeu. În cazul consacrării noastre depline Domnul Își asumă grija pentru nevoile familiei noastre. Satisfacerea nevoilor personale e ceea ce se dă pe deasupra celui neprihănit, care se supune lui Dumnezeu, care caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui (Mat. 6: 33). Iar Împărăția cerurilor până acum „se ia cu năvală, și cei ce dau năvală, pun mâna pe ea“ (Mat. 11: 12). Dați năvală, adică depuneți toate eforturile pentru o viață de consacrare, pentru o viață de lepădare de sine. O astfel de putere ne-a dat Domnul. Dacă mergem pe calea plăcută lui Dumnezeu, ne putem folosi de această putere și Dumnezeu Însuși, împreună cu oștirea Sa cerească, ne asigură împlinirea făgăduințelor Sale. Ne înzestrează din plin cu puterea Duhului Sfânt și noi avem o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite și, prin credință, le realizăm.

Дому Твоему, Господи,
принадлежит святость на долгие дни

Biserica UIB CEB de la Vulcănești. Moldova, 2007

ЦЕРКОВЬ г.ПЕРМИ
21 марта 1976 года

Biserica din or. Perm a UB CEB. 1976

Ce lucruri nădăjduim noi? — Nădăjduim ca prin noi, oameni neputincioși, să se descopere marea lucrare a slăvii lui Dumnezeu! Noi nădăjduim și așteptăm să se preamărească încă pe pământ prin Biserica lui Hristos sfințenia lui Dumnezeu, atotputernicia Lui în lucrarea de propovăduire a Evangheliei. Dacă doriți fierbinte împlinirea voii lui Dumnezeu în viața dumneavoastră, plănuiți prin credință! Dar începeți-vă calea de la lupta după lege, plină de jertfire, de la lepădarea de sine și atunci legea de nestrămutat a lui Dumnezeu se va împlini neapărat, succesul în lucrarea Domnului vă va fi asigurat. Domnul, din partea Sa, va împlini exact făgăduințele Sale: vă va apăra, vă va întări, vă va mângâia, vă va binecuvânta! Dumnezeu Își reține îndurările făgăduite numai în cazul când din partea noastră nu sunt respectate condițiile puse de El.

Credința plănuiește biruințele duhovnicești și le realizează pas cu pas. Ea înaintează val după val împotriva vrăjmașului sufletelor omenești. Teritoriu după teritoriu este cucerit pentru Împărăția lui Dumnezeu. Numai când stăm pe o asemenea poziție de înaintare se împlinește cu privire la noi făgăduința Domnului: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului"! Numai când vestim cu îndrăzneală celor păcătoși Evanghelia nimic nu ne va vătăma! „Vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma..." (Marc. 16: 18). Iar dacă n-am însușit noțiunile elementare ale încrederii în Domnul, n-am însușit simplul adevăr al ascultării absolute de poruncile Lui și încercăm să ne facem ucenici ai lui Hristos cu condițiile noastre — nu vom izbuti nimic. Legile lui Dumnezeu sunt de nestrămutat. Dumnezeu nu Se schimbă și nu va îngă-

Perm, 1990

dui să-I pătăm poruncile. El nu poate accepta compromisul cu firea noastră. El e tenace când noi păcătuim. Lucrarea harului mântuitor e de o sfințenie absolută și Dumnezeu nu va îngădui nici o deviere, nu va permite să fie lărgită calea îngustă, să fie adaptată la inima omenească mândră și vicleană. Când avem o atitudine necuvenită față de jertfa lui Hristos, atunci sfințenia sângelui de jertfă al Domnului își încetează lucrarea asupra noastră și noi nu vom căpăta nimic de la el. Domnul vrea să ne ducă în ceruri pe calea Lui unică și sfântă: prin sângele Fiului lui Dumnezeu. El Însuși a intrat în ceruri numai după isprăvirea jertfei de pe Golgota.

Nu trebuie să rămânem în necunoștință cu privire la ziua de mâine. Ea va fi așa cum o va plănui astăzi credința. Dacă Îi vom zice Domnului: „Te voi urma chiar și la moarte și nu pentru că mă tem de biciul Tău, ci fiindcă sarcina Ta e ușoară pentru mine și e o mare bucurie a mă supune tuturor poruncilor Tale. Din dragoste pentru Tine Îți dau inima mea renunțând la orice atașament al firii pământești" — atunci El va încununa o asemenea luptă cu binecuvântări îmbelșugate.

Porunca Domnului de a lăsa, în Numele lui Hristos, soția, copiii se referă nu numai la soți. De împlinirea acestei porunci depinde și binecuvântarea soției. Ea numai în mod mijlocit (prin soț, întrucât el este capul) va putea intra în binecuvântare, dacă nu-l va împiedica în slujba lui Dumnezeu. Iată cum trebuie să fie lupta comună după lege a soțului și a soției, care se va extinde și asupra copiilor și ei vor intra în binecuvântarea lui Dumnezeu. Orice altă luptă nu numai că pricinuiește pierdere și nu e după lege, ci chiar e îngrozitoare, fiindcă ne face vrăjmași lui Dumnezeu. „Umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu" — iată ce se va întâmpla cu noi, deși purtăm numele înalt de creștini și ne numărăm în rândurile copiilor lui Dumnezeu.

Noi suntem datori, după cum am amintit deja, să cunoaștem și să împlinim condițiile principale ale luptei duhovnicești. Nu trebuie să existe piedici spre împlinirea lor, toate pot și trebuie depășite. Să nu ne temem de dezbinare în familie, de delimitare în societate. Domnul a vorbit cel dintâi despre despărțire: „Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, și pe noră de soacra sa" (Mat. 10: 34, 35). Oricui vă împiedică în viața sfântă dați-i ultima dumneavoastră cămașă, ultima bucățică de pâine, dar rămâneți credincioși Domnului. Chiar dacă în familie cei mai apropiați: soția, mama, tata vă vor reține de la calea jertfirii de sine, urmați-L pe Domnul fără abatere, urmați-L în dragoste și smerenie, punându-l la locul lui pe

Adunarea din or. Perm a UIB CEB. 2005

oricine vă împiedică să împliniți voia lui Dumnezeu. Realizând prin credință calea urcării duhovnicești, calea supunerii absolute față de poruncile Domnului, ne vom vedea creșterea în cunoașterea Domnului, vom plănui biruințele lui Dumnezeu și, călăuziți de El, le vom obține spre binele Bisericii lui Dumnezeu.

Domnul ne va învăța cum să procedăm și pe tot restul frontului duhovnicesc. El ne va ajuta să conștientizăm necesitatea de a merge pe calea sfințirii – cei ascultători de Dumnezeu nu pot ocoli acest aspect important al vieții creștine. „Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră...“ (1 Tes. 4: 3). Aceasta e legea lui Dumnezeu! Ea nu ne îngăduie să ne abatem nici la dreapta, nici la stânga.

Legea lui Dumnezeu are limite stricte, dar nu crude! Sunt limitele iubirii. După cum mirele își iubește și își apără mireasa de orice atentate, la fel și Domnul Își iubește Biserica până la gelozie și nu admite samavolnicie în ea. Biserica nu poate fi astăzi captiva potentaților acestei lumi, iar mâine a altui ademenitor. Ea trebuie să fie consacrată pe deplin numai lui Hristos. Numai cu El ea planifică, prin credință, biruințe și le obține cu puterea lui Dumnezeu.

Nici închisoarea, nici un fel de oștiri cumplite nu-L vor împiedica pe Domnul să dea biruințe duhovnicești poporului Său dacă el rămâne în sfințenie, căci Domnul Își respectă și Își împlinește făgăduințele date. Noi trebuie să avem inima curată, să fim ascultători și să călcăm, prin credință, peste toată puterea vrăjmașului. Autoritatea pe care Domnul o dăruiește Bisericii Sale e de neschimbat și de neînvins. Să ținem minte: Domnul a obținut mai întâi El Însuși această biruință, iar apoi ne-a dăruit-o nouă. Astfel se stabilește într-un șir ordonat lupta după legea lui Dumnezeu, așa sunt principiile ei. În caz contrar, toată activitatea noastră nu e o luptă după legea lui Dumnezeu și devine o vrăjmășie împotriva Lui.

Iată de ce frățietatea trezită de Domnul e tenace față de amestecul celor din afară în chestiunile bisericii, e tenace față de slujitorii apostați care nu luptă după legea lui Dumnezeu. De aici vin dezbinările, conflictele. Unii consideră că „trebuie să rezolvăm totul frățește, cu bunăvoință, cu amabilitate, căci oamenii sunt feluriți...“ Dar aceasta ar însemna să lăsăm Biserica lui Hristos la bunul plac al satanei. Aceasta ar însemna să lucrăm împotriva lui Dumnezeu, să introducem în casa lui Dumnezeu urâciuni în ce privește chestiunile de dogmatică, precum și cele de zidire duhovnicească a Bisericii. A ne uni și a trăi în dragoste cu slujitorii care colaborează cu organele secrete e nimic altceva decât un cocteil satanic, în care e amestecat și satanicul, și Dumnezeiescul, și omenescul. Oare aceasta poate fi numită dragoste?! Noi vom trăi în pace și amabil, dar vom deveni dușmani fățiși ai adevărului lui Dumnezeu. Avem poruncă să trăim sfânt, să umblăm înaintea lui Dumnezeu în curăția inimii. „Temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: «Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui»; și: «Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!»“ (2 Tim. 2: 19). Așa am mers, prin mila lui Dumnezeu, depărtându-ne de fărădelege și în lucrarea de isprăvnicie a bisericii, și în viața individuală.

Iar alții și-au îndreptățit neglijența față de slujire: soția, chipurile, nu-i lasă, se împotrivește mereu. Și cum să muncești neavând pace?! Dacă soția are o astfel de părere despre slujire, atunci în dumneata, frate, în starea duhovnicească a dumitale ceva nu e în ordine. Să fie cuvântul soției decisiv când puneți în pământ castraveți. Aici să-i sădească dintr-un loc în altul, să conserve cum îi place, dar în lucrarea lui Dumnezeu cuvântul ei nu trebuie să predomine. Soțul trebuie să-L urmeze pe Domnul, și nu să fie complice la păcatul ei.

Privind în urmă la calea străbătută de frățietate, nu avem cu ce ne lăuda, decât doar cu un har deosebit al lui Dumnezeu, cu îndurarea Lui față de noi, prin care a trezit poporul Său și L-a condus pe calea Sa! Iar noi numai am mers, supuși, după El. Am făcut ceea ce eram datori să facem.

Urmându-L pe Domnul nostru, ne-am străduit să luptăm după rânduiala lui Dumnezeu, fiindcă L-am iubit întotdeauna și știam: cel care nu va lupta după rânduiala lui Dumnezeu nu va fi încununat! Dacă vrem să fim copii sinceri ai lui Dumnezeu, cu atât mai mult slujitori, atunci, mai întâi de toate, trebuie să recunoaștem: calea samavolniciei nu se încununează, pe ea e cu neputință să atingem scopul dorit. Știind cum trebuie să fie conform învățăturii Domnului calea luptei după rânduială, era neapărat nu numai s-o alegem, ci și să mergem pe această cale până la sfârșit. El ne-a poruncit: „Nevoiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă“

Întrunirea foștilor întemnițați și întemnițate din Comunitatea Belorusia a UB CEB. Brest, 1976

(Luc. 13: 24), căci „strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață...“ (Mat. 7: 14). „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roade...“ — zice Domnul (Ioan 15: 16).

De aceea noi n-am făcut nimic deosebit, ci doar ne-am supus adevărului și nu avem cu ce ne lăuda. Slujitorul lui Dumnezeu nu are altă cale, decât cea îngustă. Lui nu i se propune o alegere benevolă: a merge așa ori altfel. Lucrul acesta pot să și-l permită cei care abia s-au pocăit ori membrii neputincioși ai bisericii, dar e de neîngăduit pentru slujitori. Chiar și celor din timpul Vechiului Testament Dumnezeu nu pur și simplu le propunea, ci le poruncea, cum îi poruncise, de exemplu, lui Iosua: „Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta: «Întărește-te și îmbărbătează-te?...»“ (Ios. 1: 9). De la aleșii Săi, de la ispravnicii casei Lui Domnul cere credincioșie (1 Cor. 4: 2). Slujitorul trebuie să meargă pe calea luptei după rânduieli, a cărei bază o constituie lepădarea benevolă de tot ce avem și chiar de viața noastră (Luc. 14: 33). Pe calea rânduită de Dumnezeu merge numai cel care, în numele supunerii lui Hristos, nu se încurcă cu treburile vieții, nu împovărează cu nimic libertatea părtășiei cu Dumnezeu (2 Tim. 2: 4).

Calea noastră după Domnul începe de la împlinirea celei dintâi porunci a lui Dumnezeu. Ea este dată slujitorilor ca un imperativ, ca o poruncă spre împlinire obligatorie: „Tot așa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu“ (Luc. 14: 33). Cu toate acestea, nu numai în nemijlocita noastră apropiere, ci și în toată lumea vedem pretutindeni în jurul nostru biserici și creștini care luptă nu după legea lui Dumnezeu, care au declarat în auzul tuturor că se fac învățători, nedorind să devină mai întâi ucenici ai lui Hristos. Mulți s-au împotmolit astăzi în treburile pământești. Stăpâniți de frică, ei fac ceea ce le place lor. Drept spune Cuvântul: puțini găsesc calea îngustă (Mat. 7: 14).

Noi continuăm să credem că Dumnezeu rămâne și astăzi Acel Dumnezeu absolut, Care are plinătatea Dumnezeirii și a puterii (Mat. 28: 18). Și dacă El nu ne ajută în încercări, înseamnă că noi nu mergem pe calea cuvenită.

Voi citi în încheiere din unicul Psalm al lui Moise, al 90-lea, care se numește rugăciune.

ДОМ
МОЛИТВЫ
МСЦ
ЕХБ

Adunarea UIB CEB din or. Dubăsari. 2005

A fost cântăreț și Domnul nostru Isus Hristos. După ce a cântat, împreună cu ucenicii, cântări de laudă au urcat pe muntele Măslinilor. El a ieșit cu cântare în întâmpinarea chinurilor morții. Atunci se cânta Psalmul 22: „Am ajuns ca apa, care se scurge, și toate oasele mi se despart; mi s-a făcut inima ca ceara, și se topește înăuntrul meu... toate oasele aș putea să mi le număr. Ei, însă, pândesc și mă privesc; își împart hainele mele între ei, și trag la sorț pentru cămașa mea" (vers. 14, 17, 18). Aceasta a fost o cântare fără repetiții, dar inima Mântuitorului se dădea lui Dumnezeu la moarte și nouă spre mântuire.

Moise se ruga: „Să se arate robilor Tăi lucrarea Ta, și slava Ta fiilor lor!" (Ps. 90: 16). Care e semnificația acestor cuvinte? Peste fiii noștri duhovnicești, peste viitorul bisericii va străluci slava lui Dumnezeu! Ei vor vesti lumina lui Hristos. Așa este, dar numai atunci când noi, părinții lor, vom fi adevărați robi ai lui Dumnezeu, când în noi înșine se va arăta lucrarea Lui.

Știm că au fost râvnitori pe care Hristos îi mustra: „Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, când a zis: «Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești»" (Mat. 15: 7-9).

Astăzi decurg în liniște slujbele creștine din bisericile înregistrate și din cele autonome. Însă ei se bizuie pe legi omenești! Domnul zice: totul e în van! „Degeaba Mă cinstesc ei!" Nu le va folosi la nimic.

Iar când noi suntem robi ai lui Dumnezeu, când suntem adevărați luptători ai lucrării lui Hristos, când ne-am dăruit pe deplin spre a asculta de Dumnezeu și când nu de instrucțiunile omenești ne conducem, nu de năzuințele firii noastre pământești, ci ne supunem Cuvântului lui Dumnezeu, adevărului lui Dumnezeu, atunci lucrarea sfântă se va răsfrânge neapărat asupra fiilor noștri duhovnicești. Și Domnul, care a condus ieri poporul Său și a fost credincios făgăduințelor Sale, astăzi îi va conduce și pe fiii noștri pe calea spinoasă spre slava Sa.

Nu se va găsi aici nici un suflet, nici unul nu se va ridica să spună că Domnul a fost necredincios cu privire la el... Dar să ne întrebăm: noi I-am fost întotdeauna credincioși? Cred că s-ar ridica o pădure de mâini ca răspuns la această întrebare și am recunoaște: da, nu în toate I-am fost credincioși... Iată ce raport trist. Iar dacă dorim din toată inima să fim evlavioși, dorim să trăim o viață sfântă, atunci nici pe viitor nimic nu ne așteaptă decât ce e vestit în Cuvântul Lui: „Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniți" (2 Tim. 3: 12). Să nu ne temem de necazuri, căci ne aparține nu numai prezentul, ci și viitorul! Domnul este același ieri și azi, și în veci! Ieri ne-a condus prin Marea Roșie și noi am văzut minunile Lui. El a scos apă din stâncă, a vindecat și a înviat morții — acesta e Dumnezeul de ieri. Dar El e și Dumnezeul care ne apără astăzi! Și cum vom nădăjdui azi în El, așa va fi El și mâine pentru noi.

Țineți minte care era lucrul principal pentru Moise? După ce poporul, în lipsa lui, turnase vițelul de aur, Domnul a zis: „...Numai o clipă dacă M-aș sui în mijlocul tău, te-aș prăpădi...“ (Exod. 33: 5). Auzind cuvintele Domnului, Moise a plâns, iar apoi a zis: „Dacă nu mergi Tu Însuți cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici“ (vers. 15).

Nu prin Consiliul Bisericilor trăiește frățietatea, nu prin hotărârea bisericii, ci numai prin Domnul! Prin harul Lui! Prin puterea Duhului Sfânt! Prin iertarea pe care ne-o dă de fiecare dată. Prin mila și puterea Lui! Astfel trebuie să gândim și astfel să vorbim.

Dacă se vor schimba legile și vom fi nevoiți să pornim pe o cale nouă, atunci ne vom gândi la lucrul esențial: ca Domnul să meargă cu noi! Iată de ce suntem atât de neînduratori, după cum li se pare multora, față de VSEHB și față de opoziție. Ei ne cheamă pe calea despărțirii de Domnul, lucru după care sunt de neconceput și viața, și slujirea. Noi însă spunem întotdeauna în inima noastră: „Dacă nu mergi Tu Însuți cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici“. Totuna vom pieri. Căci atunci stăpânitorul veacului acestuia, cu sumedenia lui de slujitori, va înșela, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși. Iar noi vedem, după exemplul VSEHB, că până și cei mântuiți, rămânând fără Dumnezeu, au ajuns mai răi decât ateii.

De aici rezultă că trebuie să fim întotdeauna robi credincioși ai lui Dumnezeu, ca asupra generației ulterioare să se resimtă nu construcțiile noastre, nu faptele noastre de compromis, ci să se arate robilor Tăi lucrarea Ta și slava Ta fiilor lor! Să fim, în primul rând, noi înșine astfel. Și atunci, cu ajutorul Domnului, vom avea un viitor slăvit.

Rugăciune: *„Doamne! Îți mulțumim că, în această rugăciune a robului Tău, a bărbatului înțelept Moise, ne arăți cum trebuie să ne rugăm și să ne îngrijim de generația viitoare și, prin ascultarea taților, să-i transmitem slava Ta neamului de oameni care vine. Ajută-ne să intrăm în această robie sfântă și s-o purtăm cu răbdare, cu smerenie, atunci biserica va avea un viitor plin de slavă.*

Isus Hristos, minunatul nostru Domn! Adresându-Te lui Petru, l-ai întrebat: „Mă iubești mai mult decât aceștia? Atunci paște oile Mele mature, paște oițele și mielușeii — viitorul bisericii“. Astfel e asigurată viitoarea ei creștere, existența viitoare, slava viitoare. De aceea Tu alegi nu pur și simplu robi, ci pe cei care Te iubesc mai mult decât alții. Ajută-ne să iubim mai mult decât alții. Doamne, dăruiește-ne această inimă bună. Trimite-ne din belșug Duhul harului, ca să Te preamărim și aici, și în ceruri cu un imn veșnic de laudă. Iar aici ajută-ne să muncim spre slava Ta, mulțumindu-Ți și preamărindu-Te ca pe minunatul Dumnezeu Tată, Fiu și Duhul Sfânt. Amin.“

Adunarea UIB CEB din or. Brest, 2005
(prima biserică)

Taina vestirii Evangheliei

DARE DE SEAMĂ LA CONGRESUL UNIUNII BISERICILOR CREŞTINILOR EVANGHELICI BAPTIŞTI

(or. Tula, 16-17 octombrie 1993)

1993

Dragi prieteni, astăzi ne-am obişnuit atât de mult cu Evanghelia, care e tipărită acum din belşug, încât uneori uităm să ne supunem ei. Priviţi la biserica apostolică. Ea avea numai cărţile Vechiului Testament (ba şi ele se păstrau în sinagogi), dar rămânea în puterea Duhului Sfânt, în unitate „şi Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiţi“ (Fapt. 2: 47). Ce-i drept, ştim că mai apoi oamenii conduşi de firea pământească au strecurat în ea, foarte repede, pe furiş, erezii nimicitoare. Din această cauză biserica a început să sufere şi, încă pe timpul apostolilor, s-a adunat la primul şi, după câte ştim, unicul său sobor.

Mulţi au o părere greşită despre congres: că el trebuie să examineze problemele controversate: cine şi pe cine l-a ofensat, cine e vinovat şi cine are dreptate. Congresul nu e pentru dezbaterea chestiunilor personale. Aici nu se clarifică relaţiile personale. Apostolii s-au întrunit la congresul lor cu o singură problemă pe ordinea de zi: să îndrepte învăţătura, lucru pentru care şi fuseseră numiţi. La congres ei le-au spus un cuvânt ferm credincioşilor iudaizatori, care îi sileau pe cei întorşi la Domnul dintre neamuri să respecte Legea şi să fie circumcişi. Domnul a binecuvântat congresul lor. Ei au luat o hotărâre plăcută Duhului Sfânt şi au subliniat că viaţa noastră este în harul lui Isus Hristos, şi nu în Lege. Au formulat în scris decizia lor şi, hotărând în mod unanim, au trimis-o cu preaiubiţii Barnaba şi Pavel în bisericile unde avusese loc tulburarea. Citind scrisoarea apostolilor, credincioşii din Antiohia s-au bucurat de această îmbărbătare (Fapt. 15: 31).

De la congres trebuie să ducem pacea, orânduiala şi harul, înţelegerea dreaptă a adevărului. Iată ce trebuie să se răspândească în mijlocul întregului popor al lui Dumnezeu. Anume cu acest scop ne-am adunat la congres. Astăzi avem pe ordinea de zi o chestiune de importanţă vitală: alegerea căii înguste

---

„Vestitorul adevărului“, 1993, nr. 4

ori a celei late. Uneori se spune că pe calea lată merg necredincioșii. Nu e adevărat. Lumea rătăcește neavând nici o cale (Is. 53: 6; Rom. 3: 12). Pe calea cea lată merg astăzi, cu regret, mulți creștini.

* * *

Voi citi Cuvântul Domnului scris în Epistola către Efeseni:

„Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții, și pentru mine, ca, ori de câte ori îmi deschid gura, să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei“ (6: 18, 19).

Așadar, Duhul Sfânt ne cheamă, prin apostolul Pavel, să facem rugăciuni cu toată stăruința, dar nu pentru toți în genere, ci pentru sfinți; ne învață să-i susținem în rugi nu pur și simplu pe toți, ci pe frații noștri, care merg pe calea îngustă; să mijlocim nu pentru cei care provoacă tulburare și răspândesc erezii în poporul lui Dumnezeu, ci pentru cei ce luptă ca să apere adevărul lui Dumnezeu și care alcătuiesc adevărata Biserică a lui Hristos. Apostolul le amintea credincioșilor să se roage în toată vremea prin Duhul și pentru slujitorii lui Dumnezeu, ca să li se dea cuvânt și să facă cunoscută cu îndrăzneală taina Evangheliei. A-i povesti unui om păcătos despre Hristos ori a distribui Evanghelia prin intermediul bibliotecilor creștine încă nu înseamnă a fi vestitor. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune aici ceva mai mult: adevărata vestire a Evangheliei e o taină, care nu este descoperită fiecăruia. Pentru cei nesupuși și nenăscuți din nou ea rămâne a fi o taină — ei n-o vor afla. Dacă ea ar fi accesibilă pentru toți, apostolul n-ar fi scris aceste cuvinte.

Unii consideră că vestirea constă într-o organizare bine gândită: să se construiască o casă încăpătoare, să se tipărească mai multă literatură duhovnicească, să se adune tineri talentați, să fie organizată funcționarea bibliotecilor creștine, vestitorii să fie aprovizionați cu mijloace tehnice și cu valută, să invite evangheliști de peste hotare — și atunci se poate ieși în câmpul vast al evanghelizării... Oare în aceasta constă taina vestirii Evangheliei?! Bineînțeles că nu. Dumnezeu descoperă taina vestirii Evangheliei unor suflete aparte, pe deplin consacrate, care, prin harul răscumpărării, prin iertare și prin nașterea din nou, au devenit părtașe la lucrarea Duhului Sfânt, părtașe la viața veșnică, părtașe ale lui Dumnezeu! Învrednicindu-se de descoperirea tainei Dumnezeiești, acești slujitori merg ei înșiși pe calea îngustă și-i conduc, pe această cale, și pe păstoriți, străduindu-se să-i ducă în harul nașterii din nou pe toți cei ce doresc fierbinte lucrul acesta.

Câți creștini sunt astăzi în toată lumea, care nu știu ce înseamnă naștere din nou! Câți păstori și teologi cu diplomă sunt care n-au trăit acest har și n-au intrat niciodată în el!

Amintiți-vă bilanțul perioadei vechiului testament. Venind în casa lui Dumnezeu, în templul din Ierusalim, Hristos nu l-a mustrat pe cezar. Tulburat în duhul Său, Hristos a rostit cuvintele „Casa Mea se va chema o casă de rugăciune... Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari“ (Marc. 11: 17) nu adresându-le autorităților, nici cotropitorilor romani, care stăpâneau pe vremea aceea peste Israel, nici poporului simplu. În templu erau cărturarii și fariseii — minți excelente, cunoscători distinși ai Sfintei Scripturi, oameni consacrați din generație în generație în slujba lui Dumnezeu — ei alcătuiau cetele de preoți. Anume lor le erau adresate cuvintele Lui severe. Anume pe ei i-a alungat El din templu, care în timpul acela era, în fond, doar un simbol al prezenței lui Dumnezeu. Domnul dorea să locuiască, întâi de toate, în inimile preoților, însă ei, în persoana tuturor conducătorilor religioși, n-au înțeles această taină Dumnezeiască, au respins voia lui Dumnezeu cu privire la ei și de aceea au atras asupra lor o nenorocire îngrozitoare.

America, 1992

Hristos le-a dat sentința definitivă: „Iată că vi se lasă casa pustie“ (Mat. 23: 38).

La tot un asemenea final a ajuns și creștinismul la apusul perioadei nou-testamentale. E o priveliște îngrozitoare. Noi citim în Cuvântul lui Dumnezeu că ziua Domnului „nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință“ (2 Tes. 2: 3). Încă în timpul apostolilor, taina fărădelegii a început deja să lucreze (2 Tes. 2: 7). Iar în zilele noastre lepădarea de credință și taina fărădelegii se extind nu dincolo de hotarele bisericii, ci chiar în sânul creștinătății.

Creștini renăscuți sunt astăzi cât un strop în mare! Nu în marea lumii acesteia în general, ci în marea creștinătății. Pierzându-și esența — mântuirea și nașterea din nou —, creștinătatea și-a pierdut chipul adevăratei Biserici a lui Hristos. Creștinii adevărați, și cu atât mai mult ispravnicii bisericii, care au înțeles taina Evangheliei, sunt atât de rari ca stelele la orizont. Puținele făclii ale lui Dumnezeu luminează astăzi doar pe unele insulițe. Și totuși ele sunt și luptă mergând pe calea îngustă.

Nu demult noi am primit o scrisoare din America. Ni se scrie: „Noi le facem cunoștință oamenilor cu Hristos, dăruim literatură — avem posibilități mari. Oamenii vin la credință, merg la adunări, însă le rămân bolile de mai înainte: narcomania, alcoolismul, faptele amorale. Acestea sunt boli pur fizice. Pentru tratarea lor trebuie să angajăm medici calificați, iar pentru aceasta e nevoie de 10-15 mii de dolari pe săptămână...“ Ce putem spune despre astfel de oameni? Asemenea teologi n-au trăit nașterea din nou, din Duhul Sfânt, și acestor profesori nu le vor folosi la nimic dolarii, iar sărmanii păcătoși, pentru care ei își vor cheltui mijloacele, nu se vor vindeca niciodată. Domnul a luat asupra Sa suferințele și durerile noastre. El înlătură, într-o clipă, orice boală a păcatului din sufletul renăscut. Însă unor asemenea teologi e zadarnic să le-o spui, fiindcă ei au o credință rațională. Acești profesori nu L-au înțeles pe Cel care vindecă orice boală. Ei nu știu cum se naște omul pentru o viață nouă. Un prunc nou-născut n-a rostit încă nici un sunet, dar el e viu de-acum, respiră! Exact așa e și cu păcătosul de a cărui inimă Se atinge Duhul Sfânt: el se leapădă îndată de modul de viață din trecut și trece în proprietatea lui Dumnezeu. Astfel săvârșește Domnul nașterea din nou a sufletului! Astfel descoperă El taina Evangheliei celor puțini care se leapădă de tot ce au în această lume și chiar de viața lor (Luc. 14: 26).

Cândva, în timp ce credincioșii bisericii din Antiohia posteau și se rugau, Dumnezeu Însuși i-a pus deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru slujirea de propovăduire a Evangheliei (Fapt. 13: 2). Dar înainte de a fi trimiși de biserică, ei s-au recunoscut păcătoși nevrednici, au gustat harul iertător al Duhului Sfânt, au ajuns să cunoască plinătatea răscumpărării (1 Tim. 1: 13-16). Și atunci, primind slujba cu care au fost însărcinați, au devenit ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu și vestitori adevărați ai Evangheliei (1 Tim. 1: 11, 12).

Ucenicii lui Hristos, deși au avut posibilitatea binecuvântată de a se afla chiar alături de Domnul, de a vedea cum făcea El minuni, cum elibera sufletele nenorocite de sub puterea și vina păcatului, cum învia morții — totuși au fost trimiși să vestească taina Evangheliei numai după ce S-a coborât peste ei Duhul Sfânt, numai când au primit puterea Lui dătătoare de viață (Fapt. 1: 8). Iată ce nu le ajunge credincioșilor raționali și așa-numitei creștinătăți de azi. Ei nu au lucrul principal, fără de care vestirea Evangheliei e pur și simplu de neconceput — ei nu au Duhul Sfânt! Când vestitorul însuși capătă nașterea din nou, atunci el poate să înțeleagă ce nu-i ajunge altuia.

Pe lângă aceasta, noi știm că numai Duhul Sfânt poate să dovedească lumea vinovată în ceea ce privește păcatul (Ioan 16: 7-11). Nimeni nu poate să-și asume această sarcină. Numai Duhul Sfânt, având părtășie cu noi în timpul mărturisirii noastre, poate să-i atragă atenția păcătosului asupra păcatelor lui și să-l ducă la pocăință. Numai datorită Duhului Sfânt se naște un suflet nou pentru Împărăția lui Dumnezeu. Numai cei născuți din Duhul lui Dumnezeu alcătuiesc adevărata Biserică a lui Hristos.

Mulți vestitori contemporani nici nu au idee de supunere față de Duhul Sfânt și alunecă pe calea evanghelismului samavolnic. Lucrarea de propovăduire a Evangheliei li se pare cea mai ușoară. De ce să mai aștepte umplerea cu Duhul Sfânt? Păcătoși sunt mulți, literatură duhovnicească este — pleacă singuri! Acestea sunt idei străine, neevanghelice. Dumnezeu descoperă, prin Duhul Sfânt, după planul Său, taina vestirii Evangheliei (Efes. 1: 9). Orice credincios poate și trebuie să mărturisească păcătoșilor ce a făcut Dumnezeu cu sufletul lui — acesta este un lucru

Consfătuirea slujitorilor CB. Sunt prezente surorile Consiliului Rudelor Întemnițaților. or. Șahtî, 1990

bun și folositor (Marc. 5: 19). Trebuie chiar să-i iertăm pe cei ce vestesc în mod fățarnic. Apostolul Pavel se bucura și în acest caz (Filip. 1: 18). Însă, fără descoperirea tainei vestirii Evangheliei, fără umplerea de Duhul Sfânt, vestitorul nu se va afirma ca vestitor. Nimeni, nimic nu poate înlocui Duhul Sfânt. El este Personalitatea principală în munca de evanghelizare (Luc. 4: 18, 19).

Dacă e atât de simplu a propovădui Evanghelia, după cum cred unii, atunci de ce mulți dintre ucenicii lui Hristos s-au întors înapoi și nu-L mai urmau? Lor, ca și celor doisprezece, le fusese dată puterea de a scoate draci, ei văzuseră minuni, văzuseră puterea lui Hristos. Atunci de ce au găsit o pricină de poticnire? Ei au rămas nedumeriți auzind cuvintele lui Hristos: „...Dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă“ (Ioan 6: 53). Aceste cuvinte li s-au părut prea de tot, ei le-au înțeles în mod literal, dar, să dea dovadă de ascultare, n-au vrut și s-au întors de la Hristos. Și de ce să nu rămână cu Hristos încredințându-I, cu smerenie, toate problemele neclare?! De ce să nu rabde așteptând descoperirea tainei: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea“ (Ioan 13: 7)?! Iată-i: ucenicii neafirmați! Punând la îndoială înțelepciunea cuvintelor lui Hristos, ei nu s-au învrednicit să primească descoperirea Duhului Sfânt, în timp ce ucenicilor supuși, care stăteau alături, Dumnezeu le-a descoperit taina harului Său: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri“ (Mat. 16: 17).

Iar în situația de astăzi cei asemenea ucenicilor care s-au întors de la Hristos vor pleca să-și facă studiile, vor căpăta diplome de teologi și vor începe să spună: „Noi am fost cu Hristos! Acum autoritățile ne-au recunoscut! Acum suntem înregistrați!“ Nu, acești ucenici n-au pătruns tainele Evangheliei și, venind cândva la credință, nu s-au dăruit totuși Lui pe deplin spre ascultare. Căci numai cel care mănâncă trupul și bea sângele Fiului lui Dumnezeu rămâne într-o unitate strânsă cu Hristos. Și după cum Hristos are viața în El Însuși, la fel și prin cei care se hrănesc zilnic cu El, ca și cu pâine, Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, va transmite altor păcătoși viața. Hristos a pus viața veșnică într-o dependență directă de gradul de unire al urmașilor Lui cu jertfa Lui de pe cruce în sfințenia și curăția ei absolută (Ioan 6: 53).

Mulți au astăzi o credință rațională. Dar au ei o ascultare absolută, ca să li se descopere taina lui Dumnezeu, taina vestirii Evangheliei?

Trăim într-o vreme complicată. Astăzi frățietății noastre i se impune calea cea lată. Noi, care ani îndelungați am fost strâmtorați de prigoniri, cărora Domnul ne-a dat, în greutăți, un har deosebit și îndurarea de a rămâne independenți în slujire — suntem chemați pe calea îngrozitoare a abaterii de la adevăr. Ea poate fi numită: liberalism, modernism, ecumenism — oricum, dar aceasta este calea lată, al cărei sfârșit, potrivit cuvintelor lui Hristos, este hotărât dinainte: „...Lar-

O adunare lărgită în Asia Mijlocie. Tașkent, 1991

gă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea“ (Mat. 7: 13).

Ni s-au deschis noi posibilități și unora li se pare că acum se permite totul. Orientându-se spre această atotîngăduință, oamenii care nu înțeleg taina vestirii Evangheliei au desfășurat o largă activitate samavolnică. Neglijând călăuzirea Duhului Sfânt în viața personală, ei s-au încadrat în lucrarea evanghelizării fără a bănui că s-au făcut părtași la taina fărădelegii. Astăzi nu se supun Cuvântului lui Dumnezeu, cu regret, nici chiar slujitorii. Mulți nu simt nevoia de a fi umpluți de Duhul Sfânt. Ei consideră că pentru lucrarea de vestire e suficientă credința rațională și mijloacele tehnice și materiale personale. Însă e o profanare deja chiar gândul de a evangheliza lumea, neavând Duhul Sfânt în inimă, nefiind umpluți cu puterea de sus, pentru că el vine dintr-un suflet nerenăscut. Asemenea învățători falși erau și în zilele bisericii primare, sunt și la noi — suntem preîntâmpinați de acest pericol (2 Pet. 2: 1-3). Ei strecoară pe furiș erezii nimicitoare. Din pricina lor calea adevărului e vorbită de rău și mulți îi vor urma în destrăbălările lor.

Noi știm nu pe ce este zidit creștinismul în general, ci pe ce e zidită Biserica adevărată, pe care nu o vor birui porțile locuinței morților. Pe descoperirea personală de la Tatăl ceresc (Mat. 16: 17). De ce, repet, o mulțime de ucenici s-au întors de la Hristos? Fiindcă aveau o credință rațională. De ce numai unul dintre cei doisprezece a exclamat: „Doamne... la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut, și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu.“ (Ioan 6: 68, 69)? El avea credința pe care o descoperă Duhul Sfânt ca răspuns la smerenie și la consacrarea deplină, și nu ca răspuns la speculări duhovnicești și la încrederea prea mare în sine.

Mulțumiri fie lui Dumnezeu — în Consiliul Bisericilor suntem unanimi în toate problemele de bază. Am cugetat cu frații, ne-am rugat și ne-am întrebat unul pe altul: vrem să avem relații cu lumea? Toți au răspuns unanim: Nu! Vrem să depindem de stat? Nu! Tindem noi, Consiliul Bisericilor, să avem proprietate și drept de persoană juridică? Nu! Condamnăm noi tendințele unor adunări spre o autonomie absolută? Da! Ne străduim oare toți să înfăptuim sarcina principală a Bisericii pe pământ: a vesti lumii, care merge la pieire, mântuirea în Hristos? Da! De aceea noi, toți slujitorii Consiliului Bisericilor, dorim în mod benevol, unanim și conștient să rămânem pe calea îngustă și să fim în robia binecuvântată a ascultării numai de Dumnezeu până la ultima suflare. Luăm asupra noastră sarcina lui Hristos, căci ea este ușoară. În limitele strâmte ale ascultării ne este larg, fiindcă Dumnezeu este cu noi și Duhul Sfânt lucrează în poporul Lui!

Ne-au chemat pe calea largă a evanghelizării și doctorii în teologie veniți din Occident. Noi am examinat cu multă minuțiozitate propunerile lor. Am preîntâmpinat bisericile și le-am explicat credincioșilor: având părtășie cu cel pe care l-a trimis Duhul Sfânt, noi vom înțelege neapărat dacă e de la Dumnezeu omul acesta ori nu. Fie el din America, fie din Anglia ori din Angola: toți suntem egali sub cerul lui Dumnezeu. Când oamenii își deschid inima pentru Duhul Sfânt și Dumnezeu îi întrebuințează în slujire, ei ne sunt și nouă frați și îndrumători. Dar când ei aduc învățături străine, noi închidem înaintea lor ușile bisericilor și apărăm moștenirea Domnului. Este scris: „Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă, și să nu-i ziceți: «Bun venit!» Căci cine-i zice: «Bun venit!» se face părtaș faptelor lui rele.“ (2 Ioan vers. 10, 11). Nouă însă Dumnezeu ne-a poruncit: „...Să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu...“ (1 Ioan 4: 1) — și mai ales în vremea cea rea de pe urmă.

Apostolii își dădeau seama bine pentru ce au fost trimiși de Domnul: „Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese... noi vom stărui necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului“ (Fapt. 6: 2, 4). Aceasta a fost și sarcina noastră principală. Iată de ce ne-am purtat cu atâta severitate cu ereziile și cu oamenii care nu numai că le răspândeau teoretic, ci și le introduceau în viața practică a bisericilor. Noi știm că, dacă va începe să-i învețe pe membrii bisericii un om condus de firea pământească, care nu are legătură cu Dumnezeu, aceasta va fi o mare nenorocire: îi va învăța orice! Am fost unanimi cu frații în aceste chestiuni și am stat de veghe.

Adunându-ne regulat, noi începeam, de obicei, consfătuirile noastre cu comunicările din regiuni. Ne întrebam unul pe altul: cum se manifestă harul lui Dumnezeu în biserici? Nu este pe undeva vreun neajuns ori vreun cusur în slujire? Și când frații comunicau cu neliniște că în unele adunări, sub influența învățăturilor false, pătrund erezii, noi înțelegeam că trebuie să închidem ușile bisericilor pentru cei care le strecoară.

Când ni se comunica că unii vestitori au început să se îndeletnicească cu comerțul, ne ziceam nouă înșine și le spuneam și acestor oameni: un comerciant, un iubitor de bani, un om ce are patima câștigului, un afacerist — va nimici neapărat în sine păstorul. Căci s-a spus: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Fiindcă sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul, și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona“ (Mat. 6: 24). A îmbina slujirea lui Dumnezeu cu businessul e o catastrofă. Slujitorul lui Dumnezeu trebuie să muncească numai pe tărâm duhovnicesc. Dacă e păstor sau evanghelist, atunci trebuie să aleagă una din două: ori comerțul, ori slujirea duhovnicească. Și dacă el o alege pe prima, atunci vom ști: nu mai e slujitor — s-a dedat businessului. Ne-am străduit și aici să ne ținem împreună cu toată frățietatea de calea îngustă.

În viața și slujirea întregului popor al lui Dumnezeu ne conducem de Cuvântul neschimbat al Domnului și numai datorită acestui lucru Dumnezeu ne-a păstrat independenți de lume.

Pentru munca duhovnicească avem materialul „Despre sfințire“. El e tradus în limbile germană și română. În toți acești ani slujitorii bisericilor, uneori cu participarea fraților din Consiliul Bisericilor, au înfăptuit periodic lucrarea de curățare și sfințire. Lucrul acesta s-a răsfrânt în mod binefăcător asupra vieții membrilor bisericii și a păstrat frățietatea pe calea îngustă.

Pentru reprezentarea externă avem Statutul. Fiecare paragraf al lui este întemeiat pe Cuvântul lui Dumnezeu. Acest Statut a fost examinat și adoptat de către toate bisericile frățietății noastre încă în anul 1965 și în tot acest răstimp ne-a ajutat să trăim o viață duhovnicească independentă; el ne servește drept o îngrădire de orice năvălire din exterior; ne păzește de unirea cu lumea, ne reține de la înregistrarea în baza legislațiilor străine de învățătura lui Hristos; contribuie la menținerea părtășiei cu Dumnezeu și la unitatea întregului popor al lui Dumnezeu; însuflețește întreaga frățietate spre a păzi toți cu un suflet moștenirea viitoare a bisericii. Mulți frați și surori au avut de suferit greu în această luptă, însă Dumnezeu ne-a ajutat să apărăm dreptul copiilor de a fi prezenți la adunări și pentru ei s-a deschis accesul în biserică.

În Statutul nostru sunt prevăzute ca și cum patru niveluri, care cuprind, din punct de vedere structural, viața întregii frățietăți. Mai întâi de toate aceasta e biserica locală. Fără să aștepte indicații de sus, prin vestirea Evangheliei, ea naște din Duhul suflete noi, le botează, îi educă pe membrii bisericii, exclude, sfătuiește — într-un cuvânt, având plinătatea puterii și autorității date de Dumnezeu, muncește spre slava lui Dumnezeu după cum o îndeamnă Duhul Sfânt și cugetul. Bisericile locale sunt absolut libere în activitatea lor duhovnicească și organizatorică. Dacă vor — alocă mijloace pentru construcția unei case mari sau mici de rugăciune. Și cum hotărăsc, așa își înfăptuiesc orice planuri ale lor.

Mai departe — Comunitatea regională. La fel și ea pune deoparte din mijlocul său slujitori plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune și îi trimite să muncească în limitele regiunii susținând legătura dintre biserici. Apoi Comunitatea interregională. Fiind călăuziți de Duhul Sfânt, slujitorii interregionali aleg la aprecierea lor lucrători duhovnicești pentru slujirea în aceste regiuni și, luând în considerație nevoia frățietății, trimit slujitori vrednici pentru munca în Consiliul Bisericilor.

Astfel, fără a leza în drepturi bisericile locale și Comunitățile regionale, Statutul nostru îi cheamă pe toți copiii lui Dumnezeu să apeleze permanent la Cuvântul lui Dumnezeu și să procedeze după îndemnurile Duhului în toate împrejurările vieții, să-și aranjeze viața după placul lui Dumnezeu, fără a rupe și fără a dezbina Biserica lui Hristos. Statutul apără unitatea poporului lui Dumnezeu și ne cheamă să fim statornici în ascultarea de Domnul, să căutăm nu sprijinul lumii, nici a fi recunoscuți de ea, ci să căutăm puterea lui Dumnezeu, să căutăm a fi recunoscuți și călăuziți de El.

În ultimul timp în poporul lui Dumnezeu se propagă în mod stăruitor ideea autonomiei absolute a comunităților locale. De ce a apărut ea? Vorba e că în unele adunări ale frățietății noastre slujitorii care n-au vegheat s-au dovedit a fi ușor biruiți de interesul material și, bazându-se pe criteriile omenești în tratarea chestiunii evanghelizării, au deschis ușa bisericii pentru tot felul de organizații misionare și „învățători“ din Occident, care propagau adesea concepții neevanghelice și chiar eretice. Neglijând curăția învățăturii evanghelice, acești slujitori ai bisericilor noastre au început să permită forme periculoase de zidire duhovnicească și de vestire. Și când frățietatea îi oprea, ei au început să introducă în mod stăruitor ideea autonomiei absolute a bisericilor. Însă, încercând să dezbine frățietatea în republici, regiuni și după criterii naționale, ei au uitat că o asemenea autonomie îi este plăcută nu lui Dumnezeu: „...Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul“ (Luc. 22: 31). Domnul însă vrea să nu se piardă credința noastră în acel Unul, care este Capul Bisericii, ca noi să fim un Trup unic al lui Hristos, întărindu-ne reciproc și îmbogățindu-ne unul pe altul. După cum corpul omenesc nu poate funcționa în deplină măsură fără o structură ordonată, stabilită de Dumnezeu, la fel și în Biserica lui Hristos — numai „prin ceea ce dă fiecare încheietură... potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei“ tot Trupul își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu (Efes. 4: 16).

Acești oameni, luptând pentru o autonomie absolută, ei înșiși nu trăiesc autonom și s-au socotit drept împuterniciți să se amestece în viața întregii frățietăți și să facă o lucrare de distrugere pe scara întregii țări. Își trimit „operele“ lor de mare tiraj nu numai prin țară, ci și peste hotare. Prin ele răspândesc cu o insistență nepotrivită scorniri: că Consiliul Bisericilor încalcă autonomia comunităților locale. Mai fac și încercări de a argumenta teoretic autonomia absolută, pentru care nu poate fi găsită vreo confirmare în Cuvântul lui Dumnezeu.

Pentru a-și demonstra veridicitatea părerilor proprii, acești oameni au editat, în graba mare, lucrarea lor teoretică. Se numește „Șapte principii de bază ale creștinilor evanghelici baptiști“. În această broșură sunt inserate, cu denaturări (adeseori rupte din context și scurtate conștient), citate din revista „Баптист“ („Baptistul“), 1925, nr. 6-7. Astfel, de exemplu, în pagina 29 a revistei amintite, Mihail Timoșenko scria: „Alcătuind o familie duhovnicească, baptiștii trebuie să fie una și din punct de vedere organizatoric. «O turmă și un păstor!»“ Aceste cuvinte ei nu le-au citat în broșura lor.

Mai departe Timoșenko scrie: „În Rusia trebuie să fie o singură uniune a baptiștilor cu un centru unic, care să traducă în viață hotărârile și însărcinările congresului ordinar din Rusia. Împărțirea baptiștilor pe uniuni aparte, conform granițelor naționale sau politice din țara noastră, nu va aduce folos cauzei unității și acordului [...]. Istoria bisericii ne preîntâmpină de lucrul acesta“. Nici aceste cuvinte ei nu le-au scris în „operele“ lor, ca să nu-și dea în vileag faptele.

Mai mult decât atât, în ultimul timp acești slujitori, care luptă pentru autonomia absolută a bisericii, au recomandat adunărilor frățietății noastre statutul lor. Chiar la o examinare fugitivă a acestui statut devine evident că el contrazice pe deplin Cuvântul lui Dumnezeu și principiile fundamentale ale slujirii Domnului. Autorii lui,

în primul rând, pun biserica în dependență de lume prin înregistrarea prevăzută de statut;

în al doilea rând, lipsesc bisericile de egalitatea în drepturi introducând concepte străine învățăturii lui Hristos: „...Biserica se află într-o rudenie duhovnicească și în unire cu biserica MATERNĂ din sectorul Peresâp al or. Odesa și cu bisericile ei FIICE“ /p. 2/;

în al treilea rând, orientează adunările spre îmbogățire: „Biserica are drept de persoană juridică și are contul său de decontare în valută națională în întreprinderile bancare și de credit ale Ucrainei și peste hotare“ /p. 3/;

în al patrulea rând, pentru înfăptuirea sarcinilor bisericii nu se conduc de Cuvântul lui Dumnezeu și de Duhul Sfânt, ci se folosesc „de drepturile prevăzute de Legea Ucrainei «Cu privire la libertatea conștiinței și la organizațiile religioase» și de alte legi“ /p. 6/.

Chiar și examinarea acestor câtorva puncte este de ajuns deja pentru a scoate la iveală că orientarea unor asemenea statute este a distruge lucrarea lui Dumnezeu. Mai ales că toți cei care își scriu statutele și rezoluțiile lor contestă neapărat tot ce a fost adoptat mai înainte de congres. Iar Statutul Uniunii Bisericilor a fost aprobat de fiecare adunare! Prin urmare, oamenii aceștia duc conștient o activitate antistatutară și antibiblică.

Consiliul Bisericilor, după cum s-a spus deja, nu se amestecă în viața bisericilor locale, ci împiedică numai introducerea ereziilor. Slujitorii din bisericile locale nu întâmpină nici un fel de presiune și efectuează de sine stătător toată munca duhovnicească în biserică.

Voi mai citi afirmarea scumpului frate N. V. Odințov din revista „Баптист“ din anul 1925: „Aflându-mă 37 de ani în Biserica Domnului, țin mult la ea, căci îmi este scumpă, și vreau să fie «fără pată și fără zbârcitură», iar principalul — ca să fie în ea unitate. Nu este un mai mare păcat decât dezbinarea. Nici beția, nici curvia, nici alte păcate de felul acesta nu provoacă atâtea dureri și boli duhovnicești în biserică câte provoacă cei excomunicați prin dezbinarea produsă pe calea clevetirilor de tot felul împotriva fraților care stau în frunte. De aceea apostolul Pavel scrie: «Vă îndemn, fraților, să vă feriți de cei ce fac dezbinări». Voi spune și eu: feriți-vă de cei ce îi clevetesc pe lucrătorii Domnului și introduc în biserică dezbinarea. Domnul îi pedepsește pe asemenea oameni...“

E lupta acelor timpuri. Dar priviți la lupta din zilele noastre. Nu e oare aici o repetare a trecu-

Adunarea de părtășie a slujitorilor din Comunitatea regională Rostov-Donețk a UB CEB. Harțâzsk, 1991 tului? Nu se vede oare în ea aceeași taină a fărădelegii? Priviți cum, întrebuințând Cuvântul Domnului, se poate denatura adevărul! Satana, ispitindu-L pe Hristos în pustiu, iar pe Eva — în Eden, a întrebuințat și el Cuvântul Domnului. El recunoștea existența lui Dumnezeu, însă a denaturat adevărul Lui așa, încât nu mai putea fi recunoscut. Fac la fel și oamenii din zilele de astăzi, ca să ducă poporul lui Dumnezeu pe o cale doar puțin-puțin mai lată, dar, de fapt, pe cea lată.

În decurs de mai bine de 30 de ani Domnul a condus frățietatea noastră prin mari încercări, dar n-a lipsit-o de îndurarea Sa: i-a dat Duhul Sfânt, a adus-o în părtășie cu Sine. În condiții de strâmtorare Dumnezeu i-a dăruit frățietății noastre editură și ne-a ajutat să inventăm și să construim cu mâinile noastre mașini de tipar ofset. Construirea lor a început de la zero, cu eforturile fraților, din simple bucăți de metal. Dar era credincioșie, era Duhul Sfânt cu noi și Dumnezeu a trimis bisericilor noastre belșug de pâine duhovnicească.

Calea sfințirii este calea lui Dumnezeu. Ea și-a găsit răsunet și în inimile noastre. Trebuie să mergem și mai departe anume pe această cale. Când o biserică ori o frățietate merge pe calea sfințirii, a trezirii — aceasta se numește mișcare, de ce? Apostolul Pavel le spune galatenilor: „Voi alergați bine...“ (5: 7). Alergați în trecut! Dar acum? Biserica ce stă pe loc și nu vestește Evanghelia — nu este biserică. Biserica adevărată e mereu în marș. Este totdeauna în mișcare vestind lumii acesteia mântuirea. Iar din noi Dumnezeu a făcut parcă oamenii cei mai de pe urmă, „niște osândiți la moarte“ (1 Cor. 4: 9).

„Voi alergați bine: cine v-a tăiat calea ca să n-ascultați de adevăr?“ — îi întreba apostolul Pavel pe credincioșii galateni. Slavă lui Dumnezeu că acest cuvânt aproape că nu se referă la noi. În general, frățietatea se străduiește să meargă pe calea îngustă. Să dea Domnul să rămânem și mai departe în rugăciuni și cereri pentru toți sfinții și îndeosebi pentru slujitorii Domnului, care muncesc cu jertfire de sine la zidirea Bisericii lui Dumnezeu. Tendința noastră este să mergem pe calea sfințirii și curățării. Adevărata mărturisire nu va plăcea niciodată lumii și chiar, poate, nici unei jumătăți din membrii bisericii. Totuși noi trebuie să vestim deschis și cu îndrăzneală taina Evangheliei, taina ispravniciei. Și ea constă în faptul că Domnul zidește lucrarea Sa prin Duhul Sfânt, după alegerea Sa, prin nașterea din nou. Și El o face cu atât mai mult când îi rânduiește pentru slujbă pe cei credincioși (1 Tim. 1: 12), ca, având în ei înșiși sentința morții, să ducă lupta iubirii și să extindă Împărăția lui Dumnezeu pe pământ; să împlinească cu râvnă lucrarea de vestire a Evangheliei fără a se înjuga la jugul nepotrivit cu cei necredincioși, fără a dezbina frățietatea, fără a căuta legături cu lumea și fără a se bizui pe susținerea ei. Dacă chiar și pentru realizarea scopurilor sfinte ne vom întoarce de la Dumnezeul cel viu și ne vom pune încrederea în protecția puternicilor lumii acesteia, atunci lumea ne va pune în asemenea lanțuri, ne va întina inima și mintea astfel, încât vom cădea sub osândă și vom distruge ceea ce, sub călăuzirea Duhului Sfânt, Domnul a zidit în frățietatea noastră prin eforturile poporului Său mai bine de 30 de ani.

Am discutat despre învățătura greșită privind autonomia absolută a bisericilor locale, despre calea lată, despre taina vestirii Evangheliei, despre taina fărădelegii și despre acțiunile celor ce s-au abătut. Și îi rugăm pe slujitori să vegheze, să stea în adevăr și să apere adevărul, să rămână sub călăuzirea Duhului Sfânt și să-i slujească cu credincioșie lui Dumnezeu într-un avânt unanim. Din partea Consiliului Bisericilor nu este nici cea mai mică piedică pentru nici o biserică locală, pentru nici o Comunitate regională de a desfășura, în toată amploarea, lucrarea de propovăduire a Evangheliei și de a împlini, cu frică de Dumnezeu, lucrarea de zidire duhovnicească.

Să fim, fraților dragi, slujitori și copii credincioși ai lui Dumnezeu mergând pe calea îngustă, al cărei sfârșit este viața veșnică! Să nu ne cruțăm! Să apărăm nu ceea ce e al nostru, ci numai ce e al lui Dumnezeu! Atunci succesul și biruința ne vor fi asigurate. Atunci nimeni și nimic nu ne va putea vătăma. Dumnezeu ne dă o asemenea putere: „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma“ (Luc. 10: 19). În acest marș sfânt, în năzuința unanimă de a păstra frățietatea scumpă pe căile curăției și sfințeniei să lărgim cu și mai multă sârguință lucrarea de propovăduire a Evangheliei lui Hristos, care este o taină, ce, prin îndurarea lui Dumnezeu, ne-a fost descoperită prin Duhul Sfânt.

Ne-am apropiat și ne-am unit

DARE DE SEAMĂ
LA CONGRESUL SLUJITORILOR
UNIUNII BISERICILOR CEB
(or. Tula, 8-10 octombrie 1997)

1997

> *Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească. Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos...* 2 Cor. 10: 3-6

Dragi prieteni! Scumpi conlucrători! Fiecare dintre noi știe că suntem nu doar copii răscumpărați ai lui Dumnezeu, ci ostași ai lui Hristos. În versetele din Sfânta Scriptură, citate mai sus, e întrebuințată o terminologie militară și ea ne amintește că armele noastre de luptă nu sunt ale firii pământești. Adică: în toate războaiele duhovnicești, pe care noi, ca luptători ai lui Dumnezeu, le purtăm în Numele Domnului, nu vom obține biruință, dacă luptăm călăuziți de firea pământească. Orice armă pe care o folosim în lupta duhovnicească nu are nici o valoare dacă nu e înzestrată cu puterea lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu ia parte la luptă, atunci nici un fel de cunoștințe ale noastre, nici experiența bogată, nici, cu atât mai mult, încrederea în sine ori mândria nu vor aduce succes. Toate acestea sunt firea, firea și iarăși firea pământească, de la care Domnul Se îndepărtează. Și de-ar fi numai să Se îndepărteze! „Dumnezeu stă împotriva celor mândri..." (Iac. 4: 6). Toți cei care se bizuie pe metodele de luptă ale firii pământești, care își apără „eu"-l Îl au ca potrivnic chiar pe Dumnezeu! În asemenea caz nimeni nu ne va ajuta. Să ne ferească Domnul de a lupta astfel, să ne ajute El să fim buni ostași ai oștirii Lui mărețe și să folosim armele puternice în Dumnezeu spre surparea întăriturilor!

„Vestitorul adevărului", 1997, nr. 4

***Nu** noi am ales această cale, a ales-o și a croit-o Domnul. Și ea e îngustă! Ea e cu spini! Ea este calea sfințeniei! Calea curățării! Calea păcii! Noi L-am urmat și Îl urmăm pe Căpetenia noastră! El Însuși ne-a condus pe calea curățării și a sfințirii. Aceasta este o etapă foarte importantă a vieții bisericii. Era necesar să aruncăm de pe noi straturile păcătoase de necredincioșie, de trădare, de abatere, de frică. Trebuia să ne cercetăm umblarea în lumina Sfintei Scripturi. Materialul „Despre sfințire“, propus frățietății, constituie, de fapt, poruncile Domnului culese și concentrate, pe care, dacă le împlinim, ne eliberăm de orice păcat. Numai pe calea sfințeniei trebuie să mergem! Numai ea este dreaptă!*

„...NU NE LUPTĂM CĂLĂUZIȚI DE FIREA PĂMÂNTEASCĂ“
2 Cor. 10: 3

În decursul celor patru ani de la congresul trecut și până acum am avut multe momente de grea cumpănă, am ținut piept multor atacuri. Dar ne-am convins în repetate rânduri că nu biruim când luptăm călăuziți de firea pământească. De aceea Consiliul Bisericilor, având la dispoziție editura, nu i-a dezonorat totuși public pe neprietenii săi niciodată nici în „Foile frățești“, nici în reviste. Am amintit nu o dată că Cuvântul lui Dumnezeu ne preîntâmpină să nu facem discuții publice. Orice duh de ceartă este interzis de Domnul. În epistolele sobornicești ale apostolului Pavel, destinate tuturor credincioșilor, nu sunt scrise numele celor ce s-au lepădat de Dumnezeu ori ale potrivnicilor adevărului. Numai în scrisorile particulare, incluse în canonul Sfintei Scripturi (în epistolele către Timotei), apostolul întrebuințează numele: Imeneu, Filet, Alexandru căldărarul și alții. Pavel îl ruga fierbinte pe Timotei să nu se țină de „înșirări de neamuri fără sfârșit“. Să nu aibă boala cercetărilor fără rost (1 Tim. 6: 4). Această povață ne privește și pe noi. De aceea nu numai la congresele noastre, ci și în viață, și în slujire tindem să urmăm învățătura Scripturii. Când în frățietate apăreau probleme complicate, noi le rezolvam, în fond, prin slujitorii răspunzători ai fiecăreia dintre cele 12 Comunități ale frățietății, iar ei dădeau mai apoi explicațiile necesare în regiunile de care poartă răspunderea.

„IATĂ DRUMUL, MERGEȚI PE EL!“ Is. 30: 21

Fericirea noastră este că mulți copii ai lui Dumnezeu din frățietatea noastră Îl întreabă pe Domnul: „Ce vrei să fac?“ și doresc să trăiască sub călăuzirea lui Dumnezeu. Iar când păcătuiesc, atunci se pocăiesc, vin la Domnul și Îl roagă să-i călăuzească iar. Cu toate că greșim uneori, avem totuși o mare prioritate: noi am pornit pe calea curățării și a sfințirii! Ne-a condus Domnul pe ea! Inițiativa Lui ne-a pus pe calea Sa îngustă, ne-a renăscut pentru o viață nouă! Harul Lui a îngăduit să se renască, prin puterea Duhului Sfânt, și în țara noastră, în trecut ateistă, o biserică de tipul celei apostolice! Oare nu e o minune a lui Dumnezeu?!

Iar slujitorii care s-au lepădat de Dumnezeu și-au pătat mâinile de sângele neprihăniților. Adeseori mă gândesc: de ce în Cuvântul lui Dumnezeu este scris: „A căzut, a căzut Babilonul...“ (Is. 21: 9; Apoc. 18: 2). A căzut oare pentru că în jurul lui erau adunate oștiri puternice? Sigur că nu. Se poate explica căderea lui oricum. Însă adevărata explicație o dă Cuvântul lui Dumnezeu: acolo a fost găsit sângele sfinților (Apoc. 18: 24)! Nu sângele creștinilor nominali, ci sângele SFINȚILOR! Al celor care au murit în închisori! Al celor care s-au rugat în singurătate și, prea poate, n-au fost observați de oameni, dar au fost auziți de Dumnezeu!

Apostolul Pavel, bazându-se, probabil, pe cele spuse de prorocul Ezechiel (3: 17, 18), când și-a luat rămas bun de la prezbiterii din Efes, a mărturisit: „...Sunt curat de sângele tuturor.

O întâlnire cu poporul lui Dumnezeu, care a avut loc în regiunea Harkov a UB CEB. 1995

Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu“ (Fapt. 20: 26, 27). Uneori poți să treci sub tăcere doar două-trei cuvinte importante, uneori – unul și nu vei fi nici pedepsit, nici la închisoare nu vei sta. Prezbiterul s-a dus să trădeze, iar tu te-ai nimerit a fi martor văzând cum el dă celor din exterior listele membrilor bisericii. Predicând, ai spus cât de minunată e Împărăția lui Dumnezeu, dar pe slujitorul care a făcut un păcat nu l-ai mustrat, n-ai preîntâmpinat poporul lui Dumnezeu și toată biserica s-a dovedit a fi înrobită. Tu n-ai mustrat pe cei ce păcătuiau și Domnul va cere din mâinile tale sângele acelor oameni. Trebuie să spunem până la capăt tot planul lui Dumnezeu. Cu blândețe, cu smerenie, dar să stăm împotriva fărădelegilor și să facem lucrarea Domnului cu sfințenie.

Fraților, noi am fi rămas niște visători ușuratici încă în anul 1961, când s-a organizat Grupul de inițiativă, dacă ne-am fi temut să vestim tot planul lui Dumnezeu în acei ani triști de apostazie. Însă noi am văzut că numai în comun, numai împreună cu poporul lui Dumnezeu putem face lucrarea Domnului. Ce sunt eu fără dumneavoastră și dumneavoastră fără mine? Și ce suntem noi toți împreună fără Dumnezeu? De aceea i-am mustrat, mai întâi deoparte, pe slujitorii care se abătuseră de la adevăr, apoi le-am atras atenția asupra păcatului lor prin epistola adresată lor și numai după ce n-au primit cuvintele de mustrare am dat de veste poporului lui Dumnezeu despre nenorocirea îngrozitoare: despre trădarea slujitorilor și despre participarea lor împreună cu cei din afară la nimicirea bisericii. Trebuia să-i chemăm pe toți copiii sinceri ai lui Dumnezeu la rugăciune comună. Trebuia să stăm umăr la umăr în apărarea Bisericii lui Hristos. Poporul lui Dumnezeu a răspuns la chemare. Aceasta era o unire sfântă în lupta grea, era dorința de a rămâne tari în același duh și de a lupta cu un suflet pentru credința Evangheliei (Filip. 1: 27). Aceasta era împlinirea cuvintelor Domnului. Ne-am apropiat și ne-am unit, ne-am ajutat unul pe altul și fiecare zicea fratelui său: „Fii cu inimă!“ (Is. 41: 5, 6). Fii tare, căci lupta va fi crâncenă! Fii tare în temnițe! Fii tare când ești lipsit de întrevederi cu rudele! Fii tare când prigonitorii te istovesc prin foame și frig! Când cei din familie nu înțeleg viața ta de purtare a crucii – fii tare! Și noi ne-am apropiat și ne-am întâlnit! Și ne întăream. Stăteam toți cu un suflet pentru poporul lui Dumnezeu, pentru cetățile Dumnezeului nostru, fără a ține seama de crudele prigoane.

Nu noi am ales această cale, a ales-o și a croit-o Domnul. Și ea e îngustă! Ea e cu spini! Ea este calea sfințeniei! Calea curățării! Calea păcii! Noi L-am urmat și Îl urmăm pe Căpetenia noastră! El Însuși ne-a condus pe calea curățării și a sfințirii. Aceasta este o etapă foarte importantă a vieții bisericii. Era necesar să aruncăm de pe noi straturile păcătoase de necredincioșie, de trădare, de abatere, de frică. Trebuia să ne cercetăm umblarea în lumina Sfintei Scripturi. Materialul „Despre sfințire“, propus frățietății, constituie, de fapt, poruncile Domnului culese și concentrate, pe care, dacă le împlinim, ne eliberăm de orice păcat. Numai pe calea sfințeniei trebuie să mergem! Numai ea este dreaptă! De aceea tuturor celor care doresc să ajungă a fi una cu noi și să-L urmeze cu adevărat pe Hristos le propunem și astăzi: „Dacă vreți să mergeți pe calea curățării, atunci să ne dăm unul altuia mâna de părtășie. Ne vom întâlni, ne vom ruga, vom pune în discuție problemele vitale, ca să conducem pe calea dreaptă, pe calea neprihănirii poporul lui Dumnezeu“.

Fraților, altă alegere nu putem face. Dacă Dumnezeu a zis: „Iată drumul, mergeți pe el!“ (Is. 30: 21), noi nu putem spune: „Doamne, oare chiar nu ai un alt drum, mai tihnit?!“ Da, suntem oameni subordonați, dependenți! Însă ne este plăcută calea dependenței totale de Domnul, pentru că ea e unica ce duce la viața veșnică. Ea e a lui Dumnezeu! Numai pe ea ne binecuvântează Domnul. Altă cale spre împărăția fericirii veșnice nu este. Numai pe calea îngustă ne însoțește Duhul Sfânt și noi simțim mângâierea, îndrumarea și îmbărbătarea Lui. Cel care a înțeles prioritățile acestei căi nu va dori niciodată o altă cale.

„NU ESTE DATORIA VOASTRĂ SĂ JUDECAȚI PE CEI DINĂUNTRU?“ 1 Cor. 5: 12

În perioada persecuțiilor potrivnicii ce duceau lupta cu poporul lui Dumnezeu se vedeau clar. Aceștia erau cei din exterior. Noi nu i-am judecat, nici nu-i judecăm. Domnul ne-a chemat să cercetăm rândurile noastre, și nu pe cele străine, să-i judecăm pe slujitorii necredincioși lui Dumnezeu, și nu pe cei din afară (1 Cor. 5: 12).

Dar în ultimul timp în unele reviste creștine s-au publicat articole în care Consiliul Bisericilor este învinuit anume că nu se ridică împotriva celor din afară, ci îi mustră pe slujitorii care s-au abătut de la adevăr. Fraților dragi, nouă, ca Biserică a lui Hristos, nu ni s-a dat niciodată dreptul să ne ridicăm împotriva celor din exterior, împotriva sistemelor politice, împotriva împărățiilor, a domnitorilor, a guvernanților. Ei n-au cunoscut harul lui Dumnezeu. Ei nu sunt Biserică. Pe cei din afară îi judecă Dumnezeu. Deși, în problemele civile, fiecare dintre noi se supune lor în toate și, astfel, suntem cetățenii cei mai ascultători de lege. Dar când anume în

O adunare în biserica de la Merefa a UB CEB. 1996 poporul lui Dumnezeu slujitorii sunt necredincioși poruncilor lui Hristos, atunci Dumnezeu nu poate să ne binecuvânteze. Biserica pierde călăuzirea Duhului Sfânt, iar lucrul acesta duce la un sfârșit trist. Iată de ce, încă la începutul mișcării pentru trezire, ne-am adresat și către lucrătorii răspunzători ai VSEHB, și către toți copiii lui Dumnezeu, spunând: odată ce în frățietatea noastră a CEB a avut loc trădarea față de Dumnezeu, trebuie să ne îndreptăm căile și Dumnezeu va fi cu noi! Dar slujitorii apostați n-au vrut să meargă pe calea pocăinței.

„ÎMPOTRIVIȚI-VĂ... TARI ÎN CREDINȚĂ...“ 1 Pet. 5: 9

De când în țara noastră au avut loc schimbări de stat, frățietatea a trecut prin noi încercări. Unii slujitori credeau că a venit o libertate religioasă deplină și că, anume în ea, trebuie să trăiască biserica. Și mulți se întăreau nu în Dumnezeu, ci în curentele noi ale învățăturilor din Occident. În această perioadă în poporul lui Dumnezeu erau înrădăcinate adânc multe noțiuni evanghelice greșit interpretate și chiar erezii evidente. Noi am stat împotriva pornirilor păcătoase și ne-am străduit să păstrăm în frățietate modelul apostolic de slujire în biserică. Rugându-ne și punându-ne încrederea în Dumnezeu, am căutat să fim călăuziți de Duhul Sfânt, ca să ne orientăm drept în noile condiții. Lucrătorii veniți din Occident promiteau să ne acorde orice ajutor așteptând, în schimb, dreptul de a învăța biserica. Noi însă le propuneam să viziteze adunările noastre numai împreună cu slujitorii noștri încercați, cunoscuți din experiență, pe care Domnul i-a ales și îi conduce prin Duhul Sfânt. „Dacă aveți același Duh, atunci să lucrăm împreună! Dar dacă aduceți o învățătură străină, vom proceda așa cum ne poruncește Domnul“. Iar El cere măsuri concrete: „Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă, și să nu-i ziceți: «Bun venit!» Căci cine-i zice «Bun venit!» se face părtaș la faptele lui rele“ (2 Ioan vers. 10, 11).

Însă unii teologi de peste hotare nu doreau să lucreze împreună cu noi. Anume atunci trebuia să veghem în mod deosebit și să nu lăsăm să se aprindă incendiul, pentru că un foc străin — din orice parte ar intra — va mistui totul. Aici noi dădeam dovadă de o unitate a duhului și luam măsuri hotărâtoare. Pe unii slujitori, care primiseră învățăturile neadevărate, îi povățuiam, îi mustram, însă ei s-au împotrivit. Discuții publice cu ei n-am ținut, deși dumnealor au scris împotriva noastră multe lucruri. Și — deloc bune. Trebuia să îndurăm totul. Pe cei nesupuși să-i povățuim, iar dacă nu se supun — să ne împotrivim cu tărie acestor curente puternice, capabile să provoace daune considerabile lucrării lui Dumnezeu.

„ÎMPĂRĂȚIA MEA NU ESTE DIN LUMEA ACEASTA“
Ioan 18: 36

Voi mai aminti o problemă: în legătură cu schimbările ce au avut loc în țara noastră, fosta uniune VSEHB, copiind linia politică de rupere a statului, s-a dezbinat și s-a împărțit potrivit noilor hotare. Noi însă trebuie să păstrăm frățietatea în unitate pe calea lui Dumnezeu, cu toate că trăim de acum în state noi. De aceea zicem: nimeni nu va îngădui să se rupă ceea ce este al lui Dumnezeu! Hotarele Domnului nu trec potrivit contururilor de pe harta politică! Ele trec prin acele locuri unde sunt cei răscumpărați, unde sunt cei mântuiți! Și în Ucraina, și în Belarus, și în Kazahstan — noi suntem o biserică unitară! Numai învățătura de-ar fi să fie una, numai de-am fi noi o adevărată turmă a lui Hristos! Adevărata biserică nu se lasă ispitită

Hotarele Domnului nu trec potrivit contururilor de pe harta politică! Ele trec prin acele locuri unde sunt cei răscumpărați, unde sunt cei mântuiți! Și în Ucraina, și în Belarus, și în Kazahstan — noi suntem o biserică unitară! Numai învățătura de-ar fi să fie una, numai de-am fi noi o adevărată turmă a lui Hristos! Adevărata biserică nu se lasă ispitită de ruperea politică, căci „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta...“ — zice Domnul (Ioan 18: 36).

de ruperea politică, căci „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta...“ — zice Domnul (Ioan 18: 36). Ea are alte margini, alte hotare. Și să ne păzească Domnul și mai departe de orice destrămări păcătoase din exterior.

„IEȘIȚI DIN MIJLOCUL EI, POPORUL MEU...“ Apoc. 18: 4

Așadar, apărând adevărul Evangheliei, în ultimii ani frățietatea noastră s-a ținut ca și cum izolat. Nu ne-am unit, n-am cooperat cu nici un fel de organizații misionare de peste hotare, fie și cu aceeași denumire, dar care au mărturisiri de credință suspecte și se țin de modul liberal de viață religioasă. Și acest lucru e justificat. De ce? Nu e greu să ne convingem luând cunoștință de câteva extrase din articolul „Noi am acceptat conștient păcatul“. Acest articol a fost publicat într-o revistă bine cunoscută în America — „Christian Today“ („Creștinul Azi“). Iată ce se spune în el:

> *„Dragii mei, toți cei care ați lucrat și lucrați în fosta URSS! Vă scriu sincer, deoarece e puțin probabil că un altcineva vă va spune atât de deschis ca mine. Dumnezeu a dorit ca în Rusia postcomunistă să vină Cuvântul Lui întipărit în Biblie, și nu un surogat, care este dat drept creștinism. Mulți dintre noi ne străduiam să împlinim Porunca Lui în mod conștiincios. Astăzi însă se poate spune deschis și sincer: în slujirea practică, și nu în rapoartele noastre, noi făceam multe lucruri în mod necinstit. Au fost editate multe cărți fără valoare, care, din cauza nivelului redus al traducerii, au devenit o parodie a gândului creștin.*
>
> *Multe programe de televiziune și de radio au fost lipsite cu totul de valoare. Se părea că conducătorii acestor programe nu pe Hristos Îl admirau, ci se admirau pe ei înșiși. Noi am avut foarte multă supraîncredere în sine pur americană. Am înlocuit necunoașterea vieții popoarelor din Rusia cu nepăsarea noastră. Lucrurile obișnuite ne străduiam să le prezentăm drept revelație de la Dumnezeu. Predicatorii noștri cheltuiau milioane de dolari pentru arendarea stadioanelor, pentru reclamă, pentru editarea literaturii religioase în scop publicitar... Rupându-se de viața reală, prin îndărătnicia lor, ei au nimicit în mulți dorința de a-L căuta pe marele Dumnezeu. Ei strigau că Îl propovăduiesc numai pe Hristos, dar, de fapt, propovăduiau bisericile lor, realizările lor. Vroiau să lucreze de sine stătător, însă foarte adesea lucrau cu foștii funcționari de partid și cu pungașii, care îi înșeală până acum. Misionarii le scriau rapoarte celor ce făceau donații, tipăreau scrisori, pline de înșelăciune, de dorința de a prezenta drept realitate cele dorite numai. Are loc înșelarea de masă a creștinilor americani. Sunt fixate cazuri când misionarii îi înșelau pe cei care făceau donații. Și noi știm toate acestea.*
>
> *Noi îi credeam pe mincinoși, fiindcă le-am dat voie „să slujească lui Dumnezeu“ cu mâinile întinate. Nu credeam adevărul, pentru că el nu se potrivea cu rapoartele noastre. Noi stârneam iritare în societatea rusă istovită.*
>
> *Dar nu aceasta ne tulbura, ci concurența dintre noi înșine.*
>
> *Și ce se întâmplă acuma? [...] Unde sunt biruințele noastre, unde sunt acele milioane de oameni pe care i-am adus la Domnul? [...]*
>
> *Cu dolari am vrut să cumpărăm totul! Am întemeiat școli biblice, unde oamenii veneau de dragul banilor ce li se plăteau pentru învățătură! Noi îi duceam pe ruși la o desfrânare duhovnicească, dovedindu-le că suntem gata să-i cumpărăm. Cumpăram apartamente, case, îi aranjam pe copiii funcționarilor ruși în colegiile creștine din America, dădeam mite. Noi am acceptat conștient păcatul, fără a ne da seama că în curând va veni pedeapsa. [...]“*

Am citit unele mărturii ale oamenilor, care au venit cu predica în țara noastră în anii restructurării. Fraților dragi, ca slujitori ai lui Dumnezeu, noi trebuia să vedem principalul: i-a trimis oare Duhul Sfânt pe acești predicatori? Oare insuflați de Dumnezeu au lucrat? Noi știm că și peste hotare sunt mulți păstori cu frică de Dumnezeu, dar sunt și mulți de cei care, fără a-L întreba pe Domnul, au pornit singuri, altoind modul lor, adeseori păcătos, de viață duhovnicească. Uitați-vă la starea reală: unde este acea mulțime de pocăiți pe care ei i-au convertit cu ușurință pe stadioane? Crezându-i, mulțimi de oameni cumpărau bilete la tren și plecau la Moscova pentru a auzi pe stadioane vestea Evangheliei. Veneau așa-zișii îngrijitori de suflete din Ucraina, Siberia și din alte ținuturi ca să-i îndrumeze pe cei care vor fi crezut. Uneori pentru asemenea proiecte (după mărturia autorului articolului) se strângeau milioane de dolari. Dar care a fost rezultatul? Minimal. Iată de ce frățietatea noastră nu s-a unit cu ei.

Voi citi încă o mărturisire tipică. Un frate tânăr, care a locuit cândva în una dintre Țările Baltice (nu-l voi numi), predica pe larg în CSI. Iată ce a spus el, dând un interviu unei reviste creștine:

> *„[...] Încă un amănunt, care rezultă de aici: tineretului îi revine să ducă făclia Evangheliei în sec. XXI! Tineretul ne va înlocui! Copiii noștri vor deveni prezidenți, vicepreședinți, lor trebuie să le acordăm cea mai mare atenție. [...]"*

O întrunire
a slujitorilor.
or. Șepetovka
1996

Scumpi frați! Aceasta e o chemare către ascultătorul din rândurile publicului neinformat. De unde au ei o asemenea îndrăzneală?! Duhul Sfânt nu ne va îndemna să facem astfel de chemări. Traduceți în limba deslușită ce înseamnă prezidenți, prim-miniștri remarcabili. Aceștia sunt și „dioclețiani", și „nero", și „napoleoni" etc. Fraților, se poate oare să trimitem pentru o astfel de activitate oameni din biserică?! E menirea noastră? Astfel de declarații au doar o înfățișare a înțelepciunii, a cunoașterii adevărului. În realitate însă, e nimic altceva decât ispita cu care diavolul s-a apropiat de Hristos: „Ție îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată, și o dau oricui voiesc" (Luc. 4: 6).

Hristos a respins propunerea satanei. Aceasta nu e calea lui Dumnezeu! Nu e lucrarea Duhului Sfânt. Și pe nimeni dintre copiii Săi Dumnezeu nu-l cheamă să se amestece într-o sferă străină pentru biserică. Totuși „evangheliștii" cutează să cheme tineretul: „Veți fi prezidenți și, prea poate, veți influența evanghelizarea lumii". Cât de important e să păzim frățietatea noastră de ademenirea acestor declarații făcute fără simțul răspunderii. Las' să fie copiii noștri ca David, ca Samuel, să-și închine viața în întregime lui Dumnezeu din tinerețe, la fel ca Timotei! Să educăm tânăra generație pentru Biserică, pentru Hristos, dar nu pentru lume și nu pentru politică. Fiindcă Domnul ne-a poruncit să zidim Împărăția Lui.

„...SĂ NE ÎMBĂRBĂTĂM PENTRU POPORUL NOSTRU ȘI PENTRU CETĂȚILE DUMNEZEULUI NOSTRU..." 1 Cron. 19: 13

V-am povestit pe scurt, fraților, și despre îngrijorarea noastră comună, și despre biruințele binecuvântate, și de ce suntem nevoiți nu numai să lucrăm cu încordare, ci și să ducem războaiele Domnului fără a ceda ceva potrivnicilor. În numele adevărului ne-am apropiat și ne-am unit, ca să ne ajutăm unul pe altul apărând lucrarea Domnului în general. Să ne ajute pe toți Dumnezeu să-I slujim și mai departe în curăție și sfințenie, să umblăm sub călăuzirea Lui, ca să păstrăm până la sfârșit ceea ce El ne-a încredințat în biserici, în Comunități, în întreaga frățietate. Amin.

Dumnezeu ne călăuzește pe calea cea dreaptă

DIN CUVÂNTĂRILE LA CONGRESUL SLUJITORILOR UNIUNII INTERNAȚIONALE A CEB
(or. Tula, 10-11 octombrie 2001)

2001

Fraților dragi! Doresc să-I aduc, împreună cu dumneavoastră, laudă și mulțumire sinceră lui Dumnezeu că ne-a dăruit acest an minunat și remarcabil. În toate Comunitățile s-a sărbătorit solemn jubileul de 40 de ani al trezirii duhovnicești a frățietății noastre!

Numai Domnul ne-a condus nevătămați și a păstrat poporul Său pe această cale grea. Sfârșitul acestei mișcări ar fi putut veni în același an memorabil 1961. Ne-am fi putut opri și în anul 1962, când copiii sinceri ai lui Dumnezeu, care pledaseră pentru adevăr, au fost aruncați în închisori. Dar iată că au trecut 40 de ani încordați. Slavă Domnului! El i-a păstrat pe frații care s-au consacrat de la început cu jertfire de sine cauzei de trezire. Iar tovarășii de luptă care au decedat în decursul acestor ani au plecat la Domnul cu credincioșie în inimă și cu rugăciune pentru scumpa frățietate.

Ca împreună-lucrători ai lui Dumnezeu, rămânând în acești ani la posturile noastre, ne-am străduit să fim credincioși Domnului, să nu ne acomodăm la împrejurări, să ne ținem neclintit de calea îngustă apărând cu toate eforturile slujirea independentă de lume.

Referindu-mă la istoria frățietății, voi aminti slujitorilor tineri că în 1961 noi n-am avut de gând să organizăm de sine stătător congresul. La 13 august 1961 le-am adresat conducătorilor Consiliului Unional al CEB (VSEHB) un apel de a organiza un congres cu participarea noastră. Și abia după 10 zile, când lucrătorii centrului duhovnicesc oficial, care aduseseră la cunoștința Consiliului Afacerilor Religioase scrisoarea scrisă de noi, au refuzat să ne dea un răspuns ori măcar să-și expună părerea asupra propunerii noastre cu privire la congres – abia atunci am chemat, prin o Epistolă, toată biserica să se unească în apărarea adevărului. Am expediat și la organele competente o petiție cerând permisiune pentru convocarea congresului.

„Vestitorul adevărului“, 2001, nr. 4. Textele inserate sunt prescurtate.

Considerând tot poporul lui Dumnezeu (și din bisericile înregistrate ale CEB, și din cele neînregistrate) ca un tot unitar, noi nu aveam de gând să formăm o uniune aparte. Însă doi factori au servit drept bază pentru înființarea frățietății independente.

1. În anul 1960, odată cu apariția documentelor antievanghelice „Directivele către prezbiterii superiori“ și „Regulamentul VSEHB“ poporul lui Dumnezeu a aflat despre activitatea de lepădare de Dumnezeu a conducătorilor uniunii CEB. Copiii veghetori ai lui Dumnezeu spuneau atunci: „Noi nu vrem să fim complici la fărădelegile lor. Nu ne lasă inima să jertfim mijloace pentru nimicirea lucrării lui Dumnezeu. Nu putem lua parte la cina Domnului cu acești oameni“.

2. În adunările înregistrate erau mulți credincioși temători de Dumnezeu, veghetori, care susțineau trezirea începută. Ei cereau schimbări în viața bisericii. Mai întâi, ei au fost povățuiți să renunțe a susține Comitetul organizatoric și să nu mijlocească pentru congres, iar după ce au refuzat să procedeze astfel, la cererea împuterniciților, au început excomunicările de masă (câte 20-30, iar uneori și câte 50 de persoane). Pe unii autoritățile îi arestau sperând să înăbușe mișcarea dinăuntrul bisericii prin măsuri de represiune. Însă Dumnezeu a făcut ca mânia omenească să fie spre binele poporului Său și spre slava Sa: tocmai persecuțiile și închisorile i-au unit și mai mult pe cei plini de râvnă pentru curăția bisericii. Lucrul acesta a creat o bază pentru organizarea unei alte uniuni, independentă de cei din afară, și pentru munca duhovnicească de mai departe.

După cum știți, în epigraful Primei noastre Epistole au fost citate cuvintele Psalmului 119: „Este vremea ca Domnul să lucreze: căci ei calcă Legea Ta“ (vers. 126).

Când începuse mișcarea pentru curăția bisericii, copiii sinceri ai lui Dumnezeu și din adunările înregistrate, și din cele neînregistrate înțelegeau bine că biserica nu se află în starea duhovnicească cuvenită și are la activul ei atâtea fărădelegi conștiente, care Îl mânie pe Domnul, încât El poate începe în orice clipă judecata asupra poporului Său ca în zilele lui Moise. „Și Domnul a zis lui Moise: «Până când Mă va nesocoti poporul acesta?... îl voi... nimici...»“ (Num. 14: 11, 12). Iată ce mânie a Domnului ne amenința! Iată de ce în timpul acela de mare răspundere trebuia să privim altfel la cele ce se întâmplă, să înțelegem trecutul în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, să facem primii pași în direcția dreaptă. Domnul cerea de la noi nu doar recunoașterea fărădelegilor, ci și măsuri concrete de corectare, de înlăturare a lor. Trebuia să fie înlăturat tot ce Îl împiedica pe Domnul să lucreze cu putere în poporul Său. Noi știam că de păcatele abaterii ne putem elibera numai prin sângele de pe Golgota al lui Isus Hristos. Iar el își începe acțiunea de curățare numai după pocăință.

Eu am amintit în repetate rânduri că nenorocirea principală care se abătuse asupra frățietății noastre nu era închiderea și confiscarea caselor de rugăciune, ci faptul că Dumnezeu nu era cu noi. El rămânea atotputernic (căci El este același în veci [Evr. 13: 8]), însă nu în noi și nu cu noi. Puterea Lui n-a secat, ci nelegiuirile noastre nu-I îngăduiau să Și-o manifeste în mijlocul nostru (Is. 59: 1, 2). Într-adevăr, am călcat legea lui Dumnezeu (nu altcineva, ci noi) și a venit vremea ca Domnul să lucreze. Iată la ce conștientizare adâncă ne-a adus El atunci. Noi înțelegeam că, dacă Dumnezeu nu ne va curăța cu sângele preacurat al Fiului Său de necredincioșia acumulată în uniunile noastre în decursul deceniilor dezlănțuirii ateismului, dacă El, Atotmilostivul, nu ne va ierta păcatele grele, atunci

Nenorocirea principală care se abătuse asupra frățietății noastre nu era închiderea și confiscarea caselor de rugăciune, ci faptul că Dumnezeu nu era cu noi. El rămânea atotputernic (căci El este același în veci [Evr. 13: 8]), însă nu în noi și nu cu noi. Puterea Lui n-a secat, ci nelegiuirile noastre nu-I îngăduiau să Și-o manifeste în mijlocul nostru (Is. 59: 1, 2). Într-adevăr, am călcat legea lui Dumnezeu (nu altcineva, ci noi) și a venit vremea ca Domnul să lucreze. Iată la ce conștientizare adâncă ne-a adus El atunci.

Спаситель мира — Христос
И помни весь путь, которым вел тебя Господь Бог твой… Втор. 8, 2
40
40

Tula, adunarea jubiliară, 2001

vom pieri. Cu nici un fel de eforturi omenești extraordinare, cu nici un fel de îndrumări ale celor mai buni teologi din întreaga lume nu se putea îndrepta situația. Domnul ne-a descoperit prin Cuvântul Său adevărul nestrămutat: este un singur Judecător preaînalt, este un singur Apărător, este un singur Răscumpărător — Domnul Isus Hristos. Și noi ziceam atunci: „Iartă-ne, Atotmilostive! Este vremea ca Tu să lucrezi în mijlocul poporului Tău! A venit vremea să faci curățarea inimilor noastre! Fără sângele Tău nu are iertare nici un suflet“.

Iată de ce în una dintre primele epistole noi am scris:

„Avem nevoie de congres... nu pentru cuvântări pompoase, ci ca să se adune la el trimișii bisericilor, care sunt slava lui Hristos, să ia Cuvântul lui Dumnezeu, să îngenuncheze înaintea Domnului și să zică: «Iartă-ne, Dumnezeule atotmilostive! Tu vezi cât de rău e totul în slujirea noastră, căci mulți slujitori s-au abătut de la poruncile Tale sfinte, iar noi am privit îndelung cu nepăsare și acum suspină din această cauză poporul Tău. Dar noi am venit acuma la Tine, ajută-ne să luăm hotărâri întemeiate pe Cuvântul Tău și insuflate de Duhul Tău Sfânt; trimite Duhul Sfânt pentru trezirea poporului Tău, ca să ajungem la curăție și unitate după Cuvântul Tău, ca noi și poporul Tău să fim gata pentru venirea Ta în curând — căci nimic întinat nu va intra la Tine!» (Apoc. 21: 27)“.

(Din Darea de seamă a Comitetului organizatoric din 22 septembrie 1962)

Scumpi prieteni! Repet: esența trezirii duhovnicești constă în întoarcerea lui Dumnezeu în tabăra poporului Său, în înlăturarea despărțirii de Dumnezeu, despărțire provocată de abaterea de la adevăr, ca să înceapă unitatea mult dorită cu Dumnezeu și cu Duhul Sfânt, ca puterea Domnului să rămână în noi, fiindcă numai cu Dumnezeu putem învinge frica lăuntrică și atacurile din afară ale potentaților acestei lumi.

Expediind prima petiție, în care ceream permisiunea pentru convocarea congresului bisericii CEB, nu ne văitam și nu ne plângeam împotriva prigonitorilor. Cine sunt ei înaintea lui Dumnezeu?! Totuși de ce El le-a îngăduit să doboare biserica? Pentru că noi Îi fuseserăm necredincioși și nu ne pocăiam! Dar când ne pocăim, atunci orice armă îndreptată contra bisericii este fără putere.

Dorința inimii noastre era să scoatem biserica din robia înjositoare, la care a supus-o această lume. Când a început mișcarea, am devenit nebuni pentru Hristos (1 Cor. 4: 10) și ne-am pus pe deplin nădejdea în Numele lui Dumnezeu și în biruința Lui. Căci El a spus: „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma“ (Luc. 10: 19).

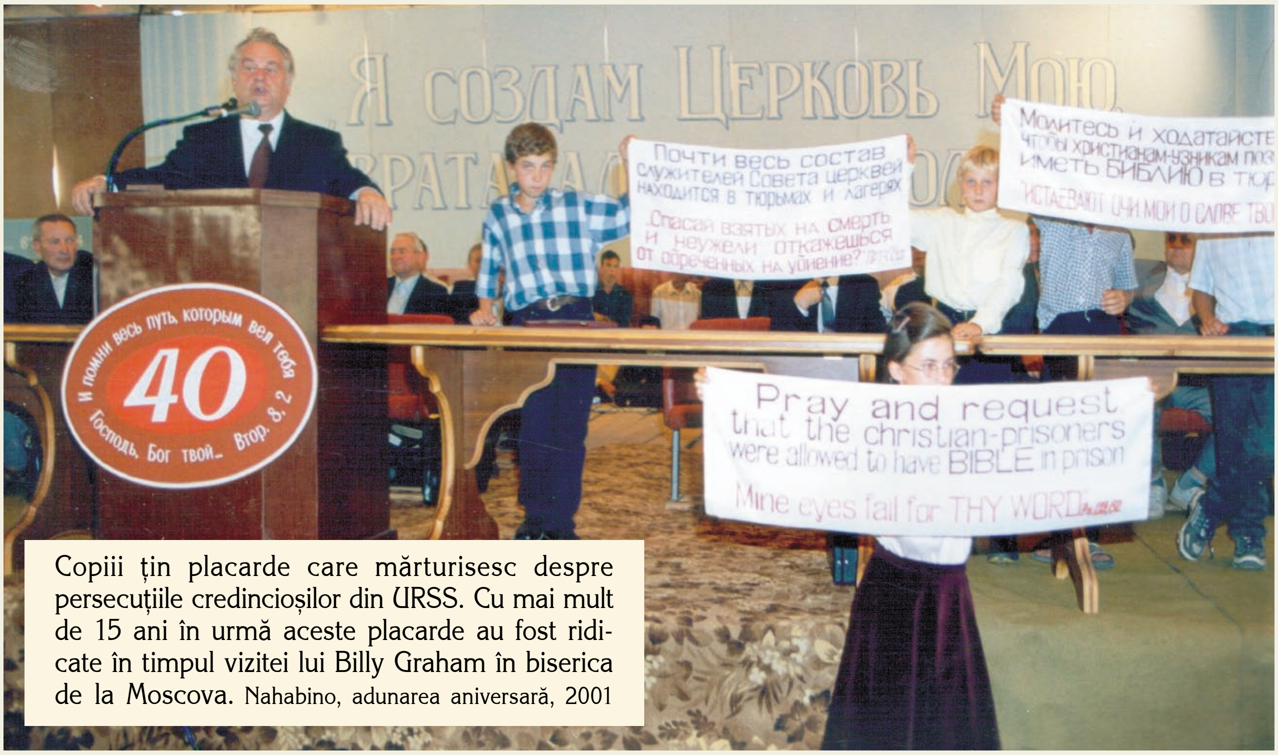
Я создам Церковь Мою
И помни весь путь, которым вел тебя Господь, Бог твой... Втор. 8, 2
40
Почти весь состав служителей Совета церквей находится в тюрьмах и лагерях
Спасай взятых на смерть и неужели откажешься от обреченных на убиение?
Молитесь и ходатайсте
чтобы христианам-узникам поз
иметь БИБЛИЮ в тюр
Pray and request that the christian-prisoners were allowed to have BIBLE in prison
Mine eyes fail for THY WORD

Copiii țin placarde care mărturisesc despre persecuțiile credincioșilor din URSS. Cu mai mult de 15 ani în urmă aceste placarde au fost ridicate în timpul vizitei lui Billy Graham în biserica de la Moscova. Nahabino, adunarea aniversară, 2001

„Doamne, dă-ne puterea Ta și fii cu noi, după cum ai făgăduit — ne rugam în zdrobirea duhului. — Suntem foarte îndurerați că a fost călcată în picioare via Ta preaiubită! Suntem foarte îndurerați că slujitorii au pornit pe calea abaterii de la adevăr și, prin păcate grave, Te-au dat afară din biserici! Noi suntem adânc încredințați că Tu vei împărți cândva sfinților împărăția în cer. Însă Tu ești Dumnezeu nu numai în cer. Tu poți fi și aici cu atotputernicia Ta în inima fiecăruia! Doamne, vrem să vedem minunea îndurării Tale în zilele noastre! Poate că va fi nevoie să mergem la închisoare ori să ne dăm viața, dar orice s-ar întâmpla — începe, Doamne, să lucrezi în poporul Tău! Ne cerem iertare de la Tine, cerem îndurare, căci, altfel, nu putem trăi! Fără Tine nu putem face nimic. Fie și din închisoare, dar vrem să vedem biruința Ta. Lucrează Tu, pentru că Tu ești atotputernic! Prin necredința noastră și cu mintea noastră înapoiată, noi Te-am limitat...“ Astfel ne prosternam atunci în rugăciuni și Domnul a făcut o mare lucrare, de care ne bucurăm toți.

În 1961, când am început să mijlocim pentru convocarea congresului bisericii CEB, cei din afară au înțeles că vor fi nevoiți să permită organizarea lui (el nu fusese deja aproape 40 de ani!). Atunci CC al PCUS a luat hotărârea:

„Pentru intensificarea muncii de curmare a activității ilegale a uniunilor baptiste și a altor uniuni religioase, pentru a-i lipsi pe rascolnici de încrederea și de susținerea uniunilor religioase ale CEB — ei să fie izolați de masele credincioșilor. În acest scop, CC al PCUS a permis Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS să dea consimțământul său Consiliului Unional al Creștinilor Evanghelici Baptiști de a organiza anul curent la Moscova o Consfătuire a reprezentanților credincioșilor, care va îndeplini funcțiile congresului bisericii[...] Până la un moment dat toată munca de organizare a consfătuirii trebuie să se înfăptuiască în taină, pentru a nu se provoca activitatea elementelor instigatoare. Până la consfătuire, nimeni nu trebuie să știe despre caracterul ei mai mult decât ceea ce va fi expus în scrisoarea VSEHB către prezbiterii superiori»“.

Mulți dintre cei ce mijloceau pentru convocarea congresului au fost băgați în închisori, iar VSEHB-ul, în 1963, a fost însărcinat să țină o consfătuire care a îndeplinit funcția de congres. Avem un document, datat din 27 septembrie 1963, care mărturisește cum își pregătea, de exemplu, Ucraina delegații la congres:

„Concomitent trimit lista delegaților (în număr de 98 de pers.) recomandați de prezbiterul sup. al CEB din Ucraina pentru consfătuirea uniunii religioase a CEB, listă coordonată cu Comitetul Securită-

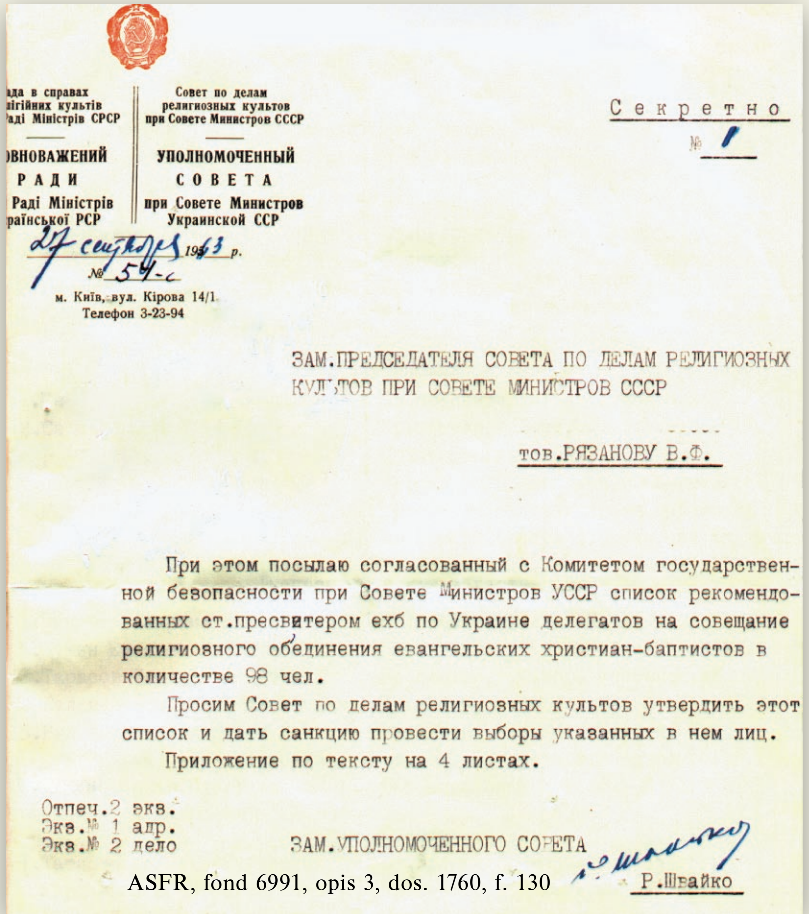

ада в справах
лігійних культів
Раді Міністрів СРСР

ОВНОВАЖЕНИЙ
РАДИ
Раді Міністрів
раїнської РСР

Совет по делам
религиозных культов
при Совете Министров СССР

УПОЛНОМОЧЕННЫЙ
СОВЕТА
при Совете Министров
Украинской ССР

27 сентября 1963 р.
№ 54-с
м. Київ, вул. Кірова 14/1
Телефон 3-23-94

Секретно
№ 1

ЗАМ.ПРЕДСЕДАТЕЛЯ СОВЕТА ПО ДЕЛАМ РЕЛИГИОЗНЫХ КУЛЬТОВ ПРИ СОВЕТЕ МИНИСТРОВ СССР

тов.РЯЗАНОВУ В.Ф.

При этом посылаю согласованный с Комитетом государственной безопасности при Совете Министров УССР список рекомендованных ст.пресвитером ехб по Украине делегатов на совещание религиозного объединения евангельских христиан-баптистов в количестве 98 чел.

Просим Совет по делам религиозных культов утвердить этот список и дать санкцию провести выборы указанных в нем лиц.

Приложение по тексту на 4 листах.

Отпеч.2 экз.
Экз.№ 1 адр.
Экз.№ 2 дело

ЗАМ.УПОЛНОМОЧЕННОГО СОВЕТА
Р.Швайко

ASFR, fond 6991, opis 3, dos. 1760, f. 130

ţii de Stat de pe lângă Sovietul Miniştrilor al RSSU. Rugăm Consiliul Afacerilor Religioase să sancţioneze această listă şi să dea aprobarea de a se alege persoanele indicate în ea“.

Ce adevăr îngrozitor! Fiecare delegat a fost pus de acord şi a fost aprobat, în primul rând, de puterile ce luptă împotriva lui Hristos şi împotriva Bisericii Lui, iar congresul a fost organizat cu scopul de a se pune capăt trezirii începute de Domnul în ţara noastră în anul 1961.

Au trecut deja 40 de ani. În decursul acestor ani am primit o mulţime de mărturii clare şi exacte privind activitatea VSEHB şi toţi slujitorii Consiliului Bisericilor am ajuns la părerea unanimă: uniunea oficială a CEB merge astăzi pe o cale mai largă decât mai înainte şi aceasta e tot aceeaşi cale de abatere de la Dumnezeu, cale ce duce la pieire.

Din lipsă de timp nu avem posibilitate să prezentăm mulţimea de dovezi foarte importante ale celor spuse mai sus. Dar ceea ce declară ei astăzi de la amvon şi din paginile publicaţiilor ce le aparţin mărturiseşte o dată în plus că ei ştiu că se află pe o cale greşită, totuşi nu vor s-o părăsească.

Voi cita afirmaţiile unui evanghelist renumit din zilele noastre, rostite de el în aprilie anul 2001 la Moscova în faţa unui auditoriu de circa o mie de persoane la conferinţa vestitorilor (la ea au fost prezenţi conducătorii tuturor uniunilor în care s-a divizat cândva VSEHB-ul) şi tipărite în revista „Христианское слово“ („Cuvântul creştin“), 2001, nr. 1 (103), p. 11:

„Trebuie să înţelegem experienţa Bisericii trecute prin suferinţe. Pentru ce au suferit creştinii secolului al XX-lea? În timpul prigonirilor din URSS se auzeau diferite păreri. Unii spuneau că credincioşii sunt supuşi represiunilor şi îndură suferinţe din cauza neastâmpărării lor. Alţii susţineau: calea spre cer duce numai prin închisori şi lagăre. Pentru ce au suferit totuşi creştinii? Pentru libertatea vestirii Evangheliei? Pentru libertatea de conştiinţă? Pentru curăţia Bisericii? Pentru libertatea educării copiilor în duhul creştinismului? Pentru neamestecul statului în viaţa Bisericii? Şi ce urmări au avut suferinţele în viaţa Bisericii? Contribuie oare suferinţele la creşterea, la maturizarea şi la curăţia Bisericii ori duc la sectarism, la izolaţionism?...“

După cum vedem, abia peste 40 de ani se recunoaşte existenţa suferinţelor bisericii în ţara noastră! Da, în anii de persecuţii cei din jur interpretau în mod diferit suferinţele credincioşilor, se auzeau diverse opinii. Însă cel care are auz duhovnicesc va deosebi glasul lui Dumnezeu de alte glasuri şi va auzi ce zice bisericilor Duhul. Ar fi trebuit nu să se pună întrebări enumerându-se adevăratele motive ale suferinţelor poporului Domnului, ci să se recunoască deschis: da, au suferit pentru curăţia bisericii, pentru libertatea conştiinţei şi a vestirii Evangheliei, pentru libertatea educării copiilor în duh creştinesc şi pentru neamestecul lumii în viaţa lăuntrică a bisericii! Din aceste motive s-au abătut asupra noastră suferinţele! Şi slavă Domnului că pe această cale au fost obţinute, prin puterea şi îndurarea lui Dumnezeu, binecuvântări mari, şi nu doar anularea silită a directivelor antievanghelice.

Este în această cuvântare şi o mărturisire destul de importantă:

„Trebuie să facem de asemenea analiza acelor file ale istoriei Bisericii, pe care nu poţi să ţi le aminteşti fără ruşine şi cutremur...“

Deci, fără ruşine şi cutremur pentru necredincioşia faţă de Dumnezeu şi pentru trădarea aproapelui e imposibil a ne aminti trecutul. În asemenea caz trebuie să vină la Dumnezeu cu

Astfel
se edita
literatura
creștină...

Nahabino,
adunarea
jubiliară
2001

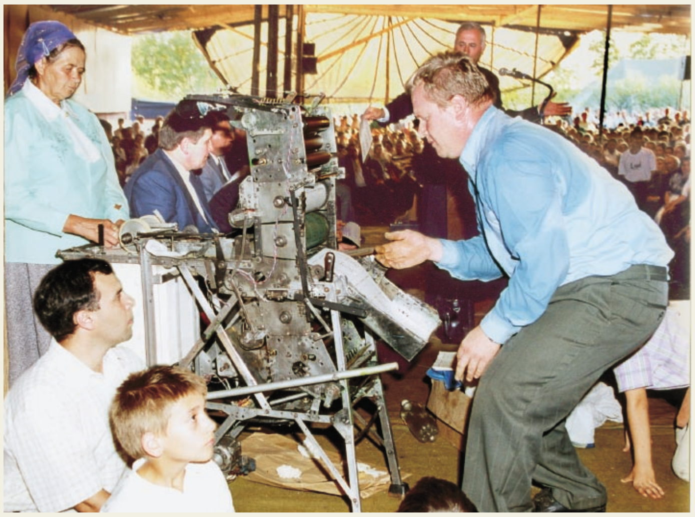

pocăință. Trebuie să-și aducă aminte de unde au căzut, să se pocăiască pentru abaterea de la principiile evanghelice, pentru denunțuri, pentru complicitatea la persecutarea celor credincioși și să aștepte îndurare de la Domnul. Dar, cu regret, asemenea sfaturi n-au răsunat la conferință, deși, în fața auditoriului, au fost enumerate faptele rușinoase ale slujitorilor ce s-au lepădat de adevăr, fapte, pe care, după cum s-a spus, „nu poți să ți le amintești fără rușine și cutremur", și anume:

„Accesul celor din afară la cele mai mari taine ale bisericii; denunțurile slujitorilor de bază împotriva creștinilor activi; interzicerile de a-i aduce pe copii la adunările creștine; «Directivele...» (1959); «Regulamentul...» (1959); interzicerile de a chema la pocăință în timpul predicii — toate aceste acțiuni și altele nu mai puțin deplorabile sunt o parte integrantă a vieții Bisericii din Rusia. Istoria nu poate fi scrisă din nou. Din istorie trebuie numai să tragem învățăminte. Să ne dea Dumnezeu înțelepciune și smerenie să tragem învățămintele necesare pentru vremurile viitoare!"

Ce înseamnă „accesul celor din afară la cele mai mari taine ale bisericii"? Înseamnă a le îngădui ateilor s-o facă pe stăpânii în sanctuarul lui Dumnezeu, unde nu trebuie să calce piciorul celor neconsacrați pentru slujire.

Ce sunt denunțurile? Anume ele și sunt trădarea. Și erau trădați nu numai slujitorii credincioși din bisericile neînregistrate, ci și creștinii activi. Slujitorii multor biserici oficiale, adică lucrătorii de bază, erau denunțători și, ca rezultat, credincioșii sinceri, pe care cei dintâi îi denunțau, erau aruncați în închisori, omorâți.

Ce trebuia să facă în timpul acela copiii sinceri ai lui Dumnezeu?! A accepta denunțarea înseamnă a muri din punct de vedere duhovnicesc, a nu accepta – înseamnă a merge la închisoare, a se osândi la moarte. Conform hotărârii guvernanților din timpul acela toată activitatea religioasă a bisericii CEB trebuia redusă la zero.

Nu-i vom judeca pe cei din afară, nu ne este dat un asemenea drept. Trebuie să-i judecăm pe cei dinăuntru, să-i judecăm pe cei care, numindu-se frați, au acceptat colaborarea cu lumea. Oare mâna Domnului este prea scurtă ca să mântuiască? Oare urechea Lui este prea tare ca să audă?! Nu. Ci nelegiuirile, trădarea și denunțurile au pus un zid de despărțire între noi și Dumnezeu. Însă despre această despărțire nu s-a vorbit la conferința menționată anterior, nu s-a amintit această criză. Unii mureau în camerele de tortură, dar își mântuiau duhul, iar alții rămâneau în viață cu prețul lepădării de adevăr, dar piereau pe vecie.

Unica ieșire din situație era pocăința, recunoașterea că este vremea ca Dumnezeu să lucreze, întrucât legea Lui este călcată. Ar fi trebuit să strige în rugăciune: „Iartă-ne și vino iarăși la noi cu puterea Ta! Umple-ne de harul Tău și începe-Ți lucrarea!"

„Istoria ne va spune cândva adevărul" – fac bilanțul activiștii contemporani. Dar oare astăzi nu ne este dat să cunoaștem adevărul? Astăzi nu este printre noi Cel care a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața" (Ioan 14: 6)? Numai în Hristos și în Cuvântul Lui găsim răspunsuri la toate întrebările și cei care Îl iubesc pe Domnul nu vor rămâne în întuneric, pentru că lumina lui Hristos îi luminează!

„Istoria recunoaște numai adevărul...“ — proclamă de la amvoane teologii contemporani. Dar în istorie nu este adevăr! Dacă am dispune de o istorie veridică, atunci am ști că cei care au adus ateismul în țara noastră erau conduși de puterile satanice și, pentru a ademeni poporul, pentru ca ideile ateiste să fie mai atrăgătoare, au dorit să adauge la ateism comunele de muncă colectivă ale primilor creștini, când toți ar avea totul în comun. Noi am trăit în această nebunie. Și anume slujitorii, acceptând aceste idei, le propuneau ca model și le introduceau în viața bisericilor.

Unii se indignează astăzi: „La ce bun să scormonim trecutul? Trebuie să iertăm...“ Voi aminti un adevăr veșnic: păcatele omului, și cu atât mai mult ale slujitorului, nu se iartă ca urmare a vechimii anilor, nu se șterg în urma uitării noastre, nu dispar de la sine. Păcatele fac o lucrare distrugătoare și satana le va folosi ca pârghie pentru a duce sufletul la pieire. Păcatele duc la moarte — aceasta este învățătura Domnului: „Pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea“ (Iac. 1: 15). Trădarea e un păcat și oricine e vinovat de el este osândit la moarte. Totuși păcatele pot fi șterse. Cu ce? Cu sângele de pe Golgota! Cum? Cu condiția pocăinței noastre. Altă cale nu există. Cel care astăzi evită calea pocăinței și continuă să meargă pe calea cea largă va ajunge neapărat la pieire.

Unii se indignează astăzi: „La ce bun să scormonim trecutul? Trebuie să iertăm...“ Voi aminti un adevăr veșnic: păcatele omului, și cu atât mai mult ale slujitorului, nu se iartă ca urmare a vechimii anilor, nu se șterg în urma uitării noastre, nu dispar de la sine. Păcatele fac o lucrare distrugătoare și satana le va folosi ca pârghie pentru a duce sufletul la pieire. Păcatele duc la moarte — aceasta este învățătura Domnului: „Pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea“ (Iac. 1: 15). Trădarea e un păcat și oricine e vinovat de el este osândit la moarte. Totuși păcatele pot fi șterse. Cu ce? Cu sângele de pe Golgota! Cum? Cu condiția pocăinței noastre. Altă cale nu există. Cel care astăzi evită calea pocăinței și continuă să meargă pe calea cea largă va ajunge neapărat la pieire.

E semnificativ în această privință un tractat, editat cu ocazia aniversării a 40-a a trezirii frățietății noastre, semnat de un autor necunoscut pentru mine. Unul dintre punctele acestui tractat spune că noi (Consiliul Bisericilor) ne străduim „să-i ținem pe membrii bisericii în frică de venirea lui Hristos“.

Ce e condamnabil aici? De ce să nu ne temem de ecumenism, de pecete, de autorizare, de legătura cu cei din afară?! Însă după părerea acestor oameni, care sunt departe de adevăr, nu trebuie să ne temem de păcat, nu trebuie să ne ferim de prietenia cu lumea, se poate să trădăm, să nu-L urmăm în toate pe Hristos, să nu împlinim poruncile Lui — într-un cuvânt, trebuie să ne desfătăm de viața după bunul plac.

În tractat mai este și un asemenea punct:

„Consiliul Bisericilor nu le îngăduie în nici un caz adepților săi să întrețină relații cu autonomii și cu VSEHB, ca să nu se molipsească de la ei de duhul liberalismului“.

Da, pe calea largă te poți molipsi de duhul liberalismului. Anume acest duh domnește acolo în toată puterea. Iar unde e Duhul Domnului, acolo e sfințenie! Unde e Duhul Domnului, acolo e libertate (2 Cor. 3: 17), dar e libertatea lui Hristos.

Un duh liberal apăruse în poporul Israel când Moise primea tablele legământului și s-a aflat 40 de zile pe muntele Sinai. În timpul acela poporul juca volnic în jurul vițelului de aur. Coborându-se de pe munte, Moise a zis: „Strigătul acesta nu-i nici strigăt de biruitori, nici strigăt de biruiți; ce aud eu, este glasul unor oameni care cântă!“ (Exod. 32: 18).

Și în zilele noastre, influențați de duhul liberal, oamenii sunt în stare să ia jocurile, care Îl mânie pe Dumnezeu, drept o acțiune a Duhului Sfânt. Desigur, sunt printre mulțimea creștinilor de azi suflete sincere, însă direcția generală a majorității în viața duhovnicească este nebunia Laodiceii.

Doresc să vă îndrept atenția spre încă o împrejurare. Voi citi mărturia locțiitorului președintelui Uniunii CEB din Rusia. Un corespondent l-a întrebat care e atitudinea dumnealui față de noua lege cu privire la libertatea conștiinței și iată răspunsul:

„...Legea îngăduie asociațiilor să activeze fără autorizarea lor ca persoană juridică și în asemenea caz ele ies de sub controlul statului și nu au nici un fel de limite în activitatea lor“.

(Ziarul „НГ—Религии“, 22.08.2001)

Scumpi prieteni! Acest răspuns poartă în sine pecetea unui adevărat denunț, întrucât în el se afirmă că, dacă adunarea există fără autorizare, ea iese de sub controlul de stat și nu are nici o limită în activitatea sa. Traducând într-o limbă clară, lucrul acesta poate însemna că biserica trebuie să fie sub conducerea lumii. Însă în asemenea caz ea rămâne fără Hristos! Căci, dacă ne predăm sufletele și cauza bisericii în mâinile lumii acesteia, Domnul nu va rămâne în tabăra poporului Său, nu va alege din mijlocul nostru slujitori, nu ne va umple cu Duhul Sfânt, nu ne va trimite descoperirile Sale. Trebuie să ne dăm seama bine de adevărul acesta. Domnul nu poate îngădui un rival alături de Mireasa Sa: pe satana, pe antihristul, lumea — oricine ar fi. Oare nu ne este cunoscut cuvântul Lui: „Duhul, pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi, ne vrea cu gelozie pentru Sine. Suflete preacurvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu?“ (Iac. 4: 5, 4)?!

Fraților! Noi suntem slujitori, suntem păstori! Cineva poate spune: „Ce avem noi cu ceilalți? «Sunt eu păzitorul fratelui meu?»“ (Gen. 4: 9). Da, fraților, suntem păzitori. Domnul ne-a pus să fim străjeri în casa Lui. Noi trebuie să ocrotim biserica de subminări, de învățături false, de erezii, de păcatul lăuntric. Datoria noastră e să păzim și să-I aducem lui Dumnezeu nevătămate și sufletele noastre, și pe ale celor care ne-au fost încredințați. Noi suntem puși pe zidurile înalte ale cetății lui Dumnezeu, ca să vedem mai larg, mai departe; să vedem, de exemplu, cum au luat naștere legăturile ecumenice ale frățietății CEB.

Vreau să compar adunarea noastră cu o altă adunare, la care au fost prezente cinuri înalte și s-au înălțat rugăciuni solemne. Voi da citire unui document, datat din 11 ianuarie 1978:

„În ultimul timp VSEHB, în primul trimestru al fiecărui an, ține adunări ecumenice de rugăciune invitând reprezentanți ai altor biserici din or. Moscova, precum și ai diferitelor ambasade acreditate la Moscova...

VSEHB ar considera să invite la slujirea ecumenică sus-menționată următorii reprezentanți:

1. BOR (Biserica Ortodoxă Rusă) — 3 persoane.
2. Secta religioasă de rit vechi — o pers.
3. Catolici — o pers.
4. Adventiști — o pers.
5. Reprezentanți ai presei și ai radioului — 4-5 pers.
6. Ambasadorul Liberiei.
7. Capelanul american M. Spengler și la aprecierea lui — reprezentanți ai ambasadelor de la Moscova“.

Iată ce găsim în acest document, semnat de conducătorii uniunii! Sunt conduși oare de Duhul lui Dumnezeu creștinii care doresc să participe la asemenea slujbă? Ce fel de rugăciune plăcută lui Dumnezeu pot ei să înalțe? E de ajuns un singur pas de felul acesta, ca, împreună cu toată frățietatea, să pierdem pentru totdeauna independența. E de ajuns numai un document de acesta, numai o intenție de a avea asemenea întâlniri ca să ne despărțim pentru totdeauna de Dumnezeu.

Fraților, noi trebuie să cunoaștem mai multe decât diplomații sau oricare alți activiști lumești, pentru că Hristos e mai mare

Căci, dacă ne predăm sufletele și cauza bisericii în mâinile lumii acesteia, Domnul nu va rămâne în tabăra poporului Său, nu va alege din mijlocul nostru slujitori, nu ne va umple cu Duhul Sfânt, nu ne va trimite descoperirile Sale. Trebuie să ne dăm seama bine de adevărul acesta. Domnul nu poate îngădui un rival alături de Mireasa Sa: pe satana, pe antihristul, lumea — oricine ar fi.

decât toți politicienii lumii laolaltă. Pe baza Scripturii, trebuie să ne argumentăm pozițiile în mod clar, calificat, corect din punct de vedere biblic. Dacă m-am dus împreună cu diplomații la o asemenea întrunire — statul nostru, puterea politică și securitatea sunt în drept să mă întrebe ce am discutat noi și pentru ce ne-am rugat. (Căci diplomații și preoții-capelani sunt reprezentanții unui stat străin, agenții organelor securității ale acelui stat.) După un raport amănunțit înaintea lucrătorului serviciilor secrete despre toate și despre toți, eu voi ieși de acolo un trădător. Și ferice de mine dacă voi izbuti să mă pocăiesc.

Fraților, noi trebuie să cunoaștem mai multe decât diplomații sau oricare alți activiști lumești, pentru că Hristos e mai mare decât toți politicienii lumii laolaltă. Pe baza Scripturii, trebuie să ne argumentăm pozițiile în mod clar, calificat, corect din punct de vedere biblic. Dacă m-am dus împreună cu diplomații la o asemenea întrunire — statul nostru, puterea politică și securitatea sunt în drept să mă întrebe ce am discutat noi și pentru ce ne-am rugat. (Căci diplomații și preoții-capelani sunt reprezentanții unui stat străin, agenții organelor securității ale acelui stat.) După un raport amănunțit înaintea lucrătorului serviciilor secrete despre toate și despre toți, eu voi ieși de acolo un trădător. Și ferice de mine dacă voi izbuti să mă pocăiesc.

Am acasă un teanc de propuneri cu salvconduct* de a vizita Consiliul pentru Culte, Duma, conferințe religioase și nereligioase și forumuri: „Vă invităm să discutăm împreună cum să lucrăm asupra renașterii spirituale a Rusiei“. Renașterea spirituală e atunci când un om se naște din nou. Dar „spirituală“ în sensul culturii — e de la lumea aceasta. Arta e de la ispititorul. Unde vom merge acceptând asemenea întâlniri? La televiziune. Acolo ne vom ocupa de renașterea Rusiei?!

Dumnezeu ne naște din nou din Duhul Sfânt pe câte unul, când primim Cuvântul Lui, când ne pocăim. Fraților, noi trebuie să știm foarte multe ca să înțelegem în ce foc al iadului ne atrag ei. Dacă ne vom duce acolo — ne vom face scrum. De mers, trebuie să mergem, fie și în focul încercărilor, dar numai la chemarea Domnului.

E cunoscut un document, care, încă în 1947, a fost trimis de Consiliul pentru Afacerile Religioase la Sovietul Miniștrilor al Uniunii RSS. (Voi aminti că în anii 1944-1945 uniunile noastre creștine — baptistă, evanghelică, iar apoi și cea penticostală — au fost unite în mod intenționat pentru încordarea contradicțiilor lăuntrice, precum și pentru ca toți să fie ținuți sub control.) Citesc textul:

„În legătură cu faptul că în provincii un șir întreg de biserici și de slujitori ai cultului creștin evanghelico-baptist și-au trasat ca una dintre cele mai importante sarcini în activitatea lor religioasă înrolarea a noi membri... Consiliul Unional [adică VSEHB-ul. — *Nota red.*] *își propune a se adresa către biserici cu o scrisoare specială care ar condamna o asemenea activitate. În proiectul acestei scrisori este supusă criticii și munca de atragere specială în sectă a copiilor și a tineretului [...]. În scrisoare se indică direct necesitatea de a concentra atenția tineretului, întâi de toate, asupra învățământului și de a fi botezate numai persoanele care au ajuns la majorat. [...]*

Consiliul Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS susține inițiativa VSEHB-ului de a expedia în 3 mii de biserici autorizate ale CEB o scrisoare specială cu apelul de a înceta goana după mărirea numărului noilor membri și consideră util a tipări această scrisoare la tipografie cu un tiraj de 10.000 de exemplare. [...]

Cer indicațiile dumneavoastră“.

Sovietul Miniștrilor a răspuns: „Expedierea scrisorii în toate colțurile e o chestiune îndoielnică, poate duce la rezultate contrare“. În continuare întreabă: „Ce măsuri se iau ca baptiștii să nu treacă limita?“ Adică se pune întrebarea concretă: cum să fie oprită creșterea bisericilor? Ele apăreau în mod spontan, mai ales

---

* Salvconduct — Aici: garanție că nu va fi arestat.

Adunarea solemnă consacrată jubileului de 40 de ani al trezirii frățietății. Kiev, 2001

pe teritoriul cotropit al Ucrainei, unde ulterior a crescut cel mai mult numărul bisericilor înregistrate. Ateii au vrut să ia imediat sub control toate aceste adunări.

De ce vorbesc despre aceste lucruri? Voi aminti ceea ce am mai spus în repetate rânduri: e o greșeală a crede că toate nenorocirile poporului lui Dumnezeu au început cu publicarea în 1960 a „Regulamentului“ și a „Directivelor“. Slujitorii superiori au căzut în dependență de organele de stat nu începând din anii ’60, ci de la începutul secolului!

Deja în anul 1905, la Petersburg, frații uniunii, încă nedespărțite pe atunci, au înființat primul partid politic. Pe documentele privind înființarea acestui partid stăteau semnăturile fraților respectabili. Partidul creștin nou-format a existat puțin, dar trebuie să știm că atragerea politică a slujitorilor în viața socială ne lipsește de călăuzirea lui Dumnezeu, ne lipsește de harul lui Dumnezeu. O asemenea atragere e o ademenire la păcat.

Stăpânitorul lumii acesteia, satana, își face lucrarea cu multă iscusință. Dacă cei consacrați lui Dumnezeu se pasionează de partidele politice și sociale, atunci trebuie să ținem minte că „fiii veacului acestuia, față de semenii lor, sunt mai înțelepți decât fiii luminii“ (Luc. 16: 8). Ei vor stăpâni și vor domina. Iar slujitorii vor fi nevoiți să li se supună fără obiecții.

Priviți cu ce se adresau frații conducători ai uniunilor precedente în documentele lor către cei ce dețineau puterea. Iată mărturia lor:

„E evident că congresele locale ale creștinilor evanghelici sunt o oglindire a Congreselor Unionale. Ultimele două Congrese Unionale ale creștinilor evanghelici — al IX-lea și al X-lea din anii 1923 și 1926 — și-au desfășurat lucrările după programul aprobat din timp de organele centrale. Deși creștinii evanghelici, fiind după convingerile lor cetățeni pe deplin loiali ai Puterii Sovietice, [...] totuși au fost nevoiți, din anumite motive, să pună în dezbatere la Congresele Unionale atitudinea lor față de Statul Sovietic și de serviciul militar, cu toate că această întrebare are și caracter politic. [...]“

Însă Domnul nostru ne preîntâmpină cu strictețe: „...Să vă păziți bine de aluatul Fariseilor și de aluatul lui Irod!“ (Marc. 8: 15). Oamenii se apropiau de Hristos cu probleme sociale:

„«Învățătorule, spune fratelui meu să împartă cu mine moștenirea noastră». «Omule», i-a răspuns Isus, «cine M-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?»“ (Luc. 12: 13, 14). Dumnezeu eliberează inima omului pentru viața veșnică, spre o veșnică ascultare de El, și nu pentru existența trecătoare.

Apropo, cu pasiunea pentru politică satana L-a ispitit, în primul rând, pe Isus Hristos. Arătându-I toate împărățiile lumii și strălucirea lor, el a zis: „Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie“ (Mat. 4: 9). S-ar părea: cu ce succes s-ar fi putut evangheliza lumea dacă Hristos ar fi devenit Împăratul tuturor împărățiilor pământului! Atunci ar fi putut să se pună în funcțiune toate mijloacele de informare a maselor, forța puterii de stat și să se aducă la ascultarea credinței toate țările lumii! Dar Hristos a respins această cale și a ales calea ascultării de Tatăl ceresc! El a urcat pe Golgota și Și-a vărsat sângele preacurat, prin care capătă mântuire orice credincios. De n-ar fi respins Isus ispita slăvii și a politizării, de-ar fi acceptat propunerea satanei, atunci ar fi fost lichidată, astfel, jertfa de răscumpărare a Mântuitorului și El S-ar fi aflat sub stăpânirea celuia căruia i S-ar fi închinat. După ispita ușoară, la prima vedere, a slăvii, a aprecierii unanime, a posibilității de a căpăta toate împărățiile lumii, se ascunde dezonoarea, dar principalul — pieirea. Căci, propunând: „Veți fi ca Dumnezeu“, diavolul, de fapt, plănuiește moartea!

Nu trebuie să uităm: Dumnezeu le dă ajutor sfinților Săi potrivit cu atotputernicia Sa. Dacă neprietenii ne vor impune un război mic, vom obține o biruință mică, dar o vom obține neapărat. Iar dacă ne vor impune un război mare, mondial, universal — vom obține cu Hristos o biruință mare, căci așa ne-a făgăduit Dumnezeu! Trebuie să ne supunem Căpeteniei în poruncile, rânduielile și legile Lui concrete, iar Dumnezeu va asigura biruința poporului Său!

Fraților! Trebuie să ne rugăm și să vedem: am făcut oare tot cu ce ne-a însărcinat Domnul să facem? Știm că învățătura lui Dumnezeu prevede întotdeauna numai biruința. Domnul le-a spus ucenicilor Săi: „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma“ (Luc. 10: 19). Nu ne va putea vătăma dacă călcăm cu o inimă curată, cu credință și în conformitate cu voia Domnului! Respectând aceste condiții, vom intra neapărat în legitatea lui Dumnezeu, cu privire la noi se va împlini făgăduința Lui: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“! Iar când suntem cu El, într-adevăr, nimeni nu ne va putea birui!

Nu trebuie să uităm: Dumnezeu le dă ajutor sfinților Săi potrivit cu atotputernicia Sa. Dacă neprietenii ne vor impune un război mic, vom obține o biruință mică, dar o vom obține neapărat. Iar dacă ne vor impune un război mare, mondial, universal — vom obține cu Hristos o biruință mare, căci așa ne-a făgăduit Dumnezeu! Trebuie să ne supunem Căpeteniei în poruncile, rânduielile și legile Lui concrete, iar Dumnezeu va asigura biruința poporului Său!

Astăzi a devenit la modă noțiunea de toleranță, adică de îngăduință. Se stimulează pe toate căile îngăduința față de concepțiile, de faptele nedrepte, de un mod de viață străin, de vreo învățătură străină, de orânduirea bisericească. Însă Domnul ne-a poruncit să nu fim îngăduitori față de păcat. Acolo unde domnește păcatul în biserică, Dumnezeu a orânduit o altă formă de relații: sfătuirea, mustrarea, iar apoi — separarea. Aceasta este o poruncă sfântă: dacă nu va asculta de biserică, care se conduce de adevăr, „să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș“ (Mat. 18: 17). Când în biserică a căzut cineva în păcat și nu se pocăiește, Cuvântul lui Dumnezeu ne poruncește: „Dați afară dar din mijlocul vostru pe răul acela“ (1 Cor. 5: 13). Biserica trebuie să osândească în mod unanim păcatul și să se arate curată în această privință (2 Cor. 7: 11). Dacă însă e cu neputință să trăim sfânt împreună cu toată biserica, dacă a căzut în păcat toată adunarea, atunci Domnul ne poruncește: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu...“ (Apoc. 18: 4).

Dragi prieteni, noi nu vom putea evita despărțirile și mai cu seamă în ziua venirii Domnului. „...În noaptea aceea, doi inși vor fi în același pat, unul va fi luat și altul va fi lăsat; două femei vor măcina împreună: una va fi luată, și alta va fi lăsată. Doi bărbați vor fi la câmp: unul va fi luat și altul va fi lăsat“ (Luc. 17: 34-36). Trebuie să mergem pe calea dreaptă și uniți cu Dumnezeu, ca să știm precis că, atunci când ne va chema Domnul, vom merge cu El! „Credeți că am venit să aduc pace pe pământ? Eu vă spun: nu; ci mai degrabă dezbinare“ (Luc. 12: 51). Sunt și acestea cuvintele Domnului nostru Isus Hristos, deși astăzi sunt date uitării. Creștinii contemporani întrebuințează mai mult alte cuvinte ale Mântuitorului: „...Toți să fie una...“ (Ioan 17: 21). Ele răsună de la amvoanele diferitelor confesiuni, cu ele sunt împestrițate paginile ziarelor și ale revistelor creștine. Și nu numai ale celor creștine.

Cuvintele despre unitate din rugăciunea de Mare Preot a lui Hristos, rupte din context, pot fi afișate ca o lozincă pe poarta ecumenismului. („Ecumenic“ în traducere înseamnă „universal“.) Multora li se pare că anume pentru o astfel de unire Se ruga Isus. Însă El Îl ruga pe Dumnezeu nu pentru unirea orizontală a oamenilor care Îi poartă Numele, dar trăiesc totodată în samavolnicie. El Se ruga pentru tripla și sfânta unitate care îi unește pe cei credincioși mai întâi cu Dumnezeu, iar în El — și unul cu altul: „...Cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în Noi...“ (Ioan 17: 21). Dacă suntem una, dar fără Dumnezeu, atunci suntem Babilonul. Dacă suntem una, dar absorbiți de politică — nu va veni Domnul la noi! Trebuie să înțelegem clar că o asemenea unire duce biserica la pierzare și Îl îndepărtează pe Dumnezeu de poporul care nu I-a fost credincios și care a încetat să-și pună încrederea în El.

Există o lege care interzice a provoca dușmănie și ură din motive religioase ori naționale și obligă, astfel, cetățenii să dea dovadă de îngăduință față de alte credințe. Fraților! Trebuie să ne păstrăm și sufletele noastre, și biserica în curăție și într-o sfințenie plăcută lui Dumnezeu. Cei care ne îndreaptă atenția asupra legii despre toleranță vor să ne convingă că nu trebuie să condamnăm necurăția, că trebuie să fim îngăduitori față de păcătoși în biserică. Însă, potrivit Sfintei Scripturi, noi suntem datori să-l judecăm pe cel care, numindu-se frate, păcătuiește. Aceasta este datoria noastră și noi o vom apăra, căci „puțin aluat dospește toată plămădeala“ (1 Cor. 5: 6).

Apostolul Iacov scrie: „Fraților, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte...“ (Iac. 5: 19, 20). Creștinul care s-a abătut de la adevăr e un păcătos! Și cel care îl mustră nu-l va vindeca de o răceală ușoară, ci îi va izbăvi sufletul de moarte. Nici un fel de umbrelă ecumenică nu ne va salva de mânia lui Dumnezeu, de focul Lui atotmistuitor, care a fost pregătit de la întemeierea veacurilor pentru toți cei ce nu I s-au supus lui Dumnezeu! Noi trebuie să apărăm adevărul lui Dumnezeu și să păzim cu strictețe Cuvântul Lui, atunci Duhul Sfânt al adevărului ne va călăuzi în tot adevărul (Ioan 16: 13).

El Se ruga pentru tripla și sfânta unitate care îi unește pe cei credincioși mai întâi cu Dumnezeu, iar în El — și unul cu altul: „...Cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în Noi...“ (Ioan 17: 21). Dacă suntem una, dar fără Dumnezeu, atunci suntem Babilonul. Dacă suntem una, dar absorbiți de politică — nu va veni Domnul la noi! Trebuie să înțelegem clar că o asemenea unire duce biserica la pierzare și Îl îndepărtează pe Dumnezeu de poporul care nu I-a fost credincios și care a încetat să-și pună încrederea în El.

Fraților, luând cunoștință astăzi de documentele despre activitatea VSEHB-ului, am obținut o mărturie deplină că conducătorii lui intenționează să colaboreze și mai departe cu lumea, n-au de gând să lepede păcatul și, dacă nu se vor pocăi, vor moșteni osânda veșnică. Iar frățietatea noastră, trezită prin îndurarea lui Dumnezeu, trebuie să depună toată străduința ca să se țină de calea dreptății, să meargă pe calea îngustă, să se supună Domnului, să fie întotdeauna în părtășie cu El. Domnul zice: „...Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic“ (Ioan 15: 5). Nu doar un anumit lucru nu putem face fără Dumnezeu, ci nimic! Nimic ziditor, folositor pentru veșnicie nu vom face fără El! Lucruri sfinte, repet, nu vom face, dar lucruri necuviincioase vom face multe. Însă tot ce se face fără Dumnezeu — nu va aduce folos și îi va duce pe oameni la nenorocire și la pieire.

Astăzi toți avem nevoie numai de Domnul. Să ne ținem strâns de calea îngustă, rugându-L fierbinte pe Domnul să rămână cu noi. Prima poruncă a lui Dumnezeu este: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău...“ Cea de a doua e doar o derivată a primei porunci. Dacă nu-L vom iubi pe Dumnezeu, nu ne vom putea iubi nici unul pe altul. Cel care nu are părtășie cu Dumnezeu, pierde totul. „Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc, și ard“ (Ioan 15: 6).

Puțini găsesc poarta cea strâmtă, fiindcă aici e nevoie de anumite eforturi. Ce fel de eforturi? „Încetați să mai faceți răul!“ — zice Domnul. Adică pocăiți-vă — acesta este primul pas. „Învățați-vă să faceți binele...“ — adică alegeți, după Scriptură, calea adevărului — acesta e al doilea pas. „Veniți totuși să ne judecăm...“ — după acest pas va începe să lucreze sângele Golgotei: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna“. La aceasta ne cheamă Domnul (Is. 1: 16-18).

Să ne amintim, fraților, cum se ruga Moise, când Domnul i-a spus: „«Acum, lasă-Mă; mânia Mea are să se aprindă împotriva lor: și-i voi mistui; dar pe tine te voi face strămoșul unui neam mare.» Moise s-a rugat Domnului, Dumnezeului său, și a zis: «Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu mare putere și cu mână tare? Pentru ce să zică Egiptenii: „Spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare prin munți, și ca să-i șteargă de pe fața pământului?“ Întoarce-Te din iuțimea mâniei Tale și lasă-Te de răul acesta, pe care vrei să-l faci poporului Tău»“ (Exod. 32: 10-12). Omul lui Dumnezeu gemea în duhul său din cauza celor ce se vor spune despre Dumnezeu, care a scos pe poporul Său din Egipt, și Îl ruga stăruitor: „Mântuiește, iartă...“ Daniel se ruga în robia Babiloniană pentru păcatele părinților: „Doamne, nouă ni se cuvine să ni se umple fața de rușine...“ (Dan. 9: 8).

Abaterea de acum un secol a slujitorilor celor două uniuni ale noastre este o pată întunecoasă pe hainele bisericii renăscute a CEB. Prin o simplă amintire a istoriei nu vei șterge aceste pagini negre. Numai Domnul poate să le spele cu sângele Său, să reînnoiască sufletele — numai de-am alege calea neprihănirii! Numai de-am veghea, de ne-am îndrepta umblarea înaintea lui Dumnezeu.

Avem trei motive pentru a ține minte trecutul. Primul: „Binecuvântează, suflete, pe Domnul, și nu uita nici una din binefacerile Lui!“ (Ps. 103: 2).

Știți unde începe spița noastră de neam? Nu din 1961, când s-a renăscut frățietatea UB CEB. Noi am fost aleși în Isus înainte de întemeierea lumii (Efes. 1: 4)! Acolo, pe Golgota, unde a murit în suferință Mielul, acolo ne-am născut, după cunoștința dinainte a lui Dumnezeu! Trebuie să ținem minte lucrul acesta și să-l transmitem copiilor noștri — așa ne poruncește Cuvântul lui Dumnezeu. Amintirea despre Cel ce ne-a răscumpărat și cum ne-a răscumpărat trebuie să fie un har lucrător pentru mântuirea lumii, care merge la pieire. Iată menirea noastră mesianică. Acesta este lucrul principal pentru care trebuie să ținem minte istoria.

Al doilea motiv: „Adu-ți aminte, și nu uita cum ai ațâțat mânia Domnului, Dumnezeului tău, în pustie. Din ziua când

ПОМНИ ВЕСЬ ПУТЬ, КОТОРЫМ ВЕЛ ТЕБЯ ГОСПОДЬ
ADU-ȚI AMINTE DE TOT DRUMUL PE CARE DOMNUL ȚI L-A CONDUS

ai ieșit din țara Egiptului până la sosirea voastră în locul acesta, tot răzvrătiți împotriva Domnului ați fost!“ (Deut. 9: 7). Trebuie să ținem minte și noi istoria întregii mișcări evanghelico-baptiste și să ne recunoaștem drept o parte a acestei mișcări, pentru care purtăm și noi răspundere. Ținem minte oare cât ne-am împotrivit Domnului? De câte ori am dat dovadă de necredință? De câte ori, plini de durere și de șovăială, ne pierdeam curajul înaintea dușmanilor adevărului lui Hristos?

Când dăm uitării păcatele noastre, atunci răsună porunca: „Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi“ (Apoc. 2: 5). „Pocăiește-te!“ — iată motivul principal (și al treilea) care ne determină să ținem minte istoria. Această istorie e împovărată greu de trădarea și de colaborarea conducătorilor uniunii evanghelico-baptiste cu cei din exterior: Dumnezeu ne poruncește să ne eliberăm de acest păcat. Aceasta este etapa istorică cea mai apropiată de noi. Cât suntem în viață, trebuie să reușim să ne apucăm de mâna lui Dumnezeu, să reușim să ne pocăim. Să nu întârziem! Mâine poate fi târziu, ziua noastră va pleca! Este vremea ca Domnul să lucreze! Buneii și părinții noștri s-au abătut, au călcat legea — iată motivul principal, temeiul principal pentru pocăință. Altfel pentru ce să ne mai amintim?! „Adu-ți aminte“, „nu uita“, „pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi“. Noi trebuie să facem roade vrednice de pocăință.

Preaiubiți prieteni! Astăzi, făcând bilanțul căii străbătute, sărbătorind cu bucurie biruințele și binecuvântările trimise de Dumnezeu, trebuie să spun totuși că îmi rămâne în suflet o amărăciune adâncă. Solemnitatea și bucuria noastră e întunecată puțin, căci copiii lui Dumnezeu care se află în adunările oficiale rămân în robie până acum. Ei sunt amăgiți. Noi n-am bătut la ușa inimii lor până să ne deschidă. Deocamdată e notată numai schisma, până acum mai rămâne între noi o despărțire. Însă nu acesta a fost scopul final al mișcării frățietății noastre evanghelico-baptiste. Chemarea la sfințirea și la unitatea poporului lui Dumnezeu a fost tema principală a epistolelor Grupului de inițiativă, a tuturor documentelor Comitetului organizatoric și ulterior ale Consiliului Bisericilor al CEB.

Să nu uităm totodată că mulți frați și surori, sfinți și devotați lui Dumnezeu, din frățietatea noastră evanghelico-baptistă, în ciuda prigonirilor cumplite din anii ’30-’40, au rămas credincioși Domnului până la sfârșit și datoria noastră este ca, ștergând păcatul prin rugăciune de pocăință, să vedem și să continuăm această linie neîntreruptă a mișcării evanghelico-baptiste, ținând minte că mulți s-au ostenit, iar noi am intrat în osteneala lor (Ioan 4: 38).

Să ne rugăm ca Dumnezeu să le dea putere creștinilor din bisericile înregistrate să se trezească și ca El să șteargă paginile negre ale istoriei noastre și să vină la noi cu prezența Sa!

ACUM FII TARE ZICE DOMNUL

Întrunirea tineretului prilejuită de aniversarea a 40-a a frățietății trezite
Moldova, 2001

2005

Să vestim toată voia lui Dumnezeu

DARE DE SEAMĂ
LA CONGRESUL REPREZENTANȚILOR BISERICILOR UNIUNII INTERNAȚIONALE A BISERICILOR CEB

5-6 octombrie 2005, or. Tula

O SCURTĂ ANALIZĂ A CONGRESELOR ANTERIOARE ALE FRĂȚIETĂȚII

Scumpi frați și slujitori ai lui Dumnezeu, congresul nostru, al patrulea deja (în perioada postateistă — *Nota red.*), e însemnat în felul său și e întrunit într-o vreme de mare răspundere, consolidând și el, ca și fiecare congres anterior, părtășia noastră cu Dumnezeu și apartenența noastră numai Lui! Să dea Domnul ca nici o putere, care ne atacă din exterior sau care se naște în mijlocul nostru, să nu-L împiedice pe Hristos să fie unica Căpetenie în destinul lucrării Lui din frățietatea noastră.

Dacă e să vorbim despre consfătuirea de la Rostov pe Don din 1989, fi-

---

„Vestitorul adevărului“, 2008, nr. 4-5

ind foarte reprezentativă, ea a fost asemenea unui congres și a decurs în libertatea duhului.

În timpul congresului din anul 1993 s-au apropiat de casa de rugăciune de la Tula (e o casă de rugăciune a întregii frățietăți) autobuze mari (model „Ikarus“), pline cu oameni care doreau să schimbe radical calea frățietății. Acești oameni erau conduși de o sete camuflată de a avea legături cu lumea, cu organizațiile misionare liberale din Occident și, beneficiind de toleranța excesivă a organelor puterii, doreau să înregistreze adunările frățietății pe baza legislației anticonstituționale, care era încă în vigoare pe atunci. Domnul ne-a ajutat să apărăm desfășurarea lucrărilor congresului și să rămânem toată frățietatea pe calea cea dreaptă.

N-am să vorbesc despre congresele care s-au ținut împotriva noastră de uniunile înrudite (VSEHB și altele). După dezmembrarea țării în state de sine stătătoare s-au dezmembrat și ele în diverse uniuni, fiindcă erau orientate mai mult spre politică.

Dar, întrucât Cuvântul Domnului este unul, Dumnezeu este unul și noi ne ținem numai de El — frățietatea noastră s-a păstrat, ba s-a și mărit: avem prieteni și conlucrători în America, în Germania și în alte țări. Slavă Lui.

La congresul frățietății din 2001 ne-am rugat conștient și unanim cu rugăciune de pocăință. Vreau să amintesc conținutul ei: **ne-am pocăit pentru pozițiile nedrepte ale fraților conducători ai uniunilor precedente, pentru abaterea lor și pentru pustiirea care a urmat în lucrarea lui Dumnezeu după ce s-au supus lumii. Noi am zis: „Doamne, nu ne declinăm răspunderea pentru abaterea lor de la calea adevărului, pentru cărările lor strâmbe. De aceea ne pocăim și mai vrem să facem și roade vrednice: corectând nenorocirile prin pocăință, să mergem pe o cu totul altă cale, plăcută numai Ție“.**

Da, frații uniunilor precedente au acceptat legile lumii pentru orânduirea vieții bisericești, fapt prin care L-au eliminat pe Dumnezeu din inimile lor și din viața bisericilor. E cea mai mare pierdere pe care a îndurat-o poporul lui Dumnezeu. Ea nu putea fi completată nicidecum cu nici un fel de surogat, cu nici un fel de erzaț, nici un substituent nu se potrivea.

Domnul poate fi întors numai prin pocăința pentru toate păcatele. Aceasta era sarcina noastră. Ca frățietatea să se întoarcă pe calea cea dreaptă, trebuia să-L rugăm fierbinte și cu inima zdrobită pe Dumnezeu să vină și să ne ierte, să rămână cu noi și să ne ajute să biruim.

Repet: mulți frați, care au muncit la începutul secolului al XX-lea, luptând pentru credința Evangheliei, și-au dat viața fără să înțeleagă ce se face în uniunea evanghelică și în cea baptistă. Ei au trăit în perioada revoluțiilor și, nimerind în măcelul groaznic, nu s-au păstrat, ca slujitori, pe căi curate, au comis multe greșeli fatale. VSEHB rămâne și acuma cu acest bagaj. Păcatul acesta domnește acolo până azi! Anume că domnește! Și, de vreme ce domnește, puterile externe și interesele politice domină în biserică, iar Dumnezeu e dat afară. Iată catastrofa principală!

Noi, fraților, trebuie să menținem prezența lui Dumnezeu și în propriile inimi, și în activitatea Uniunii prin toate hotărârile noastre, mergând pe calea independentă de lume. „Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască... — zice prorocul Isaia —, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru...“ (Is. 59: 1, 2). Observați: prorocul se adresează în Numele Domnului către poporul care nu era în necunoștință, dar care, cu regret, se abătuse de la căile Domnului: „...Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele... Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul...“ (Is. 1: 16-18). Nu e o inspirație harismată ori penticostală, ci o poruncă concretă a lui Dumnezeu. „Atunci voi începe să mântuiesc, — zice Domnul — voi începe să vă înălbesc hainele, atunci vă voi spăla de sângele sfinților omorâți. Și «de vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada...»“.

A fi părăsiți de Dumnezeu e o nenorocire amară și cumplită, în care rămân până acum curentele și uniunile înrudite cu noi după credință.

Perioada dintre congrese a fost, după cum am spus, într-o oarecare măsură, neobișnuită. Explic de ce. În primul rând, unora din rândurile noastre le-a licărit posibilitatea ademenitoare de a se amesteca în politică. Ispitele acestea sunt mari pentru cei setoși de slavă. Însă slava în biserică e una, iar în politică, printre împărați e cu totul alta.

A TRECE SUB TĂCERE ADEVĂRUL LUI DUMNEZEU E UN PĂCAT MORTAL

În capitolul 20 al Faptelor apostolilor e descrisă adunarea prezbiterilor de la Efes. I-a adunat apostolul Pavel. Și iată ce le-a spus la despărțire: „De aceea vă mărturisesc astăzi, că sunt curat de sângele tuturor. Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu“ (vers. 26, 27).

Un gând aproape analogic se conține în capitolul 33 al cărții prorocului Ezechiel: „Acum, fiul omului, te-am pus străjer...“ (vers. 7). Apostolul Pavel era un străjer veghetor pentru slujitorii și prezbiterii din timpul său. Ca și prorocul Ezechiel cândva, fiind insuflat de Duhul Sfânt, el spunea poporului tot ce trebuia să-i spună, tot ce avea o influență hotărâtoare asupra sorții, ca Domnul să nu-l pedepsească pe el pentru sângele celor ce au comis fărădelegi și n-au fost povățuiți (Ezec. 33: 4, 8, 9).

Lucrătorii VSEHB ascundeau de biserică pericolul de care trebuia să se păzească mai mult ca orice. Și au dus-o la legătura cu lumea. Dumnezeu a părăsit biserica din cauza colaborării slujitorilor ei cu autoritățile veacului acestuia. Unii trăiau în fărădelege, iar alții nu-i mustrau, nu-i povățuiau pe cei dintâi. Păstorii trebuia să poarte răspundere pentru biserică, iar în ea stăpânea lumea. Hristos a fost dat afară. Păstorii nu se supuneau ei înșiși Cuvântului Domnului. Milioane de oameni n-au putut să vină la mântuire în acea perioadă sumbră, biserica nu i-a adus în sânul ei. Dar ce se putea face fără Dumnezeu? Dușmanul stăpânea în biserică! Iar aceste păcate sunt mortale, aceste păcate duc la pieire.

Merg și astăzi mulți pe această cale. Iar Dumnezeu ne va trage pe noi la răspundere pentru toți cei care s-au abătut de la calea adevărului și pe care nu i-am povățuit. Domnul ne preîntâmpină: „Când voi zice celui rău: «Vei muri negreșit!», dacă nu-l vei înștiința, și nu-i vei spune, ca să-l întorci de la calea lui cea rea și să-i scapi viața, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângele din mâna ta!“ (Ezec. 3: 18). De ce este amenințat cu moartea cel care nu-l înștiințează pe nelegiuit? Fiindcă slujitorii poartă răspunderea pentru pieirea păstoriților. Păstoriții pier, iar Dumnezeu cere sângele lor din mâna păstorilor dacă ei tac.

A trece sub tăcere adevărul lui Dumnezeu e un păcat mortal. De aceea, când Domnul a început mișcarea de trezire a bisericii din țara noastră, ne-am străduit, în primul rând, prin pocăință și sfințire, să-L întoarcem pe Dumnezeu în rândurile noastre. Nu toți au răspuns la chemarea de a se pocăi. Iar când a început prigonirea de mase a adepților trezirii, atunci au pornit pe calea lată și autonomii, și cei independenți. Și nu cei din afară sunt vinovați de necredincioșia noastră.

O ANALOGIE TRISTĂ

Vreau să spun că există o analogie între condițiile noastre și viața bisericii apostolice, în special a prezbiterilor de la Efes, cărora apostolul Pavel nu s-a ferit să le vestească tot planul lui Dumnezeu și pe care i-a povățuit să ia seama la ei înșiși și la toată adunarea. „Știu bine că, după plecarea mea, SE VOR VÂRÎ între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și SE VOR SCULA din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor“ (Fapt. 20: 29, 30).

БОГ ЖЕ МИРА
ДА БУДЕТ СО ВСЕМИ ВАМИ

Prieteni! Iată două poziții, două stări, două pericole, cu privire la care i-a prevenit în mod profetic apostolul pe slujitori. În poporul lui Dumnezeu, îndeosebi printre fruntași (pe Pavel îl ascultau prezbiterii), erau oameni care, după plecarea apostolului, S-AU SCULAT. Cu ce scop? Ca să denatureze Scriptura, să vorbească lucruri stricăcioase și, în numele „eu“-lui lor, să atragă urmași de partea lor. Iată-i: cei ce s-au făcut ei înșiși „hristoși“! Iată-i pe acești „mesia“ primitivi! Ei vor veni nu din exterior, ci „se vor scula din mijlocul vostru“ — iată de unde vine nenorocirea. De nimicirea lucrării Domnului sunt vinovați anume prezbiterii, și nu altcineva.

Tendințele efesene au aceleași rădăcini și în zilele noastre. Întâlnim așa-numiți predicatori buni, dar care în esență sunt niște mincinoși. Ei sunt amabili, delicați, ca să zicem așa, orășeni inteligenți, nu din suburbie. Au o formă de evlavie, dar s-au lepădat de puterea lui Dumnezeu. Ei colaborează la fel de civilizat și cu autoritățile și trădează moștenirea lui Dumnezeu, trădează mii de suflete sincere.

„Sunt curat de sângele tuturor“ — a spus apostolul Pavel luându-și rămas bun de la prezbiteri. Cu alte cuvinte: „Fraților, eu plec, dar sânge se va vărsa, moarte va fi. Voi însă stați tari!“

Scumpii mei tovarăși de muncă! Să nu devină nici unul dintre dumneavoastră omul care ar atrage ucenici de partea sa. Nu noi am mântuit poporul lui Dumnezeu. Sângele lui Hristos îi curăță pe păcătoși și îi răscumpără pentru veșnicie. Domnul a încheiat cu noi un legământ nou dându-Și viața, iar păcatele noastre le-a luat asupra Sa și acum ne folosim de marele drept de a atrage oameni la Hristos, la mântuire.

Să ținem minte: îndată ce ne despărțim de Dumnezeu, ne vor apărea imediat inovații proprii, o învățătură proprie, dorința de a atrage oameni de partea noastră și vom începe să cădem, să pierim.

Iar din afară SE VOR STRECURA în biserică lupi răpitori, îi vor căuta anume pe cei dornici de slavă — și ei se vor contopi în grabă în scopuri deloc bune! Lupii sunt niște animale răpitoare puternice. Deși vin în piei de oi, ei nimicesc necruțător moștenirea Domnului. Cei ieșiți dinăuntru, adică cei care râvnesc să posede putere, să aibă influență politică, îi găsesc atât de repede pe cei strecurați din afară! Și cât de iute se unesc unii cu alții!

Fraților, dacă slujitorii uniunilor precedente I-ar fi rămas credincioși lui Dumnezeu, nici un lup nu i-ar fi atins. Cu puterea lui Dumnezeu se poate învinge totul, dacă, desigur, suntem gata să ne dăm viața pentru biserică. Totuși a avut loc această contopire tristă a apostaților din biserică cu lupii din afară. Și cine e de vină? Pe cine să-l judecăm?

De ce Hristos nu l-a judecat pe cezar, ba nici n-a amintit de el? De ce apostolii nu se interesau de politică, nici nu se amestecau în ea? Rămâneau absolut independenți și Domnul era cu ei. Iar când Domnul este cu noi, oricine ne-ar încercui și orice putere ar avea — ei nu prezintă pentru noi nici un pericol, căci suntem apărați de atotputernicul Dumnezeu!

De unde se trage deci rădăcina păcatului? Chiar de la începutul mișcării noastre, am vorbit, în primul rând, de pocăință. Slujitorii trebuia să se adune împreună la congres, să se lămurească și să se pocăiască pentru abatere, pentru directive. Deși ele sunt mărunțișuri în comparație cu trădarea, totuși documentele antievanghelice au luat naștere ca rezultat al legăturii cu lumea.

CINE E VINOVAT? CE-I DE FĂCUT?

Astăzi se pune întrebarea: „Cine e vinovat? Ce-i de făcut? Cine o să ne arate calea pe care s-o alegem?“ Adresându-ne cu aceste întrebări lumii, ne ciocnim neapărat de teoriile false pe care ea ni le prezintă. Dacă mergem la slujitorii neveghetori, vedem că și ei expun aceleași poziții nestatornice. Dar când Îl întrebăm pe Dumnezeu, El ne spune precis și cine e vinovatul, și ce-i de făcut. Cuvântul Lui a răsunat și pe Muntele Tabor, și în timpul botezului lui Isus Hristos: „Acesta este Fiul Meu preaiubit: de El să ascultați!“ (Marc. 9: 7; Mat. 3: 17). Dumnezeu reflectă calea dreaptă în Cuvântul Său, fără a ascunde ceva. Oricine dorește să capete mântuirea va găsi neapărat această cale, iar slujitorul va afla cum să zidească cu credincioșie Biserica lui Hristos.

În cartea Apocalipsa întâlnim iarăși epistola către biserica din Efes, către slujitorii ei. Poate că prezbiterii pe care îi povățuise apostolul Pavel n-au ajuns până la acele timpuri, însă a rămas de la ei moștenirea amară. Cel care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur a remarcat: „...Nu poți suferi pe cei răi... ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși“ (Apoc. 2: 2). S-au împlinit cele prevestite de apostol ori nu? Îngerul bisericii de la Efes a căzut de la înălțimea umblării sfinte. I s-a dat sfatul să-și amintească de unde a început căderea lui și să se pocăiască. Domnul l-a prevenit că, dacă nu se va pocăi, îi va lua sfeșnicul din locul lui.

Biserica de la Efes fusese înflăcărată de dragostea dintâi față de Domnul. Dragostea nu e pur și simplu o manifestare sentimentală. Ea, ca și alte virtuți, se măsoară prin împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui“ (1 Ioan 5: 3); „cine zice: «Îl cunosc», și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el“ (1 Ioan 2: 4). Biserica de la Efes a părăsit dragostea dintâi, a respins împlinirea poruncilor lui Dumnezeu, adică, a respins Evanghelia și L-a respins pe Autorul ei. Cu alte cuvinte, anatemiza Cuvântul lui Dumnezeu.

Să ne aducem aminte de biserica primară, când Duhul Sfânt abia coborâse peste ea. Apostolul Petru, fiind plin de Duhul Sfânt, fără vreo scuză în ceea ce privește circumstanțele (Israel suferea atunci sub dominația romanilor), pe nici unul dintre israeliți nu l-a găsit vinovat în mod indirect de răstignirea lui Dumnezeu. Toți ca unul erau vinovați direcți de moartea lui Hristos. Apostolul Petru elucida atunci chestiunea: cine e vinovat și ce-i de făcut? Dar o elucida cu Dumnezeu și în Numele Lui a spus: „Să știe bine dar, **toată casa lui Israel,** că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit **voi... Voi v-ați** lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit... Ați omorât pe Domnul vieții“ (Fapt. 2: 36; 3: 14, 15).

Apostolul le-a lămurit că nu romanii sunt vinovați, nici amaleciții, nici filistenii, nici neamurile. „Vouă vi s-a poruncit să-L întâmpinați pe Mesia. «Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un prooroc ca mine: să ascultați de el!» — prevestise Moise (Deut. 18: 15). Pe voi v-a ales Dumnezeu, iar voi v-ați făcut ucigași! Cum de s-a putut întâmpla?“ Israeliții au aflat, în sfârșit, cine e vinovat. Fără ocolișuri, fără aluzii, în mod deschis și direct, Duhul Sfânt a scos la iveală vina lor gravă și ei s-au simțit străpunși în inimă și au zis: „Fraților, ce să facem?“ (Fapt. 2: 37). Petru le-a explicat ce trebuie să facă:

D. V. Mineakov

V. F. Râjuk

V. A. Markevici

E. N. Pușkov

„Pocăiți-vă... și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh“. Veți deveni o făptură nouă! Pocăiți-vă! Iată ce trebuie să facem când avem păcate.

LOCUL BISERICII ÎN SOCIETATE ȘI ÎN LUME

Aceeași soluție e întotdeauna pentru toți care au căzut. Dumnezeu nu-Și lasă niciodată moștenirea fără rețete exacte după care să poată căpăta mântuirea atât un suflet aparte, cât și întreaga frățietate.

De ce vorbesc astfel, fraților dragi? Deoarece frățietatea noastră abia acum, aș zice, după scurgerea a mai bine de 40 de ani, și-a găsit locul exact în această lume și în societate.

Unde este el? **Nu e în politică! Nu e deasupra statului!** Statul e o altă sferă, acolo e o altă lume. Nu noi le suntem căpetenii. Dumnezeu îi numește pe cârmuitori, iar noi, ca cetățeni, trebuie să avem o atitudine respectuoasă față de ei, dar să nu le permitem să se amestece în slujba preoțească a bisericii și să ne indice cum să-L urmăm pe Domnul.

Nu trebuie să stăm nici sub conducerea statului, fiindcă suntem conduși de Dumnezeu, iar El este Împăratul împăraților. Noi avem poruncile Dumnezeiești, avem constituția noastră. Suntem împărați și preoți ai Dumnezeului celui preaînalt (1 Pet. 2: 9; Apoc. 1: 6). Frățietatea noastră a dus o luptă duhovnicească permanentă pentru a nu coborî din acest loc înalt și, prin harul lui Dumnezeu, ne-a fost dăruită biruința.

De aceea sunt absolut inadmisibile orice pretenții de a ne ridica mai presus decât statul ori a îngădui ca biserica să nimerească sub influența lui, ori a admite un „cezaro-papism“ păcătos, când părintele duhovnicesc este și împărat, și conducător al bisericii.

Locul Bisericii lui Hristos e în afara statului. Mai ales dacă ținem cont și de faptul că în țara noastră e consfințită constituțional separarea bisericii de stat. Dumnezeu ne trimite astfel de condiții, care corespund cerințelor sfinte, bazate pe preceptele Lui. „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta...“ (Ioan 18: 36).

Dar îndată ce ne amestecăm în treburile de stat, Dumnezeu ne părăsește, pentru că ne apucăm de chestiuni ce nu sunt de competența noastră, pentru că răpim drepturi străine. Îndată ce vrem să avem o mai mare influență politică și întindem mâna să căpătăm privilegii de la stat, noi ne întoarcem cu spatele la Dumnezeu, Îl întristăm pe Domnul. Și vai de noi dacă nu ne dezicem la timp de aceste pretenții păcătoase.

La congresul anterior, după cum am mai spus, I-am mulțumit lui Dumnezeu că au fost bărbați care și-au dat viața pentru lucrarea Domnului. Mulți nu s-au întors din temnițe, suferind acolo zeci de ani. **Noi suntem succesorii tuturor celor credincioși, dar cu excepția greșelilor comise de ei!** Pentru aceste greșeli, amintesc încă o dată, ne-am pocăit.

GREȘELILE UNIUNILOR PRECEDENTE

Observați, în 1905, când a avut loc prima revoluție din Rusia, la 17 octombrie a fost proclamat Manifestul cu privire la libertatea de conștiință și la o oarecare toleranță religioasă. Și priviți ce se făcea în frățietatea noastră peste patru zile.

La 21 octombrie reprezentanții bisericilor protestante: menonitul Frizen P. M., creștinul evanghelic I. S. Prohanov, baptiștii V. G. Pavlov și Odințov N. V. organizează partidul creștin democrat, al cărui program susține monarhia constituțională.

În anul 1917 are loc următoarea revoluție. Iar la 17 martie 1917 la Petrograd se înființează partidul creștin democrat „Воскресение“ („Învierea“). Președintele și organizatorul lui a devenit I. S. Prohanov, iar în comitetul central au intrat: Dobrânin, Jidkov, Karev, Matveev, Trosnov și alți activiști renumiți. Deviza de bază a partidului era: „Puterea și drepturile, dar dragostea e mai mare“.

Acum mulți sunt gata să spună: „Asta a fost atunci! Acestea au fost greșeli!“ Dar mai degrabă ar trebui să vedem ce i-a determinat pe aleșii lui Dumnezeu să calce pe urmele conducătorilor politici, ale schimbărilor politice? Doar ei L-au pierdut îndată pe Dumnezeu! Iată catastrofa principală. Cu Hristos ori fără El? Fără Hristos pierdem absolut totul. Rămânând cu El, nu ducem lipsă de nimic. Când respectăm poruncile și îndrumările Lui, cu noi rămâne puterea Lui supranaturală, avem protecția Lui.

Se înșală cel care insistă că greșelile amintite au fost în trecut și astăzi ele nu se mai repetă. A ieșit recent de sub tipar o cărțulie, 155 de pagini, despre V. G. Pavlov. Președintele actual al Uniunii CEB din Rusia dă astăzi o apreciere pozitivă conducătorilor uniunilor precedente: *„Pentru baptiștii din Rusia Vasili Pavlov are aceeași importanță ca și apostolul Pavel pentru creștinism. În memoria istorică a bisericii noastre el s-a întipărit ca un luptător al lui Hristos“* etc.

Iar V. G. Pavlov e unul dintre inițiatorii creării partidelor politice. Voi citi cele scrise despre el: *„După ce a fost declarat Manifestul țarului cu privire la libertatea întrunirilor și a mitingurilor, Pavlov a participat la crearea «Uniunii libertății, dreptății și a dragostei de pace». Această asociație politică a fost germenul partidului creștin democrat. Uniunea a existat aproape un an...“*

De aceea repet, fraților, principalul: ceea ce a fost bun la ei — trebuie să luăm, dar să avem în vedere: **Biserica lui Hristos și frățietatea noastră nu trebuie să moștenească în nici un caz păcatele părinților noștri. Altfel, îi plasăm mai presus de Hristos. Primindu-L însă pe Hristos, trebuie să ne îndepărtăm de păcatele lor**.

CALEA ÎNGUSTĂ ȘI CEA LATĂ NU SE VOR INTERSECTA NICI ÎN VEȘNICIE

Întrucât conducătorii uniunilor contemporane ale CEB încurajează activitatea creștinilor ce s-au amestecat în politică, ne putem uni oare cu asemenea oameni? Unde vom ajunge cu ei? Noi n-am acceptat nici un fel de întâlniri, deoarece nu-i putem schimba pe acești oameni cu bagajul lor de păcate din trecut.

În anii ’90 un cerc restrâns de frați ai Consiliului Bisericilor au avut o întâlnire cu reprezentanții acelor uniuni și atunci cei din urmă au propus: „Să scriem o declarație și s-o răspândim prin frățietate că suntem mântuiți și unii, și alții, că suntem frați și surori și că vom merge împreună fără a ne defăima și a ne reproșa unii pe alții...“

Eu am răspuns: „Cu o asemenea declarație nu vom obține nimic. Suntem de acord să ne întâlnim cu dumneavoastră permanent, dar ne vom baza pe poruncile Cuvântului lui Dumnezeu, care este pentru noi o cerință, și nu o urare. «Încolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui» (1 Cor. 4: 2). Unitatea se obține prin comunitatea de păreri și convingeri. Pentru noi convingerile principale sunt în Cuvântul lui Dumnezeu. Când Domnul nostru este Capul, atunci El locuiește în inimile noastre, ne călăuzește pe calea biruinței, iar principalul e că ne dăruiește mântuirea și viața veșnică. Dacă rămânem în păcat, nu vom obține nimic.

Dumneavoastră mergeți pe calea lată, noi — pe cea îngustă. Imaginați-vă ce va rezulta din contopirea căii înguste cu cea lată. Aceste două paralele nu se vor intersecta nici în veșnicie.

Știm din Evanghelie că va fi bogatul, el mergea pe calea lată, și va fi Lazăr, săracul, care mergea pe altă cale, pe cea îngustă. În veșnicie nu sunt nici un fel de poduri de alianță sau declarații. «...Între noi și între voi este o prăpastie mare, așa ca cei ce ar avea să treacă de aici la voi, sau de acolo la noi, să nu poată» (Luc. 16: 26). Trăind pe pământ, aici trebuie, după cum e scris, înainte de a trece în veșnicie, să căpătăm mărturia că suntem plăcuți lui Dumnezeu, ca și Enoh (Evr. 11: 5). Nu cândva, ci astăzi, acum, umblând înaintea lui Dumnezeu, cercetându-ne starea, să știm că viața și slujirea noastră sunt plăcute Lui. Dumnezeu l-a răpit pe Enoh fiindcă el avea credință și avea mărturia. Noi avem această mărturie, slavă Domnului".

DOMNUL NE-A CONDUS PE CALEA BIRUINȚELOR

În cartea cu două volume „20 веков христианства" („20 de veacuri ale creștinismului") un oarecare S. V. Sannikov a dat o apreciere rolului istoric al frățietății noastre în protestantism. El scrie că autoritățile au calculat subtil: VSEHB va publica „Directivele" și „Regulamentul", va sili bisericile să le aprobe. Din acest motiv în frățietate va avea loc schisma și biserica va slăbi. „E posibil că mulți dintre cei cărora azi li se atribuie calificativul de trădător – scrie Sannikov – în realitate au fost eroi (are în vedere VSEHB-ul), iar cei care, la prima vedere, procedau eroic și despărțeau frățietatea evanghelică, s-au dovedit a fi, de fapt, executanți involuntari ai voinței rele a ideologiei antireligioase" (aici se referă la frățietatea noastră).

Dacă noi, venind la Dumnezeu cu pocăință, cerem de la el pește, oare El ne va da un șarpe?! Domnul a venit la noi cu ajutorul Său și ne-a condus pe calea biruințelor. În anii '60 nici o organizație religioasă din țara noastră, nici chiar disidenții nu aveau tipar propriu, iar nouă Dumnezeu ne-a dăruit editură! Neamestecându-ne în politică, noi tipăream Evanghelii și Biblii și am început să dăm hrană poporului lui Dumnezeu.

Atunci, văzând că autoritatea Consiliului Bisericilor crește, iar a VSEHB-ului scade, organele puterii le-au permis și lor să editeze literatură duhovnicească.

Бог же мира
да будет со всеми вами

Noi botezam tineretul fără a întreba de cineva, rânduiam prin punerea mâinilor slujitori fără a pune de acord cu cei din afară, ci numai după porunca lui Dumnezeu. El lucra în mijlocul nostru și a călăuzit biruitor moștenirea Sa.

Văzând o asemenea stare de lucruri, organele puterii le-au îngăduit și bisericilor înregistrate ale VSEHB să organizeze coruri de copii. S-a ajuns până la următoarea situație: împuternicitul l-a chemat pe prezbiterul răspunzător al unei regiuni și l-a întrebat:

— Le permiți credincioșilor să-și aducă copiii la adunare?

— În nici un caz! Legislația interzice.

— Dar cor de tineri ai creat? Multe biserici au deja cor.

— Nu, mă străduiesc să respect „Directivele“. Dacă aș fi permis ceea ce mă întrebați, VSEHB m-ar fi înlăturat de la slujbă.

— Botezi tineretul?

— Ce vorbiți?! Drept cine mă luați?

— Acum ascultă: cât nu ți s-a dus toată adunarea în Consiliul Bisericilor, începe să creezi coruri, botează tineretul și organizează adunări pentru tineri.

Așa creșteau bisericile VSEHB. Ni se spune că „VSEHB, supunându-se autorităților, a salvat astfel biserica“. Arhivele însă ne vorbesc contrariul. Comitetul central al comsomolului emisese o directivă secretă, în ea e vădit tonul care denotă că KGB-ul ducea o luptă neîntreruptă cu biserica trezită, dar n-a învins-o.

În directivă se spune: *„Examinând divergențele pur bisericești în linii mari, bilanțul este următorul: mișcarea bisericii obține biruință deplină. Ei s-au curățat de cei nedemni și și-au consolidat pozițiile atât din punct de vedere organizatoric, cât și ideologic“*. Iată fraza lor concretă, și ea era destinată armatei de multe milioane de comsomoliști. De aceea — zic ei — să vă scapere călcâiele ca să-i ajungeți din urmă și să reușiți să faceți propagandă antireligioasă.

Dar cine va reuși să-L ajungă din urmă pe Dumnezeu? El trimitea poporului Său biruință după biruință. Totuși acești istorici scriu că noi am slăbit biserica. Dragii mei, e clar că aceasta e o hulă împotriva Duhului Sfânt. Și astăzi sunt mulți istorici de felul acesta.

POZIȚIA DE INDEPENDENȚĂ E PENTRU VEACURI

Ca Biserică a lui Hristos, trebuie să ne cunoaștem locul și să înțelegem clar: avem putere numai atunci când Domnul este cu noi. Atunci este cu noi harul Lui, înțelepciunea Lui, Duhul Sfânt lucrează în noi și ne aranjează toate împrejurările. Iar noi trebuie să ne ținem de adevăr și să umblăm înaintea lui Dumnezeu așa, încât El să binevoiască să rămână totdeauna în inimile noastre și să lucreze în noi voința și înfăptuirea după plăcerea Sa.

A conduce serviciile secrete și a fi membru al bisericii e nimic altceva, decât o ispită. Dar cine îl va povățui pe acest șef pocăit, când ei înșiși (VSEHB) alcătuiau împreună cu serviciile secrete documentele de luptă împotriva credinței în Dumnezeu și sunt însuflețiți și acum de aceleași lucruri? E o trădare față de Hristos și de Biserica Lui.

Observați următorul lucru: dacă fratele nostru scump e în guvern și în timpul acesta se

Biserica nu e deasupra statului, nici sub conducerea statului, ea e în afara lui. „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta...“ (Ioan 18: 36). Iată poziția noastră pe veci! Dacă nu suntem convinși de acest adevăr, ne vom încurca fără sfârșit. Când vom lega prietenie cu politica, ea va veni la noi, sfințenia însă nu va veni în politică! În Cuvântul lui Dumnezeu se spune: dacă preotul, purtând carne sfințită, s-a atins de un trup mort, oare trupul va învia? Dimpotrivă, preotul se va spurca (Hag. 2: 12, 13).

hotărăște soarta bisericii, iar cuvântul drept este înăbușit — el va adopta împreună cu toți hotărârile lor.

Iar dacă ai nimerit la o solemnitate, unde dansează în acces de nebunie fiica „Irodiadei“, fiica unei desfrânate, să știi că ea va fi totdeauna în câștig și va cere capul lui Ioan Botezătorul ori al altui neprihănit. Ți-l vor aduce, scumpule, pe farfurie și tu vei zâmbi și vei da din cap în semn de aprobare. O altă cale nu este, dacă te-ai implicat în politică, dacă slujești împăraților pământești, și nu Dumnezeului celui viu. Cei care merg în politică au o soartă sângeroasă. Suntem chemați astăzi să fim „știrliți“ și mulți acceptă. Oare nu e un păcat a ne urmări unul pe altul, a ne trăda unul pe altul, a ne omorî și, lepădându-ne de Dumnezeu, a crea legi drastice? Nu, urechea lui Dumnezeu nu este prea tare, ca să audă, nici brațul Lui nu e prea scurt, ca să mântuiască. El vede toate aceste nelegiuiri, le știe și zice: „«...Vă lăsați în voia pornirilor voastre...» (Is. 58: 3) și nu faceți nicidecum voia lui Dumnezeu“.

Tatăl lui Nikolai Petrovici Hrapov, după ce a stat în lagărele de pe insulele Solovki și, întorcându-se, n-a fost de acord cu hotărârea congresului privind problema militară, în noaptea de 21 august 1937 a fost împușcat. Și nu numai el. Mii au fost împușcați din cauza acestor hotărâri greșite ale uniunilor noastre precedente.

Separarea bisericii de stat e o lege reciprocă: statul nu se amestecă în chestiunile bisericești când biserica nu se bagă în chestiunile de stat.

Biserica nu e deasupra statului, nici sub conducerea statului, ea e în afara lui. „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta...“ (Ioan 18: 36). Iată poziția noastră pe veci! Dacă nu suntem convinși de acest adevăr, ne vom încurca fără sfârșit. Când vom lega prietenie cu politica, ea va veni la noi, sfințenia însă nu va veni în politică! În Cuvântul lui Dumnezeu se spune: dacă preotul, purtând carne sfințită, s-a atins de un trup mort, oare trupul va învia? Dimpotrivă, preotul se va spurca (Hag. 2: 12, 13).

E imposibil a aduce la ascultarea credinței popoarele și a-i renaște duhovnicește pe oameni prin influența politică ori diplomatică. Societatea și statul nu vor deveni sfinte în felul acesta nicidecum. Când ne împrietenim cu fiii veacului acestuia având aceleași tendințe politice, ei ne vor fi întotdeauna superiori, iar noi le vom fi servi (Luc. 16: 8). Noi, robii lui Dumnezeu?! Noi, slujitorii lui Dumnezeu?! Lumea e mai ageră decât noi în ce privește falsificarea semnăturilor în interesele politice. Noi însă avem porunca de a poseda sfințenia și puterea lui Dumnezeu. Sfințenia ne garantează prezența lui Dumnezeu, înțelepciunea dată de El, mijlocirea Lui, puterea Lui de renaștere spre mântuirea oricărui păcătos. Îndepărtându-ne de tendințele politice, frățietatea noastră s-a simțit bine, deoarece calea aceasta e sfântă și dreaptă.

Îndată ce ne băgăm în politică, pierdem independența. Nu se poate să aducem în casa lui Dumnezeu, în sfânta sfintelor sau în locul sfânt această urâciune. Dacă ne pocăim înaintea lui Dumnezeu și ștergem păcatul cu sângele vărsat pe Golgota, atunci devenim liberi.

Citiți acuma istoria vieții lui I. S. Prohanov, pe cea a lui V. G. Pavlov — nu veți găsi să fie remarcat acolo păcatul din a cărui cauză a căzut frățietatea rusă, a căzut și nu s-a mai putut ridica. Și dacă putem crea partide creștin-democrate, atunci de ce nu ne-am alătura la partidul comunist? („Partid“ înseamnă „grupare“, „part“ — „parte“.)

Frații aceștia n-au rămas credincioși pe căile drepte și au adus pericolul și în frățietate. În unele privințe putem urma credința, povețele lor care se referă îndeosebi la familie, la modul de viață al bisericilor creștine, iar în problemele cu influență hotărâtoare asupra sorții – nu. Aici întrebarea se pune astfel: ori Hristos, ori antihristul. Aici ei au cedat, le-au dat celor din afară dreptul de a conduce biserica. Nu-i judecăm pe ei, ci judecăm faptele lor de necredincioșie.

NEPRIHĂNIȚII SUNT O BINECUVÂNTARE PENTRU ȚARĂ

Voi aminti, prieteni, că în anii ’20-’30 ai veacului trecut autoritățile au spus bisericii de la Astrahan și altor biserici locale: „Nu vă vom permite niciodată să vă adunați, pentru că în statutul vostru nu e scris că sunteți gata să luați arma toți până la unul, chiar și femeile. Noi n-am fi introdus politica la voi, nici n-am fi cerut nimic dacă voi înșivă n-ați fi început vorba că nu veți lua arma, iar când ați fost supuși presiunii, ați spus: toți vom lua arma“.

Frățietatea noastră n-a luat asemenea hotărâri. 44 de ani de-a rândul toți frații noștri tineri, plecând să-și facă serviciul militar, luau hotărâre de sine stătător asupra problemei date.

Dacă ești ostaș din oștirea Domnului, dacă ești robul lui Dumnezeu, atunci îți este rezervat dreptul de a fi, întâi de toate, credincios lui Dumnezeu, ca El să te conducă. Poartă-te cu multă înțelepciune, fii gata de suferințe, oricum ți s-ar aranja viața, rămâi în adevărul lui Dumnezeu și Domnul îți va conduce destinul spre slava Sa.

Vă spun încă un lucru: apărarea lui Dumnezeu și binecuvântările Lui vor fi peste țară, peste orice oraș ori sat, dacă deținătorii puterii vor avea o atitudine respectuoasă față de sfinți. Dacă cel puțin, îi va considera pe credincioși drept poporul lui Dumnezeu. De ce credincioșii sunt o apărare pentru țară? Fiindcă Dumnezeu îi ascultă pe cei neprihăniți când ei se roagă pentru autorități și conducători, pentru împărați și cârmuitori, pentru toată societatea (1 Tim. 2: 1, 2). Atunci Dumnezeu trimite prosperitate și poporului, și țării, reține războaiele. Domnul ne-a trimis să vestim mântuirea și ne-a poruncit: „În orice cetate sau sat veți intra... La intrarea voastră în casă, urați-i de bine“ (Mat. 10: 11, 12).

Iar dacă slujitorii VSEHB au educat „știrliți“ în biserici, care, oficial, parcă Îi slujesc lui Dumnezeu, și aceștia fac rugăciuni pentru prezidenți și pentru societate, ei numai măresc astfel popularitatea și electoratul deținătorilor puterii, pentru care va vota mai multă lume. Dumnezeu însă urăște rugăciunile lor, iar poporul și țara rămân fără protecția cerească.

Domnul ne-a dat dreptul să fim prelați pentru popor. Ne sunt date binecuvântări de mari proporții pentru întreaga țară! Ne este dat dreptul să cerem și să căpătăm de la Dumnezeu cele cerute, ca să ducem o viață pașnică și liniștită. Cu ce scop? „...Ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului“ (1 Tim. 2: 4). Iată pentru ce trebuie să facem rugăciuni. Cuvântul Domnului precizează că rugăciunile noastre trebuie să fie curate: „Vreau dar ca bărbații să se roage în orice loc, și să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli“ (1 Tim. 2: 8). Nu mâinile „știrliților“ ori ale trădătorilor bisericești, mâini pătate de sângele frățesc. Dumnezeu nu ascultă rugăciunile unor astfel de oameni. Și vai de acea ța-

A. I. Vall și G. N. Kostenko

ră și de acel oraș pentru care se roagă oameni ce i-au predat pe sfinți la moarte. Nici un fel de binecuvântări nu vor aduce țării rugăciunile lor.

Iar dacă în țară sunt oameni neprihăniți, sunt mijlocitori — slavă Domnului! Ei cer pace, bunăstare pentru popor și prin ei Dumnezeu face minuni.

Un cârmuitor înțelept își dă seama că nu se poate să se atingă de Dumnezeu și de sfinții Lui! Îmbinarea de atitudini binevoitoare față de sfinți aduce binecuvântare țării și pace poporului. Iar dacă cârmuitorii procedează în mod nelegiuit cu poporul Domnului, atunci îi așteaptă nenorocirea: „Când vor zice: «Pace și liniște!» atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei...“ (1 Tes. 5: 3). E scris: „A căzut, a căzut, Babilonul... pentru că acolo a fost găsit sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost înjunghiați pe pământ“ (Apoc. 18: 2, 24).

Dumnezeu Își va face marea lucrare și cei credincioși, care și-au sortit sufletul la moarte, trebuie să se avânte cei dintâi în luptă și să devină părtași la biruința măreață.

El ne-a trimis nu să ne adăpostim undeva de primejdiile din această lume, ba nici nu pentru a supraviețui, ci a spus: „Iată, Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor“ (Mat. 10: 16). „Duceți-vă... Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“ (Mat. 28: 19, 20). „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma“ (Luc. 10: 19). Când mergem ducând cuvântul adevărului în această lume, mergem fără frică în mijlocul lupilor, atunci Domnul e cu noi. El este garanția libertății și biruinței noastre și El va face lucrarea Sa minunată.

SFINȚIREA E CALEA SPRE BIRUINȚELE DUHOVNICEȘTI

La falsul congres al VSEHB din 1963 a fost prezent unul dintre slujitorii noștri. S-a întors încântat: „Gata, fraților! Trebuie să reducem munca Grupului de inițiativă, fiindcă „Regulamentul“ și „Directivele“ au fost anulate. Acum avem posibilitatea de a înregistra adunările sub conducerea VSEHB și de a trăi liber! Biruința a fost obținută! Ce ne mai trebuie?!“

„Dragă frate, — i-am explicat — noi am cerut congres pentru pocăință. Lucrătorii VSEHB n-au mijlocit pentru el și au ținut un congres fals, ca să-și consolideze pozițiile păcătoase și să-și ridice autoritatea. Și dumneata numești toate acestea biruința noastră?! VSEHB s-a aflat până acum în alianță cu serviciile secrete și rămâne și acum în ea. Făcând o fărădelege, pe care dumneata o numești păcat, și adăugând la ea încă două-trei fărădelegi, după toate acestea ei s-au transformat în sfinți?! Nicidecum. Dacă conducătorii VSEHB nu vor dori să-și corecteze greșelile prin pocăință, noi vom merge singuri, dar vom trăi sfânt“.

Cum vom birui? Prin prezența Domnului în poporul Său, care merge pe calea curățării, iar cu Domnul suntem în siguranță. Cu El vom birui, chiar dacă vom muri. Iar când suntem vicioși înăuntru, nimic nu ne va ajuta. Nu avem nici o apărare din exterior. Legislația nu ne va proteja de judecățile Domnului. Lumea poate stimula vestirea noastră numai când stăm pe căile abaterii, Dumnezeu însă va fi împotriva noastră. Nu ne vom ascunde de ochiul Lui atotvăzător.

Sub jurisdicția bisericii se află numai membrii bisericii și slujitorii. Dumnezeu i-a dat bisericii judecata și conducerea poporului Său, ei îi aparține dreptul de a spune cuvântul decisiv: „Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș“ (Mat. 18: 17).

Slujirea de sfințire, la care ne-a chemat Dumnezeu, e numită uneori lucrare de popă (adică împrumutată de la popi). Nu e așa. Spre deosebire de mărturisirea tainică, practicată în bisericile tradiționale, sfințirea Dumnezeiască din frățietatea noastră e de altă natură: slujitorii noștri, în prezența poporului Domnului, se sfințesc primii. Își mărturisesc primii păcatul comis și numai după ce biserica îi recunoaște vrednici, curați și sfinți, ei obțin dreptul de a primi mărturisirea altor membri ai bisericii. E o deosebire radicală de bisericile tradiționale. Noi ne corectăm căile vieții și ale slujirii; dacă am comis vreo greșeală, ne pocăim, după cum și trebuie să procedăm potrivit Cuvântului Domnului. Căile sfințirii, ale pocăinței în fața lui Dumnezeu — iată principiile care constituie temelia frățietății noastre.

TREZIREA BISERICII S-A TRANSFORMAT ÎN REFORMAȚIE

Esența trezirii este că poporul lui Dumnezeu își corectează umblarea înaintea Domnului prin mărturisirea păcatelor și prin pocăință. Atunci se îmbărbătează și se însuflețesc slujitorii care se află pe calea dreaptă și îi cheamă pe credincioși să rămână în harul lui Dumnezeu, să se umple de Duhul Sfânt și să predice păcătoșilor Evanghelia. Însă nu se schimbă calea. În trezire nici nu are ce să se schimbe în mod cardinal, întrucât biserica merge pe calea cea dreaptă.

Îndrăznesc să spun astăzi că mișcarea noastră s-a transformat în reformație, când totul se corectează în mod fundamental: se schimbă concepțiile nedrepte, se respinge tot ce Îl mânie pe Dumnezeu, tot ce se ridică împotriva bisericii, se restabilesc principiile încălcate ale Evangheliei. Noi trăim astăzi în o astfel de situație.

Orice reformă are nevoie de bază ideologică. Noi o avem în Cuvântul lui Dumnezeu. Și vorbim de lucrurile acestea nu numai acum, ci și mai înainte am spus că „pe drapelul reformației nu trebuie să fie nici un alt nume, decât Numele lui Isus Hristos. El este Mântuitorul. El este Capul Bisericii“ („Pe calea renașterii“, p. 22).

Proiectul reformației noastre e scris de Domnul: „Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi“ (Apoc. 2: 5). Adu-ți aminte când a avut loc abaterea de la Cuvântul lui Dumnezeu, când te-ai lepădat de Dumnezeu și L-ai pierdut și acum nu-ți vezi nenorocirea, căci păcatul te împiedică să-L vezi pe Dumnezeu.

Pe primul plan — N. A. Kreker

„Adu-ți aminte“, „pocăiește-te“, și „întoarce-te la faptele dintâi“. Cu alte cuvinte, fă roadele pocăinței — iată trei direcții și toate sunt luate din Evanghelie. Iată conținutul reformei noastre! Iată esența ei! Iată puterea ei! Numai pe această cale ajungem la mântuire! Noi stăm pe calea îngustă și vrem să mergem și mai departe așa. Iată orientarea noastră! Anume astfel Își face Domnul reformația!

E de menționat că situația creștinismului din zilele noastre e de plâns. Toată lumea creștină se decreștinează. A creștina înseamnă a introduce principii superficiale, secundare ale creștinismului: apeluri la o viață moral-etică etc. Astăzi nici aceste principii nu mai rămân în creștinism. Creștinătatea oficială contemporană, chiar și de orientare protestantă, Îl anatemizează demult pe Dumnezeu, fiindcă nu are nevoie de El.

Cum s-a manifestat necredincioșia lucrătorilor VSEHB? Ei n-au pornit pe calea trezirii când Dumnezeu a început-o în țara noastră. Au rămas pe căile păcătoase de mai înainte — o spun cu îndrăzneală. Lor, ca și bisericii de la Efes, le-a fost arătat: cine e vinovat, ce să facă și Cine este Căpetenia trezirii. Domnul le-a spus: VOI ați încălcat porunca, VOI ați părăsit dragostea dintâi față de Dumnezeu și L-ați eliminat nu numai din inimile voastre, ci din întreaga frățietate.

„Adu-ți aminte de unde ai căzut...“ Prin urmare, a fost o înălțime, pe care i-a pus Domnul. Amintește-ți nu cu o încântare deșartă: „Ce etape slăvite am trecut!“, ci adu-ți aminte cu amărăciune și pocăiește-te — iată primii pași spre trezire. Cine e vinovat? Tu ai căzut, tu deci ești vinovat. Moise a spus poporului: „Adu-ți aminte, și nu uita cum ai ațâțat mânia Domnului, Dumnezeului tău, în pustie. Din ziua când ai ieșit din țara Egiptului până la sosirea voastră în locul acesta, tot răzvrătiți împotriva Domnului ați fost!“ (Deut. 9: 7).

Gh. S. Efremov

V. V. Moskaleț

P. N. Sitkovski

V. N. Ciuhonțev

În zilele apostolilor Duhul Sfânt lucra cu putere prin robii Săi însoțind slujirea lor cu minuni și semne. Dragostea dintâi a bisericii din Efes s-a manifestat prin faptul că ei au primit cuvântul mântuirii și L-au urmat pe Hristos. Dar iată că a trecut un timp și ei L-au părăsit pe Dumnezeu, au căzut, au încetat a respecta poruncile Lui, au răstălmăcit Cuvântul Lui. Dintre ei s-au ridicat oameni netrebnici care au tras pe alții de partea lor. Apoi au intrat din afară lupi răpitori și au dus la capăt lucrarea de nimicire – iată în ce stare jalnică a ajuns biserica. Cu toate acestea Domnul zice: pocăiește-te și nu ședea lăudându-te, ci fă faptele dintâi, altfel, îți voi muta sfeșnicul din locul lui. Întoarcerea la Dumnezeu este viață. Să fie și amintirea noastră lucrătoare și să ne ducă la zdrobire lăuntrică.

Și credința să aibă un conținut ideologic. Nu doar să credem că Cel preaînalt există undeva în ceruri, ci că El este Atotțiitorul și voia Sa cu privire la noi ne-o descoperă în Cuvântul Său. „Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos“ (Rom. 10: 17). Deci tot conținutul Cuvântului lui Dumnezeu este obiectul credinței noastre! Noi credem în fiece poruncă a lui Dumnezeu. Sfințească-se Numele Lui! Sfințească-se porunca Lui și să fie împlinită cu strictețe de fiecare dintre noi! Hristos a spus cum trebuie să ne rugăm. Dar ce îl așteaptă pe un „ziditor“ care încalcă poruncile Lui și organizează biserici fără nici o bază, mutând temelia – piatra din capul unghiului, care este Isus Hristos? Prăbușirea lui va fi mare.

„Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine“ (Ioan 14: 6). Da și amin! Când alegem însă o metodă de slujbă bisericească și introducem o ideologie care Îl exclud pe Hristos – temelia încrederii noastre –, atunci nu ne rămâne nimic altceva, decât o așteptare înfricoșată a judecății Domnului (Evr. 10: 27).

În lupta pentru sfințenie numai cel biruitor nu va suferi daune. Din nici o luptă n-am fi scăpat teferi dacă n-am fi plănuit să fim biruitori.

Încă un îndemn universal pentru toate bisericile: „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul...“ (Apoc. 2: 7). Duhul, și nu ceea ce spun numeroasele ziare și reviste. Nu avem nevoie de nici un fel de inovații, prin care cei ce ni le propun vor să ne apropie de politică, ca să căpătăm, chipurile, o mai mare libertate de predicare a Evangheliei. E o poziție greșită. Anume fiind în afara lumii acesteia, avem părtășie cu Dumnezeu și putem exercita o influență maximă asupra țării spre binele ei și spre slava lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt conduce moștenirea Sa. Hristos, Capul Bisericii, prin Duhul Sfânt, rămâne și împărățește în ea. El ne dă voința și înfăptuirea după voia Sa. Anume spre această întoarcere ne cheamă Domnul, spre o astfel de REFORMĂ DE CONSOLIDARE A CĂILOR SFINTE ÎN LUCRAREA DE ISPRĂVNICIE DUMNEZEIASCĂ. El cere dragoste față de Sine, față de poruncile Sale, dragoste fără de care omul piere.

În anul 2004, când autoritățile au văzut că a licărit posibilitatea unei noi schisme, anume atunci au și produs o explozie în casa de rugăciune de la Tula. Dar astăzi în casa de rugăciune reconstruită cu eforturile întregii frățietăți sunt prezenți la congresul nostru mai mulți oaspeți decât se cuvine, fiindcă mulți dintre ei au muncit aici cu bucurie. S-a îmbărbătat toată frățietatea, nu s-a înfricoșat de furia potrivnicilor. Aici e un popor cu un alt fel de încredere!

„Ferice de poporul, care cunoaște sunetul trâmbiței...“ (Ps. 89: 15). Iată linia noastră. Dacă o susțineți și dumneavoastră, și tot poporul Domnului, ne vom bucura, Îi vom mulțumi Domnului străduindu-ne să mergem și mai departe pe calea dreaptă.

Nu le reușim pe toate, dar în general aproape 45 de ani trăim în unanimitate, slavă Domnului. Nu putem spune că nu avem greșeli, căci râvna ne este diferită, ba și slujba ne este felurită: unul rânduiește prin punerea mâinilor, altul e în fruntea Comunității; unii răspund de editură, alții — de tineret, alții — de munca misionară.

Fiecare muncește, dar nu toți înțeleg bine linia centrală de apărare a frățietății de felurite atentate. Aici îmi simt eu responsabilitatea. Iar toți împreună, muncind, adunăm suflete câte un spicușor și trebuie să veghem, ca să nu se întâmple așa cum ne-a preîntâmpinat apostolul Pavel: „Și se vor scula din mijlocul vostru oameni, ca să tragă pe ucenici de partea lor“ și să nu ne abatem atunci de pe calea dreaptă împreună cu toată frățietatea, cum s-a întâmplat în anii ’20-’30 ai veacului trecut. Aici, punându-mi nădejdea în Dumnezeu, mă țin cu toată puterea de Domnul, ca să văd eu însumi bine și ca El să nu lipsească toată frățietatea de îndurarea Sa.

E MICĂ OARE NENOROCIREA DE A-L PIERDE PE HRISTOS?

Bisericile autonome de frățietate au încercat să introducă în viața frățietății înregistrarea cu condiția respectării legislației. Noi n-am putut să-L înlăturăm pe Hristos, n-am putut să nu ne supunem Evangheliei Lui, de aceea n-am căzut de acord cu ei.

Bisericile independente și cele autonome au devenit independente de calea îngustă, ca să iasă pe cea lată și, în baza legăturii cu serviciile secrete, să capete dreptul la înregistrare. Astfel s-au înregistrat. Da, duceau o viață liniștită, dar s-au îndepărtat de Dumnezeu. Explic de ce L-au părăsit.

Cine este Domnul pentru noi? Este piatra unghiulară a temeliei Bisericii. El îl spală cu sângele Său pe fiecare păcătos care se pocăiește și îl primește în mântuire. Numai Domnul îi adaugă pe cei mântuiți la Biserică. Apostolul Pavel a spus: „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu. După harul lui Dumnezeu, care mi-a fost dat, eu, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelia, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra“ (1 Cor. 3: 9, 10).

Cei independenți au clădit greșit. Ei și-au rostit cuvântul (au scris un apel) că vor fi independenți de frățietate și că își văd grija lor păstorească în „a legaliza bisericile“, adică în a înregistra adunările pe baza legislației cultelor.

Grupările, opoziția stăteau în fața alternativei: ori a se legaliza, dar numai cu condiția acceptării legislației, ori a rămâne credincioși Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă accepți legislația — respingi Cuvântul Domnului în viața reală și pierzi mântuirea. E o nenorocire mică? Doar Hristos este Capul Bisericii, El e mai presus de toate cerurile (Efes. 4: 10)! El numește în ea slujitori: „pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători“ (Efes. 4: 11). Totul face numai Hristos! Numai Duhul Sfânt!

Legislația însă le-a oferit puternicilor lumii acesteia dreptul de a cârmui biserica, de a-i numi în ea pe oamenii lor înlăturând astfel Cuvântul lui Dumnezeu și chiar înlăturându-L pe Domnul. În bisericile înregistrate autonom sunt membri de rând care nu s-au descurcat în aceste înșelări și tulburări. Totuși, acceptând legislația păcătoasă, nimeresc și ei în această catastrofă. Cu timpul multe lucruri se dau uitării, însă Cuvântul lui Dumnezeu ne învață: păcatele ne sunt iertate nu pentru că au fost uitate, nu din cauza vechimii, ci numai în urma pocăinței și curățării prin sângele vărsat pe Golgota.

Memoria noastră istorică trebuie să fie lucrătoare și să ne ducă nu numai la pocăință, ci și nemijlocit la roadele ce o urmează — să ne întoarcem la faptele dintâi. Domnul ne arată cât de atotputernici devenim, cât de neînvins și de nebiruit ajungem în Hristos când ne pocăim pentru păcate și mergem pe calea neprihănirii.

CONSFĂTUIRI FRĂŢEŞTI, CONGRESE

Отче наш...
Да святится имя

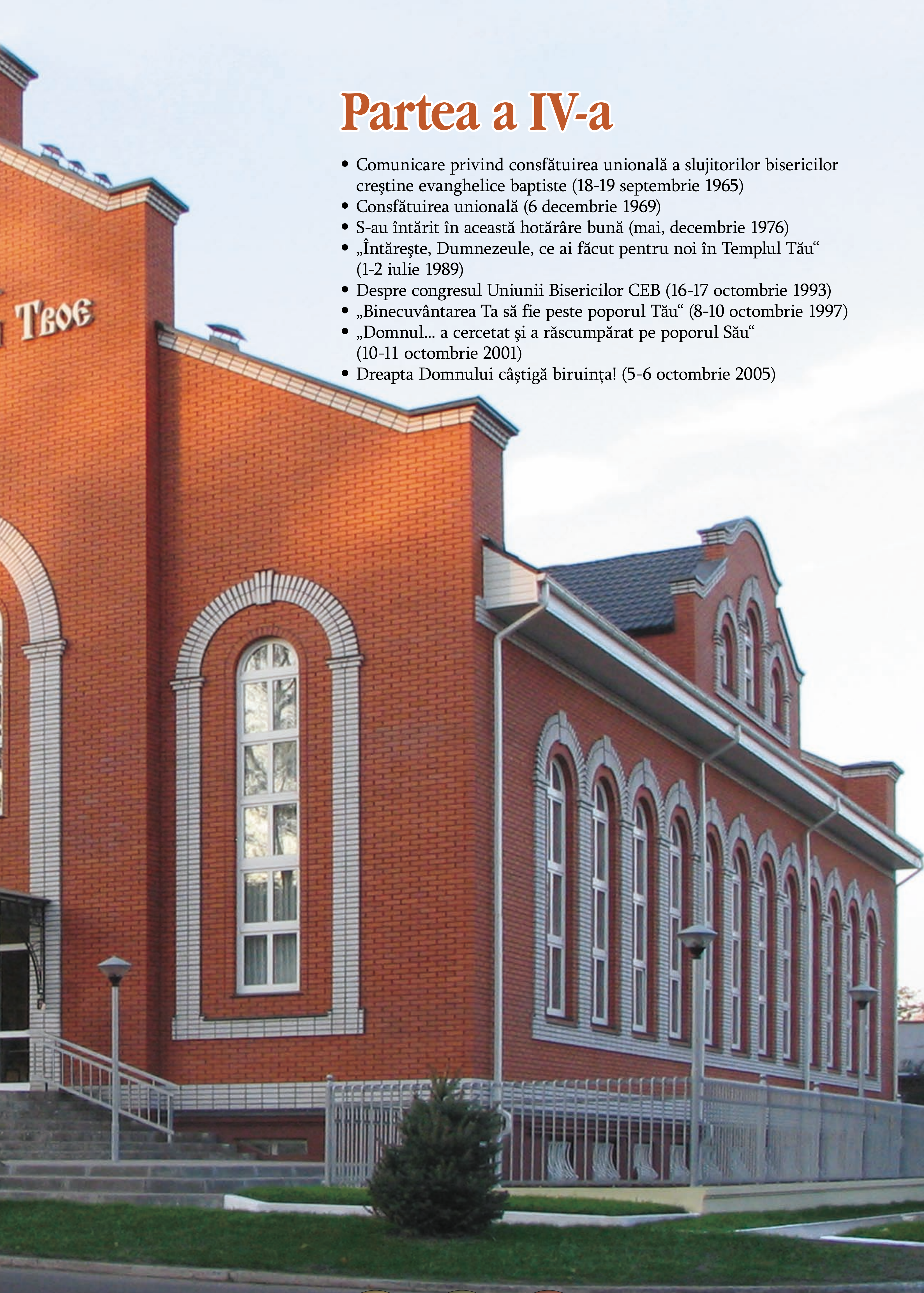

Partea a IV-a

- Comunicare privind consfătuirea unională a slujitorilor bisericilor creştine evanghelice baptiste (18-19 septembrie 1965)
- Consfătuirea unională (6 decembrie 1969)
- S-au întărit în această hotărâre bună (mai, decembrie 1976)
- „Întăreşte, Dumnezeule, ce ai făcut pentru noi în Templul Tău“ (1-2 iulie 1989)
- Despre congresul Uniunii Bisericilor CEB (16-17 octombrie 1993)
- „Binecuvântarea Ta să fie peste poporul Tău“ (8-10 octombrie 1997)
- „Domnul... a cercetat şi a răscumpărat pe poporul Său“ (10-11 octombrie 2001)
- Dreapta Domnului câştigă biruinţa! (5-6 octombrie 2005)

1965

Comunicare privind consfătuirea unională a slujitorilor bisericilor creștine evanghelice baptiste

Preaiubiți frați și surori în Domnul! Scumpi conlucrători în câmpul lui Dumnezeu și toți membrii bisericii unitare a lui Hristos din țara noastră! Cu o adâncă recunoștință Domnului nostru vă comunicăm că la 18-19 septembrie 1965 în or. Moscova a avut loc Consfătuirea unională a slujitorilor bisericilor CEB, la care au fost prezenți prezbiteri, evangheliști, diaconi și predicatori din regiunile centrale ale Rusiei, din Ural, Siberia, Caucazul de Nord, Transcaucazia, Ucraina, Asia Mijlocie, Kazahstan și Moldova.

Principalele probleme abordate la consfătuire au fost:

1. Darea de seamă asupra muncii Comitetului organizatoric.
2. Schimbarea denumirii Comitetului organizatoric.
3. Adoptarea Memoriului adresat Guvernului în numele Consfătuirii unionale.
4. Adoptarea Apelului către bisericile CEB.

Toată consfătuirea s-a ținut într-o deplină unanimitate și în duhul înțelegerii reciproce a tuturor slujitorilor prezenți ai bisericilor CEB.

DARE DE SEAMĂ ASUPRA DESFĂȘURĂRII LUCRĂRILOR CONSFĂTUIRII

Prin o scurtă rugăciune a fost chemată binecuvântarea Domnului. Apoi, înainte de rugăciunea în comun, prezbiterul bisericii CEB din or. Tașkent, fratele N. P. HRAPOV, a ținut o predică pe tema: „Omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“ (2 Tim. 3: 17).

După rugăciunea în comun a făcut o scurtă dare de seamă asu-

„Foaia frățească“, 1965, nr. 9-10

pra muncii Comitetului organizatoric fratele Gh. K. KRIUCIKOV amintind cuvintele din 1 Cor. 15: 58: „De aceea, preaiubiții mei frați, fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică“. Fratele a subliniat cuvintele „sporiți totdeauna“. Totdeauna — înseamnă: indiferent de împrejurări și de timp. Cu alte cuvinte: atât într-un timp pașnic pentru biserică, cât și în condiții de persecuții; atât cu o mie de ani în urmă, cât și în timpul nostru — adică totdeauna să-I slujim Domnului și nu oricum, mediocru, ci să sporim în lucrarea Lui fără a ține seama de împrejurări. Fratele a menționat o trăsătură caracteristică a slujirii noastre: Comitetul organizatoric, fără a ascunde ceva de poporul lui Dumnezeu, își face darea de seamă în fața întregii frățietăți asupra muncii efectuate în mediul bisericii și asupra relațiilor cu cei din afară. Și o face prin epistole, apeluri și prin „Foile frățești“, precum și prin cuvântările slujitorilor Comitetului organizatoric la consfătuirile frățești regionale, ținutale și republicane ale slujitorilor bisericilor.

După una din consfătuirile Comitetului organizatoric (Gh. K. Kriucikov, rândul doi, primul din stânga), 1965

Un fenomen îmbucurător în zilele noastre este că toți cei ce Îl iubesc pe Domnul înțeleg bine scopul și sarcinile bisericii lui Dumnezeu din țara noastră, precum și ale centrului ei de conducere — Comitetul organizatoric.

CAUZELE MIŞCĂRII DIN INTERIORUL BISERICII

Oprindu-se pe scurt asupra abaterii slujitorilor de la poruncile lui Dumnezeu, abatere ce s-a manifestat tot mai mult și mai mult în frățietatea noastră în perioada postbelică, fratele Gh. K. Kriucikov a spus că toți copiii lui Dumnezeu care urmăreau atent cele ce se întâmplau în frățietatea noastră au putut să vadă către anul 1961 că înăuntrul bisericii era gata să izbucnească o schismă ascunsă. În anul 1960 nu mai era unitate în duh aproape că în nici o biserică, deoarece unii susțineau abaterea VSEHB-ului ori aveau față de ea o atitudine tolerantă, iar alții, riscându-și viața, se împotriveau cu hotărâre acestei abateri. Astfel, în multe biserici s-au format grupări interne cu păreri contrare. Și, cu toate că ele continuau, în mod formal, să facă parte din aceleași adunări, acolo, de fapt, nu mai era unitatea duhului.

Trebuie să menționăm de asemenea că, plus la toate, un număr enorm de biserici neînregistrate nu erau recunoscute de VSEHB și, în felul acesta, nu erau în unitate cu bisericile înregistrate. E evident că pentru a opri schisma gata să izbucnească și a se ajunge la unitate trebuia: ori să se învoiască toți cu programul de abatere al VSEHB, ori să renunțe toți la acest program și să pornească pe calea adevărului și a împlinirii în mod neabătut a poruncilor Domnului. Slujitorii treziți de Duhul Sfânt au preferat cea din urmă cale, găsind-o ca fiind unica dreaptă și au înființat Grupul de inițiativă, iar apoi — Comitetul organizatoric, care își înfăptuiește slujirea până astăzi. La început nici Grupul de inițiativă, nici Comitetul organizatoric n-au urmărit scopul de a fi centru de conducere al bisericilor CEB, dar până în anul 1962 i-au invitat în repetate rânduri pe slujitorii VSEHB la colaborare spre a se ajunge la unitatea deplină, la pacea și sfințenia întregului popor al lui Dumnezeu.

După cum se știe, din iunie 1962, la rugămintea și din însărcinarea bisericilor, Comitetul organizatoric și-a asumat funcțiile conducerii centrale a bisericilor CEB. Dar, ca și mai înainte, curățarea și unitatea întregului popor al lui Dumnezeu rămâne a fi problema principală a slujirii noastre.

În anul 1960 nu mai era unitate în duh aproape că în nici o biserică, deoarece unii susțineau abaterea VSEHB-ului ori aveau față de ea o atitudine tolerantă, iar alții, riscându-și viața, se împotriveau cu hotărâre acestei abateri.

SLUJIREA NOASTRĂ DUHOVNICEASCĂ

În decursul acestor ani, din 1962 și până în 1965, atât în bisericile înregistrate, cât și în cele neînregistrate Comitetul organizatoric se străduia să trezească în copiii lui Dumnezeu sentimentul responsabilității pentru starea lor duhovnicească și pentru starea lucrării lui Dumnezeu în adunările din care fac parte și în întreaga frățietate a CEB, precum și să cheme la sfințirea atât a vieții proprii, cât și a vieții întregii biserici. În acest scop bisericilor li s-a propus materialul duhovnicesc special „Despre sfințire“. În același timp, fără a ține seama de împrejurările grele, mulți slujitori ai Comitetului organizatoric vizitau bisericile locale cu scopul zidirii lor duhovnicești. În această perioadă au fost aleși și rânduiți prin punerea mâinilor mai bine de 250 de slujitori (112 prezbiteri, 37 evangheliști și 105 diaconi).

Pentru a se ajunge la o mai mare unitate și coordonare reciprocă în slujire, în multe regiuni au fost alese consilii frățești regionale și ținutale.

DEMERSURILE NOASTRE PE LÂNGĂ GUVERN

În perioada activității Comitetului organizatoric în vederea pregătirii pentru congres se făceau neîncetat demersuri pe lângă organele guvernamentale și pe lângă CC al PCUS pentru Congresul unional al bisericii CEB, pentru eliberarea întemnițaților CEB condamnați din cauza credinței în Dumnezeu, precum și pentru încetarea prigonirii credincioșilor CEB din țara noastră. În anul 1964 Comitetul organizatoric a înaintat el însuși cereri timp de jumătate de an în vederea întâlnirii cu Președintele Sovietului Miniștrilor al URSS pentru a avea o convorbire vizând două probleme:

1. Starea adevărată a bisericii CEB din țara noastră.
2. Permisiunea de a convoca congresul.

Toate aceste demersuri, după cum știe întreaga noastră frățietate, au rezultate binecuvântate. Cu toate că n-am primit răspunsuri oficiale la toate cererile, Domnul ne dă posibilitatea să vedem mâna Lui plină de bunătate întinsă peste poporul Său.

E un factor pozitiv că bisericile locale intervin pe lângă organele de stat în favoarea centrului duhovnicesc ales – a Comitetului organizatoric. Drept mărturie în acest sens servește, printre altele, petiția delegației bisericii CEB, care a pus în fața conducătorului statului ca o primă problemă pentru soluționare: recunoașterea Comitetului organizatoric. Aceasta e o dovadă a susținerii reciproce și a legăturii organice a bisericilor cu centrul lor duhovnicesc: bisericile CEB susțin Comitetul organizatoric și Comitetul organizatoric susține bisericile.

ATITUDINEA COMITETULUI ORGANIZATORIC FAȚĂ DE VSEHB

Comitetul organizatoric și-a expus atitudinea față de VSEHB, ca centru religios, în „Foaia frățească“, nr. 2-3 din februarie-martie, 1965. Totodată Comitetul organizatoric urmărește minuțios și cu o mare atenție: nu vor apărea oare semnele pocăinței la slujitorii VSEHB? Dar până acum, după păcatul făptuit și după repetate mustrări, ei n-au manifestat nici un semn cât de mic de căință și continuă să păcătuiască.

ATITUDINEA NOASTRĂ FAȚĂ DE ALIANȚA MONDIALĂ A CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI

Cu Alianța Mondială, Comitetul organizatoric nu are nici un fel de legături. Din partea noastră s-au făcut încercări de a stabili legături legale. În septembrie 1963 au fost trimise scrisori cu avizarea expeditorului pe numele Președintelui Alianței Mondiale a CEB, a doctorului João Soreno și a Secretarului Alianței Mondiale a CEB. Răspunsuri și avize de remitere la scrisorile noastre n-am primit. Noi îi considerăm de frați după credință, dar legături cu ei nu avem, din motive ce nu depind de noi.

Ne-am adresat de asemenea către guvern pentru a căpăta permisiunea de a stabili legături cu Alianța Mondială a CEB, dar n-am primit nici un răspuns. Din partea noastră am făcut tot ce trebuia să facem. De celelalte Dumnezeu va purta de grijă.

⁂

După o scurtă dare de seamă asupra muncii Comitetului organizatoric Consfătuirea a trecut la examinarea celei de-a doua probleme de pe ordinea de zi: „Schimbarea denumirii Comitetului organizatoric“.

Slujitorul Gh. K. Kriucikov a spus că de la început, când activa încă Grupul de inițiativă, iar apoi Comitetul organizatoric, în tot acest răstimp bisericile locale făceau propuneri și rugăminți de a se da o nouă denumire organului central de conducere al CEB (adică Comitetului organizatoric), care ar corespunde sensului evanghelic și ar fi mai înțeleasă poporului lui Dumnezeu. Să facem lucrul acesta mai înainte ar fi fost inoportun. Acum însă, când deja de trei ani și jumătate Comitetul organizatoric nu numai că face demersuri pentru congres, ci și înfăptuiește conducerea bisericilor CEB, funcțiile lui s-au extins în mod considerabil. Totodată numărul bisericilor care se află în legături frățești cu Comitetul organizatoric crește mereu. Astfel, a apărut necesitatea de a înscrie pe ordinea de zi atât problema unor schimbări în structura organului de conducere, cât și problema schimbării denumirii lui. Din partea sa Comitetul organizatoric recunoaște unanim că e rațională și oportună o asemenea schimbare și propune a schimba denumirea Comitetului organizatoric în CONSILIUL BISERICILOR CEB. Totodată schimbarea denumirii nu înseamnă că Consiliul Bisericilor CEB își pierde dreptul la convocarea congresului, deoarece, conform legii, inițiatori ai convocării congresului pot fi atât asociațiile și grupurile de credincioși, cât și organul de conducere al bisericilor. În felul acesta, Consiliul va continua demersurile începute de Grupul de inițiativă și de Comitetul organizatoric.

ПОКАЙТЕСЬ, И ДА КРЕСТИТСЯ КАЖДЫЙ ИЗ ВАС
ВСЕ ВЫ ВО ХРИСТА

Noi suflete se alătură la Biserica lui Hristos. Rovno, 1965

Dar aceste schimbări nu trebuie să însemne nici crearea unei a doua Uniuni. Consiliul Bisericilor va înfăptui slujba astfel, încât să ajungă la scopul principal: unitatea întregului popor al lui Dumnezeu pe baza curăției și sfințeniei.

Referentul se adresează participanților la Consfătuire cu propunerea de a-și expune părerile asupra chestiunii în cauză. Prezbiterul E. T. Kovalenko (or. Kiev) și prezbiterul I. A. Runov (or. Gorki) au propus să se schimbe denumirea Comitetului organizatoric în Consiliul Bisericilor CEB. Obiecții împotriva schimbării denumirii n-au fost. Propunerea a fost pusă la vot. Ridicându-se, toți cei prezenți au mărturisit că sunt unanimi.

S-a anunțat componența propusă a Consiliului:

1. Kriucikov Ghennadi Konstantinovici — prezbiter al bisericii CEB, or. Uzlovaia;
2. Vins Gheorghi Petrovici — evanghelist al bisericii CEB, or. Kiev;
3. Dubovoi Stepan Gherasimovici — prezbiter al bisericii CEB, or. Gezkazgan;

> ***Consiliul Bisericilor va înfăptui slujba astfel, încât să ajungă la scopul principal: unitatea întregului popor al lui Dumnezeu pe baza curăției și sfințeniei.***

4. Antonov Ivan Iakovlevici — prezbiter al bisericii CEB, or. Kirovograd;
5. Baturin Nikolai Gheorghievici — prezbiter al bisericii CEB, or. Șahtî;
6. Iakimenkov Pavel Afanasievici — prezbiter al bisericii CEB, or. Moscova;
7. Mineakov Dmitri Vasilievici — prezbiter al bisericii CEB, or. Barnaul;
8. Golev Serghei Terentievici — evanghelist al bisericii CEB, or. Reazan;
9. Goncearov Andrei Spiridonovici — prezbiter al bisericii CEB, or. Prokopievsk;
10. Kondrașov Matvei Petrovici — prezbiter al bisericii CEB, or. Mozdok;
11. Țurcanu Silivestru Haralampievici — prezbiter al bisericii CEB, satul Slobozia, rep. Moldova.

La consfătuire au fost examinate mărturiile primite în scris de la bisericile locale ale CEB, din care fac parte slujitorii numiți, precum că le acordă fraților încrederea de a înfăptui lucrarea Domnului în componența organului central de conducere a bisericilor CEB. Li s-a propus și participanților la consfătuire să-și expună părerea cu privire la candidații propuși, precum și obiecțiile, dacă sunt, ori propuneri de respingere a vreunei candidaturi.

Obiecții și propuneri de respingere n-au fost primite. Dar un slujitor din Ural a dorit să se clarifice privind învinuirile aduse fratelui Gh. P. Vins în scrisoarea deschisă a VSEHB-ului semnată de A. I. Mițkevici.

Prezbiterii prezenți la consfătuire ai bisericii CEB din Kiev, al cărei membru este fratele Gh. P. Vins, au explicat că dumnealui a fost excomunicat în mod ilegal în 1962 de lucrătorii bisericii înregistrate din Kiev fiindcă susținea mișcarea bisericii pentru congres, iar rugăciunea fratelui Gh. P. Vins, de care se amintea în scrisoarea VSEHB-ului, era, de fapt, o cerere către Domnul de a elibera biserica Lui din țara noastră de „Regulamentul“ și „Directivele“ VSEHB și de a despărți poporul lui Dumnezeu de slujitorii ce se abătuseră de la învățătura lui Isus Hristos. De aceea învinuirile la adresa fratelui Gh. P. Vins sunt neîntemeiate.

După aceasta componența Consiliului

Botezul în biserica din Kiev în primii ani ai trezirii. 1964 a fost aprobată prin vot. Toți cei prezenți, ridicându-se, și-au exprimat acordul unanim. Îngenunchind, frații au înălțat rugăciuni către Domnul, ca să trimită noi binecuvântări și succes tuturor membrilor Consiliului în munca de mai departe.

Apoi, conform celei de a treia chestiuni de pe ordinea de zi, Consfătuirea a adoptat Memoriul adresat Guvernului în numele Consfătuirii unionale a slujitorilor bisericii CEB.

După semnarea memoriului s-a adoptat textul Apelului Consfătuirii către toți credincioșii:

APEL

AL PARTICIPANȚILOR LA CONSFĂTUIREA UNIONALĂ A SLUJITORILOR BISERICILOR CEB CĂTRE TOȚI CREDINCIOȘII CREȘTINI EVANGHELICI BAPTIȘTI AI BISERICILOR ÎNREGISTRATE ȘI NEÎNREGISTRATE ALE CEB

...Toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine,
și Eu în Tine... și ei să fie una în noi... Ioan 17: 21

Preaiubiți frați și surori în Domnul! De-a lungul veacurilor cuvintele Domnului Isus Hristos, citate mai sus, trezeau în creștini multe năzuințe spre unitate, dar la adevărata unitate nu s-a ajuns niciodată prin simple tratative de pace și fără jertfe. Vrăjmașul unității — satana — a recurs și recurge și acum la diverse mijloace pentru a o curma. Deci să nu admitem gândul că în zilele noastre putem ajunge la unitatea dorită fără luptă, fără muncă și fără mari eforturi împotriva manifestării păcatelor de tot soiul.

„Unirea duhului“ se obține „prin legătura păcii“, însă nu putem ajunge la pace, atunci când ascundem păcatul.

După cum știți, în ultimii ani în creștinism s-au descoperit multe lucruri păcătoase și încălcări ale voii lui Dumnezeu, care i-au despărțit pe oameni atât de Dumnezeu, cât și unul de altul (Iuda vers. 19).

De aceea sunt foarte necesare măsurile pe care i le propunem încă și încă o dată întregii frățietăți: convocarea congresului, la care, sub acțiunea harului, creștinii ar putea osândi toate cauzele ce împiedică stabilirea unității depline numai în conformitate cu învățătura lui Isus Hristos și a Duhului harului Său. Așadar, noi, cei care ne-am adunat împreună, rezolvând la această Consfătuire un șir de probleme, ne adresăm către poporul lui Dumnezeu cu apelul de a continua să mijlocească înaintea Domnului și pe lângă Guvern pentru permisiunea convocării congresului reprezentanților atât ai bisericilor înregistrate, cât și ai celor neînregistrate sub conducerea Consiliului Bisericilor CEB, congres care e vital pentru noi.

Chemăm încă o dată toate bisericile să ne unim cu o nouă încordare a duhului în post și rugăciune, îndeosebi în zilele de vineri, ca Domnul să trimită binecuvântări în slujba de mai departe a Consiliului Bisericilor CEB și să înlăture toate obstacolele și poporul Lui să poată ajunge la unitatea dorită.

Domnul să binecuvânteze această năzuință a poporului Său, ca, luptând toți cu un suflet pentru credința Evangheliei, să ajungem la unitate, la pace și sfințenie, căci DOMNUL ESTE APROAPE!

După ascultarea informațiilor din biserici și după examinarea unui șir de probleme cu privire la munca de mai departe, Consfătuirea unională și-a încheiat lucrările.

1969

Consfătuirea unională

Tula, 1969

...Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Mat. 28: 20

Scumpi frați și surori!

Cu o mare bucurie și cu o adâncă mulțumire Domnului vă aducem la cunoștință că la 6 decembrie 1969, în or. Tula, a avut loc Consfătuirea unională a slujitorilor UB CEB.

Adunarea de părtășie a fraților a ținut de la ora 10^{00} până la 22^{30} în odaia frățească pentru consfătuiri a Consiliului Bisericilor CEB din casa de rugăciune a bisericii de la Tula (or. Tula, str. Krasnodonțî, nr. 14).

La consfătuire au luat parte 120 de slujitori din regiunile centrale ale Rusiei, din Ural, Siberia, Caucazul de Nord, Ucraina, Moldova, Belorusia, Republicile Baltice, Kazahstan, Asia Mijlocie, Azerbaigean, Gruzia — în total: din 47 de regiuni, ținuturi și republici.

Expunem pe scurt desfășurarea consfătuirii.

ȘEDINȚA DE DIMINEAȚĂ (DE LA 10^{00} PÂNĂ LA 15^{00})

Consfătuirea a fost deschisă cu rugăciunea fratelui Gh. K. Kriucikov și cu imnul „Iubesc un sfânt popor...“ Apoi a avut loc cina Domnului. Frații slujitori și-au amintit de suferințele și de moartea pe cruce a Domnului nostru Isus Hristos, care Și-a dat viața pentru mântuirea noastră. Printr-un moment de reculegere s-a cinstit memoria fraților întemnițați, care au trecut în veșnicie (Evr. 13: 7), și s-au înălțat rugăciuni către Tatăl ceresc pentru familiile întemnițaților și pentru toți scumpii noștri frați și surori care duc acum solia Evangheliei în închisori. Frații au cântat imnul:

Pentru Isus a trăi și-a muri —
Soartă mai bună nu-mi pot dori.
Și cu smerire, luptă, jertfire
Viața întreagă-I voi dărui!

Consfătuirea a aprobat următoarea ordine de zi:

1. Darea de seamă asupra slujirii CB CEB pentru perioada din 1966 până în luna mai 1969.
2. Darea de seamă asupra slujirii CB CEB din iunie până în decembrie 1969.
3. Atitudinea față de VSEHB.
4. Atitudinea bisericilor CEB față de înregistrare.
5. Alegerea CB CEB.

„Foaia frățească“, 1970, nr. 1

6. Aprobarea documentelor:

a) Scrisoarea cu privire la înregistrare a CB CEB adresată tuturor bisericilor CEB;

b) Memoriul către Guvern.

Pentru prezidarea Consfătuirii a fost ales fratele Kriucikov Ghennadi Konstantinovici.

Fratele Kriucikov a anunțat că de la Comitetul executiv al Sovietului de deputați ai oamenilor muncii din Tula cu două zile înainte de consfătuire a fost primită permisiunea din 3 decembrie 1969, nr. 2438-к, pentru ținerea acestei consfătuiri.

Cu privire la primul punct de pe ordinea de zi a făcut o dare de seamă fratele Șaptala M. T. (prezbiter al adunării CEB din or. Harțâzsk, reg. Donețk).

1. DARE DE SEAMĂ ASUPRA SLUJIRII CB CEB

în perioada din 1966 până în mai 1969

Deoarece în anul 1966 slujitorii de bază ai CB CEB au nimerit în închisori, mulți dintre slujitori, ca răspuns la rugăciunile poporului lui Dumnezeu, și-au exprimat acordul de a activa în Consiliul Bisericilor.

Către prima Consfătuire a fost editată „Foaia frățească“ în care se comunica despre arestarea fraților slujitori în mai 1966. Iar la următoarea consfătuire lipseau din rândurile noastre deja și frații: S. Gh. Dubovoi, I. I. Antonov și câțiva frați din secția evangheliștilor.

În legătură cu aceste împrejurări, au fost aleși temporar slujitori responsabili până la întoarcerea slujitorilor de bază ai CB CEB din închisori. A fost completată și secția evangheliștilor. Noi am înfăptuit această slujire înaintea lui Dumnezeu străduindu-ne să păstrăm calea aleasă de Consiliul Bisericilor. În perioada dată CB CEB n-a întreprins aproape nimic în ceea ce privește reglementarea relațiilor dintre biserică și organele puterii. O singură dată am vizitat Consiliul Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS, lucru despre care am comunicat bisericilor.

În aprilie-mai 1969 am avut de asemenea două întâlniri și cu VSEHB, pentru a afla ce atitudine au ei actualmente față de slujire și față de cauzele schismei din frățietate.

Unii slujitori de-ai noștri au avut neajunsuri serioase în slujire, din această cauză ei

Odaia frățească pentru consfătuirile Consiliului Bisericilor CEB
din casa de rugăciune a bisericii de la Tula (or. Tula, str. Krasnodonți, nr. 14)

РАДОСТНО ПОЙТЕ БОГУ

Slujitorii Consiliului Bisericilor și frații din adunările frățietății trezite. Tula, 1969

au fost înlăturați și hotărârea noastră a fost adusă la cunoștința bisericilor locale în care ei sunt membri.

În lucrarea noastră de păstorire putem spune sincer că am făcut tot ce am putut.

După întoarcerea din închisori a fraților de bază ai CB CEB noi am continuat munca împreună cu ei. Iar acum ne declinăm competența în fața fraților.

2, 3. DARE DE SEAMĂ ASUPRA SLUJIRII CB CEB
din iunie până în decembrie 1969

Atitudinea noastră față de VSEHB (Referent — fratele Gh. K. Kriucikov)

Trebuie să menționăm că în lipsa noastră frații au continuat neîntrerupt munca începută — slavă Domnului. Cu toate că nu ne-au bucurat faptele unora dintre frați, totuși, în general, cu toate necazurile, majoritatea slujitorilor au rămas credincioși Domnului. Ne bucură cel mai mult că ei n-au părăsit calea pe care au pornit și nu s-au abătut de la ea. Cei ce s-au descoperit ca lucrători răi au fost excluși din CB CEB ori din secția evangheliștilor.

Toți știu că actualmente în frățietate s-au delimitat două orientări și ca dovadă avem două frățietăți.

Ne-am străduit să facem tot posibilul pentru a se ajunge la unitatea întregului popor al lui Dumnezeu, ne-am străduit să studiem VSEHB-ul, am lucrat în direcția reglării relațiilor cu personalul actual al VSEHB.

Începând din iunie anul curent, din partea VSEHB au fost întreprinse acțiuni spre reluarea întâlnirilor pentru a se ajunge la unitate. În iunie președintele VSEHB, I. G. Ivanov, i-a trimis o scrisoare lui Gh. P. Vins cu propunerea de a relua aceste întâlniri. În scrisoarea de răspuns Gheorghi Petrovici a indicat că o asemenea propunere trebuie adresată nemijlocit Consiliului Bisericilor. Mai târziu M. I. Jidkov i s-a adresat lui M. T. Șaptala cu aceeași propunere. Mihail Timofeevici a răspuns VSEHB-ului prin o scrisoare în același duh ca și Gheorghi Petrovici. În sfârșit, la 9 octombrie 1969, VSEHB a trimis o invitație oficială la o convorbire referitor la problema unirii.

Frații au hotărât să discute numai privitor la pocăința dumnealor. Ne-am dus la convorbire cu textul gata (proiectul scrisorii de pocăință a slujitorilor VSEHB și a prezbiterilor superiori), în care se reflecta o delicatețe maximă, căci speram că, prea poate, se va ajunge la pocăința lor și la revederea problemei excomunicării. Însă ei au spus că lucrul acesta e inacceptabil. Ei propun să ne recunoaștem reciproc greșelile. Iese că unii au păcătuit, alții i-au mustrat, iar acum trebuie să ne iertăm unii pe alții. Pentru ce să se pocăiască cel care mustră? Noi nu putem încălca Evanghelia.

Apoi i s-a propus fratelui Gh. P. Vins să dea citire „Foii frățești“, nr. 10-11 din octombrie-noiembrie 1969, în care a fost inserat proiectul scrisorii de pocăință a VSEHB.

VSEHB a respins varianta noastră. Să nu ne revoltăm, să nu ne dușmănim, ci să facem lucrarea cu care ne-a însărcinat Domnul. Dacă Dumnezeu ne va trimite împrejurări spre unire, ne vom folosi de ele.

Atitudinea noastră față de congresul VSEHB

Frații Gh. K. Kriucikov, Gh. P. Vins, M. T. Șaptala, M. A. Pavlov și alții primiseră telegrame de invitație la congres.

S-a dat citire textului uneia dintre telegramele primite.

Consfătuirea a luat, în mod unanim, hotărârea: a considera inadmisibilă prezența slujitorilor Consiliului Bisericilor CEB la congresul VSEHB din data de 9-11 decembrie 1969, fiindcă au fost invitați fără dreptul de a lua cuvântul la congres.

Notă: După încheierea consfătuirii a fost trimisă pe adresa VSEHB o telegramă cu următorul conținut:

„Moscova, bulevardul Pokrovka, stradela Malovuzovski, 3, VSEHB, Ivanov, Karev.
Ca răspuns la invitația Dumneavoastră vă aducem la cunoștință următoarele: Consfătuirea unională a CB CEB a considerat inadmisibilă prezența noastră la congresul VSEHB, deoarece ne-ați invitat în calitate de oaspeți fără dreptul de a lua cuvântul.

Tula, str. Krasnodonți, 14, Kriucikov“

KRIUCIKOV, VINS, ȘAPTALA.

Prima jumătate a Consfătuirii s-a încheiat cu rugăciune.

ȘEDINȚA DE SEARĂ

de la ora 16^{30} până la 22^{30}.

Ședința de seară a început cu rugăciune.

4. ATITUDINEA BISERICILOR CEB FAȚĂ DE ÎNREGISTRARE

La consfătuire au participat reprezentanții a șase adunări înregistrate ale CEB: 1) s. Slobozia (Moldova); 2) or. Pireatin (reg. Poltava); 3) s. Salâha (reg. Kiev); 4) loc. Hrușciovo (reg. Tula); 5) loc. Narâșkino (reg. Oriol); 6) or. Dmitrovsk (reg. Oriol).

În urma discuțiilor multilaterale privind problema înregistrării adunărilor CEB după noul formular de cerere, Consfătuirea a luat hotărârea: a se recomanda tuturor bisericilor neînregistrate ale CEB să depună cerere de înregistrare.

Apoi fratele Gh. P. Vins a citit textul proiectului apelului Consiliului Bisericilor către toate adunările CEB de a se înregistra la organele puterii. Consfătuirea a introdus rectificări și completări în apelul dat (1 Ioan 2: 27).

Notă: Apelul sus-amintit al Consiliului Bisericilor a fost editat ca o publicație aparte în decembrie 1969.

5. ALEGEREA CONSILIULUI BISERICILOR CEB

Pentru conducerea Consfătuirii privind punctul 5 de pe ordinea de zi au fost aleși frații M. T. Șaptala (președinte) și M. I. Horev (secretar).

În lipsa fraților Gh. K. Kriucikov, Gh. P. Vins, S. Gh. Dubovoi, P. A. Iakimenkov, N. Gh. Baturin și S. H. Țurcanu, care au ieșit din odaia consfătuirii, fraților ce prezidau li s-a propus să dea o apreciere muncii CB CEB în componența precedentă.

(Membrul Consiliului Bisericilor CEB M. P. Kondrașov n-a fost prezent din motive de boală).

Conform rapoartelor de activitate, Consfătuirea a luat hotărârea de a da o apreciere muncii CB CEB prin cuvintele din Apoc. 2: 19, precum și prin cuvintele din Faptele apostolilor: „A fost plăcut Duhului Sfânt și nouă“ (*trad. rus.*) și a aprobat lucrul acesta prin o ridicare unanimă în picioare.

Apoi Consfătuirea a trecut la alegerea noii componențe a Consiliului Bisericilor CEB. Unul dintre slujitorii care apreciaseră munca CB CEB, a făcut propunerea: toți frații din fosta componență a CB CEB să fie realeși pentru această slujbă.

Fratele M. I. Horev a comunicat că a fost primită o înștiințare din partea slujitorilor Comunității Siberia a CEB, prezenți la consfătuire, că fratele A. S. Goncearov – fostul membru al Consiliului Bisericilor – roagă să fie eliberat de munca în Consiliul Bisericilor din cauza bătrâneții.

Apoi fratele M. I. Horev, din însărcinarea delegaților din Moldova, prezenți la consfătuire, a anunțat propunerea de a se respinge candidatura fratelui S. H. Țurcan, care, din cauza bătrâneții, nu e în putere să îndeplinească îndatoririle de membru al CB CEB.

În continuare slujitorul unei biserici a CEB din Comunitatea Donețk a propus: să se realeagă membri ai Consiliului Bisericilor CEB și frații I. I. Antonov, D. V. Mineakov și S. T. Golev, care se află acum în detențiune.

Consfătuirea a aprobat în mod unanim această propunere.

Apoi au fost puse la vot șase candidaturi ale fraților pentru a fi aprobați drept membri ai Consiliului Bisericilor:

1. Kriucikov Ghennadi Konstantinovici,
2. Vins Gheorghi Petrovici,
3. Dubovoi Stepan Gherasimovici,
4. Kondrașov Matvei Petrovici,
5. Baturin Nikolai Gheorghievici,
6. Iakimenkov Pavel Afanasievici.

Toți candidații au fost aleși în mod unanim în Consiliul Bisericilor. După invitarea fraților aleși fratele M. I. Horev a dat citire rezoluției consfătuirii privind aprecierea muncii CB CEB și, din însărcinarea Consfătuirii i-a întrebat pe frați dacă sunt de acord să înfăptuiască în continuare lucrarea.

Frații Kriucikov, Vins, Dubovoi, Iakimenkov și Baturin și-au exprimat mulțumirea înaintea lui Dumnezeu și a fraților pentru încrederea ce li se acordă și consimțământul de a continua slujirea.

Fratele Horev M. I. le-a citit o urare din Sfânta Scriptură 2 Tim. 4: 5, apoi a urmat rugăciunea comună.

Apoi frații, luându-se de mâini, au cântat imnul:

De-acum încolo, Doamne, deplin mă ia
Și mă condu prin viață cu mâna Ta.
N-aș fi putut străbate calea Ta grea,
Dar când pășesc cu Tine, nu voi cădea...

Consfătuirea își continuă lucrările fiind prezidată de fratele Gh. K. Kriucikov.

Gh. K. Kriucikov propune să fie introduși în CB CEB frații M. T. Șaptala și P. V. Rumacik, care fuseseră aleși temporar mai înainte.

La întrebarea dacă doresc să înfăptuiască lucrarea în Consiliul Bisericilor în cazul când Consfătuirea îi va alege frații M. T. Șaptala și P. V. Rumacik au răspuns afirmativ.

Apoi, în lipsa lor, au fost puse în discuție candidaturile lor și s-au pus la vot.

Consfătuirea i-a ales în mod unanim în Consiliul Bisericilor pe Șaptala Mihail Timofeevici (prezbiter, biserica CEB din or. Hartâzsk, reg. Donețk) și pe Rumacik Piotr Vasilievici (evanghelist, biserica CEB din or. Dedovsk, reg. Moscova).

Frații se roagă pentru membrii aleși de curând ai CB CEB.

6. APROBAREA DOCUMENTELOR

1. Apelul CB CEB către toate bisericile CEB. Decizia Consfătuirii: a se aproba proiectul apelului dat și a se introduce în el completările și rectificările indicate de Consfătuire.

2. Memoriul adresat Guvernului URSS. După ce s-a dat citire proiectului memoriului cu privire la alegerea componenței Consiliului Bisericilor CEB, Consfătuirea a luat hotărârea:

a) A trimite acest memoriu Președintelui Sovietului Miniștrilor al URSS;

b) A-i însărcina pe reprezentanții Comunităților și ai unor regiuni aparte să semneze memoriul dat;

c) A expedia copiile de pe memoriu la comitetele executive ale Sovietelor locale de deputați ai oamenilor muncii din localitățile unde domiciliază membrii aleși de curând ai Consiliului Bisericilor CEB.

Consfătuirea și-a încheiat lucrările cu rugăciunea de mulțumire în comun.

Mulțumindu-I Domnului pentru toate binecuvântările trimise, noi vă rugăm, preaiubiți frați și surori, să vă aduceți contribuția la slujirea noastră și să ne susțineți în rugăciuni.

Noi însă vă avem în inimile și în rugăciunile noastre către Domnul având credință că Tatăl ceresc ne va binecuvânta din belșug pe toți spre slava Sa.

„Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin“ (Efes. 3: 20, 21).

1976

S-au întărit în această hotărâre bună

Dar aceia din popor, care vor cunoaște
pe Dumnezeul lor, vor rămâne tari, și
vor face mari isprăvi. Dan. 11: 32

Anul care a trecut, 1976, s-a distins prin două evenimente binecuvântate, ce au o mare însemnătate pentru viața frățietății noastre evanghelico-baptiste. Avem în vedere cele două Consfătuiri unionale, care au avut loc în mai și în decembrie, respectiv în orașele Harțâzsk și Harkov.

Consfătuirea din mai e însemnată prin caracterul ei de dare de seamă și de alegeri. În decembrie frații s-au adunat, ca să ducă la capăt problemele abordate la consfătuirea precedentă.

Frățietatea noastră a fost reprezentată pe larg la aceste consfătuiri de către slujitori din aproape toate regiunile. Au participat câte peste o sută de reprezentanți la fiece consfătuire.

Biserica noastră este o biserică prigonită și de aceea s-au adunat slujitorii disprețuiți de lume, dar atât de necesari frățietății și de un mare preț înaintea Domnului. La ei se referă pe deplin cuvintele Scripturii: „Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se odihnește peste voi“ (1 Pet. 4: 14). Adesea frații noștri au fost nevoiți să plătească amenzi excesive, dar ei nu-și părăseau adunările; slujbele lor creștine erau împrăștiate, dar ei nu încetau să-L mărturisească pe Hristos; ei botezau sufletele renăscute și, din această cauză, au fost botezați de multe ori în focul încercărilor. În majoritatea lor, ei s-au aflat în repetate rânduri în locurile de detențiune, dar au rămas credincioși Domnului și lucrării cu care i-a însărcinat biserica.

În zilele noastre de luptă încordată pentru curăția Bisericii lui Hristos e nevoie, ca nicicând altă dată, de rugăciuni comune, de unitatea concepțiilor, de susținere reciprocă. Și toate acestea trebuie să aibă un singur scop: să ducem o astfel de viață, ca Domnul să fie cu noi, să ne călăuzească și să fie pentru toți totul și în toate.

O astfel de orientare au și avut cele două Consfătuiri unionale.

La prima Consfătuire a fost audiată darea de seamă înregistrată pe bandă de magnetofon a președintelui Consiliului Bisericilor — Ghennadi Konstantinovici Kriucikov — care se află în condiții de conspirativitate: „Cu privire la slujirea Consiliului Bisericilor și la programul de

---

„Foaia frățească“, 1977, nr. 1

a nu fi supuși cenzurii“. La a doua consfătuire a prezentat o scurtă dare de seamă cu privire la munca Consiliului Bisericilor membrul Consiliului Bisericilor — Ivan Iakovlevici Antonov.

În cursul dezbaterilor pe marginea dărilor de seamă participanții la consfătuiri și-au exprimat îngrijorarea cu privire la activitatea tainică a unor slujitori, care, căutând căi ușoare, sub presiunea celor din exterior, au început o lucrare intensivă de ștergere a hotarului ce desparte frățietatea noastră de VSEHB și de lume. Astfel ei au ajuns să se împotrivească adevărului și să defăimeze Consiliul Bisericilor și Consiliul Rudelor celor Întemnițați.

Și organele puterii au început, în ultimul timp, să înregistreze autonom anume bisericile adepților căii periculoase de apropiere cu lumea și să le îndemne la înființarea unui centru al lor.

Participanții la consfătuire au mărturisit că ei observaseră demult activitatea periculoasă a acestor slujitori și au așteptat mult timp o discuție frățească serioasă și sinceră.

Frații care au luat cuvântul au menționat că slujitorii ce luptă împotriva căii adevărate înțeleg că păcătuiesc. De aceea își ascund scopul adevărat chiar de adunările lor. Ei declară în bisericile lor: „Suntem pentru Consiliul Bisericilor!“ Iar în realitate, sunt împotrivă. De exemplu, doi slujitori ai bisericii din Rostov pe Don, în pofida explicărilor Consiliului Bisericilor că nu putem participa la congresul VSEHB, au asistat la el în 1974; întreprindeau încercări de a organiza întruniri comune ale tineretului din adunarea lor cu tineretul și slujitorii VSEHB; cu știrea VSEHB-ului și a Consiliului Afacerilor Religioase, dar pe ascuns de biserica lor, au frecventat un timp îndelungat cursurile biblice ale VSEHB. Și în sfârșit, slujitorii bisericii din Rostov pe Don, fără acordul bisericii, au înregistrat adunarea în mod autonom. Ca rezultat, adunarea, în marea sa majoritate, s-a separat de acești slujitori.

Consfătuirea a condamnat în mod unanim toate formele de înregistrare autonomă și toate felurile de legătură cu lumea și cu VSEHB.

Consfătuirea a mai atins și problema scrisorilor anonime, în care Consiliul Bisericilor e împroșcat cu noroiul clevetirilor, iar cei care se pronunță împotriva Consiliului Bisericilor și împotriva Consiliului RÎ sunt prezentați ca frați cu „o stare duhovnicească înaltă“, care tind „spre frumusețea slujirii în comun“ cu VSEHB. Cei care au luat cuvântul au subliniat că aceste scrisori sunt lucrarea KGB-ului și a Consiliului Afacerilor Religioase. Și vom cădea de acord, dacă ne vom aminti chemarea fostului președinte al Consiliului Afacerilor Religioase, Puzin: „Sarcina constă acum în a izola Comitetul organizatoric de masele de baptiști, în a-i lipsi pe conducătorii acestui Comitet de încrederea și respectul credincioșilor... Trebuie să se efectueze și mai departe lucrarea îndreptată spre... subminarea autorității conducătorilor baptiștilor“.

Dar credem că aceste metode rele vor avea rezultate contrare.

La ambele consfătuiri s-a vădit duhul relațiilor cu adevărat frățești și al unanimității depline, care s-a manifestat:

— prin o mare responsabilitate și o îngrijorare comună a slujitorilor pentru soarta lucrării lui Dumnezeu în întregime;

— prin aprecierea pozitivă a căii bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu, pe care a mers în anii trecuți Consiliul Bisericilor și întreaga noastră frățietate;

— prin adoptarea unanimă a programului lipsei de cenzură din partea lumii în problemele vieții bisericești, în problemele activității frățietății și, în special — a nu fi supus cenzurii Consiliul Bisericilor, Comunitățile regionale și interregionale și bisericile locale;

— prin condamnarea unanimă a tendințelor distrugătoare ce se manifestă în activitatea unor slujitori.

Era îmbucurător să vezi acea concentrare a intereselor și acea încredere pe care frații le-au acordat-o slujitorilor centrului duhovnicesc. Deosebit de evident s-a manifestat lucrul acesta prin realegerea componenței anterioare a Consiliului Bisericilor și, fapt care a devenit deja o bună tradiție în frățietate, realegerea, în primul rând, a membrilor care se află în condiții de conspirativitate și în închisori — a fraților: Gh. K. Kriucikov, Gh. P. Vins, N. Gh. Baturin, P. V. Rumacik, precum și a fraților: I. I. Antonov, D. V. Mineakov, M. I. Horev, K. K. Kreker, N. P. Hrapov și M. T. Șaptala.

Această realegere a Consiliului capătă o importanță deosebită și pentru că a avut loc după ce Consiliul Bisericilor și-a făcut darea de seamă asupra trecutului și a prezentat frățietății programul slujirii viitoare. În mod unanim, consfătuirea a recunoscut dreaptă linia frățietății și a fost pe deplin de acord cu ea, căci această cale corespunde Cuvântului lui Dumnezeu.

Recunoscând vitală și necesară munca tuturor ramurilor slujirii frățietății, la consfătuire s-a prevăzut consolidarea de mai departe a tuturor ramurilor și în special:

— înțelegând că, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, sarcina principală a bisericii este vestirea Evangheliei, s-a hotărât să se consolideze secția evangheliștilor (Marc. 16: 15);

Prin ce este însemnat programul lipsei de cenzură? La prima vedere se pare că în el nu e nimic important. El nu conține, să zicem, planuri, cifre, termene, nu e stabilită tipărirea unui anumit tiraj de literatură ș. a. Dar în el avem lucrul principal, care reprezintă temelia temeliilor nu numai a succesului slujirii noastre, ci uneori chiar și a cauzei mântuirii. Vorba e că noi vrem să-I aparținem pe deplin lui Dumnezeu, ca numai El să ne conducă. Căci totul depinde de călăuzirea Lui. Numai supunându-ne Lui, Unicului Cap, putem merge pe calea dreaptă, putem căpăta, pe căile lui Dumnezeu, puterea Lui și binecuvântări îmbelșugate! Iar concurența lumii acesteia aici e inadmisibilă (Ioan 18: 36).

— în legătură cu nevoia nesatisfăcută până în prezent a poporului lui Dumnezeu de literatură duhovnicească, s-a constatat necesitatea de a consolida munca editurii „Hristianin“;

— întrucât frățietatea are nevoie de zidire și de îmbărbătare duhovnicească, trebuie perfecționat procesul de tipărire a revistei „Vestitorul adevărului“;

— luând în considerație că mulți copii ai lui Dumnezeu sunt prigoniți mereu pentru Numele Domnului, e foarte important a avea adunări de părtășie ale rudelor celor întemnițați și a se da informații despre toți cei supuși persecuțiilor. Prin urmare, e nevoie de consolidarea Consiliului Rudelor celor Întemnițați (Evr. 13: 3).

Spre realizarea acestor hotărâri, la consfătuire s-au luat măsuri concrete în vederea măririi numerice a Consiliului Bisericilor și a secției evangheliștilor. Unii frați au fost aleși candidați și membri ai Consiliului Bisericilor și ai secției evangheliștilor. Și anume: a fost inclus în Consiliul Bisericilor — B. I. Șmidt, au fost aprobați drept candidați de membri ai CB — N. I. Kabâș, P. A. Artiuh, P. T. Râtikov, St. N. Misiruk, în secția evangheliștilor — I. G. Skorneakov.

Iar cât privește programul lipsei de cenzură, noi îl înțelegem ca pe o cale principală spre binecuvântările Domnului. Prin ce este el însemnat? La prima vedere se pare că în el nu e nimic important. El nu conține, să zicem, planuri, cifre, termene, nu e stabilită tipărirea unui anumit tiraj de literatură ș. a. Dar în el avem lucrul principal, care reprezintă temelia temeliilor nu numai a succesului slujirii noastre, ci uneori chiar și a cauzei mântuirii. Vorba e că noi vrem să-I aparținem pe deplin lui Dumnezeu, ca numai El să ne conducă. Căci totul depinde de călăuzirea Lui. Numai supunându-ne Lui, Unicului Cap, putem merge pe calea dreaptă, putem căpăta, pe căile lui Dumnezeu, puterea Lui și binecuvântări îmbelșugate! Iar concurența lumii acesteia aici e inadmisibilă (Ioan 18: 36).

Ce scop urmărim aprobând acest program? Dorința noastră e să trecem mai pe deplin în proprietatea Domnului pentru a avea viață din belșug în Dumnezeu și pentru succesul mântuirii păcătoșilor ce merg la pieire (Efes. 3: 16-19). Bineînțeles, creștinului condus de firea pământească poate să-i pară că aici nu e nici un fel de program. Noi însă, deși nu ne credem ajunși la desăvârșire, considerăm că a ne uni cu Domnul, a ne umple de Duhul Sfânt, a avea putere pentru a-L mărturisi și pentru tot ceea la ce Domnul vrea să ne întrebuințeze — este temelia temeliilor nădejdii noastre în El, este plinătatea și bucuria înaintea lui Dumnezeu pentru toți cei ce se încred în El. Acesta este sensul întregii noastre vieți (Ps. 84: 5, 6)!

Botezul numeros într-un bazin de apă natural. Harkov, 1977

În pofida tuturor greutăților și persecuțiilor, trebuie să mărturisim cu mulțumire Domnului că frățietatea crește numeric, în ceea ce privește vârsta — întinerește și se întărește din punct de vedere duhovnicesc. Numai în anul care a trecut au fost botezate aproape două mii de suflete întoarse de curând la Domnul. În decursul muncii editurii au fost tipărite aproximativ jumătate de milion de exemplare de literatură creștină.

Și noi știm că, fără a fi chemați de Domnul și fără susținerea Lui, nimeni n-ar fi încercat să îndure 15 ani dureri și închisori; nici un fel de apeluri ale unor slujitori n-ar fi silit frățietatea noastră să meargă 15 ani pe calea suferințelor. Aici e numai mâna lui Dumnezeu, numai ajutorul Lui, aici e acțiunea și manifestarea puterii Duhului Sfânt, aici e rezultatul încrederii personale în Domnul și a responsabilității fiecărui slujitor pentru lucrarea cu care l-a însărcinat Domnul.

Să ne întărim dar în această lucrare bună, să fim dintre cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și El ne va ajuta să rămânem tari și să facem mari isprăvi spre slava Sa! Amin.

„A VRUT MAI BINE SĂ SUFERE...“ Evr. 11: 25

În octombrie 1967 s-a întors din al patrulea termen de întemnițare pentru Numele Domnului membrul Consiliului Bisericilor — Nikolai Gheorghievici Baturin.

A avut șansa să evite ultimul termen. Se părea că o singură convorbire, pe care a ținut-o un lucrător al KGB-ului cu Nikolai Gheorghievici, hotăra totul. Iată conținutul ei scurt.

Lucrătorul KGB: Nikolai Gheorghievici, noi am hotărât să vă cruțăm, hai să colaborăm.

Baturin: Nu voi colabora cu dumneavoastră în ce privește problemele bisericii.

Propunerea a fost repetată și Nikolai Gheorghievici l-a refuzat iarăși.

La consfătuirea Consiliului Bisericilor din februarie 1971 Nikolai Gheorghievici le-a povestit fraților conținutul discuției și a mărturisit că, punându-și nădejdea în Dumnezeu, e gata să îndure noi suferințe. În curând așa s-a și întâmplat. Dar slujba lui nu s-a întrerupt. Aflându-se la închisoare, fratele nostru scump s-a rugat, în toți acești ani, pentru o și mai mare trezire. Iar din Cuvântul lui Dumnezeu știm că osteneala spre slava Domnului nu e zadarnică. Cu atât mai mult nu sunt zadarnice rugăciunile și suferințele pentru Numele Lui.

Fiind pus în libertate, Nikolai Gheorghievici s-a încadrat iarăși în muncă. Să-i trimită Tatăl ceresc binecuvântări îmbelșugate în viață și în slujirea de mai departe și să-L întărească în credința că soarta lucrării lui Hristos e sub paza și grija deosebită a lui Dumnezeu, după cum a mărturisit însuși Nikolai Gheorghievici în rugăciunea sa la una dintre ultimele consfătuiri: „Doamne, Îți mulțumesc din toată inima și mă bucur că... nimeni nu se poate încumeta să ridice mâna asupra moștenirii Tale, asupra frățietății noastre, asupra Bisericii Tale prigonite!... Aceasta e tăria Ta, puterea Ta, grija Ta, apărarea Ta pentru poporul Tău!...“ Amin.

Slujitorii Consiliului Bisericilor
la Consfătuirea unională a slujitorilor UB CEB
Rostov pe Don, 1-2 iulie 1989

1989

„Întărește, Dumnezeule, ce ai făcut pentru noi în Templul Tău“

Ps. 68: 28

> *Da, Domnul a făcut mari lucruri pentru noi,*
> *și de aceea suntem plini de bucurie.* Ps. 126: 3

Tuturor celor răscumpărați de Dumnezeu, celor ce „au căpătat o credință de același preț cu a noastră, prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos: harul și pacea să vă fie înmulțite...“ (2 Pet. 1: 1, 2).

Preaiubiților! Poate fi vreo binefacere mai mare decât mântuirea dăruită fiecăruia dintre noi cu prețul jertfei de pe Golgota a lui Isus Hristos?! Și ce se poate compara cu harul Lui dat întregii noastre frățietăți, care, cândva, se abătuse, iar acum, prin îndurarea lui Dumnezeu, s-a întors pe calea adevărului și a mântuirii?! Domnul să ne binecuvânteze să nu uităm niciodată îndurarea Lui minunată și să ne trimită tuturor râvna de a cunoaște mai adânc adevărul lui Hristos, căci numai el ne face liberi! Să fie viața noastră nu numai o contemplare a lucrărilor mărețe ale lui Dumnezeu, ci și o năzuință sinceră ca prin traiul și slujirea noastră să se descopere râuri noi ale harului lui Dumnezeu, care ne dau putere de a adânci și a lărgi trezirea mântuitoare spre mântuirea multor suflete rătăcite și spre slava Numelui Său sfânt, trezire începută de Duhul Sfânt în poporul Lui.

„Foaia frățească“, 1989, nr. 4-5

Știți, scumpi prieteni, că frățietatea noastră simțea demult necesitatea de a avea o Consfătuire frățească reprezentativă. Ea a devenit acum mult mai acută, deoarece uneori mulți slujitori din efectivul de bază al Consiliului Bisericilor zeci de ani nu se puteau întâlni, fiind întemnițați pe termene îndelungate în diferite colțuri ale țării noastre vaste. Cu toate acestea, suferințele prin care a trecut frățietatea erau prevăzute în planul minunat al lui Dumnezeu. El a pregătit dinainte pentru Biserica Sa din țara noastră o vreme minunată a curățării. Lăudat fie Domnul! Călăuzindu-ne pe calea încercărilor, Domnul ne întărea în nădejde, ca, prin necazuri și muncă, credința noastră să ajungă la desăvârșire (Iac. 2: 22).

Și, văzându-ne setea de părtășie, Dumnezeu ne-a adunat la această întrunire plină de bucurie, dăruindu-ne ocrotirea Sa binecuvântată, prezența Sa. De aceea am și avut în aceste zile mișcătoare atâtea îndurări ale Domnului, încât inimile noastre Îl laudă până acum pe Domnul pentru marea mângâiere și îmbărbătare a întregului Său popor!

Această mult așteptată adunare de părtășie a fost precedată de o mare pregătire în Comunitățile regionale și interregionale, au fost puse în discuție candidaturile și au fost aleși delegați. S-au cerut recomandări din partea bisericilor locale pentru membrii Consiliului Bisericilor.

Consfătuirea a avut loc pe data de 1 și 2 iulie în or. Rostov pe Don la adăpostul unui cort mare, construit cu râvnă de frații și surorile din partea locului. În prima zi cortul a adăpostit 700 de participanți la adunare, iar în a doua — aproape două mii. La organizarea Consfătuirii au participat cu sârguință și credincioșii din Șahtî, unde slujitorii Consiliului Bisericilor au avut în prealabil câteva zile de muncă în vederea pregătirii de o asemenea adunare reprezentativă.

PRIMA ZI A CONSFĂTUIRII

Într-o atmosferă liniștită și plină de bucurie a început prima zi a Consfătuirii având un caracter de dare de seamă și alegeri. Stepan Nikitovici MISIRUK a rostit o scurtă rugăciune și a anunțat că i se propune să conducă Consfătuirea unională lui Ghennadi Konstantinovici KRIUCIKOV. Toată adunarea l-a salutat pe scumpul slujitor.

A predicat înainte de rugăciunea în comun M. I. HOREV — Ioan 20: 28: El a amintit cum Isus Hristos, prin arătarea Sa după învierea slăvită, i-a uimit pe ucenici, încât Toma a strigat: „Domnul meu și Dumnezeul meu!“ În ultimii ani frățietatea noastră a avut de îndurat multe, dar Domnul a venit și ne-a spus: „Pace vouă“. Și exclamăm și noi cu bucurie: „Domnul meu și Dumnezeul meu!“

Poate fi vreo binefacere mai mare decât mântuirea dăruită fiecăruia dintre noi cu prețul jertfei de pe Golgota a lui Isus Hristos?! Și ce se poate compara cu harul Lui dat întregii noastre frățietăți, care, cândva, se abătuse, iar acum, prin îndurarea lui Dumnezeu, s-a întors pe calea adevărului și cea a mântuirii?!

Cu multă sinceritate și însuflețire participanții la adunare au cântat în comun imnul: „Iubesc un sfânt popor... Biserică cu oameni vii...“! Frații care au trăit bucuria suferințelor cântau deosebit de mișcător:

Eu vreau să am cu ea
Același Duh și har,
Să beau amarul ei pahar,
Să port și crucea-i grea.

Cu o și mai mare însuflețire și încredere în mântuire răsunau cuvintele:

De-aceea voi cânta,
Isus, în Casa Ta,
Eu știu că voi ședea cândva,
La Tine-n slăvi cu ea!

Ca răspuns la multe întrebări esențiale și vitale a servit referatul lui Ghennadi Konstantinovici KRIUCIKOV în care a făcut o trecere în revistă a etapelor căii străbătute de frățietate, precum și a enumerat sarcinile slujirii de mai departe. Cuvântul dumnealui a fost aprobat în mod unanim de trimișii bisericilor și primit ca un dar minunat al iubirii lui Dumnezeu, al călăuzirii Lui și al ajutorului mântuitor în lucrarea de trezire din țara noastră. După dez-

M. I. Horev

I. I. Antonov

D. V. Mineakov

bateri s-au înălțat rugăciuni de mulțumire lui Dumnezeu pentru că i-a învrednicit pe robii Săi să stea în locul sfânt al slujirii și a revărsat râuri de binecuvântări pe calea indicată de El — calea durerilor, dar calea curățării!

„Dumnezeu a cercetat pe poporul Său!“ — iată aprecierea dată vieții și slujirii frățietății pentru perioada trecută.

MĂRTURII ÎMBUCURĂTOARE

Strigăte de biruință și de mântuire se înalță în corturile celor neprihăniți: dreapta Domnului câștigă biruința! Ps. 118: 15

După ce au ascultat darea de seamă, slujitorii aleși de Comunitățile regionale au mărturisit pe scurt că sunt de acord cu linia frățietății, I-au mulțumit Domnului pentru calea de curățare și sfințire, pe care El conduce poporul Său și și-au exprimat hotărârea de a merge și mai departe în supunere și ascultare de Hristos.

Iată unele fragmente din cuvântările fraților:

Slujitorul Comunității Odesa a subliniat: *„Îmi este foarte scump scopul de bază al slujirii frățietății: sfințirea întregului popor al Domnului și obținerea prezenței lui Dumnezeu în fiece adunare și în fiece suflet“.*

Fratele și-a exprimat dorința de a se tipări un tiraj adăugător al materialului elaborat și editat de Consiliul Bisericilor „Despre sfințire“ și de a lărgi această lucrare binecuvântată în toate bisericile.

„Nu ne este rușine pentru frații noștri mai mari! — Îi mulțumea lui Dumnezeu un evanghelist din Comunitatea Siberia a UB CEB. — *Ei nu numai că au ales calea dreaptă, ci și au apărat-o, cu ajutorul lui Dumnezeu, și merg până acum pe ea păstrând o independență totală de lume. Ei sunt vitejii Domnului“* — a amintit el citind despre luptătorii lui David, cu care împăratul obținea biruințe spre slava Domnului (2 Sam. 23: 8).

„Domnul a cercetat pe poporul Său!“ — este părerea una-

S. N. Misiruk se roagă la consfătuirea de la Rostov pe Don a slujitorilor CB CEB. 1989 *nimă cu privire la slujirea și munca întregii frățietăți* — a spus în numele delegației din regiunea Gorki prezbiterul bisericii din or. Kulebaki. — *Priviți la lucrările lui Dumnezeu! Domnul face lucruri minunate în țara noastră prin slujitorii cu spirit de jertfire, pe care i-a însărcinat cu această mare slujire!*

În Comunitatea noastră regională am avut multe probleme, dar Domnul ne-a trimis o mare bucurie în suferințe. Am vrea ca focul sfânt al râvnei să nu se stingă, ci să se înflăcăreze tot mai tare!...“

„Din adâncul inimii mă bucur că referitor la frățietatea noastră se împlinesc cuvintele lui Hristos: «...Voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui» (Mat. 16: 18). Bisericile lui Dumnezeu din regiunea Rostov sunt martore la acest lucru. Slavă Domnului că El le-a dat putere fraților noștri să-I rămână credincioși! Prin focul încercărilor, ei au dus Cuvântul adevărului nedenaturat și ni l-au transmis nouă, celor tineri.

Frații din regiunea Donețk m-au rugat să amintesc participanților la Consfătuire ce rod amar a adus poporului lui Dumnezeu viața după principiile «Directivelor VSEHB» în anii precedenți. În unele adunări rămân până acum numai bătrâni și copii, iar generația matură lipsește, a rămas în afara mântuirii, căci, conform directivelor, n-a avut acces în biserică.

Astăzi la Consfătuirea noastră s-a pus întrebarea: e acceptabilă pentru noi calea pe care Domnul conduce frățietatea noastră? Corespunde ea Sfintei Scripturi? Cei prezenți au confirmat lucrul acesta ridicându-se în picioare. Am vrea ca această hotărâre să se întărească în inimile noastre. Să ne ajute Domnul să păstrăm pentru totdeauna acest mod de gândire!“

Fratele E. Gauf (misiunea „Voice of peace“ [„Vocea păcii“]) I-a mulțumit Domnului pentru întâlnirea cu frații și pentru posibilitatea de a participa la o adunare atât de îmbucurătoare. Dumnealui a transmis un salut sincer și fierbinte de la frații după credință de peste hotare și de la misiunea „Friedensstimme“, care de mulți ani aduce un aport considerabil la slujirea comună a frățietății noastre și la lucrarea de trezire. A mai transmis și un salut de la Gheorghi Petrovici VINS, care înfăptuiește slujirea în Statele Unite ale Americii și, conform ultimelor comunicări primite de la el, — în „Russian Evangelistic Ministries“ („Misiunea Evanghelică Rusă“).

Fratele a citit din cartea 1 Împărați 17: 3-5.

„S-A PĂRUT NIMERIT DUHULUI SFÂNT ȘI NOUĂ“ Fapt. 15: 28

După întrerupere, în a doua jumătate a zilei, a avut loc alegerea noii componențe a Consiliului Bisericilor CEB. Fiece propunere de candidatură s-a discutat (în lipsa ei) și s-a pronunțat hotărârea frățească cu privire la însărcinarea și alegerea pentru slujirea de mai departe.

Primul s-a înfățișat pentru alegere M. I. HOREV (dat fiind că a fost însărcinat să conducă alegerea membrilor Consiliului Bisericilor). Dumnealui a povestit despre slujirea sa din

Consfătuirea slujitorilor din adunările frățietății UB CEB (Rostov pe Don, 1 iulie 1989) perioada de la Consfătuirea Unională din Harţâzsk (1976) până în prezent. Cei prezenţi şi-au exprimat acordul pentru slujirea lui Mihail Ivanovici în Consiliul Bisericilor. P. D. PETERS s-a rugat: „Scumpule Dumnezeu! Îţi mulţumim pentru slujirea fratelui, pentru calea pe care l-ai condus şi Te rugăm din toată inima: susţine-l prin Duhul Tău şi cu puterea Ta, binecuvântează-l pentru slujirea de mai departe, ajută-l să-Ţi fie credincios până în ziua întâlnirii cu Tine. Amin".

Apoi s-a înfăţişat fratele GH. K. KRIUCIKOV. Dumnealui a istorisit pe scurt calea sa spre Hristos, chemarea la slujire, şi-a împărtăşit una dintre dorinţele sale arzătoare: să împlinească porunca lui Hristos: „Eu v-am ales pe voi; şi v-am rânduit să mergeţi şi să aduceţi rod" (Ioan 15: 16).

Hotărârea fraţilor a fost unanimă: Ghennadi Konstantinovici să continue slujirea cu care l-a însărcinat Domnul.

A fost mişcătoare rugăciunea lui I. I. ANTONOV pentru el: „Doamne, Îţi mulţumim pentru Ghennadi Konstantinovici, pentru slujirea lui, pe care a înfăptuit-o până în ziua de azi! Îţi mulţumim pentru credincioşia, pentru fermitatea şi înţelepciunea lui — pentru toate. Şi acum Te rugăm să-l binecuvântezi din belşug şi mai departe..."

Următorul a fost I. I. ANTONOV. Dumnealui a citit două versete din Sfânta Scriptură: 2 Cor. 4: 2 şi Filip. 1: 29 şi a povestit despre întoarcerea sa la Hristos. Fraţii l-au însărcinat şi pe el să muncească mai departe în Consiliul Bisericilor. I. G. SKORNEAKOV a dat citire urării: Ios. 14: 7-11 şi s-a rugat: „Doamne! Tu ai multe nume şi unul dintre ele este DUMNEZEU TARE. Cu Numele acesta trăiesc şi tinerii, şi bătrânii... Te rugăm, trimite-i tărie scumpului frate, ca el să fie o binecuvântare pentru poporul Tău şi spre slava Ta. Amin".

D. V. MINEAKOV, înainte ca fraţii să discute candidatura sa, a citit 1 Cor. 4: 9: „Căci parcă Dumnezeu a făcut din noi, apostolii, oamenii cei mai de pe urmă, nişte osândiţi la moarte..." „În toţi aceşti ani mulţi slujitori ai frăţietăţii noastre au fost nu «parcă», ci într-adevăr nişte osândiţi la moarte. Nu o dată am fost şi eu în pragul morţii, dar Dumnezeu mi-a dat puteri şi eu am făcut ce am putut spre slava Domnului".

Consfătuirea l-a însărcinat şi mai departe pe frate cu munca în Consiliul Bisericilor. M. I. Horev s-a rugat: „Dumnezeule preaiubite! Fie binecuvântat Numele Tău în slujirea fratelui nostru. Dă-i puterile necesare, sănătate spre slava Ta. Amin".

În felul acesta a decurs şi alegerea altor slujitori.

Consfătuirea i-a oferit Consiliului Bisericilor dreptul de a introduce şi a elimina până la 1/3 din numărul de membri ai Consiliului Bisericilor.

Munca încordată, dar plină de bucurie din prima zi a Consfătuirii a ţinut până seara târziu. În încheiere GH. K. KRIUCIKOV a citit 1 Tim. 3: 13: „Cei ce slujesc bine... dobândesc un loc de cinste şi o mare îndrăzneală în credinţa care este în Hristos Isus" şi i-a chemat pe fraţi să alerge spre ţintă, pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Hristos Isus. S-a rugat la încheiere.

A DOUA ZI A CONSFĂTUIRII

A doua zi a Consfătuirii a început cu rugăciunea fratelui GH. K. KRIUCIKOV ca Dumnezeu să reverse binecuvântarea Sa.

Înainte de rugăciunea în comun a răsunat predica de zidire duhovnicească a lui I. E. IVAŞCENKO. Citind din 2 Cron. 20: 1-13, 22, 23; Apoc. 1: 10-19, dumnealui a îndreptat atenţia celor adunaţi asupra puterii lui Dumnezeu, asupra braţului Sau tare, care a condus, a păzit şi a apărat în chip minunat frăţietatea noastră în toţi aceşti ani.

După rugăciune şi după cântarea corului s-a adresat adunării cu o predică de îmbărbătare I. I. ANTONOV. Îndreptându-le atenţia celor prezenţi asupra suferinţelor lui Isus Hristos, dumnealui a subliniat slava cu care a fost încununată jertfa Lui de pe cruce. A menţionat lucrarea binecuvântată de mijlocire şi demersuri, în care a dat dovadă de râvnă frăţietatea noastră în anii de suferinţe (Fapt. 16: 37, 38), i-a chemat pe slujitori să înfăptuiască lucrarea de zidire duhovnicească a Bisericii lui Dumnezeu în smerenie şi le-a amintit cum se obţin biruinţele duhovniceşti (Ps. 81: 13, 16; 1 Pet. 5: 1-6).

Apoi P. D. PETERS i-a prezentat celor adunaţi pe slujitorii aleşi în noua componentă a Consiliului Bisericilor.

În el au intrat următorii frați: Gh. K. KRIUCIKOV, I. I. ANTONOV, D. V. MINEAKOV, M. I. HOREV, S. N. MISIRUK, P. D. PETERS, E. K. RODOSLAVOV, I. E. IVAȘCENKO, M. S. KRIVKO, F. V. MAHOVIȚKI, I. G. SKORNEAKOV, B. I. ȘMIDT, I. P. PLETT, N. A. KREKER, V. A. MARKEVICI, G. V. KOSTIUCENKO, G. N. KOSTENKO, E. N. PUȘKOV, D. A. PIVNIOV.

Cu drept de vot consultativ în Consiliul Bisericilor au fost aleși: P. V. RUMACIK, V. F. RÂJUK, R. D. KLASSEN, A. I. VALL.

Frații P. T. RÂTIKOV și N. I. KABÂȘ au fost confirmați în calitate de colaboratori ai Consiliului Bisericilor.

În privința slujitorilor A. T. KOZOREZOV, N. P. POLIȘCIUK și P. A. ARTIUH problema a rămas deschisă până la rezolvarea ei în bisericile locale.

În continuare a luat cuvântul fratele Gh. K. KRIUCIKOV. Repetând momentele principale ale referatului său din prima zi, în care făcuse o analiză retrospectivă a căii parcurse, dumnealui a spus că această cale este dreaptă fiindcă ne-a fost arătată de Dumnezeu. Și El nu numai că ne-a descoperit-o, ci și ne-a condus pe ea cu grijă.

Referatul mai conținea și teme de zidire duhovnicească. De exemplu: lupta după rânduială (adică înfăptuirea lucrării lui Dumnezeu după legile Lui) și cea nu după rânduială, care nu este încununată de succes (2 Tim. 2: 4, 5).

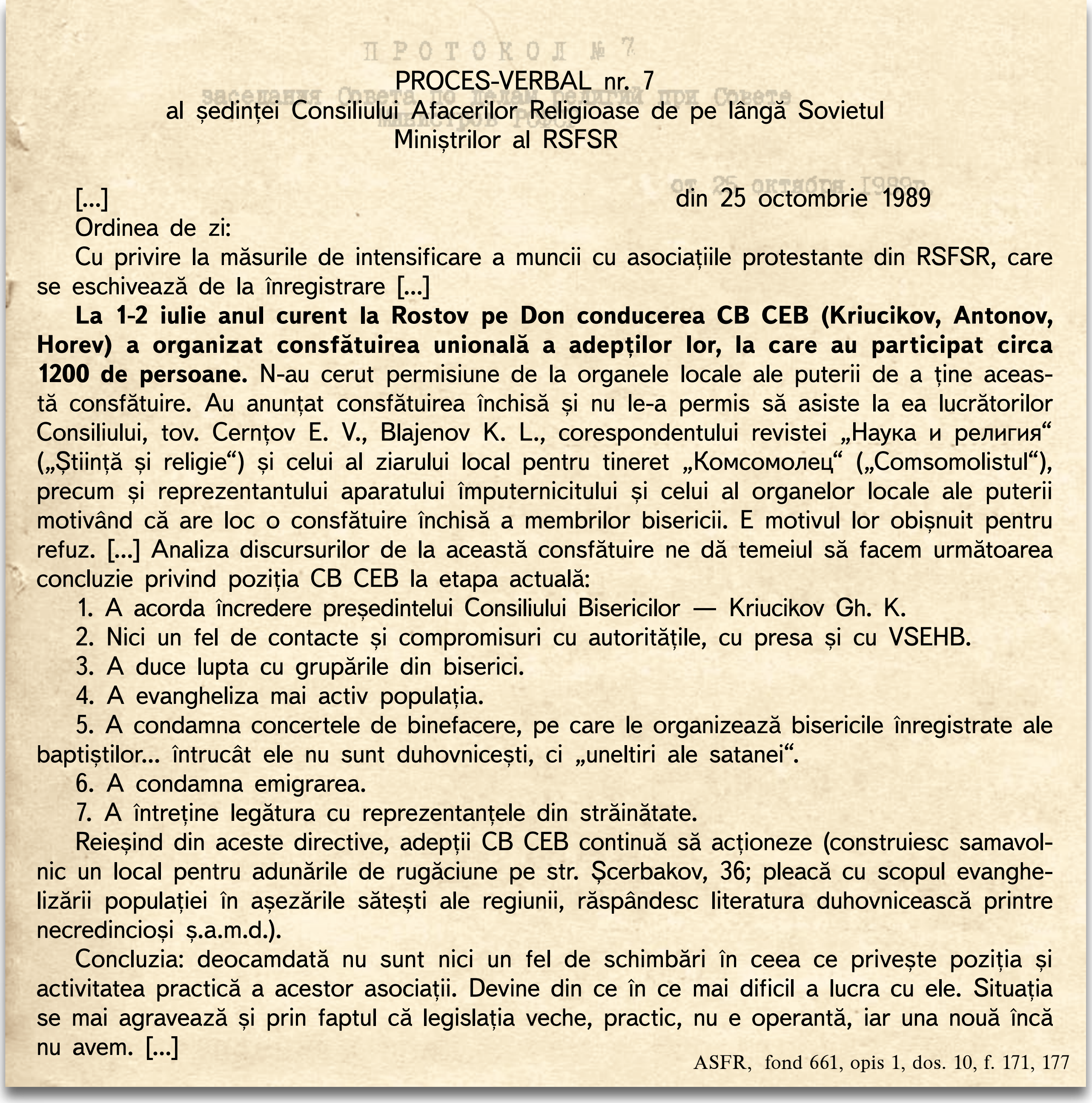

PROCES-VERBAL nr. 7
al ședinței Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al RSFSR

[...] din 25 octombrie 1989

Ordinea de zi:

Cu privire la măsurile de intensificare a muncii cu asociațiile protestante din RSFSR, care se eschivează de la înregistrare [...]

La 1-2 iulie anul curent la Rostov pe Don conducerea CB CEB (Kriucikov, Antonov, Horev) a organizat consfătuirea unională a adepților lor, la care au participat circa 1200 de persoane. N-au cerut permisiune de la organele locale ale puterii de a ține această consfătuire. Au anunțat consfătuirea închisă și nu le-a permis să asiste la ea lucrătorilor Consiliului, tov. Cernțov E. V., Blajenov K. L., corespondentului revistei „Наука и религия“ („Știință și religie“) și celui al ziarului local pentru tineret „Комсомолец“ („Comsomolistul“), precum și reprezentantului aparatului împuternicitului și celui al organelor locale ale puterii motivând că are loc o consfătuire închisă a membrilor bisericii. E motivul lor obișnuit pentru refuz. [...] Analiza discursurilor de la această consfătuire ne dă temeiul să facem următoarea concluzie privind poziția CB CEB la etapa actuală:

1. A acorda încredere președintelui Consiliului Bisericilor — Kriucikov Gh. K.
2. Nici un fel de contacte și compromisuri cu autoritățile, cu presa și cu VSEHB.
3. A duce lupta cu grupările din biserici.
4. A evangheliza mai activ populația.
5. A condamna concertele de binefacere, pe care le organizează bisericile înregistrate ale baptiștilor... întrucât ele nu sunt duhovnicești, ci „uneltiri ale satanei“.
6. A condamna emigrarea.
7. A întreține legătura cu reprezentanțele din străinătate.

Reieșind din aceste directive, adepții CB CEB continuă să acționeze (construiesc samavolnic un local pentru adunările de rugăciune pe str. Șcerbakov, 36; pleacă cu scopul evanghelizării populației în așezările sătești ale regiunii, răspândesc literatura duhovnicească printre necredincioși ș.a.m.d.).

Concluzia: deocamdată nu sunt nici un fel de schimbări în ceea ce privește poziția și activitatea practică a acestor asociații. Devine din ce în ce mai dificil a lucra cu ele. Situația se mai agravează și prin faptul că legislația veche, practic, nu e operantă, iar una nouă încă nu avem. [...]

ASFR, fond 661, opis 1, dos. 10, f. 171, 177

În baza Sfintei Scripturi a fost examinată activitatea, periculoasă pentru lucrarea lui Dumnezeu, a lucrătorilor VSEHB-ului, precum și a conducătorilor bisericilor „independente“.

„VESTIȚI MOARTEA DOMNULUI...“ 1 Cor. 11: 26

Slujitorii lui Dumnezeu atât în centru, cât și la periferii, doreau fierbinte să se bucure într-o adunare mai lărgită, participând la cina Domnului, care fusese izvorul principal al puterilor duhovnicești atât pentru întemnițați în închisori, cât și pentru toți cei ce înfăptuiseră lucrarea Domnului la libertate în mijlocul prigonirilor. Fiecare vroia să-și amintească într-o părtășie comună jertfa Domnului nostru Isus Hristos, prin care am fost răscumpărați și prin care stăm în credință spre mântuirea sufletelor noastre.

Иисус сказал
Вы дайте
им есть

(Pe podium, alături de amvon, stăteau pe masă 12 pâini și 12 pahare cu vin.)

„Hristos ne-a deschis ușa raiului și ne-a dat să moștenim comorile cerești — a spus înainte de frângerea pâinii Ghennadi Konstantinovici KRIUCIKOV. — Dar numai moartea Lui a făcut-o să fie avuția noastră, căci un testament nu capătă putere atâta timp cât trăiește cel care l-a făcut (Evr. 9: 17). Jertfa lui Isus Hristos este nădejdea răscumpărării lumii și ea trebuie să stea în centrul bunei vești a mântuirii, pe care o ducem lumii.“

Adunarea de două mii de persoane a împărțit cu o mare bucurie cina Domnului, pe care a oficiat-o Ghennadi Konstantinovici Kriucikov împreună cu alți frați ai Consiliului Bisericilor și cu participarea slujitorilor tineri, care împărțeau pâinea și vinul. Cântarea de laudă a corului, a orchestrei și cântarea în comun se contopeau într-un unic imn de mulțumire lui Isus Hristos — Răscumpărătorul nostru.

„ADUCEȚI-VĂ AMINTE DE MAI MARII VOȘTRI...“ Evr. 13: 7

După cina Domnului la consfătuire s-a amintit de cei care au mers pe urmele lui Hristos ducându-și crucea și au fost înălțate rugăciuni fierbinți de mulțumire pentru eliberarea întemnițaților. S-au menționat în mod deosebit numele păstorilor și îndrumătorilor S. T. GOLEV, N. P. HRAPOV, B. T. ARTIUȘCENKO, I. F. DIRKSEN, N. GH. BATURIN și ale altor slujitori, care, prin credință și îndelungă răbdare au moștenit făgăduințele.

„Astăzi ne bucurăm în părtășie acolo unde își înfăptuia slujirea scumpul nostru frate Nikolai Gheorghievici Baturin — le spuse celor prezenți Ghennadi Konstantinovici. — Dacă ar fi fost cu noi, dumnealui s-ar fi bucurat și ar fi cântat, probabil, mai mult decât toți! Urmându-L pe Hristos, el a suferit și s-a îndurerat atât de mult pentru lucrarea de vestire a Evangheliei, încât merită să ne amintim de el în mod deosebit.

Îmi amintesc, în 1972, când Consiliul Bisericilor trecea prin greutăți serioase (mulți erau în închisori, iar unii dintre cei rămași propuneau să mergem pe calea abaterii), eu l-am întrebat pe fiecare dintre frați pe ce cale are de gând să meargă mai departe. A venit rândul lui Nikolai Gheorghievici. Dumnealui a spus: „Fiind tânăr, în primii ani ai trezirii nu mi-a fost dat să particip mult la slujire (el a împlinit 21 de ani la închisoare). Nu am capacități deosebite, nici experiență. Unicul lucru pe care pot să-l fac e să sufăr pentru Domnul!“ Suferințele și rugăciunea au fost într-adevăr slujirea dumnealui! În anii îndelungați de lipsuri dumnealui și-a pierdut sănătatea și pentru viața la libertate nu i-au mai rămas puteri. Dar el ne-a rămas în memorie cu un imn de bucurie și de laudă pe buze. Așa l-a primit Domnul în locașurile sfinte.“

DESPRE CONSILIUL RUDELOR ÎNTEMNIȚAȚILOR

Aduceți-vă aminte de cei ce sunt în lanțuri... Evr. 13: 3

O lucrare importantă a efectuat în frățietatea noastră Consiliul Rudelor celor Întemnițați, organizat conform hotărârii Comitetului organizatoric al CEB în anul 1964. La început cu această slujire au fost însărcinate unele surori sub conducerea Lidiei Govorun. Apoi a înlocuit-o L. M. Vins, iar după plecarea dumneaei în SUA – A. T. Kozorezova.

Aproape toți cei care intrau în componența Consiliului RÎ, în ultimii ani de slujire, au fost prezenți la Consfătuiri bucurându-se în părtășie și înțelegând împreună cu toți că slujirea lor de mijlocire, atât de necesară frățietății, se contopea în mod binecuvântat cu lucrarea și cu lupta întregii frățietăți.

S-a menționat că în frățietate se mai înfăptuiesc și alte feluri de slujire bine cunoscute, deși nu-i cunoaștem personal pe toți lucrătorii. Aceasta e și munca cu spirit de jertfire a editurii „Hristianin“ a CB CEB, și slujirea secției de mijlocire.

La consfătuire a răsunat dorința delegaților cu privire la editarea mai regulată a revistei „Vestitorul adevărului“. E o dovadă că ea a devenit scumpă și necesară în viața poporului lui Dumnezeu.

Sunt evidente în frățietate roadele muncii secției muzical-corale și ale altor ramuri ale slujirii, fapt pentru care Îi mulțumim Domnului.

„RUGAȚI-VĂ UNII PENTRU ALȚII...“ Iac. 5: 16

„Astăzi ne bucurăm în părtășia comună unii cu alții și îndeosebi că printre noi e Ghennadi Konstantinovici – a spus P. D. Peters și a explicat:

Până la arestarea sa în 1966 fratele a muncit 5 ani în condiții de conspirativitate. După trei ani de închisoare dumnealui s-a aflat numai un an în biserică și în familie și din 1970 înfăptuiește slujirea în condiții de conspirativitate. Domnul îl ascunde în locurile tăinuite ale așezărilor Sale. Din cauza persecuțiilor, el n-a putut să aibă o părtășie deschisă cu poporul lui Dumnezeu. Dar cu slujitorii Consiliului Bisericilor el întreținea o legătură permanentă. Pe cât era ea de vie și de lucrătoare puteți judeca acum, după ce ați ascultat darea de seamă a dumnealui și predica de zidire.

Iar acum vreau să întreb: adevărurile pe care ni le-a expus corespund Duhului Sfânt? Sunt ele în armonie cu înțelegerea noastră a Sfintei Scripturi?

(Toți cei prezenți s-au ridicat în picioare în semn de sincer acord.)

Unanimitatea dumneavoastră e cea mai mare dovadă că fratele nostru scump n-a fost rupt de viața Bisericii. Nu-i așa? Așa e.

În anii slujirii sale fratele a auzit multe reproșuri la adresa sa, slujirea lui era contestată de mulți. Vreau să amintesc în această ordine de idei cuvintele apostolului Pavel: „De acum încolo nimeni să nu mă mai necăjească, pentru că port semnele Domnului Isus pe trupul meu“ (Gal. 6: 17).

Prigoanele au brăzdat adânc inimile slujitorilor noștri, a familiilor lor, suferințele au brăzdat și inimile noastre (Ps. 129: 2-5). Vreau să cunoașteți adevărul despre brazdele ce au rănit inima fratelui nostru: familia sa și rudele au devenit, de fapt, ostatici din cauza slujirii lui Domnului, slujire independentă de lume, și roadele acestei stări de ostatici sunt amare...

Să-I mulțumim Domnului că l-a păzit pe scumpul slujitor. Să ne rugăm mai fierbinte pentru el, ca, în pofida amenințărilor și reproșurilor, să rămână în locul în care i-a destinat Domnul să fie“.

Возвестим дело Господа Бога нашего

Consfătuirea slujitorilor din adunările frățietății UB CEB (Rostov pe Don, 1 iulie 1989)

ÎNDEMNURI BINECUVÂNTATE

Binecuvântați pe Domnul, toți robii Domnului,
care stați noaptea în Casa Domnului! Ps. 134: 1

Și în prima, și în a doua zi a Consfătuirii, prin predicile slujitorilor Domnul dădea îndemnuri îmbelșugate, care erau ascultate cu o mare atenție și păstrate în inimi.

„Când priveam la slujitorii tineri, care s-au ridicat aici, rânduiți în anii de trezire, nu numai ochii mei, ci și ai multor altora se umplură de lacrimi — spunea D. V. MINEAKOV. — Slavă Domnului! Are cine să-i schimbe pe slujitorii osteniți în luptă!

«Fiule, dacă niște păcătoși vor să te amăgească, nu te lăsa câștigat de ei!» — acesta e textul meu îndrăgit din Sfânta Scriptură (Prov. 1: 10). Și pe mine au încercat să mă amăgească, și pe întreaga frățietate, ca să nu-I fim credincioși Domnului, și, atâta timp cât pe pământ rămâne stăpânitorul lumii acesteia, el va ademeni cu păcatul fiece suflet. «Fiule... nu te lăsa câștigat!...» — ne cheamă astăzi Domnul“.

„Am procedat oare drept alegând calea slujirii fără compromis Domnului? N-am greșit oare? — s-a adresat ascultătorilor B. I. ȘMIDT. — Către anii ’60 starea duhovnicească a bisericii din țara noastră era deplorabilă, se poate spune, dezastruoasă. Domnul zice că, dacă va găsi în popor măcar un om gata să stea în apărarea lucrării Lui, va binecuvânta acest popor și Se va îndura de el (Ezec. 22: 30). Știind lucrul acesta, noi am pășit înainte, ne-am adus pe altar și Domnul ne-a dat o mare izbăvire...“

N. A. KREKER a menționat în predica sa: „Împrejurările în care ne aflăm: cortul încăpător, prânzul modest, întâlnirile pline de bucurie și discuțiile cu prietenii în pauze — toate sunt o mărturie a simplității pe care trebuie să o aibă toți urmașii lui Hristos... Să dea Domnul ca nimeni dintre noi să nu fie ademenit de păcat și să nu se abată de la curăția și credincioșia în Hristos (2 Cor. 11: 3)“.

„Ce bucurie e să cânți cântările biruinței! — spunea Nikolai Martânovici (slujitor din regiunea Omsk). — Dar marile biruințe au fost precedate de mari încercări. Poporul Israel a cântat cântarea biruinței după ce, nimerind, practic, într-o situație fără ieșire, s-a supus Domnului și a trecut cu credință prin apele Mării Roșii.

Domnul a trimis binecuvântări îmbelșugate pe calea suferințelor mari, prin care a condus frățietatea noastră. Când slujitorilor noștri li se dădeau termene noi fără a fi puși în libertate, noi ne mâhneam: îi vom mai vedea oare? Dar Dumnezeu a făcut lucruri mari în zilele noastre! Nikolai Gheorghievici BATURIN a ieșit în libertate și chiar nu demult a trecut prin localitățile noastre. Acum el nu mai este. Dar câte binecuvântări și câtă bucurie ne-a adus vizita sa! E drept spus: «Cei ce seamănă cu lacrimi, vor secera cu cântări de veselie» (Ps. 126: 5)“.

„Slujitorii Domnului trebuie să muncească pentru viitor! Trebuie să educe tineri lucrători pentru Biserica lui Hristos — spunea V. A. MARKEVICI. — Ei nu vor veni singuri, ci trebuie să-i cerem în rugăciuni de la Domnul. «Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui» (Mat. 9: 38).“

M. I. HOREV le-a amintit slujitorilor cum Moise ieșea înaintea poporului cu fața strălucindă (Exod. 34: 29, 30). „Poporul cârtea, tuturor le era greu. Dar nimeni nu vedea cât plângea el pentru ei în rugăciuni retrase (Exod. 14: 13-15). Noi nu știm pe ce cale ne va conduce Domnul mâine. Putem trece prin mari greutăți, dar slujitorii Domnului trebuie să fie liniștiți în orice timp, ca să mângâie și să îmbărbăteze poporul lui Dumnezeu.

A fost făcută propunerea să ne rugăm pentru ultimul întemnițat. Nu e în totul corect. Noi mai avem și întemnițați de bunăvoie. Tipografii noștri continuă slujirea ca și cum în «închisoare», la care s-au osândit din dragoste față de Domnul și față de lucrarea Sa. Mai mult decât atât, ne rugăm ca Domnul să le completeze rândurile cu noi lucrători. Mai avem nevoie de literatură duhovnicească, de reviste, de Evanghelii. Pentru unii e mai ușor să se afle în închisoare decât, fiind în libertate, să închidă ușa după sine renunțând la toate în numele propovăduirii Evangheliei. Să-i ținem minte pe asemenea «întemnițați» ai frățietății.

Da! E bine să fim aici, dar timpul se apropie de sfârșit. Ne-au venit multe bilețele. Întrebările puse în ele vor fi elucidate pe cât e posibil în ultimele documente ale CB. A fost expusă de asemenea rugămintea de a publica referatul lui Ghennadi Konstantinovici. Vom ține cont de această rugăminte“.

* * *

În încheierea consfătuirii fratele GH. K. KRIUCIKOV a citit din Epistola către Romani 12: 11, 12: „«În sârguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului. Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz. Stăruiți în rugăciune». Iată, la despărțire, o urare pentru noi toți în slujirea de mai departe. Nu e nimic mai bun decât să ne încredințăm harului lui Dumnezeu. Vreau să vă doresc tuturor tot ce e mai bun de la Domnul. Transmiteți de la mine și de la toți frații noștri salutări rudelor dumneavoastră și celor apropiați. Sărutați-vă soțiile, copiii, tații, mamele. Bucurați-vă în Domnul, mângâiați-vă și să-I slujim cu inimi credincioase, să-L urmăm oriunde ne-ar conduce.

Harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu, și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți! Amin.

Pacea Domnului să fie cu noi, prieteni.“

...О БЛАГОВЕСТВОВАНИЯ ХРИСТОВА...
...ДУШНО ЗА ВЕРУ ЕВАНГЕЛЬСКУЮ.
ЛЮДИ, ЧТУЩИЕ... БОГА, УСИЛЯТСЯ И БУДУТ ДЕЙСТВОВАТЬ.

Ei cântă imnurile biruinței. (Rostov pe Don. Consfătuirea slujitorilor din adunările UB CEB. 1 iulie 1989)

1993

Despre congresul Uniunii Bisericilor CEB

16-17 octombrie 1993

or. Tula

...Domnul a binecuvântat pe poporul Său. 2 Cron. 31: 10

Pace vouă și har de la Domnul, scumpi frați și surori, care tindeți să trăiți într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos și doriți să rămâneți tari în același duh, luptând cu un suflet pentru credința Evangheliei fără să vă lăsați înspăimântați de potrivnici (Filip. 1: 27, 28)!

După cum știți, preaiubiți prieteni, timp de două zile, la 16 și 17 octombrie anul curent, în orașul Tula și-a ținut lucrările congresul Uniunii Bisericilor CEB. De pe un teritoriu vast – de la Extremul Orient la Moldova, de la Asia Mijlocie la latitudinile Nordului – s-au adunat trimișii bisericilor atrași de dragostea pentru Isus Hristos și pentru frățietate și care au străbătut calea grea a luptei pentru adevăr, ca să-I mulțumească lui Dumnezeu într-o părtășie plină de har pentru toate bunătățile și îndurările Lui, să-și exprime acordul cu orientarea neschimbată a frățietății și să se întărească, prin Duhul Sfânt, în hotărârea de a-L urma mai departe pe Domnul pe calea îngustă.

După congresul de la Rostov pe Don au trecut mai bine de patru ani. În zilele noastre tulburi, când vrăjmașul sufletelor omenești acționează cu o furie deosebită și face dezbinare între oameni, ridicând între ei noi hotare, rămâne aproape că unica frățietate multinațională a Consiliului Bisericilor care nu dorește să rupă trupul unitar al bisericii după naționalități ori după teritoriu. Mulțumiri fie lui Hristos!

Biserica locală din Tula a oferit cu plăcere pentru congres casa de rugăciune încă nefinisată pe deplin, care se construiește de doi ani prin munca sârguincioasă zi de zi a fraților și surorilor din biserica locală și a multor voluntari din alte biserici ale frățietății. Această muncă n-a încetat chiar până în ziua congresului. Frații veniți în ajun au fost martori la munca neobosită pentru pregătirea localului: vuiau mașinile-unelte, se fixau cuiere, se chituiau

---

„Foaia frățească“, 1993, nr. 4-5

Бог же мира
да будет со всеми вами

Congresul Uniunii Bisericilor CEB, or. Tula
16-17 octombrie 1993

pereții, se curățau geamurile, se așezau băncile — astfel prietenii au muncit cu râvnă aproape până dimineața.

Sâmbătă, pe data de 16 octombrie, la ora 9^{00} ușa casei de rugăciune s-a deschis și frații care aveau mandate de delegați și de oaspeți la congres, au intrat: la balconul mare, care înconjoară sala din trei părți, s-au situat oaspeții, iar în sala centrală — delegații la congres. Pe versoul mandatului de deputat era scris textul din Scriptură: „Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos“ (1 Pet. 2: 5). În fața oaspeților și a delegaților, pe un panou de doisprezece metri era scris versetul din Scriptură: „Binecuvântați pe Domnul... robii Lui, care faceți voia Lui!“ (Ps. 103: 21).

Privind la frații veniți în această sală impunătoare, ți-i aminteai involuntar pe cei care, din credincioșie față de Dumnezeu și de Biserica Lui, n-au ajuns să trăiască până în aceste zile minunate, când Domnul Și-a manifestat atotputernicia în fața tuturor oamenilor dând izbăvire celor ce sufereau pentru adevăr și deschizând ușa pentru o largă predicare a Evangheliei.

Pe fețele delegaților se vădea o solemnitate deosebită. Domnul le-a îngăduit să se adune la congres fără presiuni din exterior, dar, totodată, în mijlocul atacurilor evidente împotriva orientării frățietății, atacuri din partea celor care vor să abată poporul lui Dumnezeu de la calea îngustă și să propună o autonomie absolută a bisericilor locale, necontrolată de Consiliul Bisericilor.

Congresul și-a început lucrările la ora 10^{00}. Dar deja la ora 9^{40} toate locurile erau ocupate. La microfon e președintele Consiliului Bisericilor GH. K. KRIUCIKOV. Salutându-i pe delegați și pe oaspeții la congres în numele Consiliului Bisericilor CEB și al adunării de la Tula a UB CEB, precum și amintind cuvintele lui Hristos: „...Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic“ (Ioan 15: 5), Ghennadi Konstantinovici a chemat în rugăciune fierbinte binecuvântarea Domnului asupra reprezentanților congresului.

Răsuna mișcător sub bolta înaltă a sălii imnul: „Господь! Пребудь Ты с нами...“ („Rămâi cu noi, o Doamne...“). Mai bine de 500 de frați, majoritatea lor covârșitoare fiind slujitori, cântau într-un cor frățesc, armonios, expunându-I Domnului visul mult dorit al creștinilor sinceri: „Fă, Doamne, o minune — unire între noi, să vadă-ntreaga lume: suntem copiii Tăi...“

Înainte de rugăciunea în comun i s-a oferit cuvânt de zidire unuia dintre slujitorii cei mai înaintați în vârstă ai Consiliului — B. I. ȘMIDT. Dumnealui a citit din Cartea prorocului Maleahi, 1: 6 și a subliniat că Dumnezeu Își îndreaptă privirile asupra celui ce suferă și care are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de Cuvântul Lui. „Dacă avem o atitudine dreaptă față de Dumnezeu — a menționat Boris Iakovlevici —, vom avea neapărat și o atitudine dreaptă unul față de altul și față de slujirea întregii frățietăți.“

Mulți delegați la congres au înălțat către Domnul rugăciuni sincere și fierbinți.

După darea de seamă a comisiei de validare (în ea intrau G. V. KOSTIUCENKO, D. A. PIVNIOV, A. I. KURKIN) s-a aflat că din 352 de delegați au venit la congres 350 și 169 de oaspeți. Congresul a fost împuternicit să-și înceapă lucrările.

Pentru conducerea congresului M. I. HOREV a propus să se aleagă un prezidiu din cinci persoane — în el au intrat frații: Gh. K. KRIUCIKOV, S. N. MISIRUK, M. I. HOREV, I. I. ANTONOV, V. A. MARKEVICI — și comisia de redacție din patru persoane: I. P. PLETT, I. E. IVAȘCENKO, G. N. KOSTENKO, E. N. PUȘKOV. Propunerile au fost aprobate în mod unanim.

La congres a fost examinată de asemenea cererea unor slujitori de a participa la lucrările congresului. Această cerere a fost respinsă de majoritatea absolută a delegaților, deoarece cu privire la acești slujitori în Comunitățile regionale s-a luat hotărârea să nu fie admiși la slujire în bisericile frățietății noastre. Hotărârea congresului cum că acești slujitori nu pot să fie prezenți și să ia parte la congres a fost adusă la cunoștința dumnealor.

Aceste două zile au decurs într-o muncă binecuvântată și plină de har. Prima zi a congresului a fost consacrată îndeosebi dărilor de seamă ale fraților atât asupra slujirii în general a Consiliului Bisericilor, cât și asupra muncii secțiilor lui: a celei de evanghelizare și zidire duhovnicească, a editurii, a cursurilor biblice, asupra muncii în mijlocul copiilor, în mijlocul tineretului, a SMC. S-a povestit de asemenea și despre legăturile cu creștinii de peste hotare și despre slujirea materială.

Primul a luat cuvântul președintele Consiliului Bisericilor CEB, GH. K. KRIUCIKOV. Dumnealui a luat ca bază a dării sale de seamă versetele Noului Testament: Efes. 6: 18, 19. Pe scurt esența acestei dări de seamă poate fi formulată astfel: calea pe care merge frățietatea noastră sub conducerea lui Dumnezeu mai bine de trei decenii nu poate fi schimbată și dorim să mergem și mai departe pe aceeași cale. Cei prezenți ascultau cu atenție avertizarea bazată pe cuvântul lui Dumnezeu: lucrarea de zidire duhovnicească și de vestire a Evangheliei e o taină, pe care numai Duhul Sfânt ne poate învăța s-o înțelegem, iar El o descoperă celor ce se tem de Dumnezeu. În opoziție cu această taină este taina fărădelegii. Numai Biserica veghetoare a lui Isus Hristos poate să se împotrivească tainei fărădelegii și să rămână în picioare după ce va fi biruit totul.

Lucrarea de zidire duhovnicească și de vestire a Evangheliei e o taină, pe care numai Duhul Sfânt ne poate învăța s-o înțelegem, iar El o descoperă celor ce se tem de Dumnezeu. În opoziție cu această taină este taina fărădelegii. Numai Biserica veghetoare a lui Isus Hristos poate să se împotrivească tainei fărădelegii și să rămână în picioare după ce va fi biruit totul.

Imnul „Groaznic se zbuciumă marea vieții...“, cântat solemn de cei prezenți, era o mărturie a acceptării unanime de cei prezenți a celor auzite și era o rugăciune către Domnul, care e credincios făgăduinței de a-Și păzi porumbița de toate atacurile vrăjmașului sufletelor omenești.

Apoi E. N. PUȘKOV și I. G. SKORNEAKOV au relatat cum se înfăptuiește munca de evanghelizare în frățietatea Uniunii Bisericilor CEB. Evgheni Nikiforovici a relevat o temă importantă: cum trebuie să fie vestitorul Evangheliei, ce condiții trebuie să respecte pentru a propovădui cu succes Evanghelia și care sunt metodele de evanghelizare.

Iakov Grigorievici Skorneakov, citind din Fapt. 13: 46-49, a menționat versetele din Scriptură: „Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor...“ și „Cuvântul Domnului se răspândea în toată țara“. Lumina Evangheliei pătrunde astăzi în celulele de închisoare, în lagăre și chiar în cele mai îndepărtate locuri, unde au lăsat o urmă bună cei ce au suferit pentru Numele lui Hristos.

Fratele a menționat că timp de patru ani, în perioada dintre congrese, s-au adunat de trei ori frații-răspunzători pentru lucrarea de vestire în regiunile și în Comunitățile frățietății (aceste întruniri au avut loc la Alma-Ata, Harțâzsk, Rostov pe Don). Următoarea conferință a vestitorilor Evangheliei se plănuiește pentru zilele 11-13 februarie 1994 la Moscova.

În ultimii patru ani s-au format 144 de noi biserici și grupuri de credincioși. Cu o mare bucurie a fost primită vestea alăturării la Biserica lui Hristos a sufletelor întoarse de curând de 21 de naționalități dintre popoarele mici, care mai înainte n-au fost evanghelizate.

Au fost construite și procurate 219 case de rugăciune. Anul trecut au fost botezate 4864 de persoane. În multe adunări ale Centrului Rusiei frații și surorile s-au învoit să țină ore de rugăciune dimineața pentru trezirea poporului nostru multinațional. Iakov Grigorievici a chemat și alte biserici să se alăture la acest început bun.

După întrerupere i s-a oferit cuvânt, pe tema isprăvniciei bisericii, lui I. I. ANTONOV, care, în baza Sfintei Scripturi: 1 Cor. 4: 1-6; 1 Cor. 3: 5-15, a dat îndrumări ample cu privire la importanța educării membrilor bisericii spunând că păstorii trebuie să-și cunoască toate oile. Dumnealui a mai menționat că în ultimii patru ani au fost rânduiți prin punerea mâinilor în frățietate 102 prezbiteri, 89 evangheliști, 162 diaconi, un învățător. Luând în considerație numărul mare de noi biserici și grupuri, mai rămâne problema insuficienței de slujitori.

Asupra muncii editurii au făcut o dare de seamă M. S. KRIVKO și I. P. PLETT. Din cuvântările lor s-a aflat că numai în decursul anilor 1992-1993 pentru literatura duhovnicească s-au cheltuit 76 tone de hârtie. S-a editat literatură în multe limbi ale poporului nostru multinațional alcătuit din ciuvași, tătari, ucraineni, azerbaigeni, gruzini, karaceaevo-balkari, armeni, țigani. S-a efectuat o mare muncă în ceea ce privește traducerea Evangheliei în limba osetină.

În continuare au luat cuvântul doi frați, oaspeți din Germania. Ei au povestit despre viața credincioșilor din țara lor și și-au exprimat dorința sinceră de a nu pierde legătura duhovnicească și de a avea contacte strânse „frățietate cu frățietate“. Frații i-au prevenit pe toți și de pericolul urmărilor activității lipsite de control a unor organizații misionare de peste hotare, care vizitează bisericile frățietății CB CEB.

La rândul său, Gh. K. KRIUCIKOV a dat explicații asupra relațiilor cu creștinii de peste hotare: dacă ne putem ruga unii pentru alții, ne putem zidi duhovnicește și ne putem susține din punct de vedere material unii pe alții — toate acestea corespund pe deplin principiilor vieții duhovnicești normale. Dar, întrucât centrele religioase de peste hotare ori reprezentanții misiunilor vin să muncească în structurile formate deja ale Comunităților regionale și interregionale și ale bisericilor locale, vin să muncească în frățietate, care reprezintă un organism unic — orice muncă trebuie efectuată cu învoirea Comunităților și a Consiliului Bisericilor. Mai ales că sunt dese cazurile când în poporul lui Dumnezeu se introduc felurite învățături înșelătoare, se leagă cunoștință și se stabilesc relații după firea pământească, pentru a obține vreun câștig, lucru care strică poporul lui Dumnezeu. Domnul nu ne eliberează de responsabilitatea pentru vegherea și bunăstarea sufletelor care ne-au fost încredințate (1 Ioan 4: 1; 2 Ioan 10: 11).

Problema cursurilor biblice a fost elucidată de I. P. PLETT. Poporul, mai cu seamă tineretul, are un mare interes pentru cursuri. Noi avem toate posibilitățile de a preda învățătura sănătoasă. Patru slujitori ai Consiliului Bisericilor sunt responsabili pentru cursurile biblice. În ultimii cinci ani cursurile se fac anual.

A descris munca efectuată în mijlocul copiilor în bisericile noastre V. A. MARKEVICI, iar despre munca în mijlocul tineretului a comunicat Gr. V. KOSTIUCENKO.

Fratele S. N. MISIRUK a citit din 2 Împ. 22: 3-7, 2 Cor. 8: 20, 21 și 2 Cor. 9: 13, 14 și a menționat că slujirea materială în frățietate nu numai că este sfântă, ci și e de o mare răspundere. Pe de o parte, avem încredere unul față de altul, întrucât cei ce s-au consacrat procedează cinstit. Pe de altă parte, e necesar controlul, pentru a ne îndruma unul pe altul și ca să nu dăm nimănui nici un prilej de a fi reproșați. Slavă Domnului că El ne-a dat la

Благословите Господа
служители Его исполняющие волю Его

În timpul lucrărilor congresului Uniunii Bisericilor CEB,
care a avut lor în casa de rugăciune a bisericii de la Tula. 1993

timp, prin poporul Său, mijloace pentru slujirea necesară. În anii foarte grei de prigoane nici o familie a întemnițaților n-a fost uitată.

În Consiliul Bisericilor se fac regulat dări de seamă asupra mijloacelor materiale. Fiece secție a CB e repartizată la câte o Comunitate regională, care îi finanțează cheltuielile. Secția editurii e repartizată chiar la câteva Comunități, fiindcă această slujire necesită mari cheltuieli materiale. Toți știu că de la înființarea editurii „Hristianin“ și până în prezent literatura duhovnicească tipărită de ea se răspândește gratuit.

Când în Consiliul Bisericilor vin mijloace pentru construcția caselor de rugăciune, ele sunt repartizate în părți egale prin Comunitățile regionale ale frățietății. Consiliul Bisericilor alocă de asemenea ajutor bisericilor care se află în condiții dificile (de exemplu, în condiții de război, foamete etc.). Orice lucrare duhovnicească de importanță unională: cursurile biblice, conferințele ș. a. — sunt finanțate de asemenea de Consiliul Bisericilor. Slujitorii Consiliului Bisericilor speră că, în pofida condițiilor economice grele, Domnul nu-i va părăsi pe copiii Săi fără mijloacele materiale necesare pentru munca în câmpul Domnului.

Prima zi a congresului s-a încheiat seara cu o rugăciune de mulțumire. Ea a fost o zi de îmbelșugate îndemnuri și povețe duhovnicești. Cuvântările slujitorilor CB CEB conțineau răspunsuri la multe întrebări actuale, ceea ce a bucurat inimile tuturor. Însă dările de seamă ale fraților reflectă munca efectuată până acum. Dar ce ne așteaptă în viitor? Pe ce cale are de gând să meargă poporul Domnului mai departe? Pentru nimeni nu e secret că lipsa de prigoniri din exterior n-a dus la eliberarea de ademenirile și ispitele larg răspândite în lume. Va rămâne oare ferm poporul lui Dumnezeu pe aceeași cale, pe care am avut atâtea îndurări și binecuvântări de la Dumnezeu?! Va prefera oare iarăși poarta strâmtă și calea îngustă, care duce la viața veșnică?! Ori se va lăsa atras pe calea cea lată prin mulțimea falselor învățături ademenitoare, dar periculoase, care au dat buzna în țara noastră?!

La aceste întrebări au și trebuit să dea răspuns trimișii numeroaselor biserici ale frățietății în următoarea zi a congresului. Era o zi de duminică și ea le amintea celor adunați de biruința minunată a Mântuitorului, obținută cu două mii de ani în urmă. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, în pofida numeroaselor încercări de a abate poporul lui Dumnezeu de la calea binecuvântată, această zi a devenit o zi de biruință și pentru frățietatea noastră!

Mulți știu că în ultimul timp s-au întețit încercările unor slujitori de a destrăma frățietatea, bazându-se pe principiul autonomiei bisericii, interpretat greșit de ei. Totodată ei trec sub tăcere existența unor păreri importante, expuse, de exemplu, în revista „Баптист“, 1925, nr. 6, 7, p. 29: „Fiind o familie duhovnicească, baptiștii trebuie să fie una și din punct de vedere organizatoric: «O turmă și un Păstor». În Rusia trebuie să fie o singură uniune a baptiștilor, care să aibă un centru unic și să traducă în viață rezoluțiile și sarcinile congresului ordinar din întreaga Rusie. Dezbinarea baptiștilor în uniuni diferite conform hotarelor politice ori naționale din țara noastră nu duce nici la unire, nici la comun acord [...]. Istoria bisericii din trecut ne preîntâmpină de acest pericol.“

Congresul actual a demonstrat în mod convingător că nici astăzi majoritatea poporului lui Dumnezeu nu acceptă concepțiile greșite cu privire la autonomia absolută a bisericilor locale și se străduiește să păstreze unitatea duhului a tuturor copiilor lui Dumnezeu după învățătura lui Isus Hristos (Rom. 16: 17, 18).

În dimineața duminicii de 17 octombrie congresul și-a reluat lucrările. El a început cu rugăciunea de binecuvântare și, ca de obicei, cu o predică de zidire înainte de rugăciunea comună.

Apoi fiecărei Comunități (câte unui reprezentant al ei) i s-a oferit posibilitatea de a-și exprima atitudinea față de slujirea Consiliului Bisericilor luându-se în considerație dările de seamă prezentate la congres în ziua precedentă.

Toți cei prezenți s-au bucurat mult că majoritatea absolută a conlucrătorilor în câmpul lui Dumnezeu au aprobat slujirea Consiliului Bisericilor și și-au exprimat dorința de a merge și mai departe împreună pe calea îngustă. Au fost mișcătoare cuvintele ultimului dintre participanți — N. S. MAZURIN (Centrul Rusiei). Citind 1 Pet. 2: 17, dumnealui a mărturisit că Dumnezeu i-a îndemnat demult inima să spună anume aceste cuvinte la congres: „Iubiți pe frați“. Mișcarea pentru trezirea poporului lui Dumnezeu din țara noastră a fost începută de Domnul. În anii grei El Și-a condus poporul cu brațul Său puternic. Enumerând ramurile felurite ale slujirii în frățietate, Nikolai Semionovici a spus: „Toată această lucrare are pecetea Duhului Sfânt“ și i-a chemat să se pocăiască pe cei ce au pricinuit vreo daună lucrării lui Dumnezeu, iar pe slujitorii CB — pe baza versetului 1 Cor. 1: 10 — să fie ca și mai înainte toți cu un suflet.

La congres a fost pusă spre examinare problema:

CU PRIVIRE LA STATUTUL UNIUNII BISERICILOR CEB

Fratele GH. K. KRIUCIKOV a dat o scurtă explicație:

„Statutul Uniunii Bisericilor CEB a fost adoptat de către adunările frățietății în anul 1965 (drept mărturie servesc numeroasele cereri ale bisericilor locale și ale Comunităților regionale). În acest statut sunt date contururile principale ale frățietății noastre. El ca și cum a schițat structura noastră pur exterioară și dă societății o idee clară explicând cine suntem. În el ne dăm socoteală în fața oricui de nădejdea care este în noi și de organizarea frățietății noastre. S-au scurs deja aproape 30 de ani. În această perioadă în țara noastră s-au schimbat cinci conducători, s-a schimbat orânduirea socială, a fost anulată legislația cultelor, dar Statutul rămâne același, pentru că e bazat întâi de toate pe Cuvântul lui Dumnezeu, iar el e neschimbat. În Statutul nostru sunt prevăzute ca și cum patru niveluri, care cuprind, din punct de vedere structural, viața întregii frățietăți: mai întâi — biserica locală; apoi — Comunitatea regională, care alege slujitori capabili să înfăptuiască slujba pe plan regional; apoi — Comunitatea interregională; după aceea — Consiliul Bisericilor și — congresul. Nu avem nevoie să adoptăm acest statut. El a fost adoptat deja de frățietatea noastră. Dar, ținând seama de trecerea timpului, trebuie introduse unele rectificări.“

Congresul a introdus unele rectificări de ordin stilistic și de ordin faptic. Delegații au aprobat schimbarea și în privința periodicității congresului: a se ține o dată la patru ani.

În paragraful despre înregistrarea adunărilor congresul a introdus propoziția: „În ceea ce privește înregistrarea bisericilor frățietății, decizia aparține congresului frățietății. În caz de necesitate, pentru a revedea această chestiune, poate fi convocat congresul extraordinar.“ Pentru această completare au votat 348 de delegați. Pentru rectificările propuse și completările la întregul Statut, prin urmare, pentru Statut în întregime, au votat 341 de delegați. (În timpul apropiat textul precizat al Statutului, luându-se în considerație rectificările, trebuie să fie tipărit și răspândit prin adunările frățietății CB CEB.)

Timp de 30 de ani, Statutul Consiliului Bisericilor CEB îl ajută pe poporul lui Dumnezeu să nu intre în relații cu lumea, să nu se înregistreze în baza legislației străine de învățătura lui Hristos, să nu piardă părtășia cu Domnul și unitatea copiilor lui Dumnezeu. Aprobarea unanimă a Statutului la congres capătă o și mai mare însemnătate avându-se în vedere că în ultimul timp unii slujitori le recomandă bisericilor frățietății Statutul bisericii de la Odesa (sectorul Peresâp). Chiar la o examinare fugitivă a Statutului recomandat de ei devine evidentă contradicția lui totală cu Biblia și cu principiile de bază ale slujirii Domnului. Autorii lui,

în primul rând, pun biserica în dependență de lume prin autorizarea prevăzută de statut;

în al doilea rând, lipsesc bisericile de egalitatea în drepturi introducând concepții străine învățăturii lui Hristos: „...biserica e într-o legătură de rudenie duhovnicească și în unitate cu biserica MATERNĂ a CEB din Odesa (sectorul Peresâp) și cu bisericile ei FIICE“ /p. 2/;

în al treilea rând, orientează bisericile spre îmbogățire: „Biserica are statutul persoanei juridice și are contul său de decontare în valută națională și internațională în instituțiile bancare și de credit din Ucraina și de peste hotare“ /p. 3/;

în al patrulea rând, pentru realizarea sarcinilor bisericii nu sunt călăuziți de Cuvântul lui Dumnezeu și de Duhul Sfânt, ci se folosesc „de drepturile prevăzute de Legea din Ucraina «Despre libertatea cugetului și a asociațiilor religioase» și de alte legi“ /p. 6/.

Chiar și enumerarea acestor câteva puncte e suficientă deja ca să se observe orientarea distrugătoare pentru lucrarea lui Dumnezeu a unor astfel de statute. Să ne păzească Domnul de ele.

Благословите Госпо
служители Его исполняющие во

ALEGEREA CONSILIULUI BISERICILOR CEB

M. I. HOREV, care a condus această parte a congresului, a explicat că se vor prezenta înaintea congresului frații a căror slujire în Consiliul Bisericilor a fost aprobată de adunarea de membri a bisericilor locale, precum și de consfătuirile regionale și interregionale, la care au asistat reprezentanții CB CEB. El a mai explicat că consfătuirea CB a satisfăcut rugămintea lui D. V. MINEAKOV cu privire la eliberarea din slujire din motive de boală. Frații CB și-au exprimat dorința de a-l vedea pe Dmitri Vasilievici, în limita posibilităților, la consfătuirile CB în calitate de sfătuitor.

Primul s-a prezentat în fața congresului fratele GH. K. KRIUCIKOV. Rugându-se fierbinte Domnului, dumnealui și-a exprimat acordul de a munci mai departe în Consiliul Bisericilor. „Domnul m-a rânduit pentru această slujbă prin biserică și prin încrederea frățietății — a spus el — și să hotărască congresul chestiunea slujirii mele de mai departe“. 345 de delegați și-au dat voturile în mod unanim pentru slujirea de mai departe a lui Ghennadi Konstantinovici în Consiliul Bisericilor CEB.

Din partea Comunității Siberia s-au înfățișat trei frați: B. I. ȘMIDT, D. A. PIVNIOV, A. I. VALL. Pe toți trei congresul i-a însărcinat cu munca în Consiliul Bisericilor.

S-au prezentat unul după altul frații din Consiliul Bisericilor mărturisindu-și dorința de a continua munca, fiind însărcinați cu această lucrare de către bisericile locale, de Comunitățile regionale și interregionale. Congresul i-a aprobat prin vot pentru slujirea de mai departe:

din partea Comunității Ural pe N. A. KREKER,

din Caucaz pe frații: V. A. MARKEVICI, G. V. KOSTIUCENKO, N. S. ANTONIUK (cu drept de vot consultativ),

din partea Comunității Donețk pe E. N. PUȘKOV,

din partea Comunității Harkov pe I. I. ANTONOV,

din Ucraina de Vest pe S. N. MISIRUK, V. T. BEREZOVSKI,

din Asia Mijlocie pe I. P. PLETT,

din partea Centrului Rusiei pe F. V. MAHOVIȚKI, V. F. RÂJUK, P. D. PETERS, A. I. KURKIN (cu drept de vot consultativ),

din partea Moldovei pe M. I. HOREV, Gh. A. NICHITA.

Fratele R. D. KLASSEN (or. Karaganda, Comunitatea Asia Mijlocie) a rugat congresul să-l elibereze de munca în Consiliul Bisericilor din motive de boală. Rugămintea lui a fost satisfăcută.

Problema slujirii lui I. E. IVAȘCENKO și G. N. KOSTENKO în Consiliul Bisericilor a rămas deschisă până va fi pusă de acord pe deplin cu bisericile locale. A lui I. G. SKORNEAKOV — până la punerea deplină de acord cu Comunitatea Asia Mijlocie.

M. I. HOREV a dat citire numelor colaboratorilor CB: M. S. KRIVKO, N. I. KABÂȘ, N. P. ȘOHA, N. S. CEABAN, V. V. MOSKALEȚ, V. M. OVCINNIKOV.

17 frați vor fi invitați la consfătuirile lărgite ale Consiliului Bisericilor CEB.

Prin vot congresul i-a oferit din nou Consiliului Bisericilor dreptul de a include și a exclude din Consiliu în perioada dintre congrese până la 1/3 din numărul membrilor săi.

A vorbit pe scurt despre sarcinile frățietății fratele Gh. K. KRIUCIKOV.

Slujirea de două zile s-a încheiat cu cina Domnului. Gh. K. KRIUCIKOV a ținut o predică de zidire înainte de cină (Evr. 12: 22-24 și Gen. 4: 10, 11). A răsunat imnul: „Взойдем на Голгофу, мой брат...“ („Hai, frate pe-al Golgotei deal...“). Apoi slujitorii Domnului albiți de cărunteţe împreună cu 12 frați tineri au oficiat cina împlinind porunca Domnului. S-a înălțat către Dumnezeu ultima rugăciune de mulțumire. Congresul și-a încheiat lucrările.

Trebuie să spunem cu o adâncă mulțumire Domnului că acesta a fost un congres ale cărui hotărâri au plăcut Duhului Sfânt și nouă. Dreapta Domnului a făcut lucrul acesta! Lăudat fie El în vecii vecilor! Amin.

1997

„Binecuvântarea Ta să fie peste poporul Tău“

Psalmul 3: 9

DESPRE CONGRESUL ORDINAR AL SLUJITORILOR UB CEB

Tula, 1997

De la 8 până la 10 octombrie anul 1997 sub dreapta cea bună a Domnului a avut loc congresul ordinar al reprezentanților bisericilor frățietății noastre. Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slăvii, l-a însemnat cu pecetea binecuvântării Sale manifestându-Și bunăvoința nu numai față de această adunare reprezentativă lărgită a robilor lui Hristos, ci și față de întreaga frățietate scumpă, și față de lucrarea de zidire a Bisericii Lui. „Nu prin sabia lor au pus mâna pe țară, nu brațul lor i-a mântuit, ci dreapta Ta, brațul Tău, lumina Feței Tale, pentru că îi iubeai“ (Ps. 44: 3).

Congresul actual al trimișilor adunărilor UB CEB, ca și cel precedent, a avut loc în casa de rugăciune, deja finisată, a bisericii Domnului de la Tula, care a crescut, prin mila Lui, în acești patru ani cu mai bine de 100 de membri.

360 de slujitori aleși de bisericile locale din cele 12 Comunități ale frățietății aveau mandate de delegați la congres. Cu drept de oaspeți au fost aleși din biserici 130 de frați (cu excepția oaspeților din Germania, America). Iar numărul total al reprezentanților bisericilor, împreună cu slujitorii și conlucrătorii Consiliului Bisericilor, era de 550 de persoane.

Începând din primăvara anului curent, copiii lui Dumnezeu din Rusia Centrală, precum și frații și surorile din alte Comunități au fost de două ori în post câte trei zile, rugându-L cu stăruință pe Domnul să reverse binecuvântări din belșug atât asupra lucrării de vestire a Evangheliei, cât și asupra desfășurării congresului.

„Vestitorul adevărului“, 1997, nr. 4

Minunat este Dumnezeu, „în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare“ (Iac. 1: 17)! Și în desfășurarea actualului congres, de la început și până la sfârșit, s-a văzut atenția deosebită a Duhului Sfânt față de lucrarea de zidire a Bisericii Lui. Căci s-au adunat la această întrunire slujitorii lui Dumnezeu inspirați de dragoste pentru Isus Hristos, nu numai pentru a se mângâia cu mulțimea bunelor daruri ale lui Dumnezeu, ci și pentru a-și confirma năzuința inimii de a-L urma pe Domnul numai pe calea Lui îngustă, căutând prezența permanentă a lui Dumnezeu atât în viața personală, cât și în viața bisericii.

Și dacă acum patru ani sub bolta casei de rugăciune din Tula slujitorii, care sunt împreună-lucrători cu Domnul, cântau în rugăciune la începutul congresului: „Rămâi cu noi, o Doamne...“, apoi congresul actual, ca și cum în continuarea acestei necesități vitale, s-a început, după rugăciune, cu imnul solemn de consacrare: „Doamne, viața mea Ți-o dau, pe deplin eu mă predau...“

La consfătuirea preliminară de la 7 octombrie 1997 slujitorii Consiliului Bisericilor l-au însărcinat pe Gh. K. KRIUCIKOV – președintele CB CEB – cu conducerea generală a congresului, iar pe frații răspunzători de secțiile Consiliului Bisericilor i-au însărcinat să facă darea de seamă asupra muncii secțiilor. De aceea, dacă la congresul din 1993 pentru conducerea lui

Ты заповедал
повеления Твои
хранить твердо

a fost ales un prezidiu din cinci persoane dintre slujitorii CB CEB, atunci la acest congres — toți membrii CB CEB erau în prezidiu, aflându-se pe podium în fața delegaților și a oaspeților.

Congresele precedente își țineau lucrările, de obicei, câte două zile. Pentru a nu fi strâmtorați în timp și pentru a avea posibilitatea de a ne zidi duhovnicește mai amplu din Cuvântul lui Dumnezeu, acest congres a decurs timp de trei zile. Mulțumiri fie lui Dumnezeu, toate zilele de lucru ale congresului au fost bogate nu numai prin examinarea unor chestiuni vitale și prin adoptarea unor hotărâri importante, ci și prin multe îndemnuri duhovnicești de zidire, și prin rugăciuni.

■ **U**na dintre problemele centrale a fost dezbaterea și adoptarea „Mărturisirii de credință a creștinilor evanghelici baptiști", demult așteptată în frățietate. Trebuie să menționăm că odată cu adoptarea de către frățietatea noastră a acestui de-al treilea document însemnat ca și cum se închide cercul care schițează laturile principale ale vieții duhovnicești și ale orânduirii frățietății noastre. Astfel, materialul CB CEB „Despre sfințire" reflectă pozițiile noastre duhovnicești;

„Statutul Uniunii Bisericilor CEB" servește pentru reprezentarea externă;

„Învățătura credinței creștinilor evanghelici baptiști" explică cine suntem după mărturisirea de credință.

Congresul
reprezentanților
adunărilor
UB CEB
Tula
1997

УРАЛЬСКОЕ
ХАРЬКОВСКОЕ

În felul acesta, adoptarea de către frățietate a „Mărturisirii de credință a CEB“ încheie triada documentelor importante, bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu, care servesc drept temelie trainică a lucrării de zidire și de rânduire a frățietății noastre.

După o discutare amănunțită și rodnică și după propunerile și corectările introduse documentul „Mărturisirea de credință a creștinilor evanghelici baptiști“ a fost adoptat în întregime de către delegați. După o oarecare redactare suplimentară el trebuie să fie adoptat definitiv la consfătuirea lărgită a CB CEB și răspândit prin bisericile frățietății.

■ **A**bordând problema înregistrării bisericilor, frații au menționat că în ultimii ani frații din grupurile de evanghelizare și slujitorii adunărilor noastre se ciocnesc tot mai des de cerințele insistente de a înregistra bisericile. Asemenea cazuri ne fac să ne amintim încă o dată de anii trecuți, când prigonitorii tindeau stăruitor să atragă poporul Domnului în procesul de înregistrare cu condiții ce duc la păcat. Chemând poporul lui Dumnezeu la un post de trei zile, Consiliul Bisericilor scria atunci într-o epistolă specială: „Atâta timp cât libertatea propovăduirii Evangheliei nu va fi consfințită legislativ și nu vor apărea semne evidente și stabile care să confirme asigurarea acestei libertăți în realitate, orice înregistrare va constitui un obstacol în realizarea misiunii de bază a Bisericii pe pământ: a predica Evanghelia lumii care merge spre pierzare (Marc. 16: 15, 16)“ („Foaia frățească“, 1985, nr. 5-6).

De atunci au trecut aproape 12 ani. În acest răstimp țara noastră s-a împărțit în state separate și fiecare dintre ele a adoptat legea sa cu privire la culte, care uneori era redactată, și nu întotdeauna spre binele credincioșilor. De aceea nu putem vorbi astăzi despre semne stabile și evidente, care să confirme asigurarea libertății de conștiință în realitate.

Având în vedere cele spuse anterior, toți delegații la congres au susținut unanim propunerea fraților de a continua să trăim în libertatea lui Hristos și au confirmat hotărârea congresului precedent, introdusă în Statut: „În ceea ce privește chestiunea înregistrării adunărilor Uniunii Bisericilor CEB, decizia aparține Congresului frățietății. În caz de necesitate, pentru a revedea această chestiune, poate fi convocat congresul extraordinar“ (§ 33).

Pe primul plan — slujitorii Comunității Ural a UB CEB

■ Abordând problema autonomiei comunităților locale, urmează să spunem că autonomia adevărată a bisericii își are temelia chiar în Statutul UB CEB și este exercitată cu binecuvântare în toată perioada de existență a frățietății, încât pur și simplu n-o observăm. Iată, de exemplu, ce spune Statutul referitor la conducerea bisericii locale:

§ 36. Organul suprem de conducere al bisericii locale a CEB este adunarea membrilor bisericii respective.

§ 37. Toate problemele importante și anume: primirea în rândurile membrilor bisericii, excomunicarea, alegerea slujitorilor și altele se decid de adunarea membrilor bisericii.

§ 38. Pentru efectuarea slujirii zilnice și pentru educarea duhovnicească a membrilor săi biserica își alege prezbiter, diaconi și alți slujitori, precum și sfatul bisericii în numărul prevăzut de biserică.

Prezbiterul, diaconii și sfatul bisericii își fac darea de seamă asupra activității lor în fața adunării membrilor.

„Cursurile biblice în frățietate continuă — a explicat la congres Gh. K. Kriucikov. — Dar să nu pierdem din vedere principalul: ucenicia noastră începe întâi de toate cu dăruirea deplină în posesia lui Dumnezeu. Hristos a spus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea...“ (Mat. 16: 24) și „dacă vine cineva la Mine, și nu urăște... chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu“ (Luc. 14: 26). Adevărata cunoaștere de Dumnezeu se capătă prin prezența Lui în inima omului. Anume ea constituie bucuria noastră! Prin Isus avem intrare la Dumnezeu. Iar când Domnul este în noi, căpătăm adâncimea cunoașterii lui Dumnezeu. În acest sens frățietatea noastră nu are nici o pagubă. Domnul este aproape de fiecare. Să păstrăm dar această minune a descoperirilor lui Dumnezeu!“

§ 39. Toate practicile bisericii — botezul, cina Domnului, oficierea cununiei, înmormântarea, rugăciunea pentru bolnavi și rugăciunea de binecuvântare a copiilor — sunt oficiate de prezbiter și de slujitorii rânduiți de biserică.

§ 40. La adunări pot participa cu predici, cu cântări etc. atât membrii bisericii respective, cât și membrii altor biserici, după cum găsește de cuviință sfatul de frați.

§ 41. Toată răspunderea pentru desfășurarea adunărilor o poartă prezbiterul bisericii respective.

Nu putem să nu observăm că toate principiile enumerate corespund întâi de toate Cuvântului lui Dumnezeu și se înfăptuiesc neschimbat în viața tuturor comunităților locale ale frățietății spre slava Domnului care ne-a răscumpărat.

Ce este prevăzut în Statut pentru Consiliul Bisericilor CEB? În el se spune, în special:

§ 13. Slujirea și activitatea Consiliului Bisericilor CEB sunt determinate de scopurile și de sarcinile trasate de congres și reflectate în Statutul de față și trebuie să fie realizate în deplină conformitate cu învățătura lui Isus Hristos.

§ 14. Consiliul Bisericilor este însărcinat:

a) să acorde ajutor duhovnicesc și organizatoric bisericilor locale, sfaturilor frățești regionale și interregionale. CB CEB ține legătura cu ele atât prin corespondență, cât și prin vizitarea lor de către reprezentanții săi;

b) să editeze și să asigure bisericile CEB cu literatura duhovnicească necesară.

Dacă e să ne amintim trecutul, atunci vedem că, prin îndurarea Sa cea mare, Dum-

Ты заповедал
повеления Твои
хранить твердо

M. S. Krivko la congres. Tula, 1997

nezeu a ajutat frățietatea noastră să elaboreze tiparul său ofset și să mărească, din an în an, tirajele publicațiilor sale. Slavă Domnului! Astfel a fost împlinită voia Lui sfântă!

Cu ajutorul lui Dumnezeu se organizează cursuri și seminare biblice, precum și cursuri pentru conducătorii de cor.

Sau, de exemplu, în § 17 este scris că Consiliul Bisericilor își face darea de seamă asupra activității sale în fața poporului lui Dumnezeu, în fața congresului reprezentanților bisericilor CEB. Și așa se face, astăzi suntem martori. Altceva e că unii dintre frați poate să greșească (căci noi toți trăim în trupuri pământești), nu reușim să facem tot ce am fi vrut. Totuși năzuim toți să mergem pe calea adevărului, în unitatea în care Domnul ne-a poruncit să umblăm.

Iată ce trebuie, scumpi prieteni, să prețuim și să păstrăm pretutindeni! Păstrați unitatea evanghelică, străduindu-vă să trăiți în curăție și sfințenie, cu grijă și cu dragoste unul pentru altul. Să trăim astfel și mai departe spre slava Dumnezeului nostru.

La congres. Tula, 1997

■ **„C**ursurile biblice în frățietate continuă — a explicat la congres Gh. K. Kriucikov. — Dar să nu pierdem din vedere principalul: ucenicia noastră începe întâi de toate cu dăruirea deplină în posesia lui Dumnezeu. Hristos a spus: «Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea...» (Mat.

16: 24) și «dacă vine cineva la Mine, și nu urăște... chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu» (Luc. 14: 26). Adevărata cunoaștere de Dumnezeu se capătă prin prezența Lui în inima omului. Anume ea constituie bucuria noastră! Prin Isus avem intrare la Dumnezeu. Iar când Domnul este în noi, căpătăm adâncimea cunoașterii lui Dumnezeu. În acest sens frățietatea noastră nu are nici o pagubă. Domnul este aproape de fiecare. Să păstrăm dar această minune a descoperirilor lui Dumnezeu!“

■ **M**âna Domnului se vedea clar asupra tuturor când delegații la congres alegeau noul personal al Consiliului Bisericilor. Candidaturile propuse spre a fi alese membri ai CB CEB au fost discutate nu fiecare aparte, ci pe Comunități. Delegații fiecăreia dintre cele 12 Comunități ale frățietății, ridicându-se, mărturiseau că îi însărcinează cu slujirea ulterioară în Consiliul Bisericilor pe frații aleși de Comunitățile lor. Toți delegații la congres, ridicându-se, au aprobat încrederea acordată.

S-au prezentat în fața participanților la congres și cei 14 conlucrători ai Consiliului Bisericilor. Privind la fețele celor ce se înfățișau unul după altul înaintea congresului, și auzindu-le rugăciunile (precum și rugăciunile fraților atât pentru membrii Consiliului Bisericilor, cât și pentru conlucrători), puteai simți acea atmosferă de har și de bucurie care domnea la congres.

> *„Noi am putut să ne amintim trecutul, să ne îngrijorăm de prezent și, privind la Isus, să ne avântăm cu nădejde în viitor. Orientarea noastră este a merge pe calea îngustă, a ne despărți total de lume, a ne curăța și a ne sfinți de orice întinare a cărnii și a duhului, a continua rugăciunile pentru trezirea în adunările înregistrate, a sta împotriva oricărei rătăciri și învățături înșelătoare, a ne dărui cu jertfire muncii de evanghelizare până la marginile pământului și a apăra Evanghelia lui Hristos în deplină ascultare de Domnul și cu credincioșie absolută față de cuvântul Lui.“*

Trebuie să menționăm de asemenea că delegații la congres au aprobat prin vot propunerea de a consolida, prin statut, dreptul Consiliului Bisericilor de a primi și de a exclude în perioada dintre congrese până la 1/3 din numărul membrilor. De aceea s-a hotărât să fie introdusă în § 10 al Statutului Uniunii Bisericilor CEB completarea respectivă și, după ce va fi tipărit din nou, el să fie răspândit prin bisericile frățietății.

■ **P**rin dările de seamă ale fraților Domnul a demonstrat că lucrarea Lui se dezvoltă, se extinde, se întărește. Iată unele cifre. Dacă în perioada dintre cele două congrese — din 1989 și din 1993 — s-au înființat mai mult de 140 de biserici și grupuri noi, atunci în decursul unui singur an — 1996 — în frățietatea noastră au apărut 156 de biserici și grupuri. Dacă în decursul anului 1992 editura „Hristianin“ a UB CEB a transformat în literatură duhovnicească prețioasă 35 tone de hârtie, apoi în decursul anului 1996 această cantitate număra 90 de tone. Totodată din 1 milion 743 mii de exemplare de literatură duhovnicească, tipărite în decursul anului 1996, n-a fost vândut nici un exemplar. De altfel, chiar din prima zi a înființării editurii noastre independente, toată literatura editată este distribuită gratuit. Această muncă enormă a lucrării de tipar se realizează în frățietate exclusiv din donațiile benevole ale credincioșilor. Nu e oare acesta un duh înalt de la Dumnezeu, care îndeamnă poporul Său la o astfel de jertfire și sârguință?!

E cu neputință să redăm prin cuvinte duhul cuvântărilor fraților veniți din Odesa, Extremul Orient, Azerbaigean, Moldova, ale oaspeților noștri de la misiunea „Friedensstimme“ și ale altora! Cu un „amin“ plin de emoții au răspuns delegații și oaspeții la cuvintele fratelui S. Gh. DUBOVOI: „Eu văd slava Domnului, o sămânță de urmași, înmulțirea binecuvântării! Învrednicește-mă, Doamne, să văd și eu slava Ta în Împărăția Ta! (Ioan 17: 24)“.

A vorbit din inimă și cu înflăcărare un frate moldovean, înaintat în vârstă, amintindu-și trecutul cu emoții și chemându-i pe frați să stea și astăzi tari pentru cetățile Dumnezeului nostru.

A treia zi a congresului — zi de post și rugăciune — s-a încheiat cu cina Domnului. Ghennadi Konstantinovici a amintit cuvintele din Evanghelia după Ioan cap. 6 vers. 53 și s-a rugat împreună cu cei mai în vârstă lucrători ai frățietății I. I. ANTONOV și N. A. KREKER cerând binecuvântare pentru pâine și vin — aceste imagini ale trupului și sângelui lui Isus Hristos —, pe care frații conlucrători ai CB CEB le-au împărțit cu o teamă sfântă tuturor celor prezenți.

După încheierea părtășiei grupul muzical al SMC sub conducerea lui E. N. Pușkov i-a bucurat pe frați cu interpretarea imnurilor spre slava Domnului.

Slujitorii lui Dumnezeu au plecat de la părtășia plină de har cu un belșug de îndrumări duhovnicești și cu urarea de bun rămas: „Noi am putut să ne amintim trecutul, să ne îngrijorăm de prezent și, privind la Isus, să ne avântăm cu nădejde în viitor. Orientarea noastră este a merge pe calea îngustă, a ne despărți total de lume, a ne curăța și a ne sfinți de orice întinare a cărnii și a duhului, a continua rugăciunile pentru trezirea în bisericile înregistrate, a sta împotriva oricărei rătăciri și învățături înșelătoare, a ne dărui cu jertfire muncii de evanghelizare până la marginile pământului și a apăra Evanghelia lui Hristos în deplină ascultare de Domnul și cu credincioșie absolută față de cuvântul Lui.“

„Să se arate robilor Tăi lucrarea Ta...“ (Ps. 90: 16) — glăsuia textul Scripturii din fața delegaților sub bolta înaltă a casei de rugăciune. — Alăturându-ne la această rugăminte a lui Moise, dorim din toată inima ca „Dumnezeul păcii... să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin“ (Evr. 13: 20, 21).

2001

„Domnul... a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său“

Luc. 1: 68

CONGRESUL REPREZENTANȚILOR ADUNĂRILOR UNIUNII INTERNAȚIONALE A BISERICILOR CEB

TULA, 10-11 OCTOMBRIE 2001

„În Numele Domnului nostru și al Mântuitorului Isus Hristos Te chemăm, Dumnezeule Preaînalte: binecuvântează-ne cu binecuvântarea-Ți părintească!... Inimile noastre sunt îndreptate către Tine în căutarea descoperirilor Tale și a călăuzirii pe calea ce ne stă înainte!...“ Cu această rugăciune mișcătoare a președintelui CB CEB, Gh. K. Kriucikov, a fost deschis congresul ordinar al frățietății noastre multinaționale a Uniunii Bisericilor CEB, care numără mai bine de 60 mii de persoane.

Trimișii bisericilor din cele 12 Comunități ale frățietății – 475 de delegați și 142 de frați cu mandate de invitat – s-au adunat la 10-11 octombrie 2001 în casa de rugăciune a bisericii UB CEB din Tula. (Împreună cu slujitorii Consiliului Bisericilor și cu frații de peste hotare numărul celor prezenți la congres a fost de 670 de persoane.) E deja al patrulea congres în ultimii 12 ani, desfășurat de frățietatea noastră în condițiile unei relative libertăți religioase.

Întrunit într-un moment istoric pentru frățietatea noastră – jubileul de 40 de ani al trezirii bisericii CEB –, acest sobor al robilor Domnului, care împlinesc cu jertfire de sine lucrarea lui Hristos, a decurs în atmosfera unei minunate bucurii lăuntrice și a unității duhului celor prezenți. Plini de o credință vie, adăpați de același Duh, frații nu și-au putut ascunde încântarea văzând belșugul harului lui

---

„Vestitorul adevărului“, 2001, nr. 4

Dumnezeu și mărturiseau din toată inima: „Calea de 40 de ani a frățietății este o minune! Prin îndurarea lui Dumnezeu n-am dispărut! Eram socotiți ca unii care am murit, dar iată că trăim și ne-am adunat, și sărbătorim! Cea mai mare minune însă este că avem același duh, aceleași năzuințe! E imposibil să supraapreciezi această îndurare a Domnului!...“

Președintele Consiliului Bisericilor, GH. K. KRIUCIKOV (care, prin îndurarea Domnului, a condus frățietatea în decursul tuturor acestor decenii), în afară de alte teme esențiale, a elucidat în darea de seamă și problema care fusese examinată de frații Consiliului Bisericilor CEB la consfătuirea preliminară din 9 octombrie 2001, problemă de importanță vitală pentru noi toți: *„Abaterea de acum un secol a slujitorilor celor două uniuni ale noastre este o pată întunecoasă pe hainele bisericii renăscute a CEB* — spunea el cu emoții. — *Păcatul colaborării lucrătorilor conducători ai centrului duhovnicesc cu cei din afară, complicitatea lor la lucrările ateismului, îndreptate împotriva credinței în Dumnezeu, sunt pagini întunecoase ale istoriei noastre și ele nu pot fi șterse prin uitare sau prin vechimea anilor. Amintindu-ne, după Cuvântul lui Dumnezeu, toată calea noastră, făcând o analiză profundă a istoriei mișcării în ansamblu, recunoaștem că suntem o parte integrantă a acestei mișcări, pentru care purtăm și noi răspundere. Dumnezeu ne poruncește să ne eliberăm de această apăsare. Cât suntem în viață, trebuie să reușim să ne apucăm de mâna lui Dumnezeu, să reușim să ne pocăim. Să nu întârziem! Mâine poate fi târziu! Cândva buneii și părinții noștri s-au abătut de la adevăr, legea Domnului a fost încălcată — iată temeiul principal pentru pocăință. «Este vremea ca Domnul să lucreze...», iar noi — să facem roade vrednice de pocăință...“*

În zilele lui Solomon, când chivotul Domnului fusese adus în Templu, norul unei slăvi neobișnuite a lui Dumnezeu a umplut casa astfel, încât preoții n-au putut să rămână acolo să facă slujba din pricina norului (1 Împ. cap. 8). Se părea că slava Domnului umpluse ca un nor și adunarea din zilele de astăzi a lucrătorilor lui Hristos când slujitorii Consiliului Bisericilor au trecut în față, au îngenuncheat (și-au plecat genunchii și cei prezenți în sală) și, cu duhul zdrobit, au adus pocăință după exemplul oamenilor neprihăniți ai lui Dumnezeu: Moise, Ieremia, Neemia și Daniel, care nu participaseră ei înșiși la abaterea de la calea Domnului, dar se identificau cu poporul ce păcătuise și se rugau cu pocăință pentru iertarea tuturor păcatelor lui de ani de zile (Dan. 9: 4, 6; Exod. 32: 11; Neem. 1: 6). Robii credincioși ai Domnului din zilele noastre au mijlocit cu lacrimi și pentru copiii lui Dumnezeu din adunările înregistrate, ca Domnul să le dea o înțelegere clară că numai calea îngustă duce la viața veșnică! *„Și cu toate că nu avem posibilitatea să ne unim cu ei din punct de vedere organizatoric,* — se rugau slujitorii — *Tu, Dumnezeule, mustră-i prin Duhul Tău Sfânt cu privire la păcat, creează premise pentru pocăință, arată-le spre scopul comun al muncii duhovnicești, pentru care servește ca temelie numai Cuvântul Tău... Îndură-Te, Doamne, eliberează sufletele de apăsarea de mulți ani, ca se bucure cerurile de pocăința păcătoșilor!“*

Apoi frații au ieșit unul după altul în față, ca să-și facă darea de seamă asupra muncii lor în Consiliul Bisericilor CEB. Darea de seamă asupra slujirii materiale a fost o mărturie convingătoare a năzuinței celor ce-L iubesc pe Dumnezeu de a nu da uitării binefacerea (Evr. 13: 16). Datorită sârguinței celor care dau cu dragă inimă, au fost întotdeauna mijloace îndeajuns pentru a continua slujirea spre slava lui Dumnezeu. La fel ca apostolul Pavel, ne-am învățat să trăim și în lipsuri, și în belșug (Filip. 4: 12), nădăjduind în Domnul Isus, care ne întărește. Să ne ajute El să prețuim și pe viitor lucrurile spirituale mai mult decât cele materiale, împlinind în chip vrednic orice slujbă în casa Lui.

Cu ajutorul lui Dumnezeu și-a desfășurat activitatea secția de evanghelizare a CB CEB. În pofida tuturor împotrivirilor diavolului, munca bisericii vestitoare – predicarea Evangheliei – a fost întotdeauna plăcută lui Dumnezeu și foarte binecuvântată. Cuvântul harului a ajuns până la noi, iar în zilele noastre a răsunat până la marginile pământului. Acolo unde mai înainte nu s-a predicat cuvântul, acum muncesc frații care s-au mutat în acele locuri pentru slujire. Cu eforturile bisericilor noastre se vestește adevărul în mijlocul musulmanilor și printre popoarele din Nord. Se desfășoară munca de evanghelizare în mijlocul surdomuților, în mijlocul orbilor, iar în unele Comunități începe și în mijlocul narcomanilor.

Cuvântul lui Dumnezeu îi cheamă pe tineri și pe tinere, pe bătrâni și pe copii – adică pe toate generațiile – să-L preamărească pe Mântuitorul. În frățietatea noastră sunt 10 mii de frați și surori tinere.

Rugăciunea de pocăință pentru păcatul părinților

I. I. Antonov

B. I. Șmidt

D. A. Pivniov

În toate Comunitățile se organizează regulat seminare ale conducătorilor de tineret. La cursurile biblice sunt prezenți îndeosebi frați tineri. Slujirea în biserici e legată neapărat de participarea tineretului. Să dea Dumnezeu ca Cel care a început în ei lucrarea sfântă s-o isprăvească până la sfârșitul plin de slavă!

Din primele zile ale trezirii și până acum se acordă o mare grijă în biserică copiilor și adolescenților (avem 34 de mii în frățietatea noastră). A fost plătit un preț mare pentru educarea lor în anii prigonirilor și un preț nu mai mic se cere în vremea de astăzi. Nu e ușor să păstrăm curate sufletele copiilor în lumea contemporană, extrem de depravată. Totuși, dacă părinții trăiesc o viață sfântă, iar slujitorii păstoresc cu toată răspunderea și mielușeii turmei, atunci Domnul păzește sufletele acestor micuți pentru Împărăția Sa.

Slujirea secției muzical-corale a CB CEB e concentrată asupra scopului destoinic: a-L preamări pe Isus Hristos cu instrumente muzicale și a-I aduce lauda buzelor noastre, adică a-I aduce o jertfă de laudă. Ca această slujire să-I fie plăcută lui Dumnezeu, conducătorii corurilor și ai orchestrelor sunt îndrumați să fie smeriți și să meargă neîncetat pe calea curățării ținând minte totodată că baza

O adunare de părtășie a vestitorilor Evangheliei Tula, 2001

I. P. Plett

cântării evanghelice a pus-o Hristos când, înainte de suferințe, după ce au cântat, a plecat cu ucenicii spre muntele Măslinilor (Mat. 26: 30).

Slujirea SMC e, de fapt, slujirea fiecărei biserici. Când se organizează cursuri anuale pentru dirijorii de cor ori alte cursuri, muncesc toate bisericile frățietății. În anul 2001 s-au organizat pentru prima dată cursuri ale celor care cântă la instrumentele cu coarde și arcuș: vioara, viola, violoncelul. În perioada dintre congrese SMC a pregătit, iar editura a tipărit o culegere de cântări pentru corul bărbătesc și o culegere de cântări pentru copii în limba ucraineană, o culegere de partituri pentru orchestrele de instrumente populare „Воспрянь, псалтирь и гусли“ („Treziți-vă, alăută și harfă“), o culegere de cântări pe note în limba română.

„Dumnezeu a dăruit frățietății noastre o editură independentă de lume! Din primele zile și până acum ea există prin îndurarea lui Dumnezeu. El îi îndeamnă pe lucrătorii Săi la o mare jertfire — răsuna darea de seamă asupra muncii editurii «Hristianin». — *În preajma congresului a fost tipărită culegerea «Братский листок» («Foaia frățească», care include «Foile frățești» ale Consiliului Bisericilor, editate din anul 1965 până în 2000). Aceasta e calea frățietății. În culegere e reflectată viața încordată de suferințe, de necazuri, de biruințe și de luptă grea pentru independența bisericii...“*

La sfârșitul primei zile a congresului și la începutul celei de a doua au fost audiate dările de seamă ale fraților răspunzători de munca duhovnicească în cele 12 Comunități ale frățietății. Trebuie să remarcăm cu bucurie: copiii lui Dumnezeu din fiecare Comunitate vestesc mântuirea în mod particular și în grupuri, în măsura puterilor și a râvnei, folosindu-se de posibilitatea dată de Dumnezeu.

Pentru lucrătorii din câmpurile misionare au fost comune nu numai pericolele în timpul călătoriilor, lipsa de drumuri practicabile, banchizele, vifornițele, furtunile pe râuri și defectările mijloacelor de transport, ci și, aproape pretutindeni, vrăjmășia oamenilor stăpâniți de duhuri necurate. Și cu cât mai cumplit se năpustea vrăjmașul sufletelor omenești asupra lucrătorilor Domnului, cu atât era mai minunată apărarea lui Dumnezeu!

Благос
что
и сотвор
Бог хочет
чтобы все люди
спаслись

...ловен Господь Бог...
...посетил народ Свой,
...ил избавление ему
Спаситель мира –
ХРИСТОС

Сие творите в

Colaboratorii Consiliului Bisericilor, aprobați unanim pentru slujire

Menționând marea râvnă a poporului lui Dumnezeu în lucrarea de evanghelizare, e de remarcat că nici celelalte ramuri de importanță vitală ale slujirii din frățietate nu sunt date uitării. Însă acolo unde este succes și binecuvântare, sunt neapărat și obstacole.

O presiune deosebită îndură copiii lui Dumnezeu din Kazahstan. De la ei autoritățile cer înregistrarea imediată a adunărilor cu dări de seamă amănunțite asupra vieții lăuntrice a bisericii. În caz contrar, credincioșii sunt amendați, judecați și amenințați cu desființarea bisericilor. Slujitorii sunt chemați ziua și chiar noaptea la KNB (Comitetul Securității Naționale) la „Secția de luptă contra banditismului", care a fost însărcinată să se ocupe de asociațiile religioase. Uneori sunt supuși interogatoriului chiar și copiii.

De la Abakan ni s-a comunicat că inspectoratul fiscal a decis să se încaseze un impozit de 44 mii de ruble de la stăpânul casei în care se țin adunările.

În legătură cu aceste comunicări la congres s-au dat unele explicații:

„Fiecare Comunitate trebuie să reacționeze la nevoile sfinților, să se roage și să mijlocească pentru cei care sunt supuși presiunii din exterior. Noi avem bază legală pentru a face în mod liber adunări nefiind înregistrați, adică fără a avea dreptul de persoană juridică. Biserica e separată de stat.

În ceea ce privește evenimentele de la Abakan, trebuie să ne apărăm ferm dreptul de a ne aduna în case particulare. Întrucât casele noastre sunt o proprietate a credincioșilor și în ele nu este plasată vreo organizație comercială ori una lucrativă, nici un fel de plată adăugătoare nu poate fi încasată de la stăpânii acestor case. Statul trebuie să încaseze impozite numai din venit".

Nu e secret că în ultimii ani s-a întețit presiunea asupra adunărilor noastre în scopul autorizării lor. Totuși rezolvarea acestei chestiuni nu este univocă și e strâns legată de legile cu privire la culte din statele în care trăim. Iar aceste legi, cu mare regret, tot mai sunt nestabile și, în majoritatea cazurilor, sunt îndreptate împotriva independenței bisericii. E nevoie de rugăciuni fierbinți, de posibilitatea de a studia mai adânc această chestiune în lumina evenimentelor care au loc, ca soluționarea acestei probleme importante să corespundă cuvântului Sfintei Scripturi: „S-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă..." (Fapt. 15: 28).

Tendința unanimă a tuturor slujitorilor de a păstra unirea Duhului prin legătura păcii (Efes. 4: 3) a confirmat necesitatea de a fi lăsate neschimbate atât structura Uniunii Bisericilor CEB, cât și

N. S. Antoniuk

V. M. Ovcinnikov

V. I. Fot

A. I. Kurkin

prevederile statutului. Totodată, luând în considerație despărțirea țării noastre, unice cândva, în mai multe state independente (cu hotarele lor, cu serviciul lor diplomatic etc.), congresul a socotit necesar să considere frățietatea UB CEB internațională, cu denumirea uniunii frățești: Uniunea Internațională a Bisericilor CEB (UIB CEB), la fel și a Consiliului Bisericilor CEB — Consiliul Internațional al Bisericilor CEB (CIB CEB). Statutul cu denumirea schimbată va fi răspândit prin biserici.

O parte integrantă a fiecărui congres este alegerea Consiliului Bisericilor CEB. N-a făcut excepție nici congresul actual. Slujitorii CB CEB (20 de frați) au ieșit în fața celor prezenți și delegații le-au acordat, printr-o hotărâre unanimă, încrederea de a munci mai departe în frățietate.

Înaintea congresului au fost prezentați și conlucrătorii Consiliului Bisericilor (la fel în număr de 20 de persoane) și toți au fost confirmați în mod unanim pentru slujire.

A fost mișcătoare clipa când, în numele congresului, M. I. Horev l-a felicitat pe scumpul frate Ghennadi Konstantinovici KRIUCIKOV cu ocazia aniversării apropiate a dumnealui (la 20 octombrie împlinește 75 de ani) și i-a dorit conducătorului de mulți ani al frățietății sănătate, prospețime, noi puteri duhovnicești și binecuvântări de la Dumnezeu în munca de mai departe. Prezbiterul bisericii din Sankt Petersburg, conlucrător al Consiliului Bisericilor CEB, Ghennadi Sergheevici Efremov, i-a dăruit ispravnicului credincios al Bisericii lui Hristos un album cu urări și felicitări cordiale din partea multor biserici ale frățietății.

Predica de încheiere la congres a fost ținută de Boris Iakovlevici Șmidt. După ce a citit Psalmul 126, dumnealui a spus: *„Amintindu-ne evenimentele de acum 40 de ani, noi exclamăm: «Domnul a făcut mari lucruri pentru noi, și de aceea suntem plini de bucurie».*

Îi mulțumim lui Dumnezeu că muncim de acum mulți ani toți cu un suflet în Consiliul Bisericilor. Fiecare slujește în frățietate cu ce l-a îmbogățit Dumnezeu: unul vestește, altul predică și întreaga conducere e orânduită atât de bine... De aceea bucuria noastră este mare și Îi dăm slavă Domnului nostru Isus Hristos... Grija noastră e să lăsăm o urmă bună pentru noua generație. Domnul să ne binecuvânteze în slujirea de mai departe, să-Și reverse binecuvântările îndeosebi peste frații tineri. Să-I dăm slavă pentru toate Domnului nostru!“

S-a apropiat timpul rugăciunii de încheiere și congresul și-a sfârșit lucrările.

* * *

Cauza trezirii este cauza sufletului fiecăruia dintre noi, pentru că este a Domnului. „Doamne, Tu ai apărat pricina sufletului meu...“ — se ruga cândva prorocul Ieremia (Plân. 3: 58). Astfel poate spune fiece slujitor și întreaga noastră frățietate. Dumnezeu este Cel ce a păzit, a ocrotit și a binecuvântat poporul Său! Acest lucru l-au mărturisit cu bucurie toți cei care au luat cuvântul și au exprimat în numele bisericilor în care muncesc aprobarea deplină a căii frățietății și consimțământul sincer de a munci și a lupta și mai departe cu un suflet împreună cu tot poporul Domnului pentru credința Evangheliei (Filip. 1: 27).

2005

Dreapta Domnului câștigă biruința!

Ps. 118: 16

CONGRESUL REPREZENTATIV AL CONLUCRĂTORILOR DOMNULUI DIN UNIUNEA INTERNAȚIONALĂ A BISERICILOR CEB

TULA, 5-6 OCTOMBRIE 2005

„Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu“ (Rom. 5: 1, 2). Cu aceste cuvinte de îmbărbătare și mângâiere ne adresăm, ca și mai înainte, tuturor celor ce Îl iubesc pe Domnul, ne adresăm cu urări de pace și dragoste, de veghere neîncetată și râvnă sfântă în lucrarea de răspândire a Împărăției lui Dumnezeu spre „lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos“ (1 Pet. 1: 7).

Știți bine deja, scumpi prieteni, că la 5-6 octombrie anul curent la Tula a avut loc congresul ordinar al reprezentanților bisericilor frățietății noastre. Suntem bucuroși să mărturisim cu o adâncă mulțumire lui Dumnezeu că și acest sobor remarcabil al lucrătorilor lui Hristos are pentru noi o mare însemnătate, căci prin el Domnul Și-a manifestat iarăși îndurarea deosebită față de poporul Său. Plini de o credință vie, inspirați de același Duh, frații nu și-au putut ascunde încântarea văzând belșugul de har al lui Dumnezeu!

În perioada sumbră a vremii de pe urmă Domnul i-a destinat frățietății noastre să împlinească o misiune grea, dar binecuvântată, de restabilire a îngrăditurii duhovnicești a casei lui Dumnezeu, năruită cândva de asediul de

---

„Vestitorul adevărului“, 2005, nr. 6

mulți ani al celor din afară și de slujirea cu necredincioșie dinăuntru. Sute de biserici care trăiau în libertatea lui Hristos și își apărau dreptul de a aparține unicului Stăpân — Isus Hristos — au fost supuse loviturilor, batjocurilor și ocărilor. Însă Domnul a găsit de cuviință să arate puterea de viață a Bisericii Sale și să confirme marele adevăr: Biserica lui Hristos e de nebiruit, întrucât ea are Duhul Sfânt, care lucrează din belșug în toți urmașii Lui credincioși!

> ***În decursul întregii istorii a creștinismului biserica ba se străduia să dețină o situație dominantă față de stat, ba nimerea sub influența lui, lucru care nu aducea folos nici bisericii, nici societății. Adevărata situație a bisericii în lume este a sta nici „peste“, nici „sub“ stăpânirea statului, ci a sta „în afara“ lui! „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta...“ — a spus Isus Hristos (Ioan 18: 36), „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu“ (Luc. 20: 25).***

Slujitorii care s-au întrunit la această adunare reprezentativă sunt pe deplin conștienți că posibilitatea prețioasă de a organiza congrese independent de vreo influență din afară a fost căpătată de frățietatea noastră cu prețul unei lupte grele și încordate. Nici astăzi n-au încetat tentativele neprietenilor de a ne lipsi de această mare avuție. Ne sunt vii în amintire fotografiile casei ruinate în urma exploziei, în care biserica de la Tula își ținuse adunările și unde avuseseră loc în repetate rânduri congresele frățietății noastre. Ce mare a fost bucuria de a vedea localul casei de rugăciune reconstruit cu prețul multor eforturi și al unui mare spirit de jertfire al creștinilor!

739 de reprezentanți ai bisericilor (slujitorii CIB, 482 de delegați și 215 oaspeți din 15 Comunități ale frățietății: Comunitatea de Nord, Moscova-Privolgia, Kursk-Reazan, Rostov-Donețk, Ural, Siberia, Asia Mijlocie, Caucaz, Moldova, Belarus, Kiev, Harkov, Odesa, Ucraina de Vest și America) s-au situat în sala mare pe locurile rezervate pentru delegați și la balcon — pentru oaspeți. Au ocupat locurile pe podium slujitorii și conlucrătorii Consiliului Bisericilor.

Ca și la congresele precedente, s-a rugat pentru prezența lui Dumnezeu președintele CIB CEB, Gh. K. KRIUCIKOV. În armonie cu această rugăciune, cântarea în comun a imnului „Rămâi cu noi, o Doamne...“ îi îndemna pe frați să simtă adânc nevoia vitală de prezența lui Dumnezeu nu numai aici, la această adunare larg reprezentativă, ci întotdeauna și în toată frățietatea în întregime.

I s-a oferit cuvânt înainte de rugăciunea comună slujitorului Consiliului Bisericilor CEB Gh. S. EFREMOV. După darea de seamă a comisei de validare în persoana lui Gr. V. KOSTIUCENKO congresul și-a început lucrările. În această zi au ținut predici de zidire slujitorii V. N. CIUHONȚEV, M. I. HOREV. Slujirea fraților alterna cu cântarea în comun plină de însuflețire, precum și cu interpretarea imnurilor duhovnicești de orchestra de viori sub conducerea lui E. N. PUȘKOV și de orchestra de instrumente de suflat a SMC.

Apoi a făcut o dare de seamă Ghennadi Konstantinovici KRIUCIKOV. Dacă e să încercăm a generaliza trecerea largă în revistă și analiza situației actuale din lume și din creștinătatea contemporană, atunci această dare de seamă în fața slujitorilor poate fi caracterizată cel mai exact, probabil, de următoarele gânduri: în decursul întregii istorii a creștinismului biserica ba se străduia să dețină o situație dominantă față de stat, ba nimerea sub influența lui, lucru care nu aducea folos nici bisericii, nici societății. ADEVĂRATA SITUAȚIE A BISERICII ÎN LUME ESTE A STA NICI „PESTE“, NICI „SUB“ STĂPÂNIREA STATULUI, CI A STA „ÎN AFARA“ LUI! „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta...“ — a spus Isus Hristos (Ioan 18: 36), „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu“ (Luc. 20: 25).

Principiul separării puterii duhovnicești de cea laică este un principiu fundamental și binefăcător atât pentru viața bisericii, cât și pentru cea a statului. Și cu toate că, luați ca persoane aparte, suntem o părticică a poporului nostru, trăim împreună cu el, trecem prin aceleași

Оди
ОДНА ВЕРА
Господи…
Твое имя наречено
над нами
Иер. 14,9

...ин Господь,
..., одно крещение
Ты заповедал
повеления Твои
хранить твердо
Пс. 118,4

СРЕДНЕ-
АЗИАТСКОЕ
объединение

БЕЛОРУССКОЕ
объединение

necazuri și încercări, totuși, ca Biserică a lui Hristos, ca o instituție de proveniență Dumnezeiască, în care stăpânește în mod exclusiv Hristos, noi trebuie să stăm în afara oricărei dependențe de oameni. De aceea: să ieșim afară din tabără! Afară! Dar la El! (Evr. 13: 13).

Noi trăim în oceanul creștinătății nominale, în care tot mai mult și mai mult clocotește mânia lui Cain împotriva fratelui său, după cum e scris: „Cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul tot așa se întâmplă și acum“ (Gal. 4: 29). Chiar și curentele înrudite cu noi sunt cuprinse astăzi de încântarea împreunării ecumenice, unde, prin credincioșii fără naștere din nou, membrii lor au legătură cu lumea, împărtășindu-i deprinderile păcătoase, însușind modul ei de viață păcătos, lucru prin care își pierd călăuzirea prețioasă a Duhului Sfânt și nu pot fi prin esență copii ai lui Dumnezeu. Căci Scriptura ne spune că numai „...cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu“ (Rom. 8: 14). Și ne preîntâmpină cu asprime: „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui“ (Rom. 8: 9).

Iată un motiv ce ne îndeamnă să veghem și să ne rugăm, pentru a ne împotrivi oricărui pericol ce apare și dinăuntru, și din afară, pentru a ne ține cu tărie de calea Dumnezeiască a dependenței numai de Domnul. Cea mai dreaptă reacție a fiecăruia dintre noi la toate uneltirile ispititorului trebuie să fie numai una: să tindem înainte, urmându-L „pe Miel oriunde merge El“ (Apoc. 14: 4).

Psalmul „Mergem spre ceruri pe calea spinoasă“, interpretat cu însuflețire după referatul de bază, ca și cum exprima dorința comună și acordul celor prezenți de a merge pe aceeași cale a ascultării depline de Domnul și a încrederii în El.

Slujitorul CIB CEB Veniamin Aleksandrovici MARKEVICI a dat citire unor date statistice. El a spus în special: „La congres participă frații care au muncit în biserici în toți cei patru ani de la congresul precedent până acum și sunt martori la binecuvântările îmbelșugate pe care Domnul le-a revărsat asupra frățietății — ea a crescut și s-a extins.

În momentul de față frățietatea constă din 66 373 de membri ai bisericii. Numărul bisericilor și grupurilor e de 2715. În perioada dintre congrese au fost botezate 12 150 persoane, au fost înființate 172 de biserici și grupuri noi. Tot în acest răstimp Domnul i-a dat poporului Său îndurarea de a procura și de a construi 255 case de rugăciune (aproximativ câte 60 de case pe an). Acum în frățietate sunt în total 1098 de localuri pentru adunări. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru toți cei care contribuie la această muncă măreață.

În familiile creștine ale bisericilor noastre se nasc anual în medie 2300 de copii. E și aceasta o binecuvântare a lui Dumnezeu și o sursă lăuntrică care ne completează rândurile. În total în frățietate sunt mai bine de 37 mii de copii.

Avem 1556 de slujitori, în medie sunt rânduiți câte 80 de frați pe an. În perioada dintre congrese au trecut în veșnicie lucrătorii credincioși ai lui Dumnezeu din CIB CEB: N. S. CEABAN, A. BODNAR, B. I. ȘMIDT, V. I. FOT, N. S. MAZURIN, precum și fratele N. E. BOIKO“.

A fost rodnică și binecuvântată jumătatea a doua a primei zile a congresului: delegații au aprobat componența de slujitori și conlucrători ai Consiliului Bisericilor. Toți delegații au consimțit în mod unanim munca fraților prezenți din fosta componență a Consiliului Bisericilor. Au fost însărcinați să continue și mai departe slujirea. Au mai fost aleși și slujitori noi (candidatura fiecăruia a fost pusă de acord din timp cu biserica locală și cu frații Comunității regionale). Și acum în componența Consiliului Internațional al Bisericilor CEB intră 24 de membri ai Consiliului și 18 conlucrători ai lui:

ДОНЕЦКОЕ
объединение

Отче наш.
Да святится имя Твое

SLUJITORII CIB CEB

1. KRIUCIKOV Gh. K.	(președintele CIB CEB)
2. RÂJUK V. F.	(Comunitatea Moscova-Privolgia)
3. MINEAKOV D. V.	(Comunitatea de Nord)
4. EFREMOV Gh. S.	(Comunitatea de Nord)
5. KURKIN A. I.	(Comunitatea Kursk-Reazan)
6. ZOLOTUHIN N. P.	(Comunitatea Kursk-Reazan)
7. PUȘKOV E. N.	(Comunitatea Rostov-Donețk)
8. BUBLIK A. I.	(Comunitatea Rostov-Donețk)
9. PIVNIOV D. A.	(Comunitatea Siberia)
10. VALL A. I.	(Comunitatea Siberia)
11. GHERMANIUK S. Gr.	(Comunitatea Siberia)
12. KREKER N. A.	(Comunitatea Ural)
13. MARKEVICI V. A.	(Comunitatea Caucaz)
14. ANTONIUK N. S.	(Comunitatea Caucaz)
15. KOSTIUCENKO Gr. V.	(Comunitatea Caucaz)
16. KOSTENKO Gr. N.	(Comunitatea Caucaz)
17. MOSKALEȚ V. V.	(Comunitatea Caucaz)
18. PLETT I. P.	(Comunitatea Asia Mijlocie)
19. HOREV M. I.	(Comunitatea Moldova)

20.	NICHITA Gh. A.	(Comunitatea Moldova)
21.	ANTONOV I. I.	(Comunitatea Harkov)
22.	SITKOVSKI P. N.	(Comunitatea Harkov)
23.	RUDICI V. N.	(Comunitatea Kiev)
24.	BEREZOVSKI V. T.	(Comunitatea Ucraina de Vest)

CONLUCRĂTORII CIB CEB

1.	IVAȘCENKO I. E.	(Comunitatea Kiev)
2.	VLASENKO A. M.	(Comunitatea Odesa)
3.	KRIVKO M. S.	(Comunitatea Harkov)
4.	MOȘA V. K.	(Comunitatea Harkov)
5.	GHERASIMENKO S. F.	(Comunitatea Harkov)
6.	BULCIUK N. P.	(Comunitatea Ucraina de Vest)
7.	VOLOȘIN A. M.	(Comunitatea Rostov-Donețk)
8.	OVCINNIKOV V. M.	(Comunitatea Rostov-Donețk)
9.	GAMM A. V.	(Comunitatea Ural)
10.	CIUHONȚEV V. N.	(Comunitatea Ural)
11.	DRIDGHER E. I.	(Comunitatea Ural)
12.	IZAAK P. P.	(Comunitatea Siberia)
13.	IANȚEN P. F.	(Comunitatea Siberia)
14.	IANȚEN D. I.	(Comunitatea Asia Mijlocie)
15.	GOREANIN M. A.	(Comunitatea Caucaz)
16.	ȘOHA N. P.	(Comunitatea de Nord)
17.	KONSTANTINOV Gh. I.	(Comunitatea Belarus)
18.	OREHOV V. M.	(Comunitatea Belarus)

După cum s-a întâmplat deja în repetate rânduri, delegații i-au acordat și la acest congres Consiliului Bisericilor dreptul de a introduce și a exclude până la 1/3 din numărul membrilor săi în perioada dintre congrese.

Господи...
Твое имя наречено
над нами
Иер. 14,9

Congresul s-a încheiat cu bucurie și solemnitate — cu cina Domnului, care a descoperit și a întărit

A doua zi a congresului a fost începută cu rugăciune și cu predică de zidire duhovnicească de Stepan Grigorievici GHERMANIUK, lucrătorul de mulți ani în câmpul lui Dumnezeu, în trecut — întemnițat pentru Numele lui Hristos în repetate rânduri.

Apoi s-a audiat darea de seamă a comisiei de revizie. A prezentat-o Nikolai Stepanovici ANTONIUK.

Cu ajutorul Domnului și cu susținerea fierbinte a întregului popor sincer al lui Dumnezeu în decursul multor ani slujirea secțiilor CIB CEB (de evanghelizare, a editurii, de mijlocire, SMC, de muncă în mijlocul copiilor, a tineretului) e concentrată asupra scopului binecuvântat: să fim plini de roade îmbelșugate spre slava și lauda lui Dumnezeu (Filip. 1: 11). Această mărturie a răsunat elocvent la congres în dările de seamă ale fraților răspunzători de munca acestor secții.

Oaspeții din Germania au transmis salutări de la bisericile din țara dumnealor, de la misiunea „Friedensstimme“. Slujitorii l-au ascultat cu o mare atenție pe fratele A. M. Savcenko din America, care a elucidat problema emigrației. Cuvântul de pocăință în numele fraților și surorilor emigranți a răsunat la un nivel atât de înalt și lucrul acesta ne inspiră nădejdea că Domnul nu va părăsi, ci Se va îndura și va binecuvânta poporul Său.

Congresul s-a încheiat cu bucurie și în mod solemn — cu cina Domnului, care a descoperit și a consolidat și mai mult duhul relațiilor frățești binevoitoare al tuturor celor adunați în fața Mântuitorului nostru Isus Hristos. La despărțire slujitorii I-au mulțumit lui Dumnezeu pentru unitatea duhului, unitatea concepțiilor, unitatea căii.

Scumpi prieteni în Domnul! Trăind în zilele unei lupte subtile continue împotriva Bisericii lui Hristos, noi avem, ca și mai înainte, o nevoie acută de a fi uniți într-un gând și o simțire (1 Cor. 1: 10), susținându-ne reciproc, păstrând duhul plin de îndrăzneală al rugăciunilor în comun. Eforturile noastre trebuie să fie îndreptate într-o măsură deosebită spre a face totul ca Domnul să continue a ne conduce pe calea Sa binecuvântată și ca El, care „ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui...“ (2 Tim. 1: 9), să rămână pentru fiecare dintre noi totul în toate!

„Dumnezeul oricărui har... vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți. A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin“ (1 Pet. 5: 10, 11).

Ты заповедал
повеления Твои
хранить твердо
Пс. 118,4

și mai mult duhul relațiilor bune, frățești ale tuturor celor adunați înaintea Mântuitorului nostru Isus Hristos.

APĂRAREA JURIDICĂ

Partea a V-a

- Primul memoriu al Comitetului organizatoric către Comisia constituțională
- Proslăviți pe Dumnezeu pentru o asemenea soartă
- Legea este bună dacă...
- Este drept?...
  (al doilea memoriu al CB CEB către Comisia constituțională)
- Apărând Adevărul
  (al treilea memoriu al CB CEB către Comisia constituțională)

Primul memoriu al Comitetului organizatoric către Comisia constituțională

CĂTRE PREȘEDINTELE COMISIEI CONSTITUȚIONALE,
tov. L. I. BREJNEV

copii: PREZIDIULUI SOVIETULUI SUPREM
COMISIEI PENTRU PROPUNERI LEGISLATIVE A CONSILIULUI UNIUNII AL SOVIETULUI SUPREM AL URSS
COMISIEI PENTRU PROPUNERI LEGISLATIVE A CONSILIULUI NAȚIONALITĂȚILOR AL SOVIETULUI SUPREM AL URSS
SOVIETULUI MINIȘTRILOR AL URSS
PREZIDIULUI TRIBUNALULUI SUPREM AL URSS

> *Vai de cei ce rostesc hotărâri nelegiuite, și de cei ce scriu porunci nedrepte, ca să nu facă dreptate săracilor, și să răpească dreptul nenorociților poporului...* Is. 10: 1, 2

În legătură cu elaborarea în prezent a noii Constituții a Uniunii RSS, noi, creștinii evanghelici baptiști, Vă rugăm să luați în considerație necesitățile noastre ca cetățeni creștini și să includeți în noua Constituție un articol care ar garanta cetățenilor o adevărată libertate a conștiinței și ar servi drept mijloc de nădejde pentru instaurarea unei păci drepte, pentru instaurarea acordului și ordinii în relațiile atât dintre biserică și stat, cât și dintre oamenii de diferite concepții.

Vă adresăm acest memoriu nu pentru că în prezent nu există un asemenea articol. Se conține și în Constituția actuală un articol referitor la libertatea conștiinței. Totuși timp de câteva decenii nu numai că nu putem beneficia, de fapt, de dreptul la libertatea conștiinței, ci mai suntem supuși și unor sistematice persecuții și represiuni.

Prigoanele au devenit pentru noi o moștenire: au fost prigoniți buneii noștri, au fost prigoniți și părinții noștri, prigoniți și oprimați suntem și noi, chiar și copiii noștri suferă persecuții și lipsuri. Iată realitatea de azi.

Cu regret, articolul existent 124 al Constituției URSS nu are absolut nici o putere să schimbe această realitate.

Nu întâmplător articolul dat este lipsit de orice putere, fiindcă el a fost redactat astfel în mod intenționat. Inițial articolul era formulat altfel, dar fiind supus de două ori modificărilor, și-a pierdut esența democratică și a ajuns până la noi deja într-o formă degradată și lipsit de eficacitate.

Prin modificarea formulării articolului se urmărea un scop bine determinat. Și anume: articolul trebuia formulat astfel, ca, lăsând pe hârtie dreptul la libertatea conștiinței, în faptă să se obțină posibilitatea de a-i lipsi pe cetățenii credincioși de această libertate prin diverse instrucțiuni, dispoziții administrative și măsuri represive. Și trebuie să spunem că în această privință articolul și-a îndreptățit menirea.

Istoria Statului Sovietic cunoaște o perioadă în care cetățenii se bucurau de o libertate reală a conștiinței.

Libertatea conștiinței a fost proclamată pentru prima dată prin Decretul Consiliului Comisarilor Poporului din 23 ianuarie 1918 „Despre separarea bisericii de stat“. Decretul sus-menționat nu numai că proclama libertatea conștiinței, ci și mai avea pe atunci un comentariu adecvat esenței sale cu privire la ordinea traducerii în viață a Decretului. Și, astfel, el garanta cetățenilor o autentică libertate a conștiinței.

Am vrea să credem că acordarea de către autorități a unei autentice libertăți a conștiinței n-a fost o eroare sau un exces de liberalism, nici, cu atât mai puțin, o măsură democratică admisă temporar, cu un caracter agitatoric propagandistic.

Dimpotrivă, această idee realizată în viață exista în promisiunile și în programul social-democraților ruși cu mulți ani înainte de constituirea Statului Sovietic.

Încă în anul 1904, condamnând lipsa de libertate a conștiinței și situația lipsită de drepturi a sectanților din Rusia țaristă, social-democrații scriau că după revoluție oamenilor muncii li se va acorda deplina libertate a conștiinței.

„Țarii ruși nu i-au crutat pe rascolnici și sectanți — scriau social-democrații. — *I-au terorizat, i-au torturat, i-au înecat, i-au executat, i-au închis în turnuri, în temnițe și fortărețe [...] vărsându-le necruțător sângele.*

Și așa a fost până în zilele noastre, când moravurile, legile și obiceiurile s-au mai îmblânzit. Sectanții și rascolnicii nu mai sunt condamnați la moarte sub ochii poporului. Acum ei sunt deportați [...] și amendați, li se iau [...] copiii și, în genere, sunt supuși la tot felul de umilințe.

Dar iată că nu mai e departe timpul când tuturor li se va asigura dreptul deplin de a crede în ce vor, de a alege orice religie doresc. Va sosi timpul când biserica va fi separată cu desăvârșire de stat. Toți se vor bucura de dreptul de a se întruni liber, de a vorbi și a predica liber și pretutindeni ceea ce vor. Fiecare va avea dreptul să tipărească în mod absolut liber și să propage pe întreg pământul orice i-ar dori inima.

[...] Sectanți! Timpul libertății nu mai e departe. El se apropie“.

(V. D. Bonci-Bruievici, Opere alese, vol. I, p. 197-198, M., 1959)

În anul 1903 V. I. Lenin scria în broșura „Către sărăcimea satelor“:

„Social-democrații cer în continuare ca fiecare persoană să aibă dreptul să adopte în deplină libertate orice confesiune [...] în Rusia [...] mai rămân legi rușinoase, îndreptate împotriva oamenilor de altă credință decât cea ortodoxă, împotriva rascolnicilor, a sectanților, a evreilor. Aceste legi fie că interzic în mod direct anumite credințe, fie că interzic răspândirea lor [...] Toate aceste legi sunt cele mai nedrepte, cele mai opresive, sunt

Slujitorii bisericii de la Iasnaia Poleana: P. A. Rogalski, G. G. Dik și I. I. Fot au compărut în fața justiției. Prokopievsk, 1983

Prezbiterul bolnav și sleit de puteri
al bisericii din Leningrad, V. A. Filippov,
este dus de escortă după judecată.

D. Enns, E. Firman, A. Razumovski
au fost aduși la judecată.
Pavlodar, 1982

cele mai rușinoase. Fiecare om trebuie să aibă deplina libertate nu numai de a adera la orice credință, ci și de a o propaga și de a-și schimba credința. Nici un funcționar nu trebuie nici măcar să aibă dreptul să întrebe pe cineva, oricine ar fi el, despre credința pe care o profesează: aceasta e o problemă de conștiință și nimeni n-are dreptul să se amestece aici“.

(V. I. Lenin, vol. VI, p. 363-437)

Cererea de acordare a libertății conștiinței a fost inclusă și în programul adoptat în 1903 la al II-lea congres al PMSDR (Partidul Muncitoresc Social-Democrat din Rusia — *Nota red.*), în care e scris printre altele că constituția statului sovietic trebuie să garanteze:

Punctul 5 — „Libertatea nelimitată, necondiționată a conștiinței, a cuvântului, a presei, a întrunirilor...“

Punctul 7 — „...egalitatea deplină în drepturi a tuturor cetățenilor, indiferent de sex, religie, rasă, naționalitate“.

Punctul 13 — „Separarea bisericii de stat“.

(„КПСС в резолюциях“ [„PCUS în hotărâri“], partea I, M., 1954, p. 40, 41)

Din fragmentele citate vedem că problema libertății conștiinței gravitează în jurul a două principii de bază:

1. Libertatea cetățenilor de a-și propaga credința și
2. Independența bisericii de stat.

Atât țărănimea nevoiașă, cât și intelectualitatea de la oraș — fiecare înțelegea că, oricum ar fi formulată legea cu privire la libertatea conștiinței, aceste două principii trebuie să constituie o bază comună, trecând ca un fir roșu prin toată legislația. Iată de ce în

Prietenii îl salută cu flori pe fratele condamnat
pentru credința în Domnul. Rostov pe Don. 1985

Colaboratoarea Consiliului Rudelor celor Întemnițați M. Kabâș este condusă la judecată. 1982

Slujitorul bisericii din Kiseliovsk (reg. Kemerovo), A. I. Modnov, este dus la judecată. 1982

urma acestor revendicări și angajamente de program Decretul din 23 ianuarie 1918 proclama: „Fiecare cetățean poate profesa orice religie...“

„A profesa o religie“ înseamnă a-ți exprima deschis convingerile religioase, a-ți mărturisi deschis credința.

De aceea, în baza acelui Decret, articolul 13 cu privire la libertatea de conștiință din prima Constituție sovietică, adoptată la 10 iulie 1918, proclama:

„În scopul garantării unei autentice libertăți de conștiință pentru oamenii muncii, biserica este separată de stat și școala de biserică, iar libertatea de propagandă religioasă și antireligioasă este recunoscută pentru toți cetățenii“.

S-ar părea că articolul acesta, reprezentând o libertate autentică a conștiinței și democrației, trebuia să rămână neatins.

Iar dacă cu timpul ar fi avut nevoie totuși de unele schimbări, aceasta se putea face numai în sensul extinderii libertății conștiinței și nicidecum al limitării ei.

Căci a schimba articolul în sensul lezării dreptului cetățenilor înseamnă a-ți trăda toate declarațiile, promisiunile, înseamnă a-ți trăda programul. Aceasta înseamnă a înșela masele“.

Și totuși s-a întâmplat anume așa! Articolul dat a avut o scurtă existență.

Pentru realizarea planului de luptă pe cale fizico-administrativă, în scopul nimicirii religiei și a bisericii, la 8.04.1929 a fost adoptată o Hotărâre specială a Comitetului Executiv Central și a Consiliului Comisarilor Poporului: „Cu privire la asociațiile religioase“, care trebuia să reducă la zero libertatea credinței. Această Hotărâre ar fi trebuit să dea o interpretare juridică concretă Decretului și Constituției bazându-se pe aceste documente ca pe cele mai înalte acte legislative. Ea însă i-a lipsit pe cetățeni de posibilitatea de a se folosi de dreptul la libertatea conștiinței.

Astfel punctul 7 al Hotărârii amintite acordă organelor de înregistrare dreptul de a respinge, după bunul lor plac, cererile de înregistrare ale comunităților religioase, iar conform punctului 4, comunitatea religioasă nu-și putea începe activitatea nefiind înregistrată.

Conform punctului 12 al acestei Hotărâri, adunările generale ale asociațiilor și ale unor grupuri de credincioși pot avea loc numai cu aprobarea organelor respective ale puterii de stat.

Punctul 14 acordă organelor de înregistrare dreptul

Controlul pașapoartelor în prima zi a eliberării lui D. V. Mineakov de a-i elimina din organul executiv al bisericii pe membrii lui fără nici o motivare, obținând astfel dreptul de a-l completa după cum cred ele de cuviință.

Toate acestea sunt în contradicție cu principiul separării bisericii de stat.

Hotărârea acordă în anumite cazuri organelor de stat dreptul de a supune demolării orice casă de rugăciune, fără a fi obligate să ofere în schimb o valoare echivalentă...

Și un șir întreg de alte restricții asemănătoare se mai conțin în Hotărârea examinată de noi.

E evident că articolul referitor la libertatea conștiinței din prima Constituție prezenta un obstacol serios în calea Hotărârii date. Anume atunci a apărut necesitatea modificării articolului respectiv. Și după 40 de zile de la adoptarea Hotărârii, adică la 18 mai 1929, articolul Constituției cu privire la libertatea conștiinței a suferit modificări.

După schimbările făcute articolul suna deja în felul următor:

„În scopul garantării unei autentice libertăți de conștiință pentru oamenii muncii, biserica este separată de stat și școala de biserică, iar libertatea credințelor religioase și a propagandei antireligioase este recunoscută pentru toți cetățenii".

Dar și acest articol a existat un timp scurt. Și după a doua modificare articolul, actualmente în vigoare, 124 sună astfel:

„În scopul garantării libertății de conștiință pentru cetățeni, biserica în URSS este separată de stat și școala de biserică. Libertatea de a exercita ritualurile religioase și libertatea propagandei antireligioase este recunoscută pentru toți cetățenii".

Persoanele neinițiate, care n-au avut de suportat urmările schimbărilor din acest articol, vor spune: „Nu e chiar atât de rău articolul 124. Deși a suferit unele modificări, el garantează totuși libertatea".

> ***Prigoanele au devenit pentru noi o moștenire: au fost prigoniți buneii noștri, au fost prigoniți și părinții noștri, prigoniți și oprimați suntem și noi, chiar și copiii noștri suferă persecuții și lipsuri. Iată realitatea de azi.***

Dar ce se ascunde în spatele acestei modificări a formulării și cu se scop a fost făcută? Pomul se cunoaște după roade, iar după rezultatele modificărilor putem recunoaște ce baston era în mâna celui ce a dirijat aceste modificări. Un lucru este cert: dacă după modificările din articol făcute în anul 1929 au urmat cele dintâi orori ale anilor '30, atunci după modificările din 1936 a urmat anul de o rea faimă 1937, intrat pentru totdeauna în istorie ca an în care actele abuzive și represiunile nemaivăzute și-au atins apogeul.

Articolul 124 de astăzi nu mai e în conformitate nici cu Decretul, nici cu drepturile elementare, nici cu prima Constituție, nici cu promisiunile, nici cu programul de odinioară al partidului. Mai mult decât atât, el nu e în conformitate nici cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, adoptată de Adunarea generală a ONU din 10.12.'48 și semnată de statele lumii, precum și de statul nostru, care a proclamat drepturile elementare ale personalității, printre care și dreptul fiecăruia la libertatea de conștiință. Declarația prevede următoarele:

Art. 18: „Orice persoană are dreptul la libertatea gândirii, a conștiinței și a religiei; acest drept implică libertatea de a-și schimba religia sau convingerile precum și libertatea de a-și manifesta religia sau convingerile sale, individual sau în colectiv, atât în public cât și privat, prin învățământ, practici, cult și îndeplinirea de rituri".

Art. 19: „Orice individ are dreptul la libertatea de opinie și de exprimare, ceea ce implică dreptul de a nu fi tulburat pentru opiniile sale și acela de a căuta, de a primi și de a răspândi, fără considerații de frontieră, informații și idei prin orice mijloc de exprimare".

Art. 124 din Constituție contravine și „Convenției privind lupta împotriva discriminării în domeniul învățământului", adoptată de ONU în anul 1960, întrucât nu prevede dreptul la propaganda religioasă. Art. 124 le dă ateilor posibilitatea de a-i împiedica pe credincioși să-și educe copiii în spirit religios, deși Convenția amintită prevede:

Art. 5 b) „Este necesar să se respecte libertatea părinților... de a asigura... educația religioasă și morală a copiilor în conformitate cu propriile lor convingeri...“

În URSS această convenție a intrat în vigoare la 1 noiembrie 1962 (Buletinul Sovietului Suprem al URSS, nr. 44/1131, art. 452, p. 1047).

Schimbarea introdusă în textul articolului, la prima vedere neînsemnată, a dat posibilitatea de a traduce în viață programul represiunilor de masă. Drept urmare — moartea a mii de credincioși. Mureau cu miile în lagăre și închisori. Zadarnic îi așteptau copiii, soțiile, rudele, căci nu vor afla niciodată unde zac osemintele lor. Numai Dumnezeu știe locul mormintelor comune, în care au fost aruncați creștinii ca în niște gropi de gunoi.

Putem oare afirma că toate aceste coșmaruri au rămas în trecut? Nu! Crimele încă n-au încetat! Ele mai continuă. Și iată o dovadă convingătoare: acum, când citiți această scrisoare, chiar în timpul acesta sute de credincioși sunt lipsiți în mod ilegal de libertate, zac prin închisori, în lagăre și exiluri, iar unii au murit ca martiri; unor părinți credincioși li s-au luat copiii; mii de biserici ale CEB au fost lipsite de drepturi, adunările lor au loc în case particulare, unde încap uneori cel mult 25—30% din numărul membrilor bisericii. Dar nici chiar în aceste condiții credincioșii nu au posibilitatea să se întrunească într-o atmosferă calmă, fiindcă adunările lor sunt adesea împrăștiate de milițieni și drujinari, iar casele sunt confiscate.

Toate acestea sunt o dovadă a crimelor continue! Dar ele pot fi și trebuie oprite!

Și noi considerăm că lucrul acesta trebuie făcut acum. Când am putea pune capăt nedreptăților și fărădelegilor comise față de credincioși, dacă nu acum, când se elaborează noua Constituție?

Apelăm la Dumneavoastră deoarece dispuneți de dreptul de inițiativă legislativă și, în numele tuturor cetățenilor creștini evanghelici baptiști, rugăm:

1. Să se restabilească importanța Decretului „Despre separarea bisericii de stat“ și comentariul lui obiectiv de odinioară cu privire la ordinea traducerii lui în viață);
2. Să se anuleze Hotărârea Comitetului Executiv și a Consiliului Comisarilor Poporului din 8.04.’29 „Cu privire la asociațiile religioase“, deoarece e în contradicție cu spiritul și cu litera legislației de bază — Decretul. Precum și să se anuleze toate instrucțiunile și hotărârile ce contrazic Decretul;
3. Să se formuleze cât mai clar și mai precis articolul despre libertatea de conștiință din proiectul de constituție la care lucrați, ca articolul să asigure în mod real libertatea conștiinței, adică să se includă libertatea propagandei religioase, fără care nici vorbă nu poate fi de o autentică libertate de conștiință.

Viitoarea prosperitate a sute de milioane de oameni e în mâinile Dvs. Noua Constituție trebuie să confirme: va păși guvernul țării noastre pe calea libertății, a egalității și a fraternității în ceea ce privește atitudinea sa față de credincioși și de biserică sau va urma, ca și mai înainte, calea abuzului și a violenței, care nu va duce la prosperitate, ci va aduce pedeapsa Domnului asupra întregului popor...

Ca unii care am suportat o lipsă totală de drepturi a credincioșilor și rânduiți fiind de Dumnezeu să-L mărturisim lumii pe Hristos, avem datoria să vă spunem că, în calitatea Dumneavoastră de guvernanți, purtați răspundere înaintea Domnului nu pentru nerespectarea canoanelor bisericești, ci pentru încălcarea legilor firești ale dreptății, ale libertății, ale egalității și fraternității. De aceea, adresându-vă această scrisoare, considerăm că ne-am îndeplinit sincer și cinstit datoria înaintea lui Dumnezeu și înaintea Dumneavoastră.

Sincere urări de succes în munca de restabilire a dreptății prin realizarea ei în principii constituționale corespunzătoare în noua Constituție.

Cu tot respectul, din însărcinarea cetățenilor credincioși de confesiune evanghelico-baptistă —

Președintele Comitetului organizatoric al bisericii CEB — GH. K. KRIUCIKOV

Secretarul Comitetului organizatoric al bisericii CEB — GH. P. VINS.

14 aprilie 1965

Închisoarea din Odesa, în care mulți creștini și-au executat termenele lungi de întemnițare pentru credincioșie Domnului

Proslăviți pe Dumnezeu pentru o asemenea soartă

1 Pet. 4: 15, 16

Scumpă Biserică prigonită a Domnului nostru Isus Hristos! Ce soartă deosebit de minunată ne-a predestinat Domnul: să fim prigoniți pe nedrept pentru faptele iubirii și ale binefacerii, să bem din paharul suferințelor Lui! Necazurile îndurate în Numele Lui sunt cea mai convingătoare predică a dreptății lui Dumnezeu. Uneori predicile neîntrerupte de ani de-a rândul ale unor predicatori străluciți nu pot da rezultatele pe care le dă credincioșia față de Dumnezeu a celui mai simplu frate ori soră care stă în fața judecății prigonitorilor. Necazurile dumneavoastră i-au trezit pe mulți creștini nu numai din țara noastră, ci și din întreaga lume. Celulele de închisoare, prin care trece frățietatea noastră, se transformă în amvoane, de la care vor răsuna încă mulți ani cuvintele chemării. Și această chemare nu stă în vorbirile convingătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, lucru prin care se și zidește Împărăția lui Dumnezeu, căci ea nu e în cuvânt, ci în putere.

Chiar apostolul Pavel, un vestitor al mântuirii plin de Duhul Sfânt, pentru a cărui predică se părea că lanțurile trebuie să fie o piedică serioasă în lucrarea de isprăvnicie a bisericii, după ce a văzut rodnicia necazurilor sale pentru Numele lui Hristos, scria: „...Împrejurările în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei... Și cei mai mulți din frați, îmbărbătați de lanțurile mele, au și mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu“ (Filip. 1: 12, 14).

De aceea să-L preamărim pe Dumnezeu pentru suferințele îndurate. Pacea noastră lăuntrică trebuie să fie de nezdruncinat și să se întemeieze pe Cuvântul lui Dumnezeu, pe puterea și mângâierea Duhului Sfânt.

Totuși, ca nimeni să nu-i tulbure pe cei lesne-crezători prin denaturarea adevărului, afirmând că credincioșii su-

---

„Foaia frățească“, 1974, nr. 1

feră, chipurile, pentru încălcarea legii, dorim să explicăm că din punct de vedere juridic toate persecuțiile credincioșilor sunt o nelegiuire a prigonitorilor de pretutindeni.

E bine știut că documentul legislativ de bază cu privire la libertatea conștiinței este Decretul Consiliului Comisarilor Poporului din 23 ianuarie 1918. Prin acest Decret biserica e separată de stat și fiecărui cetățean i se oferă dreptul „de a profesa orice religie ori a nu profesa nici una“ (articolele 1, 3).

Decretul indicat prevede, prin articolul 5, doar două cauze care pot provoca limitarea libertății serviciilor divine:

I cauză. Dacă la aceste adunări este încălcată ordinea publică.

La noi nu sunt asemenea încălcări. Căci în case particulare, în curți ori în apartamente, unde se țin de obicei adunările creștine, e imposibilă încălcarea ordinii publice, deoarece aceste locuri nu sunt publice.

A II-a cauză. Când adunările sunt însoțite de atentări la drepturile cetățenilor URSS.

Despre ce fel de drepturi e vorba aici? În broșura ce conține referatele președintelui Consiliului Afacerilor Religioase (p. 12) se spune că în articolul 5 al Decretului „se vorbește despre atentarea la drepturile cetățenilor URSS, adică la drepturile politice“. Iar noi, credincioșii CEB, după câte se știe, n-am încălcat niciodată aceste drepturi. Ba și pot oare fi adunările noastre însoțite de atentări la drepturile cetățenilor? Atentează oare credincioșii la libertatea cuvântului, a presei, a mitingurilor, a demonstrațiilor? Împiedică oare participarea la alegeri etc.? Bineînțeles că nu. De aceea e lipsită de sens și ultima cauză de limitare a întrunirilor.

Totuși, pentru că ținem adunări pașnice, suntem nu numai împrăștiați, ci și bătuți, amendați, ni se confiscă averea, suntem exilați și privați de libertate în repetate rânduri și pentru mulți ani, fiind băgați în închisori și lagăre. Cum se fac toate acestea? Se fac ignorând Decretul, prin instrucțiuni suplimentare, prin explicarea echivocă și aplicarea denaturată a hotărârilor și a articolelor penale.

Iată, de exemplu, articolul 227 din CP al RSFSR. Formal, el e îndreptat împotriva asociațiilor religioase antistatale și fanatice, dar sunt condamnați conform lui frații noștri după credință.

„Organizarea sau conducerea unui grup — se spune în articolul 227 —, a cărui activitate, desfășurată sub formă de propovăduire a credințelor religioase și de oficiere a riturilor religioase, este însoțită fie de cauzarea unei daune sănătății cetățenilor, fie de alte atentate la persoană ori la drepturile cetățenilor sau este însoțită de instigarea cetățenilor la refuzul de a participa la activitatea obștească ori la îndeplinirea obligațiilor cetățenești, la fel și atragerea în aceste grupuri a minorilor —

se pedepsește cu privațiunea de libertate până la cinci ani sau cu exilul pe același termen cu sau fără confiscarea averii“.

Ce trebuie să înțelegem prin cuvintele „fie de cauzarea unei daune sănătății cetățenilor, fie de alte atentate la persoană sau la drepturile cetățenilor“?

Interpretarea acestui articol se conține în broșura cu referatele președintelui Consiliului Afacerilor Religioase. În ea, la pagina 9 se spune:

> *Uneori predicile neîntrerupte de ani de-a rândul ale unor predicatori străluciți nu pot da rezultatele pe care le dă credincioșia față de Dumnezeu a celui mai simplu frate ori soră care stă în fața judecății prigonitorilor.*

„Prin cuvintele «cauzarea unei daune sănătății cetățenilor» trebuie să înțelegem: rugăciunile istovitoare, care duc uneori la boli psihice; posturile îndelungate, care duc la o epuizare extremă și la îmbolnăviri grave; bătăi și alte acțiuni violente însoțite de pricinuirea durerii fizice, a leziunilor corporale, de dereglarea funcționării sistemului nervos; interzicerea de a se adresa la medici, de a se folosi de vaccinurile profilactice etc.

Vladimir Pavlovici Hailo
cu soția, Maria

De la 22.09.1980 până la 22.03.1987 (șase ani și jumătate!) dumnealui a fost închis într-un spital special de psihiatrie pentru că susținea cu înflăcărare mișcarea începută de Domnul pentru trezirea bisericii.

În 1971, după arestare, D. V. Mineakov
n-a întrebuințat hrană 14 zile
și a fost adus acasă pe brancardă.

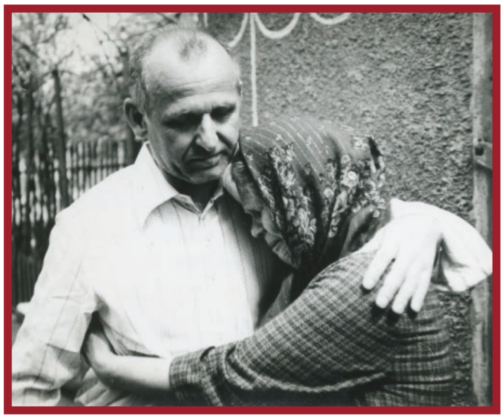

Întâlnirea lui E. N. Pușkov cu cei dragi. 1983

Prin «alte atentate la persoană ori la drepturile cetățenilor» trebuie să înțelegem: a lipsi de libertate, a închide în încăperi izolate; a interzice copiilor să frecventeze școala etc.

Prin cuvintele «atragerea în aceste grupuri a minorilor» trebuie să înțelegem înrolarea minorilor în asociațiile religioase fanatice și antistatale“.

Frățietatea evanghelico-baptistă n-a fost niciodată fanatică ori antistatală și, în virtutea principiilor sale de cult, nu poate comite crimele indicate în articolul 227. Cu toate acestea, pe tot cuprinsul țării, din cauza unor învinuiri născocite, frații au fost judecați în repetate rânduri anume conform acestui articol, iar mulți dintre ei, din regiunile: Odesa, Crimeea, Voroșilovgrad și din alte regiuni, au fost condamnați chiar la 10 ani privațiune de libertate, deoarece în Ucraina articolului 227 îi corespunde articolul 209 din CP al RSSU, care e cu mult mai aspru, întrucât permite a se adăuga la 5 ani de întemnițare încă 5 ani de exil.

Se aplică pe nedrept cu privire la credincioși și multe alte articole: 142, 190 ș. a. Astfel, de exemplu, membrului Consiliului Bisericilor N. Gh. Baturin la ultima judecată i s-a dat sentința în baza a patru articole concomitent: 142, 190^1, 190^3 și 227 din CP al RSFSR. Slujitorul bisericii Peters P. D. a fost condamnat nu o dată deja la 3 ani pentru „vagabondaj“ conform articolului 209 din CP al RSFSR.

De cele mai dese ori credincioșii sunt supuși la diferite persecuții pentru prezența copiilor la adunări. Am explicat deja în repetate rânduri că restricțiile în această chestiune contrazic Decretul și Convenția Internațională. (vezi „Foaia frățească“, 1973, nr. 5)

În broșura amintită, la pagina 11 se spune:

„Educarea copiilor de către părinți în spirit religios și prezența copiilor la serviciile creștine nu este o infracțiune“. „Cetățenii pot să învețe religia pe alții, precum și s-o studieze în mod particular“ — se spune în Decretul Consiliului Comisarilor Poporului al RSFSR din 23 ianuarie 1918 „Cu privire la separarea bisericii de stat și a școlii de biserică“.

Dar și aici există posibilitatea de a eluda Decretul. În noul Cod al căsătoriei și al familiei, ba și în legea „Cu privire la învățământ“ sunt prevăzute articole care se transformă, în mâinile ateiștilor, în instrumente de persecuție a cetățenilor care își educă copiii în spirit religios. E destul să amintim despre sora Rodâghina, căreia miliția i-a luat copiii și a fost privată, prin judecată, de drepturile părintești pentru că îi educa în spirit religios și nu în spiritul codului moral al

În ziua eliberării din lagăr a lui D. V. Mineakov. 1971

ziditorilor comunismului, cum prevede articolul 52 al Codului căsătoriei și al familiei (vezi „Foaia frățească“, 1973, nr. 5).

Trebuie să amintim de încă o formă de persecuție răspândită acum: activitatea comisiilor pentru controlul respectării legislației cultelor, comisii create pe lângă toate comitetele executive raionale și orășenești, iar pe alocuri și sătești.

Formal, aceste comisii se consideră obștești, însă pretutindeni ele sunt prezidate de locțiitorii președinților Sovietelor locale ori de secretarii comitetelor executive. La lucrările comisiilor participă membrii comitetelor orășenești și ale comitetelor raionale, lucrători ai KGB-ului, ai procuraturii și ai miliției, lucrători medicali, învățători etc. În sarcina lor intră „exercitarea unei supravegheri permanente a activității organizațiilor religioase și a preoțimii“. Comisiile prezintă spre examinare sovietelor locale (din care fac parte membrii acestor comisii) propuneri vizând „tragerea la răspundere a persoanelor vinovate de încălcarea legislației cultelor“.

Caracterul ilegal al acțiunilor acestor comisii se manifestă în multe feluri, dar cel mai mult prin faptul că ele dau dispoziții întreprinderilor, instituțiilor, servici-

După eliberarea din închisoare. V. E. Naprienko. 1987

УЧРЕЖДЕНИЕ
ЮГ 311/74

Eliberarea sorei A. M. Panfilova. 1985

ilor de exploatare a locuințelor, comitetelor de stradă, instituțiilor de învățământ, sindicatelor și altor organizații să-i țină sub observație permanentă pe toți credincioșii oriunde s-ar afla.

Spațiul „Foii frățești“ nu ne permite să inserăm multe documente ale acestor comisii. De aceea inserăm, pentru inițiere, o dispoziție tipică dată întreprinderilor din orașul Harkov. Iată cum arată ea:

Așadar, către începutul anului 1974 toți credincioșii, indiferent în care biserici sunt membri — înregistrate ori neînregistrate —, au fost înscriși în liste deosebite, au fost date informații amănunțite cu privire la ei, care, pe viitor, vor fi completate și folosite pentru lupta împotriva bisericii.

Sunt oare legale aceste acțiuni? Nu. Ele sunt nelegale atât în cazul când aceste comisii ar funcționa ca obștești, cât și în cazul când ele sunt de stat.

> *Secretarului*
> *organizației de partid*________
> *Președintelui Comitetului sindical*
> *de uzină*____________
> *16-XI-’73*
>
> *În vederea efectuării controlului privind respectarea legislației cultelor, vă rugăm să ne prezentați listele credincioșilor angajați la întreprinderea dvs. În listele cu datele de la 1 decembrie 1973 se va indica: numele de familie, prenumele și prenumele tatălui (complet), anul nașterii, specialitatea, credința la care aparține și prin ce manifestă nerespectarea legislației cultelor.*
>
> *De asemenea e necesar să se indice schimbările ce au avut loc în 1973 în statele muncitorilor credincioși. Despre schimbările posibile în 1974 în chestiunea sus-menționată vă rugăm să ne comunicați suplimentar.*
>
> *Listele trebuie prezentate nu mai târziu de 10 decembrie 1973 și adresate președintelui comisiei comitetului executiv raional pentru respectarea legislației cultelor.*
>
> *Secretarul comitetului executiv — președintele comisiei pentru problemele cultelor din sectorul Okteabrski, or. Harkov —*
> *(Kașina)*

Stabilind o urmărire generală a credincioșilor și întocmind liste deosebite, comisiile atentează la dreptul inviolabilității persoanei, drept prevăzut de Constituție pentru toți cetățenii, și încalcă de asemenea Decretul din 1918, articolul 3 al căruia spune: „Orice privare de drepturi, legată de profesarea oricărei religii ori neprofesarea nici uneia, se anulează. Din toate actele oficiale se înlătură orice indicație cu privire la apartenența ori neapartenența religioasă a cetățenilor“.

Preaiubiților! Noi am mărturisit încă o dată că, în conformitate cu legea fundamentală, acțiunile și slujirea noastră nu sunt pasibile de pedeapsă. Dar am adus aceste dovezi de represiuni ilegale nu pentru a ne aștepta la încetarea prigonirilor căutând protecția legii. Ca cetățeni ai țării, după exemplul apostolului Pavel, noi putem, iar uneori și trebuie să mărturisim despre dreptul nostru cetățenesc. Dar să ținem minte totodată că și cea mai bună lege, nimerind în mâinile oamenilor porniți împotriva religiei, poate să fie ocolită de ei și să rămână fără putere, ceea ce se și întâmplă cu Decretul în vigoare. Sub acest Decret credincioșii CEB aveau în anii ’20 o libertate deplină a credinței. Tot sub acest Decret noi suntem lipsiți de libertatea conștiinței și s-au dezlănțuit împotriva noastră persecuții pentru învățătura lui Isus Hristos pe care o mărturisim.

Ce-i de făcut?

Apostolii, ciocnindu-se de oprimări crescânde, și-au înălțat toți cu un suflet rugăciunile la cer cerând de la Dumnezeu nu să-i apere de prigoniri, ci să Se uite la cei ce se ridică împotriva adevărului și să dea putere robilor Săi să vestească Cuvântul Lui cu toată îndrăzneala (Fapt. 4: 24-30).

Să devină rugăciunea apostolilor și o rugăciune permanentă a noastră în mijlocul prigonirilor. Să ne rugăm fierbinte Domnului, căruia Îi aparține toată puterea în cer și pe pământ, ca El să ne umple de puterea Duhului Sfânt pentru a mărturisi Numele Lui cu toată îndrăzneala, ca, în cadrul realității întunecoase, să strălucească, prin Biserica Lui, cu o frumusețe și o putere deosebită lumina dreptății lui Hristos spre mântuirea păcătoșilor ce merg la pieire. Amin.

Primii pași la libertate. N. Gh. Baturin cu rudele.
or. Șahtî, 1986

Я СОЗДАМ ЦЕРКОВ
И ВРАТА АДА НЕ ОДОЛ

N. E. Boiko la adunarea de părtășie
după eliberarea sa

N. Gh. Baturin în mijlocul tineretului creștin după întoarcerea din închisoare. 1986

Tineretul bisericii din Brest o felicită pe Olga Nikora cu ocazia eliberării din închisoare. Brest, 1979

Legea este bună dacă...

...Legea este bună dacă cineva o întrebuințează bine. 1 Tim. 1: 8

Bisericile frățietății noastre, precum și credincioșii în mod individual, aflându-se într-o stare de lipsă de drepturi, se adresează adesea către guvern indicând numeroase fapte de represiuni din cauza învățăturii lui Hristos, pe care ei o mărturisesc. În petițiile lor se referă la încălcarea de către organele puterii a Acordului de la Helsinki și a altor documente internaționale privind drepturile omului, care prevăd libertatea cultului.

În această ordine de idei considerăm oportun să menționăm încă un eveniment foarte important, după părerea noastră, în domeniul apărării drepturilor omului: intrarea în vigoare a „Pactului internațional cu privire la drepturile civile și politice“*.

Dacă Declarația Universală a Drepturilor Omului poartă un caracter declarativ, adică neobligatoriu, întrucât declarația e o proclamare solemnă a principiilor de bază cu care trebuie să se conformeze părțile, atunci pactele (ori convențiile) au un caracter contractual, obligatoriu și statele care le-au semnat sunt obligate să-și elaboreze legile în conformitate cu aceste documente internaționale.

Drepturile prevăzute de Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice nu pot fi supuse decât restricțiilor prevăzute de lege. Dar nu în genere de orice legi, ci doar de cele orientate spre ocrotirea securității de stat, a ordinii publice, a sănătății și a moralei populației sau spre ocrotirea libertăților și a drepturilor altor persoane.

După cum se știe, activitatea bisericilor și a slujitorilor noștri nu atentează la nici unul dintre drepturile cetățenilor, nici nu prezintă un pericol pentru stat și pentru societate. De aceea nu poate fi supusă restricțiilor.

Totuși să ținem minte că, nici chiar având asemenea legi, nu putem avea nici o garanție că vom căpăta aceste drepturi de facto. Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că cea mai bună lege e fără efect dacă îi lipsește elementul esențial — bunăvoința și conștiința curată a apărătorilor ei. Apostolul Pavel mărturisește: „Legea este bună dacă cineva o întrebuințează bine“ (1 Tim. 1: 8).

Și încă o împrejurare.

Acum avem legi care permit a apăra principiul separării bisericii de stat. Însă trebuie să veghem mereu și să fim gata și de o altă realitate, când legea nu ne va lăsa un asemenea drept. Și atunci va trebui să apărăm principiul separării bisericii de stat, căci e un principiu instituit de Însuși Isus Hristos. De aceea și este introdus în Mărturisirea de credință a creștinilor evanghelici baptiști, ba și a altor creștini din lume.

În chestiunile de credință și ale vieții bisericești Hristos va rămâne întotdeauna Capul suprem al poporului Său răscumpărat, iar Evanghelia Lui — legea supremă pentru biserică, întrucât „El este Capul trupului, al Bisericii“ (Col. 1: 18).

În continuare inserăm câteva articole din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, care pot prezenta un interes deosebit pentru credincioși avându-se în vedere starea lor fără drepturi.

---

* Pactul acesta a fost adoptat de Adunarea generală a Națiunilor Unite la 16 decembrie 1966 și ratificat de țara noastră la 18 septembrie 1973. În prezent e în vigoare.

„Foaia frățească“, 1975, nr. 5

Astfel trăia,
rămânând
credincioasă
Domnului,
biserica
din Leningrad
în anii 1980-’87.

PACTUL INTERNAȚIONAL CU PRIVIRE LA DREPTURILE CIVILE ȘI POLITICE

(Extras)

Articolul 2

1. Statele părți la prezentul Pact se angajează să respecte și să garanteze tuturor indivizilor care se găsesc pe teritoriul lor și țin de competența lor drepturile recunoscute în prezentul Pact, fără nici o deosebire, în special de rasă, culoare, religie, opinie politică sau orice altă opinie, origine națională sau socială, avere, naștere sau întemeiată pe orice altă împrejurare. [...]

3. Statele părți la prezentul Pact se angajează:

a) să garanteze că orice persoană ale cărei drepturi sau libertăți recunoscute în prezentul Pact au fost violate va dispune de o cale de recurs efectivă, chiar atunci când încălcarea a fost comisă de persoane acționând în exercițiul funcțiunilor lor oficiale [...]

Articolul 12

1. Orice persoană care se află în mod legal pe teritoriul unui stat are acolo dreptul de a circula liber și de a-și alege liber reședința.

2. Orice persoană este liberă să părăsească orice țară, inclusiv propria sa țară.

3. Drepturile sus-menționate nu pot face obiectul unor restricții decât dacă acestea sunt prevăzute prin lege, necesare pentru a ocroti securitatea națională, ordinea publică, sănătatea și moralitatea publică sau drepturile și libertățile altora și sunt compatibile cu celelalte drepturi recunoscute în prezentul Pact.

4. Nimeni nu poate fi privat în mod arbitrar de dreptul de a intra în țară.

[...]

Articolul 15

1. Nimeni nu va fi condamnat pentru acțiuni sau omisiuni care nu constituiau un act delictuos, potrivit dreptului național sau internațional, în momentul în care au fost săvârșite. De asemenea, nu se va aplica nici o pedeapsă mai severă decât aceea care era aplicabilă în momentul comiterii infracțiunii [...]

Articolul 17

1. Nimeni nu va putea fi supus vreunor imixtiuni arbitrare sau ilegale în viața particulară, în familia, domiciliul sau corespondența sa, nici la atingeri ilegale aduse onoarei și reputației sale. [...]

Articolul 18

1. Orice persoană are drept la libertatea gândirii, conștiinței și religiei; acest drept implică libertatea de a avea sau de a adopta o religie sau o convingere la alegerea sa, precum și libertatea de a-și manifesta religia sau convingerea, individual sau în comun, atât în public cât și în particular prin cult și îndeplinirea riturilor, prin practici și prin învățământ.

2. Nimeni nu va fi supus vreunei constrângeri putând aduce atingere libertății sale de a avea sau de a adopta o religie sau o convingere la alegerea sa.

3. Libertatea manifestării religiei sau convingerilor nu poate fi supusă decât restricțiilor prevăzute de lege și necesare pentru ocrotirea securității, ordinii și sănătății publice sau a moralei sau a libertăților și drepturilor fundamentale ale altora.

4. Statele părți la prezentul Pact se angajează să respecte libertatea părinților și, atunci când este cazul, a tutorilor legali, de a asigura educația religioasă și morală a copiilor lor, în conformitate cu propriile lor convingeri.

Articolul 19

1. Nimeni nu trebuie să aibă ceva de suferit din pricina opiniilor sale.

2. Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare; acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi și de a răspândi informații și idei de orice fel, fără a ține seama de frontiere, sub formă orală, scrisă, tipărită ori artistică, sau prin orice alt mijloc, la alegerea sa. [...]

Articolul 21

Dreptul de întrunire pașnică este recunoscut. Exercitarea acestui drept nu poate fi supusă decât restricțiilor, conforme cu legea și necesare într-o societate democratică, în interesul securității naționale, al securității publice, al ordinii publice ori pentru a ocroti sănătatea sau moralitatea publică sau drepturile și libertățile altora.

(Restricții similare sunt și în art. 19 — *Nota redacției.*)

Venind de peste mii de kilometri la întrevederea de jumătate de oră, puteai doar să-l vezi pe omul scump. A afla adevărata stare a întemnițatului era aproape imposibil: câte 15 persoane, ori mai multe chiar, strigau dintr-o parte și tot atâtea din alta, ba încă — în prezența temnicerului. Pentru fiece cuvânt imprudent, dar adevărat, li se deconecta telefonul și erau lipsiți de întrevedere.

Este drept?

Fapt. 4: 19

Scumpi frați și surori! Vă salutăm cu dragostea Domnului nostru Isus Hristos!

Sunteți la curent că în anul 1965 am scris un memoriu către Comisia constituțională în vederea introducerii în noua Constituție a unui articol care să garanteze cetățenilor o autentică libertate de credință și independența bisericii de stat.

Cu toate acestea, în perioada activității Comisiei constituționale, legile, suferind modificări, continuau să limiteze drepturile, deja limitate, ale cetățenilor credincioși și să le agraveze, astfel, situația. Bunăoară, în acest interval de timp, au apărut câteva hotărâri ale Comitetului Central, Instrucțiunile din anii 1961 și 1968 și s-a mărit pedeapsa prevăzută în articolele 142, 227, precum și în articolele respective din codurile penale ale altor republici unionale. Au fost emise decretele din martie 1966 vizând răspunderea administrativă și penală; pe lângă comitetele executive au fost create comisii speciale pentru controlul respectării legislației cultelor, precum și un șir de alte măsuri administrative. În fine, a fost redactată în sens negativ și Hotărârea din anul 1929.

Toate aceste măsuri represive le-au răpit credincioșilor frățietății noastre mii de ani de libertate, iar unora chiar și viața, precum și milioane de ruble, avutul etc. De aceea am hotărât să facem iarăși unele propuneri referitor la problema în cauză...

„Foaia frățească“, 1976, nr. 1; „Pe calea renașterii“

CĂTRE PREȘEDINTELE PREZIDIULUI
SOVIETULUI SUPREM AL URSS,
N. V. PODGORNÂI
DE LA CONSILIUL BISERICILOR CEB

MEMORIU

Trebuie să menționăm cu satisfacție că în ultimii ani problema apărării drepturilor omului capătă o importanță din ce în ce mai mare pe scară mondială.

Actele de drept internațional se perfecționează în sensul lărgirii drepturilor și libertăților individului. E suficient să amintim aici cel puțin Actul final de la Helsinki și Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice. Pare a fi foarte bine că la adoptarea acestor acte importante este parte și statul nostru. Însă ne pune mult în gardă faptul că, paralel cu semnarea și ratificarea acestor documente, statul nostru introduce o serie de modificări în legile interne, dar nu spre lărgirea drepturilor și libertăților civile, ci în sens opus. Astfel stau lucrurile cel puțin în privința drepturilor credincioșilor la libertatea de conștiință.

Trezesc o adâncă îngrijorare modificările negative pe care le-a suferit Hotărârea Comitetului Executiv Central și a Consiliului Comisarilor Poporului din 1929 numai cu două luni înainte de Conferința de la Helsinki.

Aceste schimbări negative ne spulberă speranțele, mai ales dacă luăm în considerație că ele au loc tocmai acum, când noua Constituție se află în plin proces de elaborare.

Se știe prea bine că apariția Hotărârii din anul 1929 a provocat numeroase încălcări ale drepturilor, precum și suferințe cumplite în mediul cetățenilor credincioși, suferințe care continuă și astăzi. Numai din rândurile frățietății noastre circa 100 de credincioși zac prin închisori (printre care și membrii Consiliului Bisericilor CEB: Gh. P. Vins, N. Gh. Baturin și P. V. Rumacik). Zeci de mii de credincioși sunt supuși diverselor forme de oprimări și persecuții.

De aceea ar fi fost firesc ca, odată cu semnarea Actului final de la Helsinki și cu adoptarea Pactelor cu privire la drepturile omului, să se anuleze Hotărârea din 1929, precum și cele trei instrucțiuni secrete (1931, 1961 și 1968), întrucât sunt în contradicție cu Pactele internaționale și cu Decretul din anul 1918.

Cu regret, revizuirea Hotărârii denotă scopul ateilor de a-și consolida dreptul să ducă o luptă administrativă cu biserica pe calea amestecului aproape că nelimitat în viața ei. Și fac toate astea vizând o îndelungată perspectivă.

Scopul modificării textului Hotărârii este stabilirea unei depline centralizări în ce privește controlul și administrarea bisericii de un centru unic — Consiliul Afacerilor Religioase.

Dreptul de a înregistra bisericile aparține acum Consiliului Afacerilor Religioase, care aprobă cererile de înregistrare numai după ce primește, în conformitate cu instrucțiunile, toate informațiile referitoare la comunitate cu dovezi concrete de supunere fără rezerve directivelor ilegale și instrucțiunilor ateilor.

Redactarea Hotărârii din 1929 oferă posibilitatea amestecului nelimitat în viața personală și duhovnicească a slujitorilor bisericii.

La prima vedere poți să nu observi pericolul pe care le prezintă, de exemplu, modificările din art. 63 al Hotărârii din 1929.

Până a fi redactat, acest articol obliga asociația religioasă să comunice autorităților date numerice despre activitatea ei. În noua redacție cuvântul „numerice“ este omis și se spune simplu: a prezenta „date despre asociațiile religioase în forma stabilită“. Există oare aici un atentat la drepturile credincioșilor? Există desigur, ba încă unul foarte serios, dacă ținem cont că acestea-s tocmai acele „formulare de evidență“ pe care le conțin Instrucțiunile secrete, în special Instrucțiunile din 31 octombrie 1968.

Aceste formulare și instrucțiuni prevăd, printr-un număr mare de paragrafe, completarea unor fișe speciale de evidență, chestionare și note informative referitoare la slujitorii bisericii, cerând și anexarea fotografiilor, a autobiografiilor și a datelor referitoare la antecedentele lor

Biserica de la Barnaul se bucură de întoarcerea din închisoare a prezbiterului, V. L. Firsov. 1985

penale. Trebuie să se prezinte informații nu numai cu privire la membrii bisericii, ci și cu privire la cei care intenționează să devină membri. Numai după obținerea unor asemenea informații (iar ele trebuie prezentate sistematic și în mod operativ) centrul hotărăște dacă poate biserica ori slujitorul să dea dovadă de o absolută supunere față de conducerea ateistă. Dacă da, atunci biserica e înregistrată. Iar dacă slujitorul sau biserica se încumetă să țină slujba religioasă în duhul libertății de conștiință, atunci sunt supuși persecuțiilor.

Redactarea legii, precum și centralizarea au fost dictate de dorința Consiliului Afacerilor Religioase de a pune capăt toleranței organelor administrative locale și controlului lor nesatisfăcător față de asociațiile religioase, care, potrivit afirmațiilor din broșura „Legile cultelor trebuie respectate cu strictețe", au dus „la intensificarea influenței religiei și bisericii asupra populației" (p. 52).

Considerăm important să amintim și caracterul inadmisibil și ilegal de inițiativă legislativă a conducerii de bază a Comitetului Central al partidului privind legile referitoare la credincioși și biserică, întrucât, în primul rând, Comitetul Central nu are nimic comun cu sistemul juridic, iar în al doilea rând, în virtutea esenței sale ateiste, el nu poate fi obiectiv referitor la credincioși și deci nu poate să ia în considerație, în egală măsură, interesele tuturor păturilor sociale.

Iată un exemplu al modului în care se emit hotărârile și instrucțiunile secrete referitoare la biserică și credincioși. Cu privire la adoptarea Instrucțiunilor din 1961, în referatul președintelui Consiliului Afacerilor Religioase se spune:

„Proiectul acestei instrucțiuni a fost pus în discuție la ședința Prezidiului CC al PCUS și la 16 martie 1961 Prezidiul CC a adoptat următoarea hotărâre:

„Se aprobă «Instrucțiunile pentru aplicarea legislației cultelor», înaintate de Consiliul Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS și de Biserica Ortodoxă Rusă de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS. Aceste Consilii să fie însărcinate a publica în numele lor instrucțiunile menționate".

Ținând cont de faptul că legislația în vigoare creează premise juridice de persecutare a credincioșilor, Consiliul Bisericilor propune:

1. A se anula Hotărârea Comitetului Executiv Central și a Consiliului Comisarilor

Poporului din 1929 „Cu privire la asociațiile religioase“ ca fiind în contradicție cu Decretul despre separarea bisericii de stat și nefiind în conformitate cu Pactele internaționale cu privire la drepturile omului, precum și cu Actul final de la Helsinki.

Din aceleași considerente să se anuleze instrucțiunile secrete din anii 1931, 1961, 1968 privind cultele.

2. În noua Constituție să se formuleze cât mai clar articolul ce vizează libertatea de conștiință, ca el să consolideze garanția autenticei libertăți de conștiință prevăzând dreptul propagării dogmelor religioase, fără de care nu poate exista egalitatea în fața legii a cetățenilor de orice credință...

Cu respect – CONSILIUL BISERICILOR CEB

11 mai 1976

Pentru relații:
or. Tula, str. Agheev 32,
Kriucikov Gh. K.

Preaiubiți prieteni în Hristos! Să muncim cu lepădare de sine în orice împrejurări, să facem bine și să apărăm Evanghelia lui Hristos, ridicându-ne ochii în sus, de unde ne vine ajutorul și apărarea (Ps. 121). Amin.

Maia Kabâș, colaboratoare a Consiliului Rudelor celor Întemnițați, le povestește prietenilor despre aflarea sa la închisoare. 1985

Întâlnirea colaboratoarei editurii „Hristianin“ Zina Tarasova după eliberarea din închisoare. Kursk, 1987

ДЛЯ СЛОВА БОЖИЯ НЕТ УЗ.

Apărând Adevărul

Frați și surori preaiubiți de Domnul Isus Hristos! Scumpi păstori și toți conlucrătorii în munca de vestire a Evangheliei și de zidire a Bisericii lui Dumnezeu! Vă salutăm cu minunatele cuvinte ale Mântuitorului: „Pace vouă!“

Rugându-ne Domnului să vă dea propășire în slujire Lui, Care Și-a dat viața pentru noi toți, vă chemăm și pe dumneavoastră să înălțați rugăciuni și mai fierbinți pentru lucrarea comună a Domnului din țara noastră.

Vă aducem la cunoștință textul scrisorii expediate de noi Comisiei constituționale, în care am expus cu sinceritate ceea ce îl frământă ani de-a rândul pe întregul popor al lui Dumnezeu.

În acest moment decisiv de mijlociri și rugăciuni, dați-le bisericilor din preajmă mărturia inimilor dumneavoastră gata de sacrificiu în lupta comună pentru adevărul lui Hristos. „Să urmezi cu scumpătate dreptatea, ca să trăiești...“ (Deut. 16: 20).

Cu dragoste și rugăciune — Consiliul Bisericilor.

* * *

CĂTRE COMISIA CONSTITUȚIONALĂ
CĂTRE PREZIDIUL SOVIETULUI SUPREM al URSS
CĂTRE SOVIETUL MINIȘTRILOR al URSS

...Prin neprihănire se întărește un scaun de domnie. Prov. 16: 12

În aceste zile, când țara noastră se află în ajunul unui eveniment remarcabil pentru tot poporul, — adoptarea noii Constituții a URSS, care va determina pentru o perioadă îndelungată viața și activitatea întregului popor — noi, credincioșii de credință evanghelico-baptistă, fiind ani de-a rândul victime ale unei uimitoare inegalități în drepturi și ale unor oprimări neîntrerupte, facem încă o încercare (a treia deja) de a convinge organele supreme ale statului nostru de necesitatea urgentă a unor schimbări radicale privind acordarea unei autentice libertăți de conștiință fiecărui cetățean și anume: necesitatea consfințirii constituționale a egalității juridice a cetățenilor, indiferent de convingeri.

Cu părere de rău, inegalitatea constituțională în ce privește drepturile cetățenilor, inegalitate care persistă de mai multe decenii, a fost trecută în proiectul noii Constituții fără modificări substanțiale. Ne întristează foarte mult faptul că noua lege nu plănuiește schimbări pozitive, nici nu prevede alte forme de relații între biserică și stat, decât cele stabilite în perioada cultului personalității.

În ce constă, după părerea noastră, această inegalitate?

Această inegalitate există chiar în articolul 52 din proiectul Constituției, destinat să garanteze cetățenilor libertatea de conștiință. În acest articol dreptul credincioșilor de „a îndeplini ritualurile“ nu echivalează câtuși de puțin cu dreptul ateilor de „a face propagandă ateistă“.

Este absolut imposibil să distingem aici evidenta inegalitate în drepturi a credincioșilor și ateilor, dacă luăm articolul 52 rupt din

---

„Foaia frățească“, 1977, nr. 4

contextul tuturor articolelor ce constituie atât baza sistemului social-politic și economic în general, cât și totalitatea drepturilor și libertăților cetățenilor în particular. Anume aici noi, credincioșii, ne trezim în starea de cetățeni lipsiți cu desăvârșire de orice drepturi, în timp ce ateiștii, ca atare, dispun de posibilități absolut nelimitate.

De exemplu: proiectul Constituției (art. 34) proclamă egalitatea cetățenilor în fața legii „indiferent de origine etnică.., sex, studii... atitudinea față de religie“ etc. și tot aici, articolul 6, afirmă:

„Forța conducătoare și diriguitoare a societății sovietice, nucleul sistemului ei politic, al tuturor organizațiilor de stat și obștești, este Partidul Comunist al Uniunii Sovietice“.

Prin urmare, Constituția acordă o prioritate absolută luptătorilor împotriva religiei, transformând, astfel, întreaga țară într-un stat de tip specific, ce luptă împotriva credinței în Dumnezeu, adică — într-un stat cu drepturi inegale.

De ce spunem: „luptători împotriva religiei“?

Pentru că Partidul Comunist este un partid ateist în esența lui și pentru că în Statutul lui, care e obligatoriu pentru a fi respectat de fiece membru, se menționează:

„art. 2. Membrul de partid este dator...

d) ...să ducă o luptă hotărâtoare cu... prejudecățile religioase...“

Inegalitatea în drepturi este prezentă și în alte articole din proiectul Constituției. De exemplu, drepturile prevăzute în art. 50 se acordă, în fond, numai ateilor. El sună astfel:

„...În scopul consolidării orânduirii socialiste, cetățenilor URSS li se garantează libertatea cuvântului, a presei, a întrunirilor... Pentru realizarea acestor libertăți politice, oamenilor muncii și organizațiilor li se acordă edificii publice, străzi și piețe, se asigură o amplă răspândire de informații și posibilitatea utilizării tiparului, a televiziunii și a radioului“.

Toate aceste drepturi se acordă numai în scopul consolidării orânduirii socialiste și deci — ateiste, deoarece socialismul, conform ideologiei dominante din țara noastră, se consideră drept prima fază de construire a unei societăți nereligioase, pentru care religia este un „narcotic“ și „opiu al poporului“. (Bineînțeles, fiind creștini, noi considerăm aceste definiții injuste și profanatoare.) În condițiile date însăși existența credincioșilor este apreciată ca un obstacol în calea atingerii țelului, iar orice predică religioasă activă — drept o intenție de subminare și de slăbire a sistemului socialist. De aceea complexul drepturilor constituționale nu poate fi nicidecum aplicat în favoarea credincioșilor, el servind în mod exclusiv interesele consolidării orânduirii socialiste.

Înmânând ateismului sceptrul suveran, Constituția asigură iarăși prioritatea lui față de religie, superioritatea necredincioșilor față de cei credincioși, dominația partidului asupra bisericii. Și ateismul folosește din plin toate aceste priorități, ilegale în esența lor. Altfel, de ce ateismul locuiește în palate luxoase, iar creștinismul în cocioabe sărăcăcioase? De ce ateismului i se atribuie rolul de judecător, iar creștinismului — rolul de acuzat? Ateismul deține întreaga industrie propagandistică de stat, iar credincioșilor le revine doar „îndeplinirea ritualurilor“? De ce ateismul vorbește în fața teleobiectivelor și radiomicrofoanelor, iar bisericii i se pune lacăt la gură? De ce, într-o perioadă extrem de scurtă, numai din frățietatea noastră au fost arestați peste o mie de credincioși? De unde ne-au apărut mai bine de zece martiri ai credinței? Din ce cauză au fost confiscate mii și mii de exemplare de literatură duhovnicească? Și, în sfârșit, de ce sunt atâtea zeci de locașuri de rugăciune confiscate și milioane de ruble amendă?

Fiind o teorie creată artificial pentru justificarea abuzului de atotîngăduință, ateismul a devenit o dogmă impusă prin forță, ce îndreptățește lupta administrativă a ateilor împotriva cetățenilor credincioși. Astfel, milioane de oameni sunt nevoiți să declare, adesea contrar propriei conștiințe, un război bisericii și lui Dumnezeu (război nici pe departe ideologic) și să-și asume răspunderea inevitabilă pentru urmările rele ale acestei nedreptăți.

Când pentru o persoană oficială sau pentru un apărător al legii chestiunea atitudinii față de religie și de credincioși devine întrebarea hamletiană „a fi sau a nu fi?“ — adică a intra în componența nucleului de conducere ori a fi înlăturat din el —, atunci nu mai pre-

Închisoarea „Krestî“, în care nu numai că s-au aflat mulți slujitori credincioși, ci și-au dat și viața pentru lucrarea lui Dumnezeu. Sankt Petersburg

valează legile și considerațiile umanității, ci interesele ateiste și, la prima cerință a autorităților superioare, persoana oficială devine un persecutor autentic;

judecătorul îl va condamna negreșit pe credinciosul nevinovat pentru o viață realmente virtuoasă;

medicul psihiatru îl va declara pe credincios alienat mintal și-l va interna într-un spital de psihiatrie specializat;

pedagogul va crea la școală o atmosferă insuportabilă în jurul copiilor din familiile credincioșilor;

rectorul îl va elimina din institut pe studentul ce nu se dezice de Dumnezeu;

șeful întreprinderii îl va retrograda pe credincios sau îl va și concedia;

conducerea închisorii și a lagărului, pe lângă rigorile regimului de detenție, le vor crea condiții insuportabile întemnițaților credincioși,

iar jurnalistul va scrie despre credincioși articole de clevetire.

Astfel se procedează întotdeauna și la toate nivelurile.

Și pretutindeni se vor formula motivări false și nu se va face nici un fel de judecare neutră, căci ea nu există!

De fapt însă întemeietorii și conducătorii statului nostru înțelegeau prea bine în ce constă adevărata libertate de conștiință. Iată ce scria V. D. Bonci-Bruievici — directorul administrativ al Consiliului Comisarilor Poporului (SOVNARKOM), unul dintre semnatarii Decretului despre separarea bisericii de stat din 23 ianuarie 1918.

„Sectanții sunt persecutați, pentru că, împreună cu rascolnicii, râvnesc demult să trăiască o viață măcar parțial după bunul lor plac. Sectanții și rascolnicii se exprimau și se exprimă întotdeauna prin cuvinte diferite, dar în care transpare fără echivoc unul și același gând: «Noi dorim să ne rugăm și să ne mărturisim credința în felul nostru, așa cum ne dictează conștiința — zic ei. — Noi dorim să ne adunăm oricând și oriunde vom crede de cuviință. Noi dorim — zic ei — să predicăm atât în adunările noastre, cât și în alte locuri ceea ce ne îndeamnă rațiunea. Vrem, în fine, să scriem, să transcriem, să tipărim cu tipare vechi și noi, precum și să difuzăm pretutindeni scrierile, epistolele și cărțile noastre, pe care le considerăm utile...»

Manifestarea liberă a convingerilor propriei conștiințe are drept urmare asocierea la fel de liberă a oamenilor de aceeași credință (sau a necredincioșilor) în grupuri, asociații, biserici. Aceste biserici, acumulând fonduri din banii strânși la colectă de membrii lor, trebuie să aibă o casierie proprie, din care să acorde ajutorul necesar enoriașilor nevoiași, să asigure salariile slujitorilor cultului, să închirieze sau să construiască locașuri de închinăciune, să finanțeze tipărirea cărților, a foilor volante etc...

Religia trebuie să constituie o chestiune individuală a fiecărui om. Legea nu trebuie să intervină în nici un caz în această sferă a vieții omenești“ (Bonci-Bruievici, Opere alese, M., 1959, vol. I, p. 244-245).

Cu toate acestea legea cultelor din 1929 s-a amestecat în viața bisericii. Ea interzicea activitatea bisericii în afara caselor de rugăciune; interzicea a se acorda ajutor material coreligionarilor nevoiași, nu permitea editarea literaturii duhovnicești. Legea a stabilit conducerea practică a bisericii de către administrația ateistă și a interzis în genere cetățenilor credincioși orice inițiere a activității religioase fără o prealabilă punere sub control a adunării prin înregistrarea ei. Cea mai mică încălcare a acestei legi injuste e urmată pe loc de aplicarea legii urmăririi penale. Astfel biserica oficială devine vasala ateismului statal, iar cea neoficială este supusă persecuțiilor.

Trei instrucțiuni secrete (din anii 1931, 1961, 1968) încalcă și mai mult drepturile și libertățile credincioșilor. Și recenta negare a existenței lor de către solida agenție TASS* demonstrează o dată în plus că existența lor este complet ilegală.

Sunt bine cunoscute și afirmațiile Președintelui Consiliului Comisarilor Poporului (SOVNARKOM), V. I. Lenin:

„Este absolut inadmisibil să se facă vreo deosebire între cetățeni privind drepturile lor în funcție de credințele lor religioase. Din actele oficiale trebuie categoric lichidate chiar și orice referiri la cutare sau cutare credință religioasă a cetățenilor... Asociațiile bisericești și religioase trebuie să devină asociații absolut libere, independente de puterea de stat, ale unor cetățeni, adepți ai acelorași concepții“ (Opere complete, vol. XII; p. 155).

„Fiecare om trebuie să aibă deplina libertate nu numai de a profesa orice credință, ci și de a propaga și de a-și schimba credința. Nici un funcționar nu trebuie să aibă dreptul nici măcar de a-l întreba pe cineva de ce religie este: aceasta e o chestiune de conștiință și nimeni nu are dreptul să se amestece aici“ (Opere complete, vol. VII, p. 196).

Așadar, „să nu întrebe“, „să nu se amestece“, precum și „din actele oficiale trebuie categoric lichidate chiar și orice referiri la cutare sau

---

*Ziarul „Известия“ („Știri“), nr. 141 (18596), 16 iunie 1977, articolul „Утверждения, противоречащие действительности“ („Afirmații ce contrazic realitatea“). TASS – Agenția Telegrafică a Uniunii Sovietice.

Întâlnirea membrei Consiliului Rudelor celor Întemnițați Z. I. Vilcinskaia. Brest, 1987

La stânga:
S. G. Ghermaniuk
la I. E. Ivașcenko
în surghiun
(loc. Zâreanka,
Iakutia)

La dreapta:
E. N. Pușkov
în exil
1988

cutare credință religioasă“!

Dar ce se întâmplă în realitate?

În ultimele decenii au fost organizate comisii speciale pentru culte pe tot teritoriul țării, care au împânzit tot aparatul puterii de stat. Împreună cu împuterniciții pentru problemele religioase, aceste comisii au o singură atribuție: să se amestece în treburile bisericii, să interogheze și să strângă informații de la credincioși, să-i ancheteze, să-i urmărească și să-i persecute.

Scopul practic al creării acestor comisii este lupta cu orice tentativă de manifestare a libertății din biserica oficială și oprimarea bisericii nesupuse cenzurii.

Formal aceste comisii se consideră obștești, dar pretutindeni ele sunt prezidate de locțiitorii președinților Sovietelor locale ori de secretarii comitetelor executive. La lucrările comisiilor participă membrii comitetelor orășenești și ale comitetelor raionale, lucrători ai KGB-ului, ai procuraturii și ai miliției, lucrători medicali, învățători etc. În sarcina lor intră „exercitarea unei supravegheri permanente a activității organizațiilor religioase și a preoțimii“. Comisiile prezintă spre examinare Sovietelor locale (din care fac parte și membrii comisiilor) propuneri vizând „tragerea la răspundere a persoanelor vinovate de încălcarea legislației cultelor“.

Aceste comisii dau dispoziții întreprinderilor, instituțiilor, serviciilor de exploatare a locuințelor, comitetelor de stradă, instituțiilor de învățământ, sindicatelor și altor organizații să-i țină sub observație permanentă pe toți credincioșii, oriunde s-ar afla ei.

Iată ce scrie locțiitorul președintelui comitetului executiv L. Arhipkina în articolul „Охраняя права“ („Apărând drepturile“) (ziarul „Заря“ [„Zorile“], ianuarie 1975):

„Comisia a întocmit un plan de lucru cu privire la credincioși. Fiecărui membru al ei i s-a repartizat un anumit număr de credincioși. Comisia a stabilit pentru fiecare credincios o fișă specială, care să reflecte datele personale: naționalitatea, vârsta, adresa credinciosului, a locașului de închinare, etc. Lucrul acesta va da posibilitatea să se știe când, unde și ce face credinciosul...“*

Dar iată conținutul unei dispoziții ce a fost dată de o astfel de comisie întreprinderilor din or. Harkov:

Cum se poate îmbina

Secretarului
organizației de partid.
Președintelui Comitetului
sindical de uzină

16–XI–’73

În vederea efectuării controlului privind respectarea legislației cultelor, vă rugăm să ne prezentați lista credincioșilor angajați la întreprinderea dvs. În listele cu datele de la 1 decembrie 1973 se va indica: numele de familie, prenumele și prenumele tatălui (complet), anul nașterii, specialitatea, credința la care aparține și prin ce manifestă nerespectarea legislației cultelor.

De asemenea e necesar să se indice schimbările ce au avut loc în 1973 în statele muncitorilor credincioși. Despre schimbările posibile în 1974 în chestiunea sus-menționată vă rugăm să ne comunicați suplimentar.

Listele trebuie prezentate nu mai târziu de 10 decembrie 1973 și adresate președintelui comisiei comitetului executiv raional pentru respectarea legislației cultelor.

Secretarul comitetului executiv — președintele comisiei pentru problemele cultelor din sectorul Okteabrski, or. Harkov —

(Kașina)

---

* Informațiile sunt extrase din cererea creștinilor din r-nul Kacirî, regiunea Pavlodar.

Întâlnirea slujitorului Consiliului Bisericilor I. I. Antonov

Întoarcerea din închisoare a slujitorului Consiliului Bisericilor M. I. Horev (19 decembrie 1986)

această totală lipsă de drepturi și persecuțiile credincioșilor cu următoarele promisiuni:

„Dar iată că nu mai e departe timpul când tuturor li se va asigura libertatea deplină de a crede în ce vor, de a profesa orice religie doresc. Va sosi timpul... când biserica va fi cu desăvârșire separată de stat. Toți se vor bucura de dreptul de a se întruni liber, de a vorbi și a predica liber și pretutindeni ceea ce vor. Fiecare va avea dreptul să tipărească în mod absolut liber și să propage pe întreg pământul orice i-ar dori inima...“ (V. D. Bonci-Bruievici, Opere alese, vol. I p. 189-199, M., 1959).

Viața ne dovedește că și promisiunile citate, și recentul Act de la Helsinki, și Pactele internaționale în vigoare privind drepturile omului — toate sunt fără putere în fața practicii atotdistrugătoare a ateismului. Strivind în om porunca „să iubești pe Dumnezeul tău“, ateismul n-a putut să nu strivească și porunca legată de ea „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți“. Iar când renunțarea la Dumnezeu și la demnitatea umană capătă un caracter de masă, atunci orice lege pozitivă își pierde puterea.

În această ordine de idei, nu putem trece sub tăcere nici metoda cea mai odioasă de oprimare a bisericii — ampla pătrundere în ea a Comitetului Securității de Stat, cu scopul de a lua în mâinile sale conducerea bisericii din interior.

Începutul infiltrării forțate datează încă de la sfârșitul anilor ’20, dar a luat o deosebită amploare în perioada represaliilor de masă și în special în perioada războiului, precum și în cea postbelică. Această operație metodică a durat mai mult de patruzeci de ani, până ce slujitorii care au acceptat să colaboreze cu KGB-ul și cu Consiliul Afacerilor Religioase s-au văzut plasați temeinic aproape în toate posturile de răspundere ale bisericii oficiale, a cărei conducere se află acum deja în întregime într-o absolută unitate cu organele amintite fiind pe deplin dirijată de ele.

Și unii și alții sunt nevoiți să ascundă după un văl gros al tainei alianța încheiată între ei înțelegând prea bine că toți oamenii — atât credincioși, cât și necredincioși — consideră drept crimă o astfel de colaborare.

În aceste condiții, frățietatea noastră renăscută, care, după ce și-a curățat cugetul prin pocăință, rămâne, cu prețul multor jertfe, pe calea slujirii independente lui Dumnezeu, este considerată de organele KGB-ului și de Consiliul Afacerilor Religioase drept o ispită primejdioasă pentru alții, drept un pericol de a pierde controlul asupra bisericii în general. Iată de ce și-au îndreptat ei acum toate eforturile pentru a duce frățietatea noastră cu orice preț la o similară dependență de ateism.

Rămânând consecvent pe poziția loialității și a atitudinii pozitive față de stat, suntem totuși nevoiți să refuzăm colaborarea ilegală ce ni se impune, mărturisind totodată că n-o facem dintr-o simplă încăpățânare, ci, deoarece ea determină un sfârșit tragic al destinului nostru de creștini, iar credința noastră își pierde orice sens.

Toate cele expuse anterior demonstrează că și discriminarea constituțională a credincioșilor, și legile antibisericești, și actele subordonate legii, și Consiliul pentru culte, și comisiile

Copiii îl întâmpină pe tatăl lor întemnițat
A. S. Kravciuk. 1973

Slujitorul Consiliului Bisericilor S. N. Misiruk
în mijlocul rudelor și prietenilor apropiați. Bălți, 1985

speciale de supraveghere a cultelor precum și Comitetul securității de stat — toate sunt mobilizate pentru a lupta cu religia pe cale exclusiv administrativă. Și avem ca rezultat persecuțiile neîntrerupte și de pretutindeni ale credincioșilor.

Dându-ne seama pe deplin de toată gravitatea problemei create nu din vina credincioșilor, totuși înțelegem prea bine toți necesitatea soluționării ei urgente. Și poate fi soluționată luându-se măsuri constructive în vederea restabilirii unei autentice libertăți de conștiință a cetățenilor, care poate fi obținută numai:

anulând legislația discriminatorie a cultelor,

desființând comisiile antireligioase,

precum și interzicând oricăror organe de stat să controleze biserica, interzicere făcută în favoarea independenței și autoadministrării bisericii.

Considerăm că o asemenea rezolvare va avea numai consecințe pozitive pentru stat și pentru societate și suntem de părerea că premisele trebuie să fie create de noua Constituție.

Propunem de asemenea să se consfințească constituțional, bunăoară, asemenea principii:

1. Cetățenilor URSS li se garantează libertatea conștiinței.

În privința ideologiei religioase și a celei ateiste statul ia o poziție neutră.

2. Asociațiile și uniunile de orientări religioase și ateiste sunt independente de stat și beneficiază de statut de asociații particulare cu drept de posesiune a proprietății sociale.

Constituirea, activitatea și propagarea ideilor acestor asociații sunt permise fără nici o restricție, întrucât ele nu sunt însoțite de încălcarea codului de stat, unic pentru toți cetățenii.

3. Școala (inclusiv cea superioară) e neutră față de religie și față de ateism.

Garantarea studierii ideologiei ateiste se realizează pe bază facultativă (benevole).

Cu tot respectul —
CONSILIUL
BISERICILOR
creștinilor
evanghelici baptiști

14 august 1977

I. I. Antonov în surghiun.
Loc. Teia, ținutul Krasnoiarsk

Biserica Novomoskovsk-Uzlovaia
îl întâmpină pe prezbiterul
P. D. Goloșceapov.

Slujitorul bisericii din Leningrad
M. A. Azarov, eliberat
din închisoare, în mijlocul
tineretului bisericii din or. Valga

SUPLIMENT

Lucrătorii cuvântului tipărit,
care au suferit întemnițare pentru munca
în editura „Hristianin“

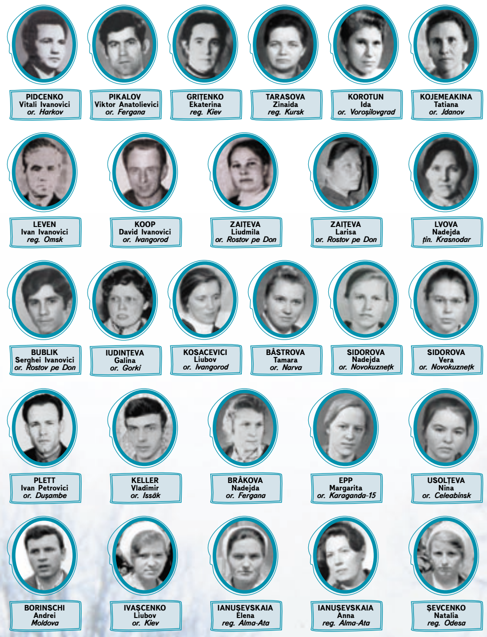

PIDCENKO
Vitali Ivanovici
or. Harkov

PIKALOV
Viktor Anatolievici
or. Fergana

GRIȚENKO
Ekaterina
reg. Kiev

TARASOVA
Zinaida
reg. Kursk

KOROTUN
Ida
or. Voroșilovgrad

KOJEMEAKINA
Tatiana
or. Jdanov

LEVEN
Ivan Ivanovici
reg. Omsk

KOOP
David Ivanovici
or. Ivangorod

ZAIȚEVA
Liudmila
or. Rostov pe Don

ZAIȚEVA
Larisa
or. Rostov pe Don

LVOVA
Nadejda
țin. Krasnodar

BUBLIK
Serghei Ivanovici
or. Rostov pe Don

IUDINȚEVA
Galina
or. Gorki

KOSACEVICI
Liubov
or. Ivangorod

BÂSTROVA
Tamara
or. Narva

SIDOROVA
Nadejda
or. Novokuzneţk

SIDOROVA
Vera
or. Novokuzneţk

PLETT
Ivan Petrovici
or. Dușambe

KELLER
Vladimir
or. Issâk

BRÂKOVA
Nadejda
or. Fergana

EPP
Margarita
or. Karaganda-15

USOLȚEVA
Nina
or. Celeabinsk

BORINSCHI
Andrei
Moldova

IVAȘCENKO
Liubov
or. Kiev

IANUȘEVSKAIA
Elena
reg. Alma-Ata

IANUȘEVSKAIA
Anna
reg. Alma-Ata

ȘEVCENKO
Natalia
reg. Odesa

- „...Înțelegeți care este voia Domnului“
- Statutul Uniunii Bisericilor CEB
- Consiliul Rudelor Întemnițaților
- Secția de mijlocire a CIB CEB
- Editura „Hristianin“ a CIB CEB
- Păziți-vă...
- Problema înregistrării și mântuirea noastră
- Mare este biruința Domnului!

ИЩИТЕ ГОСПОДА КОГДА МОЖНО НАЙТИ ЕГО
МЫ ПРОПОВЕДУЕМ
ХРИСТА
РАСПЯТОГО

Un grup de credincioși ai bisericii de la Uzlovaia în căt. Rodkino (GH. K. KRIUCIKOV șade al 5-lea din dreapta).

„...Înțelegeți care este voia Domnului“

Efes. 5: 17

> *...Ungerea, pe care ați primit-o de la El, rămâne în voi... ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună...* 1 Ioan. 2: 27

Vă salutăm cu pacea și dragostea lui Isus Hristos, scumpi frați și surori! Trecând împreună prin momente de grea cumpănă, ne rugăm neîncetat pentru dumneavoastră și Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru credința încercată în prigoniri, pe care o aveți și care se răspândește în lume.

În decursul a zece ani frățietatea noastră trăiește în condițiile unei stări excepționale neanunțate. Persecuțiile ce au survenit depășesc cu adevărat orice fantezie. După numărul condamnaților pentru convingeri, creștinii evanghelici baptiști se plasează pe locul întâi (mai bine de o mie de persoane). După sârma ghimpată sunt aruncați nu numai slujitorii, ci și tinere, și mame cu mulți copii. Au fost confiscate o mulțime de case de rugăciune. Adunările creștinilor sunt împrăștiate. Slujitorii bisericilor și credincioșii activi sunt supuși urmăririlor sistematice. Copiii din familii de credincioși sunt incluși la școală într-o listă specială. În orice vreme, ziua ori noaptea, în casele noastre vin oaspeți nepoftiți ba pentru verificarea actelor, ba pentru arest ori pentru percheziție. Ca probe materiale ale „criminalității“ noastre, se confiscă toată literatura duhovnicească, orice foaie pe care cuvântul Dumnezeu e scris cu literă mare. Suntem lipsiți complet de posibilitatea folosirii serviciilor de comunicație poștală, telegrafică și

---

„Foaia frățească“, 1972, nr. 1

telefonică, întrucât se ascultă și se controlează totul în scopul luptei împotriva bisericii. Aproape 90% din toate articolele din ziare pe tema luptei cu religia sunt îndreptate anume împotriva frățietății noastre și sunt dovada unui asemenea război împotriva credincioșilor.

Noi n-am provocat prigonirile, căci nu încălcăm legea, nu facem nimic rău. Ci am pășit pe calea ascultării de Dumnezeu și-atunci marea s-a dezlănțuit.

Cum trebuie să întâmpinăm această stihie? Se va găsi printre noi un Ecleziast, a cărui înțelepciune ne va sugera hotărârea dreaptă? Lăudat fie Dumnezeul cel veșnic! Căci cu noi este Cel care e mai mare decât Solomon. Prin Duhul Sfânt locuiește în noi chiar Hristos. Prin jertfa Sa El a dovedit că biruința vine din dragostea plină de sacrificiu, iar înțelepciunea — din ascultarea de voia lui Dumnezeu. Învățați de El, noi vom birui răul prin bine, vom întâmpina ura cu dragoste, clevetirii îi vom opune adevărul și o vom face cu blândețe și smerenie.

Însă acolo unde este vorba de sfințenia noastră, de apărarea Evangheliei lui Hristos ori de chestiunile vieții interioare a bisericii, suntem chemați să fim hotărâți și neclintiți (Gal. 2: 4, 5; 1: 8, 9; Luc. 10: 19). Un altul, în timpul prigoanelor, nu se sfătuiește cu ungerea sfântă care este în el, ci cu firea înfricoșată, care îl îndeamnă uneori să se umilească chiar înaintea diavolului. Și acest geamăt al firii îl ia drept „cea mai înaltă“ stare duhovnicească, invocând cuvintele Scripturii: „Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două“. Dar oare e scris: dacă te silește cineva să faci cu el un păcat, fă cu el două?! Oare nu pentru noi se spune: „fără să vă lăsați înspăimântați de potrivnici“, „împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi“?

Așadar, preaiubiților, să tindem a împlini voia lui Dumnezeu în toate împrejurările îmbinând în mod chibzuit înțelepciunea cu simplitatea, blândețea cu fermitatea, dragostea cu bărbăția, căci în Hristos Isus am fost îmbogățiți în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință... așa că nu ducem lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos (1 Cor. 1: 5, 7).

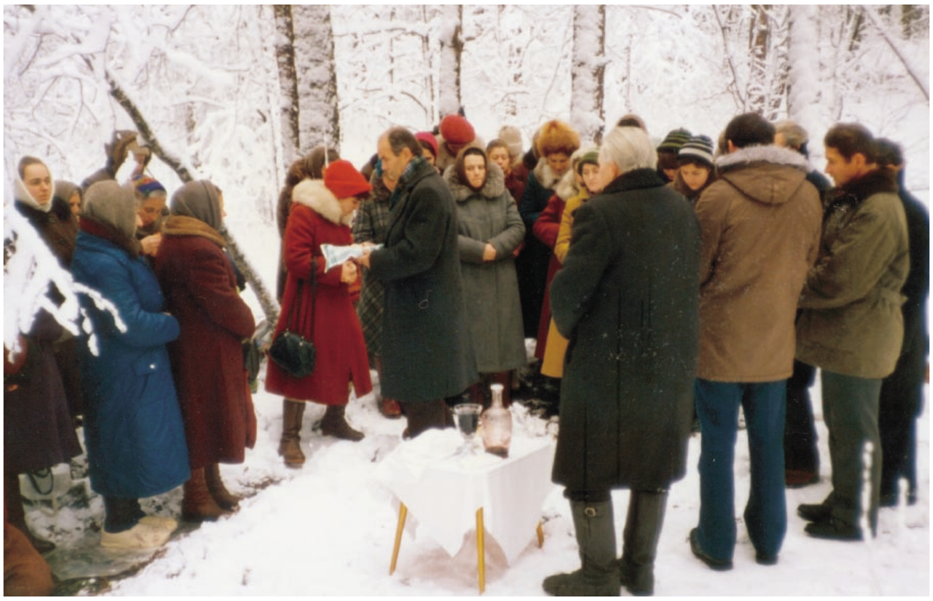

Cina Domnului în pădure. Kiev

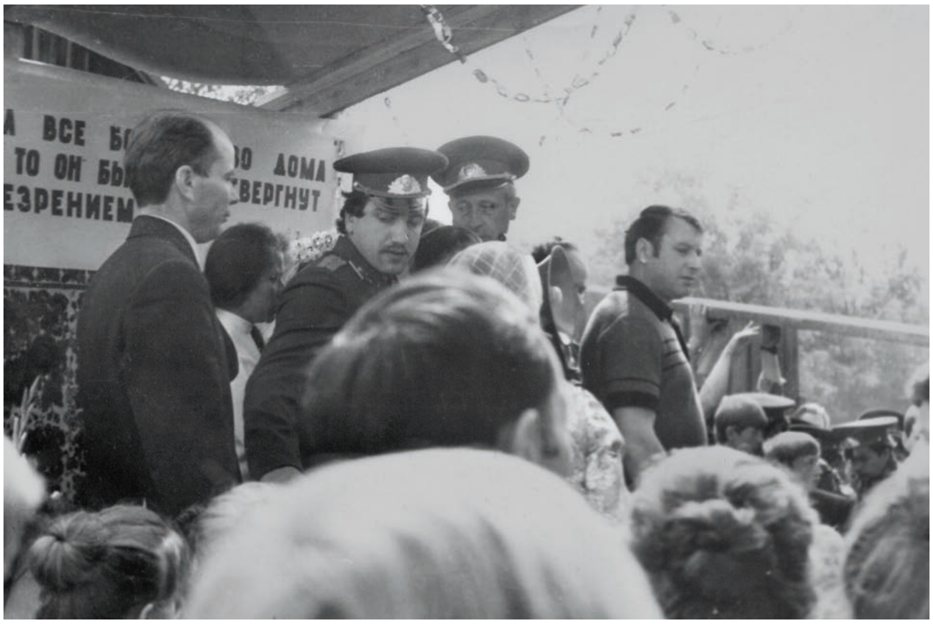

Împrăștierea adunării prilejuite de binecuvântarea căsătoriei. Breansk, 1978

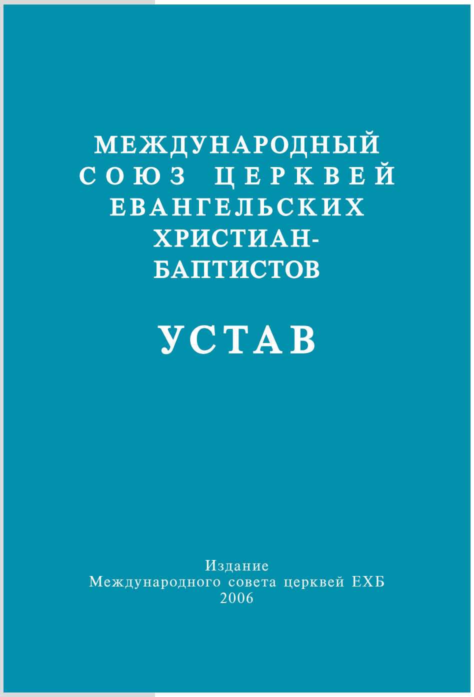

МЕЖДУНАРОДНЫЙ
СОЮЗ ЦЕРКВЕЙ
ЕВАНГЕЛЬСКИХ
ХРИСТИАН-
БАПТИСТОВ

УСТАВ

Издание
Международного совета церквей ЕХБ
2006

STATUTUL
Uniunii Bisericilor CEB

1965

Statutul Uniunii Bisericilor CEB a fost adoptat de adunările frățietății în anul 1965 (drept mărturie servesc numeroasele scrisori ale Comunităților regionale și ale bisericilor locale). În acest Statut sunt date contururile principale ale frățietății noastre. El reprezintă ca și cum o schiță a structurii noastre pur exterioare și dă societății o idee clară despre noi. În el se dă răspuns oricui ne cere socoteală de nădejdea care este în noi și de orânduirea frățietății noastre.

Au trecut deja mai bine de patru decenii. În această perioadă în țara noastră s-au schimbat șase cârmuitori, s-a schimbat sistemul social, a fost anulată legislația precedentă a cultelor religioase, iar Statutul nostru rămâne același, pentru că e întemeiat mai întâi de toate pe Cuvântul lui Dumnezeu, iar el este neschimbat.

Statutul nostru este un mic document al unei mari credințe, căci, punându-ne nădejdea în dragostea lui Dumnezeu, în dărnicia și atotputernicia Lui, prin credință, noi am introdus în Statut noțiuni și lucruri pe care frățietatea încă nu le avea, dar de care ducea o mare lipsă. Și ce anume?

— Noi am scris despre independența bisericii — și Dumnezeu ne-a dăruit-o;

— despre copii în biserică — și El i-a adus;

— despre literatură — El ne-a dat și editură;

— despre cursurile biblice — și aici avem succes.

Acest Statut a recunoscut numai autoritatea lui Hristos drept unica autoritate deplină în biserică (Efes. 4: 15, 16). Și să nu fie pe steagul trezirii un alt nume decât Numele lui Isus Hristos!

Cererile bisericilor privind adoptarea Statutului UB CEB

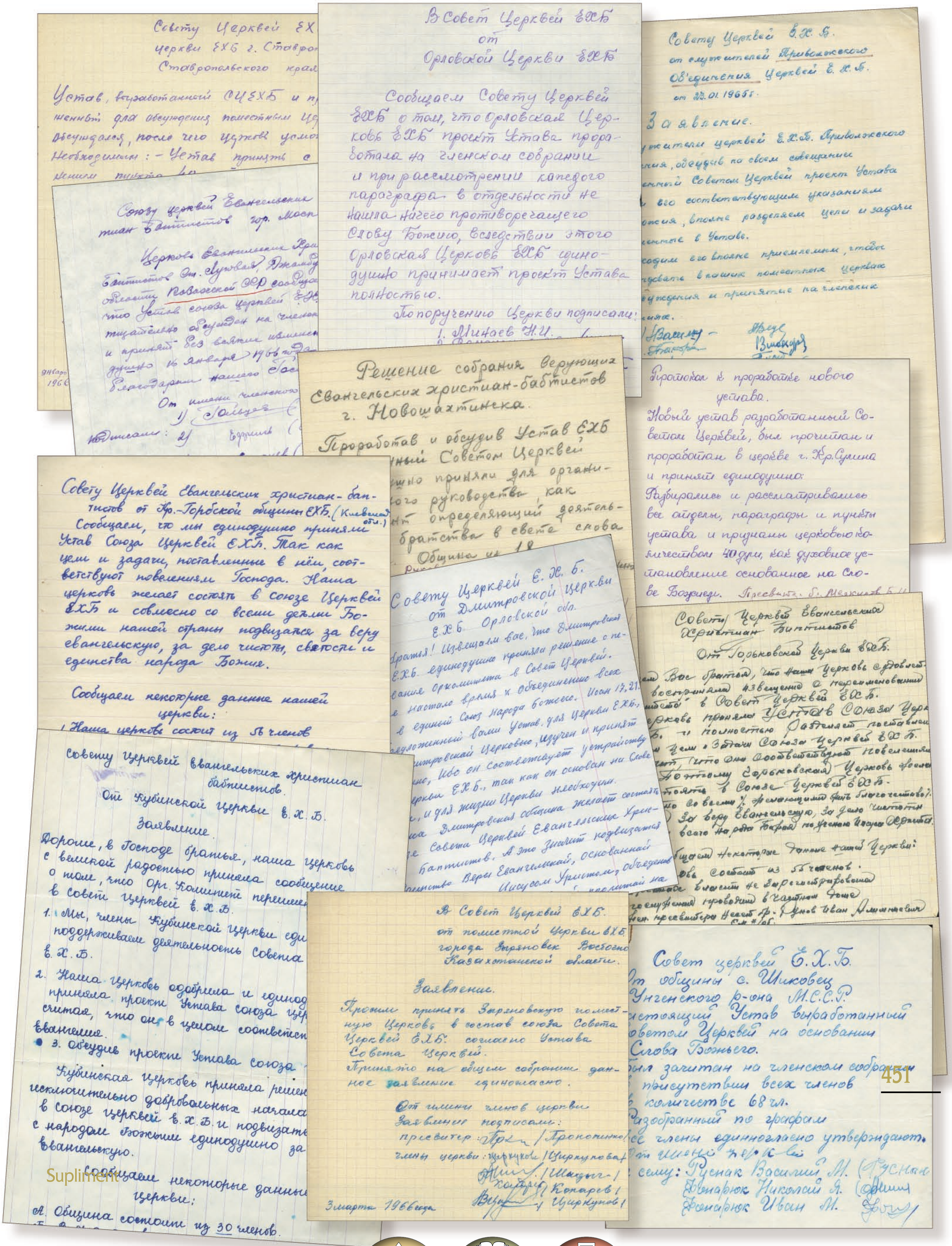

Совету Церквей ЕХ
церкви ЕХБ г. Ставро
Ставропольского кра

Устав, выработанный СЦЕХБ и п
женный для обсуждения поместным Ц
обсуждался, после чего церковь усмо
Необходимым: - Устав принять с
нением пункта 40

9 марта
1966

Союзу церквей Евангельских
тиан Баптистов гор. Моск

Церковь Евангельских Хри
Баптистов Ст. Луговая, Джамбу
области Казахской ССР сообща
что Устав союза церквей ЕХ
тщательно обсужден на членск
и принят без всяких измене
душно 16 января 1966 года
Благодарим нашего Гос

От имени членског
1) Гольцев (
подписали: 2/ Едзиев (

В Совет Церквей ЕХБ
от
Орловской Церкви ЕХБ

Сообщаем Совету Церквей ЕХБ о том, что Орловская Церковь ЕХБ проект Устава проработала на членском собрании и при рассмотрении каждого параграфа в отдельности не нашла ничего противоречащего Слову Божию, вследствии этого Орловская Церковь ЕХБ единодушно принимает проект Устава полностью.

По поручению Церкви подписали:
1. Минаев Н.И.

Совету Церквей Е.Х.Б.
от служителей Приволжского
Об'единения Церквей Е.Х.Б.
от 23.01.1966 г.

Заявление.

ужители церквей Е.Х.Б. Приволжского
ения, обсудив на своем совещании
нный Советом Церквей проект Устава
в его соответствующим указаниям
жения, вполне разделяем цели и задачи
енные в Уставе.
ходим его вполне приемлемым, чтобы
ядовать в наших поместных церквах
суждения и принятие на членских
ниях.

Решение собрания верующих
Евангельских христиан-баптистов
г. Новошахтинска.

Проработав и обсудив Устав ЕХБ
нный Советом Церквей
шно приняли для органи
ного руководства, как
нт определяющий деятель
братства в свете слова
Община из 18

Протокол к проработке нового
устава.

Новый устав разработанный Советом Церквей, был прочитан и проработан в церкве г. Кр. Сулина и принят единодушно:
Разбирались и рассматривались все отделы, параграфы и пункты устава и признаны церковью количеством 40 души, как духовное установление основанное на Слове Божием. Пресвитер. Б. Межинов Б. И.

Совету Церквей Евангельских христиан-баптистов от Кр.-Горбской общины ЕХБ. (Киевская обл.)
Сообщаем, что мы единодушно приняли Устав Союза Церквей ЕХБ. Так как цели и задачи, поставленные в нём, соответствуют повелениям Господа. Наша церковь желает состоять в Союзе Церквей ЕХБ и совместно со всеми детьми Божими нашей страны подвизаться за веру евангельскую, за дело чистоты, святости и единства народа Божия.

Сообщаем некоторые данные нашей
церкви:
1 Наша церковь состоит из 56 членов

Совету Церквей Е. Х. Б.
от Дмитровской церкви
Е.Х.Б. Орловской обл.
братья! Извещаем вас, что Дмитровская
Е.Х.Б. единодушно приняла решение о пе-
вание Оргкомитета в Совет Церквей.
е настало время к объединению всех
в единый Союз народа божего. Иоан 17, 21.
едложенный вами Устав для церкви ЕХБ.,
митровской Церковью, изучен и принят
нно, ибо он соответствует устройству
церкви Е.Х.Б., так как он основан на Слове
к, и для жизни Церкви необходим.
ма Дмитровская община желает состоять
е Совета Церквей Евангельских Хри-
Баптистов. А это значит подвизаться
единство Веры Евангельской, основанной
Иисусом Христом, объеденов

Совету Церквей Евангельских
Христиан Баптистов
От Горьковской Церкви ЕХБ.
ем Вас братья, что наша Церковь с удовлет-
восприняла извещение о переименовании
итета в Совет Церквей ЕХБ.
ерковь приняла Устав Союза Церк
Б. и полностью разделяет поставлен
цели и задачи Союза Церквей ЕХБ.
ает, что они соответствуют повелениям
Поэтому Горьковская Церковь желает
стоять в Союзе Церквей ЕХБ.
но со всеми 1/2 желающими жить благочестиво
за веру евангельскую, за дело чистоты
всего народа Божия по учению Иисуса Христа.
бщаем некоторые данные нашей Церкви:
овь состоит из 55 членов.
властьи не зарегистрирована
служения проводим в частном доме
пресвитера Некет бр. Рунов Иван Алимпиевич

Совету Церквей Евангельских христиан
баптистов.
От Кубинской Церкви Е. Х. Б.
Заявление.
Дорогие, в Господе братья, наша церковь
с великой радостью приняла сообщение
о том, что Орг. Комитет переиме
в Совет Церквей Е. Х. Б.
1. Мы, члены Кубинской церкви еди
поддерживаем деятельность Совета
Е. Х. Б.
2. Наша Церковь одобрила и единод
приняла проект Устава союза цер
считая, что он в целом соответсв
Евангелию.
3. Обсудив проект Устава союза
Кубинская церковь приняла решен
исключительно добровольных начала
в союзе церквей Е. Х. Б. и подвизать
с народом Божьим единодушно за
Евангельскую.
Сообщаем некоторые данны
церкви:
А. Община состоит из 30 членов.

В Совет Церквей ЕХБ.
от поместной Церкви ЕХБ
города Зыряновск Восточно
Казахстанской области.

Заявление.
Просим принять Зыряновскую поместную Церковь в состав союза Совета Церквей ЕХБ согласно Устава Совета Церквей.
Принято на общем собрании данное заявление единогласно.

От имени членов церкви
Заявление подписали:
пресвитер: /Прокопенко/
члены церкви: /Циркунова/
/Шадзит/
/Копарев/
/Циркунов/

3 марта 1966 года

Совет церквей Е.Х.Б.
От общины с. Шиковец
Унгенского р-она М.С.С.Р.
астоящий Устав выработанный
оветом Церквей на основании
Слова Божьего.
ыл зачитан на членском собрании
в присутствии всех членов
в количестве 68 чл.
Разобранный по графам
все члены единогласно утверждают.
От имени ч/к-вы
семью: Руснак Василий М. (Руснак
Бенарюк Николай Я.
Фенарюк Иван М.

Despre Statutul VSEHB

VSEHB, nedorind să părăsească calea abaterii de la adevăr și să pornească pe calea ascultării numai de Hristos, precum și înțelegând clar că, atâta timp cât se află în o asemenea stare, Consiliul Bisericilor nu va accepta să se unească cu el, a trimis în ultimul timp în rândurile frățietății noastre câteva scrisori, în care îi cheamă pe credincioși să se unească prin provincii fără a aștepta unirea conducătorilor, să se unească cu condiția recunoașterii VSEHB-ului, a congreselor și Statutului acestuia, care, zic ei, corespunde întru totul Cuvântului lui Dumnezeu.

În ceea ce privește Statutul, vrem să dăm unele explicații.

Nu ne-am fi referit la acest document, deoarece n-am vrut să atingem activitatea lor antievanghelică. Dar când ei se străduiesc să atragă bisericile noastre pe calea abaterii, considerăm necesar să explicăm întregii frățietăți a CEB că Statutul VSEHB e un document antievanghelic. E o consecință a compromisului păcătos cu lumea. Acest Statut, respingând autoritatea lui Hristos asupra bisericii, îi oferă lumii dreptul să aleagă și să numească, după bunul ei plac, slujitorii de bază în biserică: prezbiter, diaconi, membrii sfatului frățesc, predicatori. Iar lucrul acesta vine în contradicție cu Evanghelia și cu legea.

Să luăm doar un singur punct din paragraful 27 al Statutului VSEHB. În el se spune: „...biserica alege:

b) Sfatul bisericii, care este organul executiv pentru conducerea generală a comunității locale și pentru rezolvarea problemelor organizatorice, gospodărești, financiare ș. a., precum și pentru reprezentarea externă a bisericii în ceea ce privește chestiunile enumerate“.

S-ar părea: ce poate fi antievanghelic în faptul că VSEHB a numit sfatul bisericii organ executiv? Însă mreaja fatală e întinsă atât de rafinat, încât cel fără experiență nici nu va vedea că această identificare e destinată spre consolidarea de mai departe a legăturii dintre biserică și lume.

Vorba e că, potrivit Hotărârii Comitetului Executiv Central din Uniunea RSS și a Consiliului Comisarilor Poporului din 8 aprilie 1929, în fiece comunitate religioasă trebuie să fie ales un organ executiv în număr de 3 persoane. De fapt, acest organ e format de autorități, deoarece ele, conform Hotărârii sus-menționate, au dreptul de recuzare a membrilor organului executiv ales de biserică. Dar trebuie să știm bine că lor li se oferă acest drept de recuzare a membrilor organului executiv anume pentru că sarcina acestui organ nu este „conducerea generală a bisericii“, după cum se spune în Statutul VSEHB, ci administrarea bunurilor bisericii, primite uneori de la stat. În Hotărâre se spune clar că organul executiv se alege „pentru... funcțiile legate de administrarea și întrebuințarea obiectelor de cult“, și anume: încheierea contractelor „cu privire la angajarea paznicilor, la procurarea lemnelor, la repararea localului pentru rugăciune și a obiectelor de cult... precum și cu privire la arendarea încăperilor pentru adunările de rugăciune...“ (Hotărârea, punctele 11, 13).

Iar conducerea vieții duhovnicești a adunării trebuie pusă în sarcina sfatului bisericii, ai cărui slujitori, în virtutea legii despre separarea bisericii de stat, nu pot fi supuși recuzării. Și, lucrul cel mai important e că principiul separării bisericii de stat este unul dintre principiile de bază ale credinței noastre.

VSEHB a încălcat în mod grosolan acest principiu. În Statutul lor el a amestecat cu premeditare funcțiile organului ce administrează bunurile cu funcțiile organului care exercită conducerea duhovnicească a bisericii, fapt prin care a oferit dreptul de a-i recuza nu numai pe membrii organului executiv, ci și pe prezbiterii care conduc în mod vrednic biserica, pe învățători, pe diaconi și pe alți slujitori din sfatul bisericii.

Traducând în viață această practică vicioasă, VSEHB invocă legislația. A. V. Karev scria în una dintre scrisorile sale, citând Hotărârea: „În punctul 14 se spune: «organelor de înregistrare li se oferă dreptul de a recuza persoane

---

„Foaia frățească“, 1972, nr. 5

aparte din componența organului executiv...» În baza acestui punct sunt recuzați de împuternicit prezbiterii și membrii organului executiv aleși de adunare, oricum ar protesta bisericile“.

Apare întrebarea: oare VSEHB nu știe că legea nu oferă dreptul de recuzare a slujitorilor cultului?! Atunci de ce, ignorând legea și spre a fi pe placul ateiștilor, se transmite celor din afară stăpânirea asupra bisericii, ba se mai și consolidează lucrul acesta prin Statut?

Dar cel mai îngrozitor e că astfel nu numai legea e încălcată, ci și voia și cuvântul unicului Cap al Bisericii — Isus Hristos și lucrul acesta îi duce pe cei vinovați, care nu s-au pocăit de acest păcat, la pierderea harului și a vieții veșnice (Fapt. 3: 22, 23). Priviți cu ce teamă sfântă tratau chestiunea alegerii adevărații ucenici ai lui Hristos și cum învățau biserica: „...Alegeți dintre voi... bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune... Apoi au făcut următoarea rugăciune: «Doamne, Tu, care cunoști inimile tuturor oamenilor, arată-ne pe care... l-ai ales, ca să ia loc în slujba și apostolia aceasta...»“ (Fapt. 6: 3-6; 1: 24, 25).

Căci dacă împuternicitul îl recuză pe slujitor, pe care, la rugăciunile noastre, ni l-a arătat și l-a ales Însuși Dumnezeu, atunci ce valoare au pentru noi îndrumările Domnului? Oare nu lumea conduce o asemenea biserică? Sau, dacă, înainte de a ne ruga și a alege un slujitor, noi mergem după recomandări la lume, atunci de ce să mai cerem apoi îndrumarea Domnului? Nu e oare aceasta o biserică cârmuită de firea pământească?

În frățietatea condusă de VSEHB au fost înlocuiți aproape toți slujitorii de bază atât din centru, cât și din biserici și fiecare înțelege că nimeni n-ar încerca să recuze slujitorii, împotrivindu-se protestelor adunării, dacă lucrul acesta n-ar fi spre folosul ateiștilor. Anume din această cauză sunt recuzați slujitorii plini de Duh Sfânt: ca să fie numiți în locul lor cei care sunt într-o strânsă legătură cu lucrătorii diferitelor organe și sunt, în esență, turnători cu privire la viața bisericii și a credincioșilor, fiind întrebuințați de atei în lupta cu biserica.

Îmbinată cu prigonirile, o asemenea înlocuire și o astfel de denunțare au dus frățietatea la cele mai nefaste urmări. Rândurile ei s-au micșorat cu aproape două treimi. Bisericile au îmbătrânit mult. Zeci de mii de copii și tineri de-ai noștri au rămas nu numai după ușile caselor de rugăciune, ci și după ușa Împărăției cerurilor, fără a mai vorbi de lipsa de roade duhovnicești și de faptul că biserica nu-și îndeplinea principala misiune: a propovădui păcătoșilor mântuirea.

Alte rezultate nici nu puteau fi. Acolo unde, în ceea ce privește conducerea, Hristos este pus pe ultimul loc, iar pe primul loc stăpânesc dușmanii Lui — poți să aștepți pieirea sufletelor și dezastrul duhovnicesc.

Biserica este vie și puternică numai atunci când e sfântă și nu depinde de nimeni, decât numai de Hristos. Primul și ultimul loc în ea Îi aparține numai Lui! El este Cel dintâi și tot El e Cel de pe urmă. El este Alfa și tot El este Omega.

Autoritatea lui Hristos în Biserică este suverană. El n-o împarte cu nimeni și nu îngăduie nici un fel de concurență. Hristos nu răspunde la semicredincioșia noastră cu semiprezența Sa și, când în viața duhovnicească noi dăm această autoritate altora, El ne părăsește cu totul, deși ne rămân unele semne exterioare ale prosperării și evlaviei aparente. Adevărul acesta ni-l mărturisește experiența profetică a bisericii laodiceene (Apoc. 3: 17-20).

Frățietatea noastră despărțită are nevoie de un singur lucru: de o adâncă zdrobire și pocăință pentru infidelitatea față de Hristos provocată de necredință și de frică. Ea are nevoie de întronarea lui Hristos și de unitatea în jurul Lui.

Cu regret, ascunzându-se după concesiile temporare și ademenitoare din partea lumii și dându-le drept pocăință, VSEHB continuă să inducă în eroare o parte considerabilă a frățietății, iar el însuși, împreună cu potentații acestei lumi, își depune, între timp, toate eforturile spre a înăbuși trezirea și a consolida în continuare stăpânirea lumii în biserică. Pentru același scop servește și Statutul lor.

De aceea pentru creștinii sinceri a porni pe calea pe care merge VSEHB și a recunoaște Statutul lui înseamnă a respinge Evanghelia lui Hristos. Căci e cu neputință să te conduci de două documente care se contrazic.

Și noi alegem Evanghelia.

Noi Îl alegem pe Hristos.

Lui Îi aducem osanale cu buzele, cu inimile și cu viața de acum și în veci. Amin.

După judecată escorta îl însoțește pe întemnițat spre mașină
(or. Șciucinsk, reg. Karaganda)

Consiliul Rudelor Întemnițaților

1964-1987

Frățietatea noastră a îndurat pretutindeni prigoniri pentru credincioșia față de Domnul. „...Aceste lucruri... nu s-au petrecut într-un colț“ (Fapt. 26: 26), de aceea s-a hotărât ca și grija frățească pentru cei prigoniți să fie nu pe furiș, ascunzându-ne cu sfială, ci în mod vădit și deschis, după Cuvântul Domnului: „...Ce auziți șoptindu-se la ureche, să propovăduiți de pe acoperișul caselor“ (Mat. 10: 27).

Dacă Domnul numește grija pentru cei ce suferă cea mai înaltă faptă a evlaviei (Iac. 1: 27), lucrare a adevăratei iubiri frățești (Ioan 15: 13), atunci Consiliul Rudelor celor Întemnițați a luat viață prin dorința mare a slujitorilor Comitetului organizatoric de a pune pe o temelie evanghelică sănătoasă slujirea sfintei evlavii (ori mai exact – de a o restabili, după ce a fost cândva încălcată în frățietatea noastră). Dumnezeu a poruncit s-o facem în toate veacurile și noi nu suntem în drept să o punem în dependență de faptul: ni se va îngădui s-o realizăm ori nu, ci trebuie s-o împlinim fără autorizație prealabilă, în mod deschis și pe larg.

Întrucât acesta e un lucru drept, sfânt, plăcut lui Dumnezeu, slujitorii lui Hristos știau că el va fi neapărat susținut de Dumnezeu și încuviințat de toți copiii Lui sinceri. Și deoarece chiar apariția Consiliului Rudelor celor Întemnițați era întemeiată pe voia lui Dumnezeu, toată activitatea lui ulterioară a căpătat o putere și o vitalitate de neînvins. Dând dovadă de credincioșie față de poruncile lui Dumnezeu în văzul tuturor, frățietatea noastră împlinește și până astăzi, spre slava Domnului, lucrarea binecuvântată de mijlocire, face demersuri, înalță rugăciuni și acordă tuturor celor ce îndură suferințe și prigoniri pentru Hristos un ajutor plăcut lui Dumnezeu.

La 23 februarie 1964 (zi, care e considerată data înființării Consiliului Rudelor celor Întemnițați [CRÎ]), la prima Consfătuire unională a rudelor întemnițaților CEB cei prezenți le-au însărcinat să facă demersuri pe lângă Guvern pentru cei prigoniți pe surorile după credință: GOVORUN Lidia, IASTREBOVA Nina și RUDNEVA Liubov.

Consfătuirea a adoptat un Apel special adresat credincioșilor CEB:

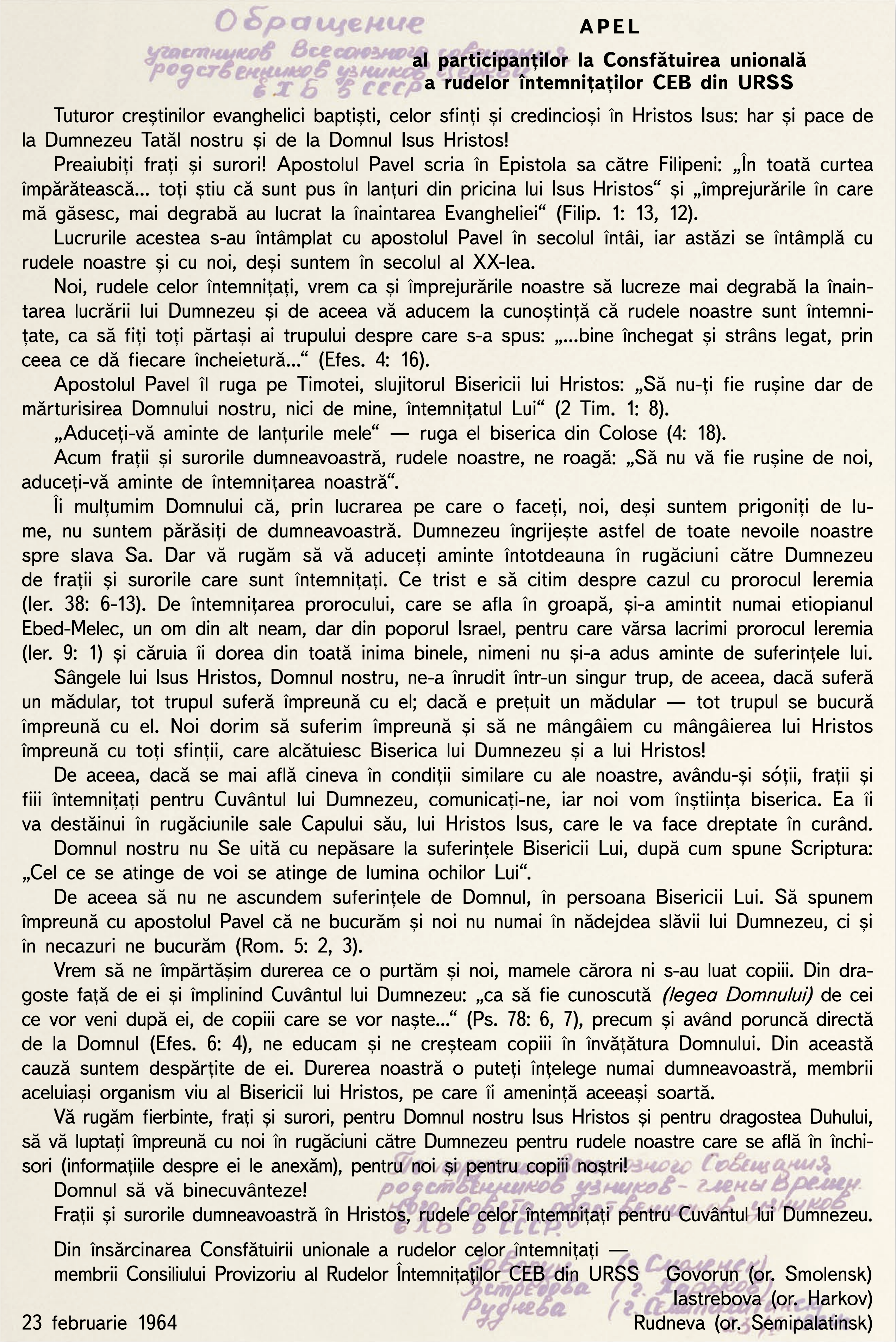

Обращение
участников Всесоюзного совещания
родственников узников
ЕХБ в СССР

APEL

al participanților la Consfătuirea unională
a rudelor întemnițaților CEB din URSS

Tuturor creștinilor evanghelici baptiști, celor sfinți și credincioși în Hristos Isus: har și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos!

Preaiubiți frați și surori! Apostolul Pavel scria în Epistola sa către Filipeni: „În toată curtea împărătească... toți știu că sunt pus în lanțuri din pricina lui Isus Hristos“ și „împrejurările în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei“ (Filip. 1: 13, 12).

Lucrurile acestea s-au întâmplat cu apostolul Pavel în secolul întâi, iar astăzi se întâmplă cu rudele noastre și cu noi, deși suntem în secolul al XX-lea.

Noi, rudele celor întemnițați, vrem ca și împrejurările noastre să lucreze mai degrabă la înaintarea lucrării lui Dumnezeu și de aceea vă aducem la cunoștință că rudele noastre sunt întemnițate, ca să fiți toți părtași ai trupului despre care s-a spus: „...bine închegat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură...“ (Efes. 4: 16).

Apostolul Pavel îl ruga pe Timotei, slujitorul Bisericii lui Hristos: „Să nu-ți fie rușine dar de mărturisirea Domnului nostru, nici de mine, întemnițatul Lui“ (2 Tim. 1: 8).

„Aduceți-vă aminte de lanțurile mele“ — ruga el biserica din Colose (4: 18).

Acum frații și surorile dumneavoastră, rudele noastre, ne roagă: „Să nu vă fie rușine de noi, aduceți-vă aminte de întemnițarea noastră“.

Îi mulțumim Domnului că, prin lucrarea pe care o faceți, noi, deși suntem prigoniți de lume, nu suntem părăsiți de dumneavoastră. Dumnezeu îngrijește astfel de toate nevoile noastre spre slava Sa. Dar vă rugăm să vă aduceți aminte întotdeauna în rugăciuni către Dumnezeu de frații și surorile care sunt întemnițați. Ce trist e să citim despre cazul cu prorocul Ieremia (Ier. 38: 6-13). De întemnițarea prorocului, care se afla în groapă, și-a amintit numai etiopianul Ebed-Melec, un om din alt neam, dar din poporul Israel, pentru care vărsa lacrimi prorocul Ieremia (Ier. 9: 1) și căruia îi dorea din toată inima binele, nimeni nu și-a adus aminte de suferințele lui.

Sângele lui Isus Hristos, Domnul nostru, ne-a înrudit într-un singur trup, de aceea, dacă suferă un mădular, tot trupul suferă împreună cu el; dacă e prețuit un mădular — tot trupul se bucură împreună cu el. Noi dorim să suferim împreună și să ne mângâiem cu mângâierea lui Hristos împreună cu toți sfinții, care alcătuiesc Biserica lui Dumnezeu și a lui Hristos!

De aceea, dacă se mai află cineva în condiții similare cu ale noastre, avându-și sóții, frații și fiii întemnițați pentru Cuvântul lui Dumnezeu, comunicați-ne, iar noi vom înștiința biserica. Ea îi va destăinui în rugăciunile sale Capului său, lui Hristos Isus, care le va face dreptate în curând.

Domnul nostru nu Se uită cu nepăsare la suferințele Bisericii Lui, după cum spune Scriptura: „Cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui“.

De aceea să nu ne ascundem suferințele de Domnul, în persoana Bisericii Lui. Să spunem împreună cu apostolul Pavel că ne bucurăm și noi nu numai în nădejdea slăvii lui Dumnezeu, ci și în necazuri ne bucurăm (Rom. 5: 2, 3).

Vrem să ne împărtășim durerea ce o purtăm și noi, mamele cărora ni s-au luat copiii. Din dragoste față de ei și împlinind Cuvântul lui Dumnezeu: „ca să fie cunoscută *(legea Domnului)* de cei ce vor veni după ei, de copiii care se vor naște...“ (Ps. 78: 6, 7), precum și având poruncă directă de la Domnul (Efes. 6: 4), ne educam și ne creșteam copiii în învățătura Domnului. Din această cauză suntem despărțite de ei. Durerea noastră o puteți înțelege numai dumneavoastră, membrii aceluiași organism viu al Bisericii lui Hristos, pe care îi amenință aceeași soartă.

Vă rugăm fierbinte, frați și surori, pentru Domnul nostru Isus Hristos și pentru dragostea Duhului, să vă luptați împreună cu noi în rugăciuni către Dumnezeu pentru rudele noastre care se află în închisori (informațiile despre ei le anexăm), pentru noi și pentru copiii noștri!

Domnul să vă binecuvânteze!

Frații și surorile dumneavoastră în Hristos, rudele celor întemnițați pentru Cuvântul lui Dumnezeu.

Din însărcinarea Consfătuirii unionale a rudelor celor întemnițați —
membrii Consiliului Provizoriu al Rudelor Întemnițaților CEB din URSS

Govorun (or. Smolensk)
Iastrebova (or. Harkov)
Rudneva (or. Semipalatinsk)

23 februarie 1964

La 5 iulie anul 1964 Govorun L. și Iastrebova N. au înaintat o petiție Prezidiului Sovietului Suprem al URSS și lista creștinilor întemnițați, indicând locul aflării lor și termenul de întemnițare. De multe ori surorile au fost nevoite să viziteze Guvernul, intervenind pentru cei prigoniți, și slujirea lor n-a fost inutilă. Au trecut doi ani și din mai bine de 140 de frați și surori de-ai noștri, ce sufereau lipsiți de libertate, au rămas în închisori numai șapte persoane.

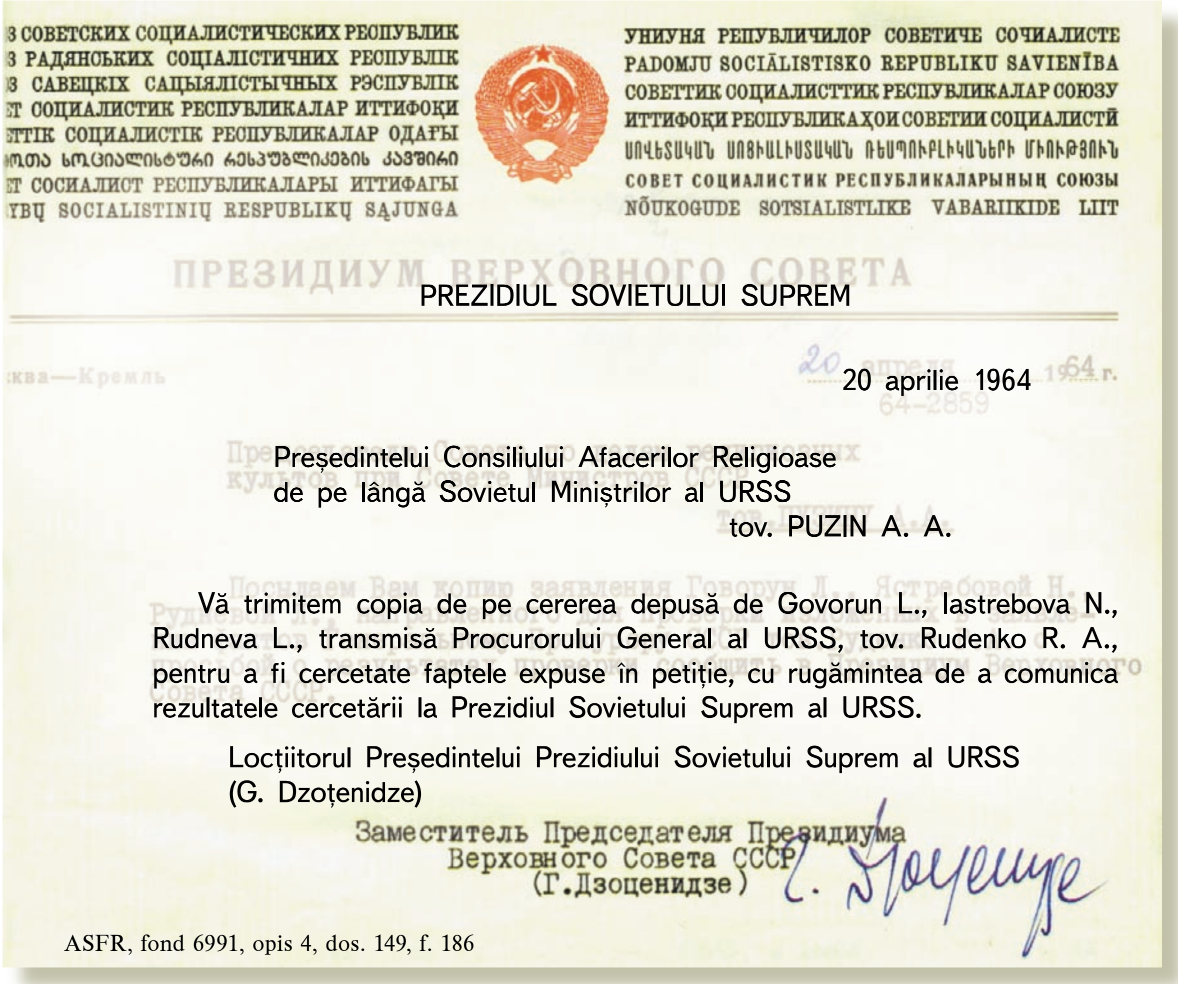

PREZIDIUL SOVIETULUI SUPREM

20 aprilie 1964

Președintelui Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS
tov. PUZIN A. A.

Vă trimitem copia de pe cererea depusă de Govorun L., Iastrebova N., Rudneva L., transmisă Procurorului General al URSS, tov. Rudenko R. A., pentru a fi cercetate faptele expuse în petiție, cu rugămintea de a comunica rezultatele cercetării la Prezidiul Sovietului Suprem al URSS.

Locțiitorul Președintelui Prezidiului Sovietului Suprem al URSS
(G. Dzoțenidze)

Заместитель Председателя Президиума
Верховного Совета СССР
(Г.Дзоценидзе)

ASFR, fond 6991, opis 4, dos. 149, f. 186

Moartea în temniță a lui N. K. Hmara și demersurile numeroase ale Consiliului Rudelor celor Întemnițați au servit drept imbold pentru schimbarea politicii de stat cu privire la bisericile neînregistrate ale CEB. Petiția Consiliului Rudelor celor Întemnițați din 16 aprilie 1964 a fost trimisă, pentru verificarea cazurilor expuse în ea, la Procuratura Generală a URSS, la KGB și la Consiliul Afacerilor Religioase de pe lângă SM al URSS. Ele au fost examinate și și-au găsit confirmarea. Procuratura URSS a dat ordin procurorilor din republici, ținuturi și regiuni: *„să ceară și să examineze toate dosarele în privința creștinilor evanghelici baptiști, trași la răspundere în anii 1961–1964 conform articolului 227 din CP al URSS și conform articolelor respective din CP ale altor republici, și să se garanteze contestarea fiecărei sentințe și a fiecărei decizii judecătorești neîntemeiate“*. Și care a fost rezultatul?

Locțiitorul Procurorului General al URSS, M. Malearov, a făcut recurs *„cu scopul casării sentințelor și al clasării a 72 de procese, din cauza lipsei conținutului infracțiunii, referitor la 101 persoane [...] 16 aprilie 1965“* (ASFR, fond 7523, opis 109ss, dos. 416, f. 37).

La 20 septembrie 1965 Procuratura Generală a URSS a făcut un raport Prezidiului Sovietului Suprem: *„În legătură cu plângerile credincioșilor sectei creștinilor evanghelici baptiști, primite de la Prezidiul Sovietului Suprem al URSS, Procuratura URSS a cerut din provincii și au fost examinate în anii 1964–'65 91 de dosare penale din această categorie. Ca rezultat al controlului, Procuratura URSS a atacat deciziile judecătorești în 86 de acțiuni cu privire la 141 de persoane. Toate recursurile au fost satisfăcute și sentințele judecătorești — anulate. Persoanele trase la răspundere pe cale penală pe 84 de dosare au fost reabilitate“ [...]* (ASFR, fond 7523, opis 109ss, dos. 417, f. 132).

La 27 ianuarie 1965 în Kremlin a avut loc o ședință închisă a Prezidiului Sovietului Suprem al URSS, la care a fost adoptată o Hotărâre (nr. 3275-6) „Privind unele fapte de încălcare a legalității socialiste față de credincioși“ semnată de Președintele Prezidiului Sovietului Suprem al URSS, A. I. Mikoian, și de secretarul Prezidiului Sovietului Suprem al URSS,

AU PURTAT POVARA SLUJIRII ÎN CONSILIUL RUDELOR ÎNTEMNIȚAȚILOR

L. K. Govorun

L. M. Vins

A. T. Kozorezova

G. I. Râtikova

V. Gh. Horeva

L. V. Rumacik

Z. I. Vilcinskaia

L. T. Bondari

S. A. Iudințeva

U. S. Ghermaniuk

N. S. Skorneakova

A. A. Senkevici

V. K. Firsova

M. G. Pugaciova

L. F. Kostiucenko

A. M. Andrusenko

N. N. Naprienko

БЮЛЛЕТЕНЬ
2
БЮЛЛЕТЕНЬ

M. Gheorgadze, în aceeași zi (ASFR, fond 7523, opis 109ss, dos. 417, vol. II, f. 1-2). Având mențiunea: „A nu se publica“, Hotărârea a fost expediată Sovietelor Supreme ale tuturor republicilor unionale.

La 17 martie 1965 Procuratura Generală a URSS a scris o circulară (nr. 13/24, semnătura: R. Rudenko) „Procurorilor din republicile unionale și autonome, din ținuturi și regiuni cu privire la încălcarea legalității în procesul de intentare și dezbatere a cauzelor conducătorilor comunităților și grupurilor neînregistrate ale sectei CEB cu scopul de a evita în continuare tragerea la răspundere penală și administrativă a credincioșilor în mod neîntemeiat“. Această circulară a fost trimisă lucrătorilor procuraturilor și ai judecătoriilor din toate orașele și raioanele URSS (numai în RSFSR lucrau circa 7000 mii de judecători). O armată enormă de judecători (aproape 20 mii) au primit ordinul: a se înceta condamnarea credincioșilor nevinovați!

În aprilie 1965 Prezidiul Judecătoriei Supreme a RSFSR a semnat Decizia „Cu privire la munca judecătoriilor din RSFSR de dezbatere a proceselor slujitorilor cultelor, ale membrilor sectelor și ai altor grupuri și organizații religioase“, în care se indicau „lacunele serioase“ în munca judecătoriilor. Printre altele, în ea se spunea:

„În cursul dezbaterilor cauzelor privitor la membrii comunităților și grupurilor religioase judecățile comiteau încălcări ale legalității. Drept urmare, credincioșii au fost condamnați nu pentru activitate criminală, ci doar pentru apartenența lor grupului religios neînregistrat la organele locale ori pentru convingerile lor religioase“ (ASFR, fond 428, opis 3, dosar 457, filele 28-29).

Au avut loc schimbări de mari proporții pe scara țării noastre enorme. Pentru un timp scurt furtuna s-a potolit, s-a schimbat politica de stat cu privire la credincioși, iar drept imbold servise moartea martorului credincios al lui Dumnezeu – Nikolai Kuzmici Hmara și numeroasele mijlociri ale surorilor Consiliului RÎ, care, pentru prima dată în istoria țării, alcătuiseră și publicaseră în anul 1964 lista creștinilor arestați și condamnați pentru credință din toată Uniunea.

Deținătorii puterii au fost nevoiți să oprească valul persecuțiilor credincioșilor, să-i elibereze pe întemnițați, să adopte un șir de Decizii, care excludeau privarea de libertate a credincioșilor din cauza că aparțin bisericii neînregistrate, excludeau arestarea credincioșilor lângă mașinile-unelte învinuindu-i de trândăvie. Au fost întorși copiii luați de la părinți, a fost anulată hotărârea privind „decăderea din drepturile părintești a Lidiei K. Govorun“. Reabilitându-i pe întemnițați, prigonitorii au recunoscut că în mișcarea duhovnicească a frățietății nu sunt semne de activitate antisocială ori antistatală.

Însă anul 1966 a adus un nou val de persecuții cumplite. Fiind în delegația credincioșilor, sosită la CC al

Dacă Domnul numește grija pentru cei ce suferă cea mai înaltă faptă a evlaviei (Iac. 1: 27), lucrare a adevăratei iubiri frățești (Ioan 15: 13), atunci Consiliul Rudelor celor Întemnițați a luat viață prin dorința mare a slujitorilor Comitetului organizatoric de a pune pe o temelie evanghelică sănătoasă slujirea sfintei evlavii (ori mai exact — de a o restabili, după ce a fost cândva încălcată în frățietatea noastră). Dumnezeu a poruncit s-o facem în toate veacurile și noi nu suntem în drept să o punem în dependență de faptul: ni se va îngădui s-o realizăm ori nu, ci trebuie s-o împlinim fără autorizație prealabilă, în mod deschis și pe larg.

PCUS în 1966, Lidia Govorun a fost arestată împreună cu mulți alți frați și surori după credință și condamnată la 3 ani privațiune de libertate. Slujirea de mijlocire în calitate de membre ale Consiliului rudelor Întemnițaților au continuat-o alte surori după credință (inclusiv L. M. Vins), care erau rude ale credincioșilor condamnați ai frățietății noastre. Prima consfătuire, după începutul a noi persecuții de mare amploare, au ținut-o la 17 iulie 1966. În numele participanților la această consfătuire a fost semnat apelul către toate bisericile CEB, precum și petiția către guvern. Le inserăm în continuare:

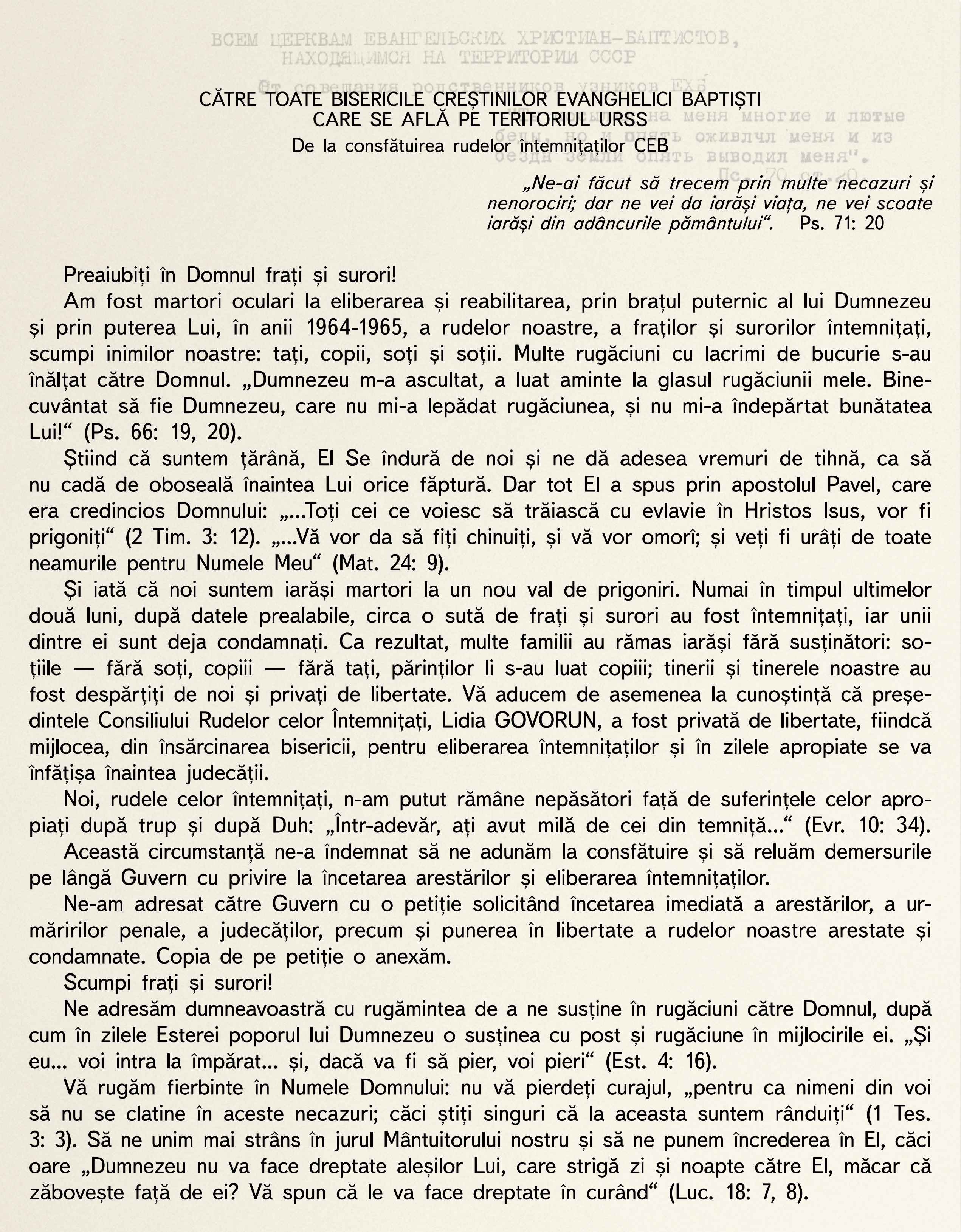

CĂTRE TOATE BISERICILE CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI
CARE SE AFLĂ PE TERITORIUL URSS
De la consfătuirea rudelor întemnițaților CEB

> *„Ne-ai făcut să trecem prin multe necazuri și nenorociri; dar ne vei da iarăși viața, ne vei scoate iarăși din adâncurile pământului“.* Ps. 71: 20

Preaiubiți în Domnul frați și surori!

Am fost martori oculari la eliberarea și reabilitarea, prin brațul puternic al lui Dumnezeu și prin puterea Lui, în anii 1964-1965, a rudelor noastre, a fraților și surorilor întemnițați, scumpi inimilor noastre: tați, copii, soți și soții. Multe rugăciuni cu lacrimi de bucurie s-au înălțat către Domnul. „Dumnezeu m-a ascultat, a luat aminte la glasul rugăciunii mele. Binecuvântat să fie Dumnezeu, care nu mi-a lepădat rugăciunea, și nu mi-a îndepărtat bunătatea Lui!“ (Ps. 66: 19, 20).

Știind că suntem țărână, El Se îndură de noi și ne dă adesea vremuri de tihnă, ca să nu cadă de oboseală înaintea Lui orice făptură. Dar tot El a spus prin apostolul Pavel, care era credincios Domnului: „...Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniți“ (2 Tim. 3: 12). „...Vă vor da să fiți chinuiți, și vă vor omorî; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu“ (Mat. 24: 9).

Și iată că noi suntem iarăși martori la un nou val de prigoniri. Numai în timpul ultimelor două luni, după datele prealabile, circa o sută de frați și surori au fost întemnițați, iar unii dintre ei sunt deja condamnați. Ca rezultat, multe familii au rămas iarăși fără susținători: soțiile — fără soți, copiii — fără tați, părinților li s-au luat copiii; tinerii și tinerele noastre au fost despărțiți de noi și privați de libertate. Vă aducem de asemenea la cunoștință că președintele Consiliului Rudelor celor Întemnițați, Lidia GOVORUN, a fost privată de libertate, fiindcă mijlocea, din însărcinarea bisericii, pentru eliberarea întemnițaților și în zilele apropiate se va înfățișa înaintea judecății.

Noi, rudele celor întemnițați, n-am putut rămâne nepăsători față de suferințele celor apropiați după trup și după Duh: „Într-adevăr, ați avut milă de cei din temniță...“ (Evr. 10: 34).

Această circumstanță ne-a îndemnat să ne adunăm la consfătuire și să reluăm demersurile pe lângă Guvern cu privire la încetarea arestărilor și eliberarea întemnițaților.

Ne-am adresat către Guvern cu o petiție solicitând încetarea imediată a arestărilor, a urmăririlor penale, a judecăților, precum și punerea în libertate a rudelor noastre arestate și condamnate. Copia de pe petiție o anexăm.

Scumpi frați și surori!

Ne adresăm dumneavoastră cu rugămintea de a ne susține în rugăciuni către Domnul, după cum în zilele Esterei poporul lui Dumnezeu o susținea cu post și rugăciune în mijlocirile ei. „Și eu... voi intra la împărat... și, dacă va fi să pier, voi pieri“ (Est. 4: 16).

Vă rugăm fierbinte în Numele Domnului: nu vă pierdeți curajul, „pentru ca nimeni din voi să nu se clatine în aceste necazuri; căci știți singuri că la aceasta suntem rânduiți“ (1 Tes. 3: 3). Să ne unim mai strâns în jurul Mântuitorului nostru și să ne punem încrederea în El, căci oare „Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând“ (Luc. 18: 7, 8).

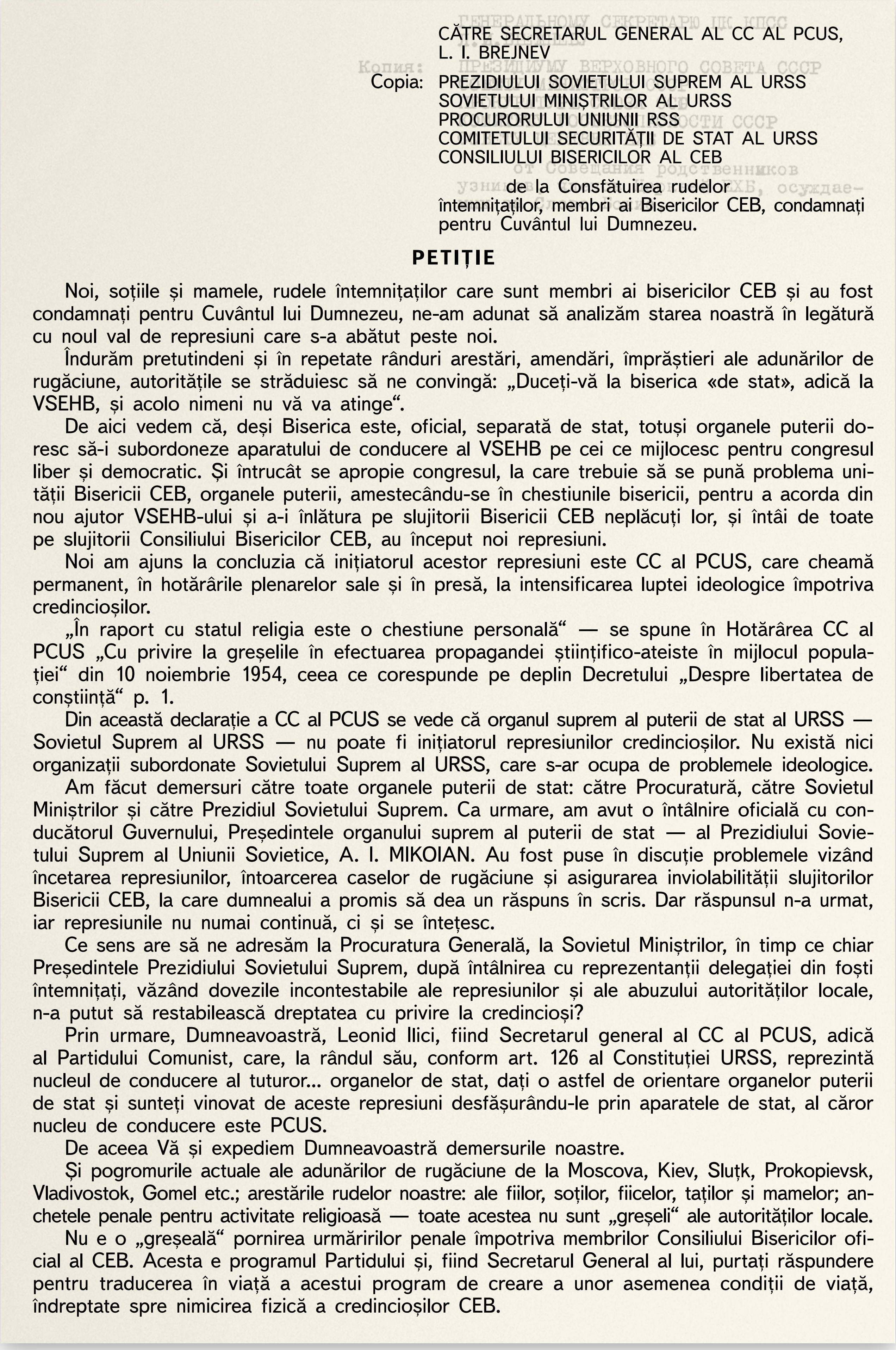

CĂTRE SECRETARUL GENERAL AL CC AL PCUS,
L. I. BREJNEV

Copia: PREZIDIULUI SOVIETULUI SUPREM AL URSS
SOVIETULUI MINIȘTRILOR AL URSS
PROCURORULUI UNIUNII RSS
COMITETULUI SECURITĂȚII DE STAT AL URSS
CONSILIULUI BISERICILOR AL CEB

de la Consfătuirea rudelor
întemnițaților, membri ai Bisericilor CEB, condamnați
pentru Cuvântul lui Dumnezeu.

PETIȚIE

Noi, soțiile și mamele, rudele întemnițaților care sunt membri ai bisericilor CEB și au fost condamnați pentru Cuvântul lui Dumnezeu, ne-am adunat să analizăm starea noastră în legătură cu noul val de represiuni care s-a abătut peste noi.

Îndurăm pretutindeni și în repetate rânduri arestări, amendări, împrăștieri ale adunărilor de rugăciune, autoritățile se străduiesc să ne convingă: „Duceți-vă la biserica «de stat», adică la VSEHB, și acolo nimeni nu vă va atinge“.

De aici vedem că, deși Biserica este, oficial, separată de stat, totuși organele puterii doresc să-i subordoneze aparatului de conducere al VSEHB pe cei ce mijlocesc pentru congresul liber și democratic. Și întrucât se apropie congresul, la care trebuie să se pună problema unității Bisericii CEB, organele puterii, amestecându-se în chestiunile bisericii, pentru a acorda din nou ajutor VSEHB-ului și a-i înlătura pe slujitorii Bisericii CEB neplăcuți lor, și întâi de toate pe slujitorii Consiliului Bisericilor CEB, au început noi represiuni.

Noi am ajuns la concluzia că inițiatorul acestor represiuni este CC al PCUS, care cheamă permanent, în hotărârile plenarelor sale și în presă, la intensificarea luptei ideologice împotriva credincioșilor.

„În raport cu statul religia este o chestiune personală“ — se spune în Hotărârea CC al PCUS „Cu privire la greșelile în efectuarea propagandei științifico-ateiste în mijlocul populației“ din 10 noiembrie 1954, ceea ce corespunde pe deplin Decretului „Despre libertatea de conștiință“ p. 1.

Din această declarație a CC al PCUS se vede că organul suprem al puterii de stat al URSS — Sovietul Suprem al URSS — nu poate fi inițiatorul represiunilor credincioșilor. Nu există nici organizații subordonate Sovietului Suprem al URSS, care s-ar ocupa de problemele ideologice.

Am făcut demersuri către toate organele puterii de stat: către Procuratură, către Sovietul Miniștrilor și către Prezidiul Sovietului Suprem. Ca urmare, am avut o întâlnire oficială cu conducătorul Guvernului, Președintele organului suprem al puterii de stat — al Prezidiului Sovietului Suprem al Uniunii Sovietice, A. I. MIKOIAN. Au fost puse în discuție problemele vizând încetarea represiunilor, întoarcerea caselor de rugăciune și asigurarea inviolabilității slujitorilor Bisericii CEB, la care dumnealui a promis să dea un răspuns în scris. Dar răspunsul n-a urmat, iar represiunile nu numai continuă, ci și se întețesc.

Ce sens are să ne adresăm la Procuratura Generală, la Sovietul Miniștrilor, în timp ce chiar Președintele Prezidiului Sovietului Suprem, după întâlnirea cu reprezentanții delegației din foști întemnițați, văzând dovezile incontestabile ale represiunilor și ale abuzului autorităților locale, n-a putut să restabilească dreptatea cu privire la credincioși?

Prin urmare, Dumneavoastră, Leonid Ilici, fiind Secretarul general al CC al PCUS, adică al Partidului Comunist, care, la rândul său, conform art. 126 al Constituției URSS, reprezintă nucleul de conducere al tuturor... organelor de stat, dați o astfel de orientare organelor puterii de stat și sunteți vinovat de aceste represiuni desfășurându-le prin aparatele de stat, al căror nucleu de conducere este PCUS.

De aceea Vă și expediem Dumneavoastră demersurile noastre.

Și pogromurile actuale ale adunărilor de rugăciune de la Moscova, Kiev, Sluțk, Prokopievsk, Vladivostok, Gomel etc.; arestările rudelor noastre: ale fiilor, soților, fiicelor, taților și mamelor; anchetele penale pentru activitate religioasă — toate acestea nu sunt „greșeli“ ale autorităților locale.

Nu e o „greșeală“ pornirea urmăririlor penale împotriva membrilor Consiliului Bisericilor oficial al CEB. Acesta e programul Partidului și, fiind Secretarul General al lui, purtați răspundere pentru traducerea în viață a acestui program de creare a unor asemenea condiții de viață, îndreptate spre nimicirea fizică a credincioșilor CEB.

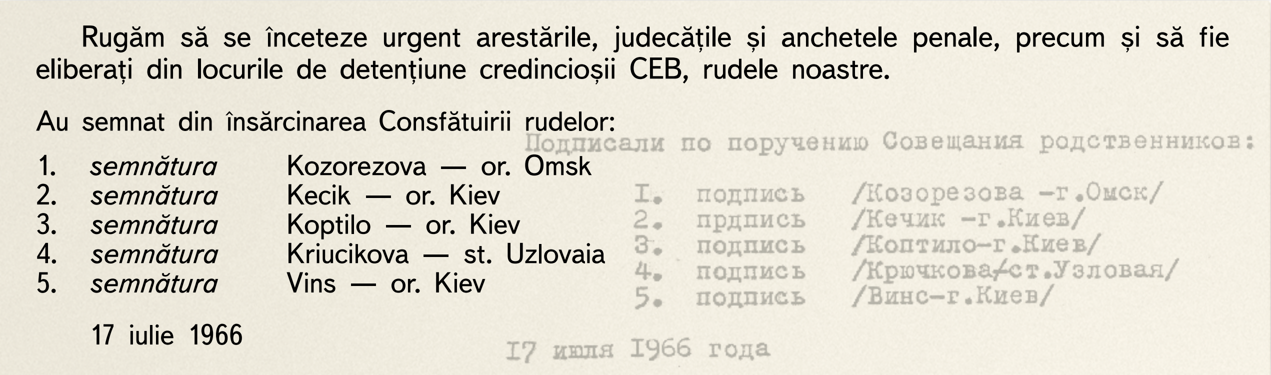

Rugăm să se înceteze urgent arestările, judecățile și anchetele penale, precum și să fie eliberați din locurile de detențiune credincioșii CEB, rudele noastre.

Au semnat din însărcinarea Consfătuirii rudelor:
1. *semnătura* Kozorezova — or. Omsk
2. *semnătura* Kecik — or. Kiev
3. *semnătura* Koptilo — or. Kiev
4. *semnătura* Kriucikova — st. Uzlovaia
5. *semnătura* Vins — or. Kiev

17 iulie 1966

Подписали по поручению Совещания родственников:
I. подпись /Козорезова -г.Омск/
2. прдпись /Кечик -г.Киев/
3. подпись /Коптило-г.Киев/
4. подпись /Крючкова-ст.Узловая/
5. подпись /Винс-г.Киев/

I7 июля I966 года

În următorii trei ani, când slujitorii de bază ai Consiliului Bisericilor CEB se aflau în închisori, surorile Consiliului Rudelor celor Întemnițați nu și-au încetat munca, ci au informat permanent poporul lui Dumnezeu despre toate persecutările pentru credință, care aveau loc în diferite colțuri ale țării, făcând și răspândind listele credincioșilor condamnați ai frățietății noastre, expediind demersuri către Guvern. Iată unul dintre numeroasele „Comunicate“ ale Consiliului RÎ din timpul acela cu unele prescurtări:

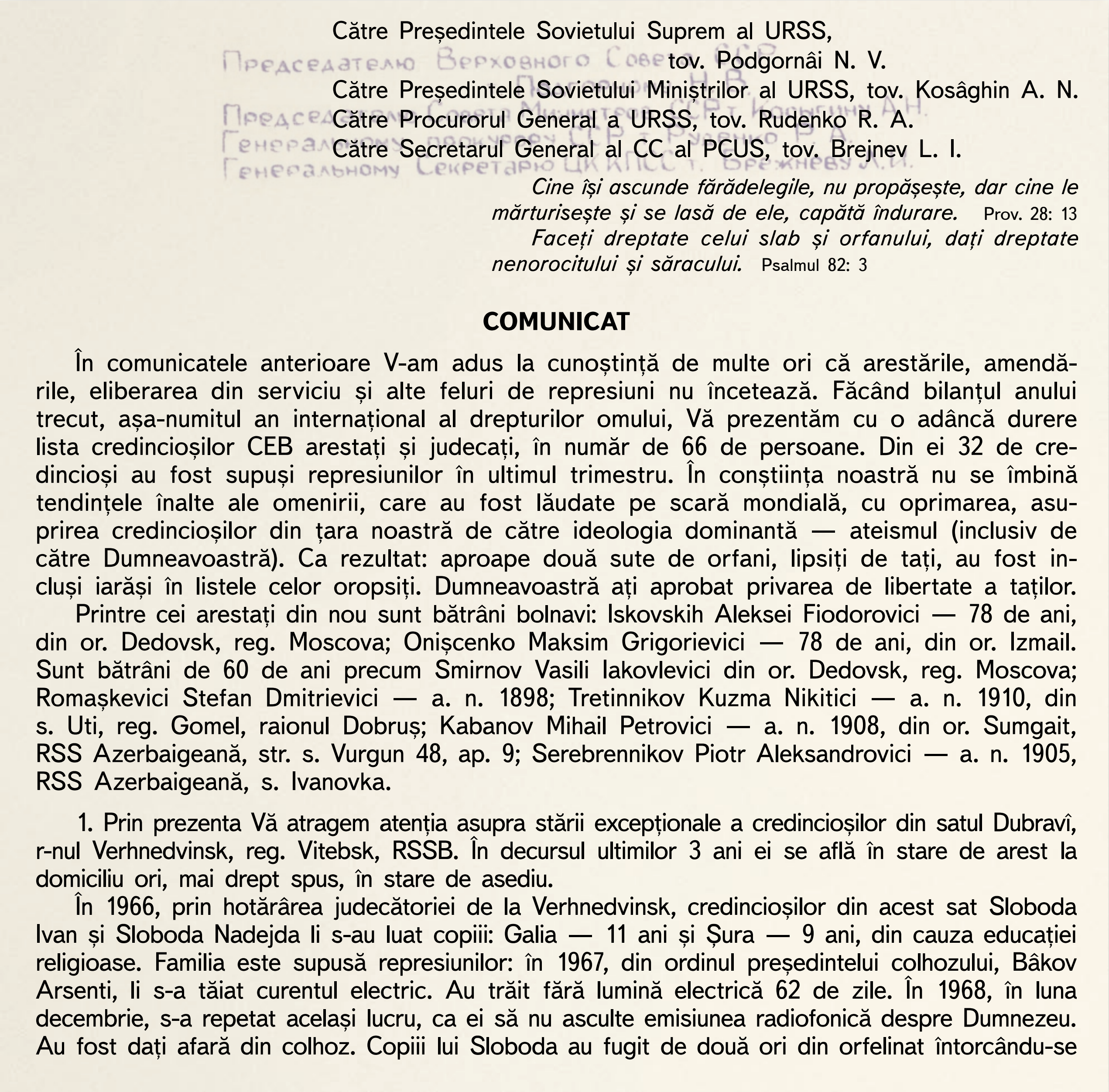

Către Președintele Sovietului Suprem al URSS,
tov. Podgornâi N. V.
Către Președintele Sovietului Miniștrilor al URSS, tov. Kosâghin A. N.
Către Procurorul General a URSS, tov. Rudenko R. A.
Către Secretarul General al CC al PCUS, tov. Brejnev L. I.

Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare. Prov. 28: 13

Faceți dreptate celui slab și orfanului, dați dreptate nenorocitului și săracului. Psalmul 82: 3

COMUNICAT

În comunicatele anterioare V-am adus la cunoștință de multe ori că arestările, amendările, eliberarea din serviciu și alte feluri de represiuni nu încetează. Făcând bilanțul anului trecut, așa-numitul an internațional al drepturilor omului, Vă prezentăm cu o adâncă durere lista credincioșilor CEB arestați și judecați, în număr de 66 de persoane. Din ei 32 de credincioși au fost supuși represiunilor în ultimul trimestru. În conștiința noastră nu se îmbină tendințele înalte ale omenirii, care au fost lăudate pe scară mondială, cu oprimarea, asuprirea credincioșilor din țara noastră de către ideologia dominantă — ateismul (inclusiv de către Dumneavoastră). Ca rezultat: aproape două sute de orfani, lipsiți de tați, au fost incluși iarăși în listele celor oropsiți. Dumneavoastră ați aprobat privarea de libertate a taților.

Printre cei arestați din nou sunt bătrâni bolnavi: Iskovskih Aleksei Fiodorovici — 78 de ani, din or. Dedovsk, reg. Moscova; Oniscenko Maksim Grigorievici — 78 de ani, din or. Izmail. Sunt bătrâni de 60 de ani precum Smirnov Vasili Iakovlevici din or. Dedovsk, reg. Moscova; Romașkevici Stefan Dmitrievici — a. n. 1898; Tretinnikov Kuzma Nikitici — a. n. 1910, din s. Uti, reg. Gomel, raionul Dobruș; Kabanov Mihail Petrovici — a. n. 1908, din or. Sumgait, RSS Azerbaigeană, str. s. Vurgun 48, ap. 9; Serebrennikov Piotr Aleksandrovici — a. n. 1905, RSS Azerbaigeană, s. Ivanovka.

1. Prin prezenta Vă atragem atenția asupra stării excepționale a credincioșilor din satul Dubravî, r-nul Verhnedvinsk, reg. Vitebsk, RSSB. În decursul ultimilor 3 ani ei se află în stare de arest la domiciliu ori, mai drept spus, în stare de asediu.

În 1966, prin hotărârea judecătoriei de la Verhnedvinsk, credincioșilor din acest sat Sloboda Ivan și Sloboda Nadejda li s-au luat copiii: Galia — 11 ani și Șura — 9 ani, din cauza educației religioase. Familia este supusă represiunilor: în 1967, din ordinul președintelui colhozului, Bâkov Arsenti, li s-a tăiat curentul electric. Au trăit fără lumină electrică 62 de zile. În 1968, în luna decembrie, s-a repetat același lucru, ca ei să nu asculte emisiunea radiofonică despre Dumnezeu. Au fost dați afară din colhoz. Copiii lui Sloboda au fugit de două ori din orfelinat întorcându-se acasă. O zguduitoare petiție-plângere de la acești părinți aveți încă din luna martie a anului 1968. Răspunzând că luarea copiilor este dreaptă, procuratura i-a intentat un proces mamei acestor copii și Nadejda Stepanovna a fost arestată și condamnată în luna decembrie a anului 1968 la 4 ani privațiune de libertate pentru că Îl mărturisea pe Isus Hristos ca Mântuitor al sufletului ei. Acasă au mai rămas trei copii micuți, cel mai mic e de 3 ani.

Împreună cu Nadejda Sloboda a fost arestat fratele soțului dumneaei, Sloboda Vikenti Fiodorovici, și a fost condamnat și el la 4 ani privațiune de libertate. Procesele-verbale ale percheziției efectuate în timpul arestării ne dau o explicație clară, fără echivoc a motivului arestării. În calitate de probe materiale referitoare la cauză, după cum se indică realmente în procesul-verbal, s-a confiscat de la Kuraș P. S. tabloul cu inscripția: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta“ și diferite note cu conținut religios. De la Sloboda N. S. a fost luat de pe perete textul scris: „Dumnezeu este dragoste“, Evanghelia după Ioan, fotografiile botezului și „un caiet de culoare verde“... la mijlocul caietului era o inscripție cu caractere grase: „Voi care aduceți aminte Domnului de el, nu vă odihniți deloc!“ (exact din procesul-verbal al percheziției), scrisorile copiilor în care **figurau** cuvintele „salut din orfelinat“. În total — 14 înscrieri a lucrurilor confiscate. S-a înscris scrupulos până și culoarea caietului și s-a indicat: „cu conținut religios“.

În procesul-verbal al percheziției din locuința condamnatului Sloboda Vikenti F. se scrie textual: „în scopul căutării și confiscării materialelor cu caracter religios“, apoi: „a refuzat să dea materialele cu caracter religios și n-a permis să se facă percheziție în casa lui“. I s-a confiscat textul de pe perete: „Și crezi tu, omule... că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?“ (Rom. cap. 2, vers. 3).

Concluziile vorbesc de la sine: au fost condamnați pentru că își mărturiseau credința și pentru convingerile că Isus Hristos este Mântuitorul lumii și Mântuitorul personal al sufletelor lor.

Pentru ei au fost create condiții deosebit de aspre. Venirea la ei în sat e interzisă, oricine, chiar vreo rudă, care încearcă să-i viziteze, este prins și adus la miliție, ba uneori și cu bătăi. A fost stabilită o urmărire a caselor. Krâlova Aleksandra Stepanovna a venit în satul Dubravî să-l viziteze pe tatăl său și a intrat în casa familiei fratelui ei drept, a întemnițatului Kuraș Piotr. Organizatorul de partid Soltan, găsind-o în casă, a amendat-o cu 30 rub.

Plecarea din sat este interzisă pentru credincioși. E nevoie de permisiunea președintelui colhozului în formă de certificat pentru a duce în ziua de odihnă un pachet cu provizii la închisoarea din or. Vitebsk. Așa s-a întâmplat cu Antonina Kuraș. Galina Sloboda a fost chemată la cârmuirea colhozului pentru că a plecat într-o zi de odihnă la Vitebsk să-i ducă un pachet cu provizii soțului la închisoare.

Populația satului e ațâțată împotriva credincioșilor. Drept rezultat, locuitorii dispuși dușmănos (copii și maturi) au spart de patru ori geamurile casei Nadejdei Stepanovna Sloboda. Avem o fotografie a unei pietre care a spart geamul și a căzut în mijlocul celor ce se rugau [...]

Suntem nevoiți să scriem aceste amănunte ca să Vă devină clar că o asemenea stare a credincioșilor e insuportabilă. Nu putem trece sub tăcere samavolnicia care asuprește familiile întemnițaților, după cum s-a arătat în cele expuse mai sus.

Trebuie să se ia măsuri urgente pentru lichidarea încălcărilor și să li se dea credincioșilor din satul Dubravî dreptul la viață, la inviolabilitatea locuinței, libertatea de a-și educa copiii și alte drepturi constituționale.

[...]

Din experiența ultimilor 7 ani V-ați convins că e zadarnic a nimici credința în Dumnezeu cu puterea sabiei, a oprimărilor, a închisorilor și a amenzilor. Experiențele din lagăre de a-i lipsi pe credincioși de sănătate și chiar de viață a demonstrat că această metodă e inutilă. Cerințele credincioșilor sunt atât de mici: a înlătura tot ce îi împiedică să creadă conform Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă analizăm toate procesele penale după actele de învinuire, dar mai bine — după procesele-verbale ale interogatoriilor, atunci e mai mult decât clar că dumneavoastră duceți o luptă numai împotriva lui Dumnezeu, pentru a smulge din suflete adevărata închinare Lui. De aici rezultă propunerea stereotip de a ne întoarce în VSEHB, pe care l-ați silit să îndeplinească ordinile Dumneavoastră ateiste. Le propuneți pretutindeni bisericilor să se înregistreze, dar numai cu condiția îndeplinirii hotărârii din 8-IV-1929 „Cu privire la cultele religioase“, care subjugă sufletul credinciosului prin cerințele sale antievanghelice. Și acum V-ați convins că închisoarea e o închisoare doar pentru trup, și nu pentru suflet.

[...]

Experiența anilor trecuți a demonstrat că metoda de luptă cu credința în Dumnezeu făcându-se uz de forță nu V-au îndreptățit așteptările. Trebuie să recunoașteți că pământul e stropit de sângele martirilor pentru credință, de lacrimile copiilor luați de la părinți pe calea arestării

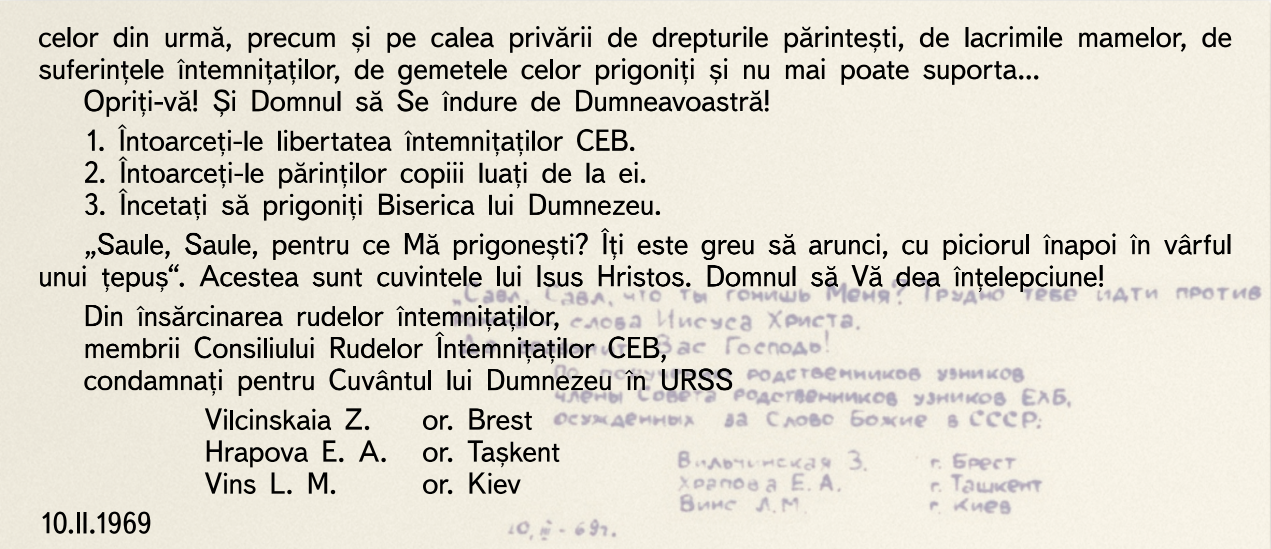

celor din urmă, precum și pe calea privării de drepturile părintești, de lacrimile mamelor, de suferințele întemnițaților, de gemetele celor prigoniți și nu mai poate suporta...

Opriți-vă! Și Domnul să Se îndure de Dumneavoastră!

1. Întoarceți-le libertatea întemnițaților CEB.
2. Întoarceți-le părinților copiii luați de la ei.
3. Încetați să prigoniți Biserica lui Dumnezeu.

„Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești? Îți este greu să arunci, cu piciorul înapoi în vârful unui țepuș“. Acestea sunt cuvintele lui Isus Hristos. Domnul să Vă dea înțelepciune!

Din însărcinarea rudelor întemnițaților,
membrii Consiliului Rudelor Întemnițaților CEB,
condamnați pentru Cuvântul lui Dumnezeu în URSS

Vilcinskaia Z.	or. Brest
Hrapova E. A.	or. Tașkent
Vins L. M.	or. Kiev

10.II.1969

În 1970 primul Congres unional al rudelor celor întemnițați a ales-o pe Lidia Mihailovna VINS președintă a Consiliului Rudelor Întemnițaților CEB (dumneaei a înfăptuit această slujbă până în primăvara anului 1979, când a părăsit țara împreună cu fiul ei Gheorghi). Pentru slujirea plină de jertfire a suferit (ca și Lidia Govorun la timpul ei), privațiune de libertate: la 1 decembrie 1970 Lidia Mihailovna a fost arestată, la vârsta de 63 de ani, și condamnată la 3 ani de detențiune în lagăre.

Tot din acest an, 1970, în afară de listele întemnițaților frățietății noastre, a început să se editeze un buletin informativ: „Buletinul Consiliului Rudelor Întemnițaților CEB“. Peste 140 de numere ale „Buletinului“ au înștiințat poporul lui Dumnezeu despre suferințele și lipsurile îndurate de creștini pentru credincioșia față de Isus Hristos.

După Lidia Mihailovna a preluat conducerea Consiliului RÎ Aleksandra Timofeevna KOZOREZOVA (până în luna septembrie a anului 1987, când a fost formată secția de mijlocire pe lângă Consiliul Bisericilor CEB).

E de menționat că în decursul multor ani de existență (mai bine de 20 de ani) lucrătorii Consiliului Rudelor au fost supuși unor mari atacuri și persecuții, componența lui s-a schimbat în repetate rânduri, însă slujba de mijlocire nu înceta. Datele despre frații și surorile noastre prigoniți pentru credință erau întotdeauna exacte, depline și veridice.

Iar principalul e că Dumnezeu asculta rugăciunile celor ce îndurau suferințe pentru Numele Lui, căci Cel care a spus prin apostolul Pavel: „Aduceți-vă aminte de cei ce sunt în lanțuri...“ (Evr. 13: 3) îi purta El Însuși în inima Sa, îi păzea în condițiile nemaipomenite de prigoane, revărsând binecuvântări spre binele poporului Său și spre slava Numelui Său sfânt.

Pentru participare la munca Consiliului Rudelor celor Întemnițați au suferit în detenție 10 persoane, printre care au fost atât mame cu mulți copii, soții ale întemnițaților, cât și creștine tinere. Unele călătoreau prin țară și culegeau informații despre cei prigoniți, altele își ofereau casa pentru găzduirea conlucrătorilor Consiliului RÎ și pentru întocmirea Buletinelor, altele își puneau semnăturile pe petițiile scrise în apărarea celor prigoniți. Ele toate erau inspirate de dragostea față de întemnițați și de familiile lor, față de biserica prigonită. Și de aceea au nimerit la închisoare:

1966 – Govorun Lidia Konstantinovna, a. n. 1929, or. Smolensk (3 ani, reg. com.);
1970 – Vins Lidia Mihailovna, a. n. 1907, or. Kiev (3 ani, reg. com.);
1983 – Kokurina Valentina Ivanovna, a. n. 1930, or. Lugansk (2,5 ani, reg. com.);
1983 – Panfilova Alevtina Alekseevna, a. n. 1936, or. Lugansk (2 ani, reg. com.);
1983 – Skvorțova Liubov Nikolaevna, a. n. 1959, or. Gagrî, Abhazia (3 ani, reg. com.);
1985 – Ghermaniuk Uliana Sergheevna, a. n. 1930, reg. Harkov (3 ani, reg. com.);
1986 – Vilcinskaia Zinaida Iakovlevna, a. n. 1931, or. Brest (2 ani, reg. com.);
1986 – Gotman Margarita, a. n. 1956, or. Davlekanovo (1,5 ani, reg. com.);
1986 – Andrusenko Liudmila Aleksandrovna, a. n. 1954, or. Tiraspol (2 ani, reg. com.);
1986 – Kriucikova Olga Viktorovna, a. n. 1963, or. Moscova (2 ani, reg. com.).

Secția de mijlocire a CIB CEB

Mai bine de 21 ani, sub dreapta cea bună a lui Dumnezeu, își continuă slujirea secția de mijlocire a CIB CEB. În aprilie 1988 bisericile frățietății noastre au primit primul Comunicat al ei. În el, anticipând știrile despre starea întemnițaților CEB, despre năruirea caselor de rugăciune, despre confiscarea Evangheliilor, era inserată și înștiințarea cu privire la înființarea noii secții a Consiliului Bisericilor CEB — secția de mijlocire pentru cei ce suferă din pricina Numelui lui Hristos.

Iată textul acestui comunicat:

CU PRIVIRE LA ÎNFIINȚAREA SECȚIEI DE MIJLOCIRE A CB CEB

Pornind de la convingerea că, potrivit voii lui Dumnezeu, pentru succesul propovăduirii Evangheliei, cauza de mijlocire trebuie să aibă o bază constantă (Efes. 6: 18-22), precum și ținând cont de metodele ce se complică ale persecuțiilor, Consiliul Bisericilor, prin hotărârea sa din 25 septembrie anul 1987, a înființat secția de mijlocire care urmează să ia apărarea celor ce suferă din pricina Numelui lui Hristos.

Consiliul Rudelor celor Întemnițați, înființat prin hotărârea Comitetului organizatoric al CEB în perioada de formare a frățietății (23 februarie 1964), avea un statut vremelnic și sarcini limitate ale slujirii.

Trebuie să mărturisim cu mulțumire Domnului și tuturor celor ce au activat în Consiliul Rudelor celor Întemnițați că el și-a realizat menirea și a îndreptățit încrederea fraților.

O parte a conlucrătorilor Consiliului vor munci și mai departe în secția de mijlocire, care va fi condusă de frații-slujitori pe principii colegiale.

Domnul să binecuvânteze această slujire spre slava Sa!

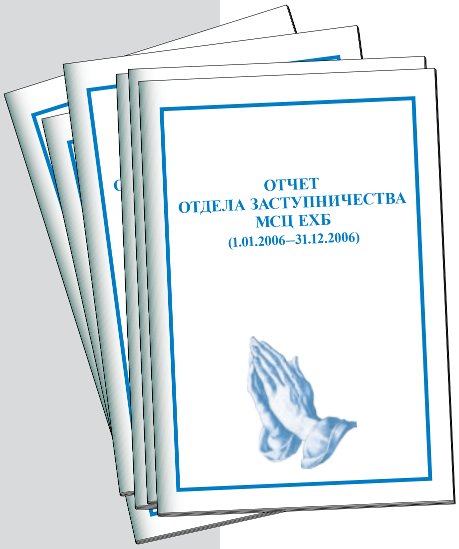

ОТЧЕТ
ОТДЕЛА ЗАСТУПНИЧЕСТВА
МСЦ ЕХБ
(1.01.2006–31.12.2006)

Credincioșii bisericii de la Tula semnează demersurile pentru prietenii după credință prigoniți.

Lucrătorii miliției și ai KGB interzic
organizarea taberei creștine în Belarus.
Credincioșii semnează petițiile privitor la acțiunile lor ilegale.
Vara anului 2007

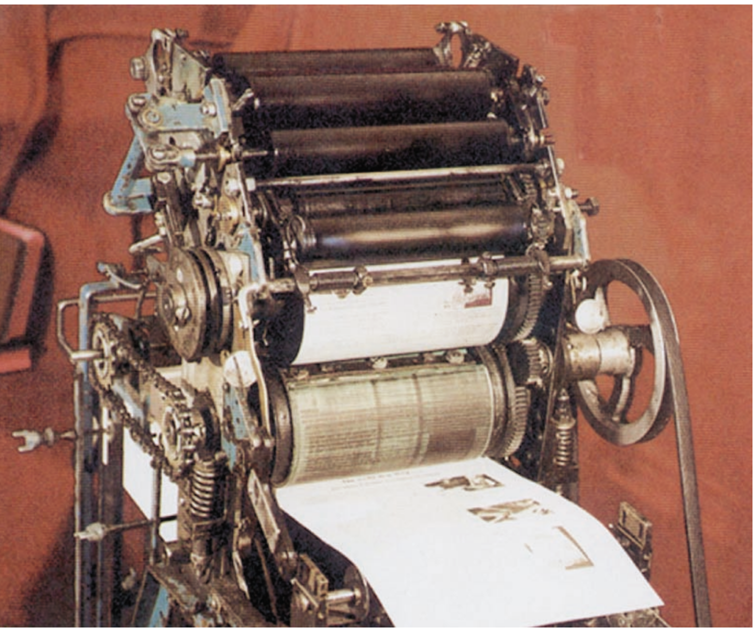

Una dintre mașinile de tipar
construite în frățietatea noastră,
la care se tipărea
literatura duhovnicească
a editurii „Hristianin“ a CB CEB
la începutul anilor ’70

Editura „Hristianin“ a CIB CEB

10 iunie
1971

Întreaga noastră frățietate cunoaște bine munca binecuvântată a editurii „Hristianin“. Fără îndoială, în fiecare biserică a frățietății noastre și în fiece familie creștină sunt cărți, broșuri, culegeri de cântări duhovnicești pe note și fără note, calendare, reviste — tipărite la tipografia editurii.

La întrunirile aniversare s-a demonstrat deja în repetate rânduri cum funcționează mașina noastră ofset ce tipărește simultan pe ambele fețe, creată de mâinile dibace ale fraților-meșteri. Primul tiraj nu prea mare (1 000 exemplare) al Evangheliei după Ioan a fost tipărit de lucrătorii Domnului încă în anul 1967. Apoi mașina a fost perfecționată și către anul 1970 bisericile frățietății noastre au primit primele Evanghelii complete, culegeri de cântări duhovnicești („Deseatisbornik“), Tetraevanghelul și 50 mii de Evanghelii după Ioan.

Însă, în pofida tirajelor de mii de exemplare — aceasta era munca unei mici tipografii în stare numai să retipărească literatura editată deja de cineva. Neavând mijloace pentru culegerea textului, noi nu puteam multiplica cu tipar negru nici un fel de publicații proprii. Revista „Вестник спасения“ („Vestitorul mântuirii“), „Foile frățești“, toate celelalte documente importante din frățietate erau multiplicate ca și mai înainte la hectograf (cu cerneală albastră).

Acum, după câteva decenii, ne prosternăm și mai mult înaintea Tatălui ceresc și Îl preamărim pentru minunea de nepătruns care ne-a îngăduit să descoperim metoda noastră de cules, simplă, accesibilă, dar, în primul rând, cu neputință de a fi nimicită, și să înștiințăm poporul lui Dumnezeu și organele de stat despre înființarea în frățietatea UB CEB a editurii noastre independente cu denumirea „Hristianin“. Pe Apelul răspândit în timpul acela stătea data: 10 iunie 1971. Anume aceasta se consideră data înființării editurii noastre.

Totodată Consiliul Bisericilor a acționat întotdeauna numai ținând cont de legile țării, dând dovadă de respect față de autorități și numai când n-a primit un răspuns afirmativ la mijlocirile sale legitime, a avut dreptul să acționeze de sine stătător.

În anul 1966, în petiția adresată Președintelui Sovietului Miniștrilor al URSS Consiliul Bisericilor ruga să se tipărească la vreo tipografie de stat 10 mii de Biblii, 5 mii de culegeri de imnuri și altă literatură duhovnicească. Nu ni s-a permis și, ca rezultat, frățietatea noastră își are editura sa.

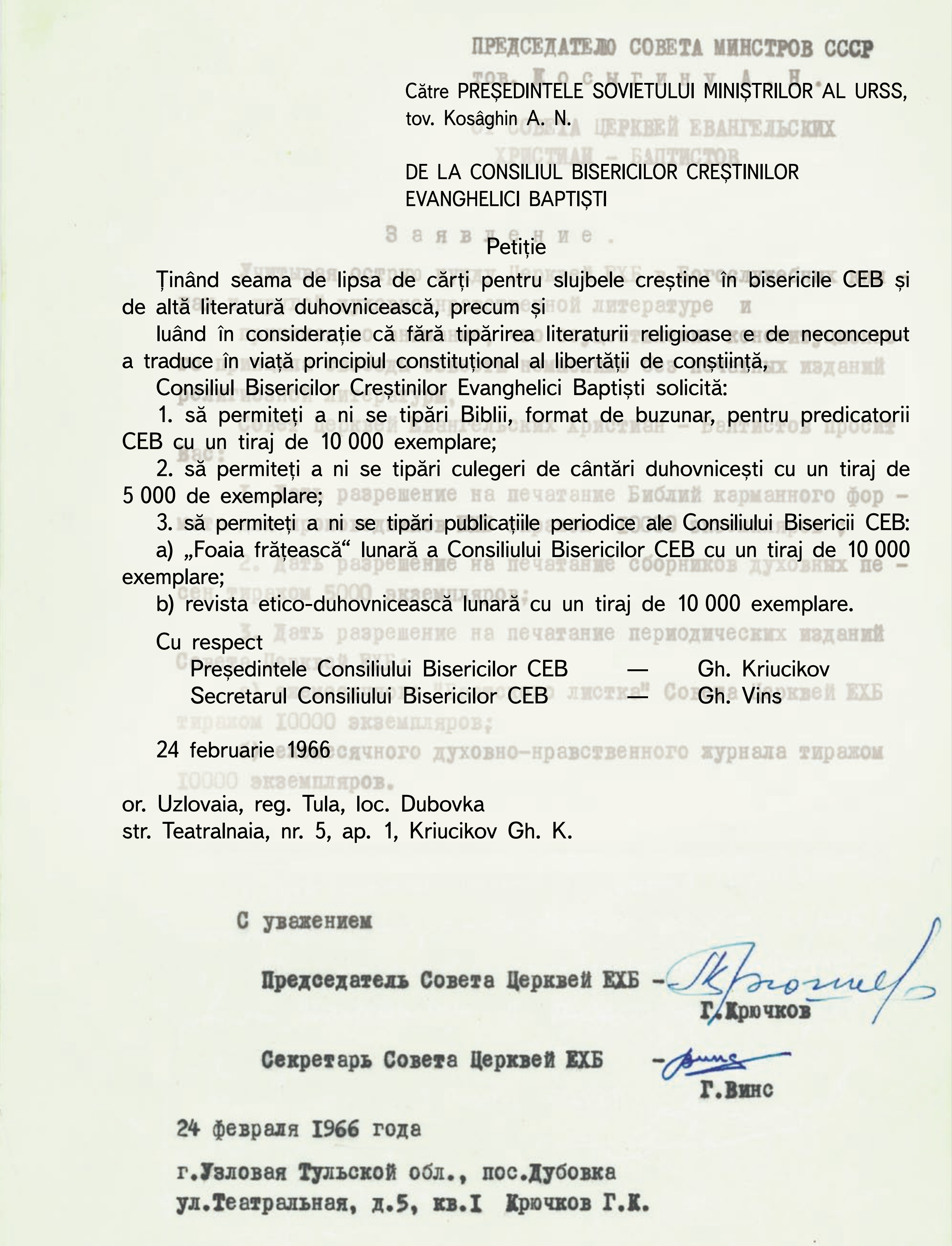

Către PREȘEDINTELE SOVIETULUI MINIȘTRILOR AL URSS,
tov. Kosâghin A. N.

DE LA CONSILIUL BISERICILOR CREȘTINILOR
EVANGHELICI BAPTIȘTI

Petiție

Ținând seama de lipsa de cărți pentru slujbele creștine în bisericile CEB și de altă literatură duhovnicească, precum și

luând în considerație că fără tipărirea literaturii religioase e de neconceput a traduce în viață principiul constituțional al libertății de conștiință,

Consiliul Bisericilor Creștinilor Evanghelici Baptiști solicită:

1. să permiteți a ni se tipări Biblii, format de buzunar, pentru predicatorii CEB cu un tiraj de 10 000 exemplare;

2. să permiteți a ni se tipări culegeri de cântări duhovnicești cu un tiraj de 5 000 de exemplare;

3. să permiteți a ni se tipări publicațiile periodice ale Consiliului Biserici CEB:

a) „Foaia frățească“ lunară a Consiliului Bisericilor CEB cu un tiraj de 10 000 exemplare;

b) revista etico-duhovnicească lunară cu un tiraj de 10 000 exemplare.

Cu respect
Președintele Consiliului Bisericilor CEB — Gh. Kriucikov
Secretarul Consiliului Bisericilor CEB — Gh. Vins

24 februarie 1966

or. Uzlovaia, reg. Tula, loc. Dubovka
str. Teatralnaia, nr. 5, ap. 1, Kriucikov Gh. K.

С уважением

Председатель Совета Церквей ЕХБ – Г.Крючков

Секретарь Совета Церквей ЕХБ – Г.Винс

24 февраля 1966 года

г.Узловая Тульской обл., пос.Дубовка
ул.Театральная, д.5, кв.I Крючков Г.К.

5 iunie
1971

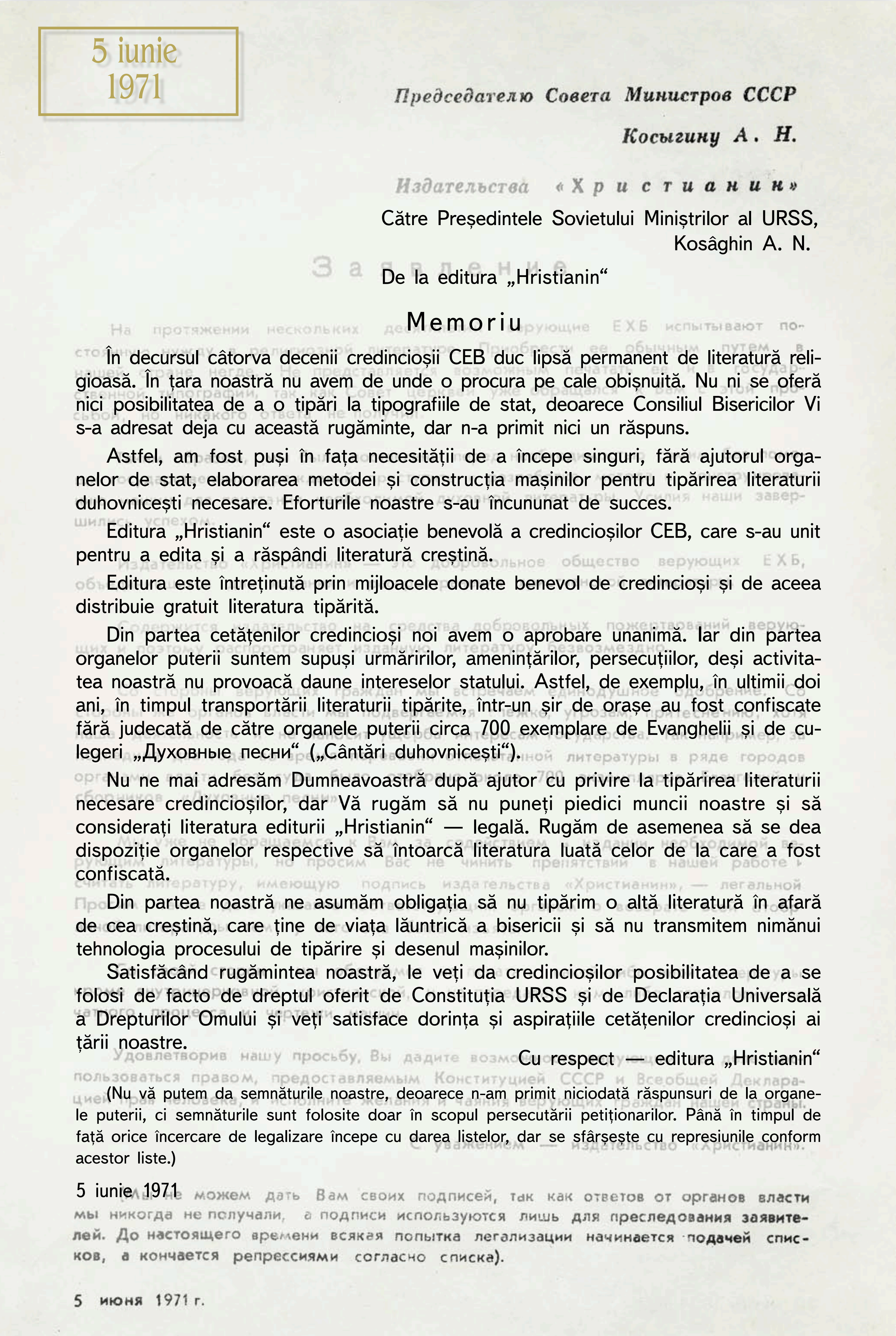

Председателю Совета Министров СССР
Косыгину А. Н.

Издательства «Христианин»

Către Președintele Sovietului Miniștrilor al URSS,
Kosâghin A. N.

De la editura „Hristianin“

Memoriu

În decursul câtorva decenii credincioșii CEB duc lipsă permanent de literatură religioasă. În țara noastră nu avem de unde o procura pe cale obișnuită. Nu ni se oferă nici posibilitatea de a o tipări la tipografiile de stat, deoarece Consiliul Bisericilor Vi s-a adresat deja cu această rugăminte, dar n-a primit nici un răspuns.

Astfel, am fost puși în fața necesității de a începe singuri, fără ajutorul organelor de stat, elaborarea metodei și construcția mașinilor pentru tipărirea literaturii duhovnicești necesare. Eforturile noastre s-au încununat de succes.

Editura „Hristianin“ este o asociație benevolă a credincioșilor CEB, care s-au unit pentru a edita și a răspândi literatură creștină.

Editura este întreținută prin mijloacele donate benevol de credincioși și de aceea distribuie gratuit literatura tipărită.

Din partea cetățenilor credincioși noi avem o aprobare unanimă. Iar din partea organelor puterii suntem supuși urmăririlor, amenințărilor, persecuțiilor, deși activitatea noastră nu provoacă daune intereselor statului. Astfel, de exemplu, în ultimii doi ani, în timpul transportării literaturii tipărite, într-un șir de orașe au fost confiscate fără judecată de către organele puterii circa 700 exemplare de Evanghelii și de culegeri „Духовные песни“ („Cântări duhovnicești“).

Nu ne mai adresăm Dumneavoastră după ajutor cu privire la tipărirea literaturii necesare credincioșilor, dar Vă rugăm să nu puneți piedici muncii noastre și să considerați literatura editurii „Hristianin“ — legală. Rugăm de asemenea să se dea dispoziție organelor respective să întoarcă literatura luată celor de la care a fost confiscată.

Din partea noastră ne asumăm obligația să nu tipărim o altă literatură în afară de cea creștină, care ține de viața lăuntrică a bisericii și să nu transmitem nimănui tehnologia procesului de tipărire și desenul mașinilor.

Satisfăcând rugămintea noastră, le veți da credincioșilor posibilitatea de a se folosi de facto de dreptul oferit de Constituția URSS și de Declarația Universală a Drepturilor Omului și veți satisface dorința și aspirațiile cetățenilor credincioși ai țării noastre.

Cu respect — editura „Hristianin“

(Nu vă putem da semnăturile noastre, deoarece n-am primit niciodată răspunsuri de la organele puterii, ci semnăturile sunt folosite doar în scopul persecutării petiționarilor. Până în timpul de față orice încercare de legalizare începe cu darea listelor, dar se sfârșește cu represiunile conform acestor liste.)

5 iunie 1971

Мы не можем дать Вам своих подписей, так как ответов от органов власти мы никогда не получали, а подписи используются лишь для преследования заявителей. До настоящего времени всякая попытка легализации начинается подачей списков, а кончается репрессиями согласно списка).

5 июня 1971 г.

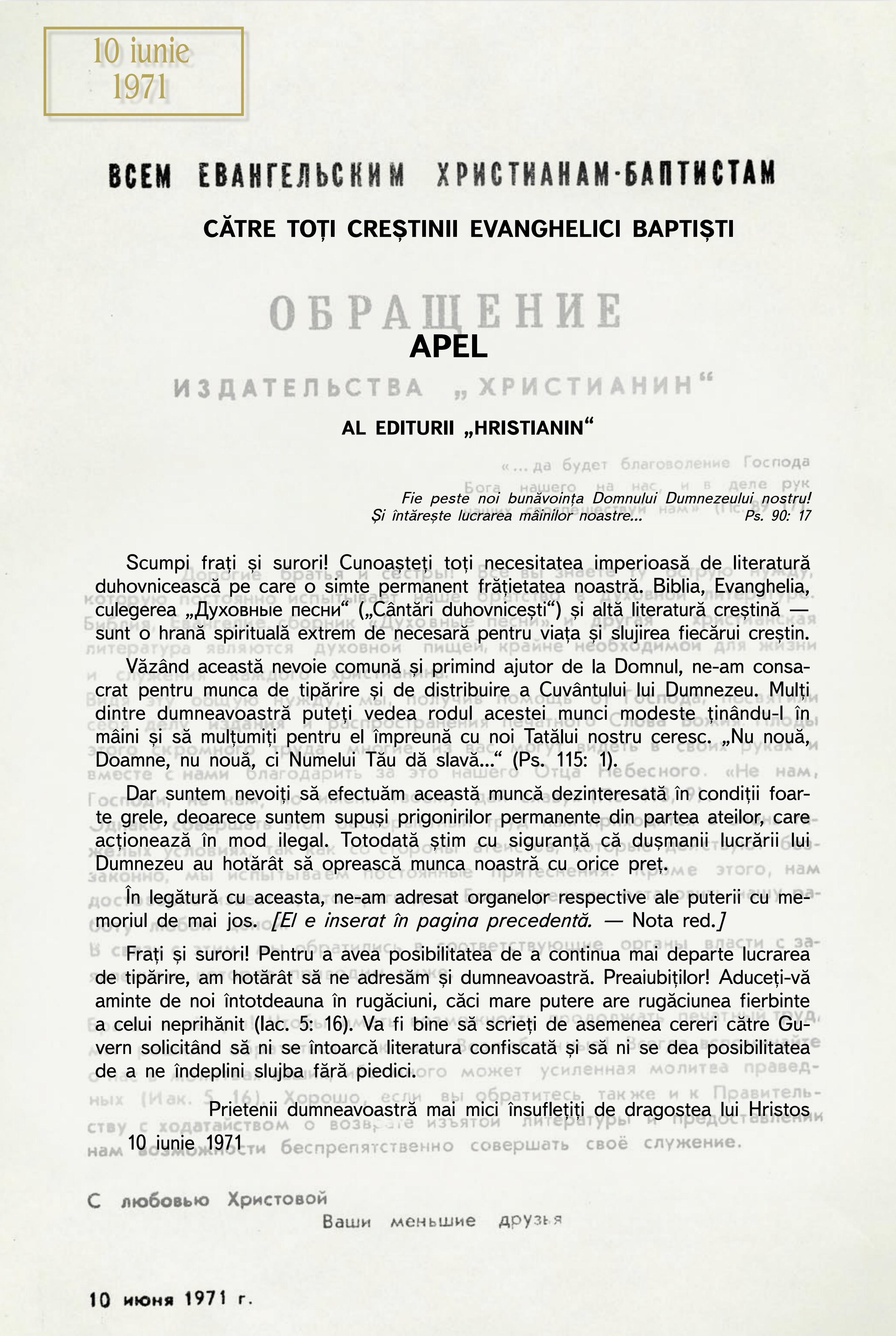

10 iunie
1971

ВСЕМ ЕВАНГЕЛЬСКИМ ХРИСТИАНАМ-БАПТИСТАМ

CĂTRE TOȚI CREȘTINII EVANGHELICI BAPTIȘTI

ОБРАЩЕНИЕ

APEL

ИЗДАТЕЛЬСТВА „ХРИСТИАНИН“

AL EDITURII „HRISTIANIN“

> *Fie peste noi bunăvoința Domnului Dumnezeului nostru!*
> *Și întărește lucrarea mâinilor noastre...* Ps. 90: 17

Scumpi frați și surori! Cunoașteți toți necesitatea imperioasă de literatură duhovnicească pe care o simte permanent frățietatea noastră. Biblia, Evanghelia, culegerea „Духовные песни“ („Cântări duhovnicești“) și altă literatură creștină — sunt o hrană spirituală extrem de necesară pentru viața și slujirea fiecărui creștin.

Văzând această nevoie comună și primind ajutor de la Domnul, ne-am consacrat pentru munca de tipărire și de distribuire a Cuvântului lui Dumnezeu. Mulți dintre dumneavoastră puteți vedea rodul acestei munci modeste ținându-l în mâini și să mulțumiți pentru el împreună cu noi Tatălui nostru ceresc. „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă...“ (Ps. 115: 1).

Dar suntem nevoiți să efectuăm această muncă dezinteresată în condiții foarte grele, deoarece suntem supuși prigonirilor permanente din partea ateilor, care acționează în mod ilegal. Totodată știm cu siguranță că dușmanii lucrării lui Dumnezeu au hotărât să oprească munca noastră cu orice preț.

În legătură cu aceasta, ne-am adresat organelor respective ale puterii cu memoriul de mai jos. *[El e inserat în pagina precedentă.* — Nota red.*]*

Frați și surori! Pentru a avea posibilitatea de a continua mai departe lucrarea de tipărire, am hotărât să ne adresăm și dumneavoastră. Preaiubiților! Aduceți-vă aminte de noi întotdeauna în rugăciuni, căci mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit (Iac. 5: 16). Va fi bine să scrieți de asemenea cereri către Guvern solicitând să ni se întoarcă literatura confiscată și să ni se dea posibilitatea de a ne îndeplini slujba fără piedici.

Prietenii dumneavoastră mai mici însuflețiți de dragostea lui Hristos

10 iunie 1971

С любовью Христовой
Ваши меньшие друзья

10 июня 1971 г.

Casa în care s-a tipărit Evanghelia și în care a fost arestat un grup de lucrători ai editurii „Hristianin“.
Letonia, cătunul Ligatne

Minunea zilelor noastre

Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi.
Mat. 21: 22

La începutul anilor ’60 era greu a crede că în condițiile aspre de prigoniri frățietatea noastră va putea edita permanent literatură duhovnicească. Însă atotputernicul Dumnezeu, care a început în țara noastră trezirea duhovnicească a poporului Său, ne-a copleșit și cu binefacerile acestei îndurări dăruindu-ne prin robii Săi devotați și credincioși o editură creștină independentă. Acum, după aproape un sfert de veac, pe al cărui parcurs în frățietatea noastră au fost tipărite milioane de exemplare de felurită literatură duhovnicească, puțin probabil să aibă cineva dintre copiii lui Dumnezeu o atitudine nepăsătoare față de acest har deosebit al Domnului. Și duhul nostru exclamă iar și iar plin de mulțumire: e o minune a lui Dumnezeu! Nu e o minune produsă pe neașteptate, ci e răspunsul la rugăciunile fierbinți ale celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, la așteptările și suspinele lor, la credința lor vie în împlinirea neapărată a făgăduințelor Domnului, „căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința“ (Evr. 10: 23).

Slujitorii Grupului de inițiativă al bisericii CEB (ulterior Comitetul organizatoric), care au chemat poporul lui Dumnezeu la sfințire, au căutat, întâi de

---

„Vestitorul adevărului“, 1990, nr. 2

toate, să triumfe viața plăcută lui Dumnezeu în fiecare suflet, în fiecare adunare, în întreaga frățietate. Totodată recunoșteau că e imposibil să se adreseze către biserici cu avertismente, cu explicații ori cu îndrumări, iar principalul – e imposibil să răspândească Evanghelia lui Hristos, de care se simțea o nevoie deosebit de mare în anii aceia, dacă nu vom avea tiparul nostru, tipografia noastră independentă. De aceea, în pofida mulțimii de griji din timpul acela privind formarea frățietății și orânduirea bisericilor, acestei nevoi vitale i s-a atribuit o importanță deosebită. Ea ne tulbura duhul, ne îndemna la căutare și la rugăciuni fierbinți. Ajutorul putea veni numai de la Domnul.

Calea înființării editurii independente a frățietății era cu totul nouă. Poporul lui Dumnezeu n-o cunoscuse mai înainte. Nu avea nici experiență proprie, nici vreun exemplu al predecesorilor. Mai mult decât atât, în decursul mai multor decenii, când credincioșii au fost lipsiți de dreptul de a edita de sine stătător literatură, în conștiința multora s-a înrădăcinat părerea greșită și chiar păcătoasă că răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu e posibilă numai cu ajutorul celor din afară și că altfel biserica nu are dreptul să editeze nici Biblii, nici Evanghelii, nici alte cărți duhovnicești. Asemenea păreri nu sunt altceva, decât o necredință adâncă, prin care Îl disprețuim pe Dumnezeu.

Isus a spus: „Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar... nimic nu v-ar fi cu neputință“ (Mat. 17: 20). Bărbații lui Dumnezeu din secolele trecute au obținut prin credință mari biruințe în lupte: au cucerit împărății, au făcut dreptate, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au vindecat de boli (Evr. 11: 33-36). Ei n-au fost slabi în credință, nu s-au îndoit de făgăduințele lui Dumnezeu prin necredință, ci, întăriți prin credința lor, au dat slavă lui Dumnezeu (Rom. 4: 19, 20).

Mulțumiri fie lui Dumnezeu! Nici în zilele noastre grele El nu i-a lipsit pe slujitorii Săi de marea îndrăzneală în credință. Fiind pe deplin încredințați că Dumnezeu poate împlini ceea ce făgăduiește și poate face minuni și în zilele noastre, ei au înălțat rugăciuni către El, L-au rugat să le dea ajutor și vedeau cu ochii credinței că vor obține cu Hristos o biruință deplină! Ei porneau de la premisa: Îi este plăcut oare lui Dumnezeu să se răspândească pe larg în poporul Său chemarea la curăție, la sfințenie, la propovăduirea Evangheliei, în pofida piedicilor îngrămădite de vrăjmașul sufletelor omenești pe această cale? Și dacă Îi este plăcut, deci ei credeau adânc că Domnul le va veni neapărat în ajutor și va face, prin puterea-I lucrătoare, orice lucru vor cere, când se vor ruga (Marc. 11: 24). Numai să ceară cu credință, cu inimile curate și pentru scopuri curate. Aceste condiții erau fundamentale în toată activitatea slujitorilor lui Dumnezeu și, fără îndoială, determinau succesul oricărei lucrări începând de la înființarea Grupului de inițiativă și până în zilele noastre.

Domnul vedea că intențiile robilor Săi erau pătrunse de dorința sfântă nu de a obține cu orice preț tehnica de tipărire, ci de a o construi pe o temelie curată, excluzând orice dependență de lume ori metode necinstite. Chiar și hârtia pentru tipar aveau de gând s-o procure numai pe căi legale și numai pe mijloacele bisericii, donate de credincioși.

De aceea vrem să remarcăm încă o dată cu mulțumire lui Dumnezeu că, deja din primele zile ale trezirii, frații Grupului de inițiativă al bisericii CEB, cu rugăciune și cu credință, nu numai cercetau procedeul tiparului ofset, ci și consolidau principiul de importanță vitală al slujirii lui Dumnezeu bazat pe independența de lume, pe munca curată, cu jertfire de sine și pe credința adâncă în făgăduințele lui Dumnezeu.

În anii aceia nu puteau să se adreseze după ajutor în căutarea procedeului potrivit de imprimare la nici o tipografie, nici unui specialist, deoarece, fiind divulgată, această lucrare ar fi murit fără a se naște. Chiar și cercul de credincioși care luau parte la cercetări era foarte restrâns și se păstra în taină. Au fost nevoiți să meargă pe cărări neumblate, să studieze metodele vechi, din străbuni. La început frații au recurs la tiparul prin șablon: instalau în mașina de scris o peliculă de celofan, iar sub ea — hârtie de șmirghel și perforau literele textului. Șablonul obținut era fixat pe un cilindru îmbibat cu vopsea și acesta era rostogolit. Literele ieșeau murdare, neclare.

Au încercat să lucreze și la sticlograf, dar această metodă s-a dovedit a fi foarte capricioasă: dacă nu se potrivește puțin temperatura ori în casă se usucă rufele copiilor, ori, începând lucrul, nu ți-ai încheiat manșetele mânecilor cămășii — acidul, care se elimină împreună cu transpirația, distruge elementele imprimante. Au fost nevoiți să renunțe și la această metodă.

Au studiat fototipia — procedeu care dădea cele mai clare imagini cu o gradație foarte fină a tonurilor, dar era imposibil să fie mecanizat.

Timpul trecea, căutările continuau.

„E imposibil — le spunea Gh. K. Kriucikov celor mai apro-

Casa din s. Obreja Veche, unde a fost arestat un grup de tipografi

Casa din s. Starâe Kodaki, reg. Dnepropetrovsk
în care a lucrat și a fost arestat un grup de tipografi

piați conlucrători la această muncă — să nu ne putem învăța a tipări Cuvântul lui Dumnezeu în condițiile noastre dacă ne punem nădejdea în Dumnezeul cel atotputernic! Ce colorit e pe etichetele de pe țigări, de pe sticlele cu băuturi alcoolice! Iar după această frumusețe se ascunde răul, care îi duce pe oameni la decăderea morală. Și noi să nu putem tipări cu cerneală simplă, neagră Cuvântul lui Dumnezeu, care îi duce pe oameni la mântuire?! E imposibil ca setea noastră de a împlini voia lui Dumnezeu, năzuința noastră de a duce cuvântul mântuirii celor ce merg spre pieire să nu aibă susținerea lui Dumnezeu!“

Și iată că odată, în vara anului 1963, discutând despre aceste lucruri, Gh. K. Kriucikov, I. K. Kriucikov și I. A. Afonin (care în 1963 a fost rânduit prezbiter în biserica din Uzlovaia) mergeau prin piața Staraia, nu departe de clădirea CC din Moscova. Minunat este Dumnezeu! Anume în acel moment al discuției a fost destul să-și arunce frații o privire la stânga și au văzut un afiș mare, care anunța că în localul Muzeului Politehnic are loc o expoziție a utilajului tipografic japonez de gabarit redus. (În această clădire în primii ani de după revoluție ținuse lecții în fața studenților V. F. Marținkovski.)

„Nu va fi oare acolo ceea ce căutăm de atâta timp?“ — și-au spus ei și au hotărât să viziteze expoziția.

Traversând strada, frații au ajuns la intrarea în muzeu. Au urcat la etaj și, primul lucru pe care l-au văzut intrând în sală, a fost o mașină mică de imprimat. De tipul ei au confecționat ulterior mașinile noastre de imprimat.

Mașina japoneză ofset era cea mai nouă realizare în domeniul tehnicii de tipar din timpul acela. Frații nu-și puteau lua privirile pline de încântare de la ea înțelegând clar că anume Domnul i-a adus aici! Pentru o asemenea atenție încordată asupra mașinii ei puteau fi suspectați și duși la miliție (mai ales că în timpul acela Gh. K. Kriucikov era în ilegalitate), dar, uitând de toate, ei umblau în jurul ei și o studiau. O minune! Anume de o asemenea mașină aveau nevoie! În toate era bună: și cu gabaritul redus (ceea ce e foarte important pentru micile tipografii itinerante ale editurii noastre), și procesul funcționării ei era simplu. Nu se potrivea numai în o privință: tipărea numai pe o față a foii. Pentru noi lucrul acesta însemna o muncă dublă: foaia trebuia tipărită de două ori, ceea ce mărea timpul de muncă, precum și cheltuielile de hârtie pentru rebut. Dar perfecționarea era o chestiune de finisare ulterioară. Principalul e că a fost găsit procedeul de imprimare de care aveam nevoie și care era pe deplin potrivit pentru condițiile noastre. Mașina prezentată la expoziție era destinată pentru foi de hârtie standardizată, care poate fi procurată la magazin. Aceasta era încă o mare bucurie! Domnul văzuse ce nevoie avea poporul Său de tipar și i-a dus pe frați direct la expoziție, ca, uitându-se la model, să înceapă construirea propriei mașini.

PRIMII PAȘI — PRIMELE BINECUVÂNTĂRI

Dar mașina încă nu e totul. Fără formele de tipar nu vei imprima nici un rând. Încă la expoziție frații au înțeles că tot secretul tipăririi ofset constă nu atât în mașină, cât în procesul fotografic. A devenit clar că mai întâi e nevoie de însușit procesul fotografic de laborator de confecționare a plăcilor de tipar.

Fără a amâna, ei au plecat îndată prin magazine să caute literatură privitor la procedeul de tipărire ofset. Făcându-și permise la Biblioteca centrală din Moscova, în decurs de câteva luni toți trei au petrecut acolo zile întregi studiind literatura poligrafică și îndreptarele. Iar într-o casă din suburbia Moscovei au început îndată primele lucrări experimentale. (Ivan Alekseevici, ca prezbiter, nu putea să părăsească pentru mult timp biserica și în curând s-a întors la Uzlovaia.)

Fierbeau vopseaua conform rețetelor indicate în îndreptare (pentru ea era nevoie de funingine și ei o preparau singuri: puneau o tavă deasupra unei lămpi cu petrol lampant și aprindeau fitilurile: peste un timp tava și totul în jur era acoperit cu ghirlande de funingine. Stăpâna venea de la serviciu și nu-și recunoștea locuința, dar, înțelegând importanța lucrării, le accepta pe toate cu bucurie. Șlefuiau manual plăcile de aluminiu, le umezeau cu emulsie fotosensibilă (pe care o preparau singuri) și le uscau la patefon, care le servea drept centrifugă. Apoi expuneau textul și îl developau. Au încercat să facă chiar și fotografii: în loc de raster foloseau o batistă neagră subțire (de capron) și fotografiau.

Câtă bucurie au avut slujitorii Comitetului organizatoric când, la una dintre consfătuiri, Ghennadi Konstantinovici a adus prima foaie tipărită pe care erau cuvintele imnului „О, неужели, Царь Вселенной...“ („O, Împărat al veșniciei...“). Ce-i drept, unii se uitau cu neîncredere: va ieși oare ceva serios? Dar frații care făceau experimente se bucurau că a fost găsită esența procesului, a devenit clar în ce direcție să lucreze, iar aceasta însemna că Dumnezeu îi va ajuta și la toate celelalte!

În continuare în orașul nu prea mare Noghinsk, în casa în care locuia Sofia Petrovna Bocearova cu prietena sa (ulterior Sofia Petrovna a muncit 11 ani în editura „Hristianin“ și de la această muncă a plecat la Domnul), Iuri Konstantinovici lucra câte 17-18 ore pe zi până ce a obținut imprimate calitative.

BOCEAROVA
Sofia Petrovna
a muncit 11 ani
în editura
„Hristianin“

Era o vreme tulbure: peste frățietate se abăteau unul după altul valurile de urmăriri, percheziții, arestări. Era urmărită și casa Sofiei Petrovna. Lucrătorii KGB-ului și ai miliției veneau cu controlul, însă Dumnezeu îi păzea pe cei ce lucrau în casă.

Sofia Petrovna cu prietenii tipăreau chiar acolo, la hectograf („sinka“), documentele informative ale Comitetului organizatoric, revista „Vestitorul mântuirii“. Aduceau în casă hârtia și duceau producția gata prinzând momentul când vecinii, obosind să stea de gardă (îi sileau s-o facă lucrătorii KGB-ului), se duceau să mănânce ori să se culce. Câte îndurări ale Domnului au văzut ei în anii aceia!

Lucrarea de finisare a plăcilor de tipar se oprea numai când era nevoie să se găsească chimicalele necesare ori să aștepte până ce li se vor vindeca rănile de pe degetele mâinilor. Vorba e că înainte de a aplica pe plăcile de aluminiu stratul fotosensibil, trebuia să se șteargă mai întâi de pe plăci cu hârtie de șmirghel stratul subțire al oxidului de aluminiu și rămășițele textului precedent. Dar să cureți suprafața plăcii și să obții ca ea să devină granulată — nu e o treabă ușoară. Să o faci manual e pur și simplu de neconceput. Pielea din jurul unghiilor se cojea, degetele rănite de substanțele chimice se inflamau.

Obținând plăci bune, au încercat să tipărească manual. Era o muncă istovitoare. În decurs de 6 ore de muncă neîntreruptă obțineau doar o mie de imprimate. Îi dureau mâinile din cauza încordării și era imposibil să lucreze câte 18 ore ca mai înainte. Frații au ajuns în fața

Câtă bucurie au avut slujitorii Comitetului organizatoric când, la una dintre consfătuiri, Ghennadi Konstantinovici a adus prima foaie tipărită pe care erau cuvintele imnului „O, неужели, Царь Вселенной...“ („O, Împărat al veșniciei...“)

Ce-i drept, unii se uitau cu neîncredere: va ieși oare ceva serios? Dar frații care făceau experimente se bucurau că a fost găsită esența procesului, a devenit clar în ce direcție să lucreze, iar aceasta însemna că Dumnezeu îi va ajuta și la toate celelalte!

necesității de a construi o mașină. Și Iuri Konstantinovici, chiar aici, în casa Sofiei Petrovna, a încropit prima mașină pe jumătate de lemn. Erau doar primii pași binecuvântați. Trebuia construită o mașină adevărată. Era nevoie de persoane de încredere, cărora să li se poată transmite toate secretele lucrării. Slujitorii i-au rugat pe frați la consfătuirea Comitetului organizatoric să găsească în adunările locale oameni temători de Dumnezeu, plini de râvnă pentru lucrarea de tipărire. Domnul avea acești oameni. El le pregătise dinainte inimile și ei au răspuns la chemarea Lui. Unul dintre ei a fost lucrătorul lui Dumnezeu V. I. Pidcenko.

Trebuie să amintim în mod deosebit de acest lucrător binecuvântat al tiparului, care și-a consacrat cu bucurie și cu abnegație acestei munci mărețe toată viața conștientă – 25 de ani din 50, pe care i-a trăit.

În decembrie 1964 s-a întors acasă la Harkov după trei ani de armată. La început mult timp nu și-a putut găsi un serviciu. Dar iată că în martie 1965, a văzut un anunț privind angajarea muncitorilor la tipografie și chiar a doua zi a intrat în serviciu acolo ca ucenic-fotograf. În atelierul în care muncea se confecționau forme pentru tiparul ofset și el putea să urmărească acest proces. (L-a condus brațul lui Dumnezeu! Anume acest proces, cercetat de frați timp de aproape doi ani în suburbia Moscovei, avea foarte mult nevoie de o finisare reușită. Ce mult era nevoie atunci de mâini tinere, sârguincioase în această muncă! – *Nota red.*)

PIDCENKO
Vitali Ivanovici
a muncit mulți ani
ca tipograf
în editura
„Hristianin“

Dumnezeu i-a mai dăruit o bucurie lui Vitali: reușise să capete de la o studentă-practicantă un îndreptar cu rețete pentru confecționarea formelor de tipar ofset și o scurtă tehnologie a confecționării lor.

Cu regret, nu i-a fost dat să lucreze mult timp la tipografie. Când s-a aflat că e credincios, s-a ținut urgent o adunare, la care s-a anunțat reducerea personalului și, în vara anului 1965, numai el a și fost eliberat din serviciu.

„Toate acestea au fost căile Domnului! – își amintește Vitali Ivanovici despre munca de scurtă durată la tipografie. – Dumnezeu m-a adus în secție, mi-a arătat totul. Și, deși am fost concediat, de-acum știam în ce direcție trebuie să lucrez“.

A venit cu îndreptarul la slujitorii localnici și le-a spus că vrea să înceapă experimentele. Frații i-au dat 15 ruble, el a cumpărat chimicalele necesare, a pregătit soluțiile și

Corul cântă după o culegere de cântări pe note culeasă prin metoda aplicației.

a început să lucreze în podul casei sale. După multe eforturi a reușit să tipărească pe o foaie curată câteva litere dintr-un text. Cu o mare bucurie, a venit cu această „realizare“ la frați. „Dacă ai izbutit să tipărești câteva litere, înseamnă că se poate ajunge la mai mult!“ — l-au încurajat ei.

Iar mai departe au urmat mari isprăvi și o viață consacrată lui Dumnezeu, care, cu binecuvântarea Domnului, au servit spre mărturie și spre mântuirea multor păcătoși și I-au adus slavă marelui Nume al lui Dumnezeu!

Fiind în anii aceia tânăr, fratele Vitali, desigur, nu știa, ba nici nu putea bănui că deja din primele zile ale trezirii slujitorii Domnului, bizuindu-se pe ajutorul lui Dumnezeu și pe atotputernicia Lui, prin credință și prin fapte, traduceau în viață un lucru pe care frățietatea nu-l avusese încă niciodată, dar de care avea o mare nevoie: tiparul creștin independent de lume!

După câțiva ani încordați de căutări și experiențe, pe care le făceau în unele case din suburbia Moscovei, către anul 1965 a fost găsit și însușit de ei principiul de bază al tiparului ofset (unicul care era posibil în condițiile noastre de ilegalitate). Acum urma o muncă la fel de migăloasă de finisare și perfecționare a lucrării începute, ca în timpul apropiat să se treacă la tipărirea literaturii duhovnicești. Era nevoie de oameni temători de Dumnezeu și capabili de acest lucru. Domnul Și-a pregătit la timp „vasul“ Său pentru această lucrare sfântă.

Aflând că un tânăr creștin din Harkov arde de dorința să muncească pentru Domnul în lucrarea de tipărire, frații care se ocupau de înființarea editurii creștine independente în frățietatea noastră l-au invitat la ei.

Venind la Moscova, Vitali a văzut ce muncă mare i-a ajutat Dumnezeu să îndeplinească în vederea confecționării formelor și a mașinii de tipar. Întrucât el cunoștea parțial procesul fotografic de laborator, frații i-au transmis experiența lor de muncă în condițiile noastre specifice, nu de tipografie, propunându-i să finisese formele de tipar până la starea de lucru, pentru a multiplica în mare tiraj literatura creștină, de care atât de mult avea nevoie poporul lui Dumnezeu.

El s-a întors la Harkov și, împreună cu slujitorii locali, în multe primejdii și sub o mare urmărire din partea securității, continua experimentele în laboratoare secrete confecționând plăci de aluminiu de calitate.

În același timp alți frați de încredere continuau lucrările asupra mașinii de tipar. La executarea desenelor au acordat un mare ajutor frații bisericii prigonite din Kiev.

Prima mașină confecționată din metal a fost confiscată în timpul percheziției în anul 1967 în or. Gudauta (RSSA Abhază). La ea Vitali Ivanovici împreună cu alți conlucrători reușiseră să tipărească Evanghelia după Ioan și broșura „Синай или Голгофа“ („Sinai sau Golgota“). Un moment interesant e că, după confiscare, această mașină n-a figurat nicăieri, nici nu s-a amintit despre ea niciodată, probabil, evitându-se divulgarea știrii că în sânul Consiliului Bisericilor CEB a apărut un tipar de sine stătător.

Primul rod al muncii migăloase de mulți ani — Evanghelia după Ioan — a fost adus la consfătuirea slujitorilor Consiliului Bisericilor. Frații se bucurau și-I mulțumeau lui Dumnezeu. „Iar nouă ne era rușine, — își aminteau mai târziu tipografii — deoarece marginile foii tipărite nu erau albe, ci sure. Nu obținuserăm încă pe atunci acea calitate a imprimărilor la care am ajuns mai târziu“.

Cu timpul lucrarea de confecționare a mașinii și de perfecționare a metodelor de laborator s-a mutat de la Moscova în Ucraina, apoi în Caucaz și în ea se încadrau noi credincioși pătrunși de spiritul de sacrificiu.

În anii 1966-1969 în locuințele credincioșilor se făceau pretutindeni percheziții. Mulți slujitori și copii ai lui Dumnezeu plini de râvnă erau arestați. La rugămintea slujitorilor Consiliului Bisericilor au fost pregătite în câteva exemplare desenele mașinii de imprimat construite, care tipărea numai o față a foii. Când trebuia să înceapă producerea lor în serie, frații au hotărât: „De ce să pierdem timpul pentru producerea mașinilor care tipăresc numai pe o față a foii? Putem să confecționăm al doilea cilindru și mașina va tipări foaia îndată pe ambele fețe.“

Domnul a binecuvântat din belșug munca lor: peste un timp ei au confecționat câteva mașini nu prea mari care tipăreau foaia pe ambele fețe. Dacă ținem cont de faptul că mașinile au fost inventate și confecționate de mâinile meșterilor-creștini, care nu aveau studii speciale, vedem că aici e nimic altceva, decât minunea lui Dumnezeu!

Mașinile editurii „Hristianin“ a CB CEB făceau 120 de imprimate pe minut, adică într-o oră tipăreau 60 de Evanghelii de format mare ori 120 de format mic. Dumnezeu și numai Dumnezeu le-a arătat această metodă și i-a înzestrat pe frați cu capacități pentru a inventa o asemenea mașină unică, care nu are asemănare nici în Occident, nici în țara noastră: e și cu un gabarit redus, și demontabilă, și tipărește foaia pe ambele fețe simultan.

O METODĂ DE CULEGERE CE NU POATE FI LICHIDATĂ

Timpul trecea. Poporul lui Dumnezeu se bucura primind Evanghelia tipărită cu caractere clare și citețe. Însă „Foaia frățească“ a Consiliului Bisericilor, revista „Vestitorul mântuirii“ erau imprimate ca și mai înainte cu ajutorul hectografului. Pentru a le trece la tiparul ofset era nevoie de mijloace de culegere a textului. La tipografiile de stat pentru acest scop se folosesc mașini de turnare a literelor și turnătoarele liniare (mașină ce toarnă simultan rânduri întregi de caractere), dar pentru noi, credincioșii, ele erau inaccesibile. Materialul putea fi tipărit și la mașina de scris, dar în asemenea caz literele erau neclare. (Până să fie găsită metoda necesară de culegere a textului, documentul important al CB CEB „Toți să fie una“ a fost tipărit de pe textul cules la mașina de scris.)

În 1970 Gh. K. Kriucikov, la un an după eliberarea din închisoare, a fost nevoit, din cauza urmăririlor, să îndeplinească din nou lucrarea în condiții de conspirativitate. Conducând frățietatea, rugându-se, totodată el căuta mereu metode de culegere a textului și experimenta mult. Domnul l-a ajutat și aici: a început să decupeze din cărți cuvinte și

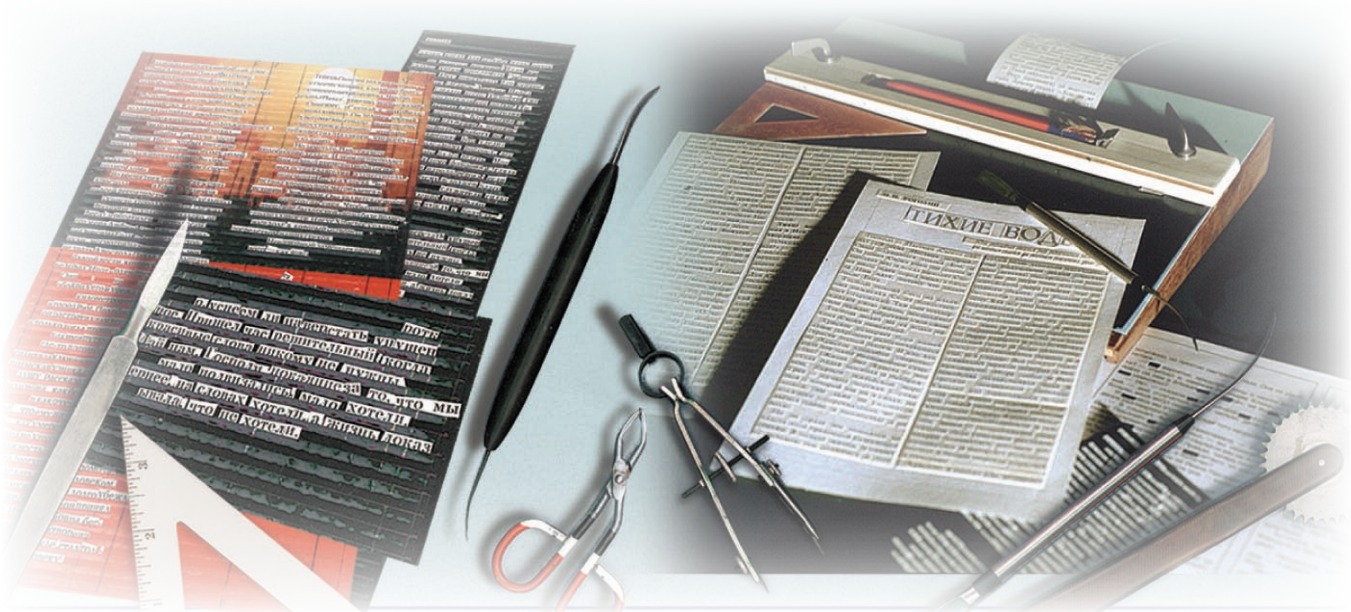

Anume această descoperire, dăruită de Domnul, de a decupa din cărți ori reviste litere sau cuvinte, lipind din ele un text cu orice conținut și prezentare grafică, a deschis frățietății noastre posibilitatea de a înființa editura noastră.

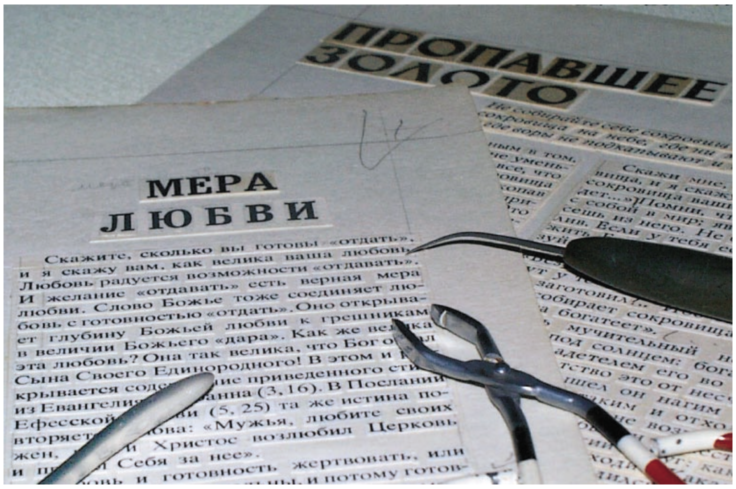

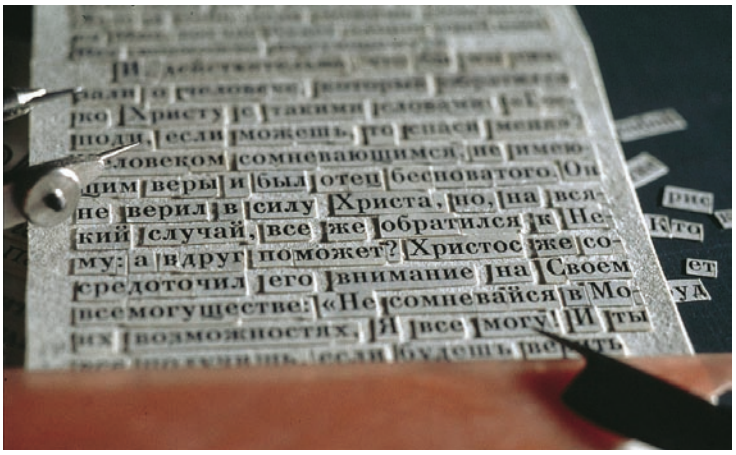

silabe și să alcătuiască textul. Lucrul era nespus de migălos: literele se împrăștiau la cea mai mică mișcare imprevizibilă, iar din ele trebuia să se alcătuiască rânduri, care să fie cumva aliniate, fixate și lipite. Era nevoie să se construiască instrumente pentru ușurarea lucrului. Din ceea ce avea la îndemână el a început îndată să pregătească mașini speciale de cules. Din lingurițe de oțel inoxidabil ascuțea și șlefuia instrumente pentru decuparea și lipirea literelor. A fost nevoit să facă totul manual, fără zgomot, pe genunchi, ca să nu trezească bănuieli (locuința era secretă). Pila, cleștele plat, ciocanul — iată toate instrumentele pe care le avea la îndemână.

În mâinile celor ce făceau percheziție au nimerit mai apoi cărți și instrumente de cules. Lucrătorii de anchetă penală se mirau: „Păi, asta e o muncă incredibilă!“ Totodată rămâneau dezamăgiți, deoarece înțelegeau: cu un asemenea procedeu de culegere, tiparul creștin nu poate fi nimicit. Atâta timp cât vor fi în vânzare cărți și reviste, vor exista și atelierele noastre de cules. Ceea ce face Domnul va dăinui cu statornicie în veci!

Prin noua metodă de aplicație a fost prezentată în formă definitivă „Foaia frățească“ cu ocazia celei de-a 10-a aniversări a trezirii duhovnicești a frățietății și „Apelul“ cu privire înființarea editurii independente „Hristianin“. Când această „Foaie frățească“ a nimerit în mâinile prigonitorilor, ei s-au bucurat, dar totodată s-au și înfuriat. „Gata! — au declarat ei. — Acum vom judeca Consiliul Bisericilor pentru că a furat caracterele de la tipografie“. (După cum s-a dovedit, titlul: „Foaia frățească“ era cules cu caractere de care dispunea numai editura ziarului „Pravda“.) Dar în aceasta și constă tot secretul și recunoștința noastră față de Dumnezeu: răspunzând la rugăciune, El i-a descoperit frățietății noastre procedeul propriu de culegere a textului, procedeu independent, accesibil și de nestârpit (exact ca și pe cel al tiparului)! Toate acestea au fost făcute cu mâinile noastre, după cum ne învață Cuvântul lui Dumnezeu: „...să vă purtați cuviincios cu cei de afară, și să n-aveți trebuință de nimeni“ (1 Tes. 4: 12). Când Domnul e cu noi și El este Păstorul nostru, atunci poporul Lui nu va duce lipsă de nimic, deoarece „mâna Dumnezeului nostru este, spre binele lor, peste toți cei ce-L caută...“ (Ezra 8: 22).

Datorită descoperirii unei noi metode, s-a împlinit, în sfârșit, dorința întregului popor al lui Dumnezeu și, cu timpul, revista independentă a frățietății a trecut la tiparul ofset. În legătură cu aceasta, a fost nevoie de laboratoare suplimentare, deci și de utilaj pentru ele. Și frații au fost nevoiți să facă singuri aparatajul fotografic special, instalații de iluminat și alt utilaj.

(E de menționat că în ultimii ani, prin sârguința creștinilor din Occident și a misiunii „Friedensstimme“, Dumnezeu a ușurat în multe privințe munca editurii. Datorită contribuției lor pline de jertfire, avem noi posibilități în lucrarea de tipărire și de culegere a textului și, cu binecuvântarea Domnului, această muncă aduce rod îmbelșugat spre slava Mântuitorului.)

LIBERTATEA ÎN CONDIȚIILE LIPSEI DE LIBERTATE

Pentru a înțelege mai profund că apariția editurii proprii a fost voia lui Dumnezeu, trebuie să amintim că credincioșii CEB din URSS au trăit în condițiile „cortinei de fier“. Conform instrucțiunii secrete „Cu privire la ordinea introducerii în URSS a literaturii din străinătate“ (din 17 septembrie 1960), aprobată de șeful Direcției generale privind păstrarea tainelor militare și de stat în presă, P. Romanov, aveau dreptul să primească Biblii, literatură religioasă de peste hotare numai Consiliul pentru Afacerile Religioase și conducătorii organizațiilor religioase „în limita necesității personale“.

Instrucțiunile, printre altele, prescriau:

„p. 4: Literatura religioasă... expediată prin poștă de peste hotare... unor cetățeni ai URSS care nu sunt amintiți în Instrucțiunea dată nu se admite a fi remisă destinatarilor, ea este confiscată ori întoarsă înapoi peste hotare împreună cu coletele poștale în care a fost expediată.

p. 5: Literatura religioasă... transportată peste frontiera vamală... de către cetățenii sovietici nu este admisă în țară și urmează a fi confiscată ori întoarsă peste hotare.

p. 6: Cetățenilor străini li se permite să treacă peste frontiera statului... literatură religioasă în limita necesității personale. Literatura religioasă... introdusă de persoanele străine peste limita necesității personale, este reținută...

p. 7: Literatura religioasă este controlată de organele Direcției Generale a URSS privind păstrarea secretelor de stat în presă ori de organele KGB de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS...

p. 8: Limita necesității personale să se considere: pentru literatură (Biblia, cartea de rugăciuni, Evanghelia, cărți, broșuri, partituri) — nu mai mult de două exemplare de fiecare publicație numită...“

Dar și în condițiile acestor limitări Cuvântul lui Dumnezeu pătrundea în țara noastră datorită spiritului de jertfire al creștinilor de peste hotare. În anul 1971 locțiitorul președintelui KGB din URSS a trimis la CC al PCUS un comunicat secret:

COMITETUL
SECURITĂȚII DE STAT
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS
26 iulie 1971, Nr. 1896-ч

SECRET

la CC PCUS

[...] La începutul lunii iulie a anului 1971 a fost descoperită o nouă încercare de introducere în mari proporții a literaturii în URSS, fiind aruncată de pe vapor în mare, împachetată în pachete de celofan. Pe litoralul mării, într-un șir de raioane ale Estoniei și în acvatoriul din jurul insulelor Prangly și Lox din Golful Finic, subunitățile serviciului de grăniceri au adunat și au pescuit 1604 de asemenea pachete cu Biblii, Evanghelii, felurite broșuri și reviste. În total au fost adunate 15 mii de exemplare de felurită literatură religioasă în limbile: estonă, rusă, finlandeză și bulgară. Greutatea e de aproximativ 2,5 tone. A fost editată, în cea mai mare parte, în Suedia de „Societatea pentru răspândirea publicațiilor religioase“, de „Misiunea pentru răspândirea Sfintei Scripturi“ și de „Societatea pentru răspândirea Evangheliei în mijlocul popoarelor sovietice“, iar o parte — în Franța, RFG și în Finlanda.

După cum s-a constatat, pachetele cu literatură au fost aruncate de pe nave maritime străine, ce treceau prin șenalul Tallin.

LOCȚIITORUL PREȘEDINTELUI
COMITETULUI SECURITĂȚII DE STAT CEBRIKOV

ASR IC, fond 5, opis 63, dos. 89, f. 47-49

În zilele acelea pe litoralul Golfului Finic făceau de serviciu frații din biserica de la Leningrad și „au pescuit“ multe pachete cu cărți prețioase. Această „pescuire“ a adus o mare bucurie credincioșilor în anii aceia. Însă o sută de Biblii nu puteau satisface necesitățile credincioșilor dintr-o țară enormă. Minunea consta în faptul că momentul scrierii raportului de către conducerea serviciului special coincide cu timpul înființării editurii „Hristianin“ — iulie 1971! În timp ce subunitățile de grăniceri căutau scrupulos pachetele cu pâinea duhovnicească pe insule și pe litoralul mării, conlucrătorii editurii „Hristianin“, sub apărarea Celui preaînalt, după ce au confecționat de sine stătător mașini de tipărit pe ambele fețe, aprovizionau biserica cu literatura creștină necesară. În acele zile, când 1604 pachete cu cărți ale Sfintei Scripturi au fost nimicite, editura „Hristianin“ multiplica deja mii de Evanghelii. Către anul 1985 Noul Testament a fost tradus și editat în 10 limbi naționale ale URSS.

* * *

Tiparul creștin ilegal în URSS e un fenomen unic! Iar presa nesupusă cenzurii, independentă într-o societate care lupta împotriva credinței în Dumnezeu și care controla toată activitatea de editare și de tipărire, e o minune neobișnuită! Căci cenzura ateistă nu permitea să fie tipărit nimic din Cuvântul viu al lui Dumnezeu. Din manuscrisele revistei „Братский вестник“ al VSEHB cenzura politică elimina articolele duhovnicești, cu scopul de a lipsi biserica de puterea duhovnicească, și lăsa materialele despre activitatea patriotică, pacifică:

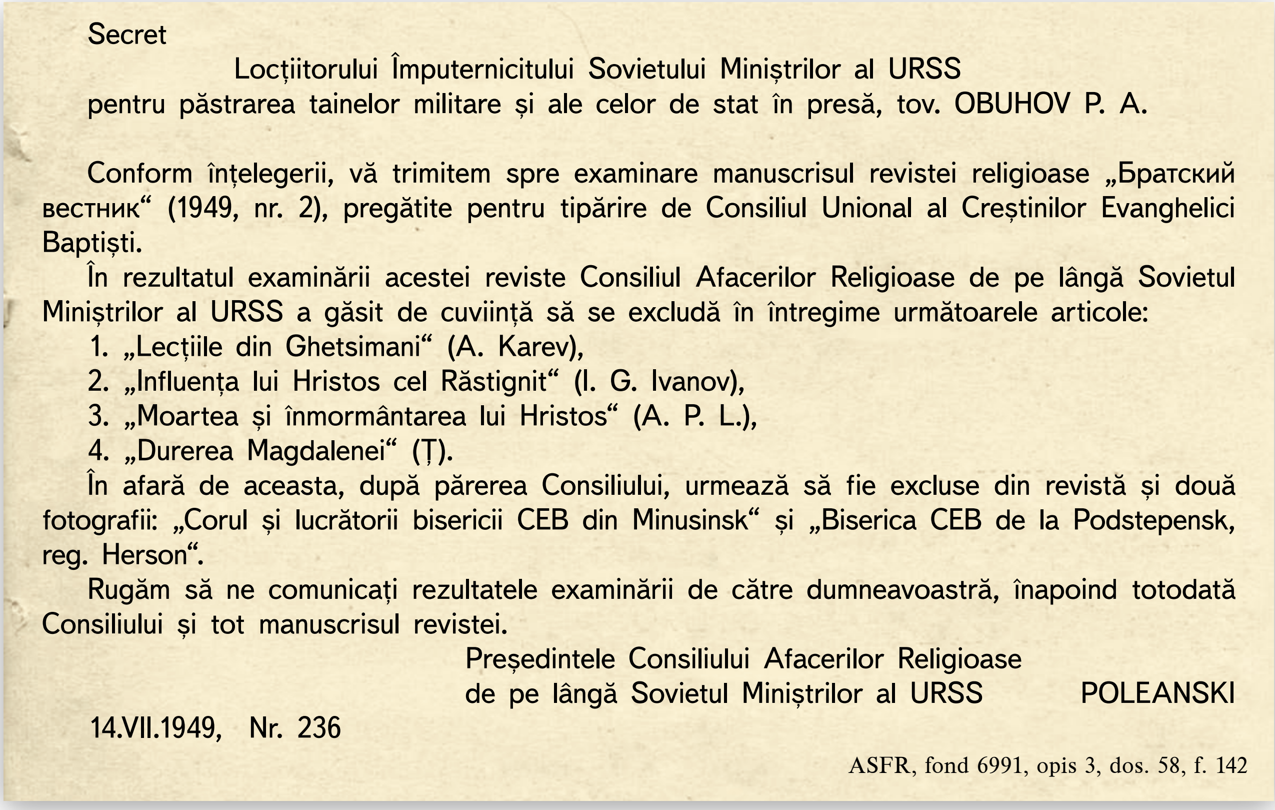

Secret

Locțiitorului Împuternicitului Sovietului Miniștrilor al URSS
pentru păstrarea tainelor militare și ale celor de stat în presă, tov. OBUHOV P. A.

Conform înțelegerii, vă trimitem spre examinare manuscrisul revistei religioase „Братский вестник“ (1949, nr. 2), pregătite pentru tipărire de Consiliul Unional al Creștinilor Evanghelici Baptiști.

În rezultatul examinării acestei reviste Consiliul Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS a găsit de cuviință să se excludă în întregime următoarele articole:

1. „Lecțiile din Ghetsimani“ (A. Karev),
2. „Influența lui Hristos cel Răstignit“ (I. G. Ivanov),
3. „Moartea și înmormântarea lui Hristos“ (A. P. L.),
4. „Durerea Magdalenei“ (Ț).

În afară de aceasta, după părerea Consiliului, urmează să fie excluse din revistă și două fotografii: „Corul și lucrătorii bisericii CEB din Minusinsk“ și „Biserica CEB de la Podstepensk, reg. Herson“.

Rugăm să ne comunicați rezultatele examinării de către dumneavoastră, înapoind totodată Consiliului și tot manuscrisul revistei.

Președintele Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS POLEANSKI

14.VII.1949, Nr. 236

ASFR, fond 6991, opis 3, dos. 58, f. 142

Mulțumiri lui Dumnezeu! Editura „Hristianin“, independentă de lume, a căpătat, din primele zile, libertatea în condițiile lipsei de libertate, a căpătat lipsa de cenzură în condițiile unei cenzuri totale, a găsit procedeul de a tipări independent în condițiile dependenței absolute de ateism a tuturor asociațiilor religioase oficiale. Programul Consiliului Bisericilor „lipsa de cenzură a bisericii la cele șapte niveluri“ includea și punctul cu privire la „lipsa de cenzură a revistelor duhovnicești“.

La adresa frățietății trezite răsunau cuvinte de necredință și de condamnare:

„Ne este milă de frații și surorile care nu se pot lămuri: ce se poate și ce nu se poate în condițiile timpului de azi... Nădăjduim că i se vor deschide ochii «Comitetului organizatoric» și se va convinge

că această cale, pe care merge și pe care își conduce adepții, este o cale a speranțelor neîntemeiate și a visurilor ireale, ce nu pot fi împlinite...“ (Din scrisoarea plenarei VSEHB de pe data de 3 septembrie 1964. AMCM, fond 3004, opis 1, dos. 89, f. 101-108)

„Frații care se despart de noi și visează la o activitate religioasă necontrolată de stat trebuie să renunțe pentru totdeauna la acest gând“ — spunea prezbiterul superior al regiunii Donețk, I. I. Tatarcenko, la congresul VSEHB din 1963.

„Scumpii noștri frați și surori despărțiți! Vi se insuflă că bisericile din care ați ieșit au legătură cu lumea. Dar cum putem rezolva problemele privind înregistrarea bisericilor, tipărirea Bibliilor și a Culegerilor de cântări duhovnicești fără a ne adresa autorităților corespunzătoare? «...Fiindcă atunci ar trebui să ieșiți din lume» — zice apostolul Pavel în 1 Cor. 5: 10.“

(Din scrisoarea plenarei VSEHB de pe data de 3-5 martie 1969)

Într-adevăr, tiparul independent de lume părea pentru mulți credincioși ceva cu totul imposibil. „Lipsa de cenzură a revistei“ este o nebunie absolută pentru cei a căror gândire a fost formată sub povara modului păcătos de orânduire a bisericii. Dar slavă Domnului: din 1967, când editura „Hristianin“ a tipărit pentru prima dată Evanghelia după Ioan, nici o publicație, inclusiv „Culegerea de cântări duhovnicești“, revista frățietății „Vestitorul adevărului“, numeroase culegeri de imnuri pe note, n-au fost supuse cenzurii celor din exterior.

Chiar cei ce luptau cu religia menționau în rapoartele lor libertatea duhovnicească în care trăia frățietatea noastră: *„În pofida nerecunoașterii «Comitetului organizatoric» de către guvern, precum și în pofida avertismentelor aspre, el continuă să existe ca «un stat în stat». Toate acestea servesc drept stimulent pentru credincioșii de rând insuflându-le siguranța justeții lucrării lor“* — scria către CC al PCUS împuternicitul în regiunea Rostov la 15 noiembrie 1965. (ASR IC, fond 5, opis 33, dos. 217, f. 193)

În anii ’60 ai secolului trecut frații nu-și puneau nădejdea în aducerea Sfintei Scripturi de peste hotare, deși erau foarte recunoscători oricui care îndrăznea să aducă în URSS literatură duhovnicească, ci au pornit pe calea invenției tiparului propriu. Dumnezeu le-a deschis mintea să înțeleagă principiul tiparului ofset și slujirea editurii „Hristianin“ a devenit de nestârpit. În schimbul unei mașini confiscate erau pregătite altele. În schimbul unei brigăzi arestate de tipografi, noi credincioși se consacrau acestei slujiri continuând munca celor arestați.

Prin faptele credinței ale slujitorilor și prin munca cu jertfire de sine a tipografilor Dumnezeu Își demonstra atotputernicia în supraputerea ateistă. S-a consolidat principiul important: biserica, aflându-se în mijlocul lumii păcătoase, poate rămâne liberă, poate trăi o viață din plin, poate să nu îndure sărăcie, ci să editeze Biblii și culegeri de cântări duhovnicești fără a se adresa organelor de resort după permisiune, fără sancționările și permisiunile lor. Fie Numele Domnului preamărit și binecuvântat!

CU DOMNUL TOTUL E CU PUTINȚĂ!

Astfel, prin îndurarea lui Dumnezeu, în frățietatea noastră a fost marcat începutul binecuvântat al tiparului nostru, care a adus multă bucurie poporului lui Dumnezeu și a arătat calea spre mântuire multor inimi căutătoare și însetate de adevăr.

Iar dacă cineva ar vrea să învinuiască frățietatea noastră că pentru elaborarea tiparului nostru împrumutăm realizările lumii acesteia, atunci trebuie să spunem: Domnul a descoperit pentru prima dată secretele tipăririi oamenilor cu o credință adâncă în Dumnezeu. În Occident — creștinului Johannes Gutenberg, care, la mijlocul secolului al XV-lea, a tipărit, pentru prima dată, așa-numita Biblia cu 42 de linii. Iar dintre slavi — creștinului Ivan Fiodorov. E de ajuns să privim la monumentul lui de la Moscova pentru a ne convinge că primele sale lucrări și cercetări în domeniul tiparului le-a dedicat mântuirii păcătoșilor. „Pentru frații și prietenii mei...“ — glăsuiește inscripția de pe monument, iar Ivan Fiodorov este înfățișat examinând prima pagină tipărită de el din cartea „Faptele apostolilor“. În anul 1580 el a editat prima Biblie în limba slavă.

De aceea, cu drept cuvânt, putem afirma că întâietatea în lucrarea de răspândire a cuvântului tipărit le aparține slujitorilor creștini. Toți ceilalți au fost după ei și, împrumutând de la creștini experiența tiparului, au inundat lumea cu literatură, care, în cea mai mare parte, este nedemnă și nu servește la zidirea sufletului omenesc.

Domnul vedea că intențiile robilor Săi erau pătrunse de dorința sfântă nu de a obține cu orice preț tehnica de tipărire, ci de a o construi pe o temelie curată, excluzând orice dependență de lume ori metode necinstite...

Vrem să remarcăm încă o dată cu mulțumire lui Dumnezeu că, deja din primele zile ale trezirii, frații Grupului de inițiativă al bisericii CEB, cu rugăciune și cu credință, nu numai cercetau procedeul tiparului offset, ci și consolidau principiul de importanță vitală al slujirii lui Dumnezeu bazat pe independența de lume, pe munca curată, cu jertfire de sine și pe credința adâncă în făgăduințele lui Dumnezeu.

Așadar, încheind istorisirea despre înființarea tiparului independent, nu putem trece sub tăcere principalul: toate ramurile binecuvântate ale slujirii frățietății noastre, una dintre care este munca editurii, au început să aducă rod numai atunci când poporul lui Dumnezeu s-a pocăit pentru necredincioșia și șovăirea de mai înainte, s-a sfințit și a dorit din toată inima să păzească poruncile lui Dumnezeu.

Iar temelia temeliilor pentru noi este numai Domnul! Anume El ne-a îndemnat, prin Cuvântul Său, să facem cu mână sigură această lucrare sfântă a Domnului și, văzându-ne setea și scopul pentru care facem toate acestea, ne-a venit El Însuși în ajutor și ne-a binecuvântat. De aceea de la început și până la sfârșit tot ce e nou, ce e bun și sfânt în slujirea noastră — este inițiativa Duhului Sfânt! Am respectat Cuvântul Lui, ne-am străduit să îndeplinim poruncile Lui, ne-am trezit prin Duhul Lui — și El ne-a binecuvântat în toate: și din punct de vedere organizatoric, și tehnic!

De aceea nu trebuie să privim munca editurii ca pe un adaos automat la activitatea organizatorică a Consiliului Bisericilor. Ea este o legitate binecuvântată pe calea îndeplinirii de către noi a poruncilor lui Dumnezeu, e bilanțul neapărat al năzuinței sincere de a restabili în cea mai mare importanță a sa Cuvântul pe care Domnul ni l-a lăsat prin testament, e bilanțul năzuinței de a restabili acest Cuvânt și a-l împlini!

Cu Domnul totul e cu putință! El și numai El este Personalitatea principală în slujirea noastră. Fiind un Dumnezeu atotputernic, El influențează în mod nemijlocit asupra destinului Bisericii Sale. Și, întrucât ne-a dat viața veșnică, ne-a dăruit un Mântuitor, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?! (Rom. 8: 32). Fie binecuvântată în veci frumusețea credincioșiei și trăiniciei de nezdruncinat a făgăduințelor lui Dumnezeu! Și tendința noastră permanentă să fie întotdeauna: în toate să depindem numai de Domnul, numai Lui să ne închinăm și numai Lui să-I slujim (Mat. 4: 10), iar El va face întotdeauna nespus mai mult decât cerem sau gândim noi! (Efes. 3: 20).

Lucrătorii cuvântului tipărit, care au suferit întemnițare pentru munca în editura „Hristianin“

PIDCENKO
Vitali Ivanovici
or. Harkov

PIKALOV
Viktor Anatolievici
or. Fergana

GRIȚENKO
Ekaterina
reg. Kiev

TARASOVA
Zinaida
reg. Kursk

KOROTUN
Ida
or. Voroșilovgrad

KOJEMEAKINA
Tatiana
or. Jdanov

LEVEN
Ivan Ivanovici
reg. Omsk

KOOP
David Ivanovici
or. Ivangorod

ZAIȚEVA
Liudmila
or. Rostov pe Don

ZAIȚEVA
Larisa
or. Rostov pe Don

LVOVA
Nadejda
țin. Krasnodar

BUBLIK
Serghei Ivanovici
or. Rostov pe Don

IUDINȚEVA
Galina
or. Gorki

KOSACEVICI
Liubov
or. Ivangorod

BÂSTROVA
Tamara
or. Narva

SIDOROVA
Nadejda
or. Novokuznețk

SIDOROVA
Vera
or. Novokuznețk

PLETT
Ivan Petrovici
or. Dușambe

KELLER
Vladimir
or. Issâk

BRÂKOVA
Nadejda
or. Fergana

EPP
Margarita
or. Karaganda-15

USOLȚEVA
Nina
or. Celeabinsk

BORINSCHI
Andrei
Moldova

IVAȘCENKO
Liubov
or. Kiev

IANUȘEVSKAIA
Elena
reg. Alma-Ata

IANUȘEVSKAIA
Anna
reg. Alma-Ata

ȘEVCENKO
Natalia
reg. Odesa

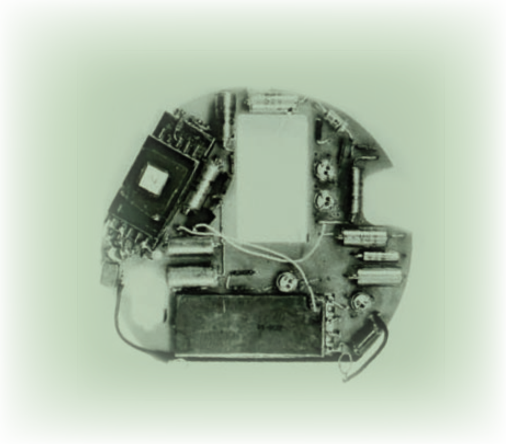

1974

Păziți-vă...

Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere...
Is. 54: 17

Har și pace, preaiubiți frați și surori în Hristos Isus, Domnul nostru!... Vrem să vă comunicăm că în decursul ultimilor ani rar se întâmplă să se țină vreo consfătuire a Consiliului Bisericilor fără a fi ascultată în secret, deși ele se țin întotdeauna în locuri diferite. Consfătuirile ținute în locuințe particulare sunt ascultate prin intermediul iradierii cu microunde de la instalații mobile de ascultare (din microbuze, mașini acoperite ș. a.). Lucrul acesta a fost descoperit cu dispozitive electronice contra ascultare.

Încă în anul 1974 a fost descoperit și demontat un dispozitiv de ascultare în locuința președintelui Consiliului Bisericilor, Gh. K. Kriucikov, iar recent a fost descoperit un dispozitiv de ascultare în casa unde își ținea adunările creștine biserica înregistrată din or. Ordjonikidze a UB CEB. Se cunosc și un șir de alte cazuri.

Nu e nevoie să amintim că toate aceste acțiuni sunt anticonstituționale și se află într-o contradicție inadmisibilă cu Pactele Internaționale cu privire la drepturi și cu Declarația de la Helsinki.

Este evident că filarea *(urmărirea pe ascuns* — Nota red.*)* și ascultarea în secret se fac cu scopul controlului ilegal al vieții creștinilor, pentru dezorganizarea bisericii și persecutarea cetățenilor creștini.

În legătură cu aceste acțiuni și cu alte acte de persecuție Consiliul Bisericilor a expediat la 20 ianuarie 1978 o petiție pe numele lui L. I. Brejnev și al lui R. A. Rudenko, dar, cu regret, n-a primit nici un răspuns în ceea ce privește ascultarea sistematică în secret.

Acum vă scriem dumneavoastră aceste lucruri, scumpi frați și surori, ca să știți și să procedați, în chestiunile slujirii, ținând seama de realitatea în care trăim.

„Păziți-vă de oameni...“ — îi preîntâmpina Hristos pe ucenici (Mat. 10: 17) și le-a explicat din ce cauză trebuie să se păzească: „Vă vor da în judecata soboarelor...“ Aceste cuvinte nu și-au pierdut însemnătatea nici după douăzeci de veacuri.

Cu regret, fără Hristos, așa-numita lume „nouă“ nu e deloc nouă și

---

„Foaia frățească“, 1978, nr. 2

omul „contemporan“ e același ca și cu mii de ani în urmă. Deosebirea e doar că în zilele Mântuitorului era numai urmărire, numai trădare, iar în veacul nostru, „al progresului“, nu e doar urmărire, ci o urmărire cu radiotelefon de buzunar; nu doar ascultare în secret, ci o ascultare electronică; nu pur și simplu trădare, ci așa-numita „împlinire a datoriei“ când de lucrul acesta se ocupă cei din afară și așa-numita „respectare a legislației“ când e realizată de slujitorii falși.

Și-atunci ce-i de făcut? Ceea ce a făcut și Hristos, ceea ce făceau și ucenicii Lui: să-I slujim cu uitare de sine lui Dumnezeu și oamenilor prin binefaceri, să slujim spre mântuirea lor, ținând seama totodată că nici o armă făurită împotriva noastră nu va avea succes și că osteneala noastră nu este zadarnică. Domnul n-a spus: „Temeți-vă de oameni“, ci El a zis: „Păziți-vă!“ Înțelepciunea creștinului nu e în frică, ci în precauție, „căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință“ (2 Tim. 1: 7).

Deci să nu vă temeți de această blocadă electronică! Demascându-i pe prigonitori, ea este încă o dovadă a justeții învățăturii evanghelice, care ne spune că lumea e extrem de depravată și că omul se transformă în chipul lui Dumnezeu numai prin puterea de renaștere a Duhului Sfânt, datorită răscumpărării prin sângele lui Isus Hristos. Fiind primit în Împărăția care nu e din lumea aceasta, mulțumește-I Creatorului tău și nu te teme, căci „cu cât mai neagră este noaptea — mai tare stelele sclipesc“. Muncește în orice lucrare „din toată inima, ca pentru Domnul“. Vestește Evanghelia și veghează. MARANATA — Domnul nostru vine! Slavă Lui! Amin.

Mai jos sunt inserate documente și fotografii, care confirmă cazuri de instalare a dispozitivelor de ascultare în secret atât în locuințele particulare ale credincioșilor, cât și în încăperile pentru adunări creștine:

În or. Ordjonikidze, în locuința arendată în aprilie 1974 de la o stăpână necredincioasă pentru adunările de rugăciune ale comunității locale, ce ține de Consiliul Bisericilor, a fost descoperit lângă amvon un dispozitiv de ascultare în secret. El a fost montat sub plinta pardoselii. Timpul când a fost montat și persoanele care au făcut-o nu ne sunt cunoscute. Se alimenta continuu cu energie electrică de la o cutie de masă plastică montată special, al cărei exterior nu se deosebea cu nimic de prizele obișnuite. La bornele de conexiune din partea de sus a cutiei erau cuplate niște fire subțiri, care, ocolind cutia, se duceau prin tencuială spre pardoseală. Pe pardoseală, lângă perete, erau făcute sub plintă niște scobituri potrivit mărimii blocurilor dispozitivului de ascultare, iar pereții, lângă scobituri, erau curățați de tencuială și în găuri erau trei blocuri ale dispozitivului de ascultare, învelite în celofan și unite prin conductoare cu conectoare. Modelele blocurilor:

ЛЗ–V 655051 cu dimensiunile 220x65
ЛЗ–VII K671923, dimensiunile 120x65
ЛЗ–III-2 K684031, dimensiunile 120x40

Grosimea blocurilor era de la 21 până la 24 mm. Blocurile prezintă scheme din semiconductoare, condensatoare și

E scoasă plinta pardoselii. Se văd trei blocuri ale dispozitivului de ascultare în secret. În dreapta se vede amvonul, în stânga — priza. (Ordjonikidze, str. Noghirskaia, 87).

Acest dispozitiv de ascultare în secret este un post radioemițător minuscul, care emite vorbirea sesizată de el în eter, pe unde ultrascurte (raza de acțiune până la 30 km), secrete. Recepția se face cu aparatură radio specială, lucru pentru care aparatele de radio obișnuite nu sunt prevăzute.

Лз-III-2
Лз-VII

Sunt deschise 2 blocuri ale dispozitivului de ascultare.
(or. Ordjonikidze)

alte piese radio montate în cutii metalice. De unul dintre ele e unit, printr-un fir, probabil un microfon rotund, cu diametrul de 15 mm *(ulterior specialiștii au determinat că era într-adevăr un microfon. — Nota red.)*. Acest sistem se termina cu un conductor de cupru lângă amvon și, fiind acoperit cu plinta, nu se vedea. Plinta era fixată cu șuruburi, pentru a ușura accesul la blocuri.

Biserica a fost înregistrată în anul 1970.

Lucrătorii KGB-ului Bekmurzov și Tucev, precum și împuternicitul pentru problemele cultelor, Bireagov, când îi chemau pe membrii bisericii noastre, vădeau o informare absolută despre viața adunării și își îndreptau activitatea spre a dăuna slujirii noastre lui Dumnezeu amestecându-se astfel, în pofida legilor, în viața lăuntrică a bisericii.

În august 1974, într-o scrisoare deschisă adresată credincioșilor CEB, L. V. Kriucikova aducea la cunoștința copiilor lui Dumnezeu că în locuința dumneaei a fost găsit și demontat din contorul electric un dispozitiv de ascultare:

> *Noi am ales o zi de odihnă. După ora 12^{00} ziua Iuri Konstantinovici a deschis contorul, l-a examinat atent, dar n-a putut observa nimic. Atunci a încercat să deșurubeze două șuruburi, cu care mecanismul contorului era fixat de carcasă, dar șuruburile s-au dovedit a avea capete duble și cel exterior putea fi rotit la nesfârșit cu șurubelnița, iar șurubul rămânea neclintit. El a scos contorul de pe perete și, examinându-l scrupulos, a văzut în crestătura șuruburilor niște găurele abia vizibile. Introducând în aceste găuri niște ace, el a reușit să le deșurubeze și să scoată mecanismul contorului. Și atunci s-a îngrozit: după mecanism, în locul peretelui posterior al carcasei văzu o placă metalică de camuflaj, vopsită în negru, după care era fixat dispozitivul de ascultare. El era conectat direct la rețeaua electrică chiar în contor, iar de peretele lateral al carcasei era lipit un microfon miniatural.*

În scrisoare se spunea că din momentul scoaterii contorului (deși era o zi de sâmbătă) locuința a fost vizitată mereu de electricieni însoțiți de un anchetator și de persoane în haine civile, care cereau să li se dea „ceea ce a fost găsit în contor“. Toți cei care au ieșit din casă după scoaterea dispozitivului de ascultare, au fost reținuți, percheziționați, interogați. Aceasta a avut loc la 8 iunie 1974 în orașul Tula, strada Agheev, nr. 32.

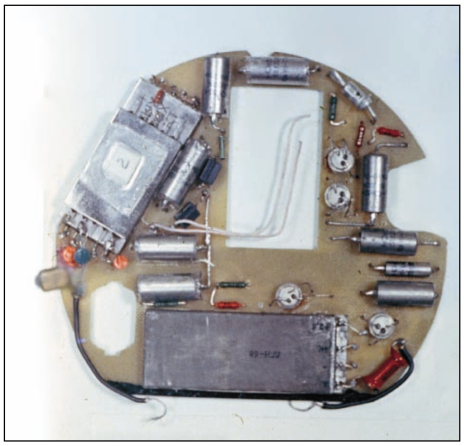

Placa scoasă din contorul electric, pe care era montat dispozitivul de ascultare

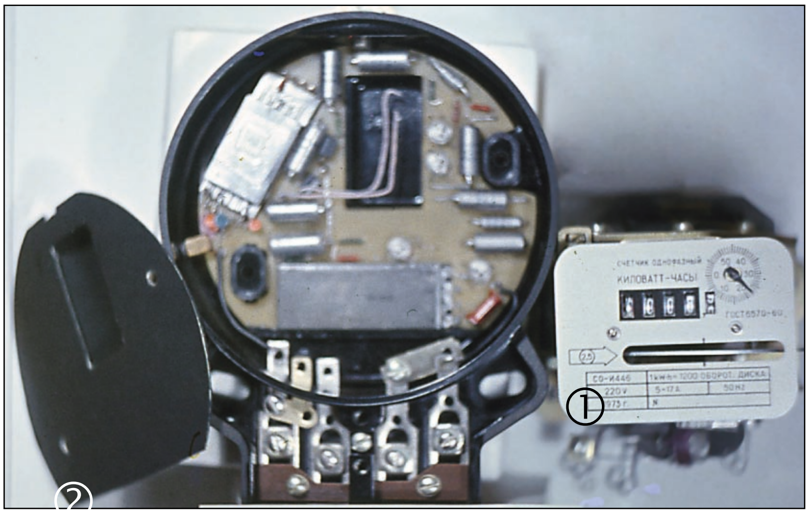

Din carcasa contorului e scos mecanismul (1) și placa de camuflaj (2), în corp se vede dispozitivul de ascultare

ДОМ МОЛИТВЫ
ХРИСТИАН

Comunitatea locală de la Tula a Uniunii Bisericilor CEB. 1996

Problema înregistrării și mântuirea noastră

În slujba noastră trebuie să se manifeste din plin puterea Duhului Sfânt. De aceea de fiecare dată când rezolvăm vreo problemă, e necesar să aruncăm o privire dincolo de limita hotărârilor, ca să vedem ce urmări vor avea ele în viața duhovnicească.

Noi recunoaștem că stăpânirile și autoritățile sunt rânduite de Dumnezeu, dar nu pentru dominație asupra duhului și conștiinței oamenilor, ci pentru a-i pedepsi pe cei ce fac răul și a-i lăuda pe cei ce fac binele (1 Pet. 2: 13, 14; Rom. 13: 1-4). Iar cât privește Biserica, Hristos nu i-a transmis nimănui autoritatea asupra ei, ci Și-a rezervat-o pentru totdeauna (Efes. 1: 20-22). De aceea, respectând conștiincios toate legile civile, noi spunem pe bună dreptate: „În chestiunile vieții bisericești, lui Hristos Îi zicem «da», cezarului — «nu»“. Avem bază juridică pentru această declarație. Potrivit articolului 124 al Constituției URSS, „biserica este separată de stat“. Și e separată anume cu scopul de a le asigura cetățenilor libertatea conștiinței.

Pentru noi, creștinii, chestiunea libertății conștiinței are, în primul rând, o importanță duhovnicească, ba chiar cu influență hotărâtoare asupra sorții, asupra mântuirii noastre. De aceea trebuie să avem față de ea o atitudine deosebit de serioasă și plină de frica Domnului.

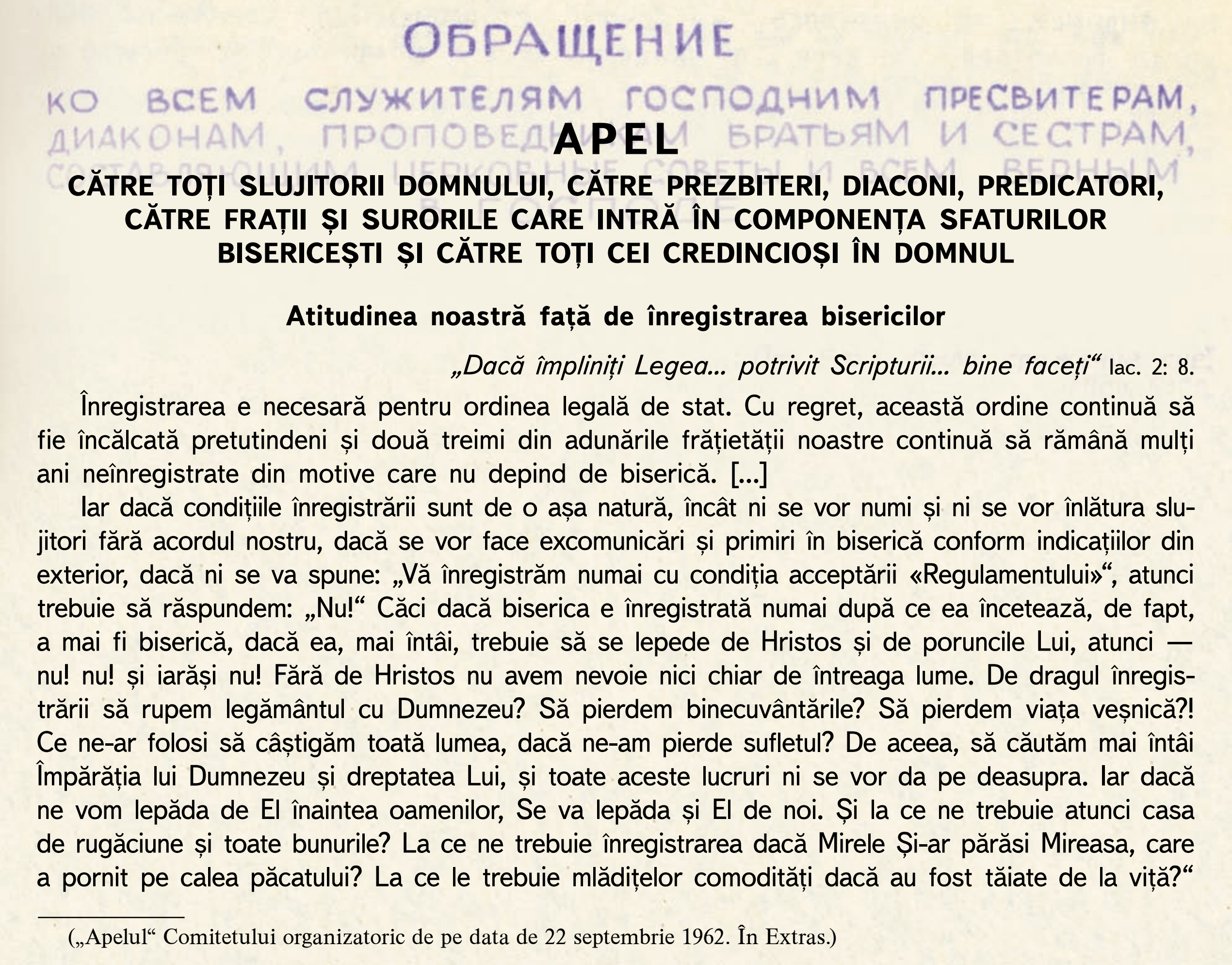
ОБРАЩЕНИЕ
КО ВСЕМ СЛУЖИТЕЛЯМ ГОСПОДНИМ ПРЕСВИТЕРАМ,
ДИАКОНАМ, ПРОПОВЕДНИКАМ БРАТЬЯМ И СЕСТРАМ,
СОСТАВЛЯЮЩИМ ЦЕРКОВНЫЕ СОВЕТЫ И ВСЕМ ВЕРНЫМ
В ГОСПОДЕ

APEL

CĂTRE TOȚI SLUJITORII DOMNULUI, CĂTRE PREZBITERI, DIACONI, PREDICATORI, CĂTRE FRAȚII ȘI SURORILE CARE INTRĂ ÎN COMPONENȚA SFATURILOR BISERICEȘTI ȘI CĂTRE TOȚI CEI CREDINCIOȘI ÎN DOMNUL

Atitudinea noastră față de înregistrarea bisericilor

„Dacă împliniți Legea... potrivit Scripturii... bine faceți“ Iac. 2: 8.

Înregistrarea e necesară pentru ordinea legală de stat. Cu regret, această ordine continuă să fie încălcată pretutindeni și două treimi din adunările frățietății noastre continuă să rămână mulți ani neînregistrate din motive care nu depind de biserică. [...]

Iar dacă condițiile înregistrării sunt de o așa natură, încât ni se vor numi și ni se vor înlătura slujitori fără acordul nostru, dacă se vor face excomunicări și primiri în biserică conform indicațiilor din exterior, dacă ni se va spune: „Vă înregistrăm numai cu condiția acceptării «Regulamentului»“, atunci trebuie să răspundem: „Nu!“ Căci dacă biserica e înregistrată numai după ce ea încetează, de fapt, a mai fi biserică, dacă ea, mai întâi, trebuie să se lepede de Hristos și de poruncile Lui, atunci — nu! nu! și iarăși nu! Fără de Hristos nu avem nevoie nici chiar de întreaga lume. De dragul înregistrării să rupem legământul cu Dumnezeu? Să pierdem binecuvântările? Să pierdem viața veșnică?! Ce ne-ar folosi să câștigăm toată lumea, dacă ne-am pierde sufletul? De aceea, să căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate aceste lucruri ni se vor da pe deasupra. Iar dacă ne vom lepăda de El înaintea oamenilor, Se va lepăda și El de noi. Și la ce ne trebuie atunci casa de rugăciune și toate bunurile? La ce ne trebuie înregistrarea dacă Mirele Și-ar părăsi Mireasa, care a pornit pe calea păcatului? La ce le trebuie mlădițelor comodități dacă au fost tăiate de la viță?“

(„Apelul“ Comitetului organizatoric de pe data de 22 septembrie 1962. În Extras.)

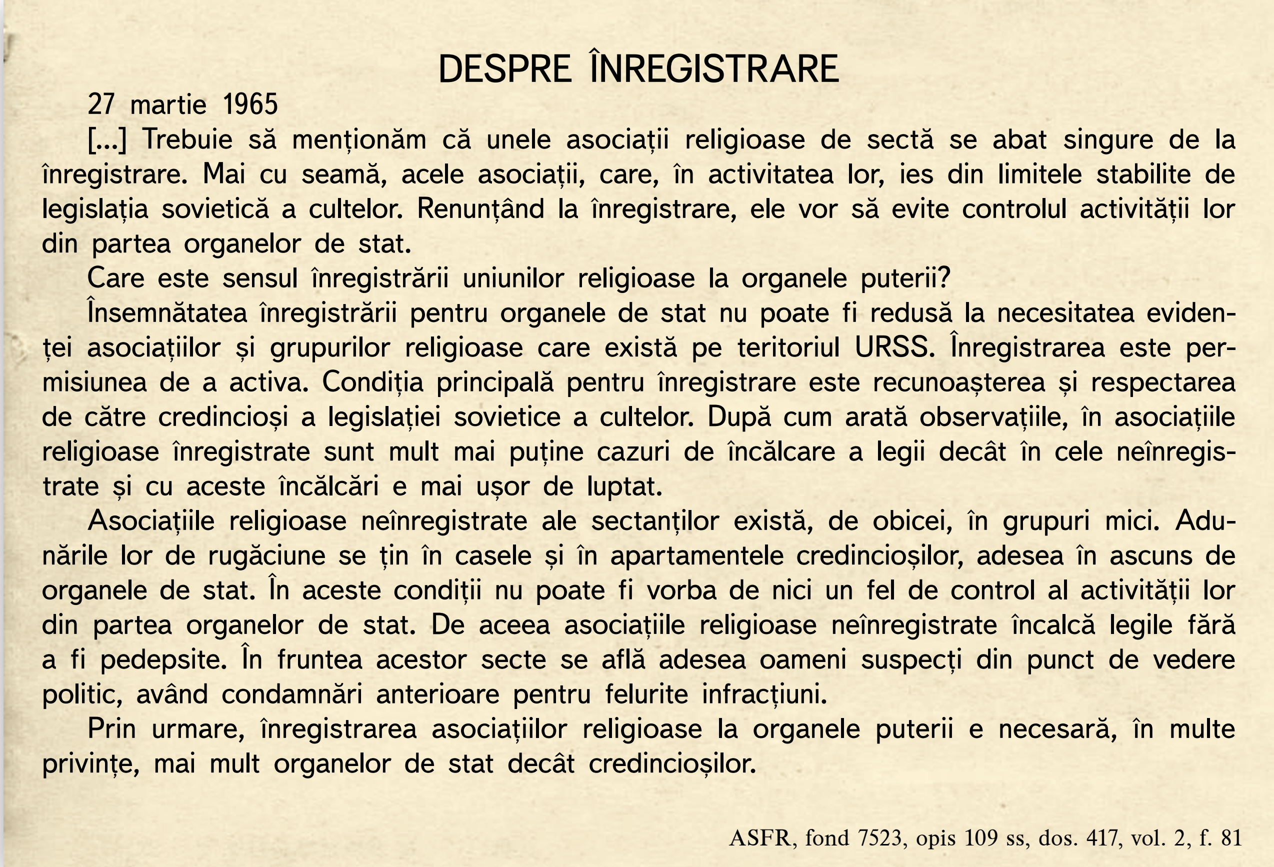

DESPRE ÎNREGISTRARE

27 martie 1965

[...] Trebuie să menționăm că unele asociații religioase de sectă se abat singure de la înregistrare. Mai cu seamă, acele asociații, care, în activitatea lor, ies din limitele stabilite de legislația sovietică a cultelor. Renunțând la înregistrare, ele vor să evite controlul activității lor din partea organelor de stat.

Care este sensul înregistrării uniunilor religioase la organele puterii?

Însemnătatea înregistrării pentru organele de stat nu poate fi redusă la necesitatea evidenței asociațiilor și grupurilor religioase care există pe teritoriul URSS. Înregistrarea este permisiunea de a activa. Condiția principală pentru înregistrare este recunoașterea și respectarea de către credincioși a legislației sovietice a cultelor. După cum arată observațiile, în asociațiile religioase înregistrate sunt mult mai puține cazuri de încălcare a legii decât în cele neînregistrate și cu aceste încălcări e mai ușor de luptat.

Asociațiile religioase neînregistrate ale sectanților există, de obicei, în grupuri mici. Adunările lor de rugăciune se țin în casele și în apartamentele credincioșilor, adesea în ascuns de organele de stat. În aceste condiții nu poate fi vorba de nici un fel de control al activității lor din partea organelor de stat. De aceea asociațiile religioase neînregistrate încalcă legile fără a fi pedepsite. În fruntea acestor secte se află adesea oameni suspecți din punct de vedere politic, având condamnări anterioare pentru felurite infracțiuni.

Prin urmare, înregistrarea asociațiilor religioase la organele puterii e necesară, în multe privințe, mai mult organelor de stat decât credincioșilor.

ASFR, fond 7523, opis 109 ss, dos. 417, vol. 2, f. 81

Стойте в одном духе подвизаясь единодушно за веру евангельскую Фил. 1:27.
Братский листок

Două poziții privind înregistrarea

[...] În timpul de față în biserica CEB se observă, în general, două păreri contrare privind înregistrarea, care nu pot fi considerate normale.

O poziție este că unele biserici ale CEB, simțind nevoia de a avea casă de rugăciune ori de a ține fără piedici adunările, se străduiesc să obțină înregistrarea fără a ține seama de condițiile ilegale înaintate de organele de înregistrare, fără a ține cont de poruncile Domnului. Ele îi dau lumii și ceea ce e a cezarului, și ce e a lui Dumnezeu, fapt care duce la pieirea duhovnicească a bisericii, fiindcă, ignorându-L pe Domnul, ea rămâne fără binecuvântările Lui și fără părtășia cu El (Ier. 23: 33).

O altă poziție este că credincioșii, și chiar biserici întregi, simțind pe pielea lor urmările legăturii nelegiuite a bisericii cu autoritățile lumești, trecând prin pustiirea duhovnicească și gustând roadele păcatului, consideră că bisericile CEB trebuie să renunțe în genere atât la înregistrare, cât și chiar la orice contacte legitime și deschise cu organele puterii. Această poziție poate duce la starea în care credincioșii, îndurând prigoane și represiuni, jigniri și batjocuri, pot să îngăduie să li se strecoare pe neobservate în inimi, din cauza unor slăbiciuni omenești, un duh de indignare și de revoltă deschisă, văzând în organele puterii doar prigonitori ai lor. Cuvântul lui Dumnezeu ne previne de această extremă (1 Pet. 2: 12-17).

Trebuie să avem în vedere că, orice nelegiuiri ar fi comis autoritățile în trecut, nu avem temei să nu le considerăm autorități și, prin urmare, nu avem temei să refuzăm, numai din cauza nelegiuirilor din trecut, înregistrarea stabilită de lege.

Însă lucrul acesta nu înseamnă că toate bisericile CEB sunt obligate să se înregistreze. Totul depinde nu de încălcările comise de autorități în trecut, ci de felul cum respectă astăzi organele de înregistrare principiul consolidat de lege al separării bisericii de stat. Și, ca urmare, într-un caz biserica se poate înregistra, iar în altul — trebuie să respingă cu hotărâre înregistrarea. [...]

Iar dacă condițiile înregistrării duc la amestecul autorităților în viața bisericii și la încălcarea în biserică a slujirii conform Cuvântului lui Dumnezeu, atunci această înregistrare este ilegală și biserica trebuie s-o respingă fără a ține seama de urmări. Altfel, acceptând abaterea conștientă de la Cuvântul lui Dumnezeu, Biserica încetează a mai fi Biserică. Pentru Biserica lui Isus Hristos lucrul cel mai important nu este a fi înregistrată ori a avea casă de rugăciune, ci, fiind credincioasă învățăturii lui Isus Hristos, să rămână o Biserică a lui Dumnezeu conform Scripturii. Nu putem, nici nu trebuie să schimbăm indicațiile Cuvântului lui Dumnezeu. Iar dacă noi (adică biserica CEB) nu vom fi înregistrați în condiții legitime, atunci va trebui să acceptăm orice lipsuri pentru a-I rămâne credincioși Capului Bisericii și Mântuitorului vieții noastre — lui Isus Hristos (Apoc. 2: 10). [...]

„Foaia frățească", 1965, nr. 11 (În extras).

Стойте в одном духе подвизаясь единодушно за веру евангельскую Фил. 1:27.

БРАТСКИЙ ЛИСТОК

Explicările frățești în ceea ce privește înregistrarea

[...]

După câte știți, scumpi frați și surori, actualmente organele puterii le propun din nou multor adunări neînregistrate ale CEB să se înregistreze. Ținând seama de rugămințile bisericilor care întâmpină unele probleme în această privință, Consiliul Bisericilor CEB a hotărât să dea explicații frățești cu privire la înregistrare. [...]

Formularele pentru înregistrarea bisericilor CEB, propuse astăzi de către Consiliul pentru Afacerile Religioase, includ cerințe ilegale, de exemplu: indicarea locului de muncă al celor 20 de membri ai sfatului bisericii (aceste date sunt necesare nu pentru înregistrare, ci pentru represiunile și persecutările ulterioare la locurile de muncă); e formulat neclar punctul cu privire la indicarea domiciliului membrilor bisericii. În locul indicării raionului de domiciliere a membrilor bisericii în formularul pentru înregistrare adesea se cere a indica zona de activitate a bisericii *(În limba rusă în ambele cazuri e întrebuințat omonimul „raion“ —* Nota red.*).*

Și cea mai nelegală cerință față de adunări e de a se obliga să respecte legislația cultelor.

Noi nu avem nevoie să ne luăm asemenea angajamente, căci, pentru ca orice asociație să fie înregistrată, e destul să anexeze la cerere Statutul ei. În baza Decretului cu privire la separarea bisericii de stat (punctul 10) *„toate asociațiile bisericești și religioase se supun regulamentului privind uniunile și asociațiile particulare“* și, conform acestui regulament, toate asociațiile, prin urmare și cele religioase, sunt înregistrate de organele puterii pe baza Statutului prezentat de ele, în care se comunică scopurile și sarcinile lor.

Dacă organele de înregistrare le resping cererea de înregistrare, atunci ele trebuie să indice concret punctele din Statut care nu corespund legislației în vigoare. Dar nimeni nu trebuie să ceară obligația în scris de a se respecta legislația. Lucrul acesta lezează demnitatea civică.

Pentru a determina concret activitatea noastră, ce intră în contact cu normele de drept civil ale vieții, Consiliul Bisericii a propus bisericilor CEB proiectul Statutului Uniunii Bisericilor CEB, care le dă posibilitatea deplină de a-I sluji Domnului împlinind voia Lui și e acceptabil totodată pentru înregistrarea legală a bisericilor.

[...] Fiece biserică poate și trebuie să fie înregistrată fără piedici de organele puterii în baza Statutului Uniunii Bisericilor CEB.

În timpul de față însă, contrar legii, sunt respinse cererile bisericilor care doresc să se înregistreze conform Statutului adoptat de ele. De aceea sfătuim și pe viitor toate bisericile veghetoare să se înregistreze numai în baza Statutului Uniunii Bisericilor CEB, fiindcă înregistrarea în baza altor condiții poate servi drept motiv pentru amestecul organelor puterii în treburile bisericii. [...]

„Foaia frățească“, 1967, nr. 3 (În extras).

Consfătuirea unională lărgită a slujitorilor bisericii CEB
6 decembrie 1969, or. Tula

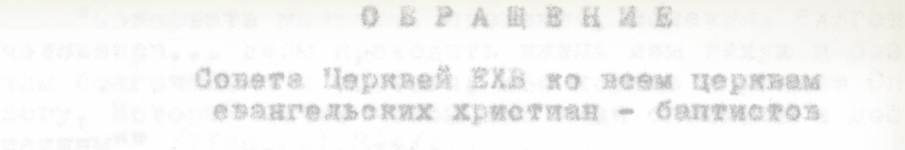
ОБРАЩЕНИЕ
Совета Церквей ЕХБ ко всем церквам
евангельских христиан - баптистов

APEL

al Consiliului Bisericilor CEB către toate bisericile creștinilor evanghelici baptiști

Preaiubiți frați și surori!

Cu o mare bucurie și cu adâncă mulțumire Domnului ne-am adunat la Consfătuirea unională lărgită a slujitorilor bisericilor UB CEB la 6 decembrie 1969 în or. Tula. (Comunicatul cu privire la consfătuire va fi publicat în următoarea „Foaie frățească“.)

În cadrul consfătuirii, în timpul dezbaterilor tuturor chestiunilor de pe ordinea de zi toți frații I-au adus Domnului în repetate rânduri o adâncă mulțumire pentru binecuvântările pe care El le trimite din belșug poporului Său în zilele noastre.

În numărul altor probleme a fost examinată și chestiunea cu privire la atitudinea bisericilor locale ale CEB față de înregistrare. Consiliul Bisericilor a comunicat consfătuirii că, în decurs de mai bine de cinci luni, completându-și rândurile cu frații ieșiți din închisori, pe lângă slujirea duhovnicească de bază, și-a îndreptat eforturile spre căutarea căilor de reglare a relațiilor dintre biserica CEB și stat. În acest scop reprezentanții CB CEB au vizitat de două ori Consiliul Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS și alte organe.

La Consiliul Afacerilor Religioase ni s-a explicat că trebuie să înregistrăm bisericile, deoarece acum există o asemenea posibilitate. Totodată Consiliul Afacerilor Religioase a explicat reprezentanților CB CEB și a dat instrucțiuni împuterniciților Consiliului din provincii: nici un fel de condiții prealabile să nu fie nici din partea organelor locale, nici din partea credincioșilor; iar recunoașterea centrului duhovnicesc este o chestiune a credincioșilor, de aceea în timpul înregistrării nu trebuie să fie pusă această problemă. E necesar să se înainteze numai o cerere în forma stabilită și lista fondatorilor („dvadțatka“).

(Anexăm la Apelul dat formularele stabilite de Consiliul Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS.)

De aceea, după dezbaterea multilaterală a acestei chestiuni, Consfătuirea unională a luat hotărârea de a recomanda tuturor bisericilor neînregistrate ale CEB să înainteze, respectând condițiile oferite, cereri de a fi înregistrate de către organele locale ale puterii.

După cum știți, scumpi frați și surori, Consiliul Bisericilor CEB n-a chemat niciodată la refuzul de a ne înregistra. Nici în mod direct, nici indirect n-a chemat credincioșii să nu se supună autorităților în problemele civice. Iar în ceea ce privește chestiunile bisericești, care se referă la slujirea noastră și la credincioșia față de Domnul, Consiliul Bisericilor CEB apără și respectă în mod hotărât și consecvent principiul independenței bisericii de stat, întrucât acest principiu se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. El e consolidat și de Decretul „Despre separarea bisericii de stat“, și de Constituția țării noastre.

De fapt, noi, creștinii evanghelici baptiști, mărturisind învățătura lui Isus Hristos, suntem membri utili ai societății, deși numele nostru este lepădat ca ceva rău, este defăimat din pricina Fiului lui Dumnezeu (Luc. 6: 22). Totuși orice atitudine ar avea oamenii, noi, scumpi prieteni, să nu datorăm nimănui nimic, decât să ne iubim unii pe alții, „căci **cine iubește pe alții, a împlinit Legea“** (Rom. 13: 8).

Cuvântul lui Dumnezeu ne amintește tuturor să fim supuși stăpânitorilor și dregătorilor, să-i ascultăm, să fim gata să facem orice lucru bun, să nu vorbim de rău pe nimeni, să fim plini de blândețe față de toți oamenii (Tit 3: 1, 2).

„...Să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii... ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului“ (1 Tim. 2: 1-4).

Suntem adânc convinși, scumpi frați și surori, că rezolvarea unanimă și cu rugăciune către Domnul a acestei probleme va servi drept o binecuvântare în ce privește rânduiala și organizarea bisericilor frățietății noastre și va contribui la atingerea unității întregului popor al lui Dumnezeu din țara noastră (1 Ioan 2: 27).

Frații dumneavoastră în Hristos,
slujitorii Consiliului Bisericilor CEB

Decembrie 1969

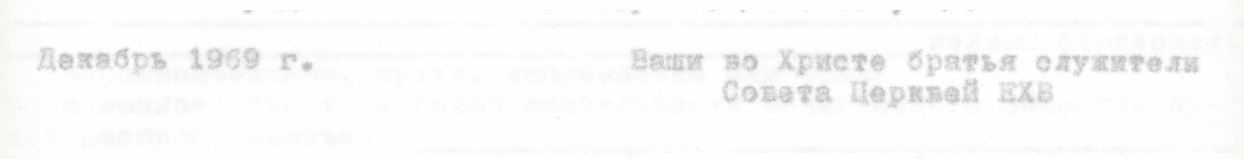

Декабрь 1969 г. Ваши во Христе братья служители
Совета Церквей ЕХБ

Către ______________________
____
(să se indice denumirea comitetului executiv raional sau orășenesc al Sovietului de deputați ai oamenilor muncii)

CERERE

Pentru satisfacerea comună a necesităților religioase, noi ______ (numărul) cetățeni, membri ai
____
____
______________________ (credința, denominația religioasă, curentul ori cultul) dorim să înființăm o comunitate religioasă.

Zona de activitate a comunității religioase se va răspândi în ______________________ (satul, orașul, raionul)

Rugăm să înregistrați biserica noastră ______________________ (să se indice denumirea și
____
adresa comunității) (satul, orașul, raionul)

Semnăturile tuturor fondatorilor:

Anexă: lista fondatorilor conform formularului stabilit

« ______ « ________ 19__

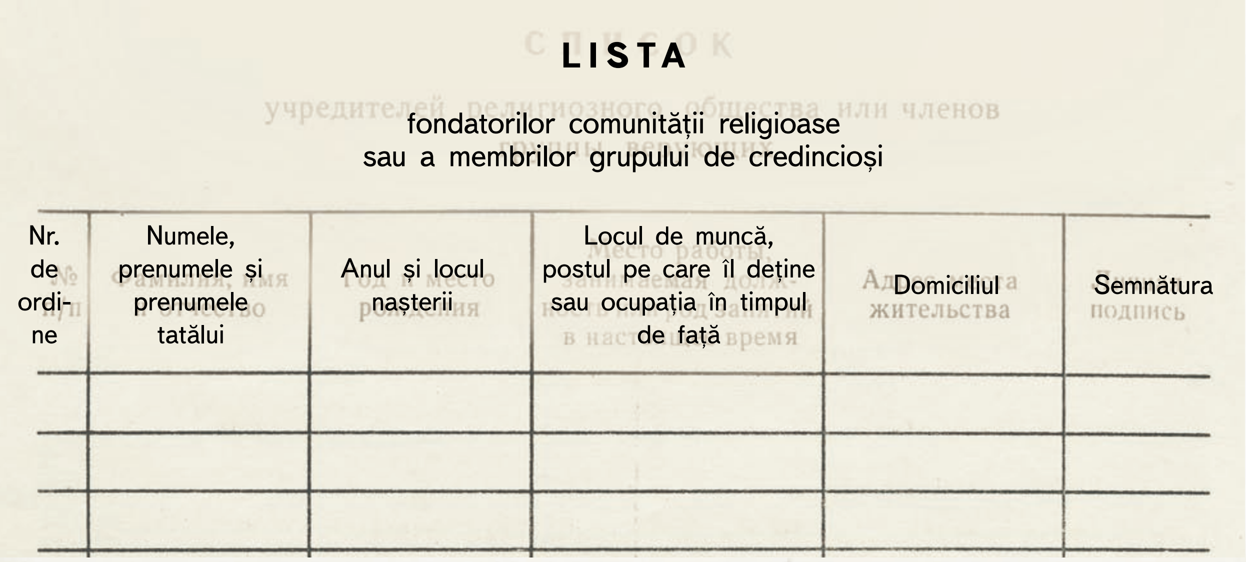

LISTA

fondatorilor comunității religioase
sau a membrilor grupului de credincioși

Nr. de ordine	Numele, prenumele și prenumele tatălui	Anul și locul nașterii	Locul de muncă, postul pe care îl deține sau ocupația în timpul de față	Domiciliul	Semnătura

Стойте в одном духе, подвизаясь единодушно за веру евангельскую

Фил. 1,27.

БРАТСКИЙ

Cu privire la înregistrare

...Umblați cârmuiți de Duhul... *Gal. 5: 16*

În slujba noastră trebuie să se manifeste din plin puterea Duhului Sfânt, trebuie să fim călăuziți de El. De aceea, de fiecare dată când rezolvăm vreo problemă, e necesar să aruncăm o privire dincolo de limita hotărârilor, ca să vedem ce urmări vor avea ele în viața duhovnicească.

Consfătuirea Consiliului Bisericilor din 1969, cu frică de Dumnezeu, a luat hotărârea de a chema la înregistrare. Dând cezarului ce e a cezarului, ne-am rugat ca nu cumva bisericile să dea cezarului și ceea ce-I aparține lui Dumnezeu. Căci datoria slujitorilor lui Dumnezeu este a conduce poporul Lui spre binecuvântări mai mari, și nu a-l duce la judecata și la mânia Domnului. Depunând cereri și completând formularele de înregistrare oferite de organele de stat, adunările le-au dat celor din urmă toate informațiile necesare. A trecut deja al treilea an, dar încă n-am fost înregistrați.

Care e motivul? Cauza e următoarea: Consiliul Bisericilor a chemat la înregistrare pe baza legii, la înregistrarea care asigură independența bisericii de stat. Dar o asemenea înregistrare nu-i satisface pe atei și, ocolind condițiile legale, ei ne silesc să acceptăm cerințe care le-ar da posibilitatea de a lua bisericile sub conducerea lor și de a distruge lucrarea lui Dumnezeu. E deja nu o înregistrare de stat, ci ateistă. Pe cea de stat o acceptăm, pe cea ateistă — n-o putem accepta.

Noi recunoaștem că stăpânirile și autoritățile sunt rânduite de Dumnezeu, dar nu pentru dominație asupra duhului și conștiinței oamenilor, ci pentru a-i pedepsi pe cei ce fac răul și a-i lăuda pe cei ce fac binele (1 Pet. 2: 13, 14; Rom. 13: 1-4). Iar cât privește Biserica, Hristos nu i-a transmis nimănui autoritatea asupra ei, ci Și-a rezervat-o pe veci Sie (Efes. 1: 20-22). De aceea, respectând conștiincios toate legile civile, noi spunem pe bună dreptate: „În chestiunile vieții bisericești, lui Hristos Îi zicem «da», cezarului — «nu»“. Avem bază juridică pentru această declarație, fiindcă, potrivit articolului 124 al Constituției URSS, „biserica este separată de stat“ și anume cu scopul de a le asigura cetățenilor libertatea conștiinței.

Pentru noi, creștinii, chestiunea libertății conștiinței are, în primul rând, o importanță duhovnicească, ba chiar cu influență hotărâtoare asupra sorții și de aceea trebuie să avem față de ea o atitudine deosebit de serioasă și plină de frica Domnului. Fiind spălat cu sângele lui Hristos, oricine crede în El, capătă o inimă nouă și un cuget nou, bun și curat (Evr. 9: 14). Și, încheind legământ cu Domnul prin sfântul botez cu apă, Îi făgăduim, astfel, să-I slujim cu un cuget curat (1 Pet. 3: 21). Dacă îi vom da voie cugetului să ne mărturisească ceea ce vine de la Duhul Sfânt, atunci vom rămâne credincioși și vom moșteni făgăduințele. Dacă îl vom face să tacă și îl vom transforma în captiv, cum a procedat Ahab cu Mica (1 Împ. 22: 8, 26, 27), atunci aceasta nu va fi o libertate a cugetului, ci robia conștiinței, respingerea ei. Iar cel care pierde curăția conștiinței suferă naufragiu în credință (1 Tim. 1: 19).

Astăzi bisericilor li se spune: „Vă înregistrăm dacă vă luați angajamentul de a nu recunoaște Consiliul Bisericilor, a nu susține editura «Hristianin», a nu vă ruga pentru întemnițați, a nu da ajutor familiilor întemnițaților, a nu vizita alte adunări ș.a.m.d.“ A accepta aceste condiții înseamnă a distruge munca plină de binecuvântare pe care o face Duhul Sfânt în poporul Său și a încheia contract de neascultare de Dumnezeu. Și, dacă atât de păgubitor e începutul înregistrării, atunci care va fi sfârșitul ei?

În zilele noastre nu există o problemă mai actuală, decât cea de a fi călăuziți de Duhul Sfânt, ceea ce e posibil numai pe căile ascultării depline de El. Să fie gata dar inimile noastre a primi orice indicații de la Dumnezeu în slujba noastră pentru El. De ne va spune Duhul Sfânt: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat“ (Fapt. 13: 2), de ne va trimite, ca pe Filip, să ajungem vreun car (Fapt. 8: 29) ori, ca pe Petru, la sutașul Corneliu (Fapt. 10: 19, 20) — să mergem oriunde, nădăjduind în ajutorul Lui, și să zicem întotdeauna: „Iată-mă, trimite-mă!“

„Vă îndemn dar... să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită“ (Rom. 12: 1, 2).

Harul lui Dumnezeu să fie cu voi cu toți. Amin.

„Foaia frățească“, 1972, nr. 1 (verso).

Стойте в одном духе, подвизаясь единодушно за веру евангельскую
Фил. 1,27.

БРАТСКИЙ

Vegheați...

În timpul de față se fac încercări insistente de a fărâmița, de a dezbina și a lichida frățietatea noastră. Neprietenii se străduiesc să-și atingă acest scop pe două căi: prin unirea bisericilor noastre cu VSEHB ori prin înregistrarea lor în mod autonom de Consiliul Bisericilor.

În „Foile frățești“ nr. 1 și nr. 3 din anul 1972 Consiliul Bisericilor s-a pronunțat cu fermitate împotriva acestei tratări extrem de păcătoase și ilegale. A urmat o reacție imediată. Pe de o parte, VSEHB a declarat că ne întinde iarăși o mână „de iubire“ și ne cheamă să ne unim, iar pe de altă parte, pentru a sili adunările noastre să accepte această unitate, prigonitorii au întețit persecuțiile, ba chiar au comis un șir de acte teroriste. Îi loveau pe neașteptate și cu iscusință pe unii slujitori, făcându-i să-și piardă cunoștința, iar apoi îi băteau în mod crud. Asemenea cazuri au avut loc în or. Șahtî (Rusia), în or. Rovno (Ucraina), în or. Brest (Belorusia) și în alte orașe.

În același timp a fost lansată o serie întreagă de scrisori anonime de calomniere a Consiliului Bisericilor cu semnături falsificate.

Această luptă murdară este dovada lipsei unui temei legal pentru represiuni și răfuieli.

Noi însă, fraților, să veghem în orice timp și să ne rugăm, ca, împlinind voia lui Dumnezeu, să rămânem în picioare după ce vom fi biruit totul.

„Foaia frățească“, 1972, nr. 4 (În extras).

Стойте в одном духе, подвизаясь единодушно за веру евангельскую
Фил. 1,27.

БРАТСКИЙ

Din viața bisericii de la Harțâzsk

[...]

Cele întâmplate la Harțâzsk ne duc la concluzia că, în pofida existenței de 12 ani a frățietății Uniunii Bisericilor cu peste 40 de mii de membri, în pofida realegerii slujitorilor Consiliului și în pofida tuturor petițiilor, organele de înregistrare nu au de gând să rezolve problema legalizării Consiliului Bisericilor și a frățietății pe scară largă la nivel de stat și totodată just din punctul de vedere al legalității.

Chestiunea înregistrării tot se mai tratează în mod speculativ. Ea (înregistrarea) este transformată într-o marfă deficitară, pentru care, încălcând legea, organele puterii vor să capete dreptul de a conduce biserica.

Pe fundalul represiunilor nespus de crude se fac încercări de a înregistra măcar unele adunări, ca, astfel, să se scoată cel puțin o piatră, iar apoi să fie năruită fără greutate „clădirea duhovnicească“ a frățietății în întregime.

Și dacă întemnițările și demersurile noastre de mulți ani vor îndemna organele puterii să împlinească legea cu privire la separarea bisericii de stat măcar în al 55-lea an al existenței acestei legi, atunci legalizarea va fi pentru noi comună, iar drept simptom al ei va fi recunoașterea Consiliului Bisericilor. Atunci vom accepta cu toată frățietatea această legalizare fără a-I fi necredincioși lui Hristos. Iar atâta timp cât nu vedem respectarea principiului separării bisericii de stat, trebuie să abordăm problema înregistrării cu o precauție deosebită.

„Foaia frățească“, 1973, nr. 1 (În extras).

Стойте в одном духе, подвизаясь единодушно за веру евангельскую

Фил. 1,27.

БРАТСКИЙ

Despre înregistrarea autonomă

Urmărind scopul de a nimici frățietatea, ateiștii, prin intermediul Consiliului Afacerilor Religioase, precum și prin intermediul împuterniciților lui, silesc adunările noastre să se înregistreze cu condiția de a fi autonome (independente) de uniunea frățească a Consiliului Bisericilor CEB.

Dorim să le explicăm tuturor fraților și surorilor noastre, și îndeosebi slujitorilor Domnului, că o asemenea înregistrare e contrară voii lui Dumnezeu, expusă în Cuvântul Lui. Ea subminează temeliile duhovnicești ale unității frățești și ale dragostei în Duhul Sfânt, întrucât ne lipsește de dreptul:

1. De a vizita alte biserici pentru a predica, a ține discuții, a participa la adunările de sărbătoare sau pentru anumite comunicări, precum și de a invita prietenii pentru o asemenea slujire în bisericile noastre (Fapt. 13: 13-15; 15: 3, 4);
2. De a ne ruga și a mijloci pentru cei prigoniți și întemnițați pentru Hristos (Fapt. 12: 5; Col. 4: 18; Evr. 13: 3);
3. De a invita slujitorii Consiliului Bisericilor și ai altor consilii frățești regionale să participe la rezolvarea problemelor de zidire duhovnicească (Fapt. 11: 22-25; 15: 1, 2);
4. De a participa la nevoile sfinților acordând ajutor material familiilor celor întemnițați, bolnavilor, orfanilor, văduvelor și altor nevoiași (Fapt. 11: 27-30; Gal. 2: 9, 10);
5. De a susține material editura „Hristianin“, care răspândește literatură duhovnicească (Filip. 4: 14-16; Col. 4: 16).

Unii vor spune: „Păi, noi putem să nu cedăm aceste drepturi nici înregistrându-ne autonom, ci să slujim așa cum ne învață Cuvântul lui Dumnezeu“.

Să nu ne înșelăm. Dacă pentru început ni se va permite, căci e numai pentru a nu speria pe cineva și pentru ca înșelarea cu autonomia să acționeze mai efectiv în bisericile neîntărite. Dar când în rândurile poporului lui Dumnezeu va fi introdusă o tulburare, ateii vor pricinui înfrângere întregii frățietăți răzlețite. Să nu îngăduim acest păcat (Mat. 18: 6, 7).

Există o autonomie adevărată a comunității locale. Ea e rânduită de Domnul, ca fiece biserică să aibă o independență deplină în cazul când ea e supusă influenței păcătoase ori presiunii din afară, din partea oricăror centre religioase ori din partea autorităților duhovnicești (Gal. 1: 8, 9). Aceasta e o autonomie în numele credincioșiei, al mântuirii și al vieții. Nouă însă ni se propune o autonomie care ne abate de la calea adevărului pe cărările păcatului și ale pieirii. [...]

Toți știm că ideile și propunerile înregistrării autonome nu se nasc în biserică și nu vin de la Dumnezeu, ci vin din lume. Știm de asemenea că motivul trecerii în VSEHB ori în autonomie este frica de a suferi pentru credincioșia față de Hristos ori neînțelegerea căii lui Hristos (Mat. 16: 21-23).

Să ținem minte cuvintele Scripturii: „Ferește-te să faci rău, căci suferința te îndeamnă la rău“ (Iov 36: 21).

„Foaia frățească“, 1974, nr. 4 (În extras).

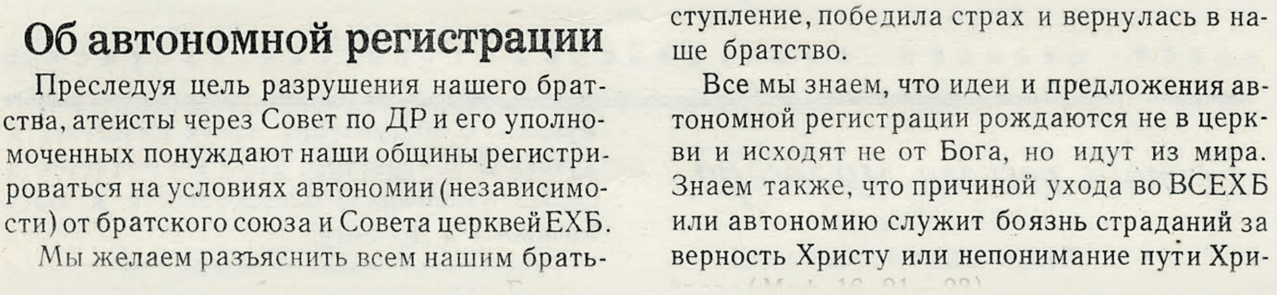

Об автономной регистрации

Преследуя цель разрушения нашего братства, атеисты через Совет по ДР и его уполномоченных понуждают наши общины регистрироваться на условиях автономии (независимости) от братского союза и Совета церквей ЕХБ.

Мы желаем разъяснить всем нашим брать-

ступление, победила страх и вернулась в наше братство.

Все мы знаем, что идеи и предложения автономной регистрации рождаются не в церкви и исходят не от Бога, но идут из мира. Знаем также, что причиной ухода во ВСЕХБ или автономию служит боязнь страданий за верность Христу или непонимание пути Хри-

Стойте в одном духе, подвизаясь единодушно за веру евангельскую
Фил. 1,27.

БРАТСКИЙ

Problema înregistrării și mântuirea noastră

Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.
Apoc. 3: 11

Scumpi frați și surori în Hristos! Îndurarea pacea și dragostea să vă fie înmulțite!

În ultimul timp la Consiliul Bisericilor vin tot mai des comunicări alarmante din biserici cum că se înmulțesc cazurile de tratare greșită a problemei înregistrării asociațiilor religioase, ceea ce dă naștere bolilor bisericești, care au urmări grave pentru mântuirea multor copii ai lui Dumnezeu.

De ce se întâmplă aceste lucruri?

După câte știm, în ciuda cererilor depuse acum 6 ani de credincioși cu rugămintea de a fi înregistrați, organele puterii, practic, au refuzat să înregistreze adunările frățietății noastre, motivând că bisericile nu acceptă a fi autonome, adică nu renunță la dependența de Consiliul Bisericilor CEB, și nu se obligă să respecte legislația cultelor.

De ce nu ne putem lua un astfel de angajament?

Fiindcă nici o lege nu prevede a pune autorizația bisericilor în dependență de recunoașterea ori nerecunoașterea de către ele a vreunui sau altui centru duhovnicesc, precum și a o lega de obligația de a respecta legislația. Mai ales că, sub pretextul legii, ni se oferă ceva contrar ei și bisericile, obligându-se a respecta legislația cultelor, pornesc, de fapt, pe calea încălcării legii și a abaterii de la poruncile lui Hristos.

Vorba e că relațiile dintre biserică și stat nu sunt reglementate nicidecum de lege, ci de un șir întreg de instrucțiuni și dispoziții secrete, destinate pentru lupta cu biserica. Aceste instrucțiuni nu sunt lege, ele trebuie doar să explice legea, fără a ieși din cadrul ei. Însă ele sunt în gravă contradicție cu legea și chiar conțin puncte interzise categoric de Decretul din 1918.

Contrar legii, aceste instrucțiuni prescriu bisericii și slujitorilor ei să dea organelor de stat informații sistematice și amănunțite cu privire la viața lăuntrică a bisericii, la toate schimbările ce au loc în ea. Chiar și cu privire la toate adunările plănuite, la care biserica are intenția de a rezolva chestiunile sale interne, ea trebuie să informeze din timp organele puterii despre numărul participanților la adunare și despre toate chestiunile ce urmează a fi puse în dezbatere. Conform instrucțiunilor, aceste adunări au loc numai cu permisiunea organelor de stat și trebuie să fie deschise și să fie asigurat accesul reprezentanților puterii la ele. Dar ca biserica să nu poată lua independent vreo hotărâre fără participarea organelor puterii, instrucțiunile interzic adunările membrilor.

Astfel, instrucțiunile dau posibilitate organelor puterii să exercite nemijlocit influență asupra vieții bisericii cu scopul de a determina rezultatul dezbaterilor în dauna bisericii și, în cele din urmă, a-i determina soarta.

Pentru a fi mai convingători, vom menționa doar câteva puncte din sutele de articole și paragrafe ale dispozițiilor și instrucțiunilor secrete care se oferă bisericii în calitate de legislație*.

Astfel, în punctele 18-19 ale Instrucțiunilor din 30 ianuarie 1931 se spune:

„Adunările credincioșilor pentru dezbaterea chestiunilor legate de îndeplinirea ritualurilor se țin cu consimțământul sovietului sătesc (în așezările rurale) și al celui orășenesc (în așezările urbane)."

„În cererea organelor executive ale asociațiilor religioase privind ținerea adunărilor trebuie să se indice: ora, locul și numărul plănuit al participanților la adunare, precum și lista chestiunilor ce urmează a fi puse în discuție.

...Cererile cu privire la ți-

---

* Punctele din instrucțiuni sunt inserate în cartea „Законодательство о религиозных культах" [„Legislația cu privire la cultele religioase"], Lit. jur., M., 1969.

„Foaia frățească", 1975, nr. 1, 3

nerea adunării trebuie depuse în scris nu mai târziu decât cu 10 zile până la ziua adunării plănuite.“

Se știe că Decretul din 1918 nu numai interzice categoric evidența statistică a cetățenilor după criteriul religiei, ci interzice strict a se aminti aceste lucruri în documentele oficiale. Cu toate acestea, în conformitate cu instrucțiunile se ține evidența statistică și operativă a tot ce se petrece în viața bisericii.

În Instrucțiunile din 31 octombrie 1968 se spune:

„Împuterniciții introduc în mod operativ în fișa de evidență toate schimbările din datele de evidență ale fiecărei asociații religioase și ale slujitorului cultului, comunicând Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS“.

„Împuternicitul Consiliului prezintă anual la Consiliu materialele generalizate din regiune, ținut, republică în conformitate cu formele stabilite de dare de seamă statistică și nu mai târziu de 1 februarie.“

„La Consiliul Afacerilor Religioase se ține cartoteca uniunilor religioase active... și cartoteca slujitorilor cultului.

Secțiile Consiliului sunt însărcinate:

...cu ținerea operativă a fișelor asociațiilor religioase și a slujitorilor cultului“ (punctele 3, 20, 21).

Și nu numai astfel de informații primesc organele de la credincioși. Punctul 70 al Instrucțiunilor din 1931 ordonă:

„Asociația religioasă și grupul de credincioși sunt obligați a comunica în termen de zece zile organelor puterii despre componența organului executiv și a celui religios și despre toate schimbările ce au loc în ele...“

„Despre slujitorii cultului, predicatori, învățători ș. a., care deservesc asociația religioasă ori grupul de credincioși, se dau datele în două exemplare la organul unde e înregistrată asociația religioasă“ (punctul 71, Instrucțiunile din 1931).

Apoi, în Instrucțiunile din 31 octombrie 1968 se spune:

„Organele executive ale asociațiilor religioase prezintă la comitetul executiv raional (orășenesc), și, prin ele, împuternicitului Consiliului, date despre slujitorii cultului din asociația religioasă respectivă (chestionarul, autobiografia, fotografiile, copia de pe acordul de angajare a slujitorilor cultului și îndreptarea de la centrele duhovnicești).“

După cum vedem, slujitorii și organele executive ale adunărilor se transformă, prin aceste instrucțiuni, în denunțători titulari, în adevăratul sens al cuvântului. Un lucru și mai rău: înrădăcinarea acestei practici revoltătoare a relațiilor denaturate dintre biserică și stat constituie scopul programatic al Consiliului Afacerilor Religioase și al împuterniciților lui. Drept dovadă a felului în care se introduce și se ocrotește acest sistem unional de informare secretă servesc cuvintele fostului președinte al Consiliului Afacerilor Religioase, A. Puzin, care la Consfătuirea unională a împuterniciților Consiliului din 25.04.’64 spunea:

„Împuterniciții Consiliului adesea divulgă știrile primite confidențial de la credincioși, de la membrii organelor executive ale asociațiilor religioase și de la slujitorii cultului. În felul acesta împuterniciții pierd încrederea lor și, ca urmare, pierd sursa importantă de informație cu privire la starea și activitatea asociațiilor religioase“* (p. 29-30).

Ce grozăvie! Organele ce duc lupta împotriva bisericii află tot ce se face în biserică, până la cele mai mici amănunte, prin slujitorii ei, în timp ce biserica nu știe nimic de o asemenea denunțare, ținută în taină de ea. Ba și, dacă biserica, descoperind această trădare „legală“, ar hotărî să-l înlăture pe membrul organului executiv vinovat de acest păcat, atunci trebuie să spunem că instrucțiunile prevăd pentru astfel de persoane aproape că o inviolabilitate absolută, deoarece, conform punctului 4 al Instrucțiunilor de la 16 martie 1961, slujitorii comunităților locale și ai centrelor duhovnicești nu au dreptul de a înlătura membrii organului executiv, iar organele puterii au dreptul acesta.

Dar nu comitem noi o greșeală numind Consiliul Afacerilor Religioase o organizație ce luptă cu biserica? Sau, poate, de la noi se cer știri de tot felul spre a preveni, chipurile, cazurile periculoase pentru stat, ce ar putea apărea în activitatea bisericii? Nicidecum. Noi am recunoscut întotdeauna și pe deplin statul și am avut față de el o atitudine de respect. În slujirea noastră nu sunt nici un fel de semne ale unei atitudini neloiale față de autorități, fapt de care organele sunt convinse pe deplin. Citatele din referatul președintelui Consiliului Afacerilor Religioase mărturisesc că Consiliul își vede adevărata menire anume în lupta cu biserica. A. A. Puzin, în special, a declarat:

---

* Extrasele din referate se citează după broșura „Строго соблюдать законы о культах“ [„Să respectăm riguros legile cu privire la culte“], Lit. jur., M., 1969.

„Loialitatea politică a preoțimii e una, iar propaganda ideologiei religioase e cu totul alta. Și nu putem fi pasivi față de răspândirea acestei ideologii. «Orice cochetare cu religia — zicea Lenin — e o ticăloșie de nespus, e cea mai periculoasă ticăloșie, cea mai periculoasă molimă“ (p. 64).

După cum vedem, slujitorii și organele executive ale bisericilor se transformă, prin aceste instrucțiuni, în denunțători titulari, în adevăratul sens al cuvântului.

Un lucru și mai rău: înrădăcinarea acestei practici revoltătoare a relațiilor denaturate dintre biserică și stat constituie scopul programatic al Consiliului Afacerilor Religioase și al împuterniciților lui.

„Aproape pretutindeni, în comunitățile locale și în țară în general, numărul sectanților nu se micșorează... Asociațiile sectante se completează... din contul copiilor și al rudelor sectanților...“ (p. 66, 67).

„Trebuie să luptăm pentru fiece tânăr și tânără care au căzut sub influența religiei.“

„Chestiunea copiilor este o chestiune de viață și moarte a bisericii. Biserica va dispărea, dacă nu va reuși să cucerească sufletele generației în creștere“ (p. 8, 66).

Spre realizarea planurilor de luptă amplă cu biserica, pe lângă comitetele executive raionale (orășenești) sunt formate comisii pentru supravegherea respectării legislației cultelor. Un „Regulament-model“, care determină activitatea acestor comisii, este elaborat și de Consiliul Afacerilor Religioase.

În punctul 5 „e“ al „Regulamentului-model“ se spune că în sarcina comisiei intră „studierea formelor și metodelor de activitate ale organizațiilor religioase, înrâurirea lor asupra populației, îndeosebi asupra tineretului, conformismul preoțimii la condițiile actuale, activitatea ei de propovăduire“. Iar în una dintre scrisorile instructive mai concrete, în care se formulează scopul înființării comisiilor, se spune direct:

„Una dintre sarcinile principale ale comisiei este a găsi metode și a elabora propuneri concrete pentru limitarea și slăbirea activității asociațiilor religioase și a slujitorilor cultului...“

„Mărimea comisiilor e determinată de necesitatea de a urmări și a studia activitatea asociațiilor religioase existente pe teritoriul raionului și de nevoia de a demasca și de a înăbuși activitatea ilegală a grupurilor neînregistrate.“

„Ele trebuie să-i descopere pe acei tineri, pe care slujitorii cultului intenționează a-i pregăti și a-i antrena în munca religioasă.“

„Ele trebuie să cerceteze structura asociațiilor religioase (a organelor executive ale bisericilor) și să-i dea în vileag pe cei mai activi membri ai lor.“

„...Grupurile existente de reprezentanți ai bisericii din 20 de persoane (așa-numitele „dvadțatka“ — *Nota red.*)... nu mai inspiră încredere. Aproape toate constau din oameni în vârstă, din fanatici neștiutori de carte, în care nu putem avea încredere...

Se recomandă a realege alți 20 de reprezentanți, aceștia fiind oameni culți... care vor respecta întocmai legile sovietice, precum și propunerile și indicațiile dumneavoastră.“

„Ar fi de dorit să participați la realegerea organului executiv și să alegeți persoane care traduc în viață politica noastră“.

Potrivit „Regulamentului-model“, comisiile funcționează în strânsă cooperare cu împuterniciții Consiliului Afacerilor Religioase ajutându-l să îndeplinească cerințele instrucțiunilor citate.

Atât împuternicitul, cât și comisiile, în conformitate cu instrucțiunile, au dreptul de a ridica problema aplicării pedepsei administrative ori disciplinare și chiar problema urmăririi penale a slujitorilor bisericii (Instrucțiunile din

1968, punctul 15; „Regulamentul-model cu privire la comisii...“, punctele 6 „b“ și 7).

Și nu ne mirăm că fac lucrul acesta împuterniciții, în timp ce chiar președintele Consiliului Afacerilor Religioase, vorbind deschis despre intențiile aplicării largi a articolului 227 al CP al RSFSR și ale articolelor analogice din alte republici, a declarat:

„Mai înainte trimiterea în judecată conform acestui articol era un fenomen rar... Astfel de procese trebuie să fie, fără îndoială, și mai departe una dintre măsurile importante de combatere a activității ilegale a clericilor și a sectanților“ (p. 56).

E important să știm că numărul instituțiilor de stat, antrenate la realizarea acestor planuri, nu se limitează la Consiliul Afacerilor Religioase și la comisiile de pe lângă comitetele executive raionale (orășenești). Pentru a lupta cu biserica, Consiliul Afacerilor Religioase colaborează cu organele care nu trebuie să aibă nici o legătură cu biserica. Cităm referatul lui Puzin:

„Consiliul Afacerilor Religioase are misiunea de a lua măsuri efective, împreună cu Comitetul securității de stat, de reprimare a activității ilegale... a baptiștilor rascolnici“ (p. 42).

Biserica nu poate recunoaște aceste măsuri ca fiind legale și respinge cu toată hotărârea acuzațiile neîntemeiate de activitate ilegală, ce i se aduc, căci noi avem bază juridică pentru independență. Pe deasupra, adunările se țin de bisericile frățietății noastre absolut deschis și organele puterii au de la biserici și chiar de la Consiliul Bisericilor cereri, în care este dată informația necesară, cu excepția celei legate de amestecul în viața lăuntrică a bisericii.

Dragi prieteni! Analizând instrucțiunile și cuvântările autorilor care le-au scris, ne-a devenit mai clară menirea lor adevărată și vedem rolul păgubitor, care li se atribuie slujitorilor în lupta cu biserica — purtătoarea învățăturii lui Hristos. Aceasta e o cale de pe care nu există întoarcere.

Priviți la VSEHB. A putut el să se întoarcă pe calea adevărată după apostazia sa? Cu nici un pas! Lucrul pe care îl face timp de mulți ani e că înmulțește fărădelegea consolidând legătura cu lumea și chemând la îndeplinirea legislației, iar în realitate — la îndeplinirea instrucțiunilor secrete contrare legii.

Cu acest scop, a fost scris referatul cunoscut „Creștinul și patria“, în care toată dragostea de patrie se reduce, practic, la necesitatea de a se respecta legislația cultelor.

Chiar și cursurile biblice ale VSEHB-ului au fost înființate urgent cu scopul ca tineretul apt pentru slujire, care are o perspectivă, să fie educat în spiritul supunerii față de instrucțiunile contrare legii, pe care le preda doctorul în științe juridice B. S. Krâlov. Secretarul general al VSEHB, A. M. Bâcikov, referindu-se la sarcinile cursurilor biblice, spunea: „Slujitorii Domnului trebuie să aibă o înaltă conștiință civică, cunoștințe în domeniul legislației cultelor. Cursurile noastre biblice sunt menite a realiza aceste sarcini“. „Unii dau uitării că fiece creștin... este dator să respecte... legislația cultelor“ („Братский вестник“, 1972, nr. 5, p. 65, 66).

Ce jefuire nemaiauzită a bisericii! Să pună în slujba potrivnicilor lui Dumnezeu tineretul de bază, care poate sluji Domnului!

Păcatul colaborării VSEHB-ului cu organele de stat a fost cauza schismei și a suferințelor poporului lui Dumnezeu. Cu toate acestea, în timpul unei convorbiri, când reprezentanții Consiliului Bisericilor, încă în 1966, au indicat inadmisibilitatea colaborării cu organele, reprezentanții prezidiului VSEHB au declarat: „Dacă autoritățile sunt de la Dumnezeu, atunci și KGB este de la Dumnezeu. Trebuie să dăm autorităților informațiile pe care ni le cer“. VSEHB ne propune până acum, practic, același lucru, luând ca bază autoritatea legislației. În comunicatul prezidiului VSEHB de la 15 aprilie anul curent se spune:

„Dacă frații din Consiliul Bisericilor CEB vor păși pe... calea slujirii chibzuite... pe calea recunoașterii și respectării legislației existente a cultelor — atunci, cu mare bucurie... trei locuri în VSEHB vor fi oferite reprezentanților UB CEB, care se vor fi alăturat la VSEHB.“

Să ne ferească Domnul să ocupăm aceste locuri, ba încă cu un asemenea preț!

Revenind la temă, trebuie să spunem că, dacă organele ce înregistrează ar trata chestiunea înregistrării fără a pune condiții contrare legii, ci ar trata-o în conformitate cu Decretul din 1918 și cu Constituția țării noastre, n-ar apărea conflicte, deoarece chestiunea dată e extrem de simplă și ar fi trebuit să se reducă, practic, la următoarea formulă: „Înregistrarea asociației religioase al cărei statut nu contrazice legea trebuie să fie o chestiune accesibilă pentru toți și pretutindeni și nu trebuie să provoace amestecul autorităților în viața bisericii“.

Însă organele de autorizare încalcă acest principiu decenii de-a rândul și noi suntem nevoiți să pornim de la premisa că problema înregistrării a avut, contrar legii, un caracter de interzicere-permitere. Dacă biserica e de acord să accepte condițiile fatale pentru ea, ea este autorizată și, prin urmare, se permite activitatea ei. Dacă nu acceptă asemenea condiții, nu este înregistrată, sunt împrăștiate adunările creștine, sunt confiscate casele, credincioșii sunt amendați, slujitorii — băgați la închisoare, exilați.

În esență, această luptă îndelungată este o controversă impusă bisericii în ceea ce privește conducerea ei: Hristos o va conduce sau cei care se numesc potrivnici ai Lui? Și nu în zadar se face, căci dacă Hristos o va conduce — va fi zidire și mântuire. Iar dacă cei care luptă cu biserica — va fi dărâmare și pieire.

Iată de ce reprezentanții organelor, refuzând în toți acești ani să înregistreze adunările cu condiția respectării principiului separării bisericii de stat, precum și intensificând represiunile, nu încetau să caute printre credincioși oameni în stare să accepte aceste contacte secrete cu ei și, puțin câte puțin, să-i convingă pe credincioși să accepte condițiile neacceptabile de înregistrare.

Vă îndemnăm, preaiubiților, și mărturisim în Numele Domnului că înregistrarea și slujirea în aceste condiții sunt o lepădare de Dumnezeu. Acceptându-le, va trebui să respingem și Evanghelia, și pe Duhul lui Dumnezeu. Căci dacă ne facem conștient dușmani ai adevărului, să nu ne mai așteptăm la călăuzirea Duhului Sfânt. Iar Cuvântul Lui ne mărturisește: „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui“ (Rom. 8: 9).

Să deschidem gura înaintea lui Dumnezeu și să răsune în semn de mulțumire făgăduința unei noi consacrări spre slava Lui. Duhul Sfânt să rămână în noi și să ne întărească pe toți (Iuda, vers. 24, 25). Amin.

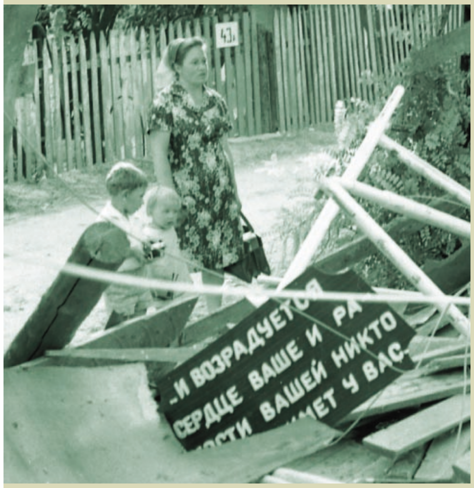

Cortul dărâmat
Chișinău

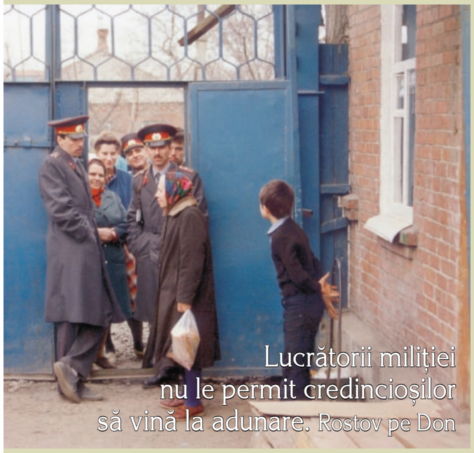

Lucrătorii miliției
nu le permit credincioșilor
să vină la adunare. Rostov pe Don

Biserica de la Rostov
e nevoită să țină adunări
sub cerul liber,
deoarece prigonitorii au năruit
cortul de cinci ori.

Стойте в одном духе, подвизаясь единодушно за веру евангельскую

Фил. 1,27.

БРАТСКИЙ

Cum să abordăm problema înregistrării

Calea dreptului este neprihănirea... Is. 26: 7

Scumpi frați și surori! Chemând, în anul 1969, adunările la înregistrare, Consiliul Bisericilor a abordat această problemă cu frică de Dumnezeu și, fiind la curent cu instrucțiunile contrare legii, nu lega înregistrarea de asumarea vreunei obligații. Căci promițând să îndeplinim „Legislația cultelor“ (denumirea generală a acestor instrucțiuni), noi am porni pe calea descompunerii Bisericii lui Dumnezeu și ne-am face părtași la prigonirea lui Hristos și a fraților și surorilor după credință.

Abordând din nou această chestiune, trebuie să declarăm deschis că suntem gata să ne înregistrăm, dar numai cu condiția separării absolute a bisericii de stat și cu condiția respectării principiilor credinței noastre evanghelico-baptiste, care sunt consfințite în Statutul Uniunii Bisericilor CEB.

Iar în caz de condițiile înregistrării ne cer să ne abatem de la adevăr, atunci suntem gata să spunem: „Aceasta e o înregistrare nu pentru biserică, ci pentru o asociație religioasă care se învoiește, de dragul înregistrării, să înceteze a mai fi biserică. Noi însă nu-I putem fi infideli Capului Bisericii, lui Hristos, și nu vrem să devenim o biserică falsă, pierzând mântuirea, căci înțelegem că fără sfințenie „nimeni nu va vedea pe Domnul“ (Evr. 12: 14). Știm și că ar fi mântuiți toți creștinii dacă Domnul ne-ar chema în Cuvântul Său: „Fii creștin până la moarte“. Însă El zice: „Fii **credincios** până la moarte, și-ți voi da cununa vieții“ (Apoc. 2: 10).

Iar în ceea ce privește atitudinea noastră față de autorități, ne vom purta cu respect față de ele, în pofida prigoanelor, fără a uita totodată că loialitatea noastră trebuie să fie întotdeauna echilibrată din punct de vedere evanghelic (Mat. 22: 21).

Acum, preaiubiților, pentru a păstra biserica în adevăr, ne adresăm dumneavoastră cu cele expuse mai jos:

1. Ținând seama că nu din vina frățietății chestiunea înregistrării adunărilor rămâne de 6 ani nerezolvată și acum capătă un caracter periculos pentru lucrarea lui Dumnezeu, propunem să se considere nevalabile toate cererile depuse mai înainte pentru înregistrare.

2. Îi rugăm pe toți slujitorii și pe membrii bisericii să abordeze pe viitor problema înregistrării cu condiții mai stricte. Pentru aceasta frățietatea trebuie să se conducă de principiul relațiilor deschise cu reprezentanții organelor de stat și de principiul adunărilor de membri închise:

a) principiul relațiilor deschise înseamnă că întâlnirile și convorbirile cu reprezentanții organelor de stat pentru discutarea problemelor referitoare la relațiile dintre biserică și stat (de exemplu, înregistrarea) trebuie să aibă un caracter deschis. De aceea nu trebuie să se admită reprezentarea bisericii la organele puterii de o singură persoană. Toate convorbirile trebuie să fie ținute de nu mai puțin de doi-trei reprezentanți ai bisericii cu o dare de seamă ulterioară în fața adunării membrilor privind rezultatele vizitei, ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori (Ioan. 8: 17; 2 Cor. 13: 1);

b) principiul adunării de membri închise înseamnă a nu îngădui să asiste la adunările membrilor persoane care n-au fost primite în biserică prin botezul cu apă. Mai înseamnă că hotărârile adunărilor membrilor trebuie să fie tăinuite de persoanele care nu sunt membri ai bisericii (în afară de chestiunile pe care adunarea a permis a fi date publicității).

3. Abordând problema înregistrării, acolo unde este nevoie, trebuie să se înnoiască și să se completeze numărul fondatorilor (douăzeci de persoane), alegându-i dintre membrii cei mai chibzuiți și mai temători de Dumnezeu.

Tot dintre ei să se aleagă membrii organului executiv al bisericii. Să se facă toate acestea cu frică de Dumnezeu și cu rugăciune, ca El să ni-i arate pe cei care, împlinind această slujbă de răspundere, ar fi consacrați cu jertfire Domnului și n-ar denatura adevărul. (Organul executiv e format din 3 persoane.)

4. Membrilor organului executiv să li se explice că toate problemele legate de înregistrare se rezolvă de biserică și că organul se și numește executiv pentru că este menit să execute hotărârile și deciziile adunărilor de membri.

Pe membrii comitetului executiv, care

„Foaia frățească“, 1975, nr. 4

Lucrătorii miliției se grăbesc să împrăștie adunarea creștină. Moscova, 1980

nu și-au îndreptățit slujba, biserica are dreptul să-i respingă oricând și ea poate anula orice acord încheiat, dacă el contrazice Cuvântul lui Dumnezeu și hotărârile bisericii.

5. Depunând cererea de înregistrare și lista fondatorilor, adunarea expediază totodată Statutul Uniunii Bisericilor CEB cu o „Scrisoare de însoțire“ (în total — 4 documente). Formularele standarde ale acestor documente se anexează.

„Scrisoarea de însoțire“ poate fi semnată de nu mai puțin de 3 credincioși. Dacă doritori de a semna vor fi mai mult de 12 persoane se poate anexa o foaie cu semnături.

Copiile semnate ale tuturor documentelor (un exemplar sau două) să se păstreze.

Adunările înregistrate ale frățietății noastre trebuie să trimită numai Statutul și „Scrisoarea de însoțire“. Ele pot fi expediate prin poștă cu aviz de remitere (avizul să se păstreze).

6. Completând în cererea de înregistrare rubrica: „Zona de activitate“, trebuie să se menționeze raioanele în care locuiesc credincioșii bisericii date (de exemplu: or. Leningrad și suburbia lui; satul Otradnoe și localitățile din apropiere). Însă lucrul acesta nu trebuie înțeles ca o limitare a poruncii Domnului: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile...“; „...și-Mi veți fi martori... până la marginile pământului“ (Mat. 28: 19; Fapt. 1: 8). Îndemnați de Duhul Sfânt, suntem chemați să împlinim această poruncă în mod ireproșabil.

7. Înțelegând că voia lui Dumnezeu și cauza mântuirii multor suflete cer de la noi credincioșie și apărarea integrității bisericii (1 Cor. 10: 32, 33; 4: 2), precum și ținând seama de faptul că ambiguitatea ori reticența că biserica ține de frățietatea care și-a ales ca centru Consiliul Bisericilor e atât în detrimentul adunării locale, cât și în defavoarea întregii lucrări a lui Dumnezeu, vă sfătuim ca în cererea de înregistrare rubrica cu privire la apartenența bisericii să o completați, după cuvintele **„...membri ai...“,** cu următorul conținut: *„Uniunii Bisericilor creștinilor evanghelici baptiști uniți prin slujirea Consiliului Bisericilor CEB“.*

8. Străduiți-vă să nu îngăduiți să se țină slujbele creștine ale bisericilor din frățietatea noastră în casele de rugăciune ale VSEHB. Cu atât mai periculos e a indica în timpul înregistrării că slujbele religioase se vor ține în aceste case la alte ore. Slujindu-I cu credincioșie Domnului, slujitorii pot nimeri oricând la închisoare, iar biserica fără slujitori poate rămâne în mâinile VSEHB, care o va conduce pe calea abaterii de la poruncile lui Dumnezeu.

9. Ținând seama de faptul că, în conformitate cu punctul 6 al instrucțiunilor secrete din 31 octombrie 1968, „toate localurile de rugăciune construite, precum și cele procurate din mijloacele asociațiilor religioase... sunt o proprietate a statului“ (în practică se declară proprietate a statului chiar cea mai neînsemnată anexă la o casă particulară, dacă în ea se țin adunări creștine), trebuie să se înregistreze adunările în locuințele oferite de coreligionari în arendă ori gratis.

Vă chemăm, scumpi frați și surori, și îndeosebi pe dumneavoastră, scumpi conlucrători, să rezolvați toate problemele cu o responsabilitate deosebită înaintea Domnului, făcând totul cu rugăciune, iar dacă este nevoie — și cu post. Dacă veți întâmpina piedici spre unanimitatea întregii biserici în ce privește apărarea adevărului lui Dumnezeu, e de dorit ca toți membrii bisericii, începând cu dumneavoastră, scumpi slujitori, să-și cerceteze inimile înaintea Domnului, ca să devină evidentă binecuvântarea Lui în viața fiecăruia.

Nu îngăduiți, în legătură cu înregistrarea, să înceteze rugăciunile pentru cei întemnițați din cauza Numelui lui Hristos, pentru rudele lor, pentru slujitorii Consiliului Bisericilor; aduceți-vă aminte de lucrarea editurii și de întemnițarea lucrătorilor ei.

Nu susțineți frica și înțelepciunea vicleană, căci sunt unii care, sub pretextul precauției, învață poporul lui Dumnezeu frica de oameni.

Nu limitați râvna în slujire, nu evitați să citiți la adunările dumneavoastră „Foile frățești“, revistele, informația despre întemnițați și altă literatură bisericească. Taina binecuvântării e în râvna dumneavoastră. De aceea fiți plini de râvnă cu duhul. Nu-L mâniați pe Duhul Sfânt, ci umpleți-vă de El și slujiți cu aceeași dăruire de sine. Și, la rugăciunile noastre comune, să vă dea Dumnezeu binecuvântare și ajutor (Rom. 12: 11, 12). Amin.

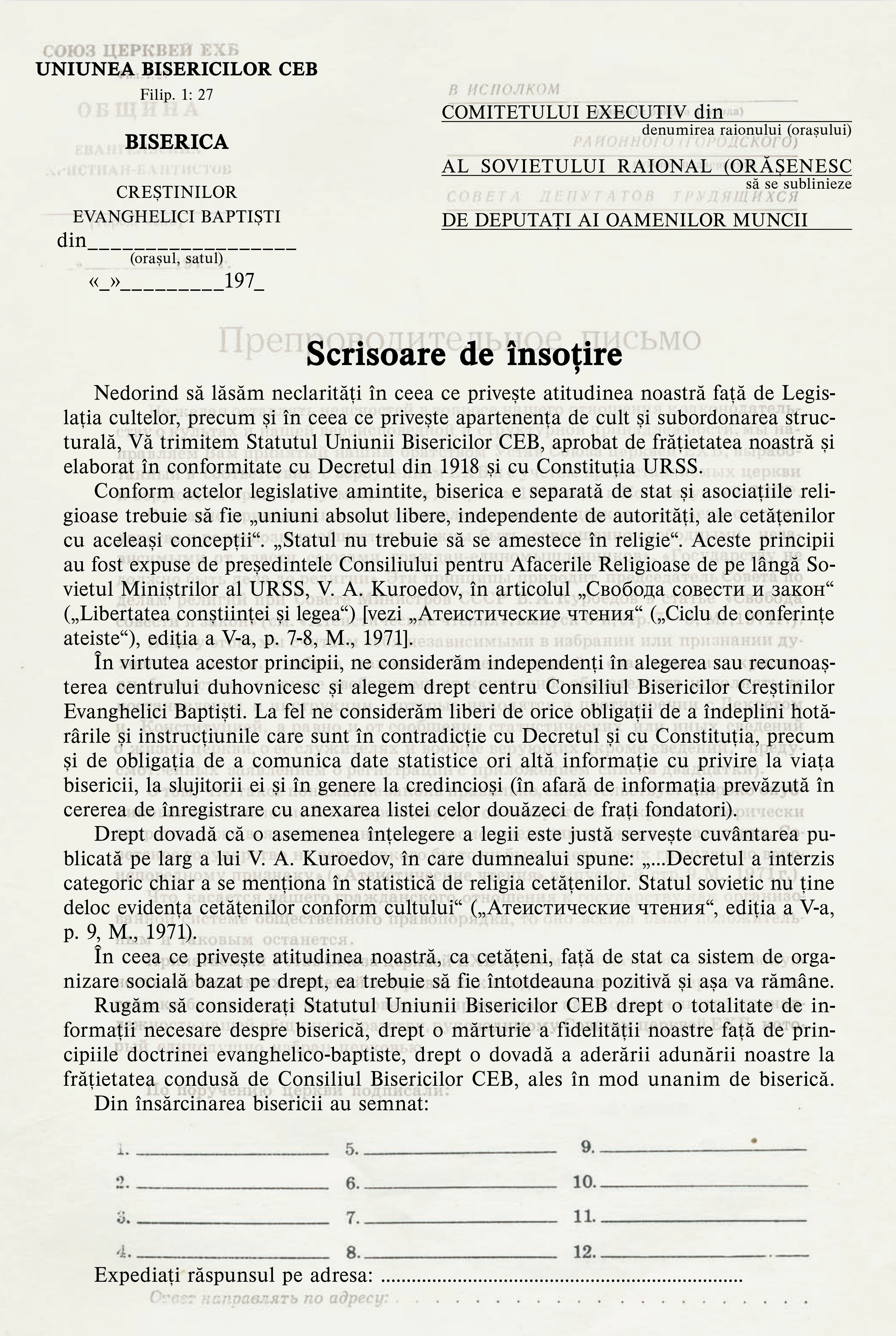

UNIUNEA BISERICILOR CEB
Filip. 1: 27

BISERICA
CREȘTINILOR
EVANGHELICI BAPTIȘTI
din__________________
(orașul, satul)
«_»_________197_

COMITETULUI EXECUTIV din
denumirea raionului (orașului)
AL SOVIETULUI RAIONAL (ORĂȘENESC
să se sublinieze
DE DEPUTAȚI AI OAMENILOR MUNCII

Scrisoare de însoțire

Nedorind să lăsăm neclarități în ceea ce privește atitudinea noastră față de Legislația cultelor, precum și în ceea ce privește apartenența de cult și subordonarea structurală, Vă trimitem Statutul Uniunii Bisericilor CEB, aprobat de frățietatea noastră și elaborat în conformitate cu Decretul din 1918 și cu Constituția URSS.

Conform actelor legislative amintite, biserica e separată de stat și asociațiile religioase trebuie să fie „uniuni absolut libere, independente de autorități, ale cetățenilor cu aceleași concepții“. „Statul nu trebuie să se amestece în religie“. Aceste principii au fost expuse de președintele Consiliului pentru Afacerile Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS, V. A. Kuroedov, în articolul „Свобода совести и закон“ („Libertatea conștiinței și legea“) [vezi „Атеистические чтения“ („Ciclu de conferințe ateiste“), ediția a V-a, p. 7-8, M., 1971].

În virtutea acestor principii, ne considerăm independenți în alegerea sau recunoașterea centrului duhovnicesc și alegem drept centru Consiliul Bisericilor Creștinilor Evanghelici Baptiști. La fel ne considerăm liberi de orice obligații de a îndeplini hotărârile și instrucțiunile care sunt în contradicție cu Decretul și cu Constituția, precum și de obligația de a comunica date statistice ori altă informație cu privire la viața bisericii, la slujitorii ei și în genere la credincioși (în afară de informația prevăzută în cererea de înregistrare cu anexarea listei celor douăzeci de frați fondatori).

Drept dovadă că o asemenea înțelegere a legii este justă servește cuvântarea publicată pe larg a lui V. A. Kuroedov, în care dumnealui spune: „...Decretul a interzis categoric chiar a se menționa în statistică de religia cetățenilor. Statul sovietic nu ține deloc evidența cetățenilor conform cultului“ („Атеистические чтения“, ediția a V-a, p. 9, M., 1971).

În ceea ce privește atitudinea noastră, ca cetățeni, față de stat ca sistem de organizare socială bazat pe drept, ea trebuie să fie întotdeauna pozitivă și așa va rămâne.

Rugăm să considerați Statutul Uniunii Bisericilor CEB drept o totalitate de informații necesare despre biserică, drept o mărturie a fidelității noastre față de principiile doctrinei evanghelico-baptiste, drept o dovadă a aderării adunării noastre la frățietatea condusă de Consiliul Bisericilor CEB, ales în mod unanim de biserică.

Din însărcinarea bisericii au semnat:

1. ____________	5. ____________	9. ____________
2. ____________	6. ____________	10. ____________
3. ____________	7. ____________	11. ____________
4. ____________	8. ____________	12. ____________

Expediați răspunsul pe adresa: ....

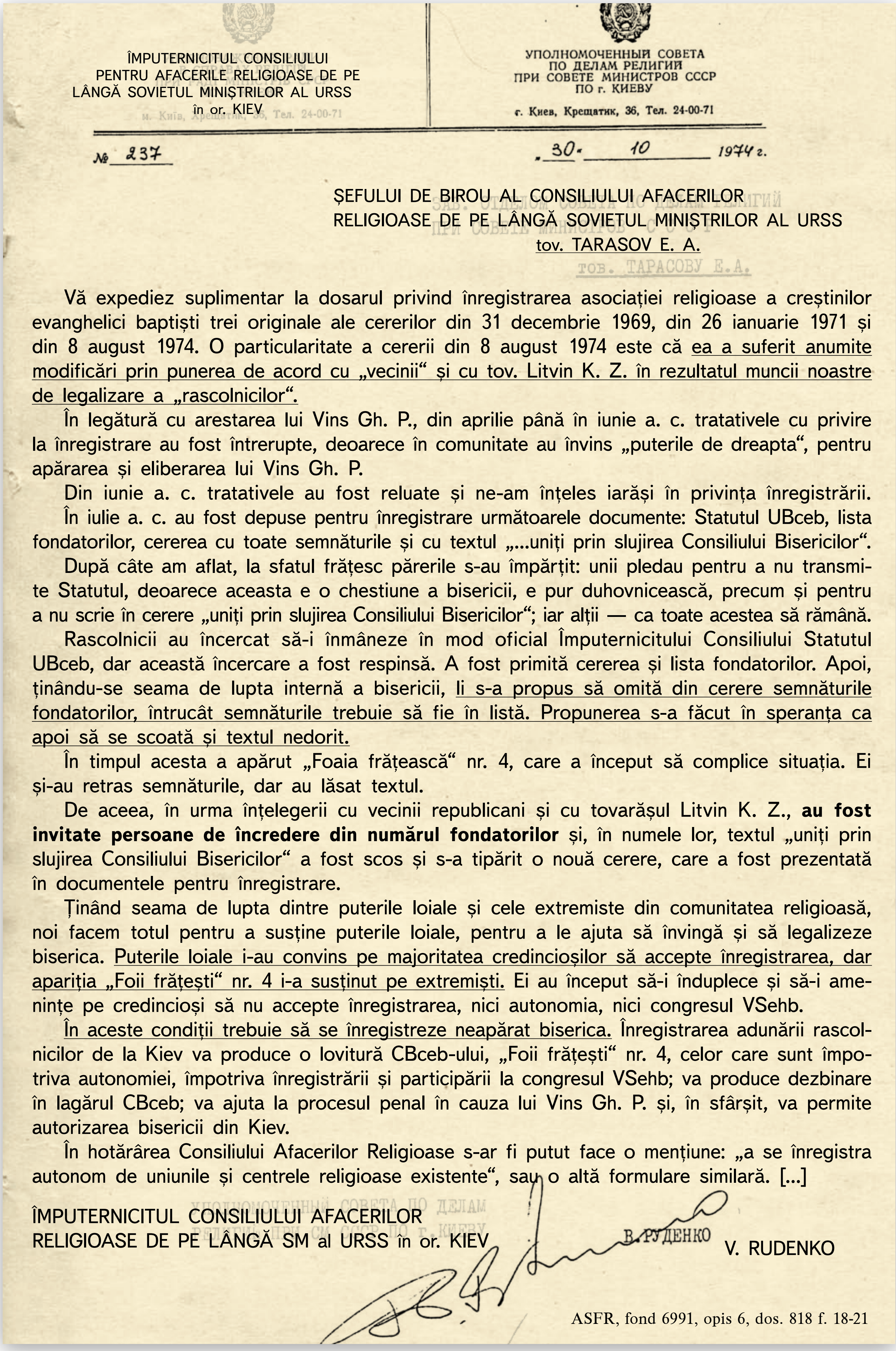

ÎMPUTERNICITUL CONSILIULUI
PENTRU AFACERILE RELIGIOASE DE PE
LÂNGĂ SOVIETUL MINIȘTRILOR AL URSS
în or. KIEV

УПОЛНОМОЧЕННЫЙ СОВЕТА
ПО ДЕЛАМ РЕЛИГИЙ
ПРИ СОВЕТЕ МИНИСТРОВ СССР
ПО г. КИЕВУ
г. Киев, Крещатик, 36, Тел. 24-00-71

№ 237 „30" 10 1974 г.

ȘEFULUI DE BIROU AL CONSILIULUI AFACERILOR
RELIGIOASE DE PE LÂNGĂ SOVIETUL MINIȘTRILOR AL URSS
tov. TARASOV E. A.

Vă expediez suplimentar la dosarul privind înregistrarea asociației religioase a creștinilor evanghelici baptiști trei originale ale cererilor din 31 decembrie 1969, din 26 ianuarie 1971 și din 8 august 1974. O particularitate a cererii din 8 august 1974 este că ea a suferit anumite modificări prin punerea de acord cu „vecinii" și cu tov. Litvin K. Z. în rezultatul muncii noastre de legalizare a „rascolnicilor".

În legătură cu arestarea lui Vins Gh. P., din aprilie până în iunie a. c. tratativele cu privire la înregistrare au fost întrerupte, deoarece în comunitate au învins „puterile de dreapta", pentru apărarea și eliberarea lui Vins Gh. P.

Din iunie a. c. tratativele au fost reluate și ne-am înțeles iarăși în privința înregistrării.

În iulie a. c. au fost depuse pentru înregistrare următoarele documente: Statutul UBceb, lista fondatorilor, cererea cu toate semnăturile și cu textul „...uniți prin slujirea Consiliului Bisericilor".

După câte am aflat, la sfatul frățesc părerile s-au împărțit: unii pledau pentru a nu transmite Statutul, deoarece aceasta e o chestiune a bisericii, e pur duhovnicească, precum și pentru a nu scrie în cerere „uniți prin slujirea Consiliului Bisericilor"; iar alții — ca toate acestea să rămână.

Rascolnicii au încercat să-i înmâneze în mod oficial Împuternicitului Consiliului Statutul UBceb, dar această încercare a fost respinsă. A fost primită cererea și lista fondatorilor. Apoi, ținându-se seama de lupta internă a bisericii, li s-a propus să omită din cerere semnăturile fondatorilor, întrucât semnăturile trebuie să fie în listă. Propunerea s-a făcut în speranța ca apoi să se scoată și textul nedorit.

În timpul acesta a apărut „Foaia frățească" nr. 4, care a început să complice situația. Ei și-au retras semnăturile, dar au lăsat textul.

De aceea, în urma înțelegerii cu vecinii republicani și cu tovarășul Litvin K. Z., **au fost invitate persoane de încredere din numărul fondatorilor** și, în numele lor, textul „uniți prin slujirea Consiliului Bisericilor" a fost scos și s-a tipărit o nouă cerere, care a fost prezentată în documentele pentru înregistrare.

Ținând seama de lupta dintre puterile loiale și cele extremiste din comunitatea religioasă, noi facem totul pentru a susține puterile loiale, pentru a le ajuta să învingă și să legalizeze biserica. Puterile loiale i-au convins pe majoritatea credincioșilor să accepte înregistrarea, dar apariția „Foii frățești" nr. 4 i-a susținut pe extremiști. Ei au început să-i înduplece și să-i amenințe pe credincioși să nu accepte înregistrarea, nici autonomia, nici congresul VSehb.

În aceste condiții trebuie să se înregistreze neapărat biserica. Înregistrarea adunării rascolnicilor de la Kiev va produce o lovitură CBceb-ului, „Foii frățești" nr. 4, celor care sunt împotriva autonomiei, împotriva înregistrării și participării la congresul VSehb; va produce dezbinare în lagărul CBceb; va ajuta la procesul penal în cauza lui Vins Gh. P. și, în sfârșit, va permite autorizarea bisericii din Kiev.

În hotărârea Consiliului Afacerilor Religioase s-ar fi putut face o mențiune: „a se înregistra autonom de uniunile și centrele religioase existente", sau o altă formulare similară. [...]

ÎMPUTERNICITUL CONSILIULUI AFACERILOR
RELIGIOASE DE PE LÂNGĂ SM al URSS în or. KIEV

В. РУДЕНКО

V. RUDENKO

ASFR, fond 6991, opis 6, dos. 818 f. 18-21

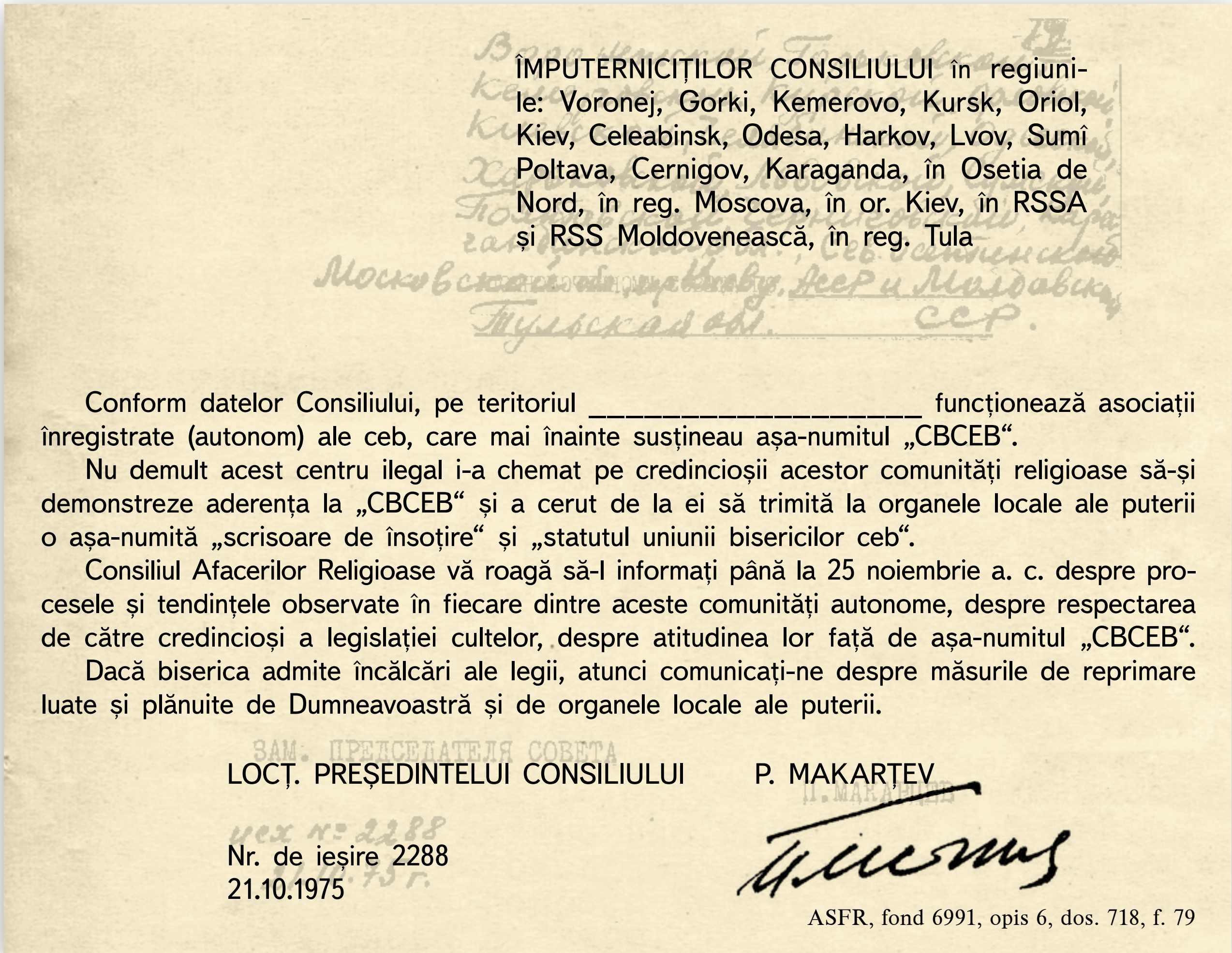

ÎMPUTERNICIȚILOR CONSILIULUI în regiunile: Voronej, Gorki, Kemerovo, Kursk, Oriol, Kiev, Celeabinsk, Odesa, Harkov, Lvov, Sumî Poltava, Cernigov, Karaganda, în Osetia de Nord, în reg. Moscova, în or. Kiev, în RSSA și RSS Moldovenească, în reg. Tula

Conform datelor Consiliului, pe teritoriul ____________________ funcționează asociații înregistrate (autonom) ale ceb, care mai înainte susțineau așa-numitul „CBCEB“.

Nu demult acest centru ilegal i-a chemat pe credincioșii acestor comunități religioase să-și demonstreze aderența la „CBCEB“ și a cerut de la ei să trimită la organele locale ale puterii o așa-numită „scrisoare de însoțire“ și „statutul uniunii bisericilor ceb“.

Consiliul Afacerilor Religioase vă roagă să-l informați până la 25 noiembrie a. c. despre procesele și tendințele observate în fiecare dintre aceste comunități autonome, despre respectarea de către credincioși a legislației cultelor, despre atitudinea lor față de așa-numitul „CBCEB“.

Dacă biserica admite încălcări ale legii, atunci comunicați-ne despre măsurile de reprimare luate și plănuite de Dumneavoastră și de organele locale ale puterii.

LOCȚ. PREȘEDINTELUI CONSILIULUI P. MAKARȚEV

Nr. de ieșire 2288
21.10.1975

ASFR, fond 6991, opis 6, dos. 718, f. 79

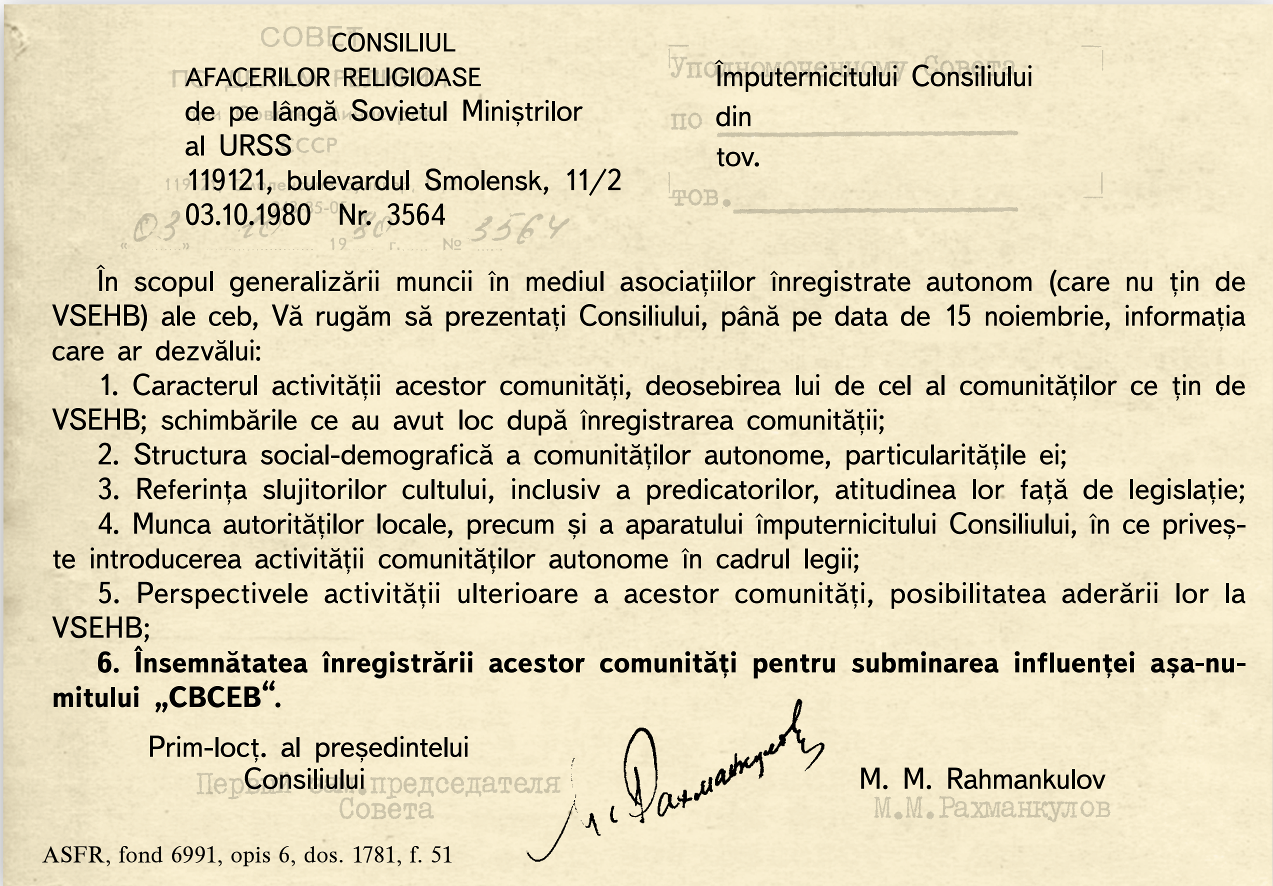

CONSILIUL
AFACERILOR RELIGIOASE
de pe lângă Sovietul Miniștrilor
al URSS
119121, bulevardul Smolensk, 11/2
03.10.1980 Nr. 3564

Împuternicitului Consiliului
din
tov.

În scopul generalizării muncii în mediul asociațiilor înregistrate autonom (care nu țin de VSEHB) ale ceb, Vă rugăm să prezentați Consiliului, până pe data de 15 noiembrie, informația care ar dezvălui:

1. Caracterul activității acestor comunități, deosebirea lui de cel al comunităților ce țin de VSEHB; schimbările ce au avut loc după înregistrarea comunității;
2. Structura social-demografică a comunităților autonome, particularitățile ei;
3. Referința slujitorilor cultului, inclusiv a predicatorilor, atitudinea lor față de legislație;
4. Munca autorităților locale, precum și a aparatului împuternicitului Consiliului, în ce privește introducerea activității comunităților autonome în cadrul legii;
5. Perspectivele activității ulterioare a acestor comunități, posibilitatea aderării lor la VSEHB;
6. **Însemnătatea înregistrării acestor comunități pentru subminarea influenței așa-numitului „CBCEB“.**

Prim-locț. al președintelui
Consiliului M. M. Rahmankulov

ASFR, fond 6991, opis 6, dos. 1781, f. 51

Стойте в одном духе, подвизаясь единодушно за веру евангельскую

Фил. 1,27.

БРАТСКИЙ

Din memoriul către Comisia constituțională

Legea cultelor din 1929 s-a amestecat în viața bisericii. Ea interzicea activitatea bisericii în afara caselor de rugăciune; interzicea acordarea ajutorului material coreligionarilor nevoiași, nu permitea editarea literaturii creștine. Legea a consfințit conducerea practică a bisericii de către administrația ateistă și a interzis absolut cetățenilor credincioși orice inițiere a activității religioase fără o subordonare prealabilă a bisericii față de stat prin înregistrarea ei. Dacă se constată o mică încălcare a acestei legi injuste, se aplică pe loc legea urmăririi penale. Astfel biserica oficială devine vasala ateismului statal, iar cea neoficială este supusă persecuțiilor.

Extras din „Foaia frățească“, 1977, nr. 4

Стойте в одном духе, подвизаясь единодушно за веру евангельскую

Фил. 1,27.

БРАТСКИЙ

Consiliul Bisericilor n-a chemat la o astfel de înregistrare

În ultimul timp procesul înregistrării bisericilor frățietății noastre capătă un caracter tot mai periculos, întrucât înregistrarea e folosită de atei ca mijloc de amestec anticonstituțional în treburile bisericii cu scopul de a și-o subordona pe deplin, de a o demoraliza și a o nimici. Drept mărturie servește chiar și acel număr neînsemnat de documente pe care le inserăm în continuare. [...]

Luând în considerație caracterul periculos al atentării la independența bisericii pe calea înregistrării ilegale și nimicitoare, bisericile din Dedovsk, Sumgait, Ordjonikidze au rupt-o cu această înregistrare. Miile de semnături de pe cererile expediate de biserici organelor puterii mărturisesc că majoritatea covârșitoare a credincioșilor frățietății noastre o resping. O astfel de atitudine față de înregistrare corespunde pe deplin voii lui Dumnezeu, expusă în Cuvântul Lui. Anume din această cauză în chemările Consiliului Bisericilor, legate de înregistrare, nu putem citi: „Să ne înregistrăm cu orice preț“, ci, dimpotrivă: „Să păstrăm independența bisericii în orice împrejurări“, căci înregistrarea nu este o poruncă a Domnului, iar independența bisericii e porunca Lui.

Să veghem deci rămânându-I credincioși Domnului și consolidând unitatea întregului popor al lui Dumnezeu pe căile adevărului.

Extrase din „Foaia frățească“, 1979, nr. 4-5

Стойте в одном духе, подвизаясь единодушно за веру евангельскую
Фил. 1,27.

БРАТСКИЙ

Un apel special al Consiliului Bisericilor CEB spre a înălța rugăciuni cu un post de 3 zile
3-5 ianuarie 1986

MENIREA BISERICII E SĂ FIE LIBERĂ!

Preaiubiți prieteni în Hristos!

Încă o rugăminte, pe care avem a o adresa lui Dumnezeu, e să ne ajute să înlăturăm toate obstacolele ce ne împiedică a ne uni eforturile în lupta pentru credința evanghelică. Un atare obstacol în frățietatea noastră este problema înregistrării, acum clarificată complet, căci s-a constatat deja cu certitudine că orice înregistrare în condițiile actuale poartă un caracter de păcat grav. De aceea ne vom ruga ca fiece frate și soră să-și elibereze inima de tot ce îl împiedică a împlini voia Domnului, atunci rugăciunea pentru apărarea vestirii Evangheliei și pentru cei întemnițați va fi auzită.

„La ce ne folosește să postim... dacă Tu nu vezi? La ce să ne chinuim sufletul, dacă Tu nu ții seama de lucrul acesta?“ — Îl întrebau iudeii pe Domnul după posturi și rugăciuni zadarnice. Și Dumnezeu le-a răspuns: „Pentru că... în ziua postului vostru, vă lăsați în voia pornirilor voastre...“ (Is. 58: 3). Să ne ajute Dumnezeu să-I împlinim voia în toate, nu numai în viața personală, ci și în treburile bisericești, și să fim pe deplin gata a păși pe calea pe care ne călăuzește Dumnezeu prin Cuvântul Său.

Au trecut 16 ani din momentul când Consiliul Bisericilor a considerat necesar să le propună adunărilor frățietății noastre să se înregistreze neacceptând nici un amestec din exterior. În textul apelului adresat bisericilor a introdus și un punct legitim de protecție: a respecta cu strictețe principiul separării bisericii de stat, ceea ce corespunde atât Cuvântului lui Dumnezeu, cât și legilor fundamentale ale țării noastre: Decretul din 1918 privind separarea bisericii de stat și Constituția URSS.

Era perioada când se elabora noua Constituție. Fuseseră suprimate unele articole ale Legislației din 1929 și Consiliul Afacerilor Religioase, atât funcționarii din centru, cât și împuterniciții lui din provincii, îi asigurau pe credincioși că pe viitor cazuri de amestec în activitatea bisericii, care au avut loc în trecut, nu se vor mai repeta.

Prin această decizie a Consiliului Bisericilor au fost spulberate învinuirile nejustificate aduse adunărilor noastre precum că refuză, fără nici un temei, să respecte legile țării cu privire la autorizare, în timp ce autorizarea, după asigurările celor din afară, nu implică nici un amestec în problemele ce vizează credința și activitatea bisericii.

Dar Consiliul Afacerilor Religioase a refuzat să înregistreze adunările noastre pe bază legală după cum a promis și, împreună cu KGB, a intensificat persecuțiile credincioșilor.

Consiliul Bisericilor înțelegea că adevăratele intenții ale organelor de înregistrare vor ieși curând la iveală și, dacă se vor dovedi ilegale, atunci refuzul nostru de a ne înregistra va avea o bază atât biblică, cât și juridică. De aceea, după ce esența păcătoasă a înregistrării a fost demascată complet, în 1979 (după zece ani), Consiliul Bisericilor a adoptat hotărârea de a nu accepta înregistrarea. Această hotărâre a fost adusă la cunoștința Comunităților regionale și interregionale, iar prin intermediul lor și la cunoștința bisericilor locale.

Din momentul lansării apelului cu privire la înregistrare, în toți acești ani am vegheat mereu și ne-am rugat. Consiliul Bisericilor a adresat în repetate rânduri poporului lui Dumnezeu

---

Extras din „Foaia frățească“, 1985, nr. 5-6 avertismente și explicații în scris. Și fiece nou document proteja pentru ani înainte bisericile frățietății de pericolul implicării lor în procesul de autorizare cu condițiile care duceau la păcat.

Cât de mult aveam nevoie de responsabilitatea noastră comună, de participarea întregii frățietăți la apărarea principiului biblic al independenței bisericii! Prin explicările permanente ale Consiliului Bisericilor, acesta urma a fi un proces educativ îndelungat de eliberare a conștiinței poporului lui Dumnezeu de povara concepțiilor greșite, pe care le moșteniserăm de la modul de viață bisericesc neevanghelic din trecut. Și într-adevăr a fost nevoie de ani de zile. Dar toți copiii adevărați ai lui Dumnezeu, ajungând a înțelege mai profund lucrurile, au dat dovadă de o responsabilitate sobornicească în apărarea lucrării lui Hristos și a Bisericii Lui. Și Domnul a păstrat independentă frățietatea.

Acum, preaiubiților, ajungând la acest moment de cotitură din viața frățietății, Consiliul Bisericilor consideră necesar, pentru o mai profundă înțelegere a problemei înregistrării, să explice încă o dată prin ce anume contrazice ea învățătura evanghelică și în ce mod ne va face, în caz de va fi acceptată, complici la acțiunile de persecuție a fraților și surorilor noastre și deci complici la răstignirea Trupului lui Hristos.

Curând după apelul de a ne înregistra, lansat de noi, au și început să ne vină o serie de colecții departamentale privind legislația cultelor, precum și referate ale funcționarilor responsabili din Consiliul Afacerilor Religioase și altă informație, din care am constatat că, pentru a persecuta biserica și pentru a o conduce, Consiliul pentru Afacerile Religioase dispune de drepturi atât de nelimitate, încât, chiar dacă legislația cultelor ar suferi unele schimbări, Consiliul respectiv va continua cu aceeași eficacitate să-i persecute pe credincioși și să se amestece în treburile interne ale bisericii, fiindcă mai rămân numeroase instrucțiuni secrete, articole penale, diferite regulamente și dispoziții concrete ale CC al PCUS, de care se conduce Consiliul Afacerilor Religioase în lupta cu religia.

Să analizăm cel puțin două puncte din „Regulamentul cu privire la Consiliul Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS“. În pct. 4 se spune: Consiliul Afacerilor Religioase are dreptul:

b) să dea asociațiilor religioase dispoziții obligatorii de a lichida încălcările legislației cultelor;

c) să ceară ca persoanele vinovate de nerespectarea legislației cultelor să fie trase la răspundere disciplinară, administrativă sau penală.

Iar punctul 10 („a“ și „e“) acordă aceleași drepturi împuterniciților din provincii. Și, întrucât unele puncte ale legislației vin în contradicție cu poruncile lui Dumnezeu, reiese că Consiliul Afacerilor Religioase are dreptul să dea dispoziții obligatorii prin care să-i constrângă pe credincioși să încalce poruncile lui Dumnezeu. Iar dacă cei din urmă continuă să respecte totuși aceste porunci, se pot aplica pe larg măsurile de urmărire administrativă ori penală față de credincioși, ceea ce se și realizează practic.

Iată cauza tuturor arestărilor, amenzilor, surghiunurilor, internării în spitalele de psihiatrie, termenelor de închisoare duble sau triple ale fraților și surorilor! Și Consiliul Afacerilor Religioase face toate acestea în colaborare cu KGB, fiindcă la o plenară a CC al PCUS «Consiliul Afacerilor Religioase a fost însărcinat... să ia măsuri eficace, în cooperare cu Comitetul securității de stat, pentru a pune capăt activității ilegale... a baptiștilor-rascolnici» (Referatul lui A. Puzin, p. 42).

Ținând seama de această realitate, orice relații cu cei din afară, generate de actul înregistrării, vor fi întotdeauna folosite în scopul persecutării Bisericii lui Isus Hristos și astfel vom deveni și noi, în mod inevitabil, complici la aceste persecuții. Și vai de cei, care, de dragul unor profituri trecătoare pentru firea pământească, nesocotesc Cuvântul veșnic al Domnului și sacrifică interesele întregului popor al lui Dumnezeu în numele propriei prosperități înșelătoare, ademenindu-i și pe alții pe această cale (Mat. 18: 6)!

Frații noștri întemnițați ne scriu: „Odinioară mulți dintre noi, aflându-ne în libertate, ani dea rândul ne număram printre membrii adunărilor înregistrate ale CEB, fără a bănui că această înregistrare a fost obținută pe baza legislației cultelor și e legată de respectarea ei obligatorie, ceea ce înseamnă, de fapt, necredincioșie față de Dumnezeu și de Cuvântul Său“.

Acum, după demascarea atitudinii reale, și nu verbale, a organelor ateiste față de biserică, noi declarăm:

– în condițiile date continuarea procesului de înregistrare nu va însemna decât o insultă adusă

Duhului Sfânt și de aceea, pentru a împlini voia lui Dumnezeu, problema în cauză trebuie exclusă PRETUTINDENI.

Apelul Consiliului Bisericilor la înregistrare trebuie considerat un act ce și-a pierdut puterea legală. Și, având scopul de a păstra intacte principiile Dumnezeiești de orânduire a bisericii, precum și scopul de păstra a pacea, noi chemăm fiece biserică să întreprindă în unanimitate acțiuni concrete spre a informa organele respective că se anulează toate cererile de înregistrare depuse anterior.

Suntem convinși, că, ATÂTA TIMP CÂT LIBERTATEA PROPOVĂDUIRII EVANGHELIEI NU VA FI CONSFINȚITĂ LEGISLATIV ȘI NU VOR APĂREA SEMNE EVIDENTE ȘI STABILE CARE SĂ CONFIRME ASIGURAREA ACESTEI LIBERTĂȚI ÎN REALITATE, orice înregistrare va constitui un obstacol în realizarea misiunii de bază a Bisericii pe pământ – misiunea de a propovădui Evanghelia lumii ce merge spre pierzare (Marc. 16: 15, 16).

Scumpi prieteni! Sarcina noastră principală e să fim biserica lui Hristos și să ne păstrăm libertatea în Hristos. Dacă cei ce au pierdut libertatea nu o vor mai găsi, iar cei ce o au o vor pierde, atunci nu are rost să vorbim de biruințe, căci ele sunt realizate de Hristos când locuiește în noi.

Așadar, să ne ajute Dumnezeu în aceste zile să ne înfățișăm toți cu un suflet înaintea Lui și, cu Evanghelia în mâini, cu Duhul Sfânt în inimă, să ne cercetăm umbletul înaintea Lui, spre a determina din nou calea pe care TREBUIE să mergem. Să audă Hristos răspunsul nostru: un „nu“ solemn și răspicat tuturor atentatelor la autoritatea Lui în biserică. Să ne audă cuvântul frații noștri întemnițați, ce se roagă în închisori pentru noi, și să se bucure de credincioșia noastră în Hristos!

Să rostim deci: „O, Doamne! În ceasul acesta de grea cumpănă, în «săptămâna» de post și priveghere, noi vrem să obținem biruință prin puterea Ta! Trimite-ne-o și, drept răspuns la refuzul nostru de a colabora cu lumea, dăruiește-ne, Dumnezeule, care ne iubești cu o iubire plină de gelozie, tot mai mult har din ceruri spre slava Ta“. Amin.

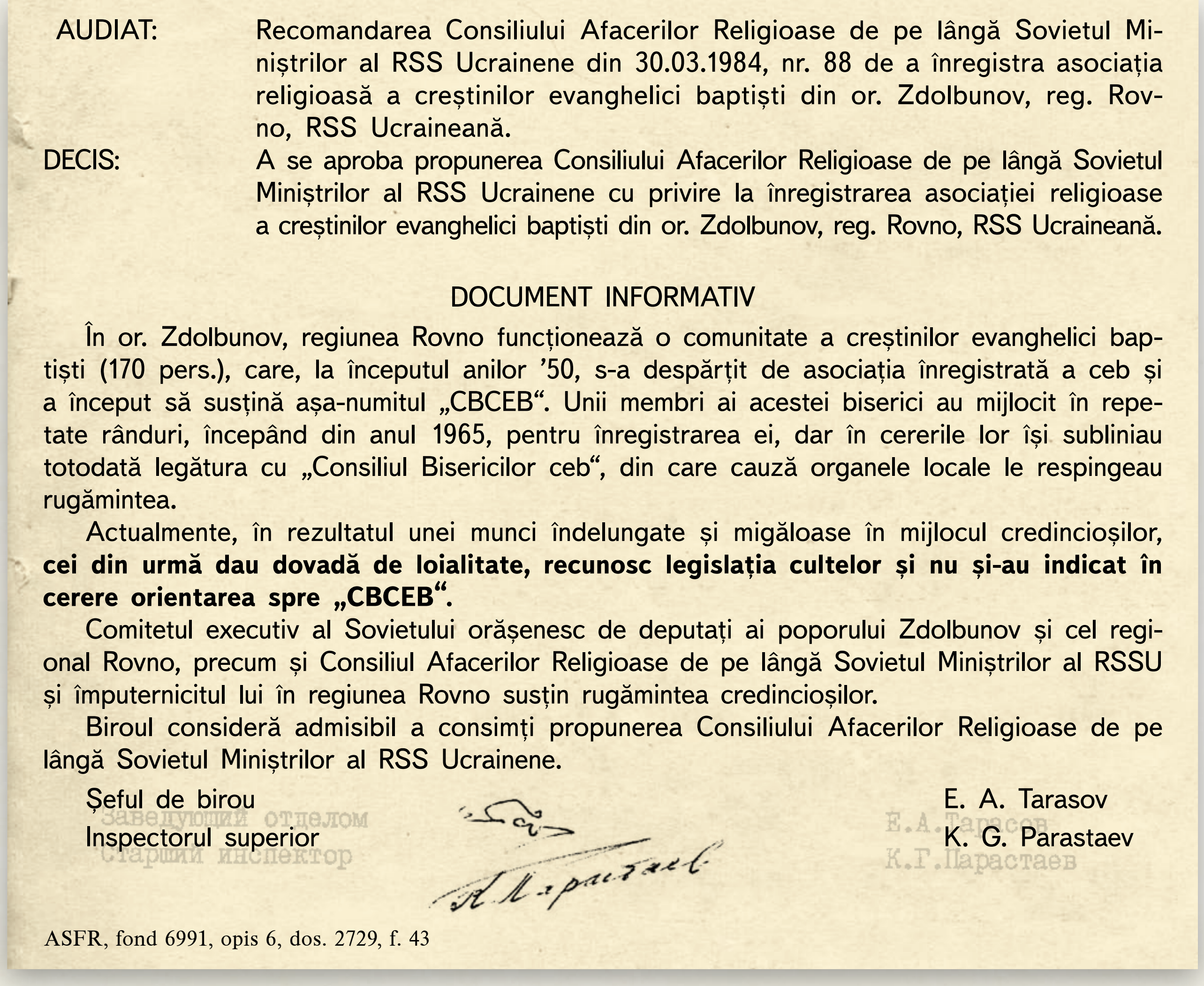

AUDIAT: Recomandarea Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al RSS Ucrainene din 30.03.1984, nr. 88 de a înregistra asociația religioasă a creștinilor evanghelici baptiști din or. Zdolbunov, reg. Rovno, RSS Ucraineană.

DECIS: A se aproba propunerea Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al RSS Ucrainene cu privire la înregistrarea asociației religioase a creștinilor evanghelici baptiști din or. Zdolbunov, reg. Rovno, RSS Ucraineană.

DOCUMENT INFORMATIV

În or. Zdolbunov, regiunea Rovno funcționează o comunitate a creștinilor evanghelici baptiști (170 pers.), care, la începutul anilor ’50, s-a despărțit de asociația înregistrată a ceb și a început să susțină așa-numitul „CBCEB“. Unii membri ai acestei biserici au mijlocit în repetate rânduri, începând din anul 1965, pentru înregistrarea ei, dar în cererile lor își subliniau totodată legătura cu „Consiliul Bisericilor ceb“, din care cauză organele locale le respingeau rugămintea.

Actualmente, în rezultatul unei munci îndelungate și migăloase în mijlocul credincioșilor, **cei din urmă dau dovadă de loialitate, recunosc legislația cultelor și nu și-au indicat în cerere orientarea spre „CBCEB“.**

Comitetul executiv al Sovietului orășenesc de deputați ai poporului Zdolbunov și cel regional Rovno, precum și Consiliul Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al RSSU și împuternicitul lui în regiunea Rovno susțin rugămintea credincioșilor.

Biroul consideră admisibil a consimți propunerea Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al RSS Ucrainene.

Șeful de birou E. A. Tarasov
Inspectorul superior K. G. Parastaev

Заведующий отделом Е.А.Тарасов
Старший инспектор К.Г.Парастаев

ASFR, fond 6991, opis 6, dos. 2729, f. 43

...Ceea ce câștigă biruință asupra lumii,
este credința noastră. *1 Ioan 5: 4*

Profitând de ocazie, vreau să mă bucur împreună cu toți sfinții de biruința dăruită de Domnul, biruință minunată, unică în istoria întregii omeniri. Ea a fost rodul rugăciunilor poporului lui Dumnezeu, care gemea și dorea să meargă pe calea plăcută Domnului, calea de sfințire și consacrare lui Isus Hristos. Dumnezeu ne-a condus spre această biruință istorică prin bărbații credinței, care I-au rămas credincioși în vremuri de încercare, prin slujitorii care și-au dedicat viața cauzei trezirii bisericii CEB, prin încrederea oamenilor devotați Lui pe deplin.

În anii îndelungați ai dezlănțuirii ateismului biserica era condusă, de fapt, de oameni din exterior. În acea vreme și cerul, și îngerii erau, probabil, îndurerați că Isus Hristos nu avea loc în ea, cum nu avea loc în biserica din Laodiceea. El nu era lăsat nici pe prag. Și lucrul cel mai perfid e că nu numai lumea (ea nu e sub jurisdicția noastră, ci sub a lui Dumnezeu), ci și conducătorii bisericilor trădau și s-au dovedit a fi servi ai ateismului. Toți eram chemați la o asemenea colaborare.

Marea biruință presupunea o mare luptă duhovnicească. Trebuia să acționăm așa cum a poruncit Domnul. El i-a lăsat poporului Său porunci, pe care nu le putem evita. Dacă împlinim drept tot ce servește ca o condiție pentru realizarea făgăduințelor lui Dumnezeu, atunci ele (făgăduințele), devin inevitabil premisa biruinței. De aceea la baza fiecărui fragment din epistolele Grupului de inițiativă și din toate documentele Consiliului Bisericilor a fost pus Cuvântul lui Dumnezeu.

Neavând nimic în afară de făgăduințele lui Dumnezeu, noi credeam profund: dacă ne vom pune încrederea pe deplin în Domnul și vom păși pe calea Lui, atunci nici o armă făurită împotriva noastră nu va avea succes. De-am fi acționat altfel — fără credință ori cu înfumurare —, n-am fi căpătat nimic de la Dumnezeu.

Spun astăzi toate acestea celor care vor să fie strategi la Dumnezeu, tacticieni pentru conducerea luptei duhovnicești biruitoare, celor care sunt gata să se ridice și să stea în spărtură pentru curăția Bisericii lui Hristos.

Raportul dintre sfinți și puterile întunericului a fost întotdeauna un raport care îi lăsa diavolului o singură poziție față de cei credincioși: să fugă. Despre el se spune: „Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi“ (Iac. 4: 7). Iar celor sfinți li s-a spus: „Să nu dați prilej diavolului“ (Efes. 4: 27). Adică celor răscumpărați le rămâne dreptul de a spune primul cuvânt în determinarea poziției în care trebuie să se afle vrăjmașul sufletelor omenești. Dacă el stăpânește în viața noastră sau în viața bisericii, înseamnă că noi, *din cauza slăbiciunii proprii ori a puținei credințe, i-am oferit întâietatea și posibilitatea de a trece la ofensivă.*

Domnul le-a destinat sfinților alte priorități și în această privință trebuie să ne împotrivim oricărei presiuni din exterior. În Biserică trebuie să domnească numai Domnul și Cuvântul Lui. El determină viața bisericii și viața sfinților.

În fața lumii acesteia frățietatea noastră e o mână de oameni neînsemnați. Suntem, de bună seamă, niște nulități, după cum a spus apostolul Pavel: „...Fraților, uitați-vă la voi care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii... nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune... lucrurile slabe... ca să facă de rușine pe cele tari... ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt“ (1 Cor. 1: 26-28).

De aceea, scumpii mei, trebuie să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru că toată calea noastră de mai bine de 45 de ani constă din minuni, pe care El le-a făcut în viața noastră. Noi am intrat într-o minune vădită și adesea subapreciem situația în care trăim. Am devenit participanți la cotitura istorică, la care ateismul mondial a căzut, iar cei sfinți au supraviețuit. A sosit sfârșitul predominării ateiste. Și au predeterminat lucrul acesta cei care au înfruntat moartea: „Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte“ (Apoc. 12: 11). Îndată ce poporul Domnului s-a rugat fierbinte lui Dumnezeu, a dorit să meargă pe calea sfințeniei și a încetat să se supună ateismului, Dumnezeu i-a dat celui din urmă sentința: „Până aici să vii, să nu treci mai departe; aici să ți se oprească mândria valurilor tale?“ (Iov 38: 11). Ateismul se pregătise să domnească peste toată lumea. Un ateism destul de periculos. Și nu pentru că era puternic din punct de vedere ideologic, ci pentru că se afla în fruntea supraputerilor lumii, care dispuneau de arme atomice. Dacă ar fi îngăduit Domnul ca ele să-și soluționeze conflictele cu aceste arme, toți ne-am fi înghițit amarul din plin. Nici nu știm ce nenorocire am evitat, nu numai noi înșine, ci întreaga țară, când am pornit pe calea pocăinței și n-am acceptat nici un compromis cu lumea în slujirea noastră lui Dumnezeu.

Sunt absorbit cu totul de această măreață biruință a Domnului. Dar vreau să amintesc că avem de obținut o biruință și mai mare. Dumnezeu ne-a curățat numai „baza de operații“, adică câmpul de pe care începe adevărata ofensivă.

Domnul să vă dea tuturor veghere. Susțineți-i pe slujitorii care apără libertatea predicării Evangheliei și își dau viața în numele credincioșiei față de Biserica lui Isus Hristos. La fel de ușor va obține Dumnezeu biruințele și mai departe, numai de-ar păstra poporul Lui, ieșind afară din tabără, independența de lume și de-ar merge pe calea sfințeniei. „...Sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică“ (1 Cor. 15: 58).

LISTA ABREVIERILOR

AR	— Afacerile Religioase
art.	— articolul
ASFR	— Arhiva de Stat a Federaţiei Ruse
ASL	— Arhiva de Stat a Letoniei
ASR IC	— Arhiva de Stat a Rusiei de Istorie Contemporană
ASR ISP	— Arhiva de Stat a Rusiei de Istorie Social-politică
BOR	— Biserica Ortodoxă Rusă
CB	— Consiliul Bisericilor
CB CEB	— Consiliul Bisericilor Creştinilor Evanghelici Baptişti
CC	— Comitetul Central
CC PC(b)	— Comitetul Central al Partidului Comunist (bolşevic)
căt.	— cătun
CEB	— Creştini Evanghelici Baptişti
CIB CEB	— Consiliul Internaţional al Bisericilor Creştinilor Evanghelici Baptişti
CP	— Codul penal
CRÎ	— Consiliul Rudelor Întemniţaţilor
CSI	— Comunitatea Statelor Independente
dos.	— dosar
f.	— filă
GPU	— Direcţia politică de stat de pe lângă NKVD din RSFSR
KGB	— Comitetul Securităţii de Stat
KNB	— Comitetul Securităţii Naţionale
MAI	— Ministerul Afacerilor Interne
MGB	— Ministerul Securităţii de Stat al URSS
NKVD	— Comisariatul Poporului pentru Afacerile Interne
OGPU	— Direcţia politică de stat unificată
ONU	— Organizaţia Naţiunilor Unite
p., pag.	— pagina
p.	— punctul, partea
PCB	— Partidul Comunist din Belorusia
PC(b) al US	— Partidul Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice
PCUS	— Partidul Comunist al Uniunii Sovietice
RFG	— Republica Federativă Germană
RSFSR	— Republica Sovietică Federativă Socialistă Rusă
RSSB	— Republica Sovietică Socialistă Belorusă
RSSU	— Republica Sovietică Socialistă Ucraineană
s.	— sat, secret
SMC	— Secţia muzical-corală
SNK	— Consiliul Comisarilor Poporului
ss	— strict secret
SUA	— Statele Unite ale Americii
sup.	— superior
TASS	— Agenţia telegrafică a Uniunii Sovietice
tov.	— tovarăş
ţin.	— ţinutul
UB CEB	— Uniunea Bisericilor Creştinilor Evanghelici Baptişti
UIB CEB	— Uniunea Internaţională a Bisericilor Creştinilor Evanghelici Baptişti
unit. de păstrare	— unitatea de păstrare
URSS	— Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste
vol.	— volumul
VSEHB	— Consiliul Unional al Creştinilor Evanghelici Baptişti
VŢIK	— Comitetul Executiv Central din URSS
НГ—Религии	— supliment al ziarului „Независимая газета" (Ziarul independent — Religii)
НКЗ	— Comisariatul poporului pentru agricultură
ФЗМК	— Comitetul sindical de fabrică şi uzină
АМСМ	— Arhiva municipală centrală de la Moscova

„Anul 1961...

Frățietatea era supusă unor încercări grele... În toată țara aveau loc arestări... Era strict interzisă orice activitate a bisericilor neînregistrate. Se închideau cu sutele și casele de rugăciune ale bisericilor înregistrate. În prima jumătate a anului 1961 au fost închise 300 dintre ele. VSEHB considera că, dat fiind un asemenea ritm, toate bisericile vor fi desființate timp de 2,5–3 ani. Dar nu aceste împrejurări erau îngrozitoare pentru frățietatea noastră, a CEB. Ne înspăimânta faptul că, în timpul prigoanelor, când biserica avea o necesitate acută de a înălța rugăciuni comune pline de îndrăzneală către Dumnezeu, cerând să ne trimită puterea și ocrotirea Sa, frățietatea a nimerit sub conducerea unor persoane a căror activitate de apostazie înjosea măreția lui Dumnezeu și El nu ne mai apăra... Și iată că în primăvara anului 1961 prezbiterul bisericii din orașul Uzlovaia, regiunea Tula — Gh. K. Kriucikov — abordează pentru prima dată la adunarea membrilor problema necesității înființării unui grup de inițiativă care să-i cheme pe toți credincioșii la rugăciuni și la acțiuni comune în cauza de apărare a adevărului și de convocare a Congresului unional al CEB. Toată adunarea i-a însărcinat unanim pe Ghennadi Konstantinovici și pe alți frați cu această muncă, s-a rugat fierbinte și I-a mulțumit lui Dumnezeu. La 13 august 1961 Grupul de inițiativă a vizitat cancelaria VSEHB și le-a înmânat conducătorilor lui o scrisoare de mustrare. Iar peste 10 zile a fost expediată în toate bisericile Prima Epistolă a Grupului de inițiativă. Tot poporul lui Dumnezeu a înălțat atunci rugăciuni către El și Domnul Și-a condus poporul pe calea renașterii".

(„Foaia frățească", 1971, nr. 7-8)